Mario Puzo'nun
Corleone Ailesi'nin yeni romanı

3. Baskı

Mark
Winegardner

Baba'nın dönüşü

İnkılâp

Mark Winegardner

BABA'NIN DÖNÜŞÜ

Baba'nın Dönüşü
The Godfather Returns

© 2004, **Mark Winegardner**
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı:
© 2005, **İnkılâp Kitabevi**
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Yayına Hazırlayan **Silya Zengilli**

Düzelti **Ufuk Altaş**
Dizgi **Girişim Dizgi**

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ
ANKA OFSET TESİSLERİ
100. Yıl Matbaacılar Sitesi 4. Cad.
No: 38 Bağcılar-İstanbul

ISBN 975-10-2401-3

05 06 07 08 9 8 7 6 5 4 3

İNKILÂP
Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10-11 (Pbx)
Faks: (0212) 514 06 12
posta@inkilap.com

Mark Winegardner

BABA'NIN DÖNÜŞÜ

Çeviren:

E. Özlem Gültekin

İNKILÂP

BÜYÜKELÇİ WILLIAM CORBETT SHEA, Corleone'lerin resmi iş ortağı ve yasaklarla dolu yasadışı dönemin denetçisi, oğlunun başkanlığa seçilmesini istiyor – ve bunun için eski arkadaşlarının yardımına ihtiyacı var.

JOHNNY FONTANE, dünyanın en tanınmış bar şarkıcısı, kayıtlara geçen bir sanatçı olarak yeni ufuklara doğru yükselip adım atarken, Washington'un güçlü elit grubuna sesleniyor ve yeraltı dünyasının kötü şöhrete sahip kişileriyle tehlikeli ilişkiler kuruyor.

KAY ADAMS CORLEONE, sonunda kocası Michael hakkındaki gerçekleri keşfeden kadın; artık bunların evlilikleri ve çocukları açısından ne anlama geldiğine karar vermek durumunda.

FREDO CORLEONE, bugüne kadar ölümü hiçbir şekilde tam anlamıyla açıklığa kavuşturulamamış kişi, onun aileye ihaneti daha büyük ve uğursuz olaylar zincirinin sadece ufak bir parçası.

New York ve Washington'dan Las Vegas ve Küba'ya kadar her yeri sallayan *Baba'nın Dönüşü*, Amerika'nın yüzyılın ortasındaki yeraltı dünyasını ve onun politik, yasal, eğlence imparatorluklarıyla kesişimini anlatan tılsımlı bir hikâye. Orijinal *Baba* romanını daha önce okumamış olsanız dahi, *Baba'nın Dönüşü* kendi zaferini ilan edecek nitelikte – hikâye sevdiğimiz, ulaşmak için can attığımız ve bazen de korkmak için çeşitli sebepler bulduğumuz aile mefhumu üzerine odaklanıyor.

Aileme...

Yeni bir şey uğruna eski yolundan
vazgeçen kişi ne kaybettiğini bilir,
ancak ne bulacağının
farkında bile değildir.

— Sicilya Atasözü

Arkadaşlarımı öldürüyorlardı.

— AUDIE MURPHY
2. Dünya Savaşı'nda en çok nişan alan
Amerikan askeri, kendisine
Alman piyadelerine karşı savaşma cesaretini
nasıl bulduğunu sorduklarında
bu cevabı verir.

İçindekiler

Zaman Çizelgesi

Karakterlerin Tanıtımı

Kitap I
İlkbahar 1955

Kitap II
Eylül 1955

Kitap III
Noel öncesi 1955

Kitap IV
1956 – 1957

Kitap V
1957 – 1959

Kitap VI
1920 – 1945

Kitap VII
İlkbahar 1961

Kitap VIII
1961-1962

Kitap IX
Yaz 1962

Teşekkürler

Zaman Çizelgesi

	Baba Dönüyor (1955-1958)		Baba Dönüyor (1959-1962)**	
Baba (1945-1954)		Baba II (1958-1959)*		Baba III (1979-1980)

* *Baba II*, geçmişe dönerek Vito Corleone'nin gençlik yıllarını (1910-1939) da içeriyor.

** *Baba Dönüyor*'un ikinci yarısı da geçmişten kesitlerle Michael Corleone'nin gençlik yıllarını (1920-45) anlatıyor.

Karakterlerin Tanıtımı

CORLEONE AİLESİ

Vito Corleone, New York'un en kuvvetli suç ailesinin ilk babası.

Carmela Corleone, Vito Corleone'nin karısı ve dört çocuk annesi.

Sonny Corleone, Vito ve Carmela Corleone'nin en büyük oğlu.

Sandra Corleone, Sonny'nin karısı, şimdi Florida'da yaşıyor.

Francesca, Kathy, Frankie ve Chip Corleone, Sonny ve Sandra Corleone'nin çocukları.

Tom Hagen, *consigliere* ve gayri resmi evlatlık.

Theresa Hagen, Tom'un karısı ve üç çocuk annesi.

Frederico "Fredo" Corleone, Vito ve Carmela'nın ikinci oğulları (1955-1959 seneleri arasında patronun sağ kolu).

Deanne Dunn, Oscar ödüllü aktris ve Fredo'nun karısı.

Michael Corleone, Vito'nun en küçük oğlu ve Corleone Ailesi'nin hükümdarlığını üstlenen veliahtı.

Kay Adams Corleone, Michael'in ikinci eşi.

Anthony ve Mary Corleone, Michael ve Kay Corleone'nin çocukları.

Connie Corleone, Vito ve Carmela'nın kızları.

Carlo Rizzi, Connie Corleone'nin vefat eden kocası.

Ed Federici, Connie Corleone'nin ikinci kocası.

CORLEONE AİLE YAPISI

Cosimo "Ana Hamamböceği" Barone, Geraci'nin altında *soldato*(*) ve Sally Tessio'nun yeğeni.

Pete Clemenza, *caporegime*(**).

Fausto Dominick "Nick" Geraci, Jr., Tessio'nun altında *soldato*, sonra *caporegime*, ardından da patron.

(*) İtalyancada asker.

(**) İtalyancada rejimin başı.

Charlotte Geraci, Nick'in karısı.

Barb ve Bev Geraci, Nick ve Charlotte'un kızları.

Rocco Lampone, *caporegime*.

Carmine Marino, Geraci'nin altında *soldato* ve Boccicchio Ailesi'nin üçüncü kuzeni.

Al Neri, ailenin otelleri ve gerekli görülen diğer güvenlik detaylarından sorumlu kişilerin başı.

Tommy Neri, Lampone'nin altında *soldato* ve Al Neri'nin yeğeni.

Richie "İki Silah" Nobilio, Clemenza'nın altında *soldato*, ardından da *caporegime*.

Eddie Paradise, Geraci'nin altında *soldato*.

Salvatore Tessio, *caporegime*.

RAKİP SUÇ AİLELERİ

Gussie Cicero, Falcone ve Ping-Pong'un altında *soldato*; Los Angeles'ta bir yemek kulübünün sahibi.

Ottilio "Sütçü Aslan" Cuneo, patron, New York.

Frank Falcone, patron, Los Angeles.

Vincent "Yahudi" Forlenza, patron, Cleveland.

Şişman Paulie Fortunato, Barzini Ailesi'nin başı, New York.

Cesare Indelicato, *capo di tutti capi*(*), Sicilya.

Tony Molinari, patron, San Francisco.

Gülen Sal Narducci, *consigliere*, Cleveland.

Ignazio "Jackie Ping-Pong" Pignatelli, patronun sağ kolu ve sonradan patron, Los Angeles.

Louie "Beceren Surat" Russo, patron, Chicago.

Siyah Tony Stracci, patron, New Jersey.

Rico Tattaglia, patron, New York (Osvaldo "Ozzie" Altobello'nun halefi).

Joe Zaluchi, patron, Detroit.

CORLEONE AİLESİNİN ARKADAŞLARI

Marguerite Duvall, dansçı ve aktris.

Johnny Fontane, Oscar ödüllü aktör ve belki de o güne kadar gelmiş geçmiş en büyük bar şarkıcısı.

(*) İtalyancada başkanların başkanı.

Buzz Fratello, gece kulübü çalışanı (genelde karısı Dotty Ames'le birlikte orada olur).

Fausto "Şoför" Geraci, Forlenza organizasyonundaki bir kamyoncu ve Nick Geraci'nin babası.

Joe Lucadello, Michael Corleone'nin gençlik dönemi arkadaşı.

Annie McGowan, şarkıcı, aktris ve *Jojo, Bayan Peynir & Annie* adlı kukla gösterisinin eski sunucusu.

Hal Mitchell, emekli denizci ve Las Vegas ile Tahoe Gölü'ndeki Corleone'lere ait kumarhanelerin sorumlusu.

Jules Segal, Las Vegas'taki Corleone'lere ait hastanenin başoperatörü.

M. Corbett "Mickey" Shea, Vito Corleone'nin kaçakçılık ortağı, Kanada'nın eski sefiri.

James Kavanaugh Shea, New Jersey Valisi ve sefirin oğlu.

Daniel Brendan Shea, New York başsavcısı ve sefirin oğlu.

Albert Soffet, CIA başkanı.

William Brewster "Billy"; Van Arsdale III, Van Arsdale Narenciyecilik servetinin vârisi.

KİTAP I

İlkbahar 1955

Bölüm Bir

1955 YILININ serin bir ilkbahar akşamında –günlerden pazartesiydi–, Michael Corleone Nick Geraci'ye kendisiyle Brooklyn'de buluşmasını emretti. Genç Don telefon etmek için merhum babasının Long Island'daki evine girerken, takım elbiseli iki adam Michael'ın kendilerine nereye gideceklerini emretmesini bekleyerek televizyondaki kukla gösterisini seyrediyor, sarışın kuklacının göğüslerine şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

Michael merhum babasının ofis olarak kullandığı odaya tek başına girdi. Bir zamanlar Tom Hagen'e ait olan küçük masanın arkasına dolanıp oturdu. *Consigliere*'nin masası. Michael evden telefon edecekti –Kay ve çocuklar o sabah New Hempshire'daki akrabalarını ziyaret etmek için yola çıkmışlardı– ama telefonunun bağlantıları gizliydi. Evdeki diğer hat da aynı durumdaydı. Dinleyenleri yanıltmak için böyle bir yönteme başvurmuştu. Fakat ofisteki telefonun yaratıcı düzeneği – ve onu olduğu gibi muhafaza etmek için verilen rüşvet zinciri – bir polis ordusunu durdurabilirdi. Michael numarayı çevirdi. Telefon defteri kullanmıyordu, numaraları hatırlamak konusunda çok yetenekliydi. Ev sessizdi. Annesi, kız kardeşi Connie ve torunlarıyla birlikte Las Vegas'taydı. Geraci'nin karısı ikinci çalışta telefonu açtı. Onu çok iyi tanımamasına rağmen, kadına ismiyle (Charlotte) hitap ederek kızlarının hatırını sordu. Michael genelde telefon görüşmelerinden kaçınırdı ve Geraci'yi daha önce hiç evinden aramamıştı. Her zaman olduğu gibi adamlarına birkaç emir sıralamıştı, üç adam da sessizdi, hiçbir şeyin genç Don'u ele vermeyeceğinden emin olmalıydılar. Charlotte Michael'in nazik sorularına titrek bir sesle cevap verdi ve kocasını çağırmak için telefondan uzaklaştı.

Nick Geraci çok uzun ve zor bir gün geçirmişti. Sicilya'dan bir sonraki haftadan daha önce gelmesi kesinlikle beklenmeyen eroin dolu iki yük gemisi, birisi New Jersey'de diğeri de Jacksonville'de olmak üzere bir önceki gece boy göstermişlerdi. Onun yerinde bir başkası olsa çoktan hapsi boylamıştı, fakat Geraci Florida'da bulunan Uluslararası Takım Arkadaşlığı Topluluğu'na elden bağışta bulunarak, kuzey Jersey'deki limanları kontrol eden Stracci Aile *capo*'sunu(*) ziyaret ederek (ve kayda değer bir meblağ haraç bırakarak) ortamı yatıştırmış, olayı örtbas etmişti. Geraci saat beşte artık yorgunluktan tükenmiş bir haldeydi, ama yine de Doğu Islip'teki evinin avlusunda iki kızıyla birlikte at nalı oynayabilmişti. Henüz okumaya başladığı Roma savaş tarihçesine ait iki ciltlik kitap çalışma odasındaki koltuğun hemen yanında, o geceye hazır bir şekilde beklemekteydi. Geraci, telefon çaldığında ikinci sulu Chiva'sından henüz birkaç yudum almıştı. Barbeküsünde biftekler cızırdıyor ve radyoda da Dodgers/Phillies maçı yayınlanıyordu. Mutfakta akşam yemeğinin geri kalan kısmını hazırlamakta olan Charlotte, uzun kordonunu sürükleyerek telefonu çekip terasa çıktı, yüzü bembeyazdı.

"Selam Fausto." Nick Geraci'yi ismiyle çağıran tek kişi, Cleveland'da onun vaftiz babalığını yapmış olan Vincent Forlenza'ydı. "Tessio'nun ayarladığı şu işe senin de katılmanı istiyorum. Saat yedide 'Two Toms'ta ol, orayı biliyor musun?"

Gökyüzü mavi ve bulutsuzdu, ancak Charlotte'ın içeri girip kızlara bir hayvan sürüsüymüş gibi davrandığını görenler, onun Long Island'a doğru şiddetli bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu öğrendiğini düşünebilirlerdi.

Geraci "Tabii ki," dedi. "Hep oraya uğrar bir şeyler yerim." Bu bir tür sınavdı. *Tessio'nun ayarladığı şeyin* ne olduğunu soracak mıydı, sormayacak mıydı? Geraci sınavlar karşısında hep başarılıydı. İçten gelen hisleri onu hiçbir zaman yanıltmazdı. "Ama senin neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim dahi yok. Ne ayarlamış?"

"Olanları gözden geçirmek için Staten Adası'ndan bazı önemli kişiler geliyor."

Staten Adası, orada başarı sağlayan Barzini'ler demekti. Ama eğer Tessio, Michael ve Don Barzini ile barış görüşmeleri-

(*) İtalyancada başkan.

ne giriştiyse, Geraci bunu neden Tessio'dan değil de Michael'den öğreniyordu? Geraci önündeki barbekünün alevlerine baktı. Sonra birden neler olduğunu anladı. Kafasını salladı ve sessizce küfretti.

Tessio ölmüştü. Tıpkı etrafındaki diğerleri gibi.

Buluşulacak yer ise bir ipucuydu. Tessio orayı severdi. Büyük olasılıkla Barzini ile bizzat kendisi temasa geçmiş, o ya da Barzini Michael'ı alaşağı etme planı yapmış, Michael ise bir şekilde bunun farkına varmıştı.

Geraci biftekleri uzun çelik bir çatalla dürtükledi. "Neden benim orada bulunmamı istiyorsun. Koruma amaçlı mı, yemek yemek için mi, yoksa başka şey mi var?"

"Konuşmadan önce uzun süre suskun kaldın."

"Affedersin. Barbeküdeki etleri çıkartmalıydım."

"Seni neyin kaygılandırdığını biliyorum Fausto, ancak neden bu kadar kaygılandığını anlamıyorum."

Geraci'nin kaygılanmasını gerektiren bir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyordu? Ya da belki de onun Tessio'nun ihanetinde parmağının olup olmadığını, eğer varsa ne tür bir katılımda bulunduğunu anlamak istiyordu. Geraci, olabilecek en mükemmel John Wayne tarzını takınarak, "Tamam, yolcu," diye yanıtladı. "Çok kederli olduğum için fazla kaygılanmamalıyım."

"Anlayamadım?"

Geraci içini çekti. "Ben en iyi günlerde bile kaygılıyımdır." Her ne kadar ifadesiz ve donuk bir tarzda konuşsa da, içinden bir nükte dalgasının yükseldiğini hissetti: "Bu yüzden istersen beni vur."

Michael "Bu kadar başarılı olmanın sebebi işte bu" dedi. "Kaygılanıyorsun. Bu yüzden seni seviyorum."

Geraci, "Öyleyse şu anda gün gibi ortada olan şeyleri vurgularsam ve sana normalde atmayacağın bir adımı atmanı söylersem bana kızmazsın," dedi. "Ve tabii Flatbush'dan uzak durmanı istersem..."

Şimdi uzun bir süre sessiz kalma sırası Michael'deydi. "Flatbush, öyle mi? Bunu da nereden biliyorsun?"

"Bums'lar evde, öyle değil mi?"

Michael "Tabii ki," dedi.

"Dodgers. Philadelphia ile ikinci maç."

Michael, "Doğru," dedi.

Geraci bir sigara yaktı. "Bir beysbol fanatiği değilsin, öyle değil mi?"

"Öyle sayılırım."

Geraci şaşırmamıştı. Kumarın işle alakalı kısmının farkına varmak, birçok akıllı kişi açısından sporun mahvolmasına sebep olmuştu. Geraci, "Bu Bums'ın yılı olabilir," dedi.

Michael, "Sağdan soldan sürekli bunu duyuyorum," dedi. "Ve tabii ki sen de affedildin."

"Ne için?"

"Apaçık ortada olan bir şeyi dile getirdiğin için."

Geraci biftekleri ızgaradan aldı ve büyük bir tabağa bıraktı. "Bu benim becerilerimden birisi," dedi.

Bir saat sonra Geraci dört adamıyla birlikte Two Toms'a vardı ve onlara dışarıda beklemelerini emretti. Tek başına bir masaya oturdu ve espressosunu yudumladı. Korkmuyordu. Erkek kardeşlerinin –kaba saba Sonny ve beş para etmez Fredo– aksine, Michael Corleone babasının temkinli mizacını miras olarak almıştı. Asla önsezilerine dayanarak adım atmazdı. Ne kadar uzun zaman alacak olursa olsun, ilk önce her şeyden emin olmak isteyecekti. Ne tür bir sınavla karşılaşacağını bilmiyor olsa ve Michael Corleone'nin hoşlandığı türde sınanmak onda ne kadar büyük bir nefret uyandırsa da, Nick Geraci ona büyük bir saygıyla karşılık verecekti. Bu işten burnu dahi kanamadan sıyrılacağından emindi.

Geraci o güne kadar, her ne kadar Salvatore Tessio'nun Michael hakkında tek bir kötü söz dahi sarf ettiğini işitmemiş olsa da, Sally'nin Barzini ile birlikte nalları diktiğinden en ufak şüphesi yoktu. Aslında karşı karşıya kaldığı Michael kadar acemi bir kişiyi Don yapacak kadar güçlü bir akraba kayırma uygulamasına sinirlenmesi gerekirdi. Organizasyonun çevreyle olan bağlarını sırf batıya kaydırmak amacıyla kesmenin delilik olduğunu fark etmeliydi, bunu yaptıktan sonra ne olacaktı ki? Geraci, çalışkan, gayretli, okuma yazma bilmeyen, göçmen babalar tarafından inşa edilen ve ardından da genişleme hayalleri, üniversite mezunu Amerika doğumlu oğulları tarafından batırılan, bir zamanların inanılmaz derecede heyecan verici birçok işin sorumluluklarını yüklenmişti.

Geraci, Tessio'nun üniversite mezuniyet hediyesi olarak verdiği saatine göz attı. Michael'ın, merhum Don'un herkesçe bilinen dakikliğini miras almadığı apaçık ortadaydı. Geraci ikinci espressosunu ısmarladı.

Dakikalar dakikaları kovaladı, Geraci Corleone organizasyonunun sadık bir üyesi olduğunu o güne kadar defalarca kanıtlamıştı. Ve belki de, kırkıncı yaşından dolayı sıkıntı duyduğu o yıllarda, bundan en çok kazanç sağlayan kişiydi. Bir zamanlar, hem Ace(*) Geraci (bu ona çocukluk çağlarında takılıp o güne kadar gelen bir lakaptı, böylece isminin Amerikanvari telaffuzunu kabullenmek zorunda kalmıştı: Je-ra-çii yerine Gi-ra-sii, hem de diğer sayısız takma isimlerle (Sicilyalıydı ama sarı saçlarıyla kolayca bir İrlandalı ya da Alman sanılabilirdi) boy gösteren bir ağırsiklet boksörüydü. Birkaç yıl sonra dünya ağırsiklet şampiyonunu kıçının üzerine oturtacak olan adama karşı, tam altı raunt ayak diremişti. Geraci küçük bir çocukken spor salonlarına takılmaya başlamıştı. Hiçbir zaman kafurlar gibi kokup, ellerinde bir önceki günden kalma poğaça paketleri taşıyarak ortalıkta yarı sarhoş dolanan serserilere benzemeyeceği üzerine kendi kendisine ant içmişti. Ün için değil, para için dövüşüyordu. Cleveland'daki vaftiz babası (ki Geraci daha sonra onun Cleveland'ın Babası olduğunu öğrenmişti) onu, New York'da en büyük spor bahis işleriyle ilgilenen Tessio ile tanıştırmıştı. Şikeli dövüşler, kafaya daha az darbe almak anlamına geliyordu. Kısa bir süre içerisinde Geraci arka sokaklardaki kavgalara (Vito Corleone ile arkadaş olan cenaze kaldırıcısı Amerigo Bonasera'nın kızına sarkıntılık eden iki kişi yüzünden başlayan kavgalar) katılmaya başladı. Kavgalarda dövüşü başlatan işsiz güçsüzler ve serseriler cezalandırılıyorlardı, Geraci de fakülteye devam etmesine yetecek kadar para kazanıyordu. Yirmi beş yaşına gelmeden önce okulunu bitirdi, infazlı gürültü patırtılardan uzaklaştı ve Tessio'nun yönetiminde umut veren bir yükselişe geçti. İşe, kuşku ve kararsızlık uyandıran nitelik ve özelliklerle başladı –Patrick Henry Sosyal Kulübü'nde, Brooklyn ya da Sicilya'da doğmayan, üniversite diploması olan, silah taşımaktan hoşlanmayan ve fahişelerle ilgilenmeyen tek kişi oydu– fakat onun açısından ilerlemenin tek yolu, kendisinin üstündeki insanlara para kazandırmaktı ve Geraci kazanma konusunda o kadar becerikliydi ki, onun diğer ilgi çekici kusurları kısa bir süre içerisinde unutuluverdi. Geraci'nin başvurduğu en zekice taktik, üstlendiği işi olabildiğince büyütmesiydi. Sadece yüzde ellisinin yeteceği şeylerde dahi, yüzde altmışa, hatta yetmişe göz dikiyordu. Yakalansa bile ne yapabilirler-

(*) Beş düşman uçağı düşüren pilotlara verilen ad.

di ki, vururlar mıydı? Bunu denemişti. Fazladan kazandıkları, ortada biriken paralar ve yapılan diğer ödemeler gibi bir yatırımdı. Üzerindeki adama ne kadar çok kazandırırsa, o kadar güvende olur ve bir o kadar hızlı yükselirdi. Ne kadar çok yükselirse, altında çalışıp ona yüzde elli ödeyen adam sayısı bir o kadar fazla olurdu. Ve eğer açgözlü geri zekâlılar onu kandırmaya çalışırlarsa, o bunu yakalayıp fark edebilecek kadar da zekiydi. O güne kadar kavgalarda en zorlu kişi olarak tanınan birisinden yenilen yumrukla, ağırsiklette ödül kazanmış birisinden göz çukurunu dümdüz edip kanlı bir eziğe yol açacak derecede kuvvetli bir yumruk arasındaki fark, tüm New York'ta açıkça biliniyordu. Geraci'nin eğer isterse neler yapabileceği tehdidi, sokağın kitabında önemli bir yer tutmaktaydı. Kısa bir süre sonra, parasını tahsil etmek için sadece istemenin dışında başka bir şey yapmasına gerek kalmamıştı. O da eğer gerekirse. Gözdağı vermek, bir yumruk ya da tabancadan çok daha iyi bir silahtı.

Savaş boyunca, Geraci karaborsadaki hisse ve paylara patronluk etmiş, yükleme limanında kontrolör olarak, hiçbir konuda sorumluluk taşımayan sivil bir pozisyonda görev yapmıştı. Tessio onu Corleone Ailesi'ne katılması için cesaretlendirmiş ve törende Geraci'nin parmağını bizzat Vito kesmişti. Savaşın ardından, Geraci kendi tefecilik uygulamasını başlattı. O, ilk başlarda harcamalarının ne kadar yüklü olacağını fark etmeyen ve işin sonuna geldiklerinde ödemeyi yapması gereken kişilerden parayı tahsil etmenin zorluğunu küçümseyen (işte bu noktada da Geraci hizmet verebilirdi) müteahhitlerle çalışmaya başladı. Ayrıca yozlaşmış birer kumarbaz haline gelen, ya da acilen nakde ihtiyaç duymalarını gerektirecek diğer zaafları olan iş sahiplerini de kendisine hedef olarak seçmişti. Çok geçmeden, Geraci bu işleri para aklamak için kullanmayı ve vergi bildirimlerinde kullanmaları için pişkin heriflere dağıtmayı başarmıştı. Otuz gün için, her gelen şey ön kapıdan girecek ve olduğu gibi arka kapıdan çıkacaktı: Eşlere ve kız arkadaşlara alınan hediyeler, polislere yapılan arkadaşça jestler, tüm bunlar işe yaramazsa sağdan soldan toplanan pazarlıkçılar. Faturalar bir kez geldiğinde ise etrafı gizemli bir ateş saracaktı *–İtalyan şimşeği*. Geraci şartlı ve kaba iş bitirme stratejilerinden nefret ederdi. Akşam okuluna gidip hukuk derecesi aldı. Ortaya çıkan yıkımların beraberinde getirdiği yüklerden, iflas süreçlerini mükemmel bir şekilde yasal yöntemlerle çözerek

kurtuldu. İş sahibinin kişisel mal varlığına sırtını dayayarak, şüpheli her işe el attı (Geraci'nin Delaware'de bir adamı vardı). Eğer iş sahibi iyi bir kumarbazsa, Geraci bin dolar harcıyor ve onların bazılarını Nevada ya da Florida'ya yerleştiriyordu. Michael Corleone babasının yarı emekliliğinin avantajını ele geçirdiğinde ve kadın pazarlama, uyuşturucu işlerine girdiğinde, ki bu Vito'nun girmeyi reddettiği bir iş alanıydı, uyuşturucu işinin sorumluluğunu Geraci'ye vermiş ve onun Tessio'nun emri altında çalışıp Sonny tarafından bırakılmış birkaç adamı seçmesine göz yummuştu. Birkaç ay içerisinde Geraci –Sicilyalı büyük Don Cesare Indelicato'yla, New Jersey ve Jacksonville'deki limanlarda elde ettiği güçlerle, Corleone'lerin kontrol ettikleri, fakat kâğıt üzerinde sahip olmadıkları şirketlere ait birkaç küçük uçağı işlettiği New York ve Midwest havaalanlarıyla -bazı şeyleri başardı. Corleone'ler Amerika'da herkes kadar uyuşturucudan para kazanıyordu ve kendi organizasyonları içerisindeki adamların çoğu bundan habersizdi. Bu para olmaksızın, Barzini'lerin ve Tattaglia'ların arkasından ilerlemelerini sağlamaya yetecek kadar büyük bir savaşa giremezlerdi.

Sonunda, saat dokuzu henüz geçerken, Peter Clemenza ve üç koruması Two Toms'tan içeri girdi, gidip Geraci'nin masasına oturdular. Geraci Michael'ın onlarla birlikte gelmemiş, yerine yıllardır ailenin en önemli işlerine başkanlık eden *caporegime*'sini göndermiş olmasını kötü bir işaret olarak yorumladı. Artık hiç şüphesi kalmamıştı: Tessio ölmüştü.

Arabasından çıkıp masaya kadar yürümek için harcadığı efordan nefes nefese kalan Clemenza, "Bir şeyler yedin mi?" diye sordu.

Geraci olumsuz anlamda kafasını salladı.

Clemenza lokantadaki kokuyu belirtmek istercesine şişko elini havada salladı. "Buna nasıl dayanabiliyorsun? Bir şeyler yiyelim. Sadece atıştırma amaçlı." Clemenza bir *antipasto crudo,* bir tabak *caponata*, iki sepet ekmek ve istiridye soslu *linguine* sipariş edip kısa bir sürede silip süpürdü. Clemenza gerçekten de soyunun son örneğiydi – o, Tessio artık ölmüş olduğuna göre, Michael'in babasından miras kalan son *capo*'ydu.

Dışarı çıkarlarken, Clemenza Geraci'ye, "Tessio ölmedi," diye fısıldadı.

Geraci'nin midesi kasıldı. Onun kendi kendini mahvetmesi için uğraşıyorlardı, bu bir tür sadakat testiydi. Geraci'nin bu

sınavı geçeceğine dair inancı, olaya karşı hissettiği kederi hiç de hafifletmiyordu.

Hava kararmıştı. Arabanın arka koltuğunda Clemenza'nın yanına oturdu. Yolda Clemenza bir sigara yaktı ve Geraci'ye ne bildiğini, neleri tahmin edebildiğini sordu. Geraci doğruyu dile getirdi. Henüz hiçbir şey bilmiyordu, o gün erken saatlerde Barzini ve Tattaglia ailelerinin patronlarının öldürüldüklerinden habersizdi. Clemenza'nın geç kalma sebebinin, onun yanına uğramadan önce Michael Corleone'nin kayınbiraderi Carlo Rizzi'yi boğarak öldürmek zorunda kalması olduğunu bilemezdi. Bunlar ve diğer stratejik cinayetlerin hepsi, ya Barzini'lerin ya da Tattaglia'ların işiymiş gibi gösterilirdi. Geraci bunu da bilmiyordu. Ancak Geraci'nin şüpheleri aslına bakılırsa gerçekti. Clemenza'nın kendisine ikram ettiği puroyu aldı ama yakmadı. Daha sonra içeceğini söyledi.

Araba Flatbush Meydanı'nın biraz dışındaki Sinclair istasyonuna yakın bir yerde durdu. Geraci dışarı çıktı, birisi Clemenza'nın, diğeri de Geraci'nin adamlarını taşıyan ve onlara eşlik eden diğer iki arabadaki adamlar da onu takip etti. Clemenza ve şoförü arabada kaldı. Geraci arkasına dönüp onları orada otururken görünce, birdenbire tüm bedenini bir elektrik dalgası kapladı. Kendisini öldürecek adamlara baktı. Bunun nasıl yapılacağını tahmin etmeye çabaladı. Kendi adamlarının neden bir kenarda dikilip olan biteni seyrettiklerini anlamaya çalıştı. Neden ona ihanet etmişlerdi.

Clemenza penceresini açtı. "Bu böyle olmamalıydı ufaklık," dedi. "Bu durum çok..." Her iki avucunu da kaldırıp sarkık suratını kapattı ve hızla yüzünü sildi, sanki bir lekeyi temizlemeye çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. "Ben ve Sally, ne kadar eskiye dayandığını dahi hatırlayamadığım kadar uzun bir mazimiz var. Anlıyor musun?"

Geraci bunu biliyordu.

Şişman adamın gözleri yaşardı. Clemenza durumdan hiç de sıkılmış görünmüyordu. Daha başka hiçbir şey söylemeden şoförüne işaret etti, penceresini kapattı ve ileri doğru bakarak yola çıktı.

Geraci Clemenza'nın uzaklaşan arabasının arka stoplarını izledi.

İçerde, birinci pis servis bölmesinin arkasına doğru bir yerde, üzerlerinde tulumları olan, gittikçe siyahlaşan kanları

yere akan iki ceset birbiri üzerinde yatıyordu. Sadece Michael'ın yeni hayvan katilliğini görevini üstlenen Al Neri ve Geraci'yle geçmişi olan eski bir polis tarafından korunan bir sonraki bölmede, Salvatore Tessio vardı. Yaşlı adam bir kasa yağ tenekesinin üzerine oturmuş, öne doğru bükülerek kamburlaşmış, tıpkı umutsuzca kaybedilen bir yarışın arkasından düşünen bir atlet gibi ayakkabılarına bakıyordu. Dudaklarını kımıldattı, ancak ortaya Geraci'nin anlayabileceği hiçbir şey çıkmadı. Titredi, bir tür rahatsızlığı vardı ve neredeyse bir yıldır bu şekilde titriyordu. İçeride sadece Geraci'nin ayak sesleri ile diğer odadan gelen, sadece televizyondan çıkabilecek türde tiz bir kahkaha sesi işitiliyordu.

Neri kafasını sallayarak selam verdi. Tessio kafasını kaldırıp ona bakmadı. Neri yaşlı savaşçının omzuna elini koydu ve sıktı, bu garip bir cesaret verme şekliydi. Tessio dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ kafasını kaldırıp bakmamıştı, dudakları kımıldamaya devam ediyordu.

Neri Geraci'ye bir tabanca verdi. Geraci'nin silahlarla pek arası yoktu ve onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu. Bu tıpkı bir kasa kadar ağır ve çadır çivisi gibi uzundu – bir silaha gereğinden çok daha fazla benziyordu. Bu tür durumlarda tercih edilen silahın, ucunda susturucusu olan .22 kalibrelik bir tabanca olduğunu bilebilecek kadar bu işin içindeydi – kafaya sıkılacak üç hızlı kurşun (ikincisi emin olmak için, üçüncüsü daha da fazla emin olmak için, dördüncü atış yok, çünkü art arda çok fazla atış yaparsanız susturucular işe yaramaz hale gelir). Elindeki her ne ise, .22 kalibreden büyüktü. Susturucusu yoktu. Karanlık garajda, sevdiği bir insan olan Tessio ve bir keresinde onu yakalayıp kelepçeleyen, radyatöre zincirleyen, taşaklarını tekmeleyen ve ardından da çekip giden Neri ile birlikte dikiliyordu. Nick Geraci derin bir nefes aldı. O kalbinden ziyade hep mantığını dinleyen birisiydi. Kalp sadece bir kan pompasıydı. Kafa ise bedene hareketi veriyordu. Hep yaşlanıp bu işi bırakacağı, Charlotte ile birlikte Key West'e gidecekleri ve zengin birer salak rolü oynayacakları günün geleceğini hayal ediyordu.

Şimdi Tessio'ya baktığında, bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini fark etti. Tessio, Geraci'den yirmi bilmem kaç yıl daha yaşlıydı, bu zaman dilimi o güne kadar gözüne hep çok uzun bir süre gibi görünmüştü. Tessio geçen yüzyılda dünyaya gelmişti. Birkaç dakika sonra da ölecekti. Hayatını kalbine göre

değil, mantığına göre yaşamıştı, peki bu ona ne kazandırmıştı? İşte. Onu seven bir adam, onu kafasından vurup canını almak üzereydi.

Tessio kafasını yerden kaldırmadan, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Bu söz Corleone'lere, Geraci'ye ya da Tanrı'ya söylenmiş olabilirdi. Geraci'nin bunun kime söylendiğini bilmek istemediği bir gerçekti. Silahı aldı ve Tessio'nun arkasına dolandı, adamın keli, sadece sokak lambalarıyla aydınlanan odada parlıyordu.

Neri, "Hayır," dedi. "Öyle değil. Öne gel. Onun gözlerinin içine bak."

"Bu lanet olası bir şaka olmalı."

Neri boğazını temizledi. "Şaka yapıyormuş gibi göründüğümü zannetmiyorum."

Geraci "Bu kimin fikriydi?" dedi. Neri'nin elinde silah yoktu, fakat Geraci eğer Tessio dışında birisini vurursa, o iğrenç garajdan canlı çıkamayacağını biliyordu. Arka odadan, televizyondan gelen alkış sesleri içerde yankılandı.

Neri, "Bilmiyorum, umrumda da değil," dedi. "Ben sadece bir aracıyım Bayım."

Geraci kafasını havaya kaldırdı. Bu kafasız herif, aracının vurulması üzerine şaka yapabilecek kadar yetenekli biri gibi görünmüyordu. Tam aksine infazı mümkün olduğunca merhametsiz bir hale getirmek için, üstlendiği işi layığıyla yapmasına yetecek kadar sadist bir görünüm sergiliyordu. *Bayım* mı? Bu sözü nasıl kullanabilirdi ki? Geraci "Salvatore Tessio," dedi, "ne yapmış olursa olsun, bundan çok daha fazla saygıyı hak ediyor."

"Allah belanızı versin!" Tessio yüksek sesle bunları söylemişti, gözleri hâlâ pis zemindeydi.

Neri, Tessio'ya, "Kafanı kaldır," diye emretti. "Hain."

Yaşlı adam normalden daha fazla titremeden kendisine söyleneni yaptı, gözleri kupkuruydu, doğrudan Geraci'nin gözlerinin içine baktı, ama çoktan çok uzaklara gitmişti bile. Nick Geraci açısından hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi ismi sıraladı hızla.

Geraci silahı doğrulttu, titremeyen eline baktığında kendisini hem rahatsız, hem de gördüğü şeyden oldukça memnun hissetti. Namlunun ucunu yaşlı adamın yumuşak alnına nazikçe bastırdı. Tessio kımıldamadı, gözlerini kırpmadı, hatta titre-

medi bile. Sarkık etleri silahın ucunda öbek oluşturmuştu. Geraci daha önce hiç silahla adam öldürmemişti.

Tessio "Sadece bir iş," diye fısıldadı.

Michael Corleone babasının methiyesinde, *babamı büyük yapan şey, hiçbir zaman için sadece işle sınırlı kalmamasıydı. Her şeyi kişiseldi. Babam da bir insandı, diğer herkes kadar ölümlüydü. Ama büyük bir adamdı ve burada, onun insanlar arasında bulunan Tanrı olduğunu düşünen tek kişi ben değilim*, demişti.

Tessio, "Ne bekliyorsun," diye fısıldadı. "*Sono fottuto.* Vur beni. Seni salak."

Geraci tetiği çekti.

Tessio'nun bedeni geriye doğru o kadar sert bir şekilde düştü ki, dizleri tıpkı çatıdaki kiremitler gibi birbirlerine vurarak ses çıkarttı. Hava parlak pembemsi gri bir dumanla doldu. Tessio'nun kafatasının bere büyüklüğündeki bir parçası garajın duvarına çarpıp geri geldi, Neri'nin suratına çarptı ve yere yuvarlandı. Tessio'nun havaya karışan kanının kokusu, dışkı kokusuyla harmanlandı.

Nick Geraci omzunu ovaladı –silahın geri tepmesi ekleme kadar uzanmıştı– ve birdenbire kendisini aşırı derecede zinde hissetti, üzerindeki tereddüt bir anda yok olmuştu. Vicdan azabı, korku, iğrenme, kızgınlık türünden hiçbir şey hissetmiyordu. *Ben bir katilim*, diye düşündü. *Katilin katili.*

Arkasına döndü, delilikten çok memnuniyetten gülüyordu. Aldığı zevk, kendisine eroin zerk ettiği an hissettiği ürpertiden çok daha keskindi. Neler olup bittiğinin farkındaydı. Bu öldürdüğü ilk kişi değildi. Bazen birisini öldürdüğünde neredeyse hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilirdi, fakat bu bile bir kandırmaca olabilir diye kendi kendisine söylendi. Çünkü birisini öldürmenin iyi bir his olduğu gözle görülür bir gerçekti. Bunu yapan herkes size öyle olduğunu söyleyebilirdi, fakat yapmazlardı. Yapmazlardı! Geraci'nin I. Dünya Savaşı'yla ilgili okuduğu bir kitap, bir bölümünü tamamen bu konuya ayırmıştı. Bu konuda konuşacak birilerini bulmak çok zordu, çünkü çoğu insan açısından, yapılanın ardından hissedilen iyi hissin hemen sonrasında gelen kötü his onların konuşmalarını engellerdi. Ayrıca, bir geri zekâlı dahi, insanları öldürmenin iyi bir his olduğunu dile getirmenin ve karşısındakileri söylediklerinin gerçek olduğuna ikna etmenin ardından ne kadar kötü şeyler olabileceğini tahmin edebilirdi. Yine de... Bu iyi bir histi. Hat-

ta cinsel açıdan tatmin edici bile denilebilirdi (bu herhangi bir geri zekâlının bile dile getirilmesinin sorun yaratacağını bildiği başka bir şeydi). Siz güçlüsünüz, ama ölen kişi öyle değil. Siz hayattasınız, oysa ölen adam değil. Dünya üzerinde, sinirlenen diğer insanların yapmak istedikleri, ancak hiçbir zaman yapamayacakları bir şeyi yapmışsınızdır. Kolaydır ve *harika* hissettiriyordur. Geraci garajın iğrenç zemininde neredeyse patinajlar yaparak yürüdü, bu sefer bahsi geçen kötü hissin daha sonra gelmeyeceğinden emindi. Artık daha sonra diye bir şey olmayacaktı. Her şey şimdide kalacaktı. Her şey *her zaman* şimdi olacaktı.

Geraci orada bulunan insanları sıkı sıkı kucaklamak ve bir şeyler içmek istedi, ama onlara doğru atılma duygusunu bastırdı, henüz onlar kendilerininkini çekemeden silahını üzerlerine doğrulttu. Gerçekten de her biri birer korkak serseri olan adamlar kendilerini yere attı, bu Geraci'ye kapının eşiğinden hedef aldığı ofise doğru atış yapacak açık bir alan yarattı; arkalarındaki puslu mavi dikdörtgen. Geraci ateş etti. Geri tepmeden dolayı bir şok hissetti (Neri ona içinde birden fazla mermi olan bir silah verecek kadar aptal mıydı? Ne büyük bir salaklık!), saniyenin çok kısa bir kısmı sonrasında garip bir patlama, birden çıkan toksik bir duman, püsküren bir ateş topu ve yere düşen camın rahatlatıcı sesi duyuldu. İnsanoğlu o güne kadar, vurulduğunda insanı televizyondan daha çok tatmin eden bir makine icat edememişti.

Ve ardından sessizlik.

Bu inanılmaz derecede uzun bir sessizlik gibi geldi Geraci'ye.

Geraci için çalışan titrek sesli birisi, "Hey," diye bağırdı. "Ben onu *seyrediyordum*."

Bu herkesi kahkahadan kırıp geçirdi. Tıpkı bir doktorun tavsiyesi gibi. Neri, Geraci'nin sırtını yumuşak hareketlerle sıvazladı. Geraci silahı ona geri verdi. Sonra herkes işinin başına döndü.

Clemenza'nın adamları, Michael Corleone'yi öldürmeleri için görevlendirilen iki adamın cesetlerini parçalarken kemik testeresi kullanıyorlardı. Geraci yağ tenekelerinin üzerine oturdu ve seyretti, her şeyin eskisiyle aynı göründüğünü düşünürken, bedeni adrenalinden titriyordu. Korkunç pencereler. Üzerinde üstsüz bir sütçü kızı resmi bulunan takvim. Metal kanca-

daki vantilatör kanatları. Arkadaşların cesetleri. Manşet düğmeleri. Birbirinden ayırt edilemez dengeler dünyası.

Adamlar işlerini bitirdiklerinde, Neri Geraci'ye kemik testeresini uzattı ve Tessio'nun kafasını işaret etti. Ölü adamın eti, merminin girdiği deliğin etrafında çoktan şişmişti.

Uyuşuk bir halde, Geraci testereyi aldı ve tek dizinin üzerine düştü. İlerde, o dakikayı hiddetle hatırlayacaktı. Fakat o an, Geraci etrafındaki havuzda pH ölçer gibiydi. Bir adam olayları kendi asli kuralları içerisinde kabullenip anlamlandırırsa, ölü bir babanın kafasını bedeninden ayırmakla taze bir hindi bacağını vücudundan ayırmak arasındaki büyük farkı nasıl ayırt ederdi ki? Kemikler biraz daha kalındı, bu doğru, fakat bir kemik testeresi, kayınbiraderinizin size düğün hediyesi olarak alacağı bir bıçaktan çok daha yararlı bir aletti.

Nick Geraci, Tessio'nun şiş gözlerini kapattı ve testereyi kullanmaya hazırlandı. Sona gelmişti - daha geç bir zamana kalmasındansa bazı işlerin bir an önce olmaları çok daha iyiydi.

Neri elini Geraci'nin koluna koydu ve testereyi ondan aldı.

"Bu da bir sınavdı."

Geraci, "Ne sınavı?" dedi.

"Bunu yapmaya ne kadar istekli olduğunu görmek."

Geraci birden ne kadar istekli göründüğünü sormak, ya da daha da önemlisi bu emri kimin verdiğini öğrenmek istedi. Fakat sadece olduğu yerde dikilmekle ve hiçbir şey söylememekle yetindi. Sessiz kaldı ve hiçbir şey belli etmedi. Takım elbisesinin kanlanmış ceketine uzandı. Neri kafasını salladı. Geraci Clemenza'nın kendisine verdiği puroyu çıkarttı, siyah çikolata rengindeydi ve Küba yapımıydı. Yaktığı puronun zevkini çıkartmak için tekrar yağ tenekelerinin üzerine oturdu.

Clemenza'nın adamları suikastçıları çırılçıplak soydu ve birbirinden ayrılmış on beden parçasını bir bavula yerleştirdi. Geriye sadece Tessio'nun cesedi kalmıştı.

Geraci birdenbire her şeyi anladı.

Barzini'lere herhangi bir mesaj göndermeye gerek yoktu. Çünkü Tessio'nun ihanetine tanık olan herkes ölmüştü. Ve tabii ki Corleone'ler Tessio'nun cesedinin oralarda bir yerlerde bulunmasını istiyorlardı. Brooklyn'in o bölgesi Barzini'lere aitti. Polisler bu çarpışmanın sebebinin onlar olduğunu düşünecekti. Dedektifler tanınamaz haldeki suikastçı cesetlerini görünce şaşıracak ve hiçbir sonuca ulaşamadıklarında her şey

Corleone'leri işaret edecekti. Corleone'ler kendi yargıçlarını, hatta kendi adamlarını New York Polis Merkezi'nde çalıştırma zahmetine katlanmak zorunda bile değillerdi. Ve tüm bunlar, affedilmiş olağan kumar hesaplarının ve borçlara ilişkin uzatılan hoşgörü sürelerinin gazetelerin manşetlerine taşınmasını da gerektirmiyordu. Her şeyi, tam Michael Corleone'nin istediği ve kendisini her bakımdan rahat hissettiği şekilde yapmışlardı.

Geraci bunun çok akıllıca olduğunu kabullenmeliydi.

Öğretmeninin cesedine son bir kez baktıktan sonra, Al Neri ile birlikte bir arabanın arka koltuğuna yerleşti. O artık sadece ileriye bakan ve bundan sonra olacaklara göğüs germeye hazır bir adamdı.

Cinayeti takip eden haftalar içerisinde, Geraci Michael Corleone ile yakın temasta çalıştı. Onun devam etmekte olan savaşın detaylarını idare etmesine yardımcı olurken, Geraci yeni Don'unu ne kadar hafife almış olduğunu fark etti. Corleone'lerin her ilçede ve birkaç şehirde güvenli evleri vardı, envanterler bunlar arasında sürekli yer değiştiriyordu. Sahte ruhsatlı araba ve kamyonlarla dolu yeraltı garajları vardı. Bu araçlardan bazıları silahlandırılmış ve/veya motorları Le Mans'takilerle çekişebilecek derecede rektifiye edilmişti. Diğerleri ise tek bir saklı düğmeyle anında bozulabilen, trafikte homurtular çıkartan ve takip edenleri engelleyen külüstürlerdi. Bazıları kaza yapmaları ya da nehirlere veya bataklıklara yuvarlanmaları için özel olarak ayrılmışlardı. Bir kısmı Aile'nin üst düzey üyeleri tarafından kullanılan araçların birebir kopyasıydılar, şahitleri, düşmanları ya da polisleri şaşırtmak amaçlı kullanılıyorlardı. Tüm şehirde depolar dolusu silahları vardı: Belmont Meydanı'ndaki bir kuru temizlemecinin elbiselerle dolu rafının arkasında, Caroll Gardens'taki bir fırının arka odasına yığılmış un ve şeker torbalarının altında, Lindenhurst'teki tabut deposunun sandıklarında. Michael Corleone, eyaletin (Nevada) ve ülkenin (Küba) siyasi kontrolünü tamamen eline geçirmişti. Geraci gün geçtikçe daha başka şeyler öğreniyor, böyle oldukça da karşılaştığı türden şeyler bir o kadar akla mantığa sığar gibi görünüyordu. Corleone'lerin emirlerinin altında, FBI'a kıyasla çok daha fazla yasa uygulama temsilcisi vardı. Ayrıca ellerinde,

FBI başkanının elbise giydirilmiş bir şekilde en üst düzey asistanının penisini emerken çekilmiş bir fotoğrafı mevcuttu.

Michael'ın başlıca planı şuydu: Muazzam bir büyüme ve yerleşimle desteklenmiş bir barış ortamı, ardından tüm ülkedeki suç ailelerinin örgütlenmesi, diğer yandan da Sicilya ile kurulan iş bağlantılarının kuvvetlendirilip büyütülmesi, her şeyin yasalara uygun yapılması, Küba'nın kontrolünün tümüyle ele alınması ve Beyaz Saray'a, hatta Vatikan'ın içlerine kadar sokulmak. Yeni kurulacak her şey başkalarının paralarıyla yapılacaktı: Büyük miktarı çeşitli sendikalardan alınan "Ödünç paralar". Kamyon şoförleri, elektrik teknisyenleri ve bozuk parayla çalışan otomatik müzik kutusu stokçuları; bu işten, stok pazarından kazandıklarından çok daha fazla kâr elde ediyorlardı. Corleone'ler bu insanlarla aralarına mümkün olduğunca çok aracı koyuyor ve sokak kavgası türü suçlardan uzak duruyorlardı. Gizliden iş yürütmeyi bırakıp her şeyi alenen yapmaya başlamadan çok önce, suçluları Fortune 500 altında yer alan firmalardaki çeşitli görevlere fark edilemez bir şekilde yerleştirmişlerdi.

Geraci bu planın işe yarayabileceğini düşündü. Ancak oldukça gereksizdi. Zaten tarih boyunca dünya üzerinde her yıl kâr getiren tek iş kolunun içindeydiler. Ama yine de sesini çıkartmayıp ayak uydurdu. Kısa vadede başka şansı yoktu. Uzun vadede ise, kaybedemezdi. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, gerçekten yapmak istediği şeyi –Tessio'nun eski rejimini devam ettirmeyi– başarırdı: Kökleri etrafa yayılmış olan geleneksel bir uygulama. Eğer Corleone'ler kendilerini iyice zayıflatır ve ayrı düşerlerse, Geraci kendi hakkı olan kısmı kavrayıp onlardan çekip alabilirdi.

Kendisini Tessio'yu düşünmemeye zorladı. Bir boksör düşünceleri zihninden nasıl atabileceğini çabuk öğrenirdi. Aksi takdirde evde oturan bir ördek olup çıkardı. Geraci yıllar boyunca yaptığı boksörlükten nefret etmiş, ancak son dövüşünden on yıl sonra, bu sporun onun çok işine yaradığının farkına varabilmişti.

O yaz sonunda Nick Geraci ve Michael Corleone bir tür arkadaşlık kurmuşlardı. Birbirlerinden farklı olan bir iki yönleri olmasaydı, bu iş böyle de devam edebilirdi.

Örneğin: Keşke Michael Ağustos'ta erkek kardeşi Fredo'yu altındaki yönetim kadrosunun başına oturtmasaydı, ki

bu Corleone'lerin hiçbir zaman kullanmadıkları bir pozisyondu ve Michael bunu temiz kalpli bir çaylak olan Fredo'yu tekrar organizasyona katmak için sembolik bir yol olarak görmüştü. Keşke Michael organizasyonundaki üst düzey insanların bu uygulamanın sadece sembolik bir şey olduğunu – bu hiç kimsenin olmamasından daha iyiydi - *bilmelerini* sağlasaydı, her şey çok daha başarılı olurdu.

Ya da: Keşke Geraci Cleveland'lı değil de New York'lu olsaydı. Keşke Don Forlenza'ya bu kadar bağlı olmasaydı. Keşke o kadar hırslı olmasaydı. Keşke Michael'in Fredo'yu *sottocapo*'lukla görevlendirdiğini duyduğunda ona saygılı bir şekilde aklını kaçırıp kaçırmadığını sormasaydı. Keşke hemen ardından dilediği özür taşkın imajını yıkmasaydı.

Keşke *Fredo* yeni görevinin sembolik bir şey olduğunu bilseydi, maceraya atılmaya bu kadar hevesli olmazdı. New Jersey'in batakhanelerinde kendi ölüler şehrini oluşturmaya kalkışmazdı. Kırk dördüncü yaş gününü kutlayabilecek kadar da uzun yaşayabilirdi.

Keşke Tom Hagen Nevada valisi olmayı denemek uğruna *consigliere*'liğe geçmek yerine, Aile işlerinin tüm detaylarıyla çok daha fazla haşır neşir olsaydı.

Keşke yirmi yıl önce Cleveland'da, Don Forlenza ikinci kez vurulduktan sonra ve ilk kalp krizini geçirmeden önce, kendi yaşındaki bir adamı halefi olarak duyurmasaydı. Keşke Forlenza'nın birçok dertlerinden teki onu öldürmeseydi. Keşke zararsız bir hırsı olan Sal Narducci, o günün her dakikasını omuzlamak için yirmi yıl harcamak zorunda kalmasaydı.

Keşke Vito Corleone birkaç Komisyon toplantısında Narducci'nin *consigliere* olarak görev aldığını fark etmeseydi. Ya da keşke Vito kendi ölümünden çok önce her şeyin zamanla yerli yerine oturmasını beklemek yerine, oğluna Narducci'yi Baba makamına yerleştirmeyi önerseydi. Bu Barzini Ailesi'nin New York'un dışında oluşturduğu en büyük organizasyonunu ortadan kaldırırdı.

Bunlardan bir ya da ikisi değişebilseydi, böylece – kim bilir? – belki de, siz bunları okurken, Nick Geraci ve Michael Corleone oralarda bir yerlerde, yan yana, Arizona'daki bir yüzme havuzunun yanındaki iki eski deri hamakta, iyi yaşanmış bir hayatı anıyor, sokağın karşı tarafındaki altmış küsür pilice bakıyor ve Viagra'yı dayıyor olacaklardı.

Tarih çok önemlidir, ancak unutulmamalıdır ki kaçınılmaz değildir.

Vito Corleone sık sık herkesin tek bir alın yazısı olduğunu söylerdi. Kendi hayatı, kendi vecizesiyle garip bir çelişki içerisindeydi. Evet, adamlar onu öldürmeye geldiklerinde Sicilya'ya kaçmıştı. Evet, Pete Clemenza adında genç bir komşu ondan silahları saklamasını istediğinde, Vito'nun bunu yapmak dışında başka bir seçeneği yoktu. Ve evet, Vito Amerika'daki ilk suçunu –pahalı bir halının çalınması– işlediğinde, sadece onu taşıması için Clemenza'ya yardım ettiğini zannediyordu. Tüm bunlar onun başına gelmişti. Bu olağandışı bir durum değil. Kötü şeyler herkesi bulabilir. Bazıları bunu kader olarak adlandırır. Diğerleri ise fırsat. Fakat Vito'nun diğer suçlara –Clemenza ve Hell's Kitchen'da çalışan Tessio isimli diğer sıkı bir genç adam ile birlikte kamyonları kaçırmak- karışması tamamen kendi seçimi dahilindeydi. Vito'yu kendi hızsızlık şebekelerine davet ettiklerinde, hiçbir şey söyleyemedi. Evet demek, soyguncululkla geçinen bir suçlu olmayı kabul etmek anlamına geliyordu ki, bu onun yönünü tamamen değiştirirdi. Hayır demek ise ona başka kapılar açardı, belki de bu önce katil olmadan üç oğlunun da katılabilecekleri bir aile işi haline gelirdi.

Vito becerikli, sezgisel bir matematikçiydi, olasılıkları çok iyi hesaplayabiliyordu ve bir vizyonu vardı. Mantıksız ve görülemez bir şey olan kadere inanmak onun karakterine uygun bir şey değildi. Bu ona yakışmazdı.

Yine de, hangi insanoğlu o güne kadar yaptığı en kötü şeyi kılıfına uydurmaya çalışmaz ki? Aramızdan hangimiz doğrudan ya da dolaylı olarak kendi çocuğumuz da dahil olmak üzere yüzlerce insanın ölümünden sorumlu olsa, kendi kendine gözden geçirilmese bile oldukça etkileyici olan bir yalan söylemez?

Hem Nick Geraci, hem de Michael Corleone genç, akıllı, yaratıcı, dikkatli ve güçlü insanlardı. Her ikisinin de kendilerini tekrar yaratma gibi bir becerileri vardı, ilk başta diğer insanların kendilerini hafife almalarını sağlıyor, ardından da bunun avantajını kullanıyorlardı. Her zaman onların birbirlerine çok benzedikleri ve kaderlerinde ilerde birbirlerinin düşmanı olacakları söylenirdi. Ayrıca dünyanın düz olduğu da sık sık dile getirilirdi ve bu bir şeytan yalanıydı. Bilgelik çok sık dile getirilmeyen (merhum Vito Corleone hep böyle derdi) ve pek rastlanılmayan bir şeydir.

Michael Corleone ve Nick Geraci tabii ki başka tercihler yapmış olabilir, daha iyi şeylere çok daha çabuk ulaşılabilirlerdi. Hiçbir şart altında kaderlerinde birbirlerini yok edecekleri yazılı değildi.

Bölüm İki

ÖLÜ YAKMA odası Amerigo Bonasera'ya aitti. Neri'nin kendi anahtarı vardı. O ve Geraci giriş kapısından geçti, kanlı giysilerini üzerlerinden çıkarttılar ve doğrudan arka odaya giderek o an için üzerlerine geçirebilecekleri giysileri seçtiler. Geraci iri bir adamdı. Üzerine uyan tek elbise bebek boku renginde keten bir takımdı ve normalde giydiklerinden iki beden küçüktü. Bonasera neredeyse emekli olmak üzereydi, zamanının çoğunu Miami Beach'te geçiriyordu. Kayınbiraderi Neri'den valizi ve kanlı elbise yığınını alırken tek bir söz dahi etmedi.

Adamlarından teki Geraci'yi evine bıraktı. Vakit henüz gece yarısı dahi olmamıştı. Charlotte hâlâ uyanıktı, yatakta oturmuş *Times*'taki bulmacayı çözüyordu. Bulmaca çözmekte oldukça ustaydı, fakat sadece bir şeylerden rahatsızlık duyduğunda onlara başvururdu.

Nick Geraci yatağın ayak ucunda dikildi. Üzerindeki giysiyle nasıl bir görünüm sergilediğinin farkındaydı. Kafasını kaldırdı, komik olduğunu umarak kaşlarını kaldırdı ve tıpkı bir sahne sanatçısının "Ta-da!" derken yaptığı tarzda kollarını öne doğru uzattı.

Karısı bırakın gülmeyi, gülümsemedi bile. Phillip Tattaglia ve Emilio Barzini'nin "çete işi tarzındaki katliam"ları televizyonda gösteriliyordu. Elindeki *Times*'ı bir tarafa attı.

Geraci "Uzun bir gündü," dedi. "Uzun hikâye, tamam mı Char? Bırak olduğu gibi kalsın."

Karısının kendisini yukardan aşağı süzüşünü izledi. Yüzünün gittikçe yumuşadığını fark etti, onun soru sormamak için kendisini sıkışını izledi, hikâyeyi duymak için hissettiği isteği bastırışını gözlemledi. Kadın tek bir şey bile söylemedi.

Nick Geraci elbisesini sandalyenin arkasına fırlatarak soyundu. Tuvalete gidip işediği, dişlerini fırçaladığı ve pijamalarını giyindiği süre içerisinde, Charlotte elbiseyi ortadan kaldırmış (Geraci onu bir daha hiç görmedi), ışıkları kapatmış, yatağa girmiş ve uyuyormuş gibi görünmeyi başarmıştı.

New Hempshire'da, ailesinin evinde, Kay Corleone genç bir kızken kullandığı çift kişilik yatakta uyumakta olan çocuklarının yanına uzanmış, elinde duran Dostoyevski romanına konsantre olmaya çalışıyordu, kafasında soramadığı ve sormaması gerektiğini bildiği – Michael'ın sadece önermekle kalmayıp aynı zamanda tarih ve saatlerine kadar ayarladığı bu seyahate ilişkin - sorular cirit atıyordu.

Las Vegas'ta, şehrin Kumdaki Kale isimli ilk gökdeleninin en üst katındaki karanlık otel odasında, önünde elli dolarlık bir salçalı biftek ve bir bardak kahveyle oturan Connie Corleone Rizzi, yeni vaftiz edilmiş bebeğini göğsüne bastırdı ve şehrin ışıklarına doğru baktı. Günün son ışıkları çölün üzerinde yok olup gitti. Mutluydu. Aslında Connie pek fazla mutlu olabilen bir insan değildi. Normal bir gün geçirmemişti, yapacağı uçak yolculuğu için çok erken kalkmış, tüm yolu altı yaşındaki oğlu Victor'un, bu duruma karşı parmağını dahi kımıldatamayan ve sürekli bu seyahatin Takdis Ayini'ni ne kadar özlediğini anlamasına yardımcı olduğunu söyleyip duran annesi Carmela'ya rağmen, kıpır kıpır hareketleriyle ve büyük bir beceriyle göz önüne serdiği kötü tavırları eşliğinde kat etmişti. Fakat bebek – geçen gün vaftiz edilen ve çocuğa vaftiz babalığı yapmış olan erkek kardeşi Mike'ın ismini almış olan Michael Francis Rizzi – tam bir melekti, tüm yol boyunca uyumuş, kumru gibi sesler çıkarmış ve küçük burnunu annesine yaslamıştı. Kayalık Dağları'nın tepesinde bir yerlerde hayatında ilk defa gülmüştü. Şimdi, annesi alnına doğru her üflediğinde, aynı şeyi tekrarlıyordu. Carmela, bu bir işaret, diye düşündü. Bebekler kendi kısmetlerini beraberlerinde getirirlerdi. Bu gülümseme herkes açısından yeni bir başlangıç olacaktı. Carlo değişecekti. Hatta *değişmişti*. Bu bebeğe hamile kaldığı günden bu yana ona bir kez olsun vurmamıştı. Şimdi Mike, Carlo'ya aile organizasyonunda çok daha fazla sorumluluk verecekti. Aslında ev bakmak ve ihtiyaç duydukları diğer şeylerin satın alınmalarına yardımcı ol-

mak maksadıyla Carlo'nun da bu seyahate katılması planlanıyordu. Fakat son dakikada Mike Carlo'nun onunla birlikte kalması gerektiğini, ona ihtiyacı olduğunu belirtmişti. İş. Ne babası ne de erkek kardeşleri böyle bir şeyi daha önce yapmış, Carlo'nun kendisini önemli hissetmesini sağlamamışlardı. Küçük oğlunu diğer göğsüne geçirdi ve yumuşak, incecik saçlarını okşadı. Bebek gülümsedi. Carmela oğlunun alnına üfledi. Bebek güldü ve o da öyle.

Diğer odada, kendisine daha önce defalarca yapmaması söylenmiş olmasına rağmen, Vincent yatağın üzerinde zıplamaya başladı. Telefon çaldı. Connie gülümsedi. Carlo olmalıydı. Victor'un yanıtlamasına müsaade etti.

Oğlan "Aanneee!" diye seslendi. "Tooom Amca arıyor!" Hagen.

Connie ayağa kalktı. Bebek ağlamaya başladı.

Aşağı sokakta, uzun siyah bir şala sarınmış Carmela Corleone kafası öne eğik bir halde, gözlerini neon ışıklarından kaçırarak ve kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldanarak otelden dışarı çıktı. Strip'ten aşağı yürümeye başladı. Saat dokuzu geçiyordu, herhangi bir yerde bir taşıt bulabilmesi için çok geç bir zamandı, özellikle de pazartesi günleri, ama kararlı bir dul kadının bu kadar çok evlendirme kilisesi bulunan bir kasabada rahip bulması ne kadar zor olabilirdi ki? Ya da en azından o türden bir adamı. Eğer bunlardan ikisini de başaramazsa, parlak ışıklardan kurtulabileceği, dizlerinin üzerine çökerek tıpkı her gün yaptığı gibi Bakire Meryem'in ruhuyla karışarak dua edebileceği sakin ve kutsal bir yer bulabilirdi.

KİTAP II

Eylül 1955

Bölüm Üç

DÖRT AY SONRA, İşçi Günü'nün bulunduğu hafta sonundaki pazarın erken saatlerinde, Michael Corleone Las Vegas'taki yatağında uzanmış yatıyordu, karısı yanında, iki oğlu da koridorun dibindeki odalarındaydı, hepsi de uyuyor gibi görünüyordu. Michael önceki gün Detroit'te, merhum babasının en eski arkadaşının kızının düğününde, Corleone'lerin halen hayatta olan zor rakiplerine zarar vermek amacıyla hazırlanan bir planı işleme sokarak, çok az tanıdığı bir adam olan Sal Narducci'ye şöylesine bir göz atmıştı. Eğer bu plan işe yararsa, Michael konuyla uzaktan yakından alakası olmadığını ilan edecek, bu Amerikan yeraltı dünyasına sonsuza kadar huzur ve barış getirecekti. Corleone Ailesi'nin son kanlı zaferi ortadaydı. Michael Corleone'nin cerrahi müdahale ile düzeltilen yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Soluğu düzenli ve derindi. Bunun dışında hareketsiz ve rahat bir şekilde dikiliyordu, yeni evinin serin havasının tadını çıkartıyordu. Dışarıda, solgun sabah ışığı altında dahi etraf çöl gibi kavruluyordu.

Detroit Nehri'nin yağlı banklarının yakınında, üzerlerinde kısa kollu ipek gömlek – birisi maviye çalan yeşil renkte, diğeri de turuncu - olan iki yamuk yumuk adam, şehri Mor Çete'nin keyfi şiddetinden kurtaran Detroit'in Don'u Joe Zaluchi'ye ait mülkteki misafir kulübesinden çıktılar. Turuncu gömlekli olan, resmi olarak Chicago'nun ve şimdi de Los Angeles'taki organize suçların başındaki adam Frank Falcone'du. Maviye çalan yeşil gömleği giyen ise, onun San Francisco'daki ortağı Tony Molinari'ydi. Arkalarında her biri ikişer valiz taşıyan paltolu iki adam ilerliyordu. Çantalarda başka şeylerin yanı sıra dün geceki Clemenza-Zaluchi düğününde giyilen smokinler vardı. Su yü-

zeyi silme ölü balık doluydu. Ahır büyüklüğündeki garajın önünden onları almak için bir limuzin çıktı. Limuzin sokağa çıkıp yoluna devam ederken, onu bir polis arabası takip etti. Polisin maaşını Zaluchi veriyordu.

Detroit Havaalanı'nda, çamurlu bir yola saptılar ve 'SADECE ACİL SERVİS ARABALARI GİREBİLİR' yazan levhaya rastlayana kadar çit boyunca ilerlediler. Polis arabası durdu. Limuzin iniş meydanına kadar ilerlemeye devam etti. İpek gömlekli adamlar, kâğıt bardaklardan kahvelerini yudumlayarak dışarı çıktılar. Korumaları birkaç karate hareketi yaptı.

Onlara doğru bir uçak yaklaştı, üzerinde Michael Corleone'yle gizliden gizliye ilişkili, toptan et paketleme işiyle uğraşan bir şirket logosu vardı. Logo bir aslan profilinden oluşuyordu. Pilotun nüfus cüzdanında yazan isim Fausto Dominick Geraci Jr.'dı. Ancak güneşliğe tutturulmuş lisansta "Gerald O'Malley" ismi yer alıyordu. Uçuş günlük planda yer almamaktaydı. Geraci'nin kulede adamı vardı. Amerika'daki tüm havaalanlarında, kâğıt üzerinde kendisine ait görünmeyen birçok uçağın sahibiydi.

Koltuğunun hemen altında bir el çantası dolusu nakit para vardı. Gökyüzünün batı yakasını fırtına bulutları sarmaya başlamıştı.

Windsor'un hemen dışında, nehrin diğer yakasında, Happy Wanderer Motor Inn'deki 14 numaralı odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Eşikte erkek kardeşinin yeni *sottocapo*'luğunu üstlenen, bir bowling lobutunu andıran, hâlâ geçen geceden kalma buruşuk gömlek ve smokin pantolonuyla ortalıkta gezinen Fredo Corleone belirdi. Park alanına baktı. Etrafta dolaşan hiç kimseyi göremedi. Egsozundan inanılmaz gürültüler çıkartan eski püskü bir arabanın yaklaşmasını izledi. Çıkan gürültü uyuyan birisini uyandırabilecek derecede yüksekti. Fredo yatakta arkasından gelen bazı gürültülü seslerin farkındaydı, ama yapacağı en son şey arkasına bakmak olacaktı.

Sonunda sahil belirginleşti. Basık tepeli bir şapkayı kafasına geçirip gözlerinin üzerine doğru indirdi, kapıyı arkasından yavaşça kapattı, etrafa atılmış bardak ve patlamış mısır paketleriyle kirletilen sinema salonunu boydan boya yürüdü. Paketler büyük mavi palyaçolarla süslenmişti –kafaları kalkık, yüzlerinde o iğrenç, tanıdık gülümsemeleri olan palyaçolar... Şapka

onun değildi. Belki de odadaki adama aitti, ya da Fredo'nun bir gece önce uğradığı birçok yerden birisinden alınmıştı. Hatta onun korumalarından birisine dahi ait olabilirdi. Adamlar yeniydi, ona yabancıydılar. Başı zonkluyordu. Gömlek ve pantolon ceplerini yokladı. Sigarasını odada unutmuştu. Çakmağını da. Çakmak Mike'ın hediyesiydi: Kıymetli taşlarla kaplıydı, Milano'dan gelmişti. Üzerine '1954 NOEL'İ' yazısı kazınmıştı, ancak elbette isim namına hiçbir şey yoktu. Yaşlı adam, ismini asla hiçbir yere yazma, derdi. Fredo onun sözünden hiçbir zaman çıkmamıştı. Lanet olsun. Bir çamur gölünün üzerinden atladı ve apartmanın park alanını koşar adımlarla geçti. Zaluchi'den ödünç aldığı Lincoln marka arabayı bir çöp öğütücüsünün arkasına saklamıştı. Smokininin ceketi arabanın arka koltuğuna topak yapılıp atılmıştı, yanında ona ait olmayan sarı saten bir gömlek ve kendisine ait bir viski şişesi duruyordu.

Arabaya bindi. İçkiden bir yudum aldı ve şişeyi tekrar arabanın arkasına doğru fırlattı. *İçki âlemlerine bir süreliğine ara vermenin zamanı gelmiş olabilir*, diye düşündü. Ve tabii ki diğer şeye. Aman tanrım. Bu kadar çok istediğiniz bir şey, bunu yapmanızın hemen ardından nasıl olup da gözünüze bu derece iğrenç görünebiliyordu? Bundan da vazgeçmeliydi. Artık mesai saatlerinden sonra kulüplere uğramak yoktu. Kimin penisini emdiklerini bilemeyecek kadar kendilerinden geçmiş uyuşturucu bağımlılarına para vermek de yoktu. Şimdi yeni bir gün başlıyordu, evdeki kadınlarca tam bir erkek olarak tanındığı ve sözü geçen diğer şeyi her ne yaparsa yapsın elde edemeyeceği kadar küçük olan Vegas'a doğru ilerlemeye başladı. Arabayı otomatiğe bağladı ve sanki birisinin Kanadalı büyükbabasıymış gibi Takdis Ayini'ne doğru yol almaya başladı. İlk trafik ışığında viskinin kalanını bitirdi. Anayola çıktı ve hızlandı. Bu süratle giderse, Vegas'a giden uçağı yakalayabilirdi. Yağmur yağmaya başladı. Yolcu tarafındaki kanada tutturulmuş fatura ya da buna benzer bir kâğıt parçasının farkına ancak silecekleri çalıştırmaya başladığında vardı.

Happy Wanderer'in 14 numaralı odasının karanlığında yatan çıplak adam uyandı. Bu Dearborn'dan gelen, bir restoranın ihtiyaçlarını karşılayarak geçimini sağlayan, evli, iki çocuk babası bir adamdı. Kasığındaki yorganı kaldırdı ve yataktan kalktı. Parmak uçlarını kokladı. "Troy?" diye seslendi. "Hey, Troy? Ah, lanet olsun. Yine mi? Troy?" Ardından çakmağı gördü. Sonra da Troy'un silahını. Troy taşıdığı silahla onun ilgisini çek-

mişti, fakat bu tür bir silah olmamalıydı. Önünde duran .45 kalibrelik Colt marka bir kovboy silahıydı, kabzası ve tetiği beyaz yapışkan bantla kaplanmıştı. Çıplak adam daha önce gerçek bir silaha hiç dokunmamıştı. Tekrar yatağa oturdu. Kendisini halsiz hissediyordu. Şeker hastasıydı. Oralarda bir yerlerde biraz portakal olmalıydı. Troy'un, mutfağa gidip bir torba portakal getirmesi için bir barmene elli papel verdiğini hatırlıyordu. Bunlardan üç tanesini hemen oracıkta yemişti, Troy ise kapıya doğru yürüyüp sokağa bakarak onun portakalları bitirmesini beklemişti. Adam geri kalan portakalların ne olduğunu hatırlamıyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve vücudundan ter boşaldı. Resepsiyonu arayıp oda servisini çağırdı. Resepsiyon görevlisi, "Siz nerede kaldığınızı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ritz mi?" İyi bir soru. Neredeydi? Bunu sormak istedi fakat bundan önce kan şekeri için bir şeyler yapmak zorundaydı. Yiyecek bir şeyler var mı? diye sordu. Madeni para ile çalışan ve yiyecek satan bir makine ya da buna benzer bir şey? Her neyse, görevlinin ona bir şeyler getirmesini isteyebilirdi, bir çikolata? Görevli, "Bacaklarınız iflas mı etti?" diye sordu. Adam odasına getirilecek bir çikolata için beş papel ödeyeceğini söyledi. Görevli birazdan orada olacağını belirtti.

Adamın karısını araması gerekiyordu. Bu daha önce de olmuştu. Ona bir sekreterle, hoş bir kadınla yattığını söylemişti. Bunun tekrarlamayacağına söz vermişti. Numarayı çevirmeye başladı, ancak hemen ardından görevlinin dış hatta ihtiyaç duyabileceği aklına geldi. Çikolata almak için çoktan dışarı çıkmış olmalıydı.

Adamın iyi bir işi, harika bir karısı, mükemmel çocukları, güzel bir evi vardı. Rotaryanlığa yeni kabul edilmişti. İşte oradaydı, belalı bir gecenin ardından, *o şeyleri* yapmak, bir pazar sabahı *böyle bir yerde* uyanmak.

Portakalları aramak için tekrar ayağa kalktı. Hiç şansı yoktu. Pantolonunu buldu fakat sarı gömleği ortada yoktu. Tepesi düz şapkasını da bulamadı. Arabasını önüne park ettiği batakhanenin adını dahi bilmiyordu. Eğer eve gömleksiz bir halde taksiyle dönerse, karısı onu keyifsiz bir mahalle turuna çıkartır, herkes de onları seyrederdi. Yeni bir araba almak bundan çok daha kolaydı.

Silahı kaldırdı.

Colt göründüğünden de ağırdı. Parmağını boydan boya

namluda gezdirdi. Ağzını açtı. Tabancanın ucunu dilinin üzerine yerleştirdi ve bir süre öyle bekledi.

Dışardan gelen lastik ciyaklamasını işitti. Kapısının çarpılmasıyla çıkan sese istinaden, bunun büyük bir araba olduğunu kolayca söyleyebilirdi. Troy gelmiş olmalıydı. Onun için geri dönmüştü. Ardından ikinci bir araç kapısı kapandı.

İki adam.

Chicago'dan gelmişlerdi. Aradıkları kişi o değildi, fakat çıplak adam bunu bilmiyordu. Saatlerdir peşindelerdi ve onun bundan da haberi yoktu. Çıplak adam Colt'u ağzından çıkarttı, ayağa kalktı ve silahı kapıya yöneltti. "Cehennemde görüşürüz," diye fısıldadı. Daha önce birisinin bir filmde böyle söylediğini duymuştu. O sert bir adam değildi, fakat parmakları altı mermili silahın kabzasını sararken kendisini gerçekten de öyle hissediyordu.

Hollywood Florida'da, babası Sonny'nin bir araba kazasında öldüğü (ortada kendisine söylenenden daha farklı bir şekilde ölmüş olabileceğini düşünmesini gerektiren hiçbir sebep yoktu) günden bu yana yaşadığı mercan rengi evin altındaki kapalı garajda, Francesca Corleone annesinin steyşın vagonunun kornasını rahat bir on saniye hiç ara vermeden çaldı. Arka koltukta yayılmış Fransızca bir roman okuyan ikiz kardeşi Kathy, "Kes şunu," dedi. Kathy, Bernard'a gitmeye karar vermişti. Cerrah olmak istiyordu. Francesca Tallahassee'deki Florida State'e devam ediyordu ve genel anlamda da halinden memnundu: Evden uzakta, kendi başınaydı. New York'ta süregelen korkunç olayların tümü ve her ne kadar yazılanların hemen hepsi yalan olsa da, aile ismini gazetelere kadar düşüren diğer aile üyelerinden dolayı, yeni bir hayata başlamak için pek uygun bir zaman sayılmazdı. Kathy bir zamanlar okula New York'ta devam etmek istemişti, böylece oradaki aile fertlerine nispeten daha yakın olabilecekti. Şimdi, tabii ki, büyükanne Carmela ve korkunç halaları Connie dışında herkes oradan taşınmıştı. Görünüşe bakılırsa, Carlo Amca bir anda ortadan kaybolmuştu – tıpkı sigara almak için dışarı çıkan ve bir daha da geri dönmeyenler gibi: Bu hareket tarzı, onun gibi dalkavuk bir adam için dahi çok garip bir şeydi, ancak Francesca Connie Hala ile evli olan herkesin bunu öyle ya da böyle bir şekilde düşüneceğinden emindi. Kathy, özellikle de orada, her gün o kötü gangster-

lerle, Corleone'lerle, arasında herhangi bir ilişki olup olmadığını anlamaya çalışan kişilerin, hatta profesörlerinin sorularıyla karşı karşıya kalacaktı. Eğer Hollywood'da geçirilen son birkaç ayın geride bıraktığı belirtilere bakılırsa, Francesca bu tür bir yaklaşımla Tallahassee'de dahi karşılaşmaya hazırlıklı olmalıydı.

Annesi, ikisini birden götürüyordu. *Götürmek mi!* New York'a mı? Şükür ki ilk önce Francesca'yı bırakacaklardı. Tekrar korna çaldı.

Kathy, "Bu çok sinir bozucu," dedi.

"Sanki önündeki kitabı okuyorsun da."

Kathy Fransızca konuşuyormuş gibi davranarak ona karşılık verdi.

Francesca yabancı bir dil öğrenmemişti ve bu işten İtalyancaya yönelerek –ki aslına bakılırsa bunu da çok iyi bilmiyordu– ya da hiçbir şekilde ek bir dile ihtiyaç duymayan başka bir konuya odaklanarak sıyrılmayı planlıyordu. Francesca "Biz İtalyanız," dedi. "Neden İtalyanca öğrenmiyorsun?"

Kathy "*Sei una fregna per sicuro,*" diye yanıt verdi.

"Hoş bir cümle."

Kathy omzunu silkti.

Frencesca "İtalyanca küfredebiliyorsun," dedi, "ama aynı dilde okumayı beceremiyorsun."

"Sen susmadığın sürece de beceremeyeceğim."

Anneleri hemen yan kapıda, Francesca'nın büyükbabası ve büyükannesinin evindeydi. Onlara Francesca'nın erkek kardeşleri Frank (on beş yaşında) ve Chip (on yaşında)'in nasıl beslenmeleri ve bakılmaları gerektiğine dair son talimatları veriyordu, sanki asırlardır içerdeydi. Chip'in gerçek ismi Santino Jr.'dı, ta ki o yaz bir beysbol antrenmanından dönerek o günden sonra kendisini "Chip" diye çağırmayanlara hiçbir karşılık vermeyeceğini ilan edene kadar... Francesca da böyle bir yöntem uygulayabilirdi. Yüksekokula gidebilir ve başka bir isim alabilirdi. *Fran Collins. Franny Taylor. Frances Wilson.* Yapabilirdi, ama yapmayacaktı. Zaten soyadları çoktan *Kor-le-o-nii*'den *Kor-le-oon*'a dönüşerek Amerikalılaşmıştı ve bu da yeterince büyük bir değişimdi. İsminden gurur duyuyordu, İtalyan olmaktan da öyle. Babasının, gangster olan babası ve erkek kar-

deşlerine karşı başkaldırmasından, yasalara uyan bir işadamı olarak çalışmasından gurur duyuyordu. Francesca'nın soyadı nasıl olsa bir gün, uygun bir zamanda, kendisine bir eş bulduğunda değişecekti.

Tekrar kornaya bastı. Orada bu kadar uzun kalmasını gerektirecek ne yapıyorlardı? Nine ve Dede nasıl olsa Francesca'nın annesinin söylediği kelimelerin tümünü göz ardı edeceklerdi. Bu oğlanlar *cinayetten* sonra iyice zıvanadan çıkmıştı, özellikle de Frankie, hele şu futbol işi başladığından bu yana. Francesca kornaya bir kez daha bastı. Kathy, "Sanki böyle yaparak," dedi, ve Francesca cümleyi tamamladı, "her şeyi *daha da* kolaylaştırıyorum. Biliyorum." Kathy sadece bir Amerikan kızının yapabileceği tarzda omzunu silkti. Birkaç dakika sonra da Francesca'nın saçlarını hafifçe okşadı. İkizler on sekiz yıllık yaşamları süresince birbirlerinden tek bir gece dahi ayrı kalmamışlardı.

Hal Mitchell'in Kumdaki Kale Hotel ve Kumarhane'si hiç kapanmazdı. Her akşam iki gösteri yapan (saat sekizde ve on ikide) Johnny Fontane, herkese hoş vakit geçirttiği ve uyanık kaldığı uzun gecenin ardından, içinde iki tane fıstık olan odasına çıktı. Bunlardan birisi sokağın hemen karşısındaki kumarhanede dans eden sarışın Fransız kızdı ve geçen sene orada çekilen Mickey Rooney filminde ("Tanrım, şuna bak!") kısa bir replik kaptığını söyleyip duruyordu. Mickey, adı geçen filmde çölde petrol arayan bir adamı canlandırıyordu, arazide bir bomba deneniyor, patlama sonucunda radyasyona maruz kalıyor ve bu sayede dokunduğu her kollu kumar makinesinden para kazanıyordu. Diğeri ise yüzünde C harfine benzer bir yara bulunan tatlı bir esmer kadındı, büyük olasılıkla orada bulunmak için para almıştı (onun için sorun yoktu: Johnny'nin yıldızları, insanları eğlendiren kişiler profesyonel olmalıydı). Oldukça centilmen bir tavırla ikisinden birinin yatağa girme konusunda herhangi bir sorunu olup olmadığını sorduğunda –yani bilirsiniz işte, üçümüz birden–, kızlar güldü ve soyunmaya başladılar. İsminin Eve olduğunu söyleyen esmer kadın bu konuda oldukça becerikliydi, Johnny'nin penisini emme sırasının ne zaman sarışına geçmesi gerektiğini (organın büyüklüğünü gördüğünde sırıttı ve, "Aman Tanrım, şuna bakın!" diye fısıldadı), ya da sarışın adamın arkasını okşarken odanın ortasındaki o fıski-

yeye dayanarak bu işi becerme sırasının ne zaman kendisine geleceğini çok iyi biliyordu. Eve, Johnny'yi geriye doğru itelemekte, sarışını onun penisine doğru yerleştirmekte, onun göğüs uçlarını tam olarak ne zaman mıncıklayıp öpmeye başlaması gerektiği anı ayırt etmekte inanılmaz derecede başarılıydı, bunları yaptığı zaman Johnny'nin boşalması sadece saniyeler alıyordu. Bu bir armağandı. Birçok kadının böyle bir becerisi yoktu. Sarışın olan kadın –ismi Rita'ydı, bu Marguerite'nin kısaltmasıydı; Johnny ertesi sabah kadınların isimlerini hep hatırlardı– Johnny otelin en üst katındaki havuza gitmek için odadan çıkarken hâlâ uyuyordu. Havuzun sıcaklığını pembe ayaklarını sokarak anlamaya çalışan erkeklerden nefret ederdi. Ağır bornozunu bir kenara fırlattı ve havuzun derin tarafından suya atladı. Hissettiği şok geçtiğinde tekrar dibe daldı, nefesini tuttu ve iki yüze kadar saydı.

Kafası zonkladı, bunun sebebi suyun derinliği değildi. Aslında insanların düşündükleri kadar çok içmiyordu, en azından şimdilerde... Peki bunun sırrı neydi? Masadan masaya dolaş, her yerde yarısı içilmemiş bardaklar bırak, ama bunu hiç kimse fark etmesin, aynı zamanda önüne çıkan tüm içki ikramlarını kabul et ve bunun *herkes* tarafından görülmesini sağla. Onunla içki içme yarışına girmeyi deneyen zavallılar, Johnny Fontane'in nazik tavırlarıyla bir taksinin arkasına atılır, evlerine gönderilirlerdi. Artık içki içme isteğini kontrol altında tutuyordu. Yaptığı şeyler ve bunları kimlerle yaptığı hep kontrolü altındaydı.

Su yüzüne çıktı. Kaslarını ısıtmak için birkaç kulaç attı, ardından derin bir nefes aldı ve tekrar dibe daldı. Bu talimi üç kez daha yaptı ve havuzdan çıktı. Terasın sonunda bir ilan tahtası vardı: BİR PATLAMA YAŞAYIN. LAS VEGAS'TAKİ EN MÜKEMMEL BOMBA MANZARASI! Altında mantar şeklinde çizilmiş mor-turuncu bir bulut vardı, sürekli hareket eden harflerle zaman belirtiliyordu; ertesi sabah. Ertesi sabah *erken saatlerde*. Johnny orada bir bar kurulacağını, kahvaltı büfesi açılacağını işitmişti. Hangi salak bir bombanın altmış mil öteye gidişini izlemek için gün ışırken yataktan kalkardı ki? Belki de bir anda parlamaya başlayacaklarını ve birdenbire kollu makinelerde kazanacaklarını düşünüyorlardı. Bir bombayı seyretmek için para vermeye razı olan insanlar Johnny'nin son filmini görmeliydiler. Bornozunu kaptı ve odasına inerken basamakları ikişer ikişer zıpladı.

Kız gitmişti. Rita. Uslu çocuk. Oda hâlâ viski, duman ve seks kokuyordu. İleri doğru uzanan kolu sanki sonradan tutturulmuş gibi duran fıskiyedeki çıplak kadın heykelinin tamirata ihtiyacı vardı. Giyindi ve –sırf Los Angeles'e giderken yolda uyumayacağından emin olmak amacıyla– Dr. Jules Segal'ın verdiği küçük yeşil ilaçlardan bir tane ağzına attı.

Johnny Fontane acımasız güneş ışığının altında Kale'nin VIP park alanına çıktı, güneşten hiç rahatsız olmadı. Klapalarını kavradı, o kadar sertlerdi ki kolayca elini kesebilirlerdi, ceketini düzeltti ve yeni kırmızı Thunderbird'üne bindi. O bölgedeki polisler bu arabayı tanıyordu. Henüz kasaba sınırlarından çıkmadan, arabanın hızı yüz mili geçmişti. Saatine göz attı. Birkaç saat içerisinde müzisyenler stüdyoya damlamaya başlardı. Enstrümanlarını akort etmek için bir saat harcarlar, ardından da bir saat kadar daha yönetmen Eddie Neils ile prova yaparlardı. Johnny vaktinde orada olmalıydı. Birkaç şarkı söyleyecek, saat altıda havaalanında olacak, Falcone ve Gussie Cicero ile birlikte uçağa atlayacak ve Michael Corleone'ye söz verdiği gösteriyi gerçekleştirmek için tam zamanında oraya geri dönmüş olacaktı.

Raketini getirmeyi unuttuğunu fark ettiğinde –Tom Hagen gelip Vista del Mar Golf ve Racquet Kulübü'ndeki misafir odasına yerleşti– saat sabahın dördüydü. Dükkânlar sabah saat dokuzdan önce açılmazdı, ayrıca Hagen o saatte 14. kortta büyükelçiyle buluşmak durumundaydı. Hagen'in geç kalmaya tahammülü yoktu. Danışma masasındaki görevliye bir raket ödünç alıp alamayacağını sordu, adam ona büyük bir aşağılamayla baktı. Adama sabah erken bir saatte korta gitmesi gerektiğini, bu yüzden raket almak için dükkâna bu saatte gitmek gibi bir şansının bulunup bulunmadığını sordu, görevli kafasını olumsuz anlamda salladı ve dükkânın anahtarının kendilerinde olmadığını belirtti. Hagen hemen ya da yedi buçuktan önce bu konuda yapılabilecek herhangi bir şey olup olmadığını sordu, görevli özür diledi ve hayır dedi. Hagen cebinden iki yüz dolar çıkarttı ve eğer gerçekten yapılabilecek bir şey varsa inanılmaz derecede minnettar kalacağını belirtti, adam bir anda sırıtıverdi.

Hagen bir önceki güne Las Vegas'taki yatağında başlamıştı. Ardından, henüz şafak sökmeden ilk önce kızının evlendiği günde Joe Zaluchi ile birlikte bir toplantıya ve hemen ardından da düğün törenine katılmak, resepsiyonda boy göstermek amacıyla Michael Corleone ile birlikte uçağa binip Detroit'e gitmiş, sonra da tekrar Vegas'a dönmüştü. Mike evine giderek uyumayı başarmıştı. Hagen bir saatlik bir kâğıt işi yüzünden ofise gitmiş, sonra üzerini değiştirmek ve henüz iki yaşını yeni doldurmuş olan kızı Gianna'yı, bir sanat koleksiyoncusu olan karısı Theresa'yı uyurlarken öpmek amacıyla kısa bir süreliğine evine uğramıştı. Oğulları Frank ile Andrew ergenlik çağlarına girmişti, her ikisi de yatak odalarının kapalı kapılarının ardında bilimkurgu kitaplarıyla haşır neşir oluyorlardı ve öpülme zamanları çoktan geçmişti.

Tom Hagen tenis eşyalarını toplarken, Theresa yeni evlerinin beyaz duvarlarının muhtelif yerlerine, boya sıçratılmış gibi duran muhteşem tabloları tutarak etrafta geziniyordu. Kadın Las Vegas'a taşınmış olmanın getirdiği avantajı kullanmış, boş duran yüzeyleri doldurmak için bayağı bir harcama yapmıştı. Tablolar evin ederinden birkaç kat daha pahalıydı. Hagen zevk sahibi bir kadınla evli olmaktan memnundu. Theresa "Koridordaki kırmızı Rothko'nun hemen karşısına ne dersin?" diye seslendi.

Tom Hagen, "Yatak odasına ne dersin?" dedi.

"Öyle mi diyorsun?"

"Sadece bir fikir." Karısının bakışını yakaladı ve kastettiği şeyin tablonun yeriyle alakası olmadığını vurgulamak amacıyla tek kaşını kaldırdı.

Theresa iç çekti. "Belki de haklısın." Tabloyu yere bıraktı ve adamın elini tuttu.

Evlilik.

Fakat Tom inanılmaz derecede yorgundu ve iş bekledikleri kadar iyi gitmedi.

Hagen artık Corleone'lerin *consigliere*'si değildi, ama Vito Corleone'nin – Hagen'in işinde yükselmesini sağlayan kişi - ve tabii ki Tessio'nun ölümüyle, ardından da Clemenza'nın New York işini devralmasıyla, Michael'ın deneyimli birisine ihtiyacı doğmuştu. Yeni bir *consigliere* atamak için, Barzini ve Tattaglia'larla aralarındaki savaşın tam anlamıyla bittiğinden emin olmayı bekliyordu. Michael'ın gerektiği zaman kullanmak üzere sakladığı bir şeyler vardı, Hagen'in bu konuda hissedebildiği

tek şey, olayın Cleveland ile bir ilgisi olduğuydu. Bu arada Hagen hâlâ eski işini yapıyor ve bir sonraki basamağa atlamaya çalışıyordu. Kırk beş yaşındaydı, her iki ebeveyninin de öldükleri yaştan daha yaşlıydı ve bu karmaşayla uğraşamayacak kadar da yaşlı sayılırdı.

O sırada, yatağa girmeden önce çağırdığı oda servisinin kapıyı tıklattığını işitti. Gelen çocuk kapıyı henüz arkasından kapatamadan, Hagen ilk kahvesini içip bitirmişti bile. Zayıf. Tıpkı orada her yerde olduğu gibi. Hagen iki sürahi kahveye ihtiyaç duyacağını önceden tahmin edebildiği için kendisini tebrik etti. İlk sürahiyi balkonda bitirdi. Saat sabahın sekiziydi, güneş dağların arkasından yeni yeni görünmeye başlamıştı ve daha şimdiden hava oldukça sıcaktı. Kimin saunaya ihtiyacı vardı ki? Hagen ilk kahve sürahisini bitirene kadar –bu aşağı yukarı on dakikasını almıştı– üzerindeki otele ait robdöşambır terden sırılsıklam olmuştu.

Hagen tıraş oldu, duş aldı, tenis kıyafetlerini giydi, saat sekiz buçukta eşya dükkânının önündeydi, birilerinin gelmesini bekledi. Bitmez tükenmez birkaç dakikanın ardından, tekrar resepsiyon masasına yöneldi. Öncekinden farklı bir görevli, müdürün yerinde olduğunu ve onu hemen cebinden arayacağını belirtti.

Hagen tekrar dışarı, mağazanın önüne çıktı. Beklemek eziyet vericiydi. Vito Corleone'den öğrendiği tek bir şey varsa –ki ondan öğrenmediği herhangi bir şey var mıydı acaba?– , o da dakik olmaktı. Bir ileri bir geri yürümeye başladı, müdürü ya da onun yerine gelecek olan başka bir görevliyi kaçırma korkusuyla tuvalete gitmeye dahi cesaret edemedi. Sonunda birisi –bir müdürden çok masözü andıran Slav bir kadın– dükkânı açmaya geldi, saat tam dokuzu gösteriyordu.

Hagen aceleyle bir raket kaptı, masanın üzerine sert bir hareketle iki yüz dolar fırlattı ve kadına paranın üstünün onda kalmasını söyledi.

Görevli, "Nakit para kabul etmiyoruz," dedi. "Raketi imza karşılığı almanız lazım."

"Nereyi imzalayacağım?"

"Üye misiniz? Sizi hatırlamıyorum."

"Ben Büyükelçi Shea'nın misafiriyim."

"O halde imzayı onun atması lazım. Kendisi, bir aile ferdi ya da onun oda hizmetçisi."

Hagen cebinden bir yüzlük daha çıkarttı ve kadına eğer tüm bunları rayına oturtmanın bir yolunu bulabilirse, cüzdanında hem raket hem de onun harcayacağı zamanı karşılayacak kadar para olduğunu söyledi.

Kadın tıpkı bir gece önceki görevlinin yaptığı tarzda ona baktı, fakat yine de parayı aldı.

Hagen mesanesinin patlamak üzere olduğunu düşündü, ancak saat çoktan dokuzu geçmişti. Raketin paketini yırtarak açtı ve inanılmaz bir hızla koşmaya başladı.

14. korta vardığında, on dakika geç kalmıştı ve ortada kimsecikler yoktu. Bir yerlere geç kalışı o kadar enderdi ki, birden ne yapması gerektiğini bilemedi. Yoksa büyükelçi çoktan ayrılmış mıydı? Ya da o da mı geç kalmıştı? Hagen ne kadar daha beklemeliydi? Tuvalete gidip gelmek mantıklı bir hareket olur muydu? Etrafına bakındı. Birçok çalılık vardı, fakat burası birisinin çalılıklara işeyebileceği türden bir yer değildi. Dolayısıyla olduğu yerde dikilerek, bir ayağından diğerine zıplayıp çişini tutmaya devam etti. Büyükelçinin gelip gittiği apaçık ortadaydı. Sonunda daha fazla dayanamadı ve oraya en yakın erkekler tuvaletine koştu. 14. korta geri döndüğünde, ağa iğnelenmiş bir not buldu. *Büyükelçi Shea – bu sabah tenis oynayamayacağım. Geç saatteki bir akşam yemeğine ne dersin? 2. Göl kenarı. Bir adam gelip seni alacak.*

Notta nereye gidileceği yazmıyordu.

Kay Carleone 'Las Vegas Havaalanı'na uzanan yolu işaret etti. "Yol ayrımını kaçırdın," dedi. "Michael, yol ayrımını kaçırdık."

Michael yeni sarı Cadillac'larınm arka koltuğunda, kadının hemen yanında, kafasını salladı.

Kay kaşlarını çattı. "Los Angelas'a kadar arabayla mı gideceğiz? Sen aklını mı kaçırdın?"

Bu onların beşinci yıl dönümleriydi. Kadın ve çocuklar, hatta kadının annesi ile Protestan papaz çoktan Takdis Ayini'ne ulaşmışlardı. Michael'ın o gece, Johnny Fontane'in Kamyon Şoförleri yararına vereceği konser öncesi, sırası ve sonrasında sürecek bir işi vardı. Fakat eşine tüm gün vereceği uğraşın ardından uzun bir süre birlikte olacaklarına söz vermişti – tıpkı eski günlerdeki gibi, ama bu sefer çok daha iyisi.

Michael kafasını salladı. "Araba kullanmayacağız. Ayrıca Los Angeles'a da gitmiyoruz."

Kay koltuğunda döndü, tekrar geçtikleri dönemece baktı, ardından eşine göz attı. Aniden midesinde büyük bir buz bloğu varmış gibi hissetti. "Michael," dedi. "Affedersin, fakat bu evliliğin yaşanan tüm sürprizlere karşın nasıl ayakta kaldığını..." Elleriyle bir spor antrenörünün bir yanlışı gösterirken yaptığı gibi daireler çiziyordu.

Adam gülümsedi. "Bu güzel bir sürpriz olacak," dedi. "Söz veriyorum."

Kısa bir süre içerisinde Mead Gölü'ne geldiler, iskelenin ucuna yakın bir yere şamandırayla bir deniz uçağı bağlanmıştı. Her ne kadar ne Fontane'nin ne de orada çalışan başka birisinin konu hakkında en ufak bir bilgisi olsa da, uçak Johnny Fontane'nin film prodüksiyon firmasına aitti.

Michael uçağı işaret ederek, "Sürpriz bir," dedi.

"Ah, inanmıyorum! Sürpriz bir mi? Onları numaralandırdın mı? Sen gerçekten de matematik profesörü olmalıymışsın." Bir zamanlar onun profesörlük yerine hangi mesleği üstlendiğini öğrenince bedenini saran heyecan dalgası Kay'i o kadar rahatsız etmişti ki, bu söylediklerinde içten olması muhtemeldi.

Arabadan indiler.

"Sadece sayı sayıyorum," dedi. "Buna en fazla muhasebe denilebilir. Kesinlikle matematik değil." Elini iskeleye doğru uzattı. "Hanımefendi."

Kay korktuğunu söylemek istedi ama yapmadı, yapamadı. Onun kendisine zarar verebileceğini düşünmesini gerektiren hiçbir sebebi yoktu.

"Sürpriz iki..."

"Michael?"

"Ben uçuruyorum."

Kay'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Deniz Kuvvetleri'nde pilot eğitimi almaya başlamıştım," dedi. "Çok önceden, biliyorsun." *Kalbura çevrilmiş, kurtlu, kaynamış çamur ve cesetlerle dolu mercan adalarında, 120 derece sıcaklıktaki tünellerde savaşması için oraya yollanmıştı.* "Nedenini bilmiyorum, ama uçmak beni rahatlatıyor," dedi. "Ders alıyordum."

Kay derin bir nefes aldı. Nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Geçen birkaç hafta boyunca, sayısız saatler devamlı Michael'ın intikam peşinde koşmasından korktuğunun farkında dahi değildi. *Bu yanlıştı.* Onun korktuğu şey bundan çok daha

kötüydü. "Bir hobin olması çok güzel," demeye cüret etti. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır. Mesela babanın bahçesi var. Diğerleri de golfle ilgileniyor."

Michael "Golf mü?" dedi. "Hımm. Senin bir hobin yok, öyle değil mi?"

"Hayır yok."

"Sen de her istediğin an golfle ilgilenebilirsin." Michael'ın üzerinde bir terzi elinden çıkma spor ceket ve sade beyaz bir gömlek vardı. Saçlarını biryantinlememişti. Hafif bir rüzgâr dahi onları dağıtabiliyordu.

Kay, "Baksana," dedi, "tekrar öğretmenliğe dönersem ne düşünürsün?"

Michael, "Bu bir iş," dedi. "Senin bir işe ihtiyacın yok. Mary ve Anthony'e kim bakacak?"

"Her şey düzene girene kadar çalışmaya başlamam. O süre zarfında annen gelip bu işlere bakabilir. Carmela bundan büyük bir heyecan duyacaktır." Aslına bakılırsa Kay, kayınvalidesinin onun ev dışında bir işte çalışması konusunda söyleyeceklerini duymaktan korkuyordu. "Gerçekten, bu sadece bir hobi gibi olacak."

Michael "Bir iş mi istiyorsun?" diye sordu.

Kay uzaklara baktı. Asıl konu bir iş sahibi olmak değildi.

"Bir düşüneyim." Babası olsa böyle bir şeyi asla onaylamazdı, ancak o babası değildi. Michael ilk seferinde, tıpkı babasının yaptığı gibi, hoş bir İtalyan kızıyla evlenmişti, ama Kay bunu bilmiyordu ve bahsi geçen kız o değildi. Her ne kadar Kay'e yönlenen riskler çok az olsa da, Michael'ı yakından ilgilendiren şey onun güvenliğiydi. Michael uzanıp kadının kolunu tuttu ve hafifçe sıktı.

Kay elini onunkinin üzerine yerleştirdi. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bak," dedi. "Bu alete binmeyeceğim. En azından sen bana nereye gideceğimizi söyleyene kadar."

Michael omzunu silkti. "Tahoe," dedi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tahoe *Gölü*." Deniz uçağını işaret etti. "Anlaşılmıyor mu?"

Kay bir keresinde oraya gitmeyi çok istediğini söylemiş, ancak bunun gerçekleşeceğini düşünmemişti.

Michael uçağın kapısını açtı. Kay içeri geçti. Bunu yaparken elbisesi hem yukarı doğru sıyrılmış, hem de kalçası etrafında olabildiğince gerilmişti. Michael arkadan onun kalçalarını yakalayıp kendisine doğru çekmek için büyük bir istek hisset-

ti, fakat bunu yapmak yerine gözlerinin manzaranın keyfini çıkartmalarına müsaade etti. Karınıza onun haberi olmadan bu şekilde bakmaktan daha iyi, daha tahrik edici başka bir şey daha olamazdı.

Michael içeri geçip motoru çalıştırırken, "Şimdi, deniz uçağı kızaklarına ilişkin garip şeylerden birisi de şu ki," dedi, "bazen kırılıverirler."

Kay, "Kırılmak mı!" dedi.

"Nadiren." Sanki böyle bir olasılığın ne kadar ufak olduğunu vurgulamak istercesine altdudağını ileri doğru uzattı. "Ve eğer kızaklardan birisi kırılırsa, ne olur tahmin et? Uçak batar."

Kay adama baktı. "Ne kadar da rahatlatıcı."

Michael, "Seni seviyorum," dedi. "Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Kay Michael'ın uzman olduğu tarzda ifadesiz davranmaya çalışarak, "Bu da çok rahatlatıcı," dedi.

Kalkışları o kadar yumuşaktı ki, Kay kaslarının her birinin rahatladığını hissetti. Bu kadar gergin olduğunun farkında bile değildi. Ne kadar süredir böyle sıkıntılı oturduğu konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu.

Bölüm Dört

ERIE GÖLÜ ÜZERİNDE, küçük bir uçak fırtınanın göbeğine doğru yol aldı. Kabin oldukça sıcaktı ama Nick Geraci bundan hoşlanıyordu. Diğerleriyse inanılmaz derecede terliyordu. Korumalar sıcaktan yakınmaya başlamıştı. Sert adamlar. Bir zamanlar o da onlardan birisiydi, onu büyük sessiz öküz olarak çağırırlardı, hem güvenilir hem de her işte kullanılabilir birisiydi.

Uçağı kimin kullandığını gerçek anlamda bilmeyen ipek gömlekli adamlardan birisi olan –turuncu renkteydi– Frank Falcone "Fırtınanın arkamızda kaldığını düşünüyordum," dedi.

Bir denizci olan Tony Molinari, "Çok isabetli konuştun," dedi.

Barzini, Tattaglia ve Corleone ailelerinin başlarındaki adamların çarpışmaları, FBI'ın yerel ofisleri de dahil olmak üzere (her ne kadar kurum yöneticisi, büyük olasılıkla Corleone'lerden bir baskıyla karşılaştığı için, mafya diye bir şeyin efsane olduğunu söylemeye devam etse de) her yerdeki yasa uygulama birimlerinin ilgisini çekmişti. Çoğu yaz olduğu gibi, köşedeki bar tefecileri de dahil her şeyi iptal etmek zorunda kalmışlardı. New York'taki diğer iki Don, Ottilio "Sütçü Aslan" Cuneo ve Anthony "Siyah Tony" Stracci, yapılan ateşkesin farkındaydı. Bu savaşın sonu anlamına mı geliyordu, kimse bilmiyordu.

Falcone, "Pardon ama ben gerçek fırtınadan bahsetmiştim," dedi. "Dışarıdaki fırtınadan. Şu lanet fırtınadan."

Molinari kafasını salladı. "Bu bir şaka değil dostum."

Şimdi suratları normalden çok daha beyaz görünen korumalar, uçağın tabanına bakıyorlardı. Geraci "Gölün etkisi," dedi. "Bunun olma sebebi suyla havanın arasındaki sıcaklık farkının çok yüksek olması." Ses tonunu, tıpkı bir filmde seyrettiği bir pilotun ses tonuna benzetmeye çalıştı. Sıkı birer yumruk yaptığı avuçlarını gevşetti. "İşte, fırtınaların olabilecek her yön-

den gelmesini sağlayan şey bu. Her şey zaman geçtikçe daha da ilginçleşiyor, öyle değil mi?"

Molinari Geraci'nin omzuna elini koydu. "Teşekkürler, bay lanet olası bilim adamı."

Geraci, "Rica ederim Bayım," dedi.

Falcone, Chicago'daki en üst düzey bağlantı görevlilerinden biriydi –politikacıları, yargıçları, polisleri satın alıyordu– ve şimdi Los Angeles'ta kendi işini yürütüyordu. Molinari'nin San Francisco'daki limanda dört yıldızlı bir restoranı, ve tabii ki istediği her şeyden bir miktar vardı. Michael'ın Geraci ile yaptığı kısa görüşmeye bakılırsa, Falcone ve Molinari her zaman kendi farklılıklarını yaratmışlardı, özellikle de söz New York ailelerine geldiğinde. Falcone onları züppe tavırlı, Molinari de pervasız, acımasız ve vahşi buluyordu. Molinari ayrıca Falcone'un hiçbir zaman paylaşmadığı bir şekilde merhum Vito Corleone'ye karşı kişisel bir bağlılık hissediyordu. Fakat son birkaç yıl içerisinde, her iki Batı Yakası Don'u da, özellikle Filipinler ve Meksika'dan yapılan uyuşturucu ihracat ve dağıtımının organizasyonu sırasında açıkgöz olma ve etkin sadakat yönünde ilerleme kaydetmişlerdi (bu Michael'ın dile getirme gereksinimi bile duymadan Geraci'yi onlarla buluşması için gönderme sebeplerinden bir diğeriydi). Michael, Corleone Ailesi'nin başına geçene kadar, bu iki adam Amerika'nın en yeni Don'larıydı.

Falcone, "O'Malley, öyle mi?" dedi.

Geraci, daha uygun bir ortam bulmak amacıyla uçağın burnunu fırtınaya sebep olan bulutun tepesine doğru dikti. Falcone'un ne demek istediğini biliyordu, pilot lisansının üzerindeki isimden bahsediyordu. Uçuş o kadar çetin geçiyordu ki, Falcone Geraci'nin kendisine karşılık vermemesini kabullendi. Bu gözle görülebilir bir şey değildi, beyinle hissedilebiliyordu. Michael'ın önceden tahmin ettiği gibi, Falcone geniş omuzlu, sarı saçlı Sicilyalıya bu İrlandalı ismini yakıştırmıştı. Doğal olarak Cleveland operasyonunda görev aldığını tahmin ettiği bir adam, ve karşısında gördüğü de bir İrlandalıydı. Neden olmasın? Cleveland o kadar çok Yahudi, İrlandalı ve zenciyle bir arada çalışmıştı ki, bu işe karışan herkes ilgili operasyonu Karışım olarak adlandırmıştı. Dışarda kalanlar ise Don'u yani Vincent Forlenza'yı "Yahudi" olarak tanıyorlardı.

Bu ihtiyaç duyulan bir kandırmacaydı. Rattlesnake Adası kolayca ulaşılabilecek bir yer değildi. Falcone Corleone'lere ait

olan bir uçakla oraya inemeyebilirdi. Don Forlenza da evlilik törenine gelmeyi istemişti, fakat sağlığı bunu engellemişti.

Uçak sonunda bulutların üzerine çıktı. Adamlar gözleri kör eden güneş ışığıyla çepeçevre sarıldı.

Falcone, "Peki O'Malley," dedi. "Sen Cleveland'dansın, öyle mi?"

"Evet Bayım, doğma büyüme." Aldatıcı, ama doğru.

"Sanıyorum DiMaggio ve Yanks takımı bu yıl Indians'a karşı pek fazla varlık gösteremediler."

Geraci, "Gelecek sene sizi mahvedeceğiz," dedi.

Molinari DiMaggio'yu San Francisco Seals'ta oynarken seyrettiği ve o günlerde adamın diğerleri arasında nasıl ilahlaştığı üzerine konuşmaya başladı. Molinari onu takip eden yıllar içerisinde birkaç kez Seals maçlarına gitmiş, ama hiç DiMaggio'nun oynadığı o maç gibisini görmemişti. "İnsanların İtalyanlar hakkında hep bazı fikirleri vardır, öyle değil mi O'Malley?"

"Ne tür fikirlerden bahsettiğinizden pek emin değilim Bayım."

Falcone "Kendimize bir *cacasangue* aldık," dedi.

Her ne kadar bu kelimenin ne anlama geldiğini tam olarak biliyor olsa da, Geraci, "Anlayamadım?" diye sordu.

Falcone'un koruması, "Zeki herif," diye karşılık verdi.

Geraci Three Stooges'ten gelen bir kişi edasıyla "*Akıllı adam* demek istedin herhalde?" dedi.

Molinari ve iki koruma güldü. Molinari, "Bu harikaydı işte," dedi. Geraci mükemmel *bir keh-keh-keh* türü gülüşle ona karşılık verdi. Bu da Falcone dışında herkesi eğlendirdi.

Konuşma, zorlu uçuş ve Geraci'nin pilot lisansındaki ismiyle sınırlı kalarak çeşitli aralıklarda devam etti. Bir süre restoranlar ve o gece Fontane'yi görmek için Vegas'a gitmek yerine katılmayı planladıkları Cleveland Silah Deposu'ndaki unvan savaşı üzerine konuştular. Her ikisininde kısmen komik buldukları için hoşlandıkları *The Untouchables*'tan da bahsettiler. Geraci bu programı radyodan dinlemiş ve katılan basmakalıp polisler, spagetti höpürdetmeleri, kana susamış İtalyanlar yüzünden rahatsızlık duymuştu. Fakat televizyon gösterilerine hiç denk gelmemişti. Geraci bir okurdu. Hiçbir zaman televizyon almayacağına dair kendi kendisine yemin etmişti, ama geçen sene Charlotte ve kızlar onu bu konuda alaşağı etmişlerdi. Geraci'nin tanıdığı birisi –Geraci'nin her zaman *tanıdığı birisi* ya da *bir adamı* olurdu— bir gün kapının önüne bir kamyonla

yaklaşmış ve iki kişi o güne kadar üretilmiş olan en büyük televizyonu eve taşımıştı. Çok geçmeden, Charlotte yemek servisini televizyon önünde yapmaya başlamıştı. Pazar günleri "TV akşam yemeği gecesi" halini almıştı, Geraci annesinin o günleri görecek kadar uzun süre hayatta kalmadığına memnundu. Geraci televizyonu sokağa atabilmeyi çok isterdi, fakat bunun hemen ardından birisinin onun savaş yaralarını sarması gerekirdi. Bir hafta sonra, Geraci'nin tanıdığı bir müteahhit Queens'te inşa etmekte oldukları park alanında çalışan ekibini getirmiş, Geraci'nin yere gömülü yüzme havuzunun hemen arkasındaki böğürtlen çalılarının arkasını kazmaya başlamıştı. Bundan birkaç hafta sonra, orada Geraci'ye ait küçük bir ev yapılmıştı, onun mağarası: Sesten ve o lanet olası televizyonda spor dışında bir şey seyrettiği zaman hissettiği zombi hissinden sıyrıldığı bir sığınak.

Geraci uçağın burnunu aşağıdaki bulutlara doğru indirdi. "Alçalmaya başlıyoruz."

Uçak sallanmaya başladı. Yolcular her kirişi, her cıvatayı, her somunu, her perçini gözden geçiriyordu, sanki hepsinin birden bir anda dağılacağından korkuyor gibilerdi.

Geraci gözlerinden ve hislerinden çok, önündeki cihazlara güvenmeye karar verdi. Sakin bir şekilde soluk aldı. Kısa bir süre sonra gölün bok rengi yüzeyi göründü.

Molinari işaret ederek, "Rattlesnake Adası," dedi. "Öyle değil mi?"

Geraci tekrar o pilotun sesini taklit ederek, "Evet!" dedi.

Falcone, "O şeyin üzerine mi ineceğiz?" dedi. "O lanet incecik kara parçası şeridine mi?"

Ada sadece yirmi küsür hektar kadardı, New York Central Park'ın on beşte biri ve havadan bu alanın büyük çoğunluğunun golf sahalarıyla kaplı olduğu, oldukça küçük bir iniş pisti bulunduğu görülüyordu. Rattlesnake Adası'ndan kuzeye doğru uzun bir liman uzanıyordu, öyle ki, sanki Kanada sularına kadar giriyor gibiydi, ve tabii ki Yasak Uygulaması süresince burası çok işe yaramıştı. Özel mülkiyet altında olan ada Birleşmiş Milletler sınırına o kadar yakındı ki, orada adaya has posta pulları kullanılıyordu.

Geraci, her ne kadar bundan emin olmasa da, "Aslında alan buradan göründüğünden daha büyük," dedi. Adaya daha önceden hiç iniş yapmamış olması bir yana; her ne kadar tüm

kullanım haklarıyla birlikte adanın sahibi onun vaftiz babası olsa da, Geraci oraya daha önce uğramamıştı bile.

Molinari, Falcone'un eline vurdu. "Rahatla arkadaşım," dedi.

Falcone kafasını sallayarak onayladı, yerine iyice yerleşerek arkasına dayandı ve bardağındaki son kahve damlalarını bitirmeye çalıştı.

Yere değmelerine çok az bir zaman kala, uçak sanki dev bir elle gökyüzüne fırlatılırmış gibi hava akımına yakalandı. Ardından göl yüzeyine doğru savruldular. Geraci dalgaların köpüklerini görebiliyordu. Levyeyi çekti, kontrolü aldı, kanatları dengeledi, kıyıdan tekrar havalandı.

Geraci levyeyi bırakmadan, "Taaamaaamm," dedi. "Bir kez daha deneyelim."

Molinari Geraci'den sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen "Tanrım, çocuk," dedi. Geraci yirmi üçüncü duayı Latince mırıldandı. Duanın şeytandan korkma kısmına geldiğinde, "benim yanımda ol," kısmı yerine "bu dünyadaki en lanet herif olduğum için başaracağım," dedi.

Falcone güldü. "Bunu Latince hiç duymamıştım."

Molinari, "Latince biliyor musun?" diye sordu.

Falcone, "Rahiplik eğitimi almıştım," dedi.

"Evet, bir hafta kadar. Pilotun dikkatini dağıtma Frank."

Geraci başparmağını kaldırarak zafer işareti yaptı.

Sakin bir hava aralığı yakaladı, ikinci iniş denemesi başarıyla tamamlanmıştı. İnmişlerdi, fakat bu sefer de korumalardan biri kusuyordu. Geraci kusmuğun kokusunu aldı ve bunun içinde yarattığı öğürme hissini bastırdı. Ardından diğer koruma kendi üzerine kustu. Biraz sonra, sarı yağmurluk giyinmiş adamlar onları karşılamak için pistin ucunda belirdi.

Geraci pencereden temiz hava alıp ciğerlerine çekti, yolcular dışarı çıktı. Adamlar onlara şemsiye açtı, tekerlerin arkasına takoz koydular, kanatları bağladılar ve birisi dışında diğer tüm bavulları aldılar. Kırmızı koltuklarla donatılmış ve beyaz atlarla çekilen büyük siyah bir araba kıyıda onları bekliyordu, onları alıp yaklaşık yüz metre sürecek bir mesafeye, yukarı doğru taşıyacaklardı.

Geraci Don'ların ve kusmuğa bulanmış adamlarının arabaya binmek için koşuşturmalarını izledi. Hepsi faytona bindiklerinde, kendi valizini yokuş yukarı tek başına taşıdı, kiler kapısı-

ın açtı ve merdivenlerden aşağı doğru inerek gözden kayboldu. Burası bir zamanlar büyük bir kumarhaneydi, sahneyi ve örümcek ağlarıyla kaplanmış barı geçip soyunma odalarına daldı. Işığı açtı. Arka duvar, Brooklyn'deki otomobil garajlarındakilere benzer türden sürgülü bir çelik kapıdan oluşmaktaydı, bunu görmezden geldiğinizde, oda tıpkı Vegas'taki konforlu süitlere benziyordu: içerde normal ölçülerden daha büyük bir yatak vardı, etraf kırmızı kadifeyle kaplıydı, banyo küveti ayarlanabiliyordu. Çelik kapının arkasında konserve yiyecekler, gaz maskeleri, oksijen tüpleri, jeneratörler, bir su arıtma tesisi, bir radyo ve bir banka kasası bulunan diğer bir oda yer alıyordu. Hemen altında, kayanın içine yerleştirilmiş büyük bir yakıt tankı ve büyük olasılıkla başka odalar ve farklı malzemeler yer alıyordu. Don Forlenza, her ihtimale karşı –eğer eyalet polisi bir komplo hazırlarsa, yabancı adamlar onu öldürmeye gelirlerse, eğer Ruslar bomba atarlarsa– burada yıllarca saklanabilmişti. Forlenza Cleveland'ın yakınındaki gölün altında yer alan tuz madenini işleten sendikayı kontrol ediyordu; söylentilere bakılırsa orada çalışanlar gece gündüz Rattlesnake Adası'na ya da Rattlesnake Adası'ndan tünel kazmak dışında başka bir iş yapmıyorlardı. Geraci gülmek zorunda kaldı. Onun gibi bir çocuk, bir kamyon şoförünün oğlu, normal insanların adını bile işitmeyecekleri türden bir yerde dikiliyordu. Para dolu çantayı diğer odaya taşıdı. Valizi kasanın önüne bıraktı.

Orada, çantaya bakarak bir süre dikildi.

Para bir aldanma, bir hayaldi. Çantanın derisi, içindeki binlerce küçük banknottan daha yüksek bir değer taşıyordu. "Para", hükümet tarafından tanzim edilen binlerce işaretten daha öte bir şey değildi ve sokaklarda olanların yüzde birini dahi saklayamayacak bir şeydi. Dünyadaki en mükemmel meslek: Hükümet istediği kadar parayı piyasaya sürer ve bunların tekrar toplanmamaları için yasaları çıkartır. Geraci'nin anladığı kadarıyla, bu kâğıt tomarları, hem Corleone'lerin hem de Forlenza'nın ortaklığının bulunduğu bir Las Vegas kumarhanesinin bir aylık kazancını *simgeliyordu*, çanta ise Don Forlenza'nın misafirperverliğine ve etkisine istinaden gönderilen kayda değer bir hediyeydi. Bu para yığınları, yüzlerce adamın çabalarını *simgeliyordu*. Don Forlenza'nın hiç düşünmeden kabul edeceği değersiz kâğıtlardı. Sadece bir işaret.

Babası olsa, *Minchionaggine*, derdi. *Çok fazla düşünüyorsun.*

Fredo pencereyi indirdi ve gümrük memuruna sürücü ehliyetini uzattı. "Beyan edilecek bir şeyim yok."

"Bunlar portakal mı?"

"Neler portakal mı?"

"Arka koltuktakiler. Şurada yerde duranlar."

İşte, gerçekten de oradaydılar: Bir file Van Arsdale portakalı. Bunlar ona ait değildi. Eğer dünya üzerinde geriye kalan son yiyecek parçası da olsa, Fredo portakal yemezdi.

"Bayım, aracınızı şuradaki şeride çekebilir misiniz lütfen? Hemen beyaz üniformalı adamın yanındakine?"

"Portakalları alabilirsiniz. Yiyin, atın, ne yapacağınız umrumda bile değil. Onlar benim değil." Babası, Fredo'nun onun vurulduğunu gördüğü gün portakal alıyordu. Mermilerden biri yaşlı adamın midesine doğru giderken portakallardan tekini parçalamıştı. O günden aklında kalan birçok şey donuk ve belirsizdi. Fredo silahını beceriksizce elinden düşürdüğünü hatırladı. Tek bir mermiyle dahi kolayca yıkılabilecek kadar korumasız olan Fredo'yu vurmadan kaçan adamların Dokuzuncu Cadde'de yok oluşlarını seyrettiğini hatırladı. O portakalı anımsadı. Babasının ölüp ölmediğini anlamaya çalıştığını hatırlamıyordu, sadece ağlayarak kaldırıma çöküvermişti, bu pozunu yakalayan bir fotoğrafçıya da birçok ödül kazandırmıştı. "Onların orada olduklarını unutmuştum bile."

"Bay Frederick." Görevli Fredo'nun ehliyetini inceliyordu. Belge sahte bir isme düzenlenmişti, Carl Frederick, ama diğer yandan da gerçekti, Nevada Motorlu Araçlar Kurumu'ndan alınmıştı. "Bu sabah ne kadar içtiniz?"

Fredo kafasını salladı. "Şuraya, öyle mi? Şu adamın yanına mı?"

"Evet Bayım. Lütfen."

Detroit polisleri gibi giyinmiş olan iki adam, beyaz elbiseler içindeki adama yaklaşıyordu. Fredo dönüp arka koltuğa uzandı, sarı gömleği kaptı ve viski şişesinin üzerini örtecek şekilde o tarafa fırlattı. Beyaz giysili adam ondan arabadan uzaklaşmasını istedi.

Bu öyle ya da böyle erkek kardeşi Sonny'nin başına gelenlere benziyordu. Eğer bir tuzaksa ve bu adamlar onu öldürmek için oradalarsa, sahip olduğu tek seçenek koltuğun altına uzanmak, *hemen şimdi*, silahını almak ve arabadan ateş ederek dışa-

rı fırlamaktı. Ama ya gerçekten tek amaçları kontrol etmekse? Eğer öyleyse bir ya da iki polisi öldürdüğüyle ve belki de öldüğüyle kalacaktı. Mike böyle bir işten vaktiyle sıyrılmıştı ama...

Düşün.

Adam, "Bayım," dedi, "şimdi lütfen."

Eğer bu adamlar gerçekten işlerini yapıyorlarsa ve silahı koltuğun altında bulurlarsa, Fredo tutuklanırdı. Bu durumu birisi, büyük olasılıkla da Zaluchi çözerdi. Nasılsa silahı hemen yok etmesi imkânsızdı.

Fredo portakallardan birini aldı. Kapıyı açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Ani hareket yok. Portakalı beyaz elbiseli adama fırlattı ve kendisini ölüme hazırladı. Adam sadece yana doğru çekilmekle kaldı. Portakal henüz yere düşmeden, polisler Fredo'yu kollarından yakaladı.

"Siz casus musunuz?" Fredo'nun gözleri İngiliz yapımı silahları olan adamları aradı.

"Şu anda Birleşik Devletler'e girmek üzeresiniz Bayım. Lütfen bu taraftan gelin."

Fredo, "Bu arabayı tanıyor musunuz?" diye sordu. "Bu Bay Joe Zaluchi'nin, ve siz de biliyorsunuz ki o Detroit'teki en önemli işadamlarından biridir."

Polislerin elleri gevşedi, fakat sadece birazcık. Onu yolun arkasındaki A-blok gümrük binasına götürdüler. Fredo'nun kalbi göğüs kafesine değecekti neredeyse. Hâlâ silahlı adamları görebilmek için etrafına bakınıyor, çevreden gelen sesleri dinliyordu. Birden silkinip kendisini boşa çıkartmayı ve ardından kaçmayı düşündü. Bunu tam yapmak üzereydi ki, adamlar yerdeki düz bir çizgiyi işaret ederek üzerinde yürümesini istediler.

Bunlar gerçek görevlilerdi. Onu öldürmeyeceklerdi. Büyük olasılıkla.

Fredo, "Bay Zaluchi şu anda arabasını geri istiyor olmalı," dedi.

Polislerden biri, "Kollarınızı dışarıda şu şekilde tutun Bayım," dedi. Dışarıda kelimesini o komik Kanadalı aksanıyla söylemişti. Konuşma şekli Fredo'ya çok sinir bozucu gelmişti.

Fredo, "Casus olmadığından emin misin?" diye sordu, ama kendisine verilen direktiflere de uydu.

Ona sorulacak olursa, yürüme işini üstün bir başarıyla tamamlamıştı, ancak bu şakacılar sonuçtan pek etkilenmiş görünmüyorlardı. Ondan alfabeyi sondan başa saymasını istediler ve o da bunu yaptı. Saatine göz attı.

"Eğer bana isimlerinizi verirseniz," dedi, "eminim ki Bay Zaluchi sizin emeklilik ikramiyenize ya da benzer bir şeye bağış yapmaktan memnuniyet duyacaktır. O her ne yaparsa, ben de bir o kadarını yapacağım."

Her iki adam da kafalarını tıpkı köpeklerin yaptıkları tarzda havaya kaldırdı.

Fredo kıkırdamaya başlamıştı.

"Komik bir şey mi var Bay Frederick?"

Fredo kafasını olumsuz anlamda salladı. Sinirleri bozulmuştu, yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalıştı. Hiçbir şey komik değildi.

Adamlardan birisi, "Yanlış anladıysam özür dilerim Bayım," dedi. "Bize rüşvet mi önerdiniz?"

Fredo kaşlarını çattı. "Kullandığım kelime 'bağış' değil miydi?"

Diğer görevli, "Evet, kullanılan kelime buydu," dedi. "Sanıyorum Bob sizin bir tür bedel önerdiğinizi düşündü."

Bir polis eğer sınırda kaymak gibi bir işe atanırsa, çeşitli avukat terimlerini kolayca öğreniyordu. *Kaymak gibi iş*: Ağız kenarlarının yukarı doğru tekrar kıvrılmamaları için büyük bir çaba harcadı. *Kaymak gibi*. Bu Vegas'taki gösteri kızlarının yarısını hamile bırakan ve geriye kalan diğer yarısının icabına bakmak amacıyla tekrar geri dönmek üzere olan Fredo Corleone için uygun değildi. Derin bir nefes aldı. Gülmeyecekti. "Sorun istemiyorum. Herhangi bir şeyi farz etmek de istemiyorum, fakat..." ve işte bu aşamada da kahkahalarını bastırmak için tekrar çaba harcamak durumunda kaldı, "sınavı geçtim mi, yoksa kaldım mı?"

Adamlar birbirlerine baktı.

Beyaz giysili adam binanın köşesinden göründü. Fredo, *işte geliyor*, diye düşündü. Ama elinde Fredo'nun silahı yoktu. Bunun yerine, taşıdığı ıslak, parçalanmış kâğıt parçasını taşıyordu, diğer yandan da elindeki mendille onu kurutmaya çabalıyordu. "Bay Frederick?" dedi. "Bunu açıklayabilir misiniz?"

Fredo, "O da ne?" diye sordu. Sonra birden bire hatırladı; *silahını unutmuştu*. "Bunu daha önce hiç görmedim."

Adam yüzünü elindeki nota yaklaştırdı. "Şöyle yazılmış, 'Affet beni, Fredo," diye okudu. "Fredo da kim?"

İsmi telaffuz ederken yine o garip aksanı kullanmıştı.

Fredo daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı.

Doktorunun önerdiği ısınma hareketleri yarım saatini aldı, fakat Johnny Fontane'nin başka şansı yoktu. Bu işe çölde başlamış, üzerinden buharlar tüten ballı ve limonlu bir çay içmek için Barstow'da durmuştu ve şimdi de sesini açmak için belki de ellinci kez homurdanma ve uluma uygulamalarını tekrarlıyordu ki, Ulusal Kayıt Kuleleri'nden birkaç blok ötede, kırmızı ışıkta geçti. Los Angeles Polis Merkezi'nden motosikletli bir polis peşine takıldı. Binanın arka girişine yakın bir yerde yan yana durmak zorunda kaldılar. Phil Ornstein –Ulusal Kayıt Kuleleri'nin ikinci amiri– sokak kaldırımının kenarında tek başına sigara içiyordu.

Johnny gittikçe seyrelmekte olan saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi, yanındaki koltuktan şapkasını aldı ve arabadan dışarı çıktı. Johnny parmağıyla polisi işaret ederek, "Bununla ilgilen," dedi. "Olur mu Philly?"

"Anladım." Phil sigarasını söndürdü. "Senin gece yarısı şovunun hemen ardından yola çıkmış olduğunu düşündük. Ambassador Hotel'de sana bir oda ayırttık, ilk kez orada kalacaksın, odanın parası ödendi."

Polis kaskını çıkarttı. "Siz Johnny Fontane'siniz, öyle değil mi?" diye sordu.

Uzun adımlarla yürümeye devam ederken Johnny adama doğru döndü, bir milyon dolarlık gülüşünü takındı, parmaklarını silah şekline sokarak havaya doğru birkaç hayali atış yaptı.

Polisle konuşmak için ona doğru yaklaşan Phil durdu, iç çekti ve parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı.

Polis "Son filminize bayıldım," dedi.

Bu Western tarzı bir şeydi ve aslında hiçbir boka yaramazdı. Sanki onun gibi birisinin, iyi insanları haydutlardan kurtaracağına inanan birileri vardı da. Johnny ceza makbuzu koçanının arkasına polislerin istediği imzayı attı.

Polis, "Tekrar stüdyo çalışmasına giriyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Johnny, "Deniyorum," dedi.

"Karım sizin parçalarınızı her zaman çok beğenirdi."

İşte bu yüzden New York'taki hiçbir kayıt firması onunla anlaşma imzalamıyordu –kadınlar arasında, erkekler arasında olduğundan çok daha popüler olan (Dünya Çapındaki Sanatçı-

lar arasındaki bazı *pezzonovante*'ler öyle söylüyordu) hiçbir şarkıcı, o güne kadar bunu değiştirmeyi başaramamıştı. Fakat Johnny'nin bundan daha fazla nefret ettiği şey geçmiş zamandı: *Sevgiler* değil, *sevilmeye alışmalar*. Filmlerde sorun yoktu, daha şimdiden kendisine ait bir çekim stüdyosu ve bir Oscar Ödülü (artık eski karısının evinde yer alan kızının oyun odasında duruyordu) vardı. Oralarda işleri yürüten insanlar, onun kendisini partiye davetiyesiz giren salak bir Afrika tavuğu gibi hissetmesine sebep oluyorlardı. Setlerdeki uzun bekleyişler onu inanılmaz derecede sıkıyordu ve etrafında onu Bir Gecelik Johnny olarak çağıran yeterince sivri zekâlı vardı. O andan itibaren, eğer doğru bölümü yakalayabildiyse etrafa çalım satardı, fakat yine de işine devam ediyordu. Aslında kalbinin gerçekten uğruna attığı iş bu değildi. O gerçek anlamda bir aktör, dansçı, gençlerin idolü ya da hatta şarkıcı sayılmazdı. O Johnny Fontane idi, bar şarkıcısı –iyi bir salon şarkıcısı ve, eğer kendisini tam anlamıyla verirse, tıpkı Ulusal Kayıt Kuleleri'yle imzaladığı kontratın kendisine tanıdığı fırsat gibi, belki de o güne kadar yaşamış olanların en iyilerinden birisiydi. Belki de *en* iyisi. Neden olmasın? Olduğunuzu bildiğiniz insanın, diğer insanların size baktıklarında gördükleriyle uyuşmaması tam bir cehennem azabıdır. Johnny, bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti. Zaten size sadık olan birisine karşı ya da onun hakkında hiçbir zaman kötü bir şey söylemezsiniz. Johnny "Karınızın adı ne?" diye sordu.

"Irene."

"Sen ve Irene daha önce hiç Vegas'a geldiniz mi?"

Polis kafasını olumsuz anlamda salladı. "İstedik, ama gelmedik."

"Söylediklerime inanmanız için orayı görmeniz lazım. Bak, tüm ay boyunca Kumdaki Kale'de olacağım. Harikulade bir kumarhane. Eğer gelmek isterseniz, sizi içeri sokabilirim."

Polis ona teşekkür etti.

Asansörle stüdyoya çıkarlarken Phil'e, "Lanet olası herif," dedi. "İddiaya girerim ki tüm becerini bir anda eritti, ha? Eminim ki adamın bir garajı dolduracak kadar büyük bir imza koleksiyonu vardır."

"Sen iyi insanların varlığına bir adamsın Bay Fontane."

"Gevşe biraz Philly, çok ciddisin." Johnny asansörün parlak çelik duvarlarında suratının yansımasını gördüğünde, ken-

dinsinin de ne kadar ciddi göründüğünün farkına vardı. Şapkasını çıkarttı, saçlarını parmaklarıyla düzeltti ve şapkayı tekrar taktı. "Her şey hazır mı?"

Phil "Bir saatten uzun bir süredir bekliyoruz," dedi. "Söylemem gereken tek bir şey var. Beni sonuna kadar dinle, tamam mı?"

Johnny'nin surat ifadesinden bir şey anlamak çok zordu, hiçbir şey söylemeden sadece onu dinlemekle yetindi. Phil Ornstein, Johnny'yle yedi yıllık kontrat imzalamıştı (berbat bir paraya anlaşmışlardı, fakat öyle olsa bile ne çıkardı ki? Para her şey demek değildi). Johnny Fontane'nin sesinin eskisi kadar kuvvetli olduğu, onun tanınmış imajının etrafta çarpıcı bir etki yarattığı ve sonuçta tüm bunların satışları artıracağı konularında ısrarcı davranan da Phil Ornstein'dı.

"Senin bu çalışmada müzik yönetmeni olarak Eddie Neils'i istediğini biliyorum. Ve gerçekten istediğin şey buysa, tamam, bunu deneyeceğiz."

Johnny asansörün *dur* düğmesine bastı. Son plak çalışmasında Johnny ile birlikte çalışan ve kayıtları yapan kişi Eddie Neils idi. Johnny yaşlı adamın evine gitmiş ve sesi hemen oradaki mermer zeminli koridorda, kartal ve çıplak insan heykellerinin önünde sınanmadan önce oradan ayrılmamıştı. Johnny o lanet olası akustiğin üstesinden gelip, yetersiz bile olsa bir şeye benziyor gibi bir görünüm sergileyince, Eddie sonunda onunla çalışmayı kabullenmişti.

"Bana Eddie'nin yukarda olmadığını mı söylüyorsun?"

Phil karnına hafifçe vurarak "Evet, sana söylediğim şey bu," dedi. "Kanayan bir ülser. Dün gece hastaneye gitmek zorunda kaldı. İyileşecek. Fakat..."

"O burada değil."

"Değil. Evet. Yine de şunu belirtmeliyim. O zaten hiçbir zaman senin için düşündüğümüz bir seçenek olmamıştı."

Phil *senin geri dönmen için* yerine *senin için* kelimelerini kullanacak kadar kibardı ve bu Johnny'nin gözünden kaçmamıştı. Johnny, "Sen hep diğer adamı istedin," dedi. "Şu çocuk. Trombon adam."

"Evet. Cy Milner. O bir çocuk değil. Adam kırk kırk beş yaşlarında. Birkaç yeni çizelge hazırlaması için onu kiralama hürriyetimizi kullandık."

Milner, Les Halley'in temel direklerinden birisi olmuştu, fakat Johnny orkestradan ayrıldıktan sonra gerçekleşmişti

bu. Hiç karşılaşmamışlardı. "Ne zamandan beri? Dünden beri mi?"

"Dünden beri. O çabuk iş çıkartıyor. Hızlı çalışmakta oldukça becerikli."

Çocuk becerikli birisiydi, bense Bir-Kerelik Johnny. "Ya Eddie'nin daha önceden hazırladığı çizelgeler ne olacak?"

"Onları da kullanabiliriz. Her ikisi de olur."

Phil ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. O, farkında dahi olmadan diğer insanların tavırlarını tekrar eden türde birisiydi.

"Benim ne olduğumu zannediyorsun, zor birisi mi?" Johnny tekrar *dur* düğmesine bastı. "Haydi ama Philly. Ben bir profesyonelim. Yaşlı Cy'ye bir şans tanıyacağız, bir şeyler deneyeceğiz, biraz mucize yaratıp yaratamayacağımızı göreceğiz, ne dersin?"

"Teşekkürler Johnny."

"Her zaman Yahudilerin davranış şekillerinden hoşlanmışımdır."

"Siktir git, Johnny."

"Ve cesaretlerine."

Johnny asansörden indi ve onun istediği türden bir ses düzeneğinin kurulabileceği kadar büyük bir stüdyo olan 1A'ya doğru ilerledi. Kapıdan içeri büyük bir hızla girdi ve podyumdaki gri-sarı saçlı adama doğru kestirme yoldan yaklaştı. Adamın üzerinde İngiliz stili bir tüvit elbise ve kemik çerçeveli bir gözlük vardı, camlardan bir tanesi, arkasındaki gözü komik gösterecek kadar kalındı ki. Omuzları tıpkı futbol oynamış biri gibi genişti, elinde baston olan bir adama uygun bir şey değildi. Adam sanki bir filmden fırlamış özel okul müdürü gibi görünüyordu. Johnny ve Cy Milner, hiç konuşmadan birbirleriyle selamlaştılar. Johnny mikrofona doğru parmağını salladı ve Milner kafasıyla onayladı.

Milner yanındaki yönetmene fısıltıyla emirleri verdi ve ardından podyuma çıktı. Müzisyenler aletlerini ellerine aldı. Milner ceketini çıkarttı, adaleli kollarını kaldırdı ve bastonunu salladı. Johnny mikrofonun hemen önündeydi ve başlamaya hazırdı.

"Haydi bakalım Baylar," dedi. Söylediği tek şey buydu.

Johnny ilk notadan itibaren şarkının hakkını verdi ve orkestra –hepsi de Eddie Neils'in adamlarıydı– da hemen onun

arkasında büyük bir beceriyle çaldı. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Kendisini şarkı eşliğinde yüzüyormuş gibi hissetti. Bunu hâlâ başarabiliyordu. Tıpkı bisiklete binmek gibi bir şeydi.

Bitirdiklerinde, içerde bulunan insanlar hafifçe alkışladılar.

Milner, bir tabureye oturdu. Johnny ona ne düşündüğünü sordu. Milner o an düşünmekte olduğunu ve kendisini rahat bırakmasını belirtti. Johnny ona bunu tekrarlamaları gerektiğini düşünüp düşünmediğini sordu. Milner yanıt vermedi. Sadece ayağa kalktı ve kollarını kaldırdı. Şarkıyı baştan bir kez daha aldılar. Milner tekrar yerine oturdu ve bir takım notlar almaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Milner sadece kafasını sallamakla yetindi, başka bir şey söylemedi. Johnny Phil'e baktı, o da mesajı aldı ve onları kayıt odasında bir araya getirdi.

Milner "Orkestranın üçte ikisini azaltıyoruz," dedi.

"Azaltmalıyız" ya da "belki de azaltmalıyız" değil; sadece bir beyanat. Johnny sinirlendi. Bu onun en önemli parçalarında kullandığı türde bir orkestraydı ve insanlar da tam olarak bu müziği arzuluyordu.

Milner mesafesini koruyup Johnny'nin sert sözlerini yutarak ifadesiz bir şekilde bekledi.

Sonunda Milner Phil'e bir kâğıt uzattı. Üzerinde eşyalarını toparlayıp evlerine gitmesini istediği insanların isimleri yazılıydı. Phil tek kaşını kaldırdı ve kendisini işaret etti. Milner bu işi kimin yapacağını umursamadığını belirtti.

Johnny, "Lanet olsun," dedi. "Ne istiyorsanız onu yapın." Ağır ağır deri bir koltuğa oturdu.

İnsanlara eşyalarını toparlamalarını söyleyen kişi Milner oldu. Johnny oturdu ve kendi seçtiği şarkı listesini gözden geçirdi, bunu Neils'in yaptığı çizelgelerle ve ardından da Milner'inkilerle karşılaştırdı. Milner hızlı not almıştı, onun çizelgesi şapşalca karalanmış notlarla doluydu. Bunda eski günleri çağrıştıran hiçbir şey yoktu.

Dakikaların ardından, Johnny tekrar mikrofonun arkasına geçmiş, önündeki ayaklıkta duran müzik notalarına bakıyordu. Bu seferki Milner'inkiydi. Karşısında daha önce bir kez daha kayda aldırdığı Cole Porter şarkısı vardı. Bir yandan Milner'ı öldürmek isterken, diğer yandan da içinden onu kucaklamak ge-

çiyordu. Bu adamın hatalı olduğunu ispatlamaktan büyük bir zevk alırdı, ama yine de onun haklı olması için dua etti.

Johnny Fontane'yi kulüplerde seyredenler, hatta onu on yıl önce kayıt esnasında görenler, şu anda mikrofonun arkasında düzenli bir şekilde nefes alıp veren sakin, düşünceli adamı tanıyamazlardı. Diğer müzisyenler de yerlerini aldı. Yönetmen bir mikrofon denemesi istedi. Tam hazırlıklarını tamamlıyorlardı ki içeri bir çocuk girdi ve Bay Fontane'nin çayını nereye koyması gerektiğini sordu. Johnny bir yer işaret etti fakat konuşmadı, yerine hafifçe çakılmıştı ve hiç kımıldamıyordu; gözleri önündeki notalardaydı ama onlara gerçek anlamda bakmıyordu. Tüm bunlar sadece birkaç dakika sürdü, ama Fontane'ye bu süre sanki saatlermiş gibi geldi, diğer yandan da sanki zaman hiç geçmemiş gibiydi. Gözlerini kapattı. Bu şarkıyı son kez söylediğinde sesi en az yağmur suyu kadar berraktı ve, onun asıl ilgilendiği nokta, bir o kadar da ilgi çekiciydi.

Johnny şarkının başladığının farkına zorlukla vardı. Nefes kontrolü havuzda yaptığı egzersizlerden o kadar kuvvetlenmişti ki, şarkı söylemeye başladığının dahi neredeyse farkında değildi. Yapılan hazırlıklar hem her yerde hissediliyor, hem de sanki hiçbir şey yapılmamış gibi görünüyordu, istediği yerde vurgulama yapıyor, nasıl olması gerektiğini öğrenmeye gereksinim duymadan kendi yolunda ve tarzında devam ediyordu. Mısra ardına mısra. Ve Johnny'nin farkında olduğu tek şey şarkıdaki o serseriydi, onu terk eden kadın olmadan hayatta kalabileceğini hoş kelimeler ve şakalarla kendine ispatlamaya çalışan bir adam. Johnny ilk parçasını tamamladığında, tam anlamıyla o serserinin yerine geçmişti. Şarkısını stüdyoda ve radyoda kendisini dinleyen kişilere, elindeki viski şişesini normalde olması gerekenden çok daha hızlı bitirerek oturma odasında oturan ve onu duyan diğer insanlara söylemiyordu; şarkıyı kendisi için söylüyor, içini delip geçecek kadar özel olan gerçekleri dile getiriyordu. Müziği gerçek anlamda işiten hiç kimsenin, tüm o güzel sözlere ve kaybedilen aşkın ruh verdiği yanlış davranışlara, doğruyu yaparak sizi terk eden herkesin sarmalandığı suçluluk duygusu ve umutsuzluk için yapabileceği bir şey yoktu.

Şarkı bitti.

Milner bastonu indirdi ve olumlu tarzda kafasını sallayan yönetmene baktı. Stüdyodaki herkes –orkestradan çıkartılan-

lar da dahil– alkışlamaya başladı. Milner kayıt odasına doğru yöneldi.

Johnny geri adım atarak mikrofondan uzaklaştı. Etrafındaki tüm "evet adamım" türünde gülümseyen yüzlere göz attı. Milner kayıt odasından geri döndü ve mikrofonları tekrar düzenlemeye başladı. Hiçbir şey söylemedi. Ne kadar az konuştuğuna ve konuşunca ne kadar çok şey söylediğine baktığınızda, adamın Sicilyalı olduğuna yemin edebilirdiniz.

Johnny, "Hayır," dedi. "Hepinize teşekkürler, hem de çok, ama hayır. Sizler harikaydınız, fakat ben bundan daha iyisini yapabilirim. Bir kez daha deneyelim, tamam mı?"

Milner diğer mikrofonun yerini değiştirdi.

Johnny "Şu sekizinci dizin Cy," dedi. "Onu Puccini gibi yorumlayabilir misin?"

Milner gömlek cebinden buruşturulmuş bir kâğıt parçası çekip çıkarttı, bu bir kuru temizleme kâğıdına benziyordu, sonra piyanonun önüne oturdu, birkaç not karaladı, orkestradaki bazı adamlara kısa emirler verdi.

Johnny, yakın bir zaman içerisinde Eddie Neils ile çalışacak gibi görünmüyordu.

Şarkıyı söylerken bir yerlerdeydi, uzaklaşıp bir yerlere gitmişti ve oraya tekrar gidebilirdi, bundan tamamen emindi; daha derine inebilir ve ardından bunu defalarca tekrarlayabilirdi. Koca bir uzun devirli plağı, insanları yaşamlarından alarak daha derinlere sürükleyen şarkılarla doldurabilirdi. Şarkıları tıpkı onun şarkıcısı olduğu yıllardaki gibi Les Halley'in tarzında düzenleyerek bir araya getirebilir, tek bir farkla hepsini aynı plağa kaydettirebilir, böylece tüm şarkılar art arda akıp gider ve en iyi caz sanatçılarının dahi o güne kadar yapmadıkları bir şeyi başarabilirdi.

Phil Ornstein insanları kutlamaya devam ediyordu. Philly günün tümünü tek bir şarkı üzerine çalışarak geçirmelerinden memnun olmayacaktı, bu çok kötüydü. Johnny Fontane, insanların Ulusal Kayıtlar'ın yeni eserlerini sormak için içeri girdikleri kayıt dükkânlarının kendisine gösterilmelerine hep karşı çıkardı. Aslında kişilerin sordukları onların istedikleri şarkılardı. Hatta şarkıcılardı.

Milner podyuma tırmandı. Gözlüklerinden dolayı normal gözü orkestrada, büyük gözü ise Johnny'nin üzerinde gibi görünüyordu. Johnny yerini aldı ve tekrar başladı.

Sekiz barlık bir girişle, Puccini'nin hayaleti bir şekilde şarkıyı zorlayıp araladı, Johnny ciğerlerini havayla doldurdu ve doğrudan akışa geçti.

Michael ve Kay yolculuklarının ilk bir saatini büyük bir sessizlik içinde geçirdi. Kay çölün çarpıcı güzelliğine kendisini kaptırmış, bunu Michael'ın normalde tanıması gerektiğini düşündüğü soyut ressamların eserleriyle kıyaslamaya başlamıştı. Kay bir süre sanat üzerine konuştu ve Michael ona eşlik etmeye çalıştı. Sonra da onun açısından bu kadar önemsiz bir şey hakkında neden dürüst davranmadığını düşündü.

Michael taşınma hakkında sorular sordu. Kay ona geçen hafta Clemenza'ların Michael'ın yaşlı ebeveynlerinin evinde –ki bu evi onlar satın almıştı– boy gösterdikleri günden bahsetmeyi düşündü. Eve gelmişler, Carmela Corleone'yi merhum kocasının ofisinde, pencere kenarında dikilirken bulmuşlardı, ki bu oda yaşlı kadının yıllardır adım atmamak için elinden gelen her şeyi yaptığı bir mekândı. Sarhoştu ve Latince dualar mırıldanıyordu. *Issızlığa koşmuyorum.* Michael zaten kısa bir süre içerisinde öğrenecekti bunu. Kay kiminle yarışıyordu? Hatta bunu çoktan duymuş olmalıydı. Kay, "Her şey düzelecek," dedi. "Connie inanılmaz derecede yardımcı oluyor."

Bu ufacık doğal tanımlama bile birçok anlam taşıyordu. Michael kız kardeşinden bahsedilmesine tepki göstermedi, fakat her ne kadar Guadalcanal'dan tanıdığı bir savcı, cinayeti Barzini'nin adamlarından birisinin işlediğini belirtmiş olsa da, Connie'nin onu hâlâ kocası Carlo'nun ölümünden sorumlu tuttuğunu biliyordu.

Kay diğer bir uzun sessizliğin ardından "Garip," dedi. "Çölün üzerinde bir deniz uçağıyla uçuyoruz."

Her yer bomboş, ıssız ve ufka kadar kumla doluydu. Birer tepe olarak adlandırılabilecek nitelikteki çıkıntılar, batıya doğru artan sisin ardından yükseliyordu.

Michael sonunda "Çocuklar ne yapıyor?" diye sordu.

Kay, "Onları bu sabah gördün," dedi. İki yaşındaki Mary onlar ayrılırken, "Babacığım, babacığım," diye ağlamış ve bağırmıştı. Gelecek sene anaokuluna başlayacak olan Anthony yerde duran bir kutunun altında oturuyor, bir delikten televizyon seyrediyordu. Bu kilden yapılan heykellerin hayattaki sorunları azalttığına ilişkin bir programdı: Birisinin kırmızı araba-

sını paylaşmaya yanaşmaması gibi. Küçük kilden bir insanoğlunun iki amcasının birden cinayete kurban gitmesine karşı hiçbir zaman çarpışmasının gerekmemesi gibi. Onun, ceketli-süveterli babasının "bir yeraltı dünyası elemanı" olduğu hiçbir zaman ispatlanarak göz önüne serilmeyecekti. Çocuğun ince yapılı kilden büyükbabası ayaktayken hiç ölecekmiş gibi görünmüyordu. "Nasıl olduklarını düşünmüştün?"

"İyi görünüyorlardı. Henüz hiç arkadaş edinmediler mi? Yani mahallede demek istiyorum?"

"Hâlâ bavulları boşaltmaya uğraşıyorum Michael. Henüz zaman..."

"Anladım," dedi. "Eleştirmeye çalışmıyordum."

Reno Havaalanı'na temas kurabilecek kadar yaklaşmıştı.

Michael, "Annenle babanın yolculukları iyi geçmiş mi?" diye sordu.

"Evet." Kay'in babası, Dartmouth'ta kendisine ufak bir pansiyon almasına yetecek miktarda para kazanacak kadar uzun bir süre öğretmenlik yapmıştı, diğer yandan da, beş yıl önce bir papaz olarak emekli olduğu günden bu yana işlettiği yeri büyütüyordu. O ve Kay'in annesi otomobillerinin arkasına bir karavan almış ve Amerika'yı boydan boya gezmeye karar vermişlerdi. Dün Kay'in evi yerleştirmesine yardımcı olmak ve torunlarını görmek için geri dönmüşlerdi. "Karavan parkının çok hoş bir yer olduğunu, oradan bir daha ayrılmayabileceklerini söylediler." Kumdaki Kale'nin kendisine ait bir karavan parkı vardı.

"Buraya gelip istedikleri kadar kalabilirler, bundan memnun olurum."

Kay, "Şakaydı," dedi. "Pekâlâ, senin planın ne? Tahoe'de ne işimiz var?"

"Bir akşam yemeği ve ardından da sinemaya ne dersin?"

"Saat henüz on bir bile değil."

"Bir öğle yemeği ve bir sinema. Bir matine. Bu saatlerde yakalayabileceğimiz bir matine olmalı."

"Tamam. Ah, Tanrım, Michael, bak, çok güzel!"

Kay'in tahmininden çok daha büyük olan göl, balıkçı kayıklarıyla doluydu ve dağlarla çevrilmişti. Çevresinin büyük çoğunluğu, gür kara çamlarla doluydu. Su yüzeyi cilalanmış bir masa kadar düzgün görünüyordu.

Michael, "Evet, öyle," dedi. "Hiç bundan daha güzel bir yer görmedim."

Kay'e göz attı. Koltuğunda arkaya doğru dönmüş, üzerine doğru alçalmakta oldukları güzelliği görmek için boynunu uzatmıştı. Mutlu görünüyordu.

Michael kıyının yakınına iyice alçaldı, uçağı limandan ve marinadan çok uzak olmayan bir yere indirdi. Karanın göle doğru uzandığı noktada, etrafta orman ve ufak bir meydan dışında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Kay "Burası kasabadan oldukça uzak," dedi.

Michael "Yemek için bildiğim harika bir yer var," dedi. "Hemen şurada."

Uçak limana yaklaştığında, ormandan koyu renk giysili üç adam çıkıverdi.

Kay, derin bir nefes aldı ve koltuğuna yapıştı. Adamlar rıhtıma çıktı, Kay'in ağzından kocasının ismi çıktı.

Michael, kafasını olumsuz anlamda salladı. Söylenmek istenen açıktı: *Telaşlanma. Onlar benim için çalışıyor.*

Adamlar kızaklara tırmandı ve uçağı limana bağladılar. Sorumlu kişi Al'in yeğeni Tommy Neri idi. Al – eski New York Polisi üniformasıyla Don Emilio Barzini'nin göğsüne tabancadaki tüm kurşunları boşaltan, doğrudan mutfaktan alınan bir kasap bıçağıyla Philip Tattaglia'nın en üst düzey adamının bağırsaklarını dışarı çıkartan ve adamın buharlar çıkan karın boşluğuna işeyen kişi - ailenin kontrolünde olan otellerin tümünün güvenliğinden sorumluydu. Tıpkı Al gibi, Tommy de bir New York polisiydi. Üçü de yüksek okulu bitirmiş, ya da terk etmişlerdi. Neredeyse hiçbir şey söylemeden tekrar ormana dalıp yok oldular.

Adamlar ortadan kaybolunca, Kay limanın ucunda dikilen Michael'a baktı. Söylenebilecek düzinelerce kelime olmasına rağmen, diğer yandan hiçbir şey söylememek çok daha mantıklıydı.

Michael, "Olduğun yerde bekle," dedi. Tıpkı gergin olduğu anlarda farkında olmadan yaptığı gibi, yüzünün bir zamanlar yaralanan noktasına dokundu. Şu polisin onu muştaladığı günü takip eden yıllar içerisinde hiçbir şey yapmamış, sadece burnunu çekmiş ve sonunda Kay'in hatırı için estetik operasyon geçirmeden önce hiç durmadan mahvolan görünümünden bahsetmişti. Operasyon sonrası çok daha iyi görünüyordu, fakat tabii ki tam olarak eski haline dönememişti, ve hiçbir zaman da tam olarak kendisi olamayacaktı. Kay bunu o güne kadar yüzüne karşı hiçbir zaman dile getirmemişti.

Michael kayıkhanenin kapısına doğru yürüdü, oradaki rafa doğru uzandı, bir anahtar buldu ve kapıyı açıp içeri girdi.

Kay bu kayıkhanenin kime ait olduğunu bilmeyi hem istiyor, hem de istemiyordu. Onu engelleyen şey alacağı cevabın korkusu değildi. Bu, Michael'ın bu sorunun sorulmasını istemiyor olması korkusuydu.

Bir süre sonra, ona doğru bir düzine gül sallayarak Michael dışarı çıktı. Kay geriye doğru bir adım attı. Sonra öne doğru uzandı ve çiçekleri aldı. Öpüştüler.

Michael, "Mutlu yıldönümleri," dedi.

"Ben hediyemin yaptığımız seyahat olduğunu zannediyordum."

"Hepsi aynı paketin parçaları."

Michael tekrar kayıkhanede kayboldu, ardından elinde kareli bir kumsal battaniyesi ve üzerine kırmızı desenli bir masa örtüsü kapatılmış olan büyük bir piknik sepetiyle dışarı çıktı. Çapraz konulmuş iki kılıç gibi birbirine dayanmış iki uzun İtalyan ekmeğinin ucu sepetten taşıyordu. "Voilà," dedi. Kafasıyla kıyıdaki açıklık alanı işaret etti. "Kumsalda bir öğle yemeği."

Kay önden ilerledi. Çiçeklerini yere bıraktı ve battaniyeyi yere serdi.

Yerliler gibi yere oturdular, yüzleri birbirlerine dönüktü. İkisi de açlıktan ölmek üzereydi ve hemen yemeye koyuldular. Bir süre sonra Michael bir üzüm salkımını Kay'in kafasının üzerinden sallandırdı.

Kay, "Tamam," dedi. "Başaracağım." Bir üzüm tanesini ısırarak aldı.

Michael, "İyi iş," dedi.

Kay ormana baktı ancak adamları göremedi. "Benim söylemek istediğim bu değildi. Yani söylemek istediğim tek şey bu değildi." Durakladı. İyi ama neden doğrudan sormuyordu? Bu işle ilgili bir soru değildi. Michael onu oraya özel bir gün sebebiyle getirmişti. Yıldönümleri için. "Bu yiyecekler nereden geldi?"

Michael gölün karşı tarafını işaret etti. "Oradan getirttim."

"Burası kimin arazisi?"

"Burası mı? Bu arazi mi?"

Kay kaşlarını çattı.

Michael, "Ah," dedi. "Sanıyorum senin."

"Sanıyor musun?"

"Burası senin." Michael ayağa kalktı. Arka cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. Bu tapu senedinin bir kopyasıydı. Tıpkı sahip oldukları her şey gibi üzerinde Michael'ın değil, Kay'in ismi yazıyordu. "Mutlu yıldönümleri," dedi.

Kay güllerini eline aldı. Las Vegas'taki evin tepesinde, sahip olmayı başardıkları hemen her şey onu hem çekiyor, hem de rahatsız ediyordu. "Bir kadını nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyorsun," dedi.

Michael da bu araziyi bir yıldönümü hediyesi olarak adlandırmaması gerektiğini biliyordu. Bazı şeylere gereğinden fazla özen gösteriyordu. "Sana vereceğim son hediye," dedi. Sağ elini hayali bir İncil'in üzerine koydu ve sol elini havaya kaldırdı. "Yemin ediyorum. Bir daha sürpriz yok."

Kay kafasını kaldırıp ona baktı. Bir çilek yedi. "Burayı bana sormadan mı aldın?"

Michael kafasını olumsuz anlamda salladı. "Burayı satın alan emlak bürosunda hissem vardı. Bu bir yatırım. Buradaki araziyi kendimiz için geliştirebileceğimizi düşündüm. Aile için."

"Aile için mi?"

"Evet."

Kay, "Aileyi tanımlar mısın?" dedi.

Michael arkasını döndü ve göle baktı. "Kay, bana güvenmelisin. Her şey şu anda oldukça hassas bir noktada, ama temelde hiçbir şey değişmedi."

Her şey değişti. Ama Kay bunu dile getirmemenin çok daha iyi olacağının farkındaydı. "İlk önce Las Vegas'a taşındın ve sonra, henüz oraya yerleşemeden, bizi buraya mı getirmeyi düşünüyorsun?"

"Fredo Las Vegas'taki birçok şeyi bizim için çoktan hazırlamıştı. Ancak uzun vadede Tahoe Gölü çok daha iyi bir fırsat gibi görünüyor. *Bizim* için Kay. Sen mimarla birlikte çalışabilir, hayalindeki evi burada inşa edebilirsin. Bu bir ya da iki yıl sürebilir. Ağırdan al. İnce eleyip sık doku. Çocuklar bu gölde yüzerek, ormanlık alanda keşifler yaparak, ata binerek, kayak yaparak büyüyebilirler." Kay'e bakmak için ona doğru döndü. "Sana evlenme teklif ettiğim gün Kay, eğer her şey yolunda giderse, işlerimizin hepsinin beş yıl içerisinde yasal bir zemine oturacağını belirtmiştim."

Her ne kadar o günden bu yana bu konu üzerine ilk kez konuşuyor olsalar da, Kay, "Hatırlıyorum," dedi.

"Bu hâlâ geçerli. Bazı ayarlamalar yapmak zorunda kaldık, bu bir gerçek, ve her şey yolunda gitmedi. Babamı kaybedeceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim. Bundan başka şeyler de oldu tabii. İnsan faktörüne dayanan bir planda her şeyin tam anlamıyla yolunda gitmesini beklemek saflık olur. Fakat –"İşaret parmağını havaya kaldırdı– "fakat hedefe oldukça yaklaştık. Bazı aksiliklere rağmen Kay, çok, çok yaklaştık." Gülümsedi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Las Vegas'ın zaten belli bir şöhreti var. Bu planın hangi uyarlaması olursa olsun, oradaki otel ve kumarhane işletmelerini olduğu gibi devam ettireceğiz. Burası hepimizin işine yarayabilecek bir yer. Ayrıca burada senin isteyebileceğin türde bir evi inşa edebilmeye yetecek büyüklükte arsamız var. Annem, eğer isterlerse senin annen baban... burada kalmak isteyen herkese yetecek yerimiz olacak."

Kız ya da erkek kardeşinden bahsetmemişti. Kay bunun bir yanlışlık olmadığından emin olabilecek kadar tanıyordu onu.

"Deniz uçağını buraya rahatça indirip kaldırabilirim, ayrıca hemen yolun üstündeki Reno'ya inebilecek büyüklükteki herhangi bir jeti de kullanabilirim. Carson City buraya bir saatlik mesafeden daha yakın. San Francisco ise hemen şurası."

"Carson City mi?"

"Eyalet başkenti."

"Ben başkentin Reno olduğunu zannediyordum."

"Herkes öyle zannediyor. Oysa başkent Carson City."

"Emin misin?"

"Oraya bir iş için gitmiştim, hem de ana binaya. Sana bunu ispatlamamı ister misin?"

"Tabii ki."

"Başkent Carson City, Kay, inan bana. Bunu nasıl ispatlamamı istersin?"

"İspatlayabileceğim söyleyen kişi sensin."

Michael eline bir yumurta aldı. Onu bir dart oku gibi nişanlayıp Kay'e fırlattı.

Kay yumurtayı yakaladı ve aynı tarzda adama geri fırlattı. Nişan alamamıştı. Yumurta Michael'ın yanından geçti, iki sıçramanın ardından göle düştü. Michael güldü.

Kay, "Seni böyle görmek çok güzel," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu açıklayamam."

Michael gidip Kay'in yanına oturdu. "Benim de açıklayamayacağım birçok şey var Kay. Fakat bir hayalim var. Bu hayal en baştan beri vardı, sadece gerçekleşmesine çok az bir zaman kaldı, benden çok senin çabaların ve yönlendirmelerinle büyüyen çocuklarımız, olmak istedikleri yönde ve tarzda büyüyüp gelişebilen tüm Amerikan çocukları. Sen küçük bir kasabada büyüdün; onlar da öyle yapacak. Sen iyi bir koleje gittin; onlar da gidebilecek."

"Sen de koleje gittin. Hatta benimkinden daha iyisine."

"Ama sen bitirdin. Onlar herhangi bir sebepten dolayı okulu bırakmak zorunda kalmayacak, ve tabii ki bana işimde yardım etmek mecburiyetinde de olmayacaklar. Benim babamdan etkilendiğim gibi onlar benden etkilenmeyecek ve burada yaşamanın temel sebeplerinden birisi de bu olacak. Biz ailemizi dağıtıyoruz..."

Kay tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bunu istediğin şekilde yorumla, tamam mı? Aile. Bizim ailemiz. Bizler. Kendimizi tüm bunlardan..." Michael yarılanmış süt şişesini alıp kafasına dikti – "diyelim ki sadece New York'dan uzaklaştıracağız. Bu bile *tek başına* bizim için yeni bir hedef olacak. Nevada'daki mallarımız –ki orası çok kalabalık bir eyalet değil Kay, henüz değil– ve buradaki taşınmazlar, benim işimi yeniden kurup oturtmama olanak sağlayacak, ki bunu New York'ta başarmam imkânsız. İşin en zor kısmını çoktan aştık bile. Şu sözlerimi sakın unutma: Bugünden itibaren beş yıl içerisinde, Corleone Ailesi en az Standard Oil kadar yasal bir kurum halini alacak."

Kay, "Öyle de olmalı," diye onayladı.

Michael iç çekti. Eğer öğretmenlik yaparken de bu tavrı takınıyorsa, öğrencileri hem şanslı hem de şanssızlardı. "Bunun garantisini yüzde yüz veremeyeceğim için özür dilerim. Hayatta en önemli şey nedir?"

"Aile, öyle değil mi?"

Michael bunu bir şaka olarak algıladı. "Başka ne yapabilirim? Çekip gideyim mi? Her ne kadar bunu yapabilir ve seni dul bırakabilirsem de, bu ne işe yarar ki? Gece derslerine girerek koleji bitirirken ayakkabı satabileceğim bir işe mi gireyim? İnsanların bana ihtiyaçları var Kay, her zaman için en başta sen ve çocuklar olmak üzere, düşünmem gereken birçok insan var. Fredo, Connie, annem ve bu saydıklarım sadece aile efradı, henüz işle ilgili olanlara değinmedim bile. Zeytinyağı şirketini sat-

tık, çünkü hükümet tarafından onaylanmış yüklü miktarda bir nakte ihtiyacımız vardı, ama bunun dışında, diğer birçok yasal iş kolunda kontrolü elimizde tutabilecek kadar büyük hisseli ortaklarımız var: fabrikalar, emlak büroları, düzinelerce restoran ve hamburgerci zinciri, çeşitli gazeteler, radyo istasyonları, seyahat acenteleri, bir film stüdyosu, hatta bir Wall Street yatırım firması. Kumar ve faizle para vererek edindiğimiz kazançlarımız yasal işlerde kullanılabilir. Mesela politikacıların seçilmeleri için yaptığımız harcamalar gibi – bu herhangi bir büyük tüzel kişiliğin ya da işçi sendikalarının yaptıklarından farksız bir uygulama. Sanıyorum durabilir, yerime oturabilir ve her şeyin dağılmasını, her şeyi kaybetmemizi seyredebilirim. *Ya da.*" İşaretparmağını havaya kaldırdı. "Ya da. Bunun yerine, önceden hesaplanmış birkaç risk daha alabilir ve daha şimdiden yüzde sekseninin çoktan tamamlanmış olduğunu kolayca söyleyebileceğim planın sonunu getirmeye çalışabilirim. Sana bunun detaylarını anlatamayacağımı biliyorsun, fakat sana şunu söyleyeceğim Kay; eğer bana inanıp güvenebilirsen, şu andan itibaren beş yıl içerisinde, şu anda durduğumuz yerden çocuklarımızın –Mary, Anthony ve belki de başkalarının– gölde yüzüşlerini seyredeceğiz, Tom Hagen'in, erkek kardeşim Tom'un, Nevada eyalet valiliğine seçilmesine sadece iki ay kalmış olacak ve Corleone ismi çoğu Amerikalı tarafından tıpkı Rockefeller ya da Carnegie gibi anılmaya başlanacak. Harika ve büyük şeyler başarmak istiyorum Kay. Büyük şeyler. Ve bunu yapmak istememin en önde gelen ve önemli sebebi, çocuklar ve sensin."

Yemeklerini bitirdiler. Michael bir ıslık çaldı ve Tommy Neri ormandan fırlayıp geldi. Kendisinin ve diğer çocukların daha önceden bir şeyler yediklerini söyledi, ancak atıştırabilecekleri bir şeyler harika olurdu, teşekkürler.

Michael Kay'i kayıkhaneye soktu. İçerde çok zarif görünen turkuvaz renkli Chris-Craft bir tekne vardı. Kay kendisine uzatılan kola girdi. Tommy Neri'nin de onları takip edeceğini düşünmüştü, fakat adam botu çözdü ve arkada kaldı.

Michael botu göle doğru çıkartırken, "Düşünüyordum da," dedi. "Geleneksel beşinci yıl hediyesi ne olmalıydı?"

"Tahta. Hatırladığım kadarıyla." Kay cüzdanından bir kâğıt çıkarttı ve Michael'e uzattı.

Michael, "Gerçekten mi?" dedi. "Tahta mı?"

Kay, "Gerçekten," dedi. "Aç şunu."

Michael gülümsedi ve gölün üç şeritli kıyısını işaret etti. "İşte," dedi. "Tahta."

Kay "Kâğıdı aç," dedi.

Michael söyleneni yapınca, önünde bir broşür belirdi. Kaldırıp baktı.

Kay, "İşte," dedi. "Tahta."

Bu Las Vegas'taki bir sayfiye kulübünde yer alan bir mağazadan alınmıştı.

Kay, "Tahta ve madeni uçlu golf sopaları bir arada," dedi. Michael'ın sağ pazısını sıktı. "Gidip onların boylarının ölçülerini almalısın."

"Golf, öyle mi?"

"Hoşlanmadın mı? Kabul etmek istemiyor musun?"

Michael yüzünü kaşıyarak, "İstiyorum," dedi. "Bu mükemmel. Golf. Tıpkı diğer tüm Amerikalı kalburüstü insanlar gibi. Bundan hoşlandım. Gerçekten hoşlandım."

Michael tekneye gaz verdi ve gölün karşısındaki kasabaya doğru ilerlemeye başladılar. Kay bankta kayıp onun yanına doğru yaklaştı, Michael kolunu onun beline sardı. Motor valfini sonuna kadar açtı. Kay başını onun omzuna yasladı ve yirmi dakika süren yolculuk boyunca oradan kaldırmadı.

Kıyıya çıktıklarında, "Teşekkür ederim," dedi. "Araziyi sevdim. Planını sevdim." Michael'a doğru eğildi, "ve..." onu öptü. Michael genelde hislerini herkesin gözü önünde göstermekten hoşlanmazdı, ama Kay'in öpücüğündeki bir şeyler onu derinden etkiledi, kadın kendisini geri çekmeye hazırlanırken onu tutup tekrar kendisine doğru çekti ve onu biraz öncekinden çok daha şehvetli bir şekilde öpmeye başladı.

Sonunda nefessiz kalıp birbirlerinden ayrıldıklarında, bir alkış sesi işittiler. Bunlar kıyıdaki iki genç oğlandı. Her ikisinin de yanlarında birer kız vardı. Kızlar özür diledi. İçlerinden biri, "Bunlar geri kafalı," dedi.

Diğeri, "Onları alıp başka bir yere götüremedik," diye devam etti.

Hepsi de sanki kiliseden dönüyormuş gibi giyinmişlerdi.

Michael, "Özüre gerek yok," dedi. "Lütfen söyler misiniz, buralarda bir yerlerde sinema salonu var mı?"

Vardı, adresi aldılar. Oğlanlar gülüp birbirlerinin kollarını çimdikleyerek kızların ardından yürüyüp uzaklaştılar.

Kay, "Tam söylemek üzere olduğum..." dedi.

Michael, "Beni sevdiğindi," diye tamamladı.

Kay, "En az o oğlanlar kadar kötüsün," dedi. "Ve sen de beni seviyorsun."

Sinema salonu kapalıydı. Gösterimde olan film, yüzde altmışı Corleone Aile'sinin bir paravan olarak kurduğu ve özel işletime verdiği Delaware-patentli bir kuruluş olan Johnny Fontane'nin kayıt firması tarafından çekilmişti. Gün gelecek, Michael bu kuruluşun tümünü (sembolik miktardaki bir satış bedeli üzerinden) satın alacaktı. Tabii eğer ortada satın almaya değecek bir şeyler olursa. Firma bir zamanlar oldukça kâr getirmişti. Bu film, tıpkı daha önceki birkaçı gibi, Johnny Fontane'nin yıldızını parlatmamıştı. Michael cama vurdu.

"Burası kapalı Michael."

Michael kafasını salladı. Daha hızlı vurdu. Çok geçmeden, üzerinde bir kovboy gömleği ve pamuklu kumaştan yapılmış işçi tulumu olan kel bir adam bekleme salonuna geldi ve kapalı olduklarını söyledi. Michael tekrar kafasını olumsuz tarzda salladı ve kapıya bir kez daha vurdu. Adam kapıya yaklaştı. "Özür dilerim Bayım. Pazarları tek bir gösterimimiz var, o da saat yedi otuzda."

Michael adama kapıyı açmasını işaret etti ve adam söyleneni yaptı.

Michael, "Anlıyorum," dedi. "Konu şu ki bugün karım ve benim için önemli bir gün, ve bu," dönüp film afişini işaret etti "Dirk Sanders, onun dünyadaki en çok sevdiği film yıldızı, öyle değil mi tatlım?"

"Ah, evet, bu doğru."

"Peki, öyleyse bu akşam gelip seyredebilirsiniz. Saat yedi otuzda."

Michael adamın sol eline baktı. "Biliyor musunuz, bu akşam saat yedi otuzda eve dönmüş olmalıyız ve bu bizim evlilik yıldönümümüz. Beşincisi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, öyle değil mi?"

Adam, "Ben buranın sahibiyim," dedi. "Projeksiyoncusu değil."

"Bu sizin açınızdan zamanı daha da değerli kılar. Sizden tanımadığınız birileri için iyilik yapmanızı bekleyemem. Fakat yine de projektörün nasıl çalıştırılacağını biliyorsunuzdur sanıyorum, öyle değil mi?"

"Tabii ki biliyorum."

"Öyleyse sizinle bir dakikalığına konuşabilir miyim lütfen? Baş başa. Sadece kısa bir süreliğine."

Adam gözlerini kaçırdı, fakat Kay Michael'ın soğuk bakışlarında adamı etkileyen bir şeylerin olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Adam Michael'ın içeri girmesine izin verdi. Aralarında biraz fısıldaştılar. Kısa bir süre sonra, Michael ve Kay sinema salonunun tam ortasına yerleşmiş, film seyrediyorlardı. "Adama ne söyledin?"

"Onunla ortak bazı arkadaşlarımızın olduğu ortaya çıktı."

Birkaç dakika içerisinde, başkarakterler Paris'in ses efektli manzarasının önünde birbirleriyle konuşmaya başladıklarında, salon sahibi onlara iki soda ve bir paket patlamış mısır getirdi. Filmdeki kadın ve adam birbirlerine anlık bir nefretle baktı. Bu onların âşık olmak üzere olduklarının önlenemez belirtisiydi. Kısa bir süre sonra Kay ve Michael karanlıkta tıpkı gençler gibi öpüşmeye başladı. Sinema salonu sahibini filmi kendilerine özel oynatmaya ikna ettikten sonra oradan çıkıp gitmeleri imkânsızdı. Sevişmeye devam ettiler. İşler gittikçe kızıştı. Kay Michael'ın penisini tutarak, "İşte," dedi. "Tahta."

Michael kahkahalarla gülmeye başladı.

Kay, "Şşş," dedi.

Michael "Yalnızız," diye karşılık verdi. "Tamamen yalnızız."

Detroit Havaalanı'nın 10B numaralı kapısındaki bilet gişesinin yakınında dolanıp duran iki adamdan biri, bir yıl önce Brooklyn'in Court Street'inde berberlik yapıyordu. Bu kişi Pete Clemenza'ya rapor veren adama rapor veren adama rapor veriyordu. Diğeri ise Sicilya'da, Prizzi yakınlarındaki bir keçi çiftliğinin sahibiydi. Araya giren yıllar içerisinde, sadakatleri, savaş meydanı terfileri ve herhangi bir karşılık beklemeden verdikleri hizmetler sayesinde, barış zamanında herhangi bir kişinin kolayca erişebileceği aşamalara onlardan çok daha rahat terfi etmişler, ulaşmışlardı. Berber üçüncü jenerasyondandı, korkunç bir İtalyancısı vardı; keçi çobanı ise hâlâ İngilizceyle boğuşuyordu. Las Vegas'a olan uçuşları gerçekleşmek üzereydi. Fredo Corleone hâlâ ortalarda yoktu. Keçi çobanı hayali bir telefonu kulağına kaldırıyormuş gibi yaptı. Berber iç geçirdi ve olumlu anlamda kafasını salladı. Başka seçeneği var mıydı? Bir telefon aradı ve çeyreklikleri birer birer içine atmaya başladı.

Las Vegas'taki ses, "Servis," dedi. Söylentilere bakılırsa telefon servisindeki kızlar, bu ve Brooklyn'deki diğeri, Rocco Lampone'nin yeğenleriydi, her ikisi de inanılmaz derecede güzeldi, fakat tabii ki hiç kimse onları görmemiş, hatta tanışmamıştı.

Adam, "Ben Bay Berber'im," dedi.

"Evet Bayım. Mesajınız nedir Bay Berber?"

"Bagajımız," dedi, "yanlış yere yollandı." Neredeyse *kayboldu* diyecekti ki kendisini tuttu, *kayboldu* demek *öldü* demekti. "Planlanan tarifeyle gelmeyecek."

"Evet bayım. Hepsi bu kadar mı?"

Hepsi bu kadar mı? Don Corleone, Fredo'nun yeni korumalarının onun izini Detroit'in güvenilmez yerlerinden birindeki kumarhanelerden tekinde kaybettiklerini duyduğunda, evet, her şey bu kadarla kalacaktı. "Sadece benim ve Bay..." Berber durakladı. İtalyancada "keçi" nasıl söylenirdi? Eliyle ahizeyi kapattı. Keçi çobanı koridorun hemen karşısındaydı, kahve alıyordu. "*Come si dice* 'keçi'?"

Keçi çobanı kafasını iki yana sallayarak "*La capra*," dedi.

Sanki Court Street'te büyüyen berber o güne kadar tek bir keçi görmüş de o lanet olası kelimeyi öğrenmeye fırsatı olmuştu. "Bay Capra ve ben onu arıyoruz. Bir sonraki uçuşa, bagaj ve her şeyle birlikte, yetişeceğimizi sanıyoruz."

"Tamam Bayım. Teşekkürler Bayım."

Sandra Corleone, Roadmaster'ını Francesca'nın öğrenci yurdunun hemen yanındaki çimenlik alana park etti.

Francesca, "Ah, anne" dedi. Yeni modaya uygun yağmurluğunu giyindi. "Buraya park etmeyeceksin, öyle değil mi?"

Diğer arabaların hepsi sokağa ve yükleme bölgesine sıkışmıştı.

Sandra arabayı durdurup Kathy'yi uyandırmak için arka koltuğa doğru uzanırken, "Eminim sorun olmaz," dedi. Sanki böyle bir şey bekliyormuşçasına, başka iki araba daha onu takip etti. "İnsanlar bir yerlere park etmeli."

Arabanın kapısını açtılar. Kathy hepsi annesinin nişanlısının sahibi olduğu likör deposundan alınan karton kutuları Francesca ve Sandra'ya verdi. Diğer çocukların çoğunun elinde tekerlekli firma kutuları ya da ranza altlarına sığacak büyüklükte eşya sandıkları vardı. Kathy sadece bir masa vantilatörü ve

Francesca'nın Bakelite radyosunu aldı. "Birisinin kapıyı tutması lazım," dedi.

Giriş kapıları ağızlarına kadar açıktı. Kathy onlar için asansörün düğmesine bastı. Anneleri daha şimdiden ter içinde kalmıştı. Elindeki kutuları asansöre yerleştirdi. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar yorgun bir halde, "Ben iyiyim," dedi. Otuz sekiz yaşındaydı, yaşlanmıştı ve Florida'ya taşındıklarından bu yana inanılmaz derecede kilo almıştı.

Francesca, "Ağır şeyleri anneme taşıttırdığına inanamıyorum," dedi.

Kathy, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyerek sırıttı. "Ben de senin yağmurluk giydiğine inanamıyorum."

Francesca, "Ne zaman yağmur yağacağını bilemezsin," dedi. Kathy bunun okuldaki giyim kuralı olduğunu biliyordu. Francesca Capri pantolon giyinmişti. Elbise dışında bir şey giyen kız öğrenciler üzerlerini örtmek zorundaydı. Francesca'ya alıştırma programı sırasında, bu gibi durumlarda çoğu öğrencinin yağmurluğu tercih ettiği söylenmişti. Giysi yasağı büyük olasılıkla öğrencilerin yurtlara taşındıkları gün uygulanmıyordu ama, Francesca bu konuda risk almak istememişti. O kurallara uyan bir öğrenciydi.

Francesca'nın odasına girdiklerinde, Kathy vantilatörü ve radyoyu kurdu, örtüsü olmayan ikiz yatağa kendisini attı, ayaklarını karnına doğru çekti ve inledi.

Francesca gözlerini devirdi. Vücuduna çok ender kramp girdiği için, kız kardeşinin bu yöndeki sıkıntılarına şüpheyle yaklaşıyordu. Ama bundan yakınmak hiçbir işe yaramazdı.

Sandra, "Çarşaflar nerede?" diye sordu.

Francesca, "Diğer yatağın üzerinde," diye karşılık verdi.

"Onlar değil." Tırnak törpüsünü çıkarttı ve kutuları açmaya başladı. Francesca kendi kendine etrafı şöyle bir dolandı. Geri döndüğünde yatak pembe çarşaflarla kaplanmıştı, Kathy her iki yatağın yastıklarını bir yere toplamış üzerinde yatıyordu, vantilatör ona doğru çevrilmişti, gözleri kapalıydı, ıslak bir bez barçası alnında duruyordu, bir kamışla kolasını yudumluyor, radyoda çalan caz parçasını dinliyordu.

"O kolayı da nereden buldun?"

Sandra, "Yatakhanelerden sorumlu kadın getirdi," dedi. "Sana hoş geldin demek için."

Kathy, "Ben de ona sen olduğumu söyledim," diye mırıldandı.

Francesca bir an için çok sinirlendi. Fakat bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Sadece bir kola. Ve iş Kathy'nin Francesca'ymış gibi davranmasına gelince, bu oldukça etkili bir yöntemdi ve uzun vadede sorun yaratacak bir şey değildi. Tıpkı Kathy gibi. Francesca, "Teşekkürler," dedi.

Kathy elini salladı. "Lafı bile olmaz."

"Sağ ol."

"Kolayı paylaşacak mısın?"

"Charles Mingus çalıyor."

"Harika. Bu kolayı paylaşacak mısın?"

Kathy elindeki kutuyu ona uzattı. "Charles Mingus bas söyler. Müthiş, değil mi?"

Francesca kamışı çıkarttı ve bir dikişte bitirebileceğini umarak koladan içebildiği kadar içti, fakat kola burnundan fışkırarak buna engel oldu. Kutuyu tekrar kardeşine uzattı.

İkinci kez aşağı indiğinde, annesi ortak kullanıma açık oturma odasına kafasını uzattı, hoş görünümlü ahşap bir sandalyeyi kaptı ve Francesca'yı aşağıdaki karanlık koridordan yan kapıya doğru iteledi. Dersler salı gününden önce başlamayacaktı ve daha şimdiden alıştırma programında belirtilen iki temel kuralı çiğnemişti – *Yan kapıyı hiçbir zaman açık bırakma* ve *Oturma odasından hiçbir zaman eşya alma.* Diğer kızlar ve ebeveynleri de tabii ki bu fırsatı hemen değerlendi.

Annesi üç ağır kutuyu yüklendi, zorlukla yürüyordu. Francesca kendi kutularını yan kapıya çıkan basamaklara bıraktı ve annesinin kendisine yetişmesini bekledi.

Sandra Corleone derin derin nefes alarak düzinelerce genç adamın ve ebeveynlerinin sürekli içeri girip çıktığı yan binayı işaret edip, "Neden sen de bir kız kolejine gitmek istemedin ki sanki?" diye seslendi. Annesi yüksek sesle konuşan bir insandı. "Tıpkı kız kardeşinin yaptığı gibi?"

Annesinin giysisi terden o kadar ıslanmıştı ki, Francesca içindeki koyu renk sutyen ve külotu rahatça seçebiliyordu. O ince yapılı bir kadın değildi, ama yine de giydiği iççamaşırı gereksiz denebilecek derecede büyüktü. "Kathy'nin eşyalarını tek başına, ki büyük olasılıkla öyle olacak, nasıl taşıyacaksın?"

"Kathy için endişelenme. Keyfi yerine gelecektir. Biliyorsun, hiç kimse erkek öğrenci yurdunun hemen yandaki binada olacağını söylememişti." Sesi şimdi eskisinden daha da yüksek çıkmaya başlamıştı. "Bu işten hoşlanmadım."

İnsanlar onlara bakıyordu, Francesca bundan emindi. Francesca onu düzeltmek ve *erkek öğrenci yurdu* demek için büyük bir istek duydu, fakat bu her şeyin daha da kötüye gitmesinden başka bir işe yaramazdı.

Bir sonraki turda, annesi daha hafif bir kutu yüklendi. Yine de, yan kapıya ulaştıklarında, uflayıp puflamış ve durup dinlenmek zorunda kalmıştı. Gıcırtılı bir ses çıkartan ahşap sandalyeye kendisini bıraktı. İnsanların Florida'ya gitmeleri, sürekli güneşin altında kalmaları, tenis elbiselerinin içinde ve kumsalda iyi görünebilmek için kilo vermeleri gerekiyordu. O yaz, Francesca Likör Adam Stan'ı, annesinin kalçasından çimdiklerken ve ardından da onun *caboose*'sini sevdiğini söylerken yakalamıştı. Francesca titredi.

Annesi, "Nasıl olur da bu havada üşüyebilirsin?" diye sordu.

"Üşümedim."

"Hasta mısın?"

Gıcırdayan sandalyesinde büyük olasılıkla sıcak çarpması yaşamakta olan annesine baktı. Francesca, "Hayır," dedi. "Ben iyiyim."

Bu kez erkek yurdunu parmağıyla gösteren annesi, "Hemen yan kapı," diye tekrarladı. "Buna inanabiliyor musun? Çünkü ben inanamıyorum."

Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyor, kim bilir...

"Peki sen neden bir kız okuluna gitmek *istemedin*?"

Bunu o derece yüksek bir sesle sormuştu ki, Francesca erkek yurdundakilerin bunu ta oradan duyduklarından emindi. "Burası iyi bir okul anne, tamam mı?" Oturduğu yerden kalkmasına yardımcı olmak amacıyla annesine elini uzattı. "Haydi bakalım."

Francesca Kathy'nin Barnard'a vardıklarında ilk duyacağı şeyin, "Evden bu kadar uzağa gitmek zorunda mıydın sanki?" olacağını biliyordu. Francesca'nın yaptığı herşey Kathy'nin yaptıkları ya da yapmadıklarıyla karşılaştırılırdı. Mezunlar günü dansından hemen önce, annesi Francesca'yı bir kenara çekmiş ve ona Kathy'nin flörtünün –ki Kathy dans gecesi geç saatlerde onu terk etmişti– meziyetlerini art arda sıralayarak örnek göstermişti. Ardından Francesca ona Sadie Hawkins dansına kendisiyle birlikte gitmek isteyip istemeyeceğini sormuştu. Bu sefer de hemen ertesi gün, annesi oğlanın tüm kötü yönlerini

sıralamaya başlamıştı. Sandra *o değişti*, demişti. *Gözü olan herkes bunu görebilirdi.*

Francesca kendi başına bir tur daha attı. O sırada birçok kapıda kabartma Yunan harfleri bulunduğunu fark etti. Annesi ve Kathy ona tam kızlar birliği üyeliğine alınma döneminden bir hafta kadar önce orada olmasını söylemişlerdi. Annesinin bunu söyleme nedeni, o dönemde arabayla yapılacak koca bir turun çok mükemmel olacağını düşünmesiydi. Kathy ise kızlar birliğinin gereksiz k Beyaz Anglo-Sakson Protestanlar, kaltaklar ya da salak sarışınlara uygun bir kurum olduğunu belirtmiş, ancak zaten bir ailesi olan ve dolayısıyla bir grup salak sarışının kız kardeşiymiş gibi davranmak zorunluluğu taşımayan kız kardeşini yanında görmekten memnuniyet duyacağını belirtmişti. Francesca kızlar birliği konusunda gereken tedbiri aldığını belirtmişti, ama durum hiç de söylediği gibi değildi. Geçen hafta edindiği arkadaşlıkların kendisine birçok şey kaybettirdiğini ancak şimdi anlayabiliyordu.

Odaya geri döndüğünde, annesi kutularını ve çantalarını açmış, eşyaları yerlerine yerleştirmeye başlamıştı. Ayrıca ufak bir Meryem Ana resmi ve bir seri kırmızı öküz boynuzunu da masaya yerleştirmişti. Francesca annesinin gidişinin ardından tabii ki bunların hiçbirisini orada tutmayacaktı. Ona, "Bunu yapmana gerek yok," dedi.

Sandra "Hah," diye karşılık verdi. "Sorun değil."

Francesca, "Gerçekten," dedi. "Bununla ben ilgilenebilirim."

Kathy güldü. "Neden ona doğrudan doğruya zımbırtılarını karıştırmasından rahatsızlık duyduğunu söylemiyorsun?"

"Zımbırtılarımı karıştırmandan rahatsızlık duyuyorum anne."

"Evde de senin *zımbırtılarınla* ben ilgileniyorum. *Zımbırtı* mı? Umarım bu iyi okul sana pis bir hippi gibi konuşmaman gerektiğini öğretir. Ve her ne olursa olsun, sen benden ne saklamaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey." *Hippi* mi? "Ve eğer farkında değilsen şunu bil ki, artık evde değiliz."

Sandra sanki yüksek tonda bir ses duymuş gibi irkildi.

Ardından kendini Francesca'nın masasına bıraktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kathy, olduğu yerde doğrularak, "İşte, şimdi başardın," dedi.

"Senin de bana hiçbir yardımın dokunmadı tabii."

Kathy "Seninle konuşmuyordum," dedi ve tabii ki haklıydı: Bulaşıcı olabilecek tek şey esnemek ya da gülmek değildi.

İkizler gözyaşlarına boğulup ağlamaya başladı. Üçü birden yatağın üzerinde birbirlerine sokulup sarıldı. Bu korkunç bir yıldı. Herkes açısından çok zor olan Büyükbaba Vito'nun cenazesi. Ardından Carlo Amca'nın tuhaf bir şekilde ortadan yok oluşu. Ailenin en tatlısı Chip'in okulda başka bir isimle çağrılması, bu yüzden elindeki termosla bunu yapan çocuğun kafatasını kırması. O güne kadar üçünün birden bu şekilde ağladıkları sadece tek bir günleri olmuştu; birleşmiş, kucaklaşmış, ağlaşmışlardı. Kızlar Bay Chromos'un matematik sınıfındaydı. Okul müdürü onları almaya gelmiş ve sebebini söylemeden ikisini de odasına götürmüştü. Anneleri de oradaydı, yüzü kırmızı ve şişti. "Babanız, bir kaza geçirdi," demişti. Hepsi birden okul müdürünün odasındaki turuncu kanepeye oturmuş ve kim bilir ne kadar süreyle ağlamışlardı. Şimdi, tekrar hep birlikte hıçkırmak, onlara o günü de anımsatmış olmalıydı. Hıçkırıkları daha yüksek sesle çıkmaya başladıkça, nefesleri bir o kadar düzensizleşti ve birbirlerine daha sıkı sarıldılar.

Sonunda sakinleştiler ve kollarını gevşettiler. Sandra derin bir nefes aldı ve, "Ben umarım ki..." dedi. Gerisini getiremedi.

Kapı sert bir şekilde vuruldu. Francesca kafasını kaldırdı, bunun yatakhane sorumlusuna göstermesi gereken doğru yüz ifadesi olmasını ümit etti. Ancak kapı girişinde bir çift dikiliyordu, adamın üzerinde toz mavisi bir elbise vardı ve kadının saçı da kaniş köpeğininki gibi duruyordu, her ikisi de gülümsüyordu, yüz ifadeleri MERHABA, BENİM ADIM diyor ve ardından da göğüslerindeki isim kartları geliyordu.

İsim kartından adının Bob olduğu okunan adam, "Özür dileriz," dedi. "Bu 322 numaralı oda mı?"

Numara kapının üzerine siyah boyayla boyanmıştı. Aslına bakılırsa adamın işaret parmağı tam olarak numaranın üzerindeydi.

Kadın, "Evet, özür dileriz," dedi. Her ikisinin aksanı da aşırı derecede Güneyliydi. Kadının isim kartında BARBARA SUE ("BABS") yazıyordu. Gözü arkalarında duran Meryem Ana'daydı ve kaşları çatılmıştı. "Eğer şimdi gidip daha sonra gelmemizi isterseniz..."

Adam yana doğru bir adım atıp, koyu tenli bir kızı nazikçe kapının eşiğinden içeri doğru iteledi, "Burası onun odası," dedi. Kız gözlerini ayaklarındaki Mary Janes ayakkabılarından ayırmıyordu.

Kadın, "Sanıyorum ki rahatsız ediyoruz," dedi.

Adam, "Rahatsız mı ediyoruz?" diye sordu.

Sandra Corleone burnunu çekti. Kathy yüzünü Francesca'nın yastığına sildi. Francesca ise bu iş için elini kullandı. "Hayır," dedi. "Hayır. Özür dilerim. İçeri girin."

Adam, "Harika," dedi. "Ben Reverend Kimball'ım, bu eşim Bayan Kimball ve bu da kızımız Suzy; z ile. Suzanne'nin kısaltılmışı değil. Sadece Suzy. Merhaba de Suzy."

Kız, "Merhaba," dedi ve tekrar ayakkabılarına baktı.

"Biz Protestanız." Adam Meryem Ana'yı işaret etti. "Foley'de, komşu kasabada Katoliklerimiz de var. Bir keresinde onların lideriyle golf oynamıştım. Peder Ron."

Francesca kendisini ve ailesini – annesinin dahi çok sonradan başarabildiği şekilde soyadlarını Kor-li-ovn olarak telaffuz ederek - tanıttı, ardından da ismine ilişkin bir sorunun gelmesini bekledi. Ancak bu gerçekleşmedi.

Suzy dışardan görülebilecek derecede kafası karışmış bir halde bir o kıza, bir diğerine bakıyordu.

Kathy "Evet, biz ikiziz," dedi. "Senin oda arkadaşın karşımda duran. Ben diğer okula gidiyorum."

Suzy "Siz tıpatıp bir misiniz?" diye sordu.

Kathy, "Hayır," dedi.

Suzy, şimdi çok daha şaşkın görünüyordu.

Francesca, "Şaka yapıyor," dedi. "Tabii ki biz birbirimizin aynısıyız."

Adam öküz boynuzlarını fark etmişti. Onlara dokundu. Bunların gerçek oldukları kesindi. "Suzy bir Kızılderili," dedi. "Tıpkı sizin gibi."

Kadın, "Onu evlat edindik," diye fısıldadı.

Adam, "Ama bir Seminole değil," dedi ve ardından o kadar yüksek bir sesle güldü ki, odadaki herkes oldukları yerde sıçradı.

Sandra, "Anlayamadım," dedi.

Adam hafif bir iç çekişle gülmeyi kesti. Suzy büyük olasılıkla kendisinin olacak çalışma masasına yerleşti ve onun formika yüzeyine baktı. Francesca hemen o an ona çiçek, şarap,

çikolata, ya da onu gülümsetebilecek herhangi bir şey vermek istedi.

Adam, "Florida State,"(*) dedi. "Onlara Seminole'ler denir." Bir futbol topu fırlatıyormuş gibi yaptı. Bir öncekinden daha yüksek bir sesle tekrar güldü ve gülmeyi çok daha ani bir şekilde kesti.

Sandra, "Doğal olarak öyleler," dedi. "hayır, yani yerli olmaktan bahsediyorum. Biz İtalyanız."

Adam ve kadın birbirlerine baktı. Adam, "İlginç," dedi.

Karısı, "Evet," diye tasdik etti. "Bu çok farklı."

Francesca özür diledi ve annesiyle kardeşinin artık gitmeleri gerektiğini belirtti. Ama kendisi bir saniye içerisinde Suzy'nin zımbırtılarını yerleştirmesine yardımcı olmak için geri dönecekti.

Annesi *zımbırtı* lafı yüzünden onu çimdikledi, ama tabii ki Kimball'ların önünde onun konuşmasını düzeltmeye yeltenmedi.

Francesca ve Kathy arabaya doğru ilerlerken el ele tutuştular. İkisinin de tek bir kelime dahi söylemeye ihtiyaçları yoktu, zaten söyleyebilecek durumda da değillerdi.

"Benim kullanmamı ister misin anne?"

Sandra cüzdanını açtı, bir mendil ve arabanın anahtarlarını çıkarttı, anahtarları Kathy'e doğru fırlattı.

Kathy "Hamile kalma," dedi.

Anneleri buna tepki vermedi, hatta duruma yakışır bir şok numarası dahi yapmadı.

Francesca, *bir Protestan da olmayacağım*, diye düşündü. *Ya da salak bir sarışın. Veya başka birilerinin kız kardeşi.* Kathy'nin elini sıktı. Francesca, "Gözlerini kitap okuyarak kör etme, "dedi.

Kathy, "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," diye karşılık verdi.

Francesca, "Belki de *ben* senim," dedi.

Bu onların arasında eskiden kalma bir şakaydı. Hep annelerinin onları küçük birer bebekken nasıl ayırt edebildiğini merak edeceklerdi. Henüz kendi kişiliklerini kazanacak yaşa erişmeden önce, başkalarının onları nasıl birbirleriyle karıştırdıklarını çok net hatırlıyorlardı.

(*) Florida State Seminoles: Amerika'da bir futbol takımı.

Birbirlerini tıpkı erkeklerin yaptıkları gibi iki yanaklarından öptüler ve Kathy arabaya bindi.

Francesca annesini hoşça kal demek için kucaklarken, Sandra sonunda şunları söyleyiverdi. "Sadece," diye fısıldadı, "babanızın tüm bunları görebilmesi için şu anda burada olmasını dilerdim." Muzafferane bir ifadeyle, geriye doğru bir adım attı. Bir o kızına, bir öbürüne baktı. "Yüksekokula giden kızlarına." Burnunu çekti. Çok yüksek bir ses çıkmıştı.

Francesca, "Babam bizi ağlarken görmekten hiçbir zaman memnun olmazdı," dedi.

Kathy, "Kim ailesinin ağladığını görmekten hoşlanır ki?" diye devam etti.

Francesca yağmurluğunun koluyla yüzünü silerken, "O ağlamayı seven birisi değildi," dedi.

Annesi "*Şaka* mı yapıyorsun?" dedi. "Sonny mi? O *aramızdaki* en büyük bebekti. Film seyrederken ağlardı. O eski salak İtalyan şarkıları bile hıçkırmasına sebep olurdu. Hatırlamıyor musunuz?"

Üzerinden yedi yıl geçmişti, Francesca artık o günleri unutmaya başlamıştı.

Roadmaster'ın burnunu kalabalık, dar, etrafı palmiyelerle çevrili yola doğru çevirişini izledi. Araba köşeden yok olurken, Francesca sessizce, *hoşça kal,* dedi. Tabii ki bundan yüzde yüz emin olmasına imkân yoktu, ama hayatının kız kardeşininkiyle paralel gelişeceği üzerine bahse girebilirdi.

Bölüm Beş

NICK GERACI terk edilmiş kumarhanenin karanlığından gelen, kendisine yaklaşan ayak seslerini işitti. Ayağındaki gıcırdayan ayakkabılarla ağır ağır topallayan bir adam. Bir ses, "Annen hakkındaki haberleri işitmek çok üzücü evlat," dedi.

Geraci ayağa kalktı. Bu Forlenza'nın eski *consigliere*'i, Gülen Sal Narducci idi. Üzerinde baklava desenli moher bir süveter vardı. Geraci'nin büyüme çağında, Narducci İtalyan-Amerikan Sosyal Kulübü'nün önünde sert siyah purolardan içerek oturan adamlardan birisiydi. Lakabı kaçınılmazdı. Yerel bir eğlence parkının giriş kapısında Gülen Sal olarak adlandırılan mekanik bir kadın manken vardı. Bu makinenin kayıtlı kahkahaları, hayatının en mükemmel seksini yaşamış bir kadının sesine benziyordu. Cleveland'daki her Sally, her Salvatore ve Al ile Sarah'ların yarısı Gülen Sal olarak adlandırılıyordu.

Geraci, "Teşekkürler," dedi. "Uzun süreden beri rahatsızdı. Bu onun için bir kurtuluş oldu."

Narducci onu kucakladı. Tam ondan uzaklaşırken, tıpkı Falcone ve Molinari'nin korumalarının Detroit'teyken onun üstünü aradıkları tarzda Geraci'nin sırtını sıvazladı. Ardından duvarı açtı. Gülen Sal valizi gördü, yerden aldı ve kafasını salladı. "Arizona onun açısından hiçbir işe yaramadı, öyle mi?" Çantayı açmadan olduğu gibi yere koydu, sanki içindeki parayı sırf çantanın ağırlığından sayabiliyor gibiydi. Yüzlükler halinde paketlenen yarım milyon, yaklaşık beş buçuk kilo ederdi. "Yani bu lanet iklimden uzak kalmayı kastediyorum."

Geraci, "Bunun yardımı oldu elbet," dedi. "Orada olmaktan hoşlanıyordu. Bir havuzu ve istediği hemen her şeyi vardı. O hep çok iyi bir yüzücü olmuştur."

Narducci duvarı kapattı. "Onun ırkı denizden geliyor, biliyorsun. Milazzo, tıpkı benim gibi. Ben, ben buradan şu viski şişesinin ötesine kadar dahi yüzemem. Hiç oraya gittin mi?"

"Viski şişesinin ötesine mi?"

"Milazzo'ya. Sicilya'ya."

Geraci, "Sicilya'ya evet, Milazzo'ya ise hiç gitme fırsatım olmadı," dedi. Sadece geçen hafta, Indelicato Ailesi ile ufak bir kişisel sorunu çözmek amacıyla, Palermo'ya gitmişti.

Narducci Geraci'nin omzuna elini koydu. "Her neyse, tıpkı genelde söylendiği gibi, şimdi çok daha iyi bir yerde."

Geraci, "Tıpkı söyledikleri gibi," dedi.

"Ulu Tanrım, kendine bir bak." Narducci Geraci'nin pazılarını sanki almaya hazırlandığı bir meyveyi yoklar gibi sıktı. "Yıldız Geraci! Hâlâ Garden'de yirmi raunt daha ayakta kalabilirmiş gibi görünüyorsun."

Geraci, "Hayır," dedi. "Büyük olasılıkla sadece on ya da on bire kadar dayanabilirim."

Narducci güldü. "Yıllar boyunca senin yüzünden ne kadar para kaybettiğimi biliyor musun? Bir yığın arkadaşım. Bir yığın."

"Rakibime bahse girmeliydin. Benim genelde yaptığım şey budur."

Narducci, "Bunu da denedim," dedi. "Öyle günlerde de hep sen kazandın. Ya baban? O nasıl?"

"İdare ediyor." Fausto Geraci, Sr. Bir kamyon şoförü ve Kamyoncular Birliği memuruydu. Onlarla bağlantısı vardı fakat onlar adına çalışmıyordu, arabalarını kullanıyor ve Yahudiler için çeşitli iyilikler yapıyordu. "Kız kardeşim onun yanında." Ve babasının hiç kimsenin ondan haberdar olmadığını düşündüğü Tucson'un diğer ucundaki Meksikalı kadın. "Daha da iyi olacak. Eğer gerçeği söylemek gerekirse çalışmayı ve işe gitmeyi özlüyor."

"Emeklilik bazı insanlara hiç de uygun bir şey değil. Fakat kendisine zaman tanımalı, emeklilik açısından diyorum."

Bu Nick Geraci'nin karşılaşacağını düşündüğü bir problem değildi. Vito Corleone, Geraci'nin işe başladığı yıllarda, *içeri canlı girersin*, demişti, *ve dışarı ise sadece ölün çıkar*. Geraci, "Hazır mıyız?" diye sordu.

"Hazırım." Narducci onun kalçasına bir şaplak attı ve önden yürüyerek ona yol gösterdi. Geraci, ihtiyaç duyması halinde kullanmak için bir çıkış yolu, birkaç merdiven basamağı görebilmek için etrafına bakındı.

Geraci, "Bu kumarhane ne zamandan beri kapalı?" diye sordu.

Narducci, yasak süresince Great Lakes'te işlettikleri sürat motoru filosunu ima ederek, "İtalyan donanma günlerinden bu yana," dedi. "Şimdi bu gemiler bizim. Sahip olunabilecek en güzel şeyler. Gemilere saldırabilecek tek bir yerel kaynak dahi yok. Artı, misafirlerimiz tüm gece boyunca gemide hapis kalıyor. Onlara gösteriler düzenle, içlerinde kızlar bulunan birkaç oda ayarla, sonra onları alıp kıyıya, arabalarına bırak. O süre zarfında adamların tüm paralarını almış olursun ve onlar da hallerinden oldukça memnun kalırlar."

Stracci Ailesi'nin Jersey Palisades'te büyük, gizli bir kumarhaneleri vardı, fakat Geraci'nin bildiği kadarıyla, New York'taki ailelerin hiçbirinin kumarhane olarak işletilen buna benzer gemileri yoktu. Belki de barış kesinleştiğinde ve ortam sakinleştiğinde, o bunlardan birkaç tanesini geliştirme çabasına girebilirdi.

Narducci 'Vegas ve Havana'daki yasal batakhaneler dışında, elimizde neredeyse hiçbir şey kalmadı," dedi. "Batı Virginia'daki hariç, o sayılmaz. O eyaletin tümünü, buranın ısıtılması için ödenen fatura bedeliyle satın alabilirsin."

Geraci'yi nemli ve soğuk bir odaya götürdü, eski bir asansör kafesinin kapısını açtı.

Narducci "Rahatla evlat," dedi. "Seni burada kim öldürür ki?"

Geraci, "Kendimi bundan daha rahat hissedemezdim," dedi. "Birazdan beni yatırman ve ardından da hikâye okuman gerekecek."

Asansöre bindiler. Narducci gülümsedi ve düğmeye bastı. Aslında çok gerçekçi bir noktaya değinmişti; Geraci'ye öğretilenler gerçekten de buydu: Asansörler ölüm tuzaklarıydı.

Narducci, "Konuyu değiştirelim," dedi. "Sana bir şey soracağım. Senin gibi büyük bir *cafone*, nasıl olup da hukuk fakültesini bitirebildi?"

"Tanıdıklarım vardı." Bunu tek başına başarmıştı, gece okuluna gitmiş, okulu bitirmek için kıçını yırtmıştı. Hâlâ geçmesi gereken birkaç ders vardı. Fakat Nick Geraci sorulara verilmesi gereken doğru cevapları biliyordu. "Arkadaşlarım vardı."

Narducci, "Arkadaşlar," diye tekrarladı. Ellerini Geraci'nin omuzlarına yerleştirdi ve tıpkı bir ticaret adamı edasıyla hızlı bir şekilde sıvazladı.

Kapı açıldı. Geraci kendisini karşılaşabileceği şeylere hazırladı. Sandalye, kanepe, büyük olasılıkla büyük bir hazine ederindeki oyma masalarla dolu, zemini halı döşeli, karanlık bir koridora adım attı. Koridorun sonunda parlak mermer zeminli bir oda vardı. Kızıl saçlı genç bir hemşire, tekerlekli bir sandalyede oturan "Yahudi" Vincent Forlenza'yı iteleyerek onlara doğru yaklaştırdı. Narducci, Falcone ve Molinari'yi çağırmak için odadan çıktı.

Geraci, "*Padrino,*(*)" dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Adamın konuşması ve büyük olasılıkla beyni oldukça sağlıklıydı, fakat bir daha yürüyemeyecekti.

Forlenza "Eh," dedi. "Doktorlar ne bilir ki?"

Geraci Forlenza'yı her iki yanağından öptü, ardından da yüzüğüne bir öpücük kondurdu. Forlenza onun vaftiz babalığını yapmıştı.

Forlenza, "Çok güzel şeyler başardın Fausto," dedi. "Senin hakkında hep iyi şeyler işitiyorum."

Geraci, "Teşekkürler baba," dedi. "Zor anlar yaşadık, fakat toparlanmaya başladık."

Forlenza sırıttı. Hoşnutsuzluğunu oldukça nazik bir şekilde belli etmiş olabilirdi, fakat bu apaçık ortadaydı; bir Sicilyalı kesinlikle Amerikan sadakatine güvenmezdi, ayrıca toparlanma kelimesini de Geraci'nin biraz önce kullandığı gibi kullanmazdı.

Forlenza pencerenin önündeki yuvarlak masaya doğru hareketlendi. Ortamdaki öfkenin şiddeti şimdi çok daha kuvvetliydi. Hemşire Forlenza'yı masaya doğru iteledi ve orada bıraktı. Geraci olduğu yerde dikilmeye devam etti.

Narducci geri döndü, yanında diğer Don'lar ve uçak tutması olayından sonra kendilerini toparlamış olan, ancak hâlâ sarsak görünen korumaları vardı. Frank Falcone anlamsız ve uyuşuk bakışlarla içeri girdi. Bu tüm hikâyeyi açıkça ortaya koyuyordu. Molinari, tıpkı planlandığı gibi, ona Geraci'nin kim olduğunu açıkladı. Falcone binici pantolonlu adamların ve elbiseleri içindeki soluk şişman kadınların bulunduğu tabloyu işaret etti. "Bu kişileri tanıyor musun Don Forlenza?"

"Hemen hemen. Anthony, Frank. Sizi *amico nostro*(**) ile tanıştırmama müsaade edin." Bizim bir arkadaşımız. Benim bir

(*) İtalyanca vaftiz babası.
(**) İtalyanca dostlarımız.

arkadaşım dese çok fazla yakın olurdu. Bizim bir arkadaşımız dediğinde, onu herhangi birisi olarak ifade etmiş oluyordu. "Fausto Dominick Geraci, Jr."

Geraci, Falcone ve Molinari'ye, "Bana Nick deyin," dedi.

Forlenza, "İyi bir Cleveland çocuğu," diye devam etti. "Ace, biz onu böyle çağırırız, şimdi New York'ta iş yapıyor. Ayrıca, bunu belirtmekten gurur duyuyorum ki, kendisi benim vaftiz oğlum."

Falcone, "Tanıştık," dedi. "Az ya da çok."

"Eh, Frank. Eminim ki bir adamın gururunun vaftiz oğlunu şımartmasına izin verirsin."

Falcone omzunu silkti. "Tabii ki."

Geraci, "Baylar," dedi, "Size Don Corleone'den selam getirdim."

Forlenza korumalara baktı ve Geraci'yi işaret etti. "Başlayın bakalım, işinizi yapın."

Geraci, her ne kadar bunu Detroit'deyken yaşasa da, üstünün aranması için hazırlandı. *Bugün bir kez daha aranacağım ve sonra her şey rayına oturacak*, diye düşündü. Bu arama tam anlamıyla bir sanattı, gömleğinin içine ve pantolonunun beline kadar ellerini sokarak kayıt cihazı var mı, yok mu diye bakmışlardı. Bitirdiklerinde, papyonlu ve beyaz saçlı iki garson içeri bir kristal tepsi dolusu *biscotti all'uovo*, küçük kaplarla çilek ve portakal dilimleri ve üzerinden buharları tüten cam bardakta cappucino getirdiler. Forlenza'nın yanına gümüş bir çan bırakıp dışarı çıktılar.

"Bunlar da burayla birlikte geldiler." Forlenza bir yudum cappucino aldı. "Başlamadan önce," dedi, "Don Corleone için çalışan bir özel görevliyi buraya davet etmenin, tek başıma aldığım bir karar olduğunuzu bilmelisiniz."

Geraci bundan pek emin değildi, ancak o an için doğruyu öğrenme şansı yoktu.

"Gücenmek yok Vincent," dedi Falcone. "Ne o surat? Geraci. Gücenmek yok, fakat ben hâlâ o küçük *pezzonovante* Michael'ı *Don Corleone* olarak çağırmaya alışamadım." Falcone'un, Barzini Ailesi ve büyük olasılıkla Corleone'ler tarafından vurulan Billy Goff adlı bir Hollywood sendikacısıyla bağı vardı. Bunların da ötesinde, bu işe Chicago'da, Capone'nin emrinde çalışarak girmişti.

Molinari, "Frank," dedi. "Lütfen. Bu hiçbir şeyi çözmez."

Forlenza onlara oturmalarını söyledi ve onlar da buna uydu. Narducci birkaç adım ötedeki deri kollu sandalyeye yerleşti. Korumalar karşıdaki duvarın dibinde duran kanepeye oturdular. Hepsinin gözlerinin önünde, hemşire hiçbir ön işaret vermeden arkasına döndü ve odadan dışarı çıktı.

Falcone hafiften bir ıslık çaldı. "Şu beyaz üniforma var ya. Onun içine sokabileceğiniz her kadını, bir kanepenin üzerine çökertmek, eteklerini yukarı doğru sıyırmak ve delicesine becermek istiyorum. Hastaneye her gidişimde, penisim o kadar sertleşiyor ve o kadar uzun bir süre öyle kalıyor ki, bana hep fazladan kan vermek zorunda kalıyorlar."

Molinari, "Frank," dedi.

"Ne var? Sana yapılan şakalar hep boşa gidiyor arkadaşım."

Forlenza, Molinari ve Falcone'a, Joe Zaluchi'nin kızının ve bu işin içinde olmayan (o alışveriş merkezleri inşa ediyordu) Pete Clemenza'nın oğlunun evlilikleri hakkında bir şeyler sordu. Ayrıca Cleveland'dan gelen bir oğlanın yolunun nasıl olup da Corleone'lerle çakıştığını da sordular. Geraci boks kariyerini geride bıraktığı günler geldiğinde, karısı ve çocuklarıyla birlikte New York'a gittiğini ve vaftiz babasının kendisi için bazı bağlantılar kurduğunu söyledi. Odadaki bazı kişiler Falcone'nin yüzüne baktılar. Forlenza herkesin emir vermeye hazırlandığını anlayacağı tarzda boğazını temizledi, su içti ve konuşmaya başladı.

"*Sangu sciura sangu*," dedi. "Kan kanı çağırır. Bu bizim Sicilya'daki geleneğimizin mahvolma sebebidir. Sonu gelmeyen kan davaları, arkadaşlarımızı asırlar boyunca olmadıkları kadar güçsüz bıraktı. Oysa biz burada, Amerika'da, şimdiye kadar hiç karşılaşılmayan derecede zengin, kuvvetli ve gözdeyiz. Burada herkese yetecek kadar para ve güç var. Küba'da ve ve özellikle de buraya yerleşen aileler arasında, Nevada'da, birçok yasal uygulamamız var. Bundan kazanabileceğimiz meblağ, eğer dürüst olabilirsem, sadece bizim hayal güçlerimiz *ve*, tek parmağını havaya kaldırdı, "*ve* kaçakları taşıdığımız treni, kan davasından unutuş ve affedişe ulaştırma şeklimize bağlı olacaktır."

Forlenza yüksek beyaz tavana doğru baktı ve Geraci'nin her ne kadar konuşamasa da anladığı Sicilya şivesiyle konuşmaya başladı. "Belki de şu anda bu odada New York'taki cinayetleri kimlerin işlediğini bilen birileri vardır." Geraci'ye, Fal-

cone'a ve Molinari'ye teker teker aynı uzunlukta birer bakış attı, ardından cappucino'sundan büyük bir yudum aldı. "Büyük bir adam ve benim en eski dostlarımdan, en sevgili arkadaşlarımdan biri olan Emilio Barzini öldürüldü. Phillip Tattaglia da öldü." Forlenza, zayıf ve mızmız Don Tattaglia'yı tarif etmek için yazdığı kasidede kastedilen noktaların altını çizerek, küçük *biscotti'ler*den birisini yemek için sustu. "Michael Corleone'nin en yaşlı, en bilge *caporegime*'si olan Tessio öldürüldü. Don Corleone'nin kayınbiraderi, onun henüz bebek olan vaftiz oğlunun babası, öldürüldü. Diğer beş *amaci nostri* öldü. Ne oldu? Belki de sizlerden birisi biliyordur? Ben bilmiyorum. Kaynaklarım bana Barzini ve Tattaglia'nın, narkotik konusundaki çalışmalarında Corleone'nin yargıç ve politikacılarından aldıkları zayıf koruma ve destekten dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını, Corleone'lerin peşine düştüklerini ve bu yüzden öldürüldüklerini belirtti. Belki de öyledir. Diğer bir grup ise Michael Corleone'nin operasyonunun temelini Batı'ya taşıyabilmek ve bunu zayıflıktan dolayı yapılmış bir hareket olarak göstermemek amacıyla Barzini ve Tattaglia'yı öldürdüğünü söylüyor. Sorgulamaya gerek yok, bu da bir seçenek. Bu şahit olduğumuz şey, yedi yıl kadar önce Vito Corleone ve Philip Tattaglia'nın en büyük oğullarının öldürülmelerinin intikamı olabilir mi? Neden olmasın? Bu gibi durumlarda, yedi yıl bir şeyleri başlatacak kadar kısa bir süre olarak algılanabilir. Ya da..." işte bu noktada bir kurabiye daha aldı ve onu güzelce yemek için kendisine zaman tanıdı, "belki de –kim bilir– tüm bunlar, aileleri hiçbir zaman Barzini'ler ya da Corleone'ler kadar kuvvetli olmayan Don Stracci ve Don Cuneo tarafından New York'un kontrolünü ele geçirmek amacıyla planlanan bir uygulamaydı. Onların barış için çok kısa bir sürede attıkları aceleci adımlar, birçok kişinin aklında bu spekülasyona ağırlık kazandırdı. Gazeteler dahi bu çılgın tahmini benimsiyor ve salak insan topluluklarına bir gerçek olarak duyuruyorlar."

Bu bazı kıkırdamalara sebep oldu. Gazetelerdeki hikâyeler tuzaktı. Stracci'lerin nüfuzlu oldukları yer New Jersey'di ve Cuneo'lar New York'ta daha güçlüydü (ve bölgedeki en büyük süt firması yüzünden, Ottilio Cuneo "Sütçü Aslan" lakabını almıştı). Her iki aile de, kendilerinden daha güçlü olan diğer üç aileye karşı saldırıya geçebilecek kadar kuvvetli ya da hırslı olduklarına inanmıyorlardı.

Falcone konuşmasına İngilizce devam ederek, "Ya da bel-

ki de," dedi, "Kim bilir? Onların hepsini de Corleone'ler öldürdü."

Geraci, Falcone'un büyük bir kızgınlıkla ortaya attığı hiperbolünün yüzde yüz doğru olduğunu bilse çok şaşıracağından emindi.

Molinari, "Kendi adamlarını da mı?" dedi. Corleone'lerin arkadaşı olan Molinari de, New York'ta gerçekten neler olduğundan tam anlamıyla emin değildi. "Yapma Frank."

Falcone omzunu silkti. "Bilmiyorum. Ben de tıpkı Vincent gibiyim, bu lanet olası şeyi çözemiyorum. İnsanların konuştuklarını işitiyorum, işte hepsi bu. Fakat duyduklarımın çoğunda, her ne kadar Don Vito, ruhu şad olsun, oğlunun ölümünün intikamını almayacağına hayatı üzerine ant içmiş olsa da, onun yüzünün ne olduğu..."

Geraci "Santino," dedi.

"Hepsi de farklı hikâyeler." Cappucino fincanını alaycı bir tavırla havaya kaldırdı. "Teşekkürler O'Malley. Evet: Santino. O bunun intikamını almayacağını, hatta bu olayı bir daha hatırlamayacağını söyledi. *Bizim* söylenenlerden anladığımız şey, onun *Aile*'sinin bunu yapmayacağıydı, fakat görüyorsunuz, tüm bunlar sadece lanet olası imalı konuşmalar. Onun ima ettiği şey bunu kendisinin yapmayacağıydı. Vito Michael'ın intikamı alabilmesi için işten elini çekti ve yaşlı adam ölür ölmez, oğlu gereğini yaptı."

Geraci, "Bir dakika," dedi. "Bu hiç de imalı bir konuşma değildi. Olaylar da bu şekilde cereyan etmedi."

Falcone, "Bak Vincent," dedi, "neden Corleone'ler burada temsil edilen tek New York ailesi sence, ha? Neden ben sizinle birlikte burada toplanmış, başka birisinin kulağına kaçan kar suyunu çıkartmaya uğraşıyorum? Senin *consigliere*'n bile masada değil."

Molinari, "Hiç kimse bunu bir toplantı olarak adlandırmadı," dedi. "Bu sadece birkaç arkadaşın bir araya gelerek yaptığı bir sohbet. Ortam gittikçe yumuşuyor, belki Don Forlenza bize bazı kulüpleri ödünç verebilir, biz de biraz golf oynarız..."

Narducci elini kollarına sürterek, "Çok rahat bir sandalye," dedi.

Molinari, "...ya da bir bota biner ve balığa çıkarız," diye devam etti. "Belki de senin hemşire dostunla bir kokteyl içer ve onu arkadan becererek hoş bir akşamüzeri geçiririz."

Falcone kaşlarını çattı. "Bu işi oradan yapmıyorum. *In culo?* Yoksa birisi sana bunu yaptığımı mı söyledi?"

Molinari, "Hassas bir noktaya mı parmak bastım yoksa?" dedi.

Don Forlenzo cappucino'sunu bitirdi ve fincanını o kadar sert bir hareketle masaya bıraktı ki, bardak paramparça oldu. Masadaki hiç kimse tepki vermedi. Ayrıca hiç kimse ortalığı toparlamaya da kalkışmadı.

Kapı açıldı. Korumalar ayağa fırlayıp o tarafa doğru döndü. Forlenza'nın adamlarından ikisi içeri girdi. Gülen Sal onlara dışarı çıkmalarını işaret etti. Adamlar gitti.

Forlenza, "Bizler suçları çözmeye çalışan akıllı küçük polisler değiliz," dedi. "Suçları çözmek" terimini sanki ağzında taze bir kedi boku varmış gibi söylemişti, ardından hemen Sicilya şivesiyle konuşmaya başladı. "Benim kendime has sorunlarım var, ve bu yüzden," Falcone ve Molinari'ye doğru hareketlendi, "sizi bir araya topladım. Eğer Cleveland'da bir sorunum olursa, bu New York'taki kimseyi etkilemez. Oradaki hiç kimseye bunun ucu dokunmaz. Sorun, normalde olması gerektiği gibi, benim sorunum olur. Ancak eğer New York'ta problem olursa, ki bununla çok sık karşılaşıyorum, her ne kadar benimle alakalı olmasa da, işte asıl bu başımı ağrıtır. Gazeteler spekülasyonlarla dolu. Polis New York'taki cinayetlerin işlendiği yerin uzağındaki arkadaşlarımızı – ortaklarımız, parayı yöneten kişiler, işi yürütenler, yatırımlar yapanlar da dahil olmak üzere - sorguladı ve tedirgin etti. Washington'dan bazı kişiler, FBI'a vekillerini kendilerinin komünizme karşı yürüttükleri savaştan uzaklaştırmaları, bizim ve adımıza çalışan grupların arkasına takmaları yönünde baskı yapıyor. Senatörler celseleri devam ettirmeleri yönünde tehditler alıyor. Meşru işlerimiz dahi maliye tarafından hedef alınabilir. Benim üniversiteye giden, ilk evlerini alan torunlarım var ve benim çalışmaya devam ederek onlara para aktarmam gerekiyor..."

Önündeki sudan bir yudum aldı. Bardağı büyük bir dikkatle yerine yerleştirirken, odadakiler onun eline baktılar.

"Yani, bilirsiniz. Milyonlarca dolar değerinde iş kaybedildi ve bu durum sizin açınızdan da aynı önemi taşımalı."

Falcone önündeki kurabiyelerden, çileklerden, portakal dilimlerinden ve yakındaki cam parçalarından ufak bir heykel yapmaya başladı.

Forlenza, "Bizim," dedi, "başlı başına dört tane endişemiz var." Bunları birer birer saymaya hazırlanarak sol elini öne doğru uzattı. Bu bir kızgınlık belirtisiydi. Forlenza'nın her şey için dört nedeni olabilirdi. Yahudilerin yanlış anlaşıldıklarına ilişkin dört neden. Tüm gururu bir yana, Joe Louis'in Rocky Marciano'yu vurması için dört sebep. Dört sebepli dana eti bile sığır filetosundan çok daha iyiydi. Eğer Don Forlenza fazladan iki parmakla doğmuş olsaydı, her şey için kesin altı sebebi olurdu.

Tekrar İngilizce konuşmaya başlayarak sağ işaretparmağını sola doğru büküp, "Birincisi," dedi, "New York. Bizim iç savaş hariç her şeye karşı ayakta kalabileceğimizi diğerlerinin anlamalarını sağlamalıyız, böylece elde ederken oldukça zorlandığımız barışı devam ettirir, onu koruruz."

Bu Geraci de dahil olmak üzere, herkesin onunla aynı fikirde olduğunu belirtir baş sallamalarıyla karşılandı.

"İkincisi," –ortaparmak– "Las Vegas. Yedi yıl önce, New York City'deki süslü banka binasında oturduk ve Las Vegas'ın iş konusunda hepimize açık olacağı kararına vardık. Geleceğin şehri, her ailenin iş görebileceği bir yer. Şu ana kadar Corleone'ler merkez bürolarını orada..."

Geraci konuşmaya hazırlandı, fakat Forlenza ona parmağını salladı.

"...ve oradaki uygulamalara ait acil durumları karşılamak amacıyla Chicago'da kurdular."

Narducci, gözleri uzaklara dalmış bir halde, "Becerensurat," diye fısıldadı.

Falcone, önündeki şahesere biraz daha çilek ve cam eklemeye devam ederken "Onun böyle anılmaktan hoşlanmadığından haberin olsun," dedi. Chicago'daki işleri yürüten Luigi Russo, Louie olarak anılmayı tercih ederdi. Bundan daha renkli olan lakabını (gazetelere bunu "Surat" olarak kısaltmaları için baskı yapılıyordu), onun istediği tek seks türünün o koca burnunu kadının cinsel organına sokmak olduğunu belirten bir fahişeden almıştı. Kadının başı kesilmiş bedeni bu açıklamasının ardından gölün Michigan yakasında kıyıya vurmuştu; kafası ise hiçbir zaman bulunamadı.

Forlenza "Devam etmek gerekirse," dedi, "üçüncüsü" – yüzükparmağı – "Chicago."

Geraci, çalışma alanı bir zamanlar Chicago olan Falcone'ye baktı. Hiçbir tepki yoktu. Masadaki cam parçalarının tümü artık onun önünde toplanmıştı.

Forlenza, "Hepimiz yedi yıl önce karşılaştığımızda, Chicago henüz cezbedici bir yer değildi," dedi. "Düşünebiliyor musunuz?"

Bir zamanlar, Capone'un gelişimini kendilerinden uzak tutmak isteyen New York aileleri, Chicago'nun batısındaki her şeyin Chicago'ya ait olduğuna karar vermişlerdi. Nick Geraci, bunun sadece bir New York'luya mantıklı gelebilecek bir plan olduğunu anlayabilecek kadar Cleveland'lıydı. Capone çöktü; bunu acımasız bir kaos takip etti. Los Angeles ve San Francisco bölündü. New York'tan Moe Greene'in, hep Las Vegas'ın Chicago'dan ayrı anılan farklı bir şehir olarak tasarlanması gibi bir rüyası vardı. Greene öldürüldükten sonra, Corleone'ler onun kumarhanesini işletmeye başladı ve Kumdaki Kale'yi inşa ettiler, fakat şehirdeki en kuvvetli güç temelleri Detroit ve Cleveland'a bağlı olan Ortabatılı ailelerin oluşturduğu bir koalisyondaydı. Chicago'nun da bu koalisyonda biraz parmağı vardı (tıpkı Corleone Ailesi'nin az da olsa yaptığı gibi) ve Louie Russo kontrolü daha fazla ele almak istediği yönünde yaygara kopartmaya başladı. Chicago tekrar birleşmişti ve gün geçtikçe güçleniyordu. Telaş ve karmaşa içerisindeki New York'ta, çoğu insan Russo'yu Amerika'daki organize suçların en güçlü öğesi olarak gördü.

Forlenza kafasını inanmaz bir tavırla salladı. "New York aileleri, Chicago'yu medenileştirmeye çalışmaktan vazgeçtiklerini söyledi. O günden bu yana, insanlar onları bizim siyah koyunlarımız olarak adlandırıyor. Bizim deli köpeklerimiz."

Molinari, Capone'un kelimesi kelimesine yaptığı tercümeye gönderme yaparak, "Bizim iğdiş edilmiş tavuklarımız," dedi.

Gülen Sal, "Bir avuç hayvan," dedi.

Falcone önünde yükselen yığının her iki yanını eliyle nazikçe düzeltti. Şimdi kule neredeyse iki avuç yüksekliğine ulaşmıştı. Sanki büyük camlarda yüzünün yansımasını görmek istercesine kafasını eğerek öne doğru eğildi.

"Ve dördüncüsü" –serçeparmak– "uyuşturucular." Bu kelimenin ardından, Forlenza tekerlekli sandalyesine iyice yerleşip sırtını arkaya dayadı. Oldukça heyecanlanmış görünüyordu.

Molinari, "Uyuşturucu mu?" dedi.

Narducci, "Ah, adamım," diye devam etti.

Falcone, "Tekrar olamaz," dedi.

Geraci tepki vermemek için çaba sarf etti.

Forlenza, "Eski bir muamma, evet," dedi. "Fakat hâlâ çözülmedi. Bu bizim işimizin karşısındaki en büyük tehdit. Evet, eğer bu alanı biz kontrol etmezsek, başkaları yapacak ve öyle olursa biz de gücümüzü kaybedebiliriz, fakat eğer..."

Falcone, "Eğer bu işi biz yaparsak," diye araya girdi, "aslında bu işi bugüne kadar hiç yapmadığımız da söylenemez; polisler kumar, kadın, sendikalar ve buna benzer konularda takındıkları tavrın kesinlikle dışına çıkmayacaklardır. Haydi ama Vincent. Birkaç yeni şarkı öğrenmeye ne dersin? Etrafına bir bak. Bu küçük sarhoş gümrük kaçakçısı cenneti," *cennet* sözcüğüyle mükemmel bir uyumda, büyük bir gök gürültüsü işitildi, "senin eserin. Çok iyi bir iş başardın ve *salu*'. Fakat benim jenerasyonumdan insanlar için, narkotik önemlidir. Bir sonra ne gelecek, kim bilebilir?"

Narducci, Geraci'nin duyabildiği kadarıyla, "Merihli fahişeler" türünden bir şeyler homurdandı.

Forlenza, "Çoğumuz," dedi, "andımızı içtiğimizde, uyuşturucu işine girmeyeceğimize dair –ailemizin mukaddesliği üzerine– yemin ettik." Falcone'un kurabiye, meyve ve cam yığınını işaret etti. "Sen ne yapıyorsun?"

"Yapacak bir şey bulmak her şeydir," dedi. "Bak, Vincent, seni babammış gibi seviyorum, gerçekten, fakat artık zamana ayak uydurmaya başlaman lazım. Batı dışında, her şeyi ayarladık, kusursuz, bunu kullanan tüm enayilerle – zenciler, Meksikalılar, artistik tipler - uyuşturucuyu onlara satan insanlar ve hatta malı *onlara* satanlar arasında katmanlarca adam var. Tıpkı başka şeyleri yaparken uyguladığımız gibi, ve her şey tıkır tıkır işliyor. Polisler ya da her kimse, onlar işimizi biraz yavaşlatabilirler, özellikle de tıpkı içinde bulunduğumuz gibi sorunlu zamanlarda, fakat onlar açısından ters gidebilecek sayılı birkaç şey herhangi birimizi yasal sorunlara iteleyebilir mi? Bunu unut. Böyle bir şeyin olmasına ihtimal yok."

Geraci, Cleveland Ailesi'nin uyuşturucuyla ilgisi olduğunu biliyordu, ancak onlar aldıkları haraçlardan memnundu, kârın çoğunu da zencilere, İrlandalılara ve o tür insanlara bırakıyorlardı. Yasağın ardından, Cleveland kumar oynamak ve sendikalar gibi başına gelen diğer iyi şeylerle tanıştı, sonra da bunları geliştirdi. Bu yeni fikirlere, hatta yeni insanlara açık olan bir organizasyon değildi. Geraci'nin babası, Cleveland yeni birisini üyeliğe kabul edene kadar aradan on yıldan uzun bir sürenin geçmesi gerektiğini söylemişti.

Forlenza sözlerini tekrarlayarak konuşmaya devam etti: Alkollü içki farklı bir şeydi –polisler içerdi ve bundan vazgeçmeyi istemezlerdi–, uyuşturucu ise çok daha farklı bir şey.

Falcone yere eğilip bir cam parçası daha aldı ve avizeye doğru kaldırdı. Molinari, Forlenza'nın o günkü genç sokak polisi teşkilatı konusunda biraz tecrübesiz olabileceğini diplomatik bir tarzda vurguladı.

Forlenza, "İşte böyle," dedi. Parmaklarını ağzına yerleştirdi ve ıslık çaldı. Garsonlar içeri girdi. Camı ve kurabiyeleri işaret etti. "Şunları toparlayın."

"Bunların toplanmalarını istediğimi *söyledim* mi?" Falcone kırık cam parçalarını gösterdi ve garsonlara baktı. "Bunları toparladığınız anda o lanet kafalarınızı uçururum."

Geraci, işte Chicago tam burada, diye düşündü. Lanet olası bir fındık kabuğundaki Chicago.

Garsonlar oldukları yerde kaldı. Sağdakinin suratı – sık gri saçları olan Slav görünümlü bir adamdı –üzerindeki gömlek kadar beyazdı. Bir tutam beyaz saçı ve siyah sakalı olan soldaki garson, kafasını hafifçe yana eğerek Forlenza'ya baktı.

Forlenza, "Hemen toparlayın," dedi.

"İsterseniz bir deneyin." Falcone son *biscotto*'yu aldı ve tıpkı bir kiraz gibi önündeki yığının en tepesine yerleştirdi.

Narducci, "Çok pahalı bir okula giden torunum var," dedi. "Buna benzer heykeller yapıyor. Birbirinizle tanışmalısınız."

"Ah, öyle mi?" Falcone ona bakmak için sandalyesinde döndü. "Nerede?"

"Nerede karşılaşacağınızı mı, yoksa onun nerede okuduğunu mu soruyorsun?"

"Okul diyorum."

Narducci omzunu silkti. "Ben sadece parasını ödüyorum. Bana sorarsan, hangi kreş olursa olsun, diğerleriyle tıpatıp aynıdır."

Falcone sandalyesinden kalktı, tam yaşlı *consigliere*'ye doğru hamle yapıyordu ki, hâlâ olduğu yerde oturmakta olan Geraci, Falcone'nin tam çenesinin ortasına bir yumruk indirdi. Adamın kafası geriye doğru döndü. Sendeledi ve düştü.

Korumalar masaya doğru koştu. Geraci ayağa kalktı. Zaman sanki yavaşlamış gibiydi. Amatörlerin ayak hâkimiyetleri o kadar kötüydü ki, bunun bir an önce biteceğini düşündü.

Molinari kahkaya boğuldu. İşin ilginç tarafı, bir süre sonra Falcone da yerde gülmeye başladı. Korumalar durdu. Geraci kımıldamadı.

Molinari, "Kreş," dedi. "Bu çok komik."

Falcone çenesini ovuşturarak ayağa kalktı. "İyi bir yumruktu O'Malley. Hem de oturduğun yerden. Vay be."

Geraci, "İçgüdü," dedi. Narducci teşekkür dahi etmemişti. "Üzgünüm. İyi misin?"

Falcone omzunu silkti. "Unut gitsin."

Molinari, "Ne yapmaya çalışıyordun sen," dedi, "yaşlı bir adamı mı dövecektin?"

Falcone, "Bu ilk olmayacaktı," dedi. Artık herkes gülüyordu. Geraci yerine oturdu, korumalar da yerlerine döndü. Falcone "Umrumda bile değil," dedi. "Gelin alın."

İki garson da gözle görülür derecede minnettar bir halde koşarak söyleneni yaptı. Boyalı sakalı olan, bir süre sonra geri dönüp herkesin su bardağını dolduracak kadar bu işten minnettar kalmıştı.

Forlenza, "Onların kafalarını neyle uçuracaktın Frank?" diye sordu.

Falcone, "Lafın gelişi," dedi ve herkes yeniden kahkahaya boğuldu.

Geraci boş bir anı yakalamaya çalışıyordu, oraya söylemek için geldiği şeyi dile getireceği anı kolluyordu ve şimdi tam zamanı gibi görünüyordu. Vaftiz babasıyla göz teması kurdu.

Forlenza kafasını salladı.

Tekrar tıpkı yeni bir emir verecekmiş gibi boğazını temizledi ve bu hareketinin yarattığı suskunlukta hiç acele etmeden bir yudum su içti.

Forlenza, "Baylar," dedi. "Ne yazık ki misafirimizin artık gitmesi gerekiyor." Tavrından herkes onun *gitmesi gereken başka bir yer var* değil de, *belirli şeyler tartışılmadan önce gitmesi gerekiyor* demek istediğini anladı. "Fakat o çok, çok uzun bir yoldan geldi, ve gitmeden önce birkaç şey söylemek istiyor."

Geraci kendi üstündekileri selamlayarak ayağa kalktı. Don Forlenza'ya teşekkür etti ve konuşmasının çok kısa süreceğine söz verdi. Geraci "Her ne kadar bu masaya kabul edilerek inanılmaz derecede şereflendirildimse de," dedi, "Don Falcone haklı. Burası benim yerim değil. Tıpkı sizin vurguladığınız gibi." Falcone'yi ima edip, küçük görülmenin beraberinde getirdiği

doğal avantajları her zaman vurgulayan Tessio'yu düşünerek, "Ben sadece birilerinin basit *soldato*'suyum," dedi. Bu bir yalandı, fakat Falcone'nin başlattığı bir yalan.

Narducci'nin kendi kendine tekrarlayıp durduğu kelimeler ağzından o kadar alçak sesle çıkıyordu ki, bu kez Geraci onun ne söylediğini tahmin edemedi.

Geraci, "Corleone birliği," dedi, "sizi temin ederim ki, hiçbirinize karşı bir tehdit oluşturmuyor. Michael Corleone barış istiyor. O bu ateşkesin kalıcı olacağından emin ve bundan da olabilecek en büyük faydayı sağlamak istiyor. Onun hiçbir zaman Las Vegas'a el atmak gibi bir hedefi olmadı. Bu geçici mekânda üç ya da dört yıl kaldıktan sonra, Corleone Ailesi Tahoe Gölü'ne göç edecek. Aslında, bu varoluşu sona erdirecek. Bizim New York operasyonumuz bir şekilde devam edecek, ama Tahoe Gölü'ndeki her şey tıpkı herhangi bir Amerikan işadamının –Carnegie, Ford, Hughes, ya da benzerleri– yaptığı gibi Michael Corleone tarafından yürütülecek."

Narducci '*ya da benzerleri*' tanımlamasına takılarak "Hukuk okulunun faydaları," dedi.

Geraci, "Corleone Ailesi," diye devam etti, "ilerde daha başka üye kabul etmeyecek." Başka bir deyişle, o gece o an gibi tefsir edilecekti. "Michael Corleone bizim yaşam tarzımızdan elini ayağını çekecek ve bunu yaparken hem diğer organizasyonlara karşı saygılı bir tavır takınacak, hem de eğer başka bir kimse bu yolu seçecek olursa, ona güzel bir örnek oluşturacak." Sandalyesini içeri doğru iteledi. "Baylar, eğer herhangi bir sorunuz ya da takıldığınız nokta yoksa..."

Bir süre bekledi. Falcone ve Forlenza, gözlerini sakin sakin kırpan Molinari'ye baktı. Corleone'lerin arkadaşı diye bilinen birisi olarak, her şeyi inceden inceye gözden geçirmek için hazırlanmıştı ve aralarında bunu yapmaya en uygun kişi oydu.

Geraci, "Şu durumda," dedi, "gidip hava durumuna bir bakacağım, ki biz..."

Falcone, "Hava durumunu siktir et," dedi. Girdiği iddiaya tam yüz bin dolar yatırmıştı. "Gitme zamanı geldiğinde, hepimiz gideriz."

Narducci ağzında, 'Tanrının işi' gibi bir şeyler geveledi.

Falcone, "Tanrı'yı siktir et," dedi. "Bunu yanlış anlama Vincent, fakat ben saplanıp kalmak istemiyorum."

Geraci, "Eminim ki her şey çok iyi olacak," dedi ve dışarı çıktı.

Tom Hagen beklemek için odasına geri döndü. Kullanılmamış üç yüz dolarlık tenis raketini yatağın üzerine fırlattı. Üzerindeki tenis gömleğini değiştirmeksizin şortunu çıkartıp keten bir pantolon ve tenis ayakkabılarının yerine de sandaletlerini giydi. Klimalı muhteşem odasından görebildiği iki farklı golf sahasında, düzgün giyimli adamlar gülüyor ve birkaç yıl önce sadece kaktüslerin ve kumun yer aldığı –o günlerde günün ortasında orada duran kişiler sıcaktan kavruluyor, açlıktan kıvranıyor, susuzluktan ölüyorlardı, arazinin tepesinde de akbabalar dolaşıyordu– göz alabildiğince uzanan yeşil alanda kokteyllerini yudumluyorlardı. Şimdi, eskinin tüm o olumsuz şartlarının yerine, hizmetkârlar taşıma arabalarıyla soğuk bira ve temiz havlu dağıtıyorlardı. Bu Hagen'e Antik Roma'ya ilişkin okuduğu hikâyeleri anımsattı. O günlerde imparatorlar yaz aylarında kendi saraylarını dağların tepesinden kölelere taşıttırdıkları tonlarca ağırlığındaki karların eriyen sularıyla soğutuyorlardı. Gece gündüz kar yığınlarının yanında inanılmaz sayıda köle dikiliyor, terden sırılsıklam bir halde sazdan yapılma büyük yelpazeleri sallıyorlardı. Bir kral için, dünyanın hiçbir köşesi gidilemez olamazdı.

Hagen resepsiyon masasına, onu almak için bir araba gelir gelmez kendisine bilgi vermelerini ve ayrıca kendisini saat 1:45'te uyandırmalarını da talep etti.

Zaman geldi. Uyandığında karnı inanılmaz derecede açtı. Hagen öğle yemeğini geç yemekten nefret ederdi. Saat ikiyi de geçti. Hagen aşağıyı aradı ve, "Hayır Bayım, sizi soran birisi hâlâ olmadı," yanıtını aldı.

Telefonu kapattı ve çalmasını umut ederek baktı. Tıpkı sevgilisinin aramasını bekleyen salak bir çocuk gibiydi. Tekrar ahizeyi kaldırdı ve operatöre kendisini Mike'ın ofisine bağlattırdı. Kimse açmadı. Mike'ın ev telefonunu denedi. Eğer büyükelçi ile yapacağı toplantı bu kadar önemli olmasaydı, Hagen çoktan uçağa binmiş eve dönüyor olurdu. Kay'in babası telefonu yanıtladı. Michael ve Kay yıldönümü yemeklerini yemek için dışarı çıkmıştı. Hagen bunu unutmuştu. Mike'ı daha sonra tekrar arardı. Ardından iyi olduğunu ve her şeyin yolunda gittiğini söylemek için evi aradı, Theresa ağlıyordu, çünkü arterit Alman köpekleri Garbanzo evden kaçmıştı. Çocuklar ilan hazırla-

yıp etrafa asmışlardı ve şimdi de köpeği arıyorlardı. Ya köpek çöle gidip oralarda kaybolmuşsa ne olacaktı? O zaman ölüm sebebi olabilecek her tür olasılığı düşünün: Kır kurtları, kaplanlar, yılanlar, susuzluk. Ertesi gün bir atom bombası denenecekti; bunu da düşünün. Hagen onu sakinleştirmeye çalıştı. Arterit bir Alman köpeği büyük olasılıkla o kadar uzağa gidemez, altmış mil uzaklıktaki test alanına ulaşamazdı.

Hagen herhangi bir alışveriş mağazasından yirmi papele alınabilecek ve evde bulundurduğu raketiyle kalite açısından uzaktan yakından alakası olmayan rakete baktı. Kafasında erkek kardeşi Sonny'yi canlandırdı, orada olsaydı büyükelçinin saygısızlığından dolayı sinirlenir, oda servisine mönüde yer alan her şeyi sipariş eder, istediklerini yedikten sonra geri kalanı sağa sola saçar, ardından raketi ve odayı darmadağın eder, tabii ki büyükelçiyi de benzetir – *nakit para kabul etmiyoruz, bunu imza karşılığı almanız lazım* - ve ardından eve yollanırdı. Hagen'in midesi guruldadı. Gülümsedi. Sonny'yi özlemişti.

Telefon çaldı. Şoför gelmişti.

Hagen aşağı indi, fakat ortada araba falan yoktu. Park görevlisine sordu. Adam bir süredir araba gelmediğini söyledi. Hagen'in kafası zonkladı. Güneş gözlüklerini almayı unutmuştu. Gözlerini kısarak etrafa bakmak çok acı vericiydi. Lobiye geri döndüğünde, smokinli bir zenci gördü. Binanın diğer tarafında, beyaz tenteli, altı koltuklu bir golf araba duruyordu. Saat iki buçuğu geçiyordu.

"Bu bugüne kadar gördüğüm en büyük golf arabası diyebilirim." Hagen gözlerini aracın beyaz kaplamasından yansıyan ışıktan korumaya çalıştı.

Şoför, eğitimi sırasında kendisine konuştuğu anlar dışında işverenleriyle ya da müşterileriyle göz teması kurmaması açıkça belirtilen bir adamın edasıyla, "Teşekkürler efendim," dedi.

Golf alanını birkaç tenis sahasının etrafını dolanarak boydan boya geçmek ve ardından diğer bir golf alanına dalıp çıkmak yaklaşık on beş dakikalarını aldı, bu süre zarfında ikisi de gözlerini birbirlerinden kaçırdı.

Büyükelçi, Vito Corleone ile birlikte ilk kez iş yapmaya başladığında, adı henüz Mickey Shea idi. Şimdi gazetelerde M. Corbett Shea olarak tanınıyordu. Hiç kimse onu Mickey diye çağırmıyordu. Yakın arkadaşları, aile efradı ve hatta karısı ona Corbett diye sesleniyordu. O diğer insanlar için sadece büyü-

kelçi idi. Babası Baltimore'daki County Cork'tan ayrılmış, Babe Ruth'un babasının işlettiği salonun hemen karşısında diğer bir salon açmıştı. Altı çocuğun en büyüğü olan Mickey Shea, gelişme çağında çok çalışmak zorunda kalmıştı –yerleri silmiş, kutuları taşımış, sokaktan pislik ve ara yollardan da kar temizlemişti. Fakat hayatı, özellikle de etraftaki İrlandalı çocuklarla kıyaslandığında, oldukça rahattı. Yine de bir süre sonra ailesi kendi mallarına gereğinden fazla özen göstermemeye başladı. Her şeylerini kaybettiler. Annesi, ağzını otomatik kasanın altındaki raftan alınan silahı namlusuna kadar kavrayacak derecede açarak kendisini öldürmeyi seçen bir zavallı halini almıştı. Kar küreği elinde, barın arkasındaki geçitte yatan kafası neredeyse tamamen yok olmuş cesedi bulan kişi Mickey'di. Babası o günden sonra sürekli içmeye başlamıştı, ta ki karısıyla aynı şeyi yapıp ölene kadar.

Mickey on yedi yaşında orduya katıldı ve kısa bir süre içerisinde levazım çavuşu oldu. Kuralların olduğunu ve insanların bir şeyler yapmaları gerektiğini Baltimore sokaklarında değil de, orada öğrendi. Barış zamanı oldukça kârlı olan karaborsa, Amerike Birleşik Devletleri savaşa girdiğinde tam bir para makinesi halini aldı. Ateşkesi takip eden hafta, Çavuş Shea, onu terhis ettirdi. O, parasının çoğu nakit olarak duran bir milyonerdi. New York'a gitti ve Tenderloin bölgesinde bir gece kulübü açtı. Bir İrlandalı ve oldukça iyi bir pazarlıkçı olarak, polisle, daha da önemlisi Marginal'ler ve Gopher'ler gibi İrlandalı sokak serserileriyle kısa bir sürede inanılmaz bağlar kurdu. İskelenin yakınlarında birkaç depo satın aldı, bu onun ithalat-ihracat becerilerini canlı tutmasına yardımcı olan bir yatırımdı. Shea kaçakçılıkta çok becerikliydi. Birçok deposu oldu. Çeşitli rıhtım işçilerini işe aldı. Malları nasıl taşıyacağını biliyordu. Doğu'daki iki şehirde arkadaşları ve Kanada'da adamları vardı, bunlar bir zamanlar birlikte iş yaptığı ve arkadaş kaldığı Hava Kuvvetleri'ndeki eski levazım çavuşlarıydı. Ve işlettiği yer sadece bir gece kulübü değildi, aynı zamanda polislerin barı olarak da tanınıyordu. Bir gece içerisinde, kulüp bir dondurma salonuna dönüştürüldü, bodrum katı ise iyice temizlendi, dekore edildi ve çok kısa bir sürede açıldı. Polisler, onun eski muvazzafları, orada bedava içki içmeye gelmek için üste para alıyorlardı – orada inanılmaz miktarda para harcanıyordu, çünkü buranın kesinlikle baskına uğramayacak yerlerin başında olduğu dilden dile dolanıyordu. Shea el atmadan önce, bu bodrum ka-

tı Manhattan'daki tanınmış insanların uğrak yeriydi – opera divaları ve Broadway yıldızları, gazete yayımcıları ve onların gözde köşe yazarları, parlak avukatlar ve gösterişli kent meclisi üyeleri, hatta banka yöneticileri ve Wall Street devleri. Shea hemen yandaki binayı da satın aldı ve yer altından bir tünel kazıp bodrumları birleştirerek içerisini boyut olarak neredeyse üç katına çıkarttı. Her gece orada büyük bir orkestra çalıyordu. Salonda Amerika çapında görülemeyecek kadar büyük bir operasyon gerçekleştiriliyordu.

Ama Mickey Shea olayları değerlendirip geleceği görebilen bir adamdı. Onun gibi insanlar savaş süresince zengin olabilirlerdi. Ancak çoktan ondan daha zengin ve güçlü bir sürü insan ortaya çıkmıştı bile, bunlar morfin ve porno resimlerini kanla takas eden kişilerdi, hiçbir zaman rüşvet verdikleri adamların sırtlarını sıvazlamak için uğraşmak zorunda değillerdi. Shea zeytinyağı kamyonlarının yol üzerinden geçerken kendi depolarına uğramalarını (ve bu depolara yapılacak baskınlardan korunmalarını) sağlamak için Manhattan'daki polislerle arasındaki ilişkiyi kullandı, ama o kamyonların içindeki adamlar onun yapamadığı neler neler yapıyorlardı? Shea, malları kendi başına kolayca – *çok daha* kolayca - getirip satabilecekken, neden sadece depolama ve gizliden satılan içkinin parasını almakla yetinecekti ki? Sonunda Kanada'daki adamlar ona bir filo sürat motoru ve çeşitli değişiklikler yapılıp revize edilmiş şurup kamyonları ayarladılar. Kısa bir süre içerisinde, zeytinyağı kamyonlarında çalışan adamlar onun sürat motorlarını ve kamyonlarını kullanmaya başlamıştı –Shea'nın adamları ise çoğunlukla onların yanlarında oluyordu. Shea kendi adamlarına göz kulak olacak polisleri getirecek polisleri avucunun içine almıştı. Bir koridor dolusu şerif, yargıç ve Quebec'ten Manhattan'a kadarki bölgenin en başarılı polisleri ona yardımcı oluyor, ama sorunları çözmeyi ona bırakıyorlardı.

Bir gün, Genco Abbadando – *consigliere* olan Hagen'in selefi ve Shea'nın Genco Pura Zeytinyağı'nın sahibi olduğunu düşündüğü adam –bir polis yüzbaşısıyla Shea'nın ücret bordrosuna ilişkin temasa geçti ve Mickey Shea ile Vito Corleone arasında bir toplantı ayarladı. Shea'nın depolarından sadece altı blok uzaktaki Hell's Kitchen'daki bir İtalyan marketinin yemek bölümünde öğle yemeği için buluştular. Shea baharatlı yemeklerden nefret ederdi, bu yüzden ekmek ve sade makarna dışında hiçbir şey yemedi. Yemekleri bittiğinde, Don Corleone kam-

yonları işleten adamların araçları Genco Pura'dan kiraladıklarını açıkladı ve ardından da sözlerinin yerini bulması için bir süre bekledi. Serbest pazardaki çekişmenin yarattığı savurganlıktan bahsetti, ve tabii ki bu aşamada da Mickey Shea hızlıca bir düşündü. Don Corleone Mickey Shea'ya, bu kadar çok arkadaşı olan birisinin (bu noktada City Hall'da, Wall Street'te ve özellikle de İrlandalıların egemen oldukları yasal uygulama mertebelerinde diye vurgulamasına gerek yoktu) büyük bir adam olması gerektiğine inandığını belirtti, tanımanın avantajlı olduğu bir kişi. Mickey Shea'nın arkadaşları Corleone Ailesi'nin de arkadaşları haline gelmişti. Shea, Don Corleone'nin kendi açısından en büyük gücü oluşturan politik ve yasal bağlantıları kurmasına aracı oluyordu. Don Corleone de, Shea'nın büyük bir servet –dökülen kanlardan ve buna engel olan aleni güç gösterilerinden kazanılan ve depolanan para– edinmesine yardımcı olmuştu. Shea şu büyük para akışını engelleyen yasaklar kalkmadan çok önce, parasının kaynaklarıyla kendisi arasındaki bağlantıları ortaya çıkartabilecek tüm ilişkilerini koparttı ve kendisini kamu gözünde bir aristokrat olarak yeniden yarattı: M. Corbett Shea, bir komisyoncu şirketinin başkanı, bir beyzbol takımının kısmi sahibi, en çok fotoğrafı çekilen hayırsever (ülkedeki çoğu Corbett Hall'ları, Corbett Oditoryum'ları, Corbett Halk Kütüphaneleri büyükelçi tarafından finanse edilmişti). Çocukları Lawrenceville'e, oradan da Princeton'a gitti. Savaş süresince verdikleri hizmetler yerel magazinlerde kahramanlık olarak lanse edildi. Zayıf başkanlık döneminin son altı haftası boyunca Kanada'da büyükelçi olarak görev aldı – bu ailesini oraya götürmesine değecek kadar uzun bir süre değildi, ancak unvanını almasına yetti. En büyük kızı Rockefeller ailesine gelin gitti. En büyük oğlu da halen New Jersey eyaleti valisiydi.

Büyükelçinin, Genco'nun *consigliere*'liği sırasında savaşa ilişkin bilgileri, Tom Hagen'in temin ettiğini bilmesi mümkün değildi.

Ve her ne kadar büyükelçi büyükelçilik mertebesine kendi çabalarıyla ulaştığını düşünüyor olsa da –ki bu büyük oranda doğruydu– perde arkasında bu işi bağlayan kişi Tom Hagen'di.

Hagen'e bu tür durumlarda nasıl sessiz kalacağını öğreten kişi ise Vito Corleone idi.

Otomatik demir kapılar kayarak açıldı. Şoför golf arabası-

nı taş bloklardan yapılmış, bir İngiliz kalesini yarı kopya edecek şekilde inşa edilmiş evin önüne park etti. Bir grup Meksikalı çimenlerin üzerine uzanmış kaktüs dikiyorlardı. Üzerlerinde gömlek olmayan, yanık tenli sarışın adamlar, ellerindeki dar fırçalarla taşlara antika görünümü vermeye çabalıyorlardı. Hagen bir an kafasının patlayıvereceğini düşündü.

"Bu taraftan efendim." Şoför hâlâ onunla göz temasına geçmiyordu.

Hagen kısık gözlerle, verilecek üç yüz papelin bu adama gidip kendisine dört Aspirin ve bir güneş gözlüğü bulmasını sağlayıp sağlayamayacağını merak ederek, şoförü takip etti.

"Hayır Bayım. Bu taraftan."

Hagen kafasını kaldırdı. Adam henüz düzenlemeleri bitirilmemiş avlunun kayalarının dibinde dikiliyordu. Şoför onu, sanki Hagen'in evin içinden geçmesi çok güvenilir bir şey değilmiş gibi, evin etrafından dolaştırarak arkadaki havuza götürdü. Hagen saatine baktı. Neredeyse üç olmuştu. Eve dönmek için artık daha geç saatteki bir uçağı yakalamalıydı.

Arka avluda, P şeklindeki bir havuz vardı, serbest yüzüş için tek bir hat, özel bir çizgiyle diğer bölgelerden ayrılmıştı. Yuvarlak bölümün çevresi boyunca, birbirinin aynısı yedi beyaz mermer melek heykeli yerleştirilmişti. Büyükelçi taş bir masada oturmuş, elindeki beyaz renkli telefona doğru haykırıyordu. Masadaki tabaklarda et ve peynir duruyordu. Büyükelçinin önünde hardal bulaşmış ve ekmek kırıntıları yayılmış başka bir boş tabak vardı. Bu kendini beğenmiş lanet herif çoktan yemeğini yemişti. Artı çırılçıplaktı (Hagen'in büyükelçi ile Princeton Club'ın buhar odasında yaptığı son toplantı göz önüne alınmazsa, onu daha önce hiç bu şekilde görmemişti). Teni ender bulunur kaliteli pirzola kaburgası rengindeydi. Göğsü ve sırtı tıpkı pembe bir domuz kadar kılsızdı. Güneş gözlüğü falan da kullanmıyordu.

Her ne kadar hâlâ telefonla görüşüyor olsa da, Hagen'e, "Hey, selam!" diye seslendi.

Hagen kafasını sallayarak selam verdi. "Sayın Büyükelçi."

Büyükelçi Hagen'e oturması ve bir şeyler yemesi için işaret etti. Hagen, "Bir şeyler yemiştim," diye mırıldandı ve yanlış anlamadan dolayı üzgün olduğunu belirten rahatsız edici bir yüz ifadesi takındı.

Büyükelçi sesini alçalttı, ama konuşmayı kesmedi. Görüşme gizli, fakat işten çok özel bir konuyla ilgili gibi görünüyor-

du. Bir ara ahizeyi eliyle kapattı ve ona mayosunu getirip getirmediğini sordu. Hagen olumsuz tarzda kafasını salladı. Büyükelçi, "Çok kötü," dedi.

Doğal olarak öyleydi. Sadece bir *pezzonovante* onunla birlikte orada, güneşin alnında oturabilirdi. Hagen çırılçıplak soyunup havuza dalacak birisi değildi. Aslında bu aşamada önemli olan nokta, tabii ki Shea'nın onun böyle bir şey yapamayacağını bizzat belirtmesi olmuştu.

Sonunda büyükelçi telefonu kapattı.

"Şuna bir bakın! İrlandalı *consigliere* buraya gelmiş." *Kansig-lii-eri.*

Hagen bunun Büyükelçinin kelimeyi nasıl telaffuz edeceğini bilmediğinden mi, yoksa "İrlandalı" kısmını vurgulmak istercesine bilerek mi yaptığını ayırt edemedi.

Hagen, "Alman-İrlandalı," diyerek onu düzeltti.

Büyükelçi, "Hiç kimse mükemmel değildir," dedi.

Hagen, "Ve ben sadece bir avukatım," diye yanıt verdi.

Büyükelçi, "Bu çok daha kötü," dedi. Hagen bunun dört çocuğunu da hukuk fakültesine yollayan birisi için garip bir tanımlama olduğunu düşündü. "İçki alır mısın?"

Hagen, "Buzlu su lütfen," dedi. Bunu doğrudan söyledi, var mı yok mu diye sormadı. Genel anlamda, büyükelçi inanılmaz derecede çarpıcı bir adam olarak tanınırdı. Gösterdiği özür dileme yoksunluğu, hem maksatlı hem de önemli olabilirdi.

"Daha güçlü bir şey almak istemez miydin?"

"Buzlu su yeterli." Bir avuç Aspirin'e karşılık su. "Çok buzlu olursa sevinirim."

Büyükelçi, "Ben de içki içmeyi bıraktım," dedi, "arada bir aldığım az miktardaki *perno*'lar hariç." Havaya yarısı boş buzlu bir bardak kaldırdı. "Erik suyu. Biraz ister misin?" Hagen kafasını olumsuz tarzda sallayınca, büyükelçi bağırarak bir bardak su istedi. "Babam da tıpkı senin yolundan ilerlemişti, biliyor musun? İçki. Halkımızın felaketi."

Klasik Fransız hizmetçi üniforması giymiş genç bir zenci kadın, bir gümüş sürahi dolusu su ve küçük kristal bir bardak getirdi. Hagen sürühiyi alıp kendi suyunu doldurdu. "Sizi kortta yakalayamadığıma üzgünüm," dedi. "Yıllardır sizin bu spordaki başarınızı işitiyorum."

Büyükelçi ona neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi baktı.

Hagen, "Diğer insanlardan," dedi.

Büyükelçi anladım manasında kafasını salladı, eline bir sandviç daha aldı, ayağa kalktı, Hagen'e onu takip etmesini işaret etti, havuzun daire şeklindeki bölümünün sığ kenarına oturdu. Penisi, önünde yarısı batmış bir halde suda sağa sola savruluyordu. Adam farkında olmadan ona hafifçe vurdu.

Hagen, "Ben burada iyiyim efendim," dedi. "Gölgede. Eğer sizin açınızdan bir sorun yoksa."

"Fırsatı kaçırıyorsun." Sandviçi dişlerinin arasında tuttu ve vücuduna biraz su sıçrattı, sonra sandviçten büyük bir lokma aldı. Sanki yapılanı görüyormuşçasına Hagen'in midesi guruldadı. Büyükelçi, "Bu çok rahatlatıcı," dedi.

Büyükelçi sandviçini bitirdi. Hagen ona ailesini sordu. Büyükelçi onları anlatmaya başladı, özellikle Danny (Daniel Brendan Shea, Birleşik Devletler Anayasa Mahkemesi eski hukuk kâtibi ve şimdi de New York Eyalet başsavcısı) ve Danny'nin ağabeyi Jimmy'den (James Kavanaugh Shea, New Jersey valisi) bahsediyordu. Geçen yıl Paul Revere'nin bir yakınıyla evlenen ve bu olayla Newport sosyal etkinliklerinin tam merkezine oturan Danny, Hagen'in kızlarının seyrettiği bir kukla gösterisini sunan televizyon yıldızını beceriyordu. Ve Jimmy. Vali. Henüz görevinin çok başlarında olmasına rağmen, başkanlık için çalışmalara başlayacağını dile getirmeye başlamıştı bile. Büyükelçi, Hagen'e ailesini sormadı.

Sözlerine, ortak arkadaş ve tanıdıkları hakkında konuşarak devam etti. Konuşmalarında geçen her kelimenin arasına New York'taki son olaylarla ilgili bir şeyler sokuşturuyordu. Fakat her iki adam da ölenlerin isimlerini zikretmedi –Tessio, Tattaglia, Barzini, hiç kimse. Ne Hagen ne de Büyükelçi özellikle bu konuyu konuştu; konuşmalarına da gerek yoktu.

Büyükelçi ayağa kalktı, havuzun basamağında dikilirken su dizlerine kadar geliyordu, ve gerindi. Uzun bir adamdı, kendi jenerasyonunun standartlarına göre iri sayılırdı. Çocukken Babe Ruth'u bilek güreşinde yendiğini söyledi; bu yalandı, fakat Babe öleli yıllar olduğuna ve büyükelçi hâlâ, penisini sallaya sallaya dolandığına göre, bu hikâyenin bir dereceye kadar doğru olduğu söylenebilirdi. Büyükelçi suya daldı ve kulaç atarak yüzmeye başladı. On kulaçtan sonra durdu.

Hagen'in olacağını düşündüğü kadar nefes nefese kalmadan, " Gençlik kaynağı, evlat," dedi. "Sana yemin ederim. Lanet Tanrı adına yemin ederim."

Eğer rahatsız edici güneş ve yaşadığı başağrısı olmasa,

Büyükelçi tarafından sarf edilen boş sözlerden rahatsızlık duymasa, o gece eve geri dönmek mecburiyetinde olmasa, Hagen her şeyin bu şekilde uzayıp gitmesine göz yumabilirdi.

"Pekâlâ Sayın Büyükelçi. Sizinle bir pazarlık ve sonucunda da bir anlaşma yapacak mıyız?"

"Vay, vay! Tam noktaya parmak bastın, öyle değil mi?"

Hagen saatine baktı. Dörde yaklaşıyordu. "Öyle de denilebilir."

Büyükelçi havuzdan çıktı. Hizmetçi kılığındaki kadın nasıl oluyor da birdenbire elinde bir havlu ve kalın bir bornozla ortada beliriveriyordu, Hagen bir türlü anlayamamıştı. Hagen cam kaplı verandaya doğru ilerleyen büyükelçiyi takip etti. Allah'a şükür ki içerisi hem karanlık, hem de klimalıydı.

"Beni affedin. Sen ve Mike. Ya da *Danny*'yi." Hagen'in, sözlerindeki imayı yakalaması için bir süre sustu. "Ben gerçekten de bu incelemeyi iptal ettirip kapattıramam. Bunu biliyor olmalısınız. Ve tabii Danny de öyle. Yapabilse dahi, bu yerel bir mesele. New York şehrinden bahsediyoruz, eyaletinden değil."

Birden bire Hagen her şeyin tam tersi bir anlam taşıdığını fark etti. Şu Danny hakkında dile getirilen tanımlamalar, Büyükelçinin tüm bunları dile getiriş sebebinin hiçbir şeyin doğrudan onun bürosundan çıkmadığını ispatlamak ve dolayısıyla da sonunda dönüp dolanıp onu bulamayacağından emin olmaktı.

Hagen, "Biz hiçbir şeyin üzerinin kapatılmasını istemiyoruz," dedi. "Adaletin yerine gelmesi çok önemli bir nokta. Bu yanlış suçlamaların yarattığı sıkıntıları bir tarafa bırakıp tekrar iş konusuna dönsek, hepimiz için çok daha hayırlı olacaktır."

Büyükelçi kafasını sallayıp onaylayarak, "Buna söylenebilecek bir şey yok," dedi. Hagen'in söylenenleri anladığını farz ederek anlaşmaya vardılar.

Hagen, "Ve siz efendim, beni mazur görün," dedi. "Ya da iş bağlantılarımızı. Eminim siz de bunun farkındasınız ki, birçok kişi gelecek yılki ulusal kongrede başkanlık konuşmasını yapacak kişinin seçimi konusunda konuşup duruyor. Biz bu konuda çeşitli kişilerle temasa geçtik, bu doğru. Kongrenin Atlantic City'de yapılması bekleniyor. Bu artık kesinleşti."

"Kesin mi?"

Hagen başını salladı.

Yaşlı adam çocukça bir tavırla havaya yumruk salladı. Tabii ki bu onun açısından harika bir haberdi. Şimdi, aralarındaki

anlaşmanın en hassas detayları dahi başarısızlıkla sonuçlansa da, Vali Shea en azından kongreyi –katılımcıları ve onların paralarını– kendi eyaletine taşıma şansını elde edecekti.

Hagen onunla aynı fikirde olduğunu belirterek, "Seçilen yer iyiye işaret," dedi. "Evsahibi eyalet valisinin konuşma yapması için görevlendirilmesi, herkese oldukça çarpıcı gelecektir. Bunun ardından ne olacağını kim bilebilir?"

Hagen konuşmanın gerçekten yapılacağını belirtircesine, *bunun ardından* demişti, Büyükelçi olayın gerçekliğini bir anda kavradı.

Büyükelçi "Teorik olarak konuşursak," dedi, "Jimmy konuşmasını yapınca..."

Hagen kafasını sallayarak doğruladı. *Eğer*'lerin listesi oldukça uzundu. Eğer konuşma mükemmel olursa. Eğer ortalıkta feci bir şeyler olmaz ve Amerika savaşa sürüklenirse. Eğer Corleone Ailesi fertleri hakkında yapılan incelemeler sonuçlanır ya da, daha da kötüsü gazetelere ve halkın gözü önüne taşınırsa. Vesaire, vesaire. "Ben dikkatli fakat iyimser bir adamımdır efendim. Bırakın bunu sadece 1960'lara taşınacak uzun bir adım olarak adlandıralım."

Buradaki *uzun bir adım* tanımlaması etkiliydi. Eğer en önemli *eğer*'ler doğru giderse, Corleone'lerin kontrolü altındaki işçi sendikaları, Beyaz Saray için James Kavanaugh Shea'nın teşebbüsünü desteklerdi.

Hagen'i evin içinden geçirip dışarda bekleyen golf arabasına doğru ona eşlik eden büyükelçi, "Dedilodulara bakılırsa," dedi, "senin de kendine has siyasi arzu ve hedeflerin var."

Hagen, "Tüm bu işler nasıldır bilirsiniz efendim," dedi. "Burası Amerika. Fırsatlar ülkesi. Herkes başkan olabilir."

Büyükelçi bayılırcasına güldü, ona bir puro uzattı ve yolcu etti. Arkasından sanki Tom Hagen'in hayatı o güne kadar hiçbir yöne sürüklenmemişçesine "Yolun oldukça uzun," diye seslendi.

Bölüm Altı

CHICAGO EKİBİ DIŞINDAN birisinin, Louie Russo'nun Fredo Corleone'ye karşı bir saldırı emri verdiğini öğrenmesi yıllar alacaktı. Russo'nun Fredo ile bir alıp veremediği yoktu. Onun ölümünün, Russo'nun kendisinden ayrı yaşayan oğlunun (ve adaşının) Paris'e taşınmasını ve bir eşcinsel olarak alenen hayatına devam etmeye başlamasını takip eden birkaç ay sonra gerçekleşmesi manasız bir tesadüftü. Russo Jr. Las Vegas'ta bir yıl süresince yaşamıştı ve o babasının Fredo Corleone'nin ara sıra su yüzüne çıkan eğilimlerine karşı geliştirdiği zekânın dolaylı kaynağıydı. Katiller Fredo'yu yatakta başka bir adamla yakalayana kadar bekleyecekler –ideal şartlarda bu şafak sökümüne yakın bir zaman olacaktı, böylece olay daha inandırıcı görünecekti– sonra Fredo'nun ilk önce diğer adamı, ardından da kendisini vurduğu izlenimini vereceklerdi. Bu aşağılayıcı olay, Chicago herhangi bir şey yüzünden suçlanmadan ya da yapılabilecek misillemelerden korkmasına gerek kalmadan Michael Corleone'yi rezil edip zayıflatacaktı. Öte yandan Russo'nun yaptığı tek şey olabilecek misillemeleri engellemek değildi. Aynı zamanda umutsuzca Komisyon'da, La Cosa Nostra'nın yönetim kademesinde de bir sandalye istiyordu –Komisyon'un onayını almadan başta gelen diğer bir ailenin üyesini öldürdüğü bilinirse, bu sandalyeye hiçbir zaman ulaşamazdı. Eğer Fredo'nun ödünç alınmış arabasının cam sileceklerinin altına sahte intihar notunu sıkıştırdıktan sonra, katillerden birisi korkunç bir kolon spazmı geçirip benzin istasyonundaki erkekler tuvaletinde durmak zorunda kalmasaydı, tüm bunlar gerçekten de işe yarayacaktı.

Fredo Corleone bu sayede dört yıl daha yaşayacak, fakat o gün orada neler olup bittiğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Eğer cam sileceklerini çalıştırmasa ve sahte intihar notunu par-

çalamasaydı, her şeyi anlayabilirdi. Kâğıttaki mürekkep akmış, ve geriye sadece notun üzerinde "Üzgünüm, Fredo," yazan kısmı kalmıştı. Fredo notu geçen gece oralarda dolanıp umutsuzca af dileyen satıcının bıraktığını düşünmüştü; tıpkı Fredo'nun deneyimlerinden öğrendiği gibi, hasta adamların hepsi böyle davranıyordu.

Polisler onu gümrük kulübelerinin hemen yanındaki beyaz binaya götürmüş, ona el yazısı testi uygulamışlardı. Fredo'ya, avukatı olmadan cevaplamayı reddettiği bir sürü de soru sormuşlardı. Her ne kadar kendisi o kasabadan değilse de, yakın arkadaşı Bay Joe Zaluchi'nin büyük olasılıkla iyi bir avukat önerebileceğini belirtmişti. El yazısı kâğıttakiyle uyuşmamıştı, maaşını Zaluchi'den alan bir polis memuru gelmiş ve her şeye el koyacağını söylemişti. Memur da dahil olmak üzere herkes, Nevada'dan gelen ve adı Carl Frederick olan bir karavan parkının müdür yardımcısıyla karşı karşıya olduklarını düşünüyorlardı.

Fredo acilen birkaç telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi, polis diğer adamlara gidebileceklerini belirtti. Fredo sanki orasının sahibi edasıyla bir masanın arkasına geçip oturdu ve havaalanını arayarak onun bir saat kadar önce orada olmasını bekleyen korumalarına çağrı cihazlarından ulaşmaya çalıştı. Polis memuru odanın karşı tarafındaki başka bir masaya yerleşti ve el konulan portakalları yemeye başladı. Hemen yanındaki dosya dolabında pilli bir radyo vardı, düğmeyi çevirip açtı. Yüksek tonda bir Perry Como şarkısı ortalığı çınlatmaya başladı, Fredo kaşlarını çattı ve memur radyonun sesini kısarak, "Özür dilerim," dedi.

Fredo beklemeye devam etti, ancak ne Figaro – berberi böyle çağırıyordu – ne de keçi çobanı telefona geldi. Ahizeyi indirdi ve santral operatörüne onu Joe Zaluchi'ye bağlamasını söyledi. Tabii ki böyle bir şansı yoktu. Polis kahvesini yudumluyor, çılgın bir şekilde portakalları yiyor, gözlerini başka tarafa çevirerek Fredo'ya ihtiyaç duyduğu kişisel dokunulmazlığı veriyordu.

Fredo, "Bayım," dedi, "siz Joe Z. ile nasıl temasa geçebileceğimi biliyor olabilir misiniz?"

Adam göz kırparak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. *Bayım* kelimesinden hoşlanmıştı. "Ne istiyorsun?"

"Ondan bir araba ödünç aldım. Daha şimdiden uçağı ka-

çırdım. Eğer arabayı zamanında Grosse Pointe'ye götüremezsem, hiçbir zaman..."

Polis elini sallayarak ona susmasını işaret etti. "Arabayı burada bırak. Havaalanı gittiğim yönde, yolumun üzerinde. Ben seni bırakırım. Arabaya ilişkin diğer detayların icabına daha sonra bakarım."

Eğer bu adama geçen günkü düğün merasiminde de rastlamış olmasaydı, tüm bu söyledikleri Fredo'ya şüpheli görünebilirdi.

Fredo, "Teşekkürler," dedi ve bir kez daha havaalanını aramayı denedi. Yine bağlantı kurulamadı. Las Vegas'taki telefon hizmetlerini aradı. "Ben Bay E.'yim," dedi, bu "Bay Eğlence"nin kısaltılmışıydı. "Soran herkese uçağımı kaçırdığımı ve bir sonraki uçuşu yüzde yüz yakalayacağımı söyle, tamam mı?"

Eğer Fredo polis memuruna radyonun sesini kısmasını söylememiş olsaydı, ortada neler olup bittiğini çok kolay anlayabilecekti. Şarkı bittiğinde, haberler başladı. En başta gelen haberlerin arasında şöyle bir başlık yer alıyordu: Polis Windsor'daki bir otelde yaşanan adam öldürme olayını inceliyor. Dearborn'dan bir restorana yiyecek sağlayan biri, odasına açılan kapının iki silahlı zorba tarafından kırıldığını, o da her ikisini birden bir Colt 45'likle vurduğunu belirtmişti. Saldırganlardan biri ölmüş, diğeri ise –Oscar Gionfriddo, kırk yaşında, Joliet, Illinois'te madeni para karşılığında değişik yiyecekler veren türden makine satıcısı– ağır yaralı bir halde Salvation Army Grace Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Ölen adamın kimliği ise henüz açıklanmamıştı. Ateş eden adam, silahın bir arkadaşına ait olduğunu söylemişti. "Daha önce hiç ateş etmemiştim," demişti. Sesi titredi. "Şansıma inanamıyorum." Bir, hatta belki de iki kişiyi öldüren birisinden çok, büyük ikramiyeyi kazanan biri gibi görünüyordu.

Polisin olanlarla orada yaşananlar arasında bir bağ kurması için herhangi bir sebebi yoktu elbette ve radyonun sesi o kadar kısıktı ki, Fredo odanın diğer ucundan hiçbir şey işitmemişti.

Telefon çaldı. Polis yanıtladı. Arayan korumaydı, berber. Figaro..Fredo adama kısa süre içinde orada olacağını söyledi.

Fredo polise, "Hazırım," dedi.

"Her şeyini aldın mı? Yani bunlar dışında." Ağzı portakal doluydu. "Bunları alamazsın. Bir ülkeye silah sokmak bir parça meyve sokmaktan çok daha kolaydır, öyle değil mi?"

Bir *silah.*

Neri tüm Colt Peacemakers serisinin izinin bulunmasının imkânsız olduğunu belirtmişti. Yine de silahı geride unutmak pek iyi bir fikir değildi. Bu Fredo'nun kendisini salak gibi hissetmesine sebep oluyordu. Daha da kötüsü, silahsız kalmıştı. Polise kendisine bir silah bulup bulamayacağını sormayı düşündü, fakat şansını zorlamak istemedi.

Fredo kapıya doğru yönelerek, "Her şeyimi aldım," dedi.

Polisin üzerinde yazı olmayan arabasına bindiler. Radyo bangır bangır çalıyordu. *"Ve şimdi, biraz daha müzik!"* Polis sesi kıstı ve özür diledi. Bu eski bir şarkıydı: Les Halley ve Onun New Haven Ravens'ının büyük orkestrası çalıyor, Johnny Fontane de söylüyordu. DJ şarkının sonlarına doğru, "Sinema işine girmek uğruna plak dünyasını terk etmeden hemen önce" şeklinde bir anons yaptı.

Polis radyoyu işaret ederek, "Karım," dedi, "bu şarkıyı hep sevdi."

Fredo kafasını salladı. "Herkesin karısı sevdi. İşte bu yüzden birçok kadın birilerinin karısı oldu. Bu tür şarkılar yüzünden."

"Böyle bir herifin kaç kadınla birlikte olduğunu tahmin etmek çok zor."

Fredo, "Ah, ben tahmin edebilirim," dedi. "John'un harika bir insan olduğunu biliyorum."

"Johnny Fontane'yle tanışıyor musun?"

Fredo omzunu silkerek, "Yakın arkadaşım," dedi.

Şarkı bitene kadar konuşmadılar.

Polis, "Yakın arkadaş, ha?" diye sordu.

"Yakın arkadaş. Aslına bakılırsa, benim babam onun vaftiz babasıydı."

"Sallama."

"Sallamıyorum."

Polis, "Öyleyse sana bir şey soracağım," dedi. "Onun penisinin senin kolunun boyunda olduğu doğru mu?"

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki?"

"Bilmiyorum. Belki saunaya falan gitmişsinizdir. Bu sadece benim kulağıma gelen bir söylenti ve ben de..."

Fredo, "Sen nesin?" diye sordu. "İbne mi?"

Polis gözlerini devirdi ve arabanın sirenini açtı. Havaalanına kadar geriye kalan yolu böyle, saatte yüz mil hızla ve hiç konuşmadan kat ettiler.

Bölüm Yedi

PHIL ORNSTEIN'IN kırk birinci kattaki köşe ofisi, altın plaklarla ve Philly'nin, gerçeği söylemek gerekirse hiç de çekici olmayan aile fotoğraflarıyla doluydu. Bu insanların hiçbiri meşhur değildi ve onu sevmeleri ya da ona karşı şefkat göstermeleri için hiçbir nedenleri yoktu. Johnny Fontane'ye paslanmaz çelik masanın arkasında oturması için yer gösterdi. Her ne kadar gerçek anlamda bunu ima etmiş olmasa da, "İstediğin kadar dinlen," dedi. Milner orkestrayı bir sonraki şarkı için tekrar düzenliyordu. Johnny eski evinin telefon numarasını çevirdi.

Tam numaranın yarısına gelmişti ki durdu. Ginny ve kızlar onun orada, Los Angeles'da olduğunu bilmiyorlardı. Aslına bakılırsa eğer onları aramazsa çok daha akıllıca davranmış olurdu. Şehirde bulunmasına rağmen onları görmeye gitmediği için özür dilemek olacaktı, ama telefon görüşmesinin kendisi aramanın sebebini oluşturuyordu zaten.

Cebinden enerji haplarını çıkarttı, etikete göz attı, ardından bir tanesini alıp susuz yuttu.

Kahretsin. Ona ne oluyordu ki, bir kraliçeye sahil yolunda gezinti teklif etmekten korkan bir oğlan gibi davranıyordu. Eski karısı Ginny'yle on yaşından beri tanışıyorlardı. Küçük komşu kızı. Numarayı tekrar çevirdi.

"Benim," dedi.

Ginny, "Merhaba hayatım," diye karşılık verdi. Bunu öyle bir tarzda söylemişti ki, ses tonu hem oldukça tatlı, hem de iğneleyiciydi. Hiç kimse tam anlamıyla bir Brooklyn kızına benzeyemezdi. "Neredesin?"

Johnny, "Tanrım, sesini duymak çok güzel," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Ginny May Company'den yeni döndüklerini söyledi. En büyük kızları ilk sutyenini satın almıştı.

Johnny "Ciddi olamazsın," dedi.

Ginny, "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Johnny o günlerde Atlantic City'de, Jersey Palisades'teki özel kulüplerde ve Louie Russo'nun hemen Chicago'nun dışındaki yerinde, şarkıcılıktan inanılmaz paralar kazanıyordu. New Orleans'tayken bir film bile çevirmişti. İlk sahneler orada filme alınmıştı. İşte kızını en son o günlerde görmüş olmalıydı. "Anma Günü müydü?"

Ginny, "Soruya karşı soruyla cevap," dedi. "Peki şimdi neredesin?"

Johnny, "Hangi seneydi hatırlamıyorum ama o İşçi Günü'nü anımsıyor musun?" dedi. "Cape May'deki o yeri kiralamıştık ve hep birlikte pikniğe gitmiştik."

Ginny "Hayır," dedi.

Johnny "Şaka yapıyor olmalısın," diye karşılık verdi. Kızların arkadan gelen seslerini işitebiliyordu, tartışıyorlardı.

"Tabii ki şaka yapıyorum. O günler benim günlerimdi. Yok sayıldığım günler."

Les Halley o zamanlar Johnny'nin bekâr gibi davranması konusunda ısrarcı olmuştu, böylece genç kızlar onu görünce çığlıklar atmaya devam edeceklerdi. "Bu benim fikrim değildi," dedi.

"Ve kasabanın diğer ucunda, sigara almaya her çıkışında uğradığın bir kadın vardı."

"Mısır patlatmaya çalışırken elimi nasıl yaktığımı hatırlıyor musun? Ve..."

"Ve onları çatapatların üzerinde patlatmaya devam etmiştin."

"Doğru." Johnny bu sefer gülmek zorunda kaldı.

Ginny, "Yarın bir parti var," dedi. "Pasta yapmamız lazım. Gelmek ister misin?"

"Partiye mi?"

"Şehirdesin, öyle değil mi? Sesin çok yakından geliyor."

Johnny telefonu omzunun üzerine sıkıştırdı ve her iki eliyle birden gözlerini kapattı. "Hayır," dedi. "Değilim. Sadece hatlar çok iyi."

Ginny, "Ah," dedi. "Sen bilirsin. Tavuk *scarpariello* da yapacağım. Tıpkı annenin gösterdiği gibi. Aslında, kızlar yapacak. Tabii daha önce birbirlerini öldürmezlerse. Tam o yaşlardalar."

Johnny onları seviyordu, ayrıca onlar hep bu haldeydi.

Ginny kızlarla konuşmak isteyip istemediğini sordu. Johnny istediğini belirtti, ama sadece küçük kızı telefona geldi. Philly içeri girerek saatini işaret etti.

Johnny, "Annene söyle," dedi, "yarınki partiye katılmak için elimden geleni yapacağım."

"Peki," dedi. Mesajı mutlaka aktaracaktı –o bu türden bir çocuktu– fakat diğer yandan da, sesinde onun orada olmayacağını bildiğine ilişkin bir ifade vardı.

Kullanmakta olduğu yeşil haplar, iki uzman doktor tarafından fark edilemeyen Johnny'nin ses tellerindeki nodülleri teşhis eden ve onu bu konuda uzman olan bir operatöre yönlendiren –ki önerilen bu adam yaptığı ameliyatla Johnny'nin sesine tekrar kavuşup stüdyoya geri dönmesini sağlamıştı– Jules Segal tarafından tavsiye edilmişti. Bu aşamadaki önemli nokta, Hollywood'da insan bedenine karşı hissettikleri tek ilgi henüz meşhur olmamış genç aktrislerin yumuşak bölgeleriyle ve kendi uzantılarıyla sınırlı olan, ilaç satarak ve başı belada olan kızlara yardım ederek zenginleşen binlerce şarlatanın bulunduğuydu. Aynı türden bir üne sahip olan Segal ise birinci sınıf bir doktor halini almış, Corleone'lerin Las Vegas'ta inşa ettikleri yeni hastanede cerrahi şefi olabilecek kadar büyük bir başarı kazanmıştı. Peki, öyleyse neden Johnny şu haplardan her alışında –hâlâ şişenin üzerindeki etikette belirtilen dozajda kullanıyordu, daha fazla değil– kendisinden geçiveriyordu?

Johnny kulağı kaşınan bir köpek gibi silkindi. Daha iyi olacaktı. Kontrol altında olsun ya da olmasın. Bu da şu andaki işine uygundu. Her günü dört hap yutup yirmi kupa çay, bir sürahi kahve, bir jambonlu sandviçle geçiriyor, neredeyse hiç uyumuyordu. Kafatasıyla kafaderisi arasındaki boşlukta sanki mikroskopik karıncalar geziniyor gibiydi. Uyluklarının üst bölgesindeki büyük kasların –bunlar her ne olarak adlandırılıyorlarsa– ağrısı gittikçe şiddetleniyordu. Ama Johnny yine de ayağa kalktı, her an uyuklayarak yere düşebilecek durumdaydı. Diğer yandan da, inanılmaz bir enerjisi vardı. Muhteşem şef Milner'dan aldığı her yönlendirmeyi parça parça algılayarak bir araya getirmek ve elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka çıkar yolu yoktu.

Zamanı durdurmak için her şeyini verebilirdi.

Bu hissin sonsuza kadar sürmesi için her şeyi yapabilirdi.

Oraya plak kaydını yattığı yerden rahat rahat tamamlaya-

cağını düşünerek gelmişti. Kayda birkaç dakika kala, şarkıyı hem kendisini hem de Cy Milner'ı tatmin edecek güzellikte bitirebileceğini fark etti. Vegas'a geri dönmek için yakalaması gereken uçuşa dakikalar kalmışken, o kendisini günün üçüncü şarkısını söylerken buldu, bunu o kadar iyi yapmıştı ki, tek bir kez bile durmak zorunda kalmamış ya da durdurulmamıştı.

Bitirince gözlerini açtı ve stüdyonun karşı duvarındaki kapı eşiğinde dikilen Jackie Ping-Pong ile Gussie Cicero'yu gördü. Ne kadar süredir orada dikildikleri hakkında Johnny'nin hiçbir fikri yoktu.

Milner çoktan önündeki kâğıtları toparlamıştı. Bir orkestra şefi olarak, oldukça az ve öz konuşuyor, ama çizelgeleri tıpkı serseri bir sokak köpeğinin domuz pirzolasını kemirişi gibi büyük bir hırsla dolduruyordu. Stüdyoda olup bitenlerden bihaberdi, hatta elinde bir şişe soda ve bir avuç dolusu kalemle dikilen stajyerin bile.

Johnny taburesine oturdu ve bir sigara yaktı. İlk önce Milner'a, ardından da Ornstein'a, sonra Ping-Pong ve Gussie'ye bakarak, "Anne! Baba!" diye seslendi. "Atım burada. Bekletmeyin!" Bacakları inanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Sonunda kafasını kaldırdı ve Gussie ile Ping-Pong'a el salladı.

Jackie ördek gibi yürüyerek ona yaklaşırken, "Arkadaşım!" dedi. Tıpkı eskiden olduğu gibi, inanılmaz derecede iri ve şişman bir adamdı. "Tıpkı bir milyon papel gibi duruyorsun. Hatta daha bile iyisin."

Johnny tıpkı bir ceset gibi göründüğünün farkındaydı. "Bir milyon papelden daha iyi ne olabilir ki?"

Gussie Cicero ilerden "Bir milyon papel ve oral seks," dedi.

Johnny, "Yanlış," dedi. "Eğer bir fıstık senin bir milyonunun olduğunu bilirse, sana o hizmeti bedavaya verir."

"O bedava hizmetler, hep en pahalı olanlardır."

Bu Johnny'yi kahkahalara boğdu. Cicero'nun sırtına vurdu. Johnny, "Pekâlâ, eğer ben bir milyon papel gibi görünüyorsam," dedi, "siz de benim bu sabah satın aldığım iki boka benziyorsunuz."

Johnny ayağa kalktı ve Ping-Pong ile Cicero'nun kendisini kucaklamalarına müsaade etti. Yıllar boyunca Johnny Jackie'nin lakabının onun şiş gözlerinden geldiğini düşünmüştü, ancak kısa bir süre önce Frank Falcone, ona Jackie'nin gözleri-

nin o lakabı almasının üzerinden yıllar geçtikten sonra bu hale geldiğini, bu lakabın ise onun gerçek ismi olan Ignazio Pignatelli'den geldiğini belirtmişti. Gussie Cicero, Los Angeles'daki gösterişli bir akşam yemeği kulübünün sahibiydi. Johnny, sahnede sesini yitirdiğinden ve bu yüzden herkesin Crown Royal'i yerle bir etmesi ve Johnny'nin yeni mezarı üzerinde dansa başlamasına ilişkin *Variety*'de çıkan makaleden beri orada şarkı söylememişti. Yine de Gussie ve Johnny arkadaş kalmışlardı.

Gussie, "Frank Falcone'nin selamı var," dedi. Gussie Los Angeles organizasyonunda görev alan ve bir şekilde Chicago ile bağlantısı bulunan önemli bir kişiydi.

Johnny, "Kendisi gelmiyor mu?" diye sordu.

Ping-Pong, "Bay Falcone sana bir şey gönderdi," dedi. Etli avucu yeni görünümlü bir sırt çantasını kavradı. Bu adam Falcone'nin üst düzey elemanlarındandı. Johnny'nin üst düzey elemanların ne iş yaptıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu tür konularda artık olması gerekenden daha fazla şey öğrenmeye de pek çalışmıyordu. "Selamlarının yanı sıra, bir de bunu gönderdi."

Johnny, "Çok hoş," dedi.

Ping-Pong, "Sana bundan bir tane vereceğim," diye konuşmaya devam etti, "Mümkün olduğunca kısa bir sürede imal ettirip Sicilya'dan yollayacağım. Orada köpek gibi çalışıp bu çantadan yılda on tane yapan bir adamım var. Saf deri, en iyisinden. Onu Kumdaki Kale'ye mi göndermemi istersin? Yoksa evine mi? Hangisi?"

Fontane *saf deri* ibaresinin *saf* kısmına ilişkin bir şaka bulmaya çabaladı, ama bunu yapamayacak kadar sersemlemişti. Aklına hiçbir şey gelmedi. "Bu benim değil mi?"

"Sana başka bir tane yollayacağım."

"Şaka yapıyor Jack."

Elindeki çantayı Johnny'ye verirken, "Şaka yapmıyorum, doğru *söylüyorum*. Tamam mı? Ama buradaki," dedi, "Mike Corleone için, *capisc*?"

Bunun anlamı: *Bu kadar şakalaşmak yeter* ve *Başka ne yaparsan yap evlat, fakat çantayı sakın açma.*

Sıkı sıkı kapatılmış olan çanta bir bowling topu kadar ağırdı. Tıpkı Noel'de çocukların yaptığı gibi Johnny çantayı salladı, ardından da kulağına kaldırıp içinden ses gelip gelmediğini anlamaya çalıştı.

"Komik herif." Ping-Pong şişman suratındaki gözlerini kıstı ve olduğu yerde dikildi, Johnny'nin mesajı anladığından emin olmuş gibi görünüyordu. Ping-Pong sonunda, "Ben de saygılarımı iletmeliyim," dedi. "Bazı kişisel konuları çözmek durumundaydım."

Johnny, "Hiç de hoş değil," dedi. *Yani şimdi ben senin çanta taşıyıcın mıyım?* Fakat orada hissettiği aşağılanmayı, ucuz bir çimentonun asidi emdiği gibi sineye çekerek olduğu yerde dikildi.

Ping-Pong, "Seni seyredememek bizim kaybımız," dedi. "Mükemmel bir iş çıkarttın John."

Milner bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Müzisyenler çoktan toparlanmıştı. Johnny herkesle vedalaştı, Gussie ve Ping-Pong'la birlikte dışarı çıktı. Bir Silver Shadow Rolls-Royce arka kapının önünde park edilmişti.

Johnny, "Kraliçe nerede?" diye sordu.

"Anlayamadım?" Ping-Pong sanki birisi kendisine ibne demiş gibi kaşlarını çattı.

Gussie, "*İngiltere* demek istiyor," dedi. "Şaka yapıyor."

Ping-Pong, günümüz gençleri dercesine kafasını salladı.

Gussie, "Araba benim Johnny," dedi.

Siyah bir Lincoln tam önlerinde durdu. Ping-Pong ve adamları binip hızla uzaklaştılar.

Tam onları seyrederken Johnny gözünün ucundan bir metal parlaması yakaladı ve kendisini büyük bir refleksle yoldan dışarı attı. Tökezleyip Rolls'un arkasına yaslandı.

Gördüğü mermi değildi.

Johnny bunun bir mermi olabileceğini düşünmesinin nedenlerinden tam anlamıyla emin olamadı.

Gussie, "Mükemmel bir refleks," dedi. "İyi misin?"

Johnny Cicero'nun araba anahtarlarını almak için yere eğildi. "Uzun bir gündü," dedi.

Gussie "Söylemen gereken tek şey," dedi, "hayır teşekkürler olabilir."

"Ne için hayır teşekkürler?"

"Hayır teşekkürler, benim lanet olası Rolls-Royce'umu kullanmak istemiyorsun."

Johnny anahtarlarını ona geri attı. "Hayır teşekkürler, senin lanet Rolls-Royce'unu kullanmak istemiyorum."

"Gördün mü? Sandığın kadar zor muymuş?"

"Seni duymuyorum, tamam mı? Sağır oldum kardeşim."

Güneş batmak üzereydi. Johnny en son çektiği rahat bir uykunun üzerinden ne kadar süre geçtiğini hatırlayamadı.

Gussie Johnny'yi kucakladı ve onu şarkı söylerken dinlemenin büyük bir ayrıcalık olduğunu söyledi. Arabaya bindiler ve havaalanına doğru yola çıktılar. Johnny Gussie'nin radyo kanallarını kurcalamaya başladı, hangi kanalda neler olduğuna bakıyordu. Her yerde geçici heves şarkılar vardı. Rock'n Roll. Hızlı konuşan diskcokeyler. Mambo: Diğer bir geçici heves. Gözyaşı döken kadın şarkıcılar: İşte bir tane daha. Johnny hiçbir kanalda kendi sesini işitmedi. Belki de diğer kayıt firmaları haklıydı. Belki de Johnny Fontane'nin yapmaya çalıştığı kayıtlar Chinaman'm seçenekleri arasında değildi. Kanalları taramaya devam etti. Gussie Johnny'nin sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu anlamış olmalıydı, havaalanına giden çevreyoluna sapana kadar geçen yolculuğun büyük çoğunluğunda müthiş bir incelik göstererek hiç konuşmadı.

Gussie "Margot Ashton ile bir Rolls-Royce arasındaki," dedi, "fark nedir?"

Margot, Fontane'nin ikinci, Gussie'nin de ilk karısıydı. Fontane, Ginny'yi Margot için terk etmişti. Margot sadece onun kalbini çalmakla kalmamış, aynı zamanda kişisel saygısı da dahil olmak üzere, elindeki her şeyi almıştı. Bir keresinde, Margot'nun görev aldığı film stüdyosuna gitmiş, yönetmen de ondan herkes için spagetti pişirmesini istemişti. Fontane tek bir kelime etmeden önlüğü takmış ve söyleneni yapmıştı. Aşk. Lanet olası aşk. Johnny, "Rolls-Royce'un içine herkes giremez," dedi.

"Bunu daha önce duymuş muydun?"

"Herkes bunu duymuştur. Bilirsin işte, değişik gösterişli arabalar ve farklı orospular için kullanılan bir bilmece."

Gussie, "Orospular," dedi, "Margot Ashton'dan pek farklı değillerdir."

"İşte, hatalı olduğun nokta da bu arkadaşım. Orospu orospudur."

Gussie yanlış yerden dönerek ticari uçuş hattına girdi.

Johnny özel hangarlara giden yolu işaret ederek, "Yanlış yerden döndün," dedi.

Gussie kafasını salladı. "Aslında," dedi, "ben seninle gelmiyorum. Frank senin incinmeni istemedi ama, bilirsin işte, koca bir uçak, tek bir kişi için..."

Göğüs cebine uzandı, bir silah çıkartacaktı. Fakat hayır, bu silah değildi. Johnny yanılmıştı. Gussie bir zarf çekip çıkarttı. "Bu ticari bir uçuş, fakat birinci sınıf."

Johnny uçak biletini aldı. Uçağı on beş dakika içerisinde kalkacaktı. "Gerçekten de benimle gelmiyor musun?"

Gussie, "Aslına bakılırsa," dedi, "ben hiçbir zaman oraya davet edilmedim."

"Tabii ki edildin. Seni ben davet ediyorum."

Gussie, "Sorun değil," dedi. "Gina'yla planlarımız var." Gina, Margot Ashton kıçına tekmeyi bastığında evlendiği kadındı. Ashton bundan sonra bir Arap şeyhiyle evlenmiş ve sonra ondan da boşanmıştı. Arabayı durdururken, "İnanır mısın bilmiyorum ama, beşinci evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız," dedi. Rolls-Royce'u gören alan görevlileri, büyük çantalar ve dolayısıyla yüklü bahşişler hayal ederek onlara doğru koşturdu. "Yine de gelecek hafta sonu oraya gelip seni görmek için biletlerimizi ayarladık."

"Bilet mi *aldınız*?"

"O gün, eğer bugün gösterdiğin performansın yarısını gösterirsen, biletler bize neredeyse bedavaya gelmiş olur."

"Senin için her şeyi yaparım dostum."

İlerde farklı yaşlarda, belki de yirmi kişiden oluşan bir kalabalık vardı. Alan görevlilerine orada duran küçük valizin dışında başka çantasının olmadığını belirtti, ama adamların her birine yirmişer papel bahşiş bıraktı. Gök mavisi spor ceket giyinmiş olan iki adam onu karşılamak ve kalabalığın arasından sıyrılmasına yardımcı olmak için Johnny'ye doğru koşturdu. Bu hareket tarzı Los Angeles gibi bir yerde bile herkesin dikkatini çekmişti. Kalabalık birden toplanıp, kapıya ulaşana kadar onun arkasına takıldı. Muhakemesine çok uygun kaçmamasına rağmen, Johnny kendisinden istenen hızlı ve okunaksız imzalarını bir an önce tamamlayabilmek için sırt çantasını havaalanı çalşanlarından birine emanet etti. Sıra bekleyenler arasında suratına imza atılmasını talep eden bir kadın da vardı. Johnny iki havaalanı görevlisine ellişer dolar bahşiş verdi.

Uçağa bindiğinde içerisi alkışlarla çınladı. İnsanlara el sallayıp gülümsedi, ama bunu gözlüklerini çıkartmadan yaptı. Yerine oturdu. Çantayı yere koyup bacaklarının arasına sıkıştırdı. Farklı koşullar altında, şu koca memeli kızıl saçlı hostesin peşine mutlaka takılırdı, ama o an kadından sadece bir yastık, dub-

le burbon ve ballı sıcak bir çay istedi. Sırt çantasına bir göz attı. Onun yerinde başka birisi olsa, çantayı çoktan açmıştı. Johnny umursamadı.

Hostesin içecekleri getirmesi neredeyse sonsuza kadar sürdü. "Balımız yok," dedi.

"Görünüşe bakılırsa çayınız da yok."

"Suyu hemen kaynatıyorum."

Kadın arkasını döndü. Johnny'nin gözü tekrar çantaya ilişti. Çantayı açtı.

Tabii ki içi deste deste parayla doluydu. En üstte ise imzasız, daktiloyla yazılmış bir not vardı. "Sana bakmamanı söylemiştim." *Bak*(*) kelimesindeki o harflerinin içlerinde ikişer tane nokta yer almaktaydı; hemen altlarında da uçları aşağı doğru sarkmış somurtan dudaklar çizilmişti.

Johnny notu alıp buruşturdu. Kızıl saçlı hostesin çayla birlikte kendisine doğru yaklaştığını gördü ve burbonunu yarıladı. Kadın çay servisini yaparken, bardağındaki buzu ağzına alıp çiğnedi. Sol elini tabanca şekline soktu, kadına doğru nişan aldı, göz kırptı ve hafif bir 'klik ' sesi çıkarttı. Kadın kızardı.

Hostes kabindeki her şeyi düzene sokup ortamı kalkışa hazır hale getirdiğinde, Johnny burbonunu ve çayını bitirmiş, neredeyse uykuya dalmıştı.

(*) İngilizcede 'bak', 'look' olarak yazılır.

Bölüm Sekiz

SIRADA, FRANCESCA CORLEONE'NİN hemen önünde dikilen sarışın kız, yemeğini alırken hoş sesiyle, "Siz Tri Delt'te dondurma partisindeydiniz, öyle değil mi?" diye sordu. Elindeki tabakta ev yapımı peynir üzerine konulmuş birbirine yapışık birkaç şeftali dilimi ve buruşuk bir marul yaprağı vardı. Bir de şekerli çay, kızın akşam yemeği bundan ibaretti.

Francesca'nın arkasında dikilen Suzy Kimball gözlerini kızın tabağından ayırmadan homurdandı.

Francesca, "Bahsettiğiniz kişi ben değildim," dedi. "Üzgünüm."

"Ah." Normal bir insan bu aşamada kendisini tanıtırdı. Ama kız böyle yapmak yerine arkasını döndü ve oraya birlikte geldiği kız arkadaşlarıyla neşeli bir şekilde kaldığı yerden kıkırdamaya devam etti.

Giyisilerinde Yunan harfleri bulunmayan birçok kız yemek salonundaki sırada dikiliyordu, kendi aralarında bırakın konuşmayı fısıldaşmaktan dahi kaçınan, üst sınıf öğrencileri içeri girdiğinde korkudan yağmurluklarının altlarına saklanan kızlar. Bunlar daha önceden de oradaydı, ama Francesca onların farkına varmamıştı. Onun varlığından haberdar olduğu tek kişi hemen arkasından ilerleyen, oldukça koyu renk bir tene sahip olan, Francesca'nın seçtiği yiyeceklerden seçen, Francesca'yı pencere yanındaki masaya kadar takip eden Suzy'ydi.

Francesca'nın arkasından gelen derin bir ses, "Biliyor musun," dedi, "burası eskiden bir kız okuluydu."

Francesca sese doğru döndü. Yan masada, gofre kumaştan dikili ceketli ve yanık tenli genç bir adam oturuyordu. Avucunda bir uzay gemisinin ahşaptan yapılmış kopyasını sıkı sıkı kavramıştı. Tıpkı pilotların kullandıkları türden güneş gözlüğünü, dalgalı sarı saçlarını geriye doğru iteler tarzda kafasının üstüne kaldırmıştı.

Francesca, "Anlayamadım?" dedi.

"Florida Kızlar Koleji." Çarpık bir gülümseyişle beyaz dişleri ortaya çıktı. "Savaşın hemen bitimine kadar da öyleydi. Gizlice sizin konuşmalarınızı dinlediğim için özür dilerim. Sadece buralarda erkek kardeşimin yerleşmesine yardımcı oluyordum. Annenin korumacı bir yönünün olması çok güzel. Seni gerçekten seviyor. Şanslısın."

Delikanlı annesinin onun ve erkek kardeşinin evden uzaklaşmalarını büyük bir sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Sonunda elindeki uzay gemisini masaya bırakmıştı.

Francesca kendisini hafif sersemlemiş hissetti, dışardan gelen çiçek kokuları onu etkisi altına almıştı.

Genç adam onunla konuşmak için bir grup insana arkasını döndü –ki bu grupta şeftalili sarışın da dahil olmak üzere, görünüşlerine bakılırsa hepsi de üst sınıftan insanlar vardı. Bu çocukta farklı bir şeyler seziliyordu, hem utangaç hem de sakindi, bir türlü konuşmaktan kendisini alamıyordu. Sonunda kendisini tanıtmadığı için özür diledi. "Ben Billy Van Arsdale'yim." Elini uzattı.

Bu Francesca açısından büyük bir fırsattı. *Fran Collins. Franny Taylor. Frances Wilson. Francie Roberts.* Elini genç adama doğru uzatırken avuç içinin terli olduğunu fark etti. Terli tanımlaması içinde bulunulan durumu tam olarak açıklamaya yetecek düzeyde değildi; sırılsıklamdı. Fakat başka şansı yoktu. Artık duramazdı. Büyük bir panikle Billy'nin elini avuç içine nazaran daha kuru olan parmak uçlarıyla yakaladı, genç adam elini çevirdi ve onun parmak eklemlerini öptü.

Billy'nin yemek arkadaşları kahkahaya boğuldu.

Zorlukla işitilir bir fısıltıyla "Francesca Corleone," dedi, istemeden soyadının dört hecesini de en iyi İtalyancasıyla telaffuz etmişti. Sanki öpücüğü bir şakaymış gibi algıladığını göstermeye uğraşarak gülümsemeye çalıştı. "Pekâlâ. Bu uzay gemisi hikâyesi de nedir?"

Billy, "Bu," dedi, "gerçekten çok hoş bir isim."

Suzy Kimball, ışıl ışıl gözlerle, sanki sınıftaymış da dönem boyunca sorulan sorular arasında ilk kez bir şeyin doğru cevabını bulmuş gibi, "O İtalyan," dedi. Bunu Billy'nin oturduğu masadaki herkese söylemişti. "Onlar çok iyi öpüşürler, İtalyanlar yani. Ben bunun Korle-oon diye telaffuz edildiğini zannediyordum, Korle-one değil. Hangisi doğru?"

Francesca hiçbir şey söyleyemedi, gözlerini Billy'den alamıyordu.

Diğer masadan birisi, "Mama mia, mozarella da nerede kaldı?" deyince herkes daha da çok gülmeye başladı. Billy onları dikkate dahi almadı. "Florida Üniversitesi'ne hoş geldin. Eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa..."

Masadaki adamın teki, "İşte yine başlıyoruz," dedi.

Şeftali parçacıklarını alan kız, "Tatlım," dedi, "sen adam olmazsın."

"Benim burada olduğumu unutma."

Mozarella şakasını yapan çocuk, "Corleone, öyle mi?" dedi. Eliyle hayali bir silahı kaldırdı ve *çık-çık* sesleri yaptı. Aralarından birisi, "Onlarla alakan var mı?" dedi.

Billy, "Siz aptalsınız," dedi. Sonra Francesca'ya dönerek, "Kusura bakmayın. Onlar salak," diye konuşmaya devam etti. "Her neyse, artık gitmek zorundayım, fakat eğer gerçekten bir şeye ihtiyacın olursa, kitaplıkta olacağım. W.B.'nin altında."

Şeftali Dilimleri, "Evet tatlım," dedi, "Üçüncü William Brewster Van Arsdale."

Billy gözlerini devirdi, Francesca'nın omzunu hafifçe sıktı, ahşap uzay aracını aldı, gözlüklerini yüzüne indirdi ve uzaklaştı. Francesca diğer masadakilerin onu iğnelemeye devam edeceklerini bekliyordu, fakat hiç de öyle olmadı, ona karşı ilgilerini kaybettiler ve tekrar kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Suzy, "Özür dilerim," dedi. Tıpkı azar işitmiş bir ev köpeği gibi titriyordu.

Francesca ona ne söyleyebilirdi ki? "Haklısın. Öyleyim." İtalyan. "Öyleyiz." İyi öpüşürüz. Tüm bunlarda ters olan hiçbir şey yok, öyle değil mi? "Olanları unut. İsmimi istediğin şekilde telaffuz et."

Suzy kafasını kaldırıp baktı, ardından da hemen ağzını kapattı. "Kendini bir görmelisin."

Francesca, "Ne var ki?" dedi.

O sırada bir gök gürültüsü işitildi.

Suzy kafasını salladı ama Francesca onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu. Billy'nin dokunuşunu hâlâ üzerinde hissediyordu.

Akşam yemeğinin ardından odalarıyla uğraştılar. Suzy'nin giysileri tıpkı üniforma gibiydi; neredeyse birbirlerinin tıpkısı etekler ve bluzlar, tamamen aynı tarzda sutyenler, çoraplar ve

külotlar. Yataklarını ranza haline getirerek odada daha fazla yer açmaya karar verdiler. Francesca yatak seçimini Suzy'ye bıraktı. Kız alt katı seçti. Kim ranzanın altında yatmak isterdi ki? Yağmur durdu. Yatakhane sorumlusu tüm öğrencileri odalarından dışarı çıkarttı, hepsinin eline birer beyaz mum tutuşturdu ve onları üniversite birinci sınıf öğrencilerinin katılacakları toplantıya kampüsü boydan boya yürüterek götürdü. Futbol stadyumuna girdiklerinde bandonun çaldığı marşları işittiler. Puslu bir yağmur başladı. Etrafta sıralar dolusu beyaz renkli katlanabilir ahşap sandalye göze çarpıyordu. Suzy ve Francesca arkaya yakın bir yere oturdular. Esmer kızlar. Francesca kötü birisi olarak anılmadan bu kızla arasına mesafe koymanın bir çaresini bulmalıydı.

Elli metre kadar ötedeki kürsüde, dekanın teki onlara hoş geldiniz dedi. Ardından orada toplanan kalabalığa siyah cüppeli, yüzünde kederli bir ifade taşıyan üniversite rektörünü takdim etti. Dekan yerine oturdu, işte o an Francesca dekanın yanında duran adamı fark etti, o mavi gofre kumaştan dikili giysisi, o sarı saçlar ve o mesafeden dahi fark edilen beyaz dişler. Francesca bir an için gözlerinin yanıldığını düşündü. Sıcak. Ardından Suzy Francesca'nın böğrüne dirsek atıp işaret etti.

"Bu Üçüncü William Brewster Van Arsdale," dedi.

Francesca, "Bu sadece bir şakaydı," diye karşılık verdi.

Suzy, "Yine suratında o ifade var," diye ekledi.

Francesca tıpkı birkaç yıl önce bir katili canlandıran Deanna Dunn'm filmde yaptığı gibi, tek kaşını havaya kaldırmayı denedi.

Billy rektörün konuşması boyunca elindeki kâğıtlara çeşitli notlar aldı. Francesca ise bu süre zarfında dünyadaki salak aşklar arasında, bunun en aptalcası olduğunu kendi kendisine yineleyip durdu.

Rektör sürekli kuşağını çekiştiriyordu. Oradaki öğrencilere sağlarına, ardından sollarına bakmalarını, görecekleri kişilerden birinin okuldan mezun olmayı başaramayacağını ve bu başarısız insanın kendileri olmayacağından emin olmaları için gereken her şeyi yapmalarını belirtti. Sonra koridorların sonunda dikilen süveterli liderlere herkesin mumunu yakmalarını söyledi. Ardından öğrenci başkanını tanıtmanın da kendisine büyük bir gurur verdiğini sözlerine ekledi. "Tabii ki, burada bulunup da Florida'nın taze meyvelerinden yiyen herkes, bu ailenin sadık bir üyesidir." Dekan bir an kıkırdamak için sustu ve

konuşmasından ne kadar memnun olduğunu vurgulayacak bir tavır takındı. "Bayanlar ve Baylar, Bay William Brewster Van Arsdale."

Suzy, "Bunun sadece bir şaka olduğunu söylediğini sanıyorum?" dedi.

Francesca omzunu silkti. Van Arsdale *Narenciyecilik* mi?

Billy el sallayarak kürsüye çıktı. Ceket cebinden uzay aracını çıkarttı. Tam o sırada yağmur hızlanmaya başladı. Billy istifini hiç bozmadı. Elindeki gemi, oradaki öğrencilerin gelecekteki heyecanlı yaşamlarını yaklaşmakta olan uzay çağında geçireceklerine dair yapacağı konuşmayı destekleyecek bir araçtı. Mumlar titredi. İnsanlar stadyumu terk etmeye başladı. Florida'da genelde olduğu gibi gök birdenbire boşanıverdi. Francesca yağmurluğunun düğmelerini kapattı. Bando toparlanmaya başladı. Birkaç dakika içerisinde, stadyumun etrafını çevreleyen patika sular altında kalmıştı. Billy uzay aracını tekrar cebine tıkıştırdı ve elindeki kâğıtları rüzgârdan korumaya çalıştı. "Aldığımız eğitim," dedi, "daha önceden öğrendiğimiz diğer önemli şeylerle dengeli olmalı. Sevgi. Aile. Anlayış. Haydi millet, yağmurdan korunmak için ne gerekiyorsa yapalım!"

Billy bunu söyler söylemez herkes ona uydu. Orada, olduğu yerde oturmaya devam eden Francesca dışında.

Francesca kendi kendisiyle dalga geçiyordu. Bu çok komikti. Artık Billy'nin yemekhanede iki seçenekten birisine başvurduğundan emindi. Ya iki tuhaf görünümlü etnik kıza gerçekten yardımcı olmak istemişti. Ya da onu kafaya almıştı.

Francesca onun aynı golf şemsiyesini paylaşan dekanın ve cüppeli rektörün yanından geçişini izledi.

Tabii ki bu adam büyük bir şemsiyenin altında oturabilecek kadar önemliydi.

Orada oturup kalan son kişi olan Francesca, elindeki ıslak mumu fırlatıp attı ve kafasını ellerinin arasına yerleştirdi.

Eve gitmeliydi. Öğrenci yurduna değil. *Eve*, eve.

En karamsar anlarında yaptığı gibi, babasının yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bunu başarmak her seferinde daha da güçleşiyordu. Onun fotoğraflardaki pozlarını ve gülümseyişini anımsadı. Şu anda gözünün önünde oluşan hayal gerçekten de babası mıydı, yoksa onun sadece Connie Hala'nın evlilik merasiminde, ailedeki tüm yetişkinleri kucaklamayı başarmış gibi görünecek derecede uzattığı kollarıyla, herkesi ko-

ruma altına almış bir ifade takındığı ve eşine karşı duyduğu sevecenliği gözler önüne serdiği fotoğrafı mı? Francesca ve Kathy bir kenarda, artık ona Mickey Mouse kadar gerçekdışı görünen bir karakter halini alan Johnny Fontane ile dans ediyorlardı. Gerçek hangisi olursa olsun, o an için işe yaramıştı.

Öne doğru eğilip yağmurun sırtını dövmesine göz yumdu. Francesca içten içe artık babasının sesini gerçek anlamda hatırlayamadığını biliyordu. Ve, gerçekten de, o an kendi kendisiyle dalga geçiyordu: Eski moda saç kesimleri, smokinler, elbiseler, Mike Amca'nın mükemmel denizci üniforması ve onu tamamlayan şapkası, ölü insanların yüzlerinde gözlemlenen doğal görünümlü gülümsemelerden takınmış aptal kızlar, büyük bir beceriyle çekilmiş bir fotoğraf, yanlış yönlendiren bir ışık yüzünden yapılan esrarengiz bir kazadan çok fazla şey okuyup çıkartabiliyordu. İşler *hiçbir zaman* yolunda gitmemişti. Bunun farkında olmayan kimse var mıydı acaba? Aileye ait başka fotoğraflar da vardı, Francesca'nın genelde üzerinde düşünüp aklına getirmeyi tercih etmediği fotoğraflar. Kaldırım kenarına oturmuş hıçkıran Fredo Amca. Büyükbaba Vito'nun, *The New York Times*'ın onun ölüm ilanında kullandığı, fotoğrafçılardan yüzünü saklamaya çalışırken çekilen fotoğrafı. Annesinin, Kathy'nin bir kutunun en ücra köşesine saklanmış büyük plastik bir penis bulduğu odanın hemen yanındaki Likör Adam Stan'ın ofis sandalyesinde gömleksiz oturduğu Polaroid. Babasının Sicilya açıklarında bir yerlerde Noel sabahındaki bir çocuğun yüzündeki gülümsemeye benzer bir ifadeyle bir tonbalığını öldürmeye çabalarken çekilmiş kenarları tırtıklı resmi.

Onlarla alakan var mı? Eğer Billy arkadaşlarını komik olmamalarını konusunda uyarmasaydı, Francesca ne yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu.

Fırtınaları sevmek için birçok sebebi vardı. Francesca Corleone ister ağlar, ister ağlamazdı. Son yağmur damlası düşene kadar stadyumu terk etmek gibi bir düşüncesi ise kesinlikle yoktu.

Bölüm Dokuz

MICHAEL CORLEONE'Yİ uçağı Mead Gölü'ne indirirken seyreden herkes –örneğin iskelenin ucunda dikilerek sicimleri tutan Cadillac şoförleri– onun bunu belki de toplamda sadece yirmi kez değil de, yüzlerce kere yaptığını düşünebilirdi. Hemen yan koltukta uyumakta olan Kay hiçbir şey hissetmemişti bile –ta ki arka tarafa sıkışmış olan Tommy Neri ve iki genç adam alkışlamaya başlayana kadar.

Kay olduğu yerde sıçrayıp gözlerini faltaşı gibi açtı. "Bebeklerim!"

Michael güldü. Bir süre sonra da bunu yaptığını inkâr etti. Kay'in yersiz paniği birdenbire ona komik gelmişti, diğer yandan da bir o kadar dokunaklı. Başka birisi olsa, düşünmeden tepki vermezdi. Kay onun yanında içinden geldiği gibi davranabildiği tek insandı.

Tommy, "Affedersiniz Bayan C.," dedi. "Ama bunu görmeliydiniz. Kocanız harikaydı. Şimdi artık itiraf edebilirim, iniş konusunda birazcık tedirgindim. Geçen yıla kadar uçağa hiç binmemiştim."

Kay gözlerini ovuşturdu.

Michael, "Sana gülmüyordum," dedi. "İyi misin?"

Kay Tommy'ye "Bunlar su üzerinde duruyor," dedi. "Yüzen uçaklar. Her ne kadar bazen kırılabilirlerse de."

"Evet Bayan."

Michael, "Rüyanda ne görüyordun?" diye sordu.

Sanki kalbi hâlâ deli gibi atıyormuş gibi elini göğsüne koydu. "Ben iyiyim. Eve geldik mi?"

"Mead Gölü'ne döndük."

"Benim sormaya çalıştığım da buydu. Sen ne zannettin ki, Long Beach'e geldiğimizi düşündüğümü mü sandın?"

Michael ev nosyonunun ufak dahi olsa bir belirsizlik taşımasından nefret ediyordu. Ayrıca kendisine çok yakın olmayan

insanların önünde tartışmaktan da hoşlanmıyordu. İskeleye yaklaşana kadar Kay'e karşılık vermedi. "Hayır," dedi. "Söylemek istediğinin bu olduğunu düşünmemiştim."

Kay emniyet kemerini çözdü. Michael adamları geri götürmek için arsanın arkasına doğru dolandığından beri Kay oldukça sinirliydi. Siyah tavanı olan sarı arabalarının arka koltuğuna yerleşti.

Michael adamlara Fredo ve Pete Clemenza'ya selamlarını iletmelerini – kırmızı Cadillac Fredo'nundu; şimdi onun uçağını karşılamaya gitmesi gerekiyordu – ve onlara saat altı buçuktan önce Kumdaki Kale'de olacağını belirtmelerini söyledi.

Arkaya, Kay'in yanına oturdu.

Kay, "Bir randevu ve iş," dedi. "Tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Bu gece geç saatlere kadar tüm gün demiştin. Bana söylediğin buydu."

"Onları bir şekilde buraya kadar getirmek zorundaydım. Nasılsa sen yol boyunca uyudun."

Kadın omzunu silkti. Bu hiç de sakin ve yatıştırıcı bir hareket tarzı değildi. Hayatta iki tür eş vardır. Eskiden öbür türden olanıyla evlenmişti. Sonunda Apollonia halini almış, tıpkı annesine benzeyen bir kadına dönüşmüştü. Kocasının söylediği her sözü dinleyen bir Sicilyalı kız ona ve tabii ki çocuklarına uymazdı, Amerika'da olmazdı.

Yine de başkalarının yanında takındığı bu hareket tarzını hazmedemiyordu. En sadık adamı dahi, ufacık bile olsa aile reisinin en ufak bir zayıflığını dahi görmemeliydi.

Michael, "İş," dedi. Evliliklerinde bu kelime, *bu konu tartışma kaldırmaz*, anlamına geliyordu.

Kay, "Haklısın," dedi. "Tabii ki."

Eve radyoda çalan kovboy şarkıları eşliğinde ilerlediler.

Kay'in annesiyle babası yola park etmişlerdi. Sokağın karşısında, Michael'ın kız kardeşi Connie'nin evinin durması gereken inşaat alanının önünde, gri bir Plymouth duruyordu. Bir tür polis arabası –hem arabanın tipinden, hem de bir polisten başka kimseye ait olamayacağından dolayı, Al Neri'nin adamları çoktan onu koruma altına almışlardı bile.

Evden Michael'ın hangisi olduğunu ayırt edemediği yüksek sesli bir opera işitiliyordu. Eski Moustache Petes'in tam aksine, Michael hiçbir zaman operayla ilgilenme ihtiyacı duymamıştı. Evde çalan müziklerin tümü Kay'in seçimiydi.

Kay hafifçe irkildi ve gözlerini çevirdi. "Bu babam," dedi.

Kay'in annesi ve babasıyla arasındaki soğuk ilişki Michael'ı çoğu zaman âciz bırakıyordu. Kay'in yapmak istediği her şeyde onun tarafını tutuyorlardı. Federal ajanlar da bir keresinde Kay'in babasının Michael'ı bir gangster ve katil olarak tanımladığı –ki Kay henüz onunla evlenmeye karar vermemişti– hutbesini dinlemek için söyleşiye katılmışlar, ona şükranlarını sunmakta tek bir an bile tereddüt etmemişlerdi. Bunları hatırlayarak –tıpkı evli insanların yaptıkları gibi, değişmezliğin yeldeğirmenlerine kafa tutarak– bir şey söylemeye hazırlandı: New York'tan satın alıp yanlarında getirdikleri pikap büyük olasılıkla bu kadar yüksek ses çıkartamazdı. Ses Michael'ın yüksek teknolojiyle donatılmış çalışma odasından geliyordu.

Michael, "Şu anda çalışma odamda," dedi.

Kay, "Başka şeylerin yanı sıra, işitme yetisini de kaybediyor," dedi. "Nazik ol."

Michael, "Şu anda çalışma odamda," diye tekrarladı.

Kay gömleğini düzeltti ve annesinin Mary'yi salıncakta salladığı arka avluyu işaret etti. Michael kafasını sallayarak onayladı ve içeri girdi.

Merdivenleri tırmandı ve yatak odasını boydan boya geçti. Çalışma odası turuncu ve kahverengi renklerle dekore edilmiş, plastik sandalyeler ve kuvvetsiz ışıklar saçan yetersiz sayıda lambalarla dolu, korkunç bir yerdi. Daha önce hiç görmediği iki kızıl saçlı çocuk, halının üzerinde Tonka damperli kamyonlarla oynuyorlardı. Thornton Adams Michael'ın açık renk Danimarka tarzı masasının arkasında oturuyordu. Anthony de adamın dizindeydi. Her ikisinin de gözleri kapalıydı, adamın kafası tıpkı takdis edilen İsa gibi arkaya doğru yatmıştı. Michael odada ilerledi ve duvara monte edilmiş teybin düğmesine bastı.

Anthony'nin şaşkın bakışları, Michael'ın kalbi burkulmadan birkaç dakika önce Kay'in takındığı ifadeye çok benziyordu. Halının üzerindeki çocuklar ayağa kalktı ve kaçtılar.

Michael, "Thornton," dedi.

"Ben biraz fazla cüretli..."

"Boş ver," dedi, "sorun değil."

Anthony, "Başımız çok ama çok büyük bir dertte mi?" dedi.

Çocuğun üstdudağı titredi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Michael bu çocuğun poposuna o güne kadar belki de sadece üç kez vurmuştu. İnsanoğlunun yaptığı her şeyi açıklayabileceğini düşünen birisinin aklı başına, bir ya da iki çocuk sahibi olduğunda rahatça gelebilirdi. "Hayır," dedi. "Başınız dertte değil." Anthony'yi kaldırıp kucakladı. "Bundan hoşlandın mı? Müzikten?"

"Büyükbabama buraya girmememiz gerektiğini..."

Michael, "Sorun değil," dedi. "Ne dinliyordunuz?"

Thornton kalın siyah çerçeveli gözlüklerini gözüne takarak, "Söyle ona Tony," dedi.

"Puccini."

Thornton, "Bir İtalyan," diye devam etti. "Ya da en azından öyleydi." Kıkırdadı. "Öldü de."

Michael, "Bunu biliyorum," dedi.

"Ne dedin?"

Michael sesini yükseltti. "Puccini öldü. Yemek yediniz mi? Size bir şeyler hazırlamamı ister misiniz?"

Thornton, "Agnes güveçte bir şeyler yapıyor," dedi. "İçinde fasulye var."

Michael'ın burnuna hiç koku gelmiyordu. Pişirilen şeyin kokusu yok muydu?

Anthony soluk bir yüzle, "Puccini öldü mü?" dedi.

Michael oğlunun saçlarını karıştırdı. Her ne kadar Puccini'nin hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa da, "İyi bir hayatı oldu," dedi. Oğlunun gevşediğini hissedebiliyordu. "Diğer çocuklar da kim?"

Thornton, "Komşularınız," dedi. "Onların arka avlularıyla sizinki yan yana. Onlar çoktan Tony ve Mary ile arkadaş olmuş gibi görünüyor. Haydi gel Tony. Gitmeliyiz. Eğer rahatsızlık verdiysem..."

Michael kayınpederine bu kadarı yeter dercesine şöyle bir bakış attı. Oğlunu yere indirdi, kapıyı kapattı ve işte yalnızdı.

Yan odadaki banyodan duş sesi geldi. Kay. Michael smokinini çıkarttı. Her ne kadar pantolonu artık eskimiş olsa da, bu evlenirken giydiği smokindi (diğerini geçen gece giyinmişti). Cam duş kabininden çaktırmadan Kay'i izledi ve üzerini değiştirmek için çalışma odasına geri döndü.

Fredo doğruyu söylemişti, büyük olasılıkla bu sözler bir gün erkek kardeşinin mezar taşına yazılacak kelimelerdi. Örne-

ğin şu araba. Önünde altın parmaklıkları olan geniş lastikli gerçekten büyük bir araçtı. Michael hâlâ Fredo'nun bu kadar gösterişli araçlar alacak kadar acemi ve işini bilmez birisi olduğunu düşünüyordu, ama şu etrafa bir bakın: Michael'ın park sahasında o sevimli yüzgece benzer şey yerine, sade siyah bir sedan dursa daha mı iyi olurdu? Ya da şu yüksek teknoloji şey. Fredo bunun kayıt stüdyolarında kullanılanlarla aynı sistem olduğunu iddia etmişti. Tüm duvarı kaplıyordu. Kim evinde böyle bir şeye ihtiyaç duyardı ki? Michael'ın olanlara ilişkin en ufak bir fikri dahi yoktu, hiçbir zaman daha önceden kaydedilmiş herhangi bir müziği dinleyerek zamanını harcamamıştı.

Ne kadar bitkin olduğunu düşünerek masasına oturdu. New York'ta iki gün, Detroit'te bir gün, aradaki saat farkı, sonra Mead Gölü'ne gitmek için toparlanmak ve geri dönüş. Ve ayrıca önünde randevularla dolu upuzun bir gece uzanıyordu: Kumdaki Kale'deki toplantılar, Rattlesnake Adası'ndan gelmesi beklenen haberler, Fontane programında bir boy gösteriş ve ardından gelecek şeyler. Merasim. Michael farkında olmaksızın parmağını, ortasında kabartma bir adadaki denizkızının resmi bulunan seramik kültablasının etrafında dolandırıyordu. Bu Pop'a aitti. Kültablasının çatlağı hâlâ belirgindi. Michael büyük masa çakmağıyla –on sekiz santim uzunluğunda ve aslan şeklindeydi– sigara yaktı. Parmaklarını açık renk şekilsiz masaya vurarak golfü düşünmeye başladı. Golf harika bir fikirdi, hem bir spor hem de güzel bir uğraş olarak algılanabilirdi. Hem dinlenmek hem de iş yapmak için idealdi. Kulüpler. Mükemmel.

Kamburu çıkmış bir şekilde, ölü gibi uykuya dalmıştı. O kadar derin uyuyordu ki, gecenin geriye kalanını da böyle geçirebilirdi.

Bir parmak şaklatmasıyla uyandı. "Uyumuyorum," dedi.

Omzunda duran Kay'in eliydi. "Senin beni röntgenlediğini gördüm," dedi.

"Affedersin."

"Özür dileme. Asıl dikizlemeseydin senin için endişelenirdim."

"Peki, sen niye böyle giyindin? Nereye gidiyorsun?"

Kay kaşlarını çattı. "Tabii ki Fontane'yi görmeye. Haydi kalk. Gidelim."

"Fontane'yi izlemeye mi?"

"Bu tıpkı New York'ta yaşayıp Özgürlük Anıtı'na çıkabile-

cek durumda olmak, ama bunu yapmamak gibi bir şey. Johnny Fontane senin kumarhanende şarkı söylüyor."

"Biz sadece oranın ortaklarındanız."

"Hem de haftalardır. İstediğimiz her an gidebilirdik ama yapmadık. Onu kız kardeşinin düğününde şarkı söylerken dinlediğim günden bu yana tam on yıl geçtiğinin farkında mısın? Bu bir ilkti, aynı zamanda sondu ve de tek oldu."

Sonra gülmeye başladı.

"Yüzünü bir görmelisin," dedi. "Tamam, tamam, iş, senin işin var. Haydi git, git. Git. Annemi, babamı ve çocukları yeni açılan et lokantasına akşam yemeğine götürüyorum."

"Annenin güveçte bir şeyler pişirdiğini zannediyordum."

"Daha önce annemin güvecini tattın mı?"

Michael onu öptü. O mükemmel gün ve bahşettiği mükemmel hayat için Kay'e teşekkür etti. "Beni bekleme," dedi. "Geç kalacağım."

"Hep öyle yapıyorsun zaten." Kay bunları söylerken gülümsedi, her ikisi de bunun bir şaka olduğunu biliyordu.

Golf kıyafeti içerisindeki Hal Mitchell, "Ucuş iyi miydi?" diye sordu. *Uçuş*. Adamın 'ç'lerle sorunu vardı. Savaş sırasında bu durum çok sıkıntı yaratmıştı, çünkü Japonları diğerlerinden ayırabilmek için kullanılan şifrelerin hemen hepsinde ç harfi bulunurdu. Yine de herkes onu çok severdi. O güne kadar hiç kimse ona bir kez olsun Çavuş Fudd diye seslenmemişti.

Michael eski kardeşini kollarının arasına alıp kucaklarken, "Olaysızdı," dedi.

Mitchell'in arkasında her zaman olduğu gibi Tom Hagen vardı elbette. Hagen ve beyaz saçlı kovboy birlikte ayağa kalktılar. Tekerlekli sandalyedeki kel adam, tokalaşmak amacıyla elini uzattı. Aralarında smokin giyen tek kişi Michael'dı. Henüz güneş batmamıştı, ama üzerini değiştirme fırsatını gerçekten de fırsat bulamamıştı.

Mitchell'in ofisinin duvarları kutlama fotoğraflarıyla doluydu, Çavuş Mitchell'in on iki yaşındaki hali, "Özel" birinci sınıf Corleone ve evlerine hiçbir zaman dönememiş olan birkaç bahriyeli, Guadalcanal'daki kumsalda yanıp kül olmuş bir Japon tankının önünde poz vermişlerdi. Ofis Kumdaki Kale'nin ana girişine tepeden bakıyordu. Büyük çadırın üzerinde AME-

RİKAN EMEĞİNE MERHABA DEYİN! yazıyordu, ertesi gün Fontane'nin adı tekrar zirveye yükselecekti. Aşağıdaki taş meydana, Corleone Ailesi'nin arkadaşları da dahil olmak üzere, ertesi gün başlayacak olan kongre için gelen sendika görevlileri akın ediyordu.

Her ne kadar onun kabul etmeyeceğini biliyor olsa da, Mitchell oturması için Michael'a masasının arkasındaki yeri gösterdi. Tekerlekli sandalyedeki adam, Las Vegas bankasının başkanıydı. Kovboy şapkası takmış beyaz saçlı adam bir avukattı, bir süre eyalet başsavcılığı yapmış, ardından da yıllarca Nevada Cumhuriyet Partisi'nin genel başkanlığını yürütmüştü. Kâğıt üzerinde, bu iki adam, Mitchell ve Tom Hagen tarafından işletilen emlak şirketi ve kumarhanenin en önde gelen dört büyük ortağıydı. Micheal'ın inşaat şirketi, kendi ismini kullanan kardeşi Fredo'nun –Corleone Ailesi'nde ve Nevada Kumarbazlık Komisyonu'nda tartışmaya sebep olma riski vardı– ardından kâğıt üzerindeki ortaklar listesinde altıncı sırada yer alıyordu. Fredo'nun da aslında orada olması gerekirdi.

Hagen, "Fredo Corleone saygılarını yolladı," dedi. "Uçuşu elde olmayan sebeplerle gecikmiş."

Michael sadece kafasını sallayarak onayladı. Söylenecek pek fazla bir şey yoktu, özellikle de aile dışından birilerinin bulunduğu bir ortamda ve tabii ki dinleme cihazlarıyla donatılmış o odada.

Toplantı bir saat kadar sürdü. İçerde tam olarak bir tiyatro ortamı yaratılmamıştı –ne banka başkanı ne de kovboy avukat, hukuk uygulama görevlilerinin onları dinlediklerinden haberdar değildi ve herhangi bir özel şirketin üst düzey ortaklarının yapacağı türden bir toplantıdan pek farklı geçmemişti: Satın alma işleri, kişisel olaylar, güncel piyasaların ve reklam çalışmalarının değerlendirilmesi. Mitchell'in çatıdaki terasta bir piknik düzenleme fikri tartışıldı. Michael içten içe ne tür bir geri zekâlının o kadar uygunsuz bir saatte terasa çıkacağını ve aşağıda ücretsiz olan şezlonglara uzanıp aylak aylak vakit geçirmek, odalarından dahi rahatça seyredebilecekleri bir mesafede olan bu ortama girebilmek için on papel vereceğini merak etti. Fakat hiçbir şey söylemedi. Onun aklı bunun ardından yapılacak olan diğer iki toplantıdaydı. En hararetli tartışma Tahoe Gölü'ndeki yeni kumarhaneye hangi ismin verileceğine ilişkindi. Hal'in fikri –Hal Mitchell Bulutlardaki Kale'yi önermişti– oy çokluğuyla kabul edildi.

Toplantı bitince Mitchell herkese onları ve eşlerini Fontane VIP şovda görmeyi umduğunu söyledi. Her şeye rağmen Bulutlardaki Kale'nin yüzde on hissesine sahip olan Johnny de onların yeni ortağıydı. Odadakiler bu şansı kesinlikle kaçırmayacaklarını belirttiler.

Hagen herkesin dışarı çıkmasını bekledi ve alelacele Louie Russo'ya telefon etti.

Hagen, Michael'a, "Don Russo şimdi Chuckwagon'a doğru gidiyormuş," dedi.

Arka merdivenlerden aşağı inmeye başladılar.

Michael, "Fredo'dan ne haber?" dedi.

Hagen, "Yarın erkenden burada olacak," diye yanıtladı. "Keyfi yerinde, yanında iki iyi adam var."

"Yani şu berber ve bottaki şu çocuk, keçi çobanını kastediyorsun ."

"Doğru."

Michael başını salladı. O gece Fontane şovunun ardından berberin ifadesinin alınması gerekiyordu normalde. Bu bir sürpriz olacaktı – üyelik kabulleri böyle yapılırdı - fakat işler rayında gitmemişti. "Fredo neden uçağını kaçırmış, ha?"

"Bilmiyorum. Sanıyorum insanlar arada bir uçaklarını kaçırır."

"Ama sen kaçırmıyorsun."

"Aslında kaçırdım," dedi. "Hem de bugün."

"Öyle bile olsa, yine de zamanında buradaydın."

Hagen hiçbir şey söylemedi. Fredo'ya karşı her zaman yumuşaktı.

Michael, "Peki şimdi ne olacak?" dedi. "Palın Spring'e."

"Tıpkı seninle konuşup tartıştığımız gibi. Burada hedef olan biziz."

Lobiyi geçerek sadece kahvaltı için açık olan Chuckwagon isimli kafeye doğru ilerlediler. Michael'da anahtar vardı. O ve Hagen köşedeki masaya oturdular. Birkaç dakika sonra, Hal Mitchell'in asistanlarından bir tanesi, yanında Russo ve onun iki adamıyla birlikte kafeye girdiler, kapıyı arkalarından kilitlediler. Russo kötü bir paltosu, çok büyük güneş gözlükleri ve ufacık elleri olan soluk benizli bir adamdı. Doğrudan elektrik düğmelerinin bulunduğu duvara ilerledi ve ışıkları söndürdü. Adamları da perdeleri kapattılar.

"Hey, Mick *consigliere*'ni de beraberinde getirmişsin." Yüksek tonlu, kadınsı bir sesi vardı. "Bu harika."

"Kumdaki Kale'ye hoş geldin Don Russo." Hagen ayağa kalktı, samimiyetsizliğinin tek göstergesi suratına yayılmış olan kocaman gülümsemesiydi.

Russo'nun adamları tekrar odayı baştan başa geçip barın önündeki taburelere oturana kadar Michael hiçbir şey söylemedi.

Michael tam tepesinde duran lambayı işaret ederek "Don Russo, seni temin ederim ki elektrik faturamızı ödemiştik," dedi.

Russo, boyutundan dolayı burnunu büyük olasılıkla diğer zamanlarda olduğundan daha fazla penise benzeten güneş gözlüklerine vurarak, "Karanlık daha iyi," dedi. "Birkaç gangster beni bir şekerci dükkânındayken vurmaya çalıştı. Cam gözlerimi kesti. İyi görebiliyorum, fakat çoğu zaman ışık hâlâ azap verebiliyor."

Michael, "Tabii ki," dedi. "Biz sadece senin daha rahat olmanı istiyoruz."

Russo masadaki yerini alırken, "Bu durumun sizi rahatsız ettiğinin farkındayım," dedi. "Yani hiçbir açıklama yapmadan ışıkları söndürmemin ve perdeleri kapatmamın demek istiyorum. Öyle değil mi? Böylece bunun ne demek olduğunu anladınız."

Hagen, "Neyin ne demek olduğunu anladık?" dedi.

"Haydi ama, yapma İrlandalı. Ne demek istediğimi biliyorsun, patronun da öyle. Siz New York'lular hep birbirinize benziyorsunuz. Kendi aranızda bir anlaşma yaptınız. Chicago'nun batısındaki her şey Chicago dediniz. Kısa bir süre sonra Chicago'nun batısındaki değişik şeyleri fark edip bu düşünceden çark ettiniz. Capone'un aklı başına geldi ve siz de frengili Napolili boktan heriflerin Chicago'da olduklarını düşündünüz. Ya bizler? Biz hiçbir şeyiz. O komisyonu oluşturdunuz, biz onun bir parçası mıydık? Hayır. Moe Greene o New York parasının hepsini aldı ve Las Vegas'ı inşa etti. Bize danışılmadı. Siz yeri geldiğinde buranın açık bir şehir olduğunu söylüyorsunuz. Bu konuda ne düşündüğümü bilmek ister misiniz? Harika. Açık tanımlaması Miami için işe yarar. Havana için de yarar ve umarım bu şekilde de devam eder. Ve belki de buradaki birçok yere de uyar. Fakat her şey neden bu kadar saygısızca olmalı? Bize çok fazla danışılmıyor. Benim takıldığım nokta da bu. Yine de sesimizi çıkartmadık. Sizinle tartışma ortamında değildik. Hiçbir şeyin iyi organize edilmediği birkaç yıl geçirmiştik. Olan

şey şuydu – sizin fırsattan yararlandığınızı söylemek istemiyorum ama biz kaybettik. *Pekâlâ*. Vegas her zaman olduğu gibi mükemmel işliyor. Chicago'da da her şey kontrol altında. New York'ta kısa bir süre için sokakları kan götürdü, fakat duyduğuma göre tekrar barış sağlamışsınız. Dilerim bu doğrudur. Benim takıldığım nokta şu: Sizin sorunlar yaşadığınız dönem boyunca ben hiç, *Hey, işte New York'taki arkadaşlarımın düştüğü kötü durumdan istifade etme zamanı*, diye düşündüm mü? Hayır. Tamamen olayların dışında kaldım. Sizden bana torpil geçmenizi ya da buna benzer bir şey yapmanızı beklemiyorum. İhtiyaç duyduğunuz o dönemlerde size gösterdiğim saygının karşılığında ne aldım? Sahip olduğunuz her şeyin merkez bürolarını *buraya* taşıdınız. Buraya! Ben *salak* değilim, tamam mı? Fakat şu İrlandalı gibi avukat da değilim ve o lanet olası Ivy League(*) okuluna da gitmedim. Dolayısıyla bana yardım edin. Bana neden buna boyun eğmem gerektiğini söyleyin."

Louie Russo'nun IQ seviyesi 90 civarlarında olmalıydı, ama insanları okumak konusunda bir dâhiydi. Gözlükler onun ne düşündüğünün anlaşılmasını güçleştiriyordu.

Michael, "Samimiyetini takdir ettim Don Russo," dedi. "Dürüst bir adamdan daha çok değer verdiğim hiçbir şey yoktur."

Russo homurdandı.

Michael, "Bilgilerini hangi kaynaktan aldığını bilmiyorum," dedi. "Fakat bunlar doğru değil. Las Vegas'ı işletmek gibi bir planımız yok. Tahoe Gölü'nde bir arazim var ve inşaatlarımız biter bitmez oraya taşınacağız, kalıcı olarak."

Russo, "En son yaptığım araştırmalara göre," dedi, "Tahoe de Chicago'nun batısında."

Michael omzunu silkti. "Zamanı geldiğinde, bu senin açından hiçbir önem taşımayacak."

"Ama şu anda önemli."

Michael, "Önemli olmak zorunda değil," dedi. "İlerde, daha başka üye de almayacağız. New York'taki her şeyden kademe kademe el çekmeye başladım. Burada yürüteceğim iş yasal olacak. İşleri rayına oturtup o noktaya ulaşana kadar senin desteğini –ya da en azından bu işlere çomak sokmamanı– istiyorum. Senin de bildiğin gibi –Dartmouth'ta geçirdiğim süreden

(*) Ivy League: ABD'nin önde gelen üniversitelerinin oluşturduğu grup.

bahsetmiştin– babamın işinde rol almayı hiçbir zaman planlamadım. Bunu o da istemiyordu zaten. Tıpkı söylediğim gibi, bu sadece geçici bir durum. Tahoe Gölü'nde yeni bir kumarhane açacağız ve o işi o kadar temiz bir şekilde yürütmek istiyoruz ki polisler, maliye ajanları, Kumar Komisyon üyeleri orada gönül rahatlığıyla günlerini ve gecelerini geçirebilecekler."

Russo güldü. "Lanet olası iyi şans!"

Michael ayağa kalkarak, "Bunu samimiyet olarak algılayacağım," dedi. "Artık gitmeliyiz. Kusura bakma. Sizleri burada misafir etmek büyük bir şerefti. Bu gece tekrar görüşebilmeyi dilerim."

Tom Hagen, Corleone Ailesi'nin eski bir dostu olan ve şimdi de kumarhanenin aşçıbaşılığını üstlenen Enzo Aguello'nun zemin kat ofisine giren kapıyı açtı. İçerdeki üç adam da – *capo*'lukları tescilli iki kişi Rocco Lampone ve Pete Clemenza ile korumaların başı Al Neri - geçen gün Detroit'te yapılan Pete'in oğlunun düğünündeydiler. Odadaki tüm gözler kan çanağı gibiydi. Lampone henüz otuz yaşındaydı, fakat olduğundan en az on yaş daha büyük gösteriyordu. Sol dizkapağını kaybettiğinden dolayı kullanmak zorunda kaldığı bastonu ve Gazi Nişanı'yla evini Kuzey Afrika'dan oraya taşımıştı. Clemenza'nın nefesi sandalyesinden kalkmak için harcadığı çaba sebebiyle kesildi. Hagen o güne kadar onu hep şu hiçbir zaman ihtiyarlamayan şişman adamlardan birisi olarak kabullenmişti, ama şimdi oldukça yaşlı görünüyordu. Yaklaşık yetmiş yaşlarında olmalıydı.

Yukarı katlardaki odalardan birinde toplanabilirlerdi, fakat Enzo'nun ofisi mütevazılık, yiyeceklere yakın konum ve yüzde yüz güvenli –paranın satın alabileceği en iyi aletlerle donatılmış bir ofisti, Neri tüm dinleme aletlerini oradan temizlemişti– olmak gibi avantajlar taşıyordu. Neri koridordaki yerini alarak kapıyı arkasından kapattı.

Clemenza, "Fredo nerede?" diye sordu.

Mike kafasını salladı.

Hagen, "O iyi," dedi. "Uçağı gecikti. Detroit'teki şu fırtınaları bilirsiniz işte. Yarın burada olacak."

Clemenza ve Lampone birbirlerine baktı. Enzo'nun gri renkli metal masasının etrafına yerleştirilmiş sert metal sandalyelere oturdular.

Clemenza, "Aslında hiçbir şey söylemeyecektim," dedi, "fakat şunu ifade etmekten nefret ediyorum ki, Fredo hakkında lanet derecede garip şeyler işittim." Fredo'nun yeni korumaları Clemenza'nın *yönetim*'inden geliyordu.

Mike, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Clemenza elini sallayarak onu susturdu. "İnanın bana, bu üzerinde konuşulmayacak kadar aptalca ve komik, ayrıca bunları uyuşturucu bağımlılarından ve zencilerden işittim, dolayısıyla söyleyeceklerimin yüzde doksanını daha şimdiden dikkate almayabilirsiniz. Ama sorun şu ki, hepimiz de onun," Clemenza sanki bir gaz sancısına yakalanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Yani, ben ılımlı bir hayat hakkında vaaz verebilecek birisi değilim, fakat onun kuvvet konusunda bir sorunu var."

"*Ilımlı* mı?" Michael kaşlarını kaldırdı. "*Bu* kelimeyi de nereden öğrendin?"

"O lanet olası oğlumu senin gittiğin gösterişli okula gönderdim Mike, işte bu kelimeyi de ondan işittim." Göz kırptı. "Ama *senin* tam aksine, o okulunu bitirdi."

"*Ilımlı* mı diyor? Sesli mi?"

"Bir şeyleri başka nasıl dile getirebilirsin? Bu kelime üzerine öğrendiğim diğer şeyleri de biliyor musun? Bu İngilizce dilinde beş sesli harfi birden öncelik sırasıyla içeren iki kelimeden birisi."(*)

"Peki, diğeri ne?"

"Diğerinin hangisi olduğunu nereden bilebilirim ki? Bir dakika önce, bunlardan sadece birisini nasıl kullanacağımı bilemeyecek kadar salak olduğumu düşünüyordun."

Herkes güldü ve tekrar çalışmaya başladılar.

Hagen'in şirket avukatı olarak çalıştığı kısa süre içerisinde, bunun yarısı kadar önemli olan ve en fazla yüzde on detayını taşıyan toplantılarda dahi, bir sürü sekreterin bulundurulmasına, hepsinin de deli gibi not almalarına rağmen, konuşulanların yarısının kayda geçmediğini, hatta geçenlerin bir kısmının da çarpıtıldığını öğrenmişti. Bu adamlar tabii ki hiçbir şeyi yazıya dökmüyorlardı, ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar her şeyi hatırlayacaklarını düşünüyorlardı. Eski işler, yeni işler, kızartılmış kalamar ve *pasta e fagioli* üzerine tam üç saat harcadılar.

(*) İngilizcede ılımlı anlamına gelen 'abstemious' kelimesindeki harf sırasından bahsediliyor.

Barzini'ler ve Tattaglia'larla aralarındaki savaşın, ailenin kazancının ne kadarını silip süpürdüğünü tartıştılar. Vito Corleone'nin gençlik çağlarından beri ortağı, arkadaşı ve destekçisi olan Tessio ve onun ailesine harcanan para ile organizasyonun karşı karşıya kaldığı diğer tıbbi, cenazeye ait ve ailevi finansal gereksinimlerin üzerinde duruldu. Tessio ile Mike'ın kayınbiraderi ve erkek kardeşi Sonny'nin katili, karısını döven hayvan Carlo'nun, Barzini ve Tattaglia'nın tuttuğu adamlar tarafından öldürüldüklerine ilişkin yanlış, ancak çoğunluk tarafından kabul gören –New York Polisi ve gazeteler, diğer suç aileleri, Corleone Ailesi dışındaki hemen herkes buna inanıyordu– fikrin beraberinde getirdiği başarılar üzerine konuşuldu. Tüm bunların ötesinde, Corleone Ailesi'nin New York savcılık ofisindeki en üst düzey adamı, o hafta içerisinde Tattaglia Ailesi fertlerini Emilio Barzini'nin öldürülmesinden, Barzini Ailesi fertlerini de Philip Tattaglia'nın katlinden sorumlu tutacak bir seri iddiayı ortaya atmayı planlıyordu. Genelde olduğu gibi, bu iddialar ve sonucunda gerçekleştirilecek tutuklamalar herhangi bir sonuca ulaşmayacak olsa da, FBI bu olayı kapanmış sayacak ve onlardan uzak durup dosyayı kaldıracaktı. Yerel polisler –tefeciler kadar, kaybedilen kazançtan da zarar gören binlercesi– her zamanki gibi bu işten en hoşnut kişilerdi. Medyanın kısa süreli ilgisi, bir müddet sonra başka yöne kayacaktı. Sonunda da, şu anki ateşkes samimi bir barışa dönüşecekti.

Clemenza omzunu silkerek, "Her on yılda bir," dedi, "böyle bir şeyler yaşar, ardından da tekrar çalışmaya döneriz." Enzo'nun masasında hiç açılmamış bir kürdan kutusu bulmuştu ve her birkaç dakikada bir yeni bir tane alıp çiğniyordu. Diğer adamların hepsi sigara içiyordu. Clemenza'nın doktoru ona sigarayı bırakmasını söylemişti. O da bunu başarmaya çalışıyordu. "Tıpkı saatin işleyişi gibi. Bu benim katıldığım dördüncü toplantı."

Yıllar içerisinde, oradaki hemen herkes Clemenza'nın bu teorisine benzer şeyler işitmişti. Hiç kimse ona karşılık vermedi.

Clemenza, "Pekâlâ," dedi. "Elde ettiğimiz şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun Mike? Barış mı?" Kürdanı sanki bir sigaraymış gibi sallıyordu. "Komisyonu toplantıya çağırmamıza gerek var mı?"

Michael teyit etmekten daha çok, sanki olaya yoğunlaşmış gibi kafasını salladı. Hagen, Michael'ın o gece üyeliğe alına-

cak kişilerin listesini komisyona sunmak için yetiştiremediğini biliyordu. Büyük olasılıkla o an için isteyeceği son şey komisyonun toplanmasıydı. Ama yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermedi. Kafasını yana eğip avucunu ileri doğru uzatırken, "Rocco?" dedi: *Senden sonra.*

Bu uzun sessizlik – Hagen etkilendiğini belirtmeliydi - Michael'ın soruyu büyük bir ciddiyetle düşündüğü ve güvenilir bir yardımcıya danışacağı izlenimi yarattı. Eğer Sonny yaşasaydı ve şu anda yönetimin başında olsaydı, ne düşündüğünü hemen ağzından kaçırır ve davranışından dolayı kendisiyle gurur duyardı. Michael babasından fikirbirliği sağlama becerisini miras almıştı ve bunu da başarıyla kullanıyordu.

Rocco Lampone sigarasından derin bir nefes çekti. "Bu altmış dört bin dolarlık bir soru, öyle değil mi? Birisi ortaya çıkıp bunu açıkça ifade etmediği sürece, savaşın bittiğini nereden bileceğiz ki, ha?"

Michael parmaklarını birbirine kenetledi ve hiçbir şey söylemedi. Yüzü tamamen ifadesizdi. Komisyon, Amerika'nın yirmi dört suç ailesine yönetici komitelik yapma yönünde faaliyet gösteriyordu. En önde gelen yedi ya da sekiz ailenin başkanları, yeni üyelerin, yeni *capo*'ların ve yeni patronların (bunlar arasında onaylanmayanı neredeyse hiç yoktu) isimlerini onaylıyor, en zor çatışmalara aracı olup çözüm buluyorlardı.

Lampone sonunda, "Bu soruya yanıt olarak evet diyeceğim," dedi, "barış sağladık. Joe Zaluchi, Molinari, Sütçü Aslan, Siyah Tony Stracci. Molinari hariç hepsi komisyonda, öyle değil mi? Forlenza da bize doğru meyilli! Ace'den haber var mı?"

Hagen, "Henüz yok," dedi. "Geraci bu kavgaya girildiğinde bizi aramalıydı."

Rocco, "Bu kesin bir şey," dedi. "Geraci, kavga değil. Kavgaya gelince, şu yarı zenci solağı seviyorum, çok hoş bir yumruğu var. İnsan bir kişinin dövüşürken bu derece hızlı ve soğukkanlı olabileceğini kesinlikle düşünemiyor."

Clemenza metal masaya dört kez vurdu ve kaşlarını kaldırdı.

Rocco, "Her neyse, Forlenza ile beş oluyor," dedi. "Hâlâ Paulie Fortunato'nun Barzini'lerin yeni Don'u olduğunu mu düşünüyoruz?"

Hagen, "Öyle," dedi.

"Öyleyse altı. O aklı başında bir adam ve Cleveland'a Bar-

zini'nin olduğundan daha yakın. Başka bir değişle, Yahudi ne yaparsa o da onu yapar. Böylece geriye sadece diğerleri kalıyor." Rocco Tattaglia, ismini telaffuz etmektense, iğrenç bir Sicilyalı taklidi yaptı. Onun Tattaglia'larla arasındaki farklar kişisel, içsel, karmaşıktı. Long Island'ın dışında, Sunrise Çevreyolu'nun ilerisindeki bir bungalovda Philip Tattaglia'nın karşısına çıkarak adamı şaşırtan oydu. Tattaglia jartiyerli ipek çorapları dışında üzerinde hiçbir şey olmaksızın orada dikiliyordu, yetmişli yaşlarda kıllı bir adamdı, genç fahişesi yatakta onun önünde uzanmış adam açık ağzına boşalmaya çabalarken göz yaşlarına hâkim olmaya çabalıyordu. Tattaglia'nın organizasyonu harap bir haldeydi. İşleri devralan adam, Philip Tattaglia'nın erkek kardeşi Rico, oraya Miami'deki konforlu bir emekliliği bırakarak gelmişti. Onun gibi bir adamın kan davasını daha fazla uzatmaya isteği yokmuş gibi görünüyordu, ama yine de Tattaglia, Tattaglia'ydı.

Mike karşılık olarak hiçbir şey söylemeyince, Lampone öğretmenini memnun etmeye çalışan kararlı bir okul öğrencisi gibi kaşlarını çattı. Mike odadaki en genç kişiydi, Amerika'nın en genç Don'uydu, buna rağmen herkes kendisini ona ispatlamaya, kabul ettirmeye çabalıyordu. Ayağa kalktı ve karşı duvara, gerek duyulması durumunda bir pencerenin yerleştirileceği muhtemel noktaya doğru yürüdü. "Ne düşünüyorsun Tom?"

Hagen, "Komisyon toplantısına gerek yok," dedi. "Eğer bunun üstesinden gelebiliyorsak tabii." Hagen, Vito'nun *consigliere*'si olarak, böyle bir toplantıya ilk kez katılan tek kişiydi. Ayrıca aileler arasında yapılan toplantılara ondan başka bu kadar ender katılan da yoktu. Şu durumda komisyonun toplantıya çağrılması, sorunları çığ gibi büyütürdü. "Böyle düşünmemin sebebi şu, bu yıl komisyon üyelerinden üçü vefat etti. Komisyon bu kadar yeni adamla toplanırsa, aralarına Louie Russo'yu da katıp katmayacaklarının kararını vermek zorunda kalacaklar. Onun hakkında kişisel olarak kim ne düşünürse düşünsün, Chicago'dan dolayı hepsi evet demek zorunda kalır. Eğer toplanmazlarsa, bu konuyu askıya alabilir ve bir dahaki sefere görüşeceklerini söyleyebilirler. Toplantının yapılması demek, Russo'nun birdenbire komisyonda yerini alması demektir ki, bu birçok şeyin değişmesi anlamına gelir. Beklenmedik şeyler."

Clemenza, "Bu adam yaşlandıkça," dedi, "burnu kuş gagasına benziyor."

Bu Mike'ı gülümsetti. Clemenza aynı ustalığı Vito'nun önünde de sergilemişti, ancak doğruyu söylemek gerekirse, Vito'yu gülümsetmek Mike'ı gülümsetmekten kat kat daha kolaydı.

Clemenza ufak yuvarlak ağzına dokuzuncu kürdanı yerleştirirken, "Lakabını aldığında, burnu bu kadar büyük değildi," dedi. "Şimdi ise ucu kıpkırmızı ve şekli tıpkı bir penis başına benziyor. Ya o kaşlar? Kasık kılı gibi. Haksız mıyım? Tek eksik olan şey burnunun yanından dışarı fırlamış bir damar, o da olsa Becerensurat edepsizce her şeyi ortaya serdiği için mutlaka hapse atılırdı. Lanet olsun, Capone'u vergi kaçırmaktan yakalamışlar." Kafasını salladı. "Efeminen bir tutuklama." Bu noktada Clemenza yumurtalıklarını tuttu ve iyi bir Chicago aksanıyla, "Bu Chicago'ya has bir uygulama," dedi.

Herkes güldü, Hagen bile. Yine de içten içe İrlandalı ve Yahudi gangsterlerin, çok arananlar listesinden büyükelçiliklere atlayabilme becerilerinin, (tıpkı kendisi gibi) bir noktaya kadar vergilerini aksatmadan ödemelerinden kaynaklandığını biliyordu. Asırlardır merkezi yönetime karşı duydukları güvensizlikten dolayı, birçok Sicilyalının bunu yapmıyor olması anlaşılabilir bir durumdu. Ayrıca onlarınkinin önemli hiçbir şeyin kaleme alınmadığı nakti bir iş olduğu da bir gerçekti. Yüz yıldır görevlerini yapan yüzlerce maliye ajanı, olan bitenin yüzde birini dahi anlamlandıramamıştı. Yine de, hükümetler büyük güç kullanan herhangi bir kişiden ya da bir şeyden farklı değillerdi. Onların olan şeyleri istemişlerdi. Onları beslemek zorundaydınız. Eğer yapmazsanız onları öldürecektiniz.

Ailenin menfaatlerinin tekrar tam anlamıyla işlevsel bir hal kazanması için çözümlenmesi gereken birkaç uygulanabilir konuyu tartıştılar. Konuşmanın sonuna yaklaşıldığında, Michael kendisinin ve babasının uzun dönemde sonuçlanabilecek hırslı planlarından bahsetti, bunları Vito'nun Michael'ın *consigliere*'liğini yaptığı aylar içerisinde şekillendirmişlerdi. Hagen herkese büyükelçiyle yaptığı tartışmaları ve 1960 yılı Beyaz Saray'ı için James Kavanaugh Shea'nın yaptığı planda ailenin aldığı rolü anlattı. Hepsi de Hagen'in kendisine ilişkin planını biliyorlardı: Gelecek yıl senatörlük yarışına katılıp kaybetmek (senatör nasılsa Corleone'ler için çantada keklikti), ardından da saygın bir yenilgi sayesinde oluşan meşruluğu kullanarak valinin kendisini kabineye önermesini kolaylaştırmak. 1960 yılında, Hagen vali seçimlerine katılabilir ve kazanabilirdi. Bu

Michael'ı iş çerçevesindeki son sıraya yerleştirmişti.

"Diğer alanlardaki adam ve destek eksikliklerimizi görüşmeden önce, zirvedeki sorunları halletmeliyiz. Birinci sırada, Tessio'nun eski *yönetim* konusu var. Seçimimi yapmadan önce fikir beyan etmek isteyen var mı?"

Hepsi kafasını olumsuz anlamda salladı. Seçim daha şimdiden belliydi: Özellikle Tessio'nun başına neler geldiğini bilenlerden birisi olarak Geraci bu noktadaki en iyi seçim olacaktı. Doğru, New York'taki bazı eski adamlardan onun hakkında farklı şikâyetler işitilmişti. O Tessio'nun *protégé*'siydi, fakat Tessio aileye ihanet etmişti. Geraci'nin üstlenmesine izin verilen bir narkotik operasyonu (her ne kadar hâlâ bu konuda söylentiler olsa da) işi vardı. Ayrıca gençti de (Michael'dan büyüktü). Cleveland'dandı. Bir yüksekokul derecesi vardı ve birkaç hukuk dersi almıştı. Hagen onun ismini ilk kez, Paulie Gatto onu Amerigo Bonasera'nın kızına tecavüz eden serserileri tartaklaması için tuttuğunda işitmişti. Üç yıl sonra, Gatto öldürülünce, Geraci Rocco'nun ardından Pete'in başkanlık için ikinci seçeneği halini almıştı. Rocco kendisine verilen fırsatların çoğunu büyük bir başarıyla değerlendirmişti, şimdi *capo*'ydu, ama Geraci Michael'a benzeyen bir adamdı. Ayrıca o güne kadar en iyi kazanç sağlayan aile üyelerinden biriydi. Tabii ortada başka seçenekler de vardı, daha yaşlı olan DiMiceli kardeşler ya da belki de Eddie Paradise gibi. Bunlar sert ve sadık adamlardı fakat Ace ile kesinlikle aynı kulvarda değillerdi.

Pete, "Bu konuda söyleyebileceğim en bilgece tanımlama şu olabilir ki," dedi, "eğer İsa bizzat kendisi *capo*'luğa yükselmeye hazır olsaydı bile, onunla ilgili çeşitli şikâyetler işitirdiniz. Ben uzun süredir bu işin içindeyim ve piyasada Geraci gibi kazanan tek bir kişi daha görmedim. Herif nikel yutup şerit yığınları halinde Clevelands sıçabiliyor. Onun içini dışını tanımıyorum ama, bildiklerim yetiyor. O beni etkiliyor."

Michael olumlu anlamda kafasını salladı. "Başka bir şey var mı?"

Rocco, "Eddie Paradise hakkında ufak bir şey," dedi.

Michael, "Evet?" diye sordu.

Rocco omzunu silkti. "O iyi bir adam. Üyelik aidatlarını ödedi. İnsanlar onu tanıyor."

Michael "Tamam," dedi. "Bu konuda söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Rocco, "Eddie karımın kuzeni," dedi. "Eşim bana kuzeni için yeterli desteği verip vermediğimi sorduğunda, yani – hepiniz evlisiniz, hepinizin aileleri var. Bu kadar yeter, başka sözüm yok."

Michael, "Verilen destek bir kenara yazıldı," dedi. "Tamam. Benim seçimim Fausto Geraci."

Bu karar samimi bir onaylamayla desteklendi. Hagen, daha önceden Geraci *Fausto* isminin başka birisi tarafından kullanıldığını hiç işitmemişti, ama Michael çok ender olarak insanları sokak adlarıyla çağırırdı, bu yaşlı adamdan aldığı garip bir alışkanlıktı. Sonny bu konuda onun tam tersiydi. Birisini yıllardır tanıyorsa, onunla çeşitli işler çevirmişse, onun evinde yemek yemişse, çoğu zaman o adamın soyadını evlilik ya da cenaze ilanlarından öğrenirdi.

Michael, "Bu beni sana yönlendiriyor Tom," dedi. "Bu senin işin."

Hagen kafasını sallayarak onayladı.

Michael, Pete ve Rocco'ya baktı. "Tom siyasetle daha içli dışlı olduğu için, bazı işleri onun yürütmesine ihtiyacımız var. Bir *consigliere* olduğu günden bu yana..."

Hagen'e danışılmamış ve kendisi de bu durumun değişmesi için çaba sarf etmemişti.

"Tom tıpkı yasal bir danışmanının olması gerektiği gibi güvenilir bir müşavir olarak kaldı. Her şey bu şekilde devam edecek. Fakat bu bir *consigliere* açısından eksiklik yaratıyor. Tom bugüne kadar harika bir iş çıkarttı, ve babam..." Michael avuçlarını havaya açtı, merhum Don'un büyüklüğünü anlatmaya kelimeler yetersizdi. "Ben bir vâris göremiyorum. Gelecek yıl, uygun fırsatı yakaladığımda *consigliere* sorumluluklarını tüm *capo*'lara ve Tom, tabii ki sana dağıtacağım."

Hagen, Michael'ın Fredo'dan bahsetmiş olmasının tesadüf olmadığını düşündü.

Michael, "Fakat," dedi. Sessizliğin bir süre daha devam etmesine olanak verdi. "*Consigliere*'lerim tarafından temsil edilmem gereken durumlar var; komisyon toplantıları ve buna benzer yerler. Bu tip durumlarda, babamın eski arkadaşı Pete Clemenza dışında hiç kimseye baş vurmayacağım."

Hagen alkışladı ve Pete'in sırtına vurdu. Clemenza bundan şeref duyacağını belirtti. Rocco onu kucakladı. Clemenza Neri'ye seslendi ve Enzo'nun şerefe kadeh kaldırmak için biraz

strega getirmesini söyledi. Hagen gülümsedi. Bu da başka bir şeydi: Clemenza gibi adamlar giderlerken, önemli şerefe kadeh kaldırmalar artık strega ya da ev yapımı grappa'larla yapılmazdı. Bunun yerine Jack Daniel's ya da Johnnie Walker kullanılırdı. Çok geçmeden, toplantı odasında toplanarak kahve fincanlarını tokuşturdular.

Enzo birdenbire masasının çekmecesinde bir şişe strega olduğunu hatırladı. Kadeh kaldırmak için onlara katıldı. Clemenza, "Hayatlarımızı yaşayalım ki öldüğümüzde gülümsüyor olalım," dedi. "Ve diğer herkes de lanet birer bebek gibi ağlasın."

Tam dışarı çıkıp dağılacaklardı ki, kapı tıklatıldı.

Neri kapıyı açarken, "Özür dilerim dostlar," dedi. "Tam çıkmaya hazırlanıyormuşsunuz gibi görünüyor ve..."

Gösterişli bir el çantası taşıyan Johnny Fontane onu dirsekleyerek hemen yanından içeri girdi, neredeyse fısıltıya yakın bir ses tonuyla sanki, "Kuşlarınız nasıl dostlar?" gibi bir şeyler geveledi. Neri kaşlarını çatarak baktı. Hayatı boyunca onu dirsekleyip geçecek tek bir kişiyle dahi karşılaşmamıştı, bu Fontane gibi hoş bir *pezzonovante* çocuk dahi olamazdı.

Clemenza, "Tam da senin hakkında konuşuyorduk," dedi. "Şu patlattığın heykel, odandaki, o şeyin üç bin dolara patladığını biliyor musun?"

Fontane, "İyi pazarlık etmişsin," dedi. "Ben beş bin dolar olduğunu düşünüyordum."

O hiçbir zaman Michael'la yakınlaşamamıştı, ama yine de odayı boydan boya geçerek onu kucakladı. Michael tepki göstermedi. Hiçbir şey söylemedi.

Hagen'in eğlence piyasasındaki insanlarla arası pek yoktu.

Hal Mitchell kapının eşiğinde belirdi. Şimdi onun da üzerinde smokini vardı. Nefes nefeseyken özür diledi. "Sadece şu açılış temsilleri devam ediyordu ve..."

"Birinci şey." Fontane el çantasını uzanabildiği kadar yukarıya kaldırdı. "İşte burada." Sonra yere bıraktı. Çanta Michael'ın önündeki masaya hızla düştü. İçinde para varmış gibi bir ses çıkmıştı. "Frank Falcone'den posta. Selamlarını gönderiyor, ayrıca Bay Pignatelli de öyle."

Tahminen bu Falcone'nin kontrol ettiği Hollywood sendikalarının ödedikleri aylık paralardan "ödünç" alınan bir meblağdı –Bulutlardaki Kale'ye yapılan bir yatırım.

Michael oturduğu yerden kalkmadı. El çantasına baktı. Bunun dışında hareket etmedi. Eğer tüm öğleden sonrayı ölü olarak geçirmiş olsaydı dahi yüzü bundan daha ifadesiz olamazdı.

Şarkıcının şakağındaki bir damar atmaya başladı.

Michael parmağını boş kadehinin ağız kısmında dolandırdı.

Diğer adamlar oldukları yerde kalarak Fontane ve Mike'ın birbirlerine bakmalarına zaman tanıdılar ve Fontane'nin konuşmaya devam ederek ikinci şeyi söylemesini beklediler. Onun için yapılan onca şeyin ardından bu kadar küçük bir iyilikle geri dönüşün, böyle çocukça ani bir patlayışı tetikleyebileceği hiç akla gelir bir şey değildi.

Hagen, Fontane'in minnetsizliğini hiçbir zaman anlayamamıştı. On yıl önce, Connie'nin düğün gününde, Hagen iki lütufu gerçekleştirerek ön plana geçmişti: Enzo Aguello'ya Amerikan vatandaşlığını almış ve Johnny'ye de o savaş filminde şans tanımıştı. O günden beri, Enzo ona karşı hep sadık bir arkadaş olmuş, hatta iki araba dolusu adam Vito'yu öldürmek için geldiğinde hastanede Michael'ın yanında silahsız olarak yerini almış, büyük olasılıkla da bu cesaretiyle Don'un hayatını kurtarmıştı. Ya Johnny Fontane Corleone'lere ne vermişti?

Hiç kimse Les Halley Orkestrası'yla bir anlaşma imzalaması için Johnny'nin kafasına silah dayamamıştı, hatta Vito Corleone Johnny'den uzak durması için Halley'e silahlı bir adam göndermek ve onu tehdit etmek zorunda kalmıştı. Corleone'ler onu şu savaş filminde oynatmaları için Jack Woltz'la bağlantı kurmuşlardı ve eğer Johnny o günlerde Woltz'un âşık olduğu genç yıldız adayını becermemiş olsaydı en başta yer alacaktı. Bunları düşününce Hagen'in tüyleri diken diken oldu. O kadar çok insanın öldürülüşüne şahit olduktan sonra, nasıl oluyordu da kâbuslarında Luca'nın bir pala alıp Woltz'un yarış atlarından birisinin kafasını bedeninden ayırdığını görüyordu? Bu Hagen'in o güne kadar hiç görmediği bir şeydi. Hatta, tıpkı beklenildiği gibi, Woltz olayı ört bas ettiği için, Johnny'nin bundan haberi dahi yoktu. Corleone'lerin diğer bir hediyesi; cehaletin affedilmesi. Corleone'ler Fontane'ye bir Oscar Ödülü dahi kazandırmıştı. Tüm bu iyilikler karşısında böyle mi davranılırdı?

Odadaki sessizlik derinleşti.

Fontane ağırlığını bir bacaktan diğerine aktardı. Gerçek-

ten de Michael Corleone ile yapacağı sinir savaşını kazanabileceğini mi düşünmüştü?

Sonunda, Fontane tuttuğu nefesini bıraktı. "Pekâlâ, ama size ikinci bir şey daha." Boğazını işaret etti. "Lanet derecede üzgünüm, fakat bu işe devam etmemin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum."

Michael'ın söylediği tek şey, "Bu doğru mu?" demek oldu.

Clemenza dudaklarını büzdü ve yumuşamış bir kürdanı Fontane'nin kulağının dibinden fırlattı. "Fredo'nun doktorunun seni iyileştirdiğini sanıyordum. Boğazını yani. Şu Yahudi cerrah, adı neydi. Jules Stein."

Johnny, "Segal," diyerek düzeltti. "İyileştirdi." Odaya bir göz attı. "Bu bana bir şeyi hatırlattı. Siz Fredo'yu gördünüz mü? Onun için de bir şey getirdim. Bir hediye. Benden bir hediye."

Hagen, "Uçağı gecikti," dedi.

Fontane omzunu silkti. "Sanıyorum bekleyebilirim," dedi. "Bakın dostlar, beni bilirsiniz. Ben bir profesyonelim." Yaptığı sahne konuşması, onu erkeklerin kendilerine yaklaşmalarını sağlamak amacıyla bu yola başvuran kadınlara benzetmişti. "Sesim iyi, ama ya boğazım?" Kafasını salladı. "Yüzde yüz iyileşmedi. Ama yine de buradaki gösterileri yapıyor, kumarhaneyi dolduruyorum. Bugün Los Angeles'ta muhteşem bir kayıt çalışmam oldu. Bazen, bilirsiniz işte. Boğazım orada tahriş oldu. Uçakta uykuya daldım. Uyandığımda boğazım ne haldeydi? Korkunç bir ağrı. İşte bu yüzden düşünüyordum da..."

Clemenza, "Bu yaptığın ilk hata," dedi.

"Biraz tuzlu suyla gargara yapmam ve zıbarıp yatmam gerek. Bu halimle pek de iyi sayılmam. Uyuşuk Çatlaklar uzun bir süre devam edebilir." Morrie "Uyuşuk Çatlaklar" Streator, Fontane'nin uzun süredir götürdüğü açılış rolüydü, Catskill'lerden kurtardığı komik bir adam. "Piyesi hâlâ oynuyoruz. Herkes gülmekten çatlıyor. İsterseniz sorun."

Kimse sormadı. O aşamada dikkate alınması gereken nokta, ziyaretçilerin yapılan şakalardan ne kadar eğlendikleri değildi.

Fontane, "Buzz Fratello'yu çağırmaya," dedi, "cesaret ettim. Onun ve Dotty'nin bu gece gösterileri yok. Bunu yapabilirlerdi. Benim yerime adım atabilirler. Aslına bakılırsa, şimdiye çoktan kendi yollarında ilerlemeye başladılar bile."

Clemenza etkilenmiş bir şekilde "Öyle mi?" diye sordu. "Şu Buzz'ı gördükçe daha çok seviyorum."

Hal, "Yapılacak hiçbir şey yok Johnny," dedi. Hiç kimse onu davet etmediği için odaya girememiş, tıpkı Neri gibi kapının dışında kalmıştı. "Buzz Fratello ve Dotty Ames kontrat altında." Chicago askeri birliklerinin kontrolü altında olan Kasbah'ı kastediyordu. "Münhasıran."

"Onlar gelecek hafta sonundan önce işe başlamayacaklar. Bu sadece özel bir gösteri, öyle değil mi? Bir parti. Bu birisinin şu salonlarda şarkı söylemesinden pek farklı bir şey değil. Hepimiz bunu yapıyoruz."

Michael gözlerini Fontane'den ayırmaksızın hiç kımıldamadan bekledi. Uzun bir sürenin ardından, uzandı ve parmak uçlarını elinin tersiyle kendi çenekemiğine vurdu, bu merhum Don'un hareket tarzına o kadar benziyordu ki, Hagen ürperdi.

Fontane, "Mike," dedi. "Michael." Başarısız olmaya devam ediyordu. Fakat yine de onun hakkını vermek gerekirdi. Onun yerinde başka biri olsaydı arkasına döner ve hiçbir şey anlaşılmayan yüzlerden bir şeyler okumaya çalışarak odadaki diğer insanlara bakardı. Hatta nükteli birkaç söz bile sarf edebilirdi –bu genel anlamda Fontane'nin doğasıydı. Fakat Johnny doğrudan konuya girdi. "Don Corleone. Sana saygım büyük. Bu gerçek. Ama ya bu? Sözü edilen sadece tek bir gösteri."

Michael ellerini masaya yerleştirdi. Gözünü dahi kırpmadı. Sonunda boğazını temizledi. Uzun süren bir hareketsizliğin ardından, söyledikleri tıpkı bir kurşun yarası etkisi bıraktı.

Michael, "Senin ne bok yediğin," dedi, "benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Def ol git."

Bölüm On

FRANK FALCONE, CLEVELAND silah deposundaki o kavga üzerine yüz bin dolar bahse girmişti. Nick Geraci'ye, bu Geraci açısından Falcone'yi sırtına bağlayarak kıyıya kadar yüzmek zorunda kalacağı anlamına gelse de, ringe yakın bir yerde oturacağını söyledi. Don Forlenza teknelerinden birini onların hizmetine vermeyi önerdi. Gülen Sal Narducci büyüklerin çoktan kavga seyretmeye oraya gittiklerine dikkatleri çekti. Geriye, balıkçı kayıklarının dışında başka bir araç kalmamıştı, ki zaten bunlar da fırtına sırasında derin sulara açılmaya uygun araçlar değillerdi.

Bu uzun bir uçuş olmayacaktı; belki on beş dakika alacaktı. Geraci onlara telaşlanmamalarını, bundan yüz kat daha kötü hava şartlarında defalarca uçtuğunu belirtmiş –tabii ki bu doğru değildi– ardından da uçağı hazırlamaya gitmişti. Burke Lakefront Havaalanı'ndaki kuleyle temasa geçmiş, havalanmaması konusunda uyarı almıştı. Bunu işitmemiş gibi davranmaya karar verdi.

Tony Molinari'yi, Frank Falcone'yi, Richard "Maymun" Aspromonte'yi, Solak Mancuso'yu ve resmi adı Gerald O'Malley olan pilotu taşıyan çift motorlu uçak, Rattlesnake Adası'ndan havalandı ve kararmış gökyüzüne doğru yükseldi. Havalandıkları andan itibaren, uçuş tam bir mücadele halini almıştı. Fırtınanın yoluna çıkarttığı engellerle kafası o kadar meşguldü ki, yakıtla ilgili herhangi bir sorun olup olmayacağından dahi emin değildi. Büyük olasılıkla böyle bir şey yaşamayacaklardı. Havalanmadan önce her iki yakıt tankına da bakmıştı. Gereksiz yere depoları değiştirerek diğer yakıt tankını kullanmaya başladı, bunu yapma sebebi tedbir almak değildi, sadece başka şeylere odaklanması gerekiyordu. Cleveland'ın ışıklarını görmek amacıyla gökyüzünde zoraki ilerlerken, motorun teklediğini işittiğini zannetti ve hiç düşünmeden tekrar tankları de-

ğiştirdi, kuleye sabotaj olabileceğine ilişkin bir şeyler söyledi, ki böyle bir tehditi bırakın Nick Geraci'yi, ondan on kat daha tecrübeli pilotlar dahi ayırt edemezlerdi.

Uçak Cleveland'a doğru yaklaşmaya başladı. Pilotun kuleye ilettiği son sözler "*Sono fottuto,*" oldu. Anlamı: "Boku yedim."

Sonra, kıyıdan bir mil kadar açıkta, uçak Erie Gölü'nün köpüklü sularına daldı.

Geraci okulda futbol oynarken, hatta ringe çıktığında bedenine ve kafasına birçok darbe almıştı. Bir keresinde, Havasu Gölü'nde, babasının kullandığı bir sürat motoruyla aluminyum iskeleye toslamışlardı. Hayatı boyunca aldığı en acımasız yumruk, en öldürücü darbe ve her nasılsa canlı olarak kurtulduğu o sürat motoru kazası birleştirilse bile, toplamı uçağın Erie Gölü'ne çakılışı sonucunda hissedilen darbenin yarısını dahi karşılayamazdı.

Uçak takla attı. Bir süre sonra Geraci su altındaydı. Kapısı sıkışmıştı. Bacaklarını boşa çıkarttı ve ön camda oluşan deliği daha da büyütebilmek için tekme atmaya başladı. Su simsiyahtı. Tam delikten dışarı çıkmaya çalışıyordu ki, bir el uzanıp kolunu kavradı. Etraf bunun kimin eli olduğunu anlayamayacağı kadar karanlıktı. Adamı da, ön camdaki delikten dışarı, kendisiyle beraber çekmeyi denedi. Adam sıkışmıştı. Eğer Geraci onu da beraberinde götürmeye çabalamaya devam ederse, ikisi birden ölecekti. Nefesi neredeyse tükenmek üzereydi. Adam kolunu çok sıkı kavramıştı, parmakları neredeyse etine saplanıyordu. Geraci zorla parmakları açtı, kemiklerin kırılışlarını hem hissetmiş, hem de işitmişti.

Geraci batıktan çıkıp yüzmeye başladı. Su yüzeyini bulabilmek için yağmur damlalarının çıkardığı sesi takip etti. Ciğerleri kasıldı ve gırtlağı ağrıdı. Tam kafatasının tepesinde, büyük bir sancı hissetti. Artık tükenmişti. hiçbir zaman yukarıya ulaşamayacaktı. Ciğerlerine su dolacaktı. İşte olacak olan şey buydu. *Son kez güzel bir şeyler düşün, bu ana değecek bir şeyler*, fakat hissedebildiği tek şey etrafını kaplayan pis suydu, evine yakındı ve işte öleceği yer de burasıydı. Yüzmeye devam etti. Annesi yüzmeyi severdi. Annesi! Ah. Bu çok güzel bir son dakika anısıydı. Geraci onu severdi. O iyi bir anne, iyi bir kadındı. Onu görebiliyordu. Son gördüğü gündekinden daha gençti. Şimdi bir martini yudumluyor ve eski mahallesindeki

halk havuzunun hemen yanında, bir sinema dergisi okuyordu. O da ölmüştü.

Johnny Fontane, o geceye özel misafirleri Buzz Fratello ve sevgili becerikli Bayan Dotty Ames ile birlikte, Kumdaki Kale'deki Beautiful Oasis Room'da gerçekleştirilen şovu, içmeye ilişkin upuzun ve neşeli şarkı potpurisiyle bitirdiler. Programı, henüz kaza hakkında en ufak bir bilgisi olmayan bir topluluğa sunmuşlardı. Bu özel davet üzerine gelmiş bir gruptu, büyük çoğunluğu Amerika'nın çeşitli yerlerinde bulunan Teamsters (Kamyoncular Birliği) görevlileri ve eşlerinden (ya da daha genç taklitlerden) oluşmaktaydı. Michael Corleone programın yanında diğer birkaç şey de sipariş etmişti –evin her yerine ve kiralık odalara, yiyecek ve bin dolar ederinde patates cipsi dağıtılmıştı. Bu özel bir parti olduğu için, çoğunluğu normal şartlarda Las Vegas'a adım dahi atamayacak kişiler bile o gün oradaydı. Örneğin: Sahnenin tam yanında Don Molinari'nin erkek kardeşi Butchie (bir zamanlar uçak kaçırmış ve tehdit suçundan yakalanmıştı) ve San Francisco'dan gelen birkaç önemli adam vardı. Erkekler tuvaletinde, bir yandan işemeye çalışırken diğer yandan İtalyanca yaratıcı küfürler savuran kişi, New Orleans'ın patronu olan ve Havana'daki gücü gün geçtikçe artan Carlo Tramonti (kasıtsız cinayet, büyük hırsızlıklar kundakçılık; sigorta sahtekârlığı) idi. Diğer New York ailelerini temsilen en azından birer kişi orada yer almaktaydı, her birinin yanında kadınlar ve korumaları vardı. Müthiş güneş gözlükleri takan soluk benizli adam Chicago'nun Louie "Becerensurat" Russo'suydu (çalınmış eşya satma, tecavüz, federal bir ajana rüşvet verme), bazı FBI görevlileri onun La Cosa Nostra olarak anılan bütünün 'hâlâ boş olan *'capo di tutti i capi*'liğini kazanma ihtimali' olduğuna inanıyorlardı. Bir araya geldiklerinde, tüm bu insanların görünüşleri, Corleone'lerin New York'tan gelen ortaklarının hiç şüphe uyandırmamalarına ve dikkat çekmemelerine yaramaya yetmişti. Ayrıca ortada yeterince – özellikle sahneye o kadar yakın oturdukları ve art niyetsiz dile getirilen iğnelemelere göğüs gerdikleri için - kızaran insan, mutlu balayı çiftleri, Bayan Susan Zaluchi ve yeni kocası Ray Clemenza vardı. Haydi arkadaşlar, el ele tutuşun. Hep birlikte onlar için söyleyelim.

Michael Corleone kendi siyah kadife koltuğunda arkasına yaslandı ve sigarasından derin bir nefes çekti. Saatine baktı. Bu

bir İsviçre yapımı saatti ve elli yıldan da eskiydi. Bir zamanlar adı Vogelsong olan ve son nefesini bunu almasını Michael'a söylemek için harcayan bir denizciye aitti.

O dakikaya kadar, eğer her şey yolunda gittiyse, uçaktaki herkes ölmüş olmalıydı.

Michael daha önce de uçak kazası görmüştü. Hem de yakından. Düşen uçaktaki adamların yüzlerindeki korkuyu resmetmek onun açısından çok kolaydı. Kafasını salladı. Bunu düşünmek istemiyordu.

Onun yerine şunu düşündü: Planı işe yaramıştı. Daha önce bazı yenilgileri, maddi tazminat kayıpları olmuş, orta yolu bulma çabaları yaşamış olabilirdi, fakat sonunda hepsi işe yaramıştı.

Artık komisyon toplanabilirdi. Hagen hatalıydı: hiçbir sözleşme eğer Chicago işin içinde değilse sonlanmazdı, ancak Chicago'ya ilişkin hiçbir barış Louie Russo masaya harekete geçmek amacıyla oturmadığı sürece Corleone'lerin ilgisini çekmeyecekti. Bu kaza onu fazlasıyla motive etmeliydi.

Michael büyük olasılıkla o güne kadar bir sigarayı hiç bu kadar hızlı içmemiş, ya da ondan bu derece zevk almamıştı. Bir tane daha yaktı ve derin bir nefes çekti.

Yapması gerekeni yapmıştı. Süre. Bu yüzden, harika bir uyku çekecekti. Tüm olanlar bir ay ya da buna yakın bir süre içerisinde toparlanıp rayına oturduktan sonra, izne çıkacak ve günde on iki saat uyuyacaktı. Bir yetişkin olarak hiç tatile çıkmış mıydı? Sicilya'da saklandığı o yıllar bir yana, hiç izin kullanmış mıydı? Hayır. Savaş boyunca, özgürdü –Hawaii, Yeni Zelanda. İyi ama ya ailesiyle birlikte bir tatil? Hiçbir zaman. O, Kay ve çocuklar Acapulco'ya gitmeliydi. Belki de Hawaii'yi barış zamanı bir kez daha görebilirlerdi. Neden olmasın? Anthony ve Mary ile birlikte, tıpkı Baba'nın her zaman fırsat bulduğu gibi soytarılık etmek, kuma gömülmek, Kay'in seksi sırtına güneş yağı sürmek, belki de onu tekrar hamile bırakıp bırakamayacağını görmek. Çiçekli gömlekler giyecek, mambo yapacaktı.

Michael yarı dolu su bardağını kaldırdı. *Başardık Baba*, diye düşündü. *Kazandık.*

Clemenza gülmekten kızarmış yüzüyle, "Allah her şeye kadir," dedi ve tıpkı çılgın biri gibi sahnenin etrafında dönüp duran Fratello'yu şişman parmağıyla işaret etti. "O bir başka, öyle değil mi?"

Michael, "Başka," dedi.

Fontane geri çekilmiş, numaralar yapıyor ve kendisini sesini kullanması için zorlayan insanlarla şakalaşıyordu, fakat güzel bir şeyler yapmadığı anlarda dahi etrafına hayranlık saçıyordu. O bir gangsterdi, ama aynı zamanda da bir sanatçıydı. Michael, Fontane'nin o akşam üzeri takındığı konuşma tarzıyla konuşabilecek bir insan değildi, fakat aynı şekilde o da diğerleri gibi bu adama kızamıyordu.

Fratello mu? Büyük bir hayal kırıklığı. O yıllar boyunca "bir saksafon *cafone*'si"(*) olarak anılmıştı. Ardından saksofon çalmayı bırakmış, tıpkı bir zenci gibi fakat hafif bir İtalyan aksanıyla şarkı söylemeye başlamış, kendisinin yarı yaşında uzun bacaklı bir sarışınla evlenmiş ve sonra bam: Buzz Fratello ve Dotty Ames, The Starbright Soap Variety Hour yıldızları.

Fratello gösteriyi sahneyi boydan boya koşup kendisini yere atarak, yaklaşık beş metre kadar kayıp Dotty'nin bacaklarının arasından geçerek, mükemmel bir zamanlamayla doğru yerde durup sırtüstü dönerek, yukarı, Dotty'nin apış arasına bakıp komik bir tarzda inanmaz ifadeyle gözlerini ovuşturarak bitirdi. Fontane gülmekten katıldı. Dotty, Buzz'a ayağa kalkması için yardım etti ve hepsi de eğilip selam verdiler. Kalabalık ayağa kalktı. Şarkıcılar sahneden indiler. Coşkun alkış devam etti. Orkestra trampet temposunu hiç kesmedi; onların bir kez daha sahneye dönecekleri belliydi.

Michael omzunda bir el hissetti.

Hal Mitchell, "Telefon," diye fısıldadı. "Tom arıyor."

Michael kafasını salladı ve sigarasını söndürdü. *Gösteri zamanı.* Louie Russo'nun masasına bir göz attı. Birisi de eğilmiş onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve Michael fısıldayan kişiyle göz teması kurunca, adam kafasını çevirdi. Michael uzanıp Clemenza'nın sırtına dokundu.

Saniyeler sonra, orkestra 'Mala Femmina'yı çalmaya başladığında ve Buzz, Dotty, Fontane birbirlerinin kollarına girmiş halde tekrar sahneye çıktıklarında – Erie Gölü'ndeki olaya ilişkin bilgiler, kaba detaylarla Louie Russo'ya iletilmiş olmalıydı. Russo güneş gözlüklerinin üzerinden köşedeki siyah kadife bölüme göz attığında, orasının bomboş olduğunu gördü. Mum bile sönmüştü.

(*) İtalyancada kaba, görgüsüz.

Nick Geraci'nin kafası suyu yarıp dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı, kollarını ve bacaklarını kımıldatmayı denedi, ardından yüksek bir çığlık attı. İlk kez çatlak kaburgalarından ve kırık bacaklarından kaynaklanan bu derece şiddetli bir sancı hissediyordu.

Yaklaşık yüz metre kadar ilerde, uçağın Erie Gölü'ne çakıldığı noktayı belli eden alev almış ince bir petrol tabakası görünüyordu. Bu tabakanın tam ortasında batıp çıkan bir kanat, üzerinde aslan logosu olan gövdeden kopmuş büyük bir parça ve Frank Falcone'nin cesedi olduğunu tahmin ettiği bedenin arka yarısı görünüyordu.

Acı ve adrenalin her ne kadar rahatça düşünmesini engelliyor olsa da, Geraci'nin ne olduğu ya da bunun kimin hatası olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sadece eğer oradaki herkes öldüyse, kendisinin de onların arasında olabileceği düşüncesi onu olaya bağlıyordu. Kurtulmak, ölmek anlamına gelebilirdi.

Yağmura rağmen Cleveland'ın puslu siluetini görebiliyordu. Yüzerek oradan uzaklaştı. Kuzeye. Rattlesnake Adası'na geri dönecek, Kanada'ya gidecek, bunu başarmak için de mutlaka oralardan geçen bir bota rastlayacaktı. Tek başına kalıp, olup biteni gözden geçirebileceği bir yer. Kendi kaderini kontrol etme fırsatını yakalayabileceği bir mekân. Bacağı sanki alevler arasında yanıyormuşçasına acı veriyordu ve çatlak kaburgaları neredeyse nefes almasını engelliyordu. Sahil güvenlik motoru onun yerini tespit ettiğinde, Geraci kaza mahallinden neredeyse çeyrek mil uzaktaydı, büyük bir şok geçiriyordu; kendinde değildi, ciğerleri suyla doluyor ve gitgide batıyordu.

Kumdaki Kale'nin yüksek korkuluklarının arkasına saklanmış üç kuleden birinde, aynalı camlarla kaplı, isimsiz, döner bir balo salonu vardı ve merasim orada yapılacaktı.

Clemenza, Michael'ı dirseğiyle nazikçe dürtüklerken, "Bahse girerim şu anda burnuna yazıcının mürekkep kokusu geliyordur," dedi. "Neredeyse tadını dahi alabilecek durumdasın, yanılıyor muyum? Tam boğazının gerisinde. Yağ gibi, ama ondan daha kötü."

Michael'ın duvardaki aynalardan yansıyan görüntüsü, kristal kadehten buzlu su içiyordu. Tıpkı rüzgârı arkasına al-

mış, tüm dünya ayaklarının dibine serili, yaralanmaz, parlak saçlı, saygın bir adama benziyordu.

Clemenza "Sana söylüyorum," dedi. "Senin şu yaşlı adamını hiç böyle..."

Michael kafasını sallayarak onayladı.

Clemenza, "Ağlarken görmemiştim," diye sözlerine devam etti. "Yıllardır onu ilk kez bu halde görüyorum."

Sicilya'daki sürgünden Amerika'ya dönüşünü takip eden birkaç hafta içerisinde, Michael'a gereken eğitimi veren kişi Clemenza'ydı. Sollozzo ve McCluskey üç yıl önce öldürülmüşlerdi. Clemenza'nm Dodgers maçına biletleri vardı, onları takımda hizmet veren bir arkadaşından almıştı. İkinci sıra, tam puan tablosunun arkası. Zencilerin maça çıkmalarına izin verildiği günden bu yana, bu Michael'ın seyredeceği ilk maçtı. Bu iznin neden ve ne zaman verildiğine dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Son sekiz yılın yedisini Amerika dışında, kavga ederek, öldürerek ve öldürülme korkusu yaşayarak geçirmişti. Bu arada bazı şeyleri de kaçırmıştı. Erkek kardeşinin cenaze törenine dahi katılmamıştı. Dodgers Chicago'yu 4-1'lik skorla yendi.

Eve dönerlerken, Michael'ın ülkeden ayrıldığı yıllarda günlük gazete ofisi olarak hizmet veren binanın önünde durdular. Clemenza'nın tefecilerinden bir tanesi, olağan sebeplerden dolayı, kendisini bir anda bu binanın sahibi olarak buluvermişti. Clemenza orayı kiralaması mı, satması mı, karşılıksız vermesi mi gerektiğini anlamak için binaya bir göz atmalıydı.

Bir zamanlar baskı makinesinin durduğu büyük boş odaya soluk güneş ışığı altında girdiklerinde, mavi boyası dökülen uzun masanın arkasında oturan Tessio ve Michael'ın babasıyla karşılaştılar. Masada yarıya kadar erimiş bir mum, kutsal kartlar, bir tabanca ve bir bıçak vardı. Michael o an ne olacağını anlamıştı: onu aileye katıyorlardı. Tüm olanların ardından, bu uygulama sadece bir formaliteydi. O adamları öldürmek Michael'ın kendi fikriydi –Vito Corleone'yi vurması için kiralanan adam ve işini bitirmek için hastaneye geldiğinde Michael'ın suratını dağıtması için tutulan o namussuz polis. Bir Don olarak her şeyi onaylamak erkek kardeşi Sonny'nin göreviydi (Tessio bunun "birisini ufak, önemsiz yarışlardan alıp Dünya Kupası'na sokmak" gibi bir şey olacağını söyleyerek itiraz etmişti). Daha sonra, Vito Michael'ın hiçbir zaman bu hayata girmesini istemediğini belirtmişti, ama ondan başka hiç kimsenin bu ko-

nuda yeterince iyi olamayacağını düşündüğü de bir gerçekti. Michael'ın üyeliğe kabul töreninde, babası omuzları sarsılmaya başlamadan önce birkaç anlaşılmaz sözcük sarf etti. Sonra hıçkırmaya başladı. Clemenza uygulamayı devam ettirdi. Tessio Sicilya şivesi ve İngilizce ile, güzel kelimeler kullanarak işi bitirdi. Bunun ardından iki şişe Chianti içtiler. Vito ağlamaktan kendisini alamıyordu. Mürekkep ve yağ kokusu Michael'ın üzerine sinmişti, ama yoğun değildi. Ertesi gün elbiseleri o kadar pis kokuyordu ki, doğrudan çöpe atıldı. Bir hafta sonra, bina yanıp kül oldu. Polis müdürü sebebin yıldırım olduğuna kanaat getirdi. Bir ay kadar sonra da müdür işten ayrılıp Florida'ya taşındı. Artık orada para aklama işleri yapıyordu –likör depoları, para ile çalışan satış makineleri, emlak büroları– ve Sonny'nin dul karısı Sandra ile evlenmişti.

Asansörün kapısı açıldı. Michael ve Pete içeri girdi, birlikte en üst kata çıktılar.

"Forlenza hiçbir zaman kendi vaftiz oğluna üçkâğıt açmaz." Clemenza –Michael'ın emriyle, Michael'ın vaftiz oğlunun babası Carlo Rizzi'yi öldüren kişi– kürdanın ucundaki zeytin parçacıklarını emdi ve kürdanı ağzının bir kenarında tutmaya devam etti. Clemenza, "Ayrıca, Yahudi'nin haberi olmaksızın başka gruptan birisinin o lanet olası adaya adım atmasının mümkün olabileceğini de düşünmüyorum," dedi. "Bence bu bir kazaydı."

Hagen'in alabildiği bilgiye göre, kazadan kurtulan biri vardı. Bu haber henüz onaylanmamıştı. Eğer yaşayan kişi Don'lardan ya da onların adamlarından biriyse, tüm olanlar çok daha inandırıcı görünecekti. Fakat eğer bu adam Geraci ise, bunun ardından ne geleceğini bilmek oldukça zordu. Onu Corleone Ailesi ile hiçbir bağı bulunmayan özel pilot O'Malley'miş gibi göstermeye devam etmek mümkün olabilir, ancak diğer yandan da oldukça zorlayabilirdi. Ayrıca, onun ne bildiğini ya da neleri tahmin ettiğini öğrenmek neredeyse imkânsız olurdu. Ve bir de ortada şu yaşanan yıldırımlı fırtına gerçeği vardı. Fırtına her şeyin sebebiymiş gibi görünebilirdi, bu da kazanın dikkat çekmemesini sağlardı. Ama Michael kazanın sebepleri üzerine ortaya çıkan belirsizlikleri kendi avantajına kullanmak için planlar yapmaya başlamıştı bile. Michael, "Kazaları kişisel aşağılanma olarak algılayan insanların başına," dedi, "kaza gelmez."

"Öyleyse sabotaj mıydı?"

"Bilmiyorum. Don Forlenza'nın, bunu yapmak için bir nedeni olsa dahi, kendi vaftiz oğlunu öldürmeyeceği konusunda seninle hemfikirim. Bildiğimiz kadarıyla da herhangi bir sebebi yoktu. Fakat o adaya bir şekilde süzülmenin imkânsız olduğundan emin değilim."

"Eğer Forlenza değilse..."

Michael omzunu silkti, kaşını kaldırdı ve gözlerini Pete'inkilere dikti.

"*La testa di cazzo.*"(*) Clemenza tek eliyle asansörün acil düğmesine basarken, diğer eliyle duvara vurdu. "Russo."

Michael sanki başka düşüncelere dalmış bir şekilde kafasını sallayarak onayladı. "Bir uçak düştü," dedi, "ve kim yaralandı? Onlar bize darbeyi indirdi, Molinari'yi vurdu, belki de kendi korkusuz adamlarından teki olan Falcone'nin kendi başına çok ileri gittiğini düşünüp onu öldürdüler, ve sanki tüm bunları Forlenza emretmiş gibi *görünüyor*. Onların sadece Las Vegas'taki değil, ülkenin batı yarısındaki en büyük dört rakibi."

Clemenza alay edercesine, "Chicago'nun batısındaki her şey Chicago'dur,"dedi. "*Quello stronzo.*"

Michael, "Eğer haklıysan," dedi, "*hergele* henüz ilk adımı atıyor." Gerçekten üzgün bir görüntü sergilediğinden emin olacak şekilde kafasını salladı.

Clemenza şişman yanaklarını havayla doldurdu, sonra yavaş yavaş dışarı bıraktı, ardından tekrar düğmeye bastı. Asansörün kapıları açıldığında, birkaç düzine insanın çoktan oraya vardığını ve balo salonuna yayıldıklarını gördüler. Clemenza Michael'ın sırtına vurdu. "Bu boktan işin her şeyi mahvetmesine izin verme," diye fısıldadı. "Eğlen, tamam mı? Polisin suratına verdiği o korkunç hasarı düzelttirmek için birçok zorluğa katlandın. Şimdi ortaya çıkan şaheseri biraz sergile. Gülümse."

Michael yalan söylemişti.

Aslında söyledikleri tam olarak da yalan değildi. Daha çok, ata su içmesi için yol göstermişti ve Pete Clemenza eğilip suyu içmişti. Eğer Pete Russo'yu bu kadar çabuk suçlayabildiyse, bunu yapan tek kişi o olmayacaktı.

(*) İtalyancada kuvvetin başı.

İşin aslı, Michael Corleone Batı'daki en büyük dört rakibine de zarar vermeyi başarmıştı. Bu işin *kolay* tarafıydı. Zor olan şey bunu yapmış olmasına rağmen suçlanmamaktı. O güne kadar yaptıklarını, hayatta olan başka hiç kimseye hissettirmeden yapmayı başarmıştı (Hagen, Pete, hiç kimse bilmiyordu), bunu da atlatacaktı.

Frank Falcone tam bir baş belasıydı. Michael'ın Moe Greene'i öldürttüğü günden bu yana, Falcone Corleone'lerin Las Vegas'ta güçlenmelerine engel olan en büyük kuvvetti. Pignatelli, Corleone'lerle arasındaki iş ilişkisinden– hem Bulutlardaki Kale'deki ortaklığı, hem de Falcone'nin öldürülüşünün takdirine istinaden Johnny Fontane'nin taşıyıcılığını yaptığı çanta dolusu para– dolayı, Chicago'ya Falcone'den daha itaatkâr davranırdı.

Tony Molinari uzun süreden beri onların dostuydu, bu doğru, fakat onun Michael'ın Tahoe Gölü'nde – San Francisco'dan birkaç yüz mil uzaktaydı - yapmayı planladığı işlerine ilişkin gün geçtikçe artan açgözlülüğü, her şeyi hızlandıran bir problem halini almıştı. Sonunda da, o an söküp atılması en iyi çözüm olan bir kanser olup çıkmıştı.

Forlenza yaşlı bir adamdı. Henüz hayattayken onu küçük düşürmek, adamı öldürmekten çok daha çarpıcı olacaktı. Küçük adasındaki kale hakkında diğer Don'lara yıllardır böbürlenip duruyordu. Kazanın tüm ya da bir kısım suçu ona aitti. Her ne kadar hiç kimse intikam almak için onun ardından koşturmuyorduysa da, er ya da geç kendi adamlarından işten el etek çekmesi için uyarı alacaktı. Sal Narducci – Michael Corleone ile iddiaya giren ve uçağın sabote edileceğini daha önceden sezen kişi – Don olacaktı. O, bu işi hak etmek için yirmi yıllık bir bekleyişin ardından, sonunda bunu nasıl ele geçirdiği konusunda ağzını kapalı tutmak için yeterince nedeni olan bir insandı. Narducci'yi Don yapmak, Cleveland'ın Barzini'lerle arasındaki bağı da koparacaktı.

Planın en mükemmel kısmı, Chicago'ya yapacaklarıydı. Bu işin arkasında Russo'nun yer aldığını göstermek kadar, olmadığını ispat etmek de aynı derecede imkânsızdı. Ama Michael komisyon üyelerinin ölen pilot O'Malley'in kendi yeni *capo*'su olduğunu öğrenmelerine izin verdiğinde, herkes bu işten en kârlı kimin çıkacağını rahatça tahmin edecekti.

Forlenza kendi vaftiz oğlunu öldürür müydü? Hayır.

Michael Corleone kendi yeni *capo*'sunu öldürür müydü? Bunu kim düşünebilirdi ki?

Böylece geriye sadece Chicago kalıyordu.

Michael Chicago'ya, Russo'nun tek bir adamını dahi öldürmeden alt edici darbeyi indirmişti. Böylece Russo'nun intikamından korkmasına da gerek kalmayacaktı. Russo'nun yüz yüze geleceği tek somut kayıp, barış masasına zayıf bir konumda oturmak olacaktı. Ama bu da Michael'in işine yarardı.

Michael'ın almakta zorlandığı en büyük karar, Geraci'yi öldürmekti.

Geraci uyuşturucu işinde büyük bir başarı göstermişti, bundan en ufak bir şüphesi yoktu, fakat saldırganlığı önemli bir sorundu. Onun hırsı sınırsız, hatta kendi algıladığından dahi kuvvetliydi. Her ne kadar şüphe götürmeyecek derecede Michael'a sadıksa da, onun Forlenza ile arasındaki bağ hep dikkat çekmişti. Tessio konusunda her zaman hassas ve kırgındı. Ve Michael Fredo'yu *sottocapo* yaptığında, Geraci ona herkesin önünde delirip delirmediğini sormuştu. Patsy'de akşam yemeği yiyorlardı. Masada onlardan başka kimse yoktu. Geraci Michael'dan özür diledi. Fakat çok az Don böyle bir saygısızlığı tolere ederdi. Bu önemsiz bir şey gibi görünebilirdi, fakat Michael Corleone bu olayla birlikte onun hakkındaki küçük meseleleri bir araya getirdi ve Geraci'nin kaderini belirleyen kararı daha ciddi olarak aldı.

Yine de, Geraci'nin ölüm kararı en son verdiği karardı. Bu yapılan affedilebilirdi. Ortada ihanet yoktu. Geraci'nin becerileri sorumluluklarından ağır basıyordu. Michael onu seviyordu.

Vito Corleone olsaydı, Fausto Geraci Jr.'ı kesinlikle gözden çıkartmazdı.

Bu en azından bin iyi insanın ölümüne şahit olan bir denizcinin hareket tarzına benziyordu: Daha çok şey kazanma şansına karşılık şeytanla anlaşma imzalama.

Bir kişinin kazadan gerçekten de kurtulmuş olduğu gerçeği hariç, bu mükemmel bir plandı.

Clemenza da yalan söylemişti.

Michael'ın üyeliğe kabul töreni, Don'u o halde gördüğü tek an değildi. Vito, henüz kendi kurşun yaraları iyileşmemişken Santino'nun cenaze töreninden eve dönmüştü, kederden o

kadar yıkılmış bir haldeydi ki, onu görenler bunu unutamamışlardı. Michael onu o gün görmemişti. Orada olanlar ise –Michael'ın annesi, kız kardeşi ve kocası, erkek kardeşleri, Tom ve Fredo, törenin hemen ardından arkadaşını kucaklayıp aile bireylerini baş başa bırakarak evine dönen Pete Clemenza– bu kırgın adamın görüntüsünü ve korkunç inlemelerini hayatları boyunca beraberlerinde taşımışlardı. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı, ne kendi aralarında ne de orada bulunmayanlarla, hatta Michael'la.

Fontane'nin gösterisini seyreden birkaç kişi de döner balo salonunda boy göstermişlerdi. Bu bir resepsiyondu, öyle görünmesi gerekiyordu. Ortalıkta göze batan herhangi bir sendika görevlisi, orkestra üyesi ya da kadın kalabalığı yoktu. On üç yeni adamın söyleyebileceği kadarıyla, diğer insanların toplandıkları bir andı. Hemen yanda, Corleone Ailesi üyeleri, beyaz keten örtülerle kaplı, parke dans pistinin hemen yanına yerleştirilmiş iki uzun masayı doldurmuşlardı, gruptan olmayanlarsa gitmişti.

Biri ışıkları kapattı.

Odadaki herkes, gruba yeni katılanların omuzlarına ellerini koydu ve boğuk fısıltılarla onları tebrik ettiler (eğer Fredo Figaro'nun uçağını kaçırmasına izin vermeseydi, on dört kişi olacaklardı). Bunlar yeni gelenlerin yıllardır hürmet ettikleri kişilerdi –yaşadıkları mahalleleri yönetiyor, terzide dikilmiş elbiseler giyiyor, berber dükkânlarında, yemek salonlarında, bazı garajların önündeki boş şeftali kasalarında nutuk atıyorlar, muhteşem arabalar kullanıyorlar ve daha da önemlisi muhteşem kadınları beceriyorlar, iyilik yapıyor ve kendilerine dikkat ediyorlar, iftiraya uğrayan insanlara son çare olarak başvurdukları hizmetler veriyorlar, gizemli, güçlü, ulaşılamaz gibi görünen bir dünyayı döndürüyorlardı. Karanlık balo salonunun dışında, turistler hiçbir şeyden habersiz terastaki havuzda yüzüyorlardı.

Balo salonunun ışıkları tekrar yandığında, masa tören için hazırlanmıştı: Her birinin önünde bir adak mumu, kutsal kart, hançer ve –ailenin Vahşi Batı'ya açılışını vurgulamak amacıyla başvurulmuştu buna (başka bir deyişle, bu Fredo'nun fikriydi)– parlayan, kurşunsuz 45'lik Colt bulunan on üç servis açılmıştı.

On üç yeni adama yerleri gösterildi. Diğerleri – kimisi şova katılan, kimisi de sırf bu tören için şehre ve Kumdaki Kale'ye sızan elli iki kişi - çemberin etrafına dizilen sandalyelere yerleşti.

Michael Corleone adamlarının geri kalanıyla birlikte oturuyordu. İçredeki sessizliği tarttı. O batıl inançları olan biri değildi, ama batıl inançlı insanlarla birlikte çalışıyordu ve onların ortadaki adamları sayıp, ardından tekrar sayıp çıkan sayının on üç olmasından rahatsızlık duyduklarını biliyordu. Onların bu manasız rastlantıyla yaşamalarına müsaade etmenin beraberinde getirdiği risk, masada oturan adamların büyük bir zorlukla saklamaya çalıştıkları endişe içerisinde kıvranmalarına izin vermenin getirdiği ödüle değer görünüyordu. Dışardan bakan birisine göre, o an sanki hayatlarında çok önemli bir yer tutuyormuş gibi görünmeyi deniyor, ama bunu başaramıyorlardı. Michael'ın kim olduğunu ve bu işin sorumluluğunu onun üstlendiğini biliyorlardı, bu yüzden ona bakmamaya çabalarken onları seyretmek çok komikti. Michael eski eğitim çavuşu Çavuş Bradshaw'ın sesini duyabiliyordu: *Sizin şu zavallı reddedilmeee koorkunuuuzz. Bir deNİZCİ korkunun yaklaşmasından çekinmemeli. Sizin zavallı alay edilme korkunuz tehlikenin ta kendisi. Sizin önem vermediğiniz şeeeeyyleeer tehlikenin ta kendisi. Korkuyla yüz yüze gelen bir ... DENİZCİ ... HİÇBİR ... ŞEYİ ... İHMAL ... ETMEZ.*

Sonunda Michael ayağa kalktı.

Masalara yaklaşarak, "İzin verin size bir oğlanın hikâyesini anlatayım," dedi. "O bin yüz kırk yıl önce, Corleone şehri yakınlarındaki bir Sicilya kasabasında doğdu. Çocukluğu varlık ve mutluluk içerisinde geçti, ta ki on iki yaşına geldiğinde dağların arasından geçip kuzeye doğru yol almakta olan Arap göçebeleri oğlanın ebeveynlerini katledene kadar. Oğlan bir çömleğin içinde saklanarak içerden dışarıyı gözetledi ve bir palanın annesinin boynunu bedeninden ayırdığını gördü. Kadının kesilmiş kafasındaki dudakların arasından bir tek oğluna sarf ettiği sevgi sözleri işitiliyordu. Bu cinayetler tam bir vahşetti. Araplar kendilerini hiçbir şeye karşı savunmuyorlar, hiçbir şeyin intikamını almıyorlardı. Tarladan domates alan, asmadan üzüm ya da ağaçtan zeytin koparan kişiden farksızlardı. Sırf öldürmek için öldürüyorlar, hedeflerine, Palermo'ya, ulaşmak amacıyla kuzeye doğru ilerliyorlardı."

Michael smokin ceketinin göğüs cebinden bir puro çıkarttı. Masadaki adamlardan birkaçı nemli avuçlarını bacaklarına sürttüler.

Michael, "Oğlanın adı," dedi, "Leolucas'tı." Michael purosunu yakmak için durakladı ve ismin öneminin herkeste gereken etkiyi bırakmasını bekledi. "Her ne kadar henüz on iki yaşında olsa da, sadece ailesinin itibarını sürdürmekle kalmadı, aynı zamanda kendinden iki kat yaşlı birinin çekip çevirebileceği bir araziyi işletti. Fakat yıllar geçtikçe, toprakların ıssızlığı arasında, gerçek alınyazısına ilişkin söylentiler işitmeye başladı. Tüm mülkünü sattı, parayı fakirlere dağıttı ve bir keşiş oldu. Uzun yılların ardından, gençliğinin geçtiği, kendisine ait ve onu tanıyan herkes tarafından gönülden desteklenen sayısız çalışmalara imzasını attığı kasabaya döndü. Yüz yaşındayken, kendi yatağında huzurlu bir şekilde hayata gözlerini yumdu."

Clemenza "*Cent'anni!*"(*) diye bağırdı. İçkisi olan herkes bu olayın şerefine kadeh kaldırdı.

Michael masalarda oturan insanların etrafında dolanarak, "Beş yüz yıl sonra," dedi, "Leolucas'ın ricaları, Corleone şehrini Kara Veba isyanından korudu. Ve 1980 senesinde, ölümünden bin yıl kadar sonra, Leolucas ebeveynlerinin katledilmelerinin intikamını, Bourbon French'in orduları orayı istila etmeden önce beyaz alevden bir kule olarak ortaya çıkıp, onları Corleone'lerden uzaklaştırarak ve hepsini birden Sicilya'dan sürecek olan Garibaldi'nin eline düşürerek aldı. Bu mucizeler ve mezarlık alanda olan diğer birçok şey, Roma'daki Papa tarafından tasdiklendi. Leolucas şimdi ve sonsuza kadar..." Michael purosundan derin bir nefes aldı, külünü masaların tekine silkti, on üç adamdan birisi olan Tommy Neri'nin önündeki kutsal kâğıdı aldı. "...Corleone'nin aziz hamisi olacaktır. Baylar?"

Eliyle bir sürükleme hareketi yaptı. On üç kişi birden Aziz Leolucas'ın mukavva resmini öptü.

Michael, "Aziz Leolucas'ın alevler kulesinde korkutucu görünüşünün birkaç yıl sonrasında," dedi, "bir zamanlar Aziz Leolucas'ın sahip olduğu ve sürdüğü toprakları birleştiren bir kulübede, başka bir oğlan doğdu. Onun da çocukluğu çok mutlu geçti, ta ki, yine on iki yaşında, babasını öldürmek için birileri gelene kadar. Cinayet *lupara* ile yapılan üç atışla gerçekleş-

(*) İtalyancada yıllara.

tirildi. Annesi hançerlenmişti. Bir hayvan gibi bağırsakları karnından dışarı dökülmüştü. Ölümcül yarasıyla, o da oğluna olan sevgisini haykırıyordu. Oğlan kurtuldu. Bir gün oğlanın öldürmek amacıyla onların peşlerine düşeceğinin bilinciyle, katiller çocuğun peşine takıldılar. Adamın adı," Michael purosundan derin bir nefes daha aldı. Kendi alınyazısının bedeninden akıp gittiğini hissetti. "Vito Andolini idi. Tek başına Amerika'nın soğuk kıyılarına, katillerin kendisini bulamayacakları bir yere göç etti. Soyadını değiştirdi, memleketinin ismini soyadı olarak kabullendi. Bu onun yaptığı çok az sayıdaki duygusal hareketten biriydi, bu bir şekilde *la famiglia,*"(*) –ve bu noktada göğsünü yumrukladı, "ve sevgili *figliolanza* ile ilgiliydi," ve bu aşamada da çenesine dokundu. "Sıkı çalıştı, arkadaşlarına yardım etti, bir imparatorluk kurdu ve hiçbir zaman haddini bilmez düşüncelere yelken açmadı. Bir gün gerçekten de Sicilya'ya döndü ve ailesinin ölümlerinin öçlerini aldı. İçinde bulunduğumuz senenin başında çok sevdiği bahçesinde ölen Vito Corleone benim babamdı. Ben, Michael Corleone, onun oğluyum. Fakat," –dış çemberde oturan adamları ima ederek– "bu şerefli adamlar da *la famiglia Corleone*'dirler. Eğer siz de bizimle olmak istiyorsanız, sizi tekrar doğmaya davet ediyoruz."

Michael yerine oturdu. Sonraki bölüm Fredo'nundu. Nick Geraci gibi kişiler ne düşünürlerse düşünsün, Michael'ın büyük erkek kardeşini *sottocapo* olarak terfi ettirmesi bir görevden çok cesaretlendirmeydi. Fredo'ya pek derinlemesine tanımlanmamış birkaç görev, küçük bir güvenilir fakat vasat adamlar grubu, çöldeki bir depo ve onun kendi olağan tutarsızlığıyla başa çıkabileceği birkaç sembolik sorumluluk verilmişti. Michael bu işlerden feragat etmişti. Bir eşeği ne kadar sıkı kamçılarsan kamçıla, hiçbir zaman bir yarış atı kadar iyi olamaz.

Clemenza bastonunu yere sapladı, sesli bir şekilde homurdandı ve ayağa kalktı.

Hiç şüphe yok ki, on üç kişinin her birisi bu düzenlemenin formalitelerini anlamıştı. Ancak uyulması gereken âdetler vardı. Clemenza işe ailenin yapısını açıklamakla başladı. Michael Corleone Baba'ydı, otoritesi tekti. Frederico Corleone *sottocapo*'ydu. Rocco Lampone ve kendisi, Pete Clemenza, *caporegime*'lerdi. Clemenza *consigliere*'lerin rolleri hakkında hiçbir

(*) İtalyancada aile.

açıklama yapmadı. Bu Genco Abbadando'nun vefatından beri oluşum böyleydi. Bunun sebeplerinden birincisi, Sicilyalı olmayan Hagen hiçbir zaman bu topluluğa katılamamış, gözlemlerde bulunamamış, hatta törenlerde dahi ismi geçmemişti; ve ikincisi Vito'nun *consigliere* olarak geçirdiği kısa süre içerisinde kayıtlar dondurulmuştu. Clemenza Nick Geraci'nin ismini dahi zikretmedi.

Clemenza, "Aramıza katılmadan önce," dedi, "şunu açık seçik bilmelisiniz." İtalyancaya döndü ve on üç adamın oluşturduğu dairenin etrafını turlayarak konuşmaya başladı. "Bu yaptığımız şey işle alakası olmayan bir şey. Bu bir nevi şeref. Eğer bize katılmaya karar verirseniz, bizim hedeflerimizin ülkeninkilerden önce geldiğini kabul edeceksiniz. Hatta bunlar Tanrı'dan da önce gelmeli. Sizin eşlerinizden, annelerinizden, çocuklarınızdan da önce. Eğer göreve çağrılmışsanız ve anneniz ölüm döşeğine düşmüşse, onun ateşli alnını öpecek ve üslerinizin emirlerine uyarak oradan ayrılacaksınız."

Konuşmaya başlarken önünden harekete geçtiği sandalyeye varınca durdu. Öne doğru eğilerek bastonuna yaslandı, sanki her an düşecekmiş gibi duruyordu. "Anladınız mı? Anlaştık mı?"

Adamlar hiç tereddüt etmeden onayladı.

Clemenza da bunun karşılığında kafasını salladı ve yerine oturdu.

Michael tekrar ayağa kalktı ve sanki Clemenza'nın yetersizliğini örtüp telafi etmek istercesine masalara büyük, kuvvetli adımlarla yaklaştı. Birçok şey yemiş, çok içmiş, birçok şey yapmış, ancak çok az uyumuştu. Mide asidi boğazına doğru yükseldi.

"Hiçbir şey sormaksızın uymanız gereken iki kural var," dedi. "*Omerta*'nın atalardan kalan geleneklerine uyarak, bu topluluğa ait hiçbir sırrı başkalarına anlatmamalısınız. Bu kurala uymamanın cezası ölümdür. Başka bir üyenin eşine ya da çocuklarına hürmetsizlik etmeyeceksiniz. Bu kurala uymamanın cezası da ölümdür. Hayatınız pahasına, bu kurallara uyacağınıza yemin eder misiniz?"

Ettiler.

Yaşlı üyeler Vito Corleone'nin her seferinde dile getirdiği üçüncü bir kuralın eksikliğini fark etti: *Hiçbir zaman uyuşturucu işine girmeyeceksiniz*. Hiç kimse bu konuda hiçbir şey söylemedi, hatta mırıldanmadılar bile.

Michael, "Buraya canlı girersiniz," dedi, "fakat ölünüz çıkar."

Sana evlenme teklif ettiğimde Kay, işlerimizin beş yıl içerisinde yasallaşacağını söylemiştim.

Michael Tommy Neri'ye yaklaştı. "Yaşama ve ölme aracınız silah" –bu noktada Michael bir puro yaktı ve tek eliyle Colt'u kaldırdı– "ve bıçaktır." Diğer eline de hançeri aldı. Silahları birbirinin üzerine çapraz olarak yerleştirip tekrar Tommy'nin önüne bıraktı.

Michael "Senden istendiğinde," dedi, "bu aileye yardımcı olmak için bıçak ve silahı kullanacağına yemin eder misin?"

"Evet Baba."

Michael purosundan bir nefes çekti ve onunla Tommy Neri'nin adak mumunu yaktı. Sonra Tommy'nin sağ elini işaret etti. Tommy onu uzattı. Michael hançeri aldı, Tommy'nin işaretparmağına hafifçe batırdı, onu avucunda tuttu ve baskıyı yaradan uzak bir mesafeye uygulayarak akan kan miktarını artırmak için parmağı sıktı.

Diğer on iki adam da teker teker Neri ile aynı yanıtı verdi ve aynı uygulamaya maruz kaldılar.

Michael, masanın sonuna geri döndü. Tommy'nin kapalı avucuna hafifçe vurdu. Tommy elini açtı, sonra kanlı olan sağ ile temiz olan sol ellerini bir araya getirdi, avuçlarını yukarı doğru çevirerek yan yana tuttu. Michael Aziz Leolucas'ın kutsal kartını aldı, onu adak mumuyla yaktı ve Tommy Neri'nin ellerine bıraktı. "Bir ona, bir diğerine," diye fısıldadı.

Tommy alevler içerisindeki kâğıdı bir o avucuna, bir diğerine geçirdi.

Michael, "Eğer arkadaşlarına *bir şekilde* ihanet edersen," dedi, "yanacaksın." Tommy'nin esmer yüzüne doğru purosunun dumanını üfledi. "Tıpkı şu anda sevgili azizin resminin kanlı avucunu yakışı gibi. Bunu kabul ediyor musun?"

"Evet, Baba."

Michael kartın tamamen küle dönüşmesini seyretti. Ardından, tıpkı bir sevgilinin hassasiyetiyle, Tommy'nin avuçlarından külleri temizledi, sonra onu her iki yanağından hafifçe öptü.

Diğer on iki adama da aynı sorular soruldu ve tören birer birer uygulandı.

Michael sonunda, "Sizler artık kabul edilmiş insanlarsı-

nız," dedi. "*Gli uomini qualificati*.(*) Baylar, lütfen kendinizi kardeşlerimize tanıtın."

Oda birdenbire kutlama çığlıklarıyla, patlayan şampanya sesleriyle, İtalyan geleneğine uygun kadeh kaldırmalarla ve takdis dualarıyla doldu. Dış çemberde oturanlar, yeni üyelerin gelenek doğrultusunda odanın etrafını dolaşarak kendilerini tanıttıklarından, dış çemberdeki herkesi hiç kimseyi atlamadan teker teker yanaklarından öptüklerinden emin olacak şekilde yerlerinden kımıldamadılar. Michael çoktan onlarla öpüşmüştü. Arka kapıdan sıvıştı ve merdivenlerden aşağı indi. Evde yüz yüze geleceği şeyin, sorunlarının gitgide büyüdüğü haberi olabileceğinin farkındaydı. Ama gününün bu şekilde bitmiş olması ihtimali de vardı. Gidip dinlenmek ve ertesi günkü kavgaları dinç kafayla alt etmek gibi bir şansı olabilirdi. Daha odadan çıkar çıkmaz kendisini rahat hissetmeye başlamıştı, sigara dumanından ve likör kokularından uzaklaşmıştı. İstediği tek öpücük eşinden, oğlundan ve kızından gelecek olanlardı.

Ölünüz çıkar.

Arabasına vardı. Al Neri'nin boş silahları toplamasını ve kendisine yetişmesini beklerken, Michael midesinin bulandığını hissetti. Bir süreliğine bunu bastırabildi. Sonra yere dizlerinin üzerine çöktü ve kustu. Her şey çıkmıştı; *strega*, viski, Enzo'nun büyük bir istekle hazırladığı yiyecekler, piknikte yedikleri ve sinema salonundan kalma patlamış mısır artıkları.

"İyi misin patron?" Silahlar, tıpkı Michael'ın küçük bir çocukken seyrettiği *Christmas Carol* adlı filmde Jacob Marley'in zincirlerinin çıkarttığı ses gibi, Neri'nin taşırken kullandığı yastık yüzünün içerisinde birbirlerine çarparak ses çıkartıyorlardı. Neri oradaki güvenlik biriminin şefiydi, ama on beş kat merdiven basamağını ve çeşitli lobilerle koridorları, içinde on üç silah olan bir yastık kılıfıyla mı arşınlamıştı? Tanrım.

Michael, "Ah, evet," dedi. Terden sırılsıklamdı. Yalpalayarak da olsa, ayağa kalkmayı başardı. Smokininin pantolon dizleri delinmişti. "Mükemmelim. Haydi gidelim."

Adamların işaretparmaklarını kesmek için kullanılan hançerler kendilerinde durması için onlara verilmişti. Bunlar kabzaları mücevherlerle işlenmiş göz kamaştırıcı şeyler olmalarına rağmen, aileye pek büyük bir maliyet getirmiyordu. Nick Geraci'nin bunları işleyen bir adamı vardı.

(*) İtalyancada nitelikli adamlar.

Bölüm Onbir

FREDO CORLEONE kiralık Chevrolet'sini yokuştan yukarı gazladı ve park yerine gelince frenlere asıldı. Arka koltukta, Figaro İngilizce, Capra da İtalyanca küfrederek uyandılar. Fredo dışarı sıçrarken, "Sizinle orada görüşürüz arkadaşlar," dedi. Cüzdanından bir yirmilik çıkarttı, sonra oranın sadık bir müşterisi olduğunu anımsadı ve durakladı. "Sadece meraktan soruyorum. Bugüne kadar aldığın en yüksek bahşiş ne kadar?"

Adam ona gülümseyerek baktı. "Bir yüzlük," dedi. "Tek bir kez."

Fredo, *Fontane*, diye düşündü. Bunu hissediyordu. İki yüz papel uzattı. "Bana iyi bir yer ayarla, tamam mı ve ilk önce şu serserileri arkadan def et. Söyle bakalım, kimin rekorunu kırdım?"

Hizmetli, "Kendinizin Bayım," dedi. "Sadece bir hafta kadar önceydi."

Fredo güldü, içeri girdi ve koşturmaya başladı. Sabah saatin üçüydü, fakat Kumdaki Kale'de bu saatin günün en nezih zamanı olmadığını bilebilmenin tek yolu, ev giysileri ve bigudileriyle oturan hipnotize olmuş kadınların varlıklarıydı. Ağızlarının bir kenarından sigaralar sarkıyor, makyajsız bir halde oturmuş, sanki hiçbir zaman kendilerine minnet duymayan bir aileye akşam yemeği hazırlıyormuş gibi bir ifadeyle kollu kumar makinelerine jeton yutturup duruyorlardı. Kumarhanelere çok fazla sayıda insan gelmiyordu, ama kadınlardan hiçbiri, *blackjack* masaları da dahil olmak üzere, pek bakımlı değildi. Borsa patronları ve tabii ki tepeye yerleştirilmiş kamera oralarda birileri var mı diye baktı. Ama bu adamlar, Fredo Corleone'nin yanlarından bir fişek hızıyla geçip gittiğine daha önceden de tanık olan insanlardı. Eğer güvenlik kameralarıyla haşır neşir olamayan birileri ya da Nevada Kumar Komisyonu'ndan gelen görevliler Bay Corleone'yi görüp görmediklerini onlara sorarsa,

kaşlarını çatarak, "Kim?" diye yanıt verebilmelerine olanak tanıyan bir uygulamaydı.

Fredo üçüncü kattaki bir dairede kalıyordu: bu dairede bir barı ve turnuva standartlarında bir bilardo masası bulunan çalışma odası da dahil olmak üzere beş odası vardı. New York'taki bir iş ve annesine batıya taşınmak için yapacağı hazırlıklara yardım etme çabası yüzünden iki haftadır buradan uzaktaydı. Kapıyı açar açmaz, içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Farkına vardığı ilk belirgin değişiklik, perdelerin sonuna kadar çekilmiş durduğu ve odanın zifiri karanlık olduğuydu. Fredo hiçbir zaman perdelerini kapatmazdı, ayrıca televizyonu da şehirdışına çıkmış olsa dahi hep açık dururdu. Gündüz vakti uyurken, şu maskelerden kullanırdı. Koridorda kendisini hemen yana doğru atarak ateş menzilinden uzaklaştı ve ceketindeki silaha doğru uzandı.

Silah yoktu. Şu müthiş Colt Peacemaker, binlerce tozlu filmde on binlerce adamı alaşağı eden silah, Detroit'in vahşi batısında bir yerlerde kaybolmuştu.

Koridorun diğer ucunda bir kapı açıldı ve saç fileli, ev elbiseli, yaşlı, rüküş bir kadın dışarı çıktı. Elinde bir kutu dolusu jeton ve gerçek bir at nalı vardı. Hemen arkasından iç çamaşırlı, Bermuda şortlu, büyük olasılıkla o sabah satın alınmış olan parlak beyaz kovboy şapkalı sümsük bir adam göründü. Fredo olduğu yerde donup kaldı. Odasından hiç ses gelmiyordu. Rüküş kadın koridorun sonundaki bir kapının arkasında çömelmiş duran Fredo'yu görmüş olmalıydı, fakat kafasını yere indirdi ve doğrudan merdivenlere yöneldi. Kocası yüzünde umutsuz bir ifadeyle el salladı.

Merdiven aralığı kapısı kapandı. Fredo ona kadar saydı. Sonra "Hey?" dedi. "Kimse var mı?"

Gidip güvenliği çağırmalıydı. Ama paniklemişti ve doğru dürüst düşünemiyordu. Tek isteği hızlı bir duş almak ve balo salonunda boy göstermekti. Otel güvenliğini çağıran bir korkak konumuna düşemezdi, işe yeni başlayan temizlik görevlilerine Bay Corleone'nin perdelerini örtmemeleri ya da televizyonunu kapatmamaları söylenmemiş olabilirdi.

İçerden hiç ses gelmiyordu. Büyük olasılıkla sebep budur, diye düşündü; yeni bir hizmetçi. İçeri girip ışığa doğru uzandığında, aklına insanların, tam korumalarından ayrılıp, *Ah, lanet*

olsun, önemli bir şey yoktur diye düşündükleri o an, alınlarının tam ortasına kurşunu yedikleri anın böyle anlar olduğu düşüncesi geliverdi.

Düğmeye dokunduğu an tuvaletin ışıkları da yandı. Kalbi neredeyse kaburgalarından dışarı fırlayacaktı, ama o henüz kaçmaya ya da saklanmaya fırsat bulamadan, banyonun açık kapısından çıplak, platin sarısı saçlı bir kadın, "Orada kim var?" diye seslenerek dışarı çıktı. Ardından çığlık attı.

"Tanrım," dedi. "Beni ölesiye korkuttun!"

Ölesii ye. Koyu bir Fransız aksanı. Rol değildi. Fredo koridor kapısını arkasından kapattı ve kalbinin biraz yavaşladığını hissetti. "Sizi *tanıyor* muyum?"

Kadın ona doğru ilerledi ve gülümsedi. Kaşları da sarı olmasına rağmen, cinsel organındaki kıllar siyahtı. "Seni ne kadar süredir burada beklediğimi biliyor musun?"

"Gerçekten şekerim. Sen kimsin? Burada ne işin var? Seni kim içeri aldı?"

Kadın, "Akşamüzeri beşten beri," dedi. Fredo'nun yatağının başucundaki şampanya kabını işaret etti. "Buz, saatler önce eriyip gitti." Omzunu silkti, küçük göğüsleri sallandı. O kadar büyük kırmızı göğüs uçları vardı ki, neredeyse tüm göğsünü kaplamıştı. "Üzgünüm, ama şişe, o da boş şimdi."

Aksan gerçekti. Ayrıca kelimeleri de yuvarlıyordu.

Fredo, "Tatlım," dedi. "Sanıyorum sen kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

"Sanıyorum bilebilirim." Kalçasının tekini dışa doğru çıkarttı ve altdudağını sallandırdı. "Sen Fredo Corleone'sin, öyle değil mi?"

"Neden işe bana kim olduğunu söylemekle başlamıyorsun?"

Kadın elini uzattı ve kıkırdadı. "Benim adım Rita. Marguerite. Fakat," çıplak omzunun tekini kaldırdı, utanmıştı, "Ben şimdi Rita'yı kullanıyorum."

Fredo kadının elini sıkmadı. "Selam Rita. İçeri habersiz girdiğin için seni hapse attırmamı engelleyecek bir şey var mı?"

"Çıplak bir kadının odanda seninle sevişmek için bekliyor olması yeterli bir neden değil mi, ne dersin?"

"Sana karşı sabrımı yitirmek üzereyim bebeğim."

"Ah!" Kadın sinirli bir tarzda kafasını geriye attı. "Hiç de eğlenceli değilsin. Beni Johnny Fontane gönderdi, tamam mı?

Ben," sanki imalı özel bir şakaymış gibi güldü, "Ben sana yollanan bir hediyeyim, olamaz mı? Johnny, bilirsin işte, dedi ki, çıplak bir halde yatağında olmalıymışım, beklemeliymişim." Kadın kızardı. "Ama şampanya içen bir kız aşna fişne yapmalı."

Aşna fişne mi? "Bay Fontane gerçekten de çok nazik, ancak vakit inanılmaz derecede geç, sen de inanılmaz derecede sarhoşsun, ben de inanılmaz derecede yorgunum, ve üstüne üstlük bu gece yapmam gereken başka bir şey daha var. Daha doğrusu bu sabah. Her neyse. Gitmelisin tatlım. Eğer bir taksiye ihtiyacın varsa, ben öderim."

Kadın kafasını sallayarak onayladı, arkasına döndü, büyük bir özenle katlayıp koyduğu elbiselerini almaya gitti. Kızın hali Fredo'nun kalbini kırdı. Kadının hoş, kaslı bacakları vardı. Fredo bunu daha ilk görüşte fark etmişti.

Kendi vestiyerine giderek giyeceği elbiseleri aldı. Geri döndüğünde kız üzerine sadece çiçekli pamuklu sutyenini geçirmeyi başarmıştı. Fredo bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Aslında kadınların ilk önce en mahrem yerlerini örttüklerini, çünkü sonuçta en son orayı açtıklarını düşünürsünüz, fakat bir kadını giyinmesi için yalnız bırakın, büyük çoğunluğu işe sutyenle başlar. Kafasını ellerinin arasına yerleştirerek yatağın ucuna oturmuş ağlıyordu.

Fredo başını sallayarak, *sarhoş fahişeler*, diye düşündü.

Kadın, "Çok üzgünüm," dedi.

Fredo, "Ne için üzgünsün?" diye sordu. "Bak, bu bir tür, yani bilmiyorum..." Elini onun çenesine koydu. Kadın kafasını kaldırıp ona baktı. Gerçek gözyaşlarıydı ve kadın kendisini tutmaya çalışıyordu. Kendisine çok sinirlenmiş görünüyordu. "Sen güzel bir kızsın, tamam mı? Sadece saat çok geç ve benim bir yere gitmem lazım. İş durumu. Demek istiyorum ki, eğer gerçekten de burada beklemek istersen, ben –"

Kız olumsuz tarzda kafasını salladı. "Anlamıyorsun." Yüzünü külotuyla sildi. Bu sutyenle takımdı. Fredo etikete göz attı: Sears. "Ben bunu yapmıyorum. Yani demek istiyorum ki –" Gözlerini devirerek tavana baktı. "Aslında bunu yapıyorum, sadece –" Derin bir nefes aldı. "Ben bir dansçıyım, tamam mı? Şimdi bir şovda görev alıyorum, hoş bir gösteri. Üstsüz olmama bile gerek yok. Bu bir tür eğlence olacaktı. Bu doğru bir kelime, değil mi? Kendime yaptığım bir meydan okuma. Ben..."

Fredo kadına bir mendil uzattı. Las Vegas'a taşındığından

bu yana birçok defa deniz aşırı mesafelere yolculuk etmişti ve kadınların ağlamalarına ilişkin öğrendiği tek şey, sessiz kalmanın ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek yerine onlara hoş bir mendil uzatmanın en iyisi olduğuydu.

Kadının yanına oturdu. Artık gitmesi gerekiyordu. Elini kadının sırtına doladı. Yuvarlak poposunun görülebilen küçük bölgesindeki deri, çoğu genç kadının yüzlerindekinden çok daha gergin ve pürüzsüzdü. Dansçıların haklarını vermek gerekirdi, onların alt tarafları gerçekten de farklıydı. Sonunda, daha fazla bekleyemeyeceği ana geldi. Fredo sadece iyi birisi olmaya çalışıyordu, ama artık bir şeyler yapması, kadının aklını başka yöne çekmesi, hangi Fransız kasabasından gelmiş olursa olsun orada yaşadığı yıllar boyunca yapmamış olduğu bir şeye onu ikna etmesi gerekiyordu. Fredo, "Bir fikrim var," dedi.

Kadın ona baktı. Gözyaşlarını kontrol altına almış gibi görünüyordu.

"Johnny sana buraya gelmen için ne kadar ödedi?"

"Bin dolar."

"Burada bekle."

Fredo çalışma odasına girdi, duvardaki *Mona Lisa*'nın yağlıboya taklidini ileri doğru itti, kasasını açtı ve bin papellik banknotları çıkarttı. Büyük olasılıkla kadın hayatı boyunca bu kadar çok parayı bir arada görmemişti. Hükümet bunu çok az kişiye veriyordu. Arkasında sadece BİN DOLAR yazıyordu. Ve önde de Cleveland vardı. Banknotları ikiye katladı, odaya geri döndü ve bunları kadının avucuna bıraktı.

"Aldığın binlik sende kalsın," dedi. "Bunlar da senin olsun. Bir fahişe olduğun için kendini kötü hissetmene gerek yok, tamam mı, çünkü eğer böyle olmasaydın nasıl fahişelik yapabilirdin ki, biliyorsun değil mi?"

Kadın, "Beni becermeyecek misin?" dedi.

Sesinde Fredo'nun kafasını karıştıran ümit dolu bir ton vardı, sanki becerilmek onu eğlendirecek ya da çok hoşlanacaktı. Fredo *becerme* kelimesini dahi ağzına almamaya çalışıyordu, bu kadın belki de gerçekten lanet olası bir fahişeydi. "Tabii," dedi. "Sadece bir kerecik."

Kadın kafasını salladı, parayı alıp yanındaki kırmızı elbisenin cebine yerleştirdi.

"Yapman gereken tek şey Johnny'ye gitmek ve sana işlerin nasıl gittiğini sorduğunda" --ve soracaktı da, Fredo bunu biliyor-

du, bu Johnny'nin tarzıydı– "ona bunun bugüne kadar yaptığının en iyisi olduğunu" –Fredo göz kırpmak ve ona gülümsemek için bir süre durakladı– "söyleyeceğine söz vermelisin."

Külotunu giyinmek için aşağı doğru eğilen kadın, "Teslim oluyorum," dedi. Bu konuda üzülmüş görünüyordu. "Pekâlâ."

Fredo, "Akıllı kız," dedi.

Telefon çaldı. Arayan yeni koruması olarak benimsediği Figaro'ydu, adamın ismi etrafta hayal kırıklığı yaratıyordu. Fredo, evet, dedi. İyiydi.

Kadının giyinişini izlerken, ayakkabılarını, çoraplarını ve gömleğini çıkarttı.

Ona hemen geleceğini söyledi. Figaro bazı insanların hâlâ orada olduğunu belirtmişti. Fredo bunun iyi olduğunu söyledi. Michael orada mıydı? Değildi. "Çok kötü." Fredo rahatlayarak telefonu kapattı.

Uzun süre önce içine atlet giymekten vazgeçmişti. Orada, üzerinde sadece pantolonuyla yarıçıplak bir halde dikilirken, eğer kendisini göstermeye çabaladığı derecenin yarısı kadar centilmen olsaydı ya kadının gitmesini bekleyeceğini ya da kendisinin başka bir odaya geçeceğini düşündü. Kadının elbisesi kırmızı satendi. Her nasılsa, onu elbiseleriyle görünce, onu o halde izleyip altındaki ucuz iç çamaşırını hayal edince, ona karşı farklı şeyler hissetmeye başladı. Bir şeyler hissediyordu.

Kadın, "Bu hoş bir tablo," dedi. Fredo'nun yatağının tepesinde duran, küçük çam çerçeveli Meryem Ana'yı işaret etti. Odaya ait olan büyük resimde beyaz bir atın tepesindeki bir Kızılderili eyere yığılmış kalmış, günbatımını seyrediyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ne? Hayır."

"Ressamı tanıyor musun?"

"Bu sadece bir resim, tamam mı?"

"Onu incelemek için yeterince zamanım oldu. Şu model, kadının hiçbir azameti yok. İyi bir parça."

"İyi bir parça mı?"

"Ben sanat eğitimi almıştım." Kadın kafasını yere eğdi. Ayak tırnağındaki oje çıkmıştı. "Uzun bir süre önce."

Fredo, "İyi bir parça," dedi.

Kadın çantasını eline alarak, "Pekâlâ," dedi.

Bir sigara çıkarttı. Fredo elini cebine attı. "Lanet olsun," dedi. "Çakmağımı kaybetmişim."

Kadın sigarayı onun kulağının arkasına sıkıştırırken, "Çok tatlısın," dedi.

Fredo, "Pek sayılmaz," diye yanıtladı. Sigarayı ona iade etti. "Bu benim kullandığım marka değil tatlım."

Kadın ona doğru eğildi. Bu yanağa konulacak ufak bir öpücük gibi görünüyordu, fakat Fredo'nun bu tür kadınlardan öğrendiği diğer bir şey de, sabahın üçünde yapılan birçok şeyin öğleden sonra saat üçte yapılanlarla aynı kurallara uyacağına inanmak, Long Island'da yataklarında uyuyan çoğu erkeğin inanmayacağı bir şeydi. Kadının dudakları aralandı. Fredo'nun dili ona itaat etti, kadının ıslak küçük ağzının içine kaydı, elleriyle de onun basit platin sarısı saçlarını kavradı. Kadının boğazından, her ikisi açısından da bir şeylerin başlamasına yol açan ufak bir inilti çıktı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Kadının gözleri, sanki kaybettiği bir küpeyi bulmuş gibi büyüyüp irileşti. Haklıydı, o bir profesyonel değildi. Bu tür kadınlar sizin gözlerinizin içine bu şekilde bakmazlardı.

Kadın, "Hayatım," dedi, "o kadar karmakarışık ki."

Fredo, "Herkes böyle düşünür," dedi. "Fakat büyük olasılıkla haklısın. Kendin hakkında demek istiyorum."

Bu Rita'nın çarpık bir gülümseyişi vardı.

Kadın, "Öyle mi?" dedi. "Ya senden ne haber?"

Fredo, "Şikayet edemem," diye yanıtladı. "Ama yine de iyiyim. Sanıyorum her şey kontrolümün altında."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İşaretparmağıyla Fredo'nun çıplak göğüs kafesine dokundu.

Tekrar öpüştüler. Kadının ağzı içtiği şampanyadan dolayı ekşiydi, fakat Fredo bunu dert etmedi.

Kadın, "Fray-die Cor-le-o-ne," dedi.

Eğer saat sabahın üçü olmasaydı, bu kızın bir gün gelip de Fredo Corleone'nin önünde çıplak kıçıyla durduğunu ve onun kendisine onu becermemek için iki binlik verdiğini ispiyonlayabileceği riskini düşünmek ona tamamen delice gelirdi. Niye yukarı çıkmak için acele etmesi gerekiyordu ki? Nasılsa orada bulunmasına değecek hiçbir şey kalmamıştı geride. Fredo, "Hizmetinizdeyim," dedi.

Kadın "Seni pis kalleş" dedi. Garip ve esrarlı bir havası vardı.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes aldı ve kapı koluna uzandı. "Seninle şu garip gazetelerde görüşürüz, tamam mı?"

Oh, evet. Kadın tıpkı bir film gangsteri gibi davranıyordu. Fredo elini onun elinin üzerine bıraktı. "Burada kal," dedi.

Kadın ağız kenarındaki komik kıvrımı çarpıttı. "Bilemiyorum," dedi. "Paranı geri alacak mısın?"

Fredo "Sana parayı bunun için ödemedim," dedi. "Sana Johnny Fontane'ye karabasan yaşatman amacıyla ödeme yaptım."

Kadın bu konuyu derin derin düşünüyormuş gibi durdu. "Yani ona parasını geri verebilirim, öyle değil mi?"

Fredo gülümsedi. "Mükemmel," dedi. "Ona, bilirsin işte, ona söylemen için ödeme yaptığım şeyleri söyle. Bunları bir yere yazmam gerekir mi, yoksa aklında tutabilir misin?"

Kadın, "Rahatla," dedi. "Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar iyi anlamamıştım."

Fredo, "Ve sonra ona bu işin mükemmel geçtiği için parasını geri almasını istediğini söyle," diye devam etti.

Kadın, "Bundan pek emin değilim," diye karşılık verdi. "Belki –yarına ne dersin? En baştan başlayabiliriz. Bir randevu ya da buna benzer bir şey?"

"Bugün zaten yarın bebeğim."

Kadın hâlâ derin düşünceler içerisinde görünüyordu. Parmağını ağzına soktu, emdi ve ardından Fredo'nun ensesinden çıplak göğsüne, oradan da aşağılara doğru yavaşça yönlendirdi. Elini orada tuttu.

"Seksi seviyorum." Kadın bunu tıpkı bir yenilgiyi itiraf ediyormuş gibi dile getirmişti. Sesi alçaktı, çoğu kişinin Fransız kızlarında olduğunu iddia ettiği tarzda kısık değildi. Kelimeleri hâlâ yuvarlıyordu. "Bu çok kötü, bilirsin işte, ama tıpkı bir erkek gibi yapmayı seviyorum."

Bir an için, bu cümle *–tıpkı bir erkek gibi yapmayı seviyorum–* Fredo'nun bedeninden bir elektrik akımı etkisi yarattı. Her ne kadar kadın gerçek anlamda bunu ima etmek istememiş olsa da, kısa bir an için, Fredo bunun öyle bir şey olabileceğinden korktu. Ardından bu düşüncelerden sıyrıldı ve her iki eliyle birden kızın küçük göğüslerini kavradı.

Kadın inledi, şimdi tıpkı bir profesyonele benziyordu. Kendisini zorluyordu. Göğüsleri ona bu derece büyük bir zevk vermiş olamazdı.

Yatağa doğru ilerlediler, kadın Fredo'nun kemerini çözdü,

pantolonuyla iç çamaşırını büyük bir hızla çekip çıkarttı. Fredo kendisini yatağa sırtüstü attı. Kadın onun yanında dikilerek elbisesini çıkartmaya başladı.

Fredo, "Yapma," dedi.

Kadın bu işi onun yapması için Fredo'ya döndü.

Fredo, "Üzerinde kalsın," dedi. "Harika görünüyorsun."

Kadın omzunu silkti ve yatağa onun yanına oturdu. Bir süre daha öpüştüler ve kadın elini onun penisinin üzerine koydu. Fredo tüm suçu gün boyunca içtiği içkilere atabilirdi –her ne kadar o sabahtan beri hiçbir şey yapmadıysa da, Detroit Havaalanı'nda kim bilir ne kadar beklemek zorunda kalmıştı. Ayrıca çok da yorgundu, saat farkı mahvetmişti onu. Diğer şeyi kesinlikle, kesinlikle ve kesinlikle düşünmek istemiyordu. Bu hiçbir zaman olmamıştı. Ve ayrıca rüyasında bundan çok daha güzel kızları becermişti. Şimdi bunları düşünürken tabii ki geriliyordu. *Pekâlâ, tamam, penisini düşünme*, diye aklından geçirdi. Kadını düşündü, onu öptü ve göğüslerini avuçladı, onu üzerinde o parlak elbise dururken becermenin ne kadar mükemmel bir his olacağını düşündü, tüm bunlar eğer düşünmekte olduğu diğer şeyleri aklından uzaklaştırabilirse on saniye içerisinde gerçekleşebilirdi. Tabii düşünmeyi gerçekten kesebilirse. Gerçekten bu işte biraz sabırlı olmalıydı.

Kadın dizlerinin üzerine çöktü ve henüz ona hayır diyecek zaman dahi bırakmadan penisini ağzına aldı. Fredo'nun bedeninden korkunç bir ürperti geçti. Kadını koltukaltlarından tutup yukarı doğru çekerken, "Hayır," dedi.

Kız incinmiş görünüyordu.

Fredo, "Ben bunu yapmam," dedi. "Gücenme, tamam mı? Haydi, buraya gel ve beni öp."

Kadın söyleneni yaptı. Fredo onun elini hâlâ avucunun içinde tutarak kadının Sears marka çiçekli külotunu çıkarttı. Biraz daha öpüştüler.

"Dizlerinin üzerine çökmeye ne dersin?"

Kadın iç çekti. Sanki sabrını yitiriyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı işe gitmiş bir kız gibiydi.

Fredo, "Hayır," dedi. "Benim söylediğim gibi." Ardından daha duyarlı görünmeye çalıştı. Kadın yanlış bir şey yapmıyordu. O tıpkı, sadece büyük olasılıkla onun tehlikeli bir gangster olduğuna ilişkin söylenenleri işittiği için değil, aynı zamanda mecbur olmadığı halde ona olabildiğince nazik davrandığı için,

adamı bedavaya becermeye çalışan iyi bir yumurtaya benziyordu. Fredo onu dizlerinin üzerine çökertti, arkadan yaklaşarak kırmızı elbisesini yukarı doğru sıyırdı, diğer eliyle de kadının cinsel organını yokladı. Kadın ona yardımcı olmak için geriye doğru uzandı. Bu harekette hissedilen hassasiyet ve zayıflık, Fredo'nun kadının avucunda taş kadar sertleşmesine sebep oldu ve içine girdi, ilk iteleyişte dibe ulaşmıştı. Tek yapması gereken, başka bir şey düşünmeden hareket etmekti. Kadının kalçalarını yakaladı, parmaklarını ete batırdı. Kadına bunu yapması için kendisine yalvarmasını söyledi. Kız onu ne kadar çok istediğini, durmamasını, art arda kendisini becermesini söylemeye başladı. *Büyük adam, büyük adam, büyük adam.* Fredo gözlerini kapattı ve gücünün yettiği oranda hızlandı.

Bedeni gerildi ve inledi.

Kadın, "Dışarı çek," dedi. "Büyük adam. Dışarı çek." Bunu ciyak ciyak bir sesle söylemişti. "Büyük adam."

Yapmadı. Fredo kalçasını kadının dansçılara özgü kaslı kalçasına ani hareketlerle dayadı, içinde kalan sıvıyı kadının içine akıttı. Bundan sonra, penisi o kadar hassaslaşmıştı ki canı yanıyordu, dışarı çekip çıkarttı. Kadının kalçasına ve kırmızı elbisesine küçük ıslak inciler bırakmak çok seksi olabilirdi. Bundan daha mükemmel bir şey düşünülebilir miydi? Neden böyle bir şey yapmadığını anlayamadı.

Bu doğru değildi. Onları hamile bırakmayı seviyordu. Bunun nedenini söyleyemedi.

Aslına bakılırsa bu da tam anlamıyla doğru değildi.

Sırtüstü uzandı. Gözlerini kapattı ve elinin tersiyle kafasına vurdu, yarım düzine küçük *staccato* vuruşu. En ufak hücresine kadar, kendisinden nefret etti.

Rita yatakta yan döndü ve kıvrılıp yumak halini aldı. Doğal olarak, tekrar ağlamaya başladı.

Fredo ayağa kalktı, pencere önüne doğru ilerledi ve perdeleri açtı.

Böylesi daha iyiydi. Bu alacakaranlığı seviyordu. Artık gökyüzü daha fazla karanlık kalmayacak gibi görünüyordu.

Tekrar telefon çaldı. Çalışma odasından yanıtladı. Figaro'ya beklemesini, hemen yukarı geleceğini söyledi. Figaro Los Angeles'ta kalmaktansa gitmeye karar verdiklerine çok iyi yaptıklarını belirtti, çünkü Fredo'nun kişisel olarak duymak isteyeceği bazı haberler vardı. Fredo Figaro'ya sağır olup olmadığını

sordu. Kısa bir süreye kadar orada olacağını söylemişti, tamam mı?

Fredo parayla satın alınabilecek en iyi pamuklu mendillerden temiz bir tanesini daha kaptı ve Rita'nın yanına, yatağa uzandı. "Hey, hayatım," dedi. Tıpkı bir kovboy gibi. "Hey, güzelim."

Kadın burnunu çekti ve korkunç derecede sessiz kaldı.

Fredo, "Birazdan döneceğim," dedi. Saatine göz attı –bu çocukluktan edindiği bir alışkanlıktı– ve beş dakikadan kısa bir süre içerisinde duş alıp tıraş oldu. Üzerine ona tıpkı bir Amerikan futbolu oyuncusunun omuz desteği kadar kalın gelen bir robdöşambır geçirip geri döndü. Kadın hâlâ oradaydı.

"Üzgünüm," dedi.

Fredo buna dayanamayacaktı. Onun gitmesini istiyordu, evet, hem de hemen, ama bu yüzden kendisini boktan hissetmek istemiyordu. Kadın artık ağlamıyordu, ki bu da oldukça büyük bir ilerleme sayılırdı.

Kadın, "Gerçekten de çok hızlıydın," dedi. "Yani duş demek istiyorum."

"Artık neyin nerede olduğunu tüm detayına kadar biliyorum." Kendisine banyoyu hızlı yaptığına ilişkin bir şeyler söyleyenlere bu şekilde yanıt veriyordu.

"Gitmeliyim. Üzgünüm. Gitmem gerektiğini biliyorum."

Fredo, "İstediğin kadar kal," dedi. "Çok üzgünüm, fakat ben..."

Kadın, "İşin var," diye tamamladı. "Biliyorum. Üzgünüm." Gözlerini çevirip banyoyu işaret etti. "Çabuk olacağım."

En azından *aşna fişne* terimini kullanmamıştı! Kadın banyodayken, Fredo üzerine bir şeyler geçirdi, aşağıyı arayarak bir taksi ayarlamalarını ve parasını ödemelerini belirtti.

On iki dakika sonra, kadın saçları taranmış halde, ovalanmaktan kızarmış bir suratla, büyük olasılıkla oraya geldiğinde de üzerinde bulunan bir tür parfüm kokusu taşıyarak dışarı çıktı. Parfümü yoğundu. Fredo'nun yoğun parfümden daha iğrenç bulduğu bir şeye rastlamak çok zordu. Televizyonu açtı ve kadını koridora doğru yönlendirdi.

Asansörün düğmesine basarken "Bir anlaşma yaptık, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, yaptık." Kadın sağ elinin avuncu havaya kaldırdı. Sert bir tarzda "Ben," dedi, "sözünün eri bir kadınım." Kendisi-

ni zorlayarak gülümsedi. "Ama sen yine de benim bunları Johnny'ye söylemeyeceğimi düşünüyorsun. İtiraf et."

Bu konuda ne söyleyebilirdi ki? Kadına büyük olasılıkla telefon numarasını sorması gerektiğini düşündü, ama genelde bu her şeyi daha da zora sokardı.

Asansör geldi. Fredo asansöre binerken kadının sırtını sıvazladı.

Kadın, "Bol şans," dedi. "İşini kastediyorum." Onu aceleyle öptü. "Cor-le-o-ne."

Fredo asansörün kapılarının kapanışını izledi. Soluk sarı pirinç kapılardan yansıyan görüntüsüne baktı. Görülecek pek fazla bir şey yoktu. Altıncı kata çıkmak için düğmeye bastı, elini soğuk metal yüzeye dayadı ve yorgun kafasını da elinin üzerine yerleştirdi. Hayatın kolay olduğunu kim söylemişti ki? İşte orada dikiliyordu. O da herkes gibi hata yapmış, tanıdığı birçok kişinin aksine bunları da açıkça anlatmıştı.

Kapılar açıldı ve asansöre girdi.

İnsanların onun yeterince iyi birisi olduğunu düşündüklerini, fakat diğer yandan da zayıf ve başarısız bir kişi olduğunu akıllarından geçirdiklerini biliyordu. Ama kaç kişi böyle bir gün geçirdikten sonra ayakta kalabilir ve Frederico Corleone'den daha iyi bir halde olabilirdi ki, ha? Kendisini artık üzerinde daha fazla kafa yormak istemediği lanet olası berbat bir işin ortasında bulmuş ve nerede olduğunu dahi bilmediği, bulunduğu *ülkeden* dahi haberinin olmadığı bir ortamda uyanmıştı. Yine de şafağın ilk ışıklarıyla oradan kıçını kurtarmayı başarmış ve mucizevi bir içgüdüyle doğru yönü bulmuştu. Pekâlâ, silahını orada bırakmıştı, ama başka bir ülkedeydi, dolayısıyla her şeyin bittiği düşünülebilirdi. Gümrükten geçerken her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı, ama Tanrı aşkına o portakallar onun değildi, ayrıca o içkiyi sadece gözlerini açtıracak miktarda kullanmıştı, Joe Zaluchi'nin ismini ortaya atıp kullanması ise hesaba katılmış bir riskti. Sabahın köründe, sadece bu şekilde oradan o kadar çabuk sıyrılabilirdi. Tamam, durum hiç de öyle olmamıştı. Pekâlâ, her şey bir yana, kaç kişi o kadar sıkıştırılmanın ardından o derece sakin davranabilirdi? O beyaz çizginin üzerinde tıpkı bir şampiyon gibi yürümüştü. Gümrükteki görevliler onu korku ve merakla karışık bir saygıyla izlemişlerdi. Yürüyüşü iki kez tekrarlamış, her seferinde başarılı olmuştu. Söylemesi gerekmeyen hiçbir şey söylememişti, hatta avukat dahi iste-

memişti. Salak görevliler onun Kumdaki Kale'nin Karavan Parkı müdür yardımcısı Carl Frederick (ki belgelerde öyle görünüyordu; oradan daha önceden geçmiş fakat hiç uğramamıştı) olduğunu düşünerek serbest bırakmışlardı.

İnsanların, Mike'ın çok zeki ve Fredo'nun işe yaramaz birisi olduğunu düşünmelerine sebep olan tek neden, Mike'ın büyük bir imparatorluk kurmak istediğini ve Fredo'nun ise peşinde koştuğu tek şeyin iyi zaman geçirmek ve sadece kendine ait olacak ufak bir iş çevirmek olduğunu bilmeleriydi. Karavan parkından biraz daha büyük, fakat General Motors'tan küçük bir iş. Bunda yanlış olan ne vardı? Bu bile Mike'ın ona vereceği görevden daha içerikliydi. Mike, böyle yapmak yerine, Fredo'ya lanet olası bir unvan vermişti. Patron yardımcısı. *Sottocapo*. Artık Mahkeme Soytarısı bile olabilirdi. Katır Memesi. Genel Müdür.

Altıncı katta asansörden indi ve odaya anahtarını kullanarak girdi. Ya tüm şu ayarlamalar? Fredo'nun fikriydi. İnsanlar bunu sevmişlerdi, herkes bunun kendi fikri olduğunu iddia edip duruyordu. Diğer kumarhanelerin de bu uygulamayı başlattıklarını işitmişti. İyi iş. Kimin bok almak için krediye ihtiyacı olurdu ki?

Girişi belirli kişilere açık olan kattaki barmen, "Bir içki alır mısınız Bayım?" diye sordu.

Fredo, "Sadece soğuk bir bira, tamam mı?" diye yanıtladı.

Büyük olasılıkla merdivenleri çıkması gerekecekti. Kan akışını hızlandırma fırsatı. Ancak çok yorgundu ve bira harikaydı, ellerinin arasında buz gibi duruyordu, bu yüzden olduğu yerde kalarak asansörün gelmesini bekledi.

Asansör o kata indiğinde, Figaro, Capra ve iki yeni New York elemanı yuvarlanırcasına kabinden dışarı fırladı. Biraz önce mutlu bir şeylere tanık olmuş kişilere benzemiyorlardı. Bu, büyük geceyi kaçırdığını öğrenen Figaro'da görülüp şaşırılacak bir durum değildi. O güne kadar, New York dışında böyle bir şey hiç yapılmamıştı, bu yüzden olacakları tahmin edemez ve hiç kimse de ona bunların olacağını daha önceden söyleyemezdi.

Figaro, "Lanet olsun," dedi. "Tam senin için bir arama ekibi göndermek üzereydik. Aslında, arama ekibi *biziz*. Nerede kaldın?"

"Beni odamdan her yirmi dakikada bir aradın, buna rağmen yine de nerede olduğumu mu soruyorsun?"

"Hayır, demek istiyorum ki, neden bu kadar uzun sürdü? Sen odana gittiğinde yukarda çok az kişi vardı, ama şimdi hiç kimse kalmadı. Rocco'yu saymazsak. Seni bekliyor."

Fredo'nun şu bilfiil işitmesi gereken haberler.

Fredo, "Ailemle mi ilgili?" diye sordu.

Figaro, kafasını olumsuz anlamda salladı. "Öyle bir şey değil. Gerçekten de yukarı çıkıp Rocco'yu görmelisin."

Fredo "Orada hiç kimse yok mu?" diye sordu. "Yoksa çok fazla kişi yok anlamında mı hiç kimse yok? Rocco dışında demek istiyorum."

Capra –gerçek adı Gaetano Paternostro'ydu, bu onun gibi bebek yüzlü bir köy çocuğu için oldukça karmaşık ve krallara yakışır bir isimdi– cevap vermeden önce Figaro'yu durdurdu ve Fredo'nun o sırada ne söylediğini sordu. Fredo çok akıcı konuşuyordu ve bu lanet berber de Ohio'dan biraz olsun bu dili kapmış olmalıydı. Berber bir bahisçi olarak iyi para kazanıyor olabilirdi, ancak Fredo açısından Mike'ın bu adamda bundan başka ne bulduğunu anlayabilmek imkânsızdı.

Fredo Sicilyalı lehçesiyle "Arkadaşımız berbere mide gazlarıyla ilgili bir şeyler sordum," dedi. "Yukarıdaki ziyafet salonunda diğer arkadaşlarımızın kaçı kaldı?"

Capra güldü. "*Non lo so. Cinque o forse sei.*"(*)

Fredo kafasını sallayarak onayladı. Nasılsa yukarı çıkacaktı. Eğer bir gövde gösterisi dahi yapma fırsatı olmayacaksa, ertesi gün uçmak yerine hemen o gece oradan ayrılmanın ne anlamı olabilirdi ki? Figaro'ya, "Bak," dedi. "Sen gelmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü *düşünüyorsun*?"

"Eğer bunun cevabını bilseydim o lanet soruyu sana sorar mıydım zannediyorsun? Haydi Fredo. Bana bir görev verildi, ben de onu yerine getiriyorum. Sana olan tüm saygım bir yana, lütfen, *non rompermi I coglioni*, tamam mı?"

Capra ve diğer iki adam bara doğru ilerledi. Hepsi de kendilerine birer kahve aldı.

"Seni sıkıştırmıyorum." Fredo kaşını kaldırdı. "Kadının sesini işitemediğini mi söylüyorsun? Oradan, arkadan gelen sesi?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Onun da bu sabah öne sürdüğü bahane aynıydı.

(*) İtalyancada "Bilmiyorum. Beş ya da belki de altı."

"Fransız kız. Dansçı, nerede dans ettiğini sormayı unuttum. Yukarda onunla karşılaştım, işler ilerledi, sonra neler olur bilirsin işte. *Che fica.*"

Figaro keldi, Fredo'dan on yaş yaşlıydı ve büyük olasılıkla, uyuşturucu bağımlıları hariç, işlerin nasıl ilerlediğini bilmiyordu. Kafasını olumsuz tarzda salladı. "Seni lanet herif. Bir tür rekora doğru mu koşuyorsun?"

Birisi dans salonunu döndüren motoru durdurdu. İçerinin havası sigara dumanı ve içki kokusuyla iyice ağırlaşmıştı. Üzerinde kirli beyaz bir örtü bulunan masada, Tessio'nun yönetiminden gelme dört adam oturmuş domino oynuyordu. İçlerinden ikisi DiMiceli kardeşlerdi, tekinin Eddie adında bir oğlu vardı ve o da o akşam aileye kabul edilmişti. Fredo diğerlerini tanımıyordu. Fredo, Brooklyn çalışanlarını pek yakından tanımazdı.

Rocco Lampone mavimsi yeşil renkte bir sandalyeye yığılmış kalmış, pencereden dışarıyı seyrediyor ve bir yandan da kendi kendisine homurdanıyordu. Görünüşe bakılırsa, sanki Fredo sabahın köründe ilk iş olarak ellerinde brendi katılmış kahveleriyle boy gösteren, bazıları ıstırap verici bir sessizlik içinde oturan, bazıları parayla çalışan otomatik pikapta ne çalacağı üzerine ya da dünyanın neyle karşı olduğuna ilişkin kavga eden Gowanus'taki o bileşkelerden birisine girmiş gibiydi.

DiMiceli'lerden birisi, "Vay, vaaay!" diye bağırdı. "Bu bizim patron olmalı."

Fredo birilerinin daha bu şakaya katkıda bulunmalarını bekledi. Bu unvanı o istememişti. Adamların onun zayıf birisi olduğunu düşündüklerini biliyordu. Onun sorumluluklarının, ya da Michael'ın neden böyle bir kadro yarattığı konusunda tek bir fikre dahi sahip olmadıklarının farkındaydı. O gece oraya gelmemek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Masadaki adamlar sadece kafalarını sallayıp merhaba diye homurdandılar.

Rocco Fredo'ya yaklaşmasını işaret etti. Pencerenin hemen önünde, onun yanında, boş bir metal sandalye duruyordu. Dışarıda, gürültülü küçük bir caz topluluğu aşağıdaki çatıda kurulmuş eğreti sahnede Zenciler müzikalinden tanınmış bir parça çalıyorlardı. Teras, her ne kadar yüzme havuzunda hiç kimse olmasa da, silme insanla doluydu. Birkaç düzine kollu makine, dört *blackjack* masası ve iki barbut masası yukarı taşınmıştı. Çatıya birkaç bar ve bir kahvaltı büfesi de kurulmuştu.

Fredo aşağıyı işaret ederek, "Bu da ne?" diye sordu.

"Nerelerdeydin?"

"Detroit. Los Angeles. Uzun hikâye."

"Bunları biliyorum. Buraya geldiğinden beri nerelerdeydin? Otele geldiğinden beri? Ve beni burada tıpkı bir..." Rocco sakat dizini ovuşturdu. "Beni bekleten şey neydi? Burada. Senin için."

Domino oynayan adamlardan teki kıkırdadı. Fredo omzundan geriye doğru baktı. Kıkırdayan adam, hemen yanında duran ve hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen kişinin kel kafasını okşadı. Adam olduğu yerde kaldı ve hiç karşılık vermedi.

Fredo, "Gerçekten," dedi, "aşağıda neler oluyor?"

"Otur. Lütfen." Rocco hiçbir zaman çok konuşan birisi olmamıştı. Suratındaki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla ne ne söyleyeceğini, ne de bunu nasıl ifade edeceğini biliyor gibiydi.

Fredo oturdu. "Annemle mi ilgili?" diye soruverdi.

"Hayır." Rocco kafasını salladı. "Bir kaza oldu," dedi. "Arkadaşlarımız. Sana bunun kötü bir şey olduğunu belirtmeliyim."

Uyduruk sahnede, eski bir Ziegfield dansçısı olan Las Vegas Belediye Başkanı –Fredo, onun yaşlanmış olmasına rağmen hâlâ eski havasını kaybetmemiş olduğunu düşündü– turuncu spotları Hal Mitchell'in yanındaki gülümseyen, iri göğüslü kumral kadına doğru çevirdi. Kadın hiç şüphe götürmeksizin Bayan Atom Bombası olarak adlandırılabilecek türdendi. Taç takma merasimi ise gerçekten çok zorlu bir işti. Bayan Atom Bombası saçlarını mantardan bulutlara benzeyen bir modelde taratmış olduğundan dolayı merasim uzadı. Belediye başkanı tacı önden takmaya çalıştıysa da kadının göğüsleriyle gireceği temastan çekinerek kadının arkasına geçip tacı takmaya çalıştı. Ancak bu sefer de tacı sürekli yere düşürdü. Sonunda belediye başkanı tacı kadına elden verdi. Bayan Atom Bombası da kendi tacını kendi taktı. Bu cesur bir hareketti. Kadın hayat dolu ve gençti. Bikinisinin altı o kadar düşüktü ki kadının göbek deliği görünüyordu. Bayan Atom Bombası, trombonlar çalmaya başladığında mikrofona doğru yaklaşarak "Tanrı'ya Şükret ve Cephaneliği Geç," adlı şarkıyı söylemeye başladı.

Oyun masaları tıka basa doluydu. Her tür kollu kumar makinesi kullanılıyordu. Her yerde şezlonglara uzanmış ve piknik masalarına oturmuş insanlar vardı, hepsi de yumurta yığınlarıyla dolu kâğıt tabaklarla uğraşıyordu.

Fredo ve kendi otelinde dahi yanından ayrılmayan maiyeti - Figaro, Capra ve New York'tan gelen şu iki adam, Cleveland'daki ölümler yüzünden her ne oluduysa o gün bu gündür yanından ayrılmıyorlardı - henüz ne olduğunu tam olarak anlayamadan oraya ulaşmıştı bile.

Şarkı söylerken hoplayıp zıplayan, sürekli gülümseyen ve hiç kimsenin kalbini kıramayacağı kadar içten görünen Bayan Atom Bombası, "A Trenini Yakala" şarkısını sözlerini değiştirerek söylemeye başladı. "A Bombasını(*) Bırak."

Fredo göreceği kadarını görmüştü. Kafasını çıkışa doğru kaldırdı, peşinden koşmaktan yorgun düşen korumaları ona tıpkı çikolata taşıyan bir tanrıymış gibi baktılar.

Birdenbire, belirli bir sebep olmaksızın, tüm ses kesildi. Bando sustu, misafirlerin konuşmalarından kaynaklanan parazit sesleri sanki boğazlarına düğümlenip kaldı, aşağıdaki caddeden gelen hafif trafik sesi sanki tüm arabalar durmuş gibi kesildi. Fredo kafasını havaya kaldırıp baktı. İşte oradaydı: Gökyüzünün kuzeydoğu tarafında beyaz bir duman yumağı.

Ardından sesler geri döndü.

Bu o muydu?

Çatıda herkes yayılıp oturmuş, kumar oynuyordu. Kollu kumar makinesi hastaları, gözlerini sürekli dönüp duran meyve resimlerinden ayırmamışlardı. Güzellik kraliçesi o ortamda alkış tutan tek kişi gibi görünüyordu. Ve sonra:

Ensesine tıpkı sıralı sokak lambalarıyla aydınlatılmış bir kurutma menfezinden çıkan havaya benzer şiddetli sıcak bir esinti vurdu. Fredo gözlerini iki eliyle birden korudu.

Birkaç saniye öncesine kadar, yaklaşık atmış beş mil ötede, Doomtown olarak anılan bir yer vardı –alışıldık, fakat birbirlerinden farklı mimarilerde inşa edilmiş, hiçbirisi bir diğerine benzemeyen, hepsi de mutfak masalarına soğumaları için bırakılmış olağan (fakat birbirine benzemeyen) Amerikan yemeklerinin kokularıyla dolu, masaların etrafları çeşitli markalarda giysiler giyinmiş (özellikle yeni moda J. C. Penney) insanlarla çevrili bir grup Amerikan evi. Doomtown'un içinde ve çevresinde, şehrin göbeği olan on beş metrelik kuleden muhtelif uzaklıktaki yerlerde, düzinelerce kümese kapatılmış duran ve garip bir şekilde sessiz kalan domuzlar vardı. Doomtown'un

(*) İngilizcede A-Bomb, atom bombası anlamına gelir.

bir mil kadar uzağına kendi başlarına kazdıkları siperlere konuşlanmış iki yüz Amerikan askerinin gözleri önünde, Birleşik Devletler hükümeti yirmi dokuz tonluk bir bomba patlattı. Bundan sonraki ilk saniyede, evler, mankenler, yiyecekler, ve kuleye en yakın duran domuzlar alev almış, rüzgâra karışmış, toz olmuştu. Hatta, hükümet kameralarının gösterdiği kadarıyla, demiryolu hattı tutuşmuş ve cokeyleri çimenlerin üzerinde moleküllerine ayırmış, parçalanan yüksek sandalyelerdeki gülümseyen bebek mankenlerin boyunlarını kopartmıştı. Alev alan domuzlar muhtelif yönlere koşuştu ve sonunda patladılar. Geçen diğer bir yarım saniye içerisinde, her şey toz haline gelmişti. Bundan sonraki yarım saniyede, yirmi hortumun kuvvetinden daha güçlü olan kavurucu rüzgâr şehrin geri kalanını yok etti. Çakıllar –bu her şey olabilirdi; kum, tuz, cam, çelik, ahşap ya da uranyum parçacıkları, sırf derileri insanınkilere en yakın olduğu ispatlandığı için geriye kalanları izleme arzusu yüzünden öldürülen domuzların kalıntıları - etrafa sesten daha hızlı saçılarak Şükran Günü yemeklerini, ışıl ışıl otomobilleri, pipolarında gerçek tütün bulunan plastik babaları, elektronik aletleri, tuğla duvarları, her şeyi yerle bir etti.

Siperler yıkıldı. Askerler canlı canlı gömüldü, ama yine de hepsi hayattaydı –şimdilik.

Kuleden bin metre kadar uzaktaki çoğu domuz hayatta kaldı, ancak bedenlerinde o kadar kötü yanıklar vardı ki, birileri Geiger sayaçlarını alıp oraya gelmeden çok önce adamlar onları vurdu.

Hagen'ler bir daha hiçbir zaman arterit, kısa bacaklı, bodur Alman köpekleri Garbanzo'yu bulamayacaklardı.

Ana sahne gerçekten de Doomtown'du: resmi olarak sınıflandırılmış, - çünkü bu evler (belirli bir Las Vegas müteahhidi tarafından inşa edilmişti) ve bu yiyecekler (San Francisco'daki belirli bir toptancıdan alınmıştı) bir yerden gelmiş olmalıydı – bir söylentiden çok daha fazla, ancak açık bir sırdan da bir o kadar az bir şey.

Hal Mitchell'in Kumdaki Kale'sinin teras katı, aylak aylak vakit geçirilen bir yerdi. Fredo Corleone'nin gözlerini iki eliyle birden kapatmayı düşündüğü andan ellerinin yüzüne değdirdiği ana kadar geçen süre içerisinde, yüksek ısı dağılıp gitmişti. Bundan sonra, etrafa bir tür toz dağılmıştı; görülemeyecek kadar küçük ve hissedilemeyecek kadar ufak. Neredeyse dikkate

dahi alınması imkânsızdı. İnsanlar kumar oynamaya devam ediyor ve yerlerinden nadiren kımıldıyorlardı.

Fredo, "Bu iyi bir şey olamaz," dedi.

Berber, toza doğru hareket ederek, "Şu pislikten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Genç çoban sanki kar tanelerini yakalamaya çalışıyormuş gibi dilini dışarı uzatmıştı.

Berber, "Reds bu saçmalığın bir işe yarayacağına inanmanızı istiyor," dedi. "Ama bunların hepsi Amerikalıların deneyleri durdurmasını ve Rusların bizi yakalamasını hedefleyen komplolar. İnanın bana. Bu hiçbir şey değil. Toz. Neredeyse hiçbir önemi yok. Haydi gidelim."

Fredo gözle görünmeyen tozu gömlek kolundan silkeleyerek, "hiçbir şey," diye kendi kendisine mırıldandı.

Tam tepelerinde, balo salonundaki gazinonun parmaklıklarının ardına gizli iki büyük aynalı cam aşağı inmişti. Patrick Henry Social Club'dan gelme eski domino oyuncuları alenen göz önünde kalmışlardı, olanlara inanamıyorlardı. Fredo yukarıya bakmadı. Neden baksındı ki? Camlar şiddetle içeri doğru çökmüştü. Kırılan cam en ufak parçasına kadar içeri doğru emilmişti.

KİTAP III

Eylül – Aralık 1955

Bölüm Oniki

TONY MOLINARI ve Frank Falcone'nin ölümleri –tam da sonsuza kadar sürecek bir barışın eşiğine kadar gelmişken– ulusal yeraltı dünyasında şok etkisi yarattı. İçinde bulunulan şartlar dahilinde, herkes uçağın kaza eseri düştüğünü düşündü: Ciddi fırtına, göl etkisinden kaynaklanan hava akımı, dava kapandı. Kazadan hayatta kalan tek kişi, Gerald O'Malley'in anlaşılamaz ortadan kayboluşu, tıpkı Cleveland'daki kuleye söylediği sözler, ki bunlarda sürekli uçağın sabote edildiğini düşündüğü hissediliyordu, gibi kuşku yarattı. Buna rağmen sesi uçak suya çakılana kadar sakin kalmış, son anda Ulusal Havacılık Kurumu tarafından İtalyancadan "Boku yedim," diye tercüme edilen "*Sono fottuto*," sözlerini sarf ederek bağırmaya başlamıştı. Araştırmacılar kazada sabotaja dair hiçbir ipucu yakalamamışlardı. Pilotun kuleye yaptığı beyanını onun deneyimsizliğine yordular. Uçağın düşüşünü bir kaza olarak adlandırdılar. Pilotaj hatası.

Ölen dört adamın hep birlikte katıldıkları son cenaze töreninin Vito Corleone'ninki olması da garip bir rastlantıydı. Ancak mafyanın temelleri XIX. yüzyıl Sicilya'sından günümüze uyarlanan kasvetinden kaynaklanan her insan hareketi –yardımsever ya da saldırgan, istem dahilinde ya da istemdışı, ister saldırganlıktan isterse de kişisel korunmadan kaynaklansın, ister hırs isterse buz kadar soğuk *ragione*(*) içersin– çarpmaların hiçbir şekilde hissedilmeyecek kadar küçük kaldığı büyük ve hafif bir ağ halini alıyordu. Anadili Batı dünyasında kullanılan, fakat içinde gelecek zaman olmayan bir Sicilyalı için, geçmiş ve

(*) İtalyancada sebep.

içinde bulunduğu an birdir. Kanı altı bin yıllık bir saldırı ve işgale karşı koyan bir Sicilyalı açısından bir kaza ya da rastlantı, istenerek atılan bir adımdan daha anlamlı ya da anlamsız olamaz. Her ikisi de birbirinden ayırt edilemez olabilir. Bir Sicilyalı için, hiçbir şey şartların ve çevrenin dışına çıkamaz.

Sahil Güvenlik ekipleri "O'Malley"i bir sedyeye almışlar, en yakın hastaneye taşımışlar ve hemşirenin belirttiği üzere –adamın ön cebindeki kalın fatura tomarının arasından çıkan Nevada ehliyetine istinaden– onun kaydını gece saat 10:25'te "Gerald O'Malley, erkek Kafkas, yaş 38" bilgileriyle yapmışlardı. Kırık bacağı düzeltilmiş ve askıya alınmış, kırık kaburgaları bandajlanmış, diğer yaraları dikilmişti. Dahili herhangi ciddi bir yarası varmış gibi görünmüyordu, ancak yine de birkaç ek testin yapılması gerekiyordu. Bir süre bilinci kapalı yattı, ama rahatsızlığın seyri uzun vadede gayet iyi gelişmişti. Durumu kritikten ciddiye doğru bir iyileşme gösterdi. Raporuna bakılırsa, doktorların onunla işi sabah saat 4:18'de bitmişti. Raporlardaki son veri –her ne kadar bu biraz aldatıcı olsa da– sabah saat 4:30'a aitti. Hastanedeki hiç kimsenin ayırt edemeyeceği türde atılan bir imza ve saat dışında hiçbir not alınmamıştı.

Bu süre zarfında, hem uçuştan artakalan parçacıklar, hem de diğer dört ceset, ya da en azından bedenlerin bir bölümü, ya su yüzeyine kendiliğinden çıkmış ya da günün alacakaranlığında insan eliyle çıkartılmışlardı.

Cesetlerin kimlikleri henüz teşhis edilmemişti, bu bilginin harekete geçireceği muhabir ve polis güruhu henüz işin içine girmemişlerdi. Detroit'teki uçuş planı kayda alınmış görünüyordu, ama kaydı kimse bulamıyordu. Uçak Detroit'ten sabah saatlerinde ayrılmıştı, dolayısıyla aradan geçen on iki saat boyunca bir yerlerde durmuş olmalıydı, ancak pilot Burke Lakefront Havaalanı'ndaki kule ile telsiz temasına geçtiğinde doğrudan Detroit'ten gelmekte olduğunu belirtmişti. Kule bu konuda bir açıklama almaya çalışmış, fakat uçağın telsizi – büyük olasılıkla şimşeklerden dolayı – inanılmaz derecede parazit yaptığı için bunu başaramamıştı. Ses düzgün duyulmaya başlandığında ise uçak felakete doğru sürükleniyordu ve artık tek hedef onu yere güvenli bir şekilde indirmekti.

Uçağın gövdesine logosu çizilmiş olan et paketleme firması, New York, Buffalo'nun dışında konuşlanmıştı. Firmanın genel müdürü, uyku sersemi bir halde, ilk başta araştırmacıya yanlış numarayı aradığını, firmasına ait bir uçak bulunmadığını

belirtmiş, araştırmacı bundan emin olup olmadığını ısrarcı bir şekilde tekrar sorduğundaysa bir an duraklamış ve, "Dooğğruu, bizim uçağımız," diyerek telefonu kapatmıştı. Diğer görüşmeler yapılıp eyalet polisi sorgulamaya almak için adamın göl kıyısındaki evine ulaşana kadar geçen süre içerisinde genel müdür tıraş olup duş almış, takım elbisesini üzerine geçirmiş, bir zamanlar eyalet başsavcılığı yapan avukatını yanına alarak oturma odasında beklemeye başlamıştı. Avukat, müvekkilinin adına, görevlilere bahse konu uçağın bir haftalık sınırsız kullanımının müvekkili tarafından arkadaşı – prestijli Michigan Yılın Hayırseveri ödülünü iki kez üst üste kazanan ve Detroit, Hooray!'in 1953 senesinden beri yönetim kurulu üyesi olan - Joseph Zaluchi'ye, kızının geçen hafta sonu Detroit'te yapılan düğününe gelen misafirlerin taşınmaları için kullanılması amacıyla, hediye olarak verildiğini belirtmişti. Müvekkili daha önceden düğüne katılacağını belirtmiş olmasına rağmen, son anda çıkan bir iş yüzünden bunu gerçekleştirememişti. Müvekkilinin uçaktaki kadın ya da erkekler konusunda veya uçuş detayı hakkında şu anda herkes tarafından bilinenden daha fazla bilgisi yoktu. Avukat polislere ellerinde arama ya da tutuklama emrine benzer formlar olup olmadığını sordu, ardından onlara geldikleri için teşekkür ederek, müvekkilini bu beklenmedik trajedinin yasını tutarken yalnız bırakmalarını rica etti.

Joseph Zaluchi adına konuşan bir avukat, Bay Zaluchi'nin uçağı düşüren adam hakkında, onun New York'taki saygın bir firma adına çalışan sivil bir pilot olduğu dışında en ufak bir bilgisi dahi bulunmadığını belirtmişti. Bu adam, Bay Zaluchi'nin bir ortağı tarafından telefonla kiralanmıştı. Bay Zaluchi ölenlere rahmet ve yakınlarına başsağlığı diliyordu.

"Gerald O'Malley" hastanedeki odasından sabahın 4:18'i ile 5:00 civarı –her sabah yapıldığı gibi görevli odaya bu saatte girdiğinde yatağı boş bulmuştu. Hastanın kollarına takılmış olan serum hortumları havada sallanıyordu– yok olmuştu. Hastanın kırık bacağına bağlanmış olan makara da, tıpkı özel eşyaları gibi ortadan kaybolmuştu.

Nick Geraci daha önce birkaç kez tutuklanmıştı (ama hiçbir zaman mahkûmiyet almamıştı), bu yüzden parmak izi kayıtlarda vardı. Ama hastaneye geldiğinde, onun parmak izinin alınması için hiçbir neden yoktu. Odası baştan aşağı temizlendi.

Görevleri belirli aralıklarla Gerald O'Malley isimli hastayı kontrol etmek olan iki hemşireden her biri, onun sorumluluğunun diğer hemşireye verildiğinden emin olduklarını belirtmişlerdi. Başhemşire ilerleyen saatlerde yapılan hatanın sorumluluğunu üstlenecek ve rezil olmuş bir şekilde istifa edecekti. Bu kadın daha sonra Florida'ya taşındı ve evlere hemşire servisi veren bir şirkette nispeten daha düşük bir maaşla çalışmaya başladı. Yıllar sonra, uyku sırasında huzur içerisinde öldü. Vasiyeti okunduğunda, zengin olan çocukları, Büyük Buhran yüzünden zor anlar geçiren Amerikan jenerasyonun ne kadar büyük bir birikim elde edebildiklerini görerek şaşkınlığa uğramışlardı.

Birçok polis görevlisi ve sayısız muhabir, aylarca kayıp pilotun sırrını çözmeye çalıştı. Hiçbiri de hiçbir sonuca ulaşamadı. Medyanın konuya karşı ilgisini kendi menfaatlerine kullanan Amerikan Senatosu üyeleri, bu ve büyümeye ilişkin diğer konular, hatta belki de Amerika'daki komünist tehdit hakkındaki duyumları tartışmaya başladılar. Gelen yorumlardan birkaçı "oldukça gecikmiş", "belki de engellenemezdi" ve "karılarımıza ve çocuklarımıza borçlu olduğumuz şey ve gerçekten de bizim yaşam tarzımız"dı.

Ehliyet sahte değildi, ancak Nevada eyaletinin verdiği doğum sertifikası, aslında New Hampshire Mezarlığı'na gömülmüş bir çocuğa aitti.

Federallerin O'Malley'in pilot lisansından edindikleri bilgiler de tabii ki onları yine New Hampshire Mezarlığı'na yönlendiriyordu.

(Gerisini sadece Allah ve Tom Hagen biliyordu. Mezarlık, Kay Adams Corleone'nin büyüdüğü şehrin ana yolu olacak sokağın yanında yer alıyordu. Michael kız kardeşinin kocasını öldürdükten ve Kay'e bu konuda yalan söyledikten kısa bir süre sonra, kadın onu terk etti. Çocukları aldı ve annesinin evine gitti. Michael onu sadece bir kez aradı. Bir hafta geçti. Bir sabah, Hagen bir limuzinle geldi. Tom ve Kay ormanlık alanda uzun bir yürüyüş yaptı. Mike, Kay'in çocuklara iyi baktığı sürece istediği her şeyi alabileceğini ve yapabileceğini bilmesini istiyordu, ayrıca onu çok seviyordu ve –ilginç bir şaka– Kay onun Don'uydu. Hagen bu mesajı Kay'e, Mike'ın yaptığı bazı şeyleri ona sır gibi açıkladıktan sonra iletmişti –ölümüne sebep olabilecek şeylerden korunması gerekiyordu. Fakat bu işe yaradı;

Kay evine geri döndü. Hagen New York'a giderken yol üzerinde bulunan halka açık bir kütüphaneye girdi, eski yerel gazete tomarının yapraklarının arasından difteriye yakalanan ve on bir aylıkken Hak'kın rahmetine kavuşan Gerald O'Malley'in üzüntü veren hikâyesini öğrendi. Hagen limuzini göz önünden uzak tutarak mahkemeye doğru ilerledi. O, mahkeme ya da kütüphane gibi yerlerde, oradan ayrıldıktan sonra kimsenin onu hatırlamayacağı şekilde davranmayı bilen değişik birisiydi. Ülkenin çeşitli yerlerine yaptığı seyahatler ona noter tasdikli doğum sertifikaları toplama şansını vermişti, hiçbir zaman aynı mahkemeye ikinci kez uğramazdı. Sears kataloğu kadar kalın ve zengin bir sertifika yığını vardı. Geraci O'Malley ismine ait bir belge istedi.)

Ölenlerin kimlikleri belirlenip tasdiklendikten ve medyaya açıklandıktan sonra, Vincent Forlenza'nın ne olduğunu ve onun Rattlesnake Adası'yla ne tür bir ilişkisi bulunduğunu bilen ya da bundan şüphelenen insanlar, uçağın sorgulanan süreyi orada geçirdiğini tahmin ettiler – ancak hiçbiri pilotun Forlenza'nın vaftiz oğlu olabileceğinden şüphelenmedi. Tabii ki yetkililer de bu konuda hiçbir şey ispatlayamazdı. Kazadan iki gün sonra sorgulanan Forlenza, orada bulunan yasal danışmanın önünde, başarılı hukuk adamlarının çok televizyon seyredip seyretmediklerini merak etti. "Gansterler mi?" Onun sevgili, kutsal adasında mı? Artık yeterince şey işitmişti. Her ne olursa olsun, şu gangster olarak adlandırılan adamların Rattlesnake Adası'na bir tür –ne? Kurul mu? Toplantı mı? Her ne ise– için indikleri söylenen pazar akşamüzeri hariç tüm hafta sonu boyunca evindeydi. Forlenza bahsi geçen gün, yerel sendikalardan tekinin sponsorluğunu üstlendiği İşçi Bayramı pikniğine misafir olarak katıldığını, büyük bir bez tentenin altına toplandıklarını, önemli bir ulusal tatilin kutlanmasını şiddetli yağan yağmurun berbat etmesine izin vermeden buz gibi sendika yapımı bira içtiğini, tüm anlattıklarının orada bulunan Cleveland Teamsters üyeleri tarafından tasdik edilebileceğini söyledi.

Polisin O'Malley'in fiziksel görünümüne ilişkin kurtarma ve ilkyardım görevlileriyle yaptıkları görüşmeler sonucunda edindikleri bilgiler çok üstünkörüydü. Adamın yaralarını görmüşlerdi, ancak adamı çok net hatırlamıyorlardı. Onun kulaklarının büyüklüğü, gözlerinin (kapalıydı) şekli, daha önceden kırıldığı belli olan ve sanki bu kazayla birlikte tekrar kırılmış gi-

bi görünen mor, normalinden daha fazla şişmiş burnundan ziyade hastanın hayati verilerine odaklanmışlardı.

Corleone ve Forlenza organizasyonlarının dışından hiç kimse, Gerald O'Malley'in Nick Geraci ile aynı kişi olduğunu söyleyemezdi. Bu ailelerin dışından pek fazla kimse, Geraci'nin kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmezdi.

Onun ringlerde dövüşerek geçirdiği yedi yıl suratını yeniden şekillendirmişti, öyle ki okul arkadaşları dahi onu kolayca tanıyamazlardı. Kendisinin dahi hatırlayamayacağı kadar farklı isimlerle dövüşmüştü. Boksörler her geçen gün yavaş yavaş kas adamına dönüşürlerdi ve herhangi bir yarım beyinli sadık kas adamı, kilit adam haline gelirdi. Ancak bu türde kişiler pek sık büyük kazançlar sağlayamazdı, çok azı hukuk eğitimlerini geriye sadece birkaç ders bırakarak tamamlardı. Geraci New York'ta Sally Tessio'nun kanatları altındaki birisi olarak tanınıyordu, ancak yaptığı tüm farklı şeyler başka birisinin parçaları bir araya getirmesini neredeyse imkânsız hale sokacak derecede fazlaydı. Bir kişi ne kadar müstesna bir hal alırsa, dünyadaki yeri de bir o kadar uç noktaya kayar. Böyle kişiler ya herkes tarafından tanınır, ya da hiç kimse onları tanımaz. Ya her ne kadar çoğu insan onu etten tırnaktan birisi gibi görmeyecek olsa da ayakta kalır, ya da Tucson'da bir lokantada yanınızda oturup yeni Johnny Fontane kasetini dinlemeye, parmaklarını vurarak tempo tutmaya ve paralı telefonu kullanmak için sırasını beklemeye devam etse de ortadan kaybolur.

Bu lanet olası çılgın bir dünya. Aylardır, Nick Geraci ya da ondan artakalan her ne ise, orada bir yerlerde bekliyordu. Oranın neresi olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Hatta neredeyse hiç kimse onu aramıyordu bile.

Bir keresinde kendisine bu lakabı nereden aldığı kör bir kadın tarafından sorulan Richard "Maymun" Aspromonte, Los Angeles'a gömüldü, törenin hemen ardından Gussie Cicero'nun akşam yemeği kulübünde bir resepsiyon düzenlendi. Sıra kadeh kaldırmaya geldiğinde, Aspromonte'nin dört erkek kardeşi birden, Maymun'u pek yakından tanımayan fakat düzgün bir ifadeyle kullandığı kelimeleri ölen adamın kederli annesine rahatlık veren Jackie Ping-Pong'a baktılar. San Francisco'da, Solak Mancuso'nun ebeveynleri cenaze törenini kısa tutmayı dene-

mişlerdi. Oradaki tek kutlama, Solak'ın yüksek okuldan arkadaşı olan DiMaggio kardeşlerle sınırlı kalmıştı. Molinari Ailesi'nden törene katılan tek kişi, Tony Molinari'nin küçük erkek kardeşi Nicodemo olmuştu. Saygı göstermek bir yana, onun korumaları dahi kalabalığa karışmış, polislerden ve meraklılardan oluşan ufak topluluğun önünde yer almışlardı.

Çoğunlukla, bir Don bu tür kişilerin cenaze merasimlerine eğer sadece yakın arkadaşıysa katılırdı. Ama bu olağan bir durum değildi. Ve kendi küçük çevreleri ile tüm yeraltı dünyasının ötesinde, tıpkı beklendiği gibi, görünüşe bakılırsa "Butchie" Molinari'nin organizasyonunun kontrolünü Jackie Ping-Pong ve "Kasap" Nicodemo barış içerisinde ele alacak gibiydi.

Aspromonte ve Mancuso'nun patronları Frank Falcone ve Tony Molinari, merasimi takip eden gün gömülmüşlerdi. İkisinin de birçok ortak arkadaşı vardı, ama hiç kimse aynı anda iki cenaze törenine birden katılamazdı.

Bir seçim yapılmalıydı ve yapılan seçimler daha sonra inceleme altına alınacaktı.

Sokağı tamamen kapatacak şekilde park edilmiş arabanın içerisinde Al Neri ve diğer iki adam otururken, Michael Corleone Hagen ile birlikte sigara içerek Tom Hagen'in çıkmaz sokaktaki bitmemiş evinin önünde bir ileri bir geri turluyor, ona ödenecek fidye varsa nereden geldiği belli olmayan nakitleri toplamaya başlaması gerektiğini belirtiyordu. Michael paranın aslen nereden geldiğini bilmek istemiyordu, aksi takdirde Hagen'i tüm olaylara karşı koruması gerekirdi. Hagen çıkmaz sokağın bitiminde durdu. Sokağın diğer ucunda, on üç yaşındaki oğlu Andrew kolunun altında bir futbol topuyla koşturarak ön kapıdan dışarı çıktı, sonra birdenbire Neri'nin arabasını gördü, kafasını gençlere has bir sinirle salladı ve tekrar içeri girdi. Hagen gözlerini Michael'ın gerisindeki testere dişli ufka dikti ve uzun süre hiçbir şey söylemedi. Michael bir sigara daha yaktı ve her şeyin bu şekilde yürümesi gerektiğini belirtti. Hagen, "Sen olsan fidyeyi ödemezdin, öyle değil mi?" diye sordu. Michael ona açıkça görülebilir bir hayal kırıklığıyla baktı, ama sadece omuz silkmekle yetindi. Hagen bir süre daha sessiz kaldı, ardından yarısı içilmiş sigarasını parlak beyaz çimentoya bastırdı ve herhangi bir şüphe ya da rica içermeyen bir ses tonuyla, "Beni koru," dedi. Michael kafasını sallayarak onayladı. Başka hiçbir şey konuşulmadı.

Michael Rocco, Clemenza ve Fredo'yu evine çağırdı. Oflayıp puflayarak merdivenleri çıktılar ve onun açık renk masasının önündeki turuncu plastik sandalyelere yerleştiler. Onlara içlerinden birisinin Geraci'ye ne olup bittiğine dair herhangi bir fikri olup olmadığını sordu. Her biri de eşit oranda kafalarını olumsuz anlamda salladı. Rocco, "Yapan sen değil miydin?" diye sorunca, Michael kafasını iki yana salladı, herkes şaşırmış göründü. Bir kazanın olması yeterince kötüydü, ancak bu işin içinde olan kişiler bir süre sonra pilotun Geraci olduğunu öğreneceklerdi. Clemenza, "Her şey pervane bozulunca olmuş," dedi.

Michael kafasını salladı. "Bu karmaşayı düzene sokmanın tek yolu," dedi, aileler arasında yapılacak bir toplantı düzenlemek. Bu Sonny'nin öldürülüşünün ardından babasının düzenlediği toplantıdan sonraki ilk uygulama olacaktı. Her ne kadar Falcone bu konuda çok iddialı olsa ve onu gitmeye zorlasa da, bir boks maçına gitme fikrinin salakça olduğunu itiraf etmek gerekirdi. Zararlar onarılabilir, tüm Don'lar olayın kapandığı üzerine ant içer ve bu gizli bir lütuf içerebilirdi, çünkü böylece daha detaylı bir barış anlaşmasını resmileştirme şansını yakalarlardı. Bundan herkes kazanç sağlardı. Evet, böyle bir toplantı Russo'nun komisyona alınmasını oya sunma ortamı yaratacaktı, ancak bu aşamada bu savaşa kesin bir nokta koymak bu riske değerdi. Nasılsa er ya da geç Russo komisyona girecekti. Michael, "Fakat şimdi karşı karşıya kaldığımız sorun," dedi, "olan şeyin –basından saklama, fidye karşılığı kaçırma, hatta belki de hükümet– böyle bir çağrıyı imkânsız kılması."

Clemenza homurdanarak Cleveland'da ters giden bir şeyler olduğunu hissettiğini söyleyince, Michael kafasını kaldırdı. "Hamlet'i o meyveyle gördüm. Şu meşhur olan. Darboğazı bir kez geçerseniz, her şey eskisinden yarı yarıya daha iyi olur." Fredo'ya baktı ve Fredo, "Ne var?" diye sorunca Clemenza omzunu silkti, Mike'a Forlenza'nın uçağı sabote eden adamını tanıyıp tanımadığını, ya da insanların uçağı onların sabote ettiklerini düşünmelerine engel olmak için Geraci'nin kimliğini gizli tutmaya çalışıp çalışmayacaklarını sordu. Bu karmaşadan sıyrılmanın en iyi yolu, Yahudi'nin kendi vaftiz oğlu tarafından uçurulan bir uçağı sabote etmeyeceğini vurgulamak olurdu ki, bu da başka şeyleri su yüzüne çıkartırdı. Belki de bu Forlenza'nın vaftiz oğlunu korumak amacıyla başvurduğu, ancak doğ-

ru yönetilemeyen bir deneyimdi. Belki de bizden gelme bir şeydi?

Alt katta, Michael'ın yarı sağır kayınpederi televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Küçük Anthony Corleone etkileyici bir sesle, bir kovboy gösterisinde çalan şarkıya yüksek perdeden eşlik ediyordu.

Fredo, "Tanrım, ne *giambott*," dedi. "Kafamı ağrıtıyor, bu şey ne kadar daha devam edecek."

Michael onunla aynı fikirde olduğunu göstermekten ziyade düşüncelere dalmış bir tavırla kafasını salladı. Bu o an için gerekli olan bir sessizlikti. Sadece Clemenza ve Lampone gibi güvenilir adamların gözü önünde olsalar dahi, erkek kardeşinin *sottocapo*'luğa terfisinin hemen ardından ona karşı çıkıp farklı bir görüş ortaya atmayacaktı.

Michael, "Bunlardan hiçbirinin Geraci'ye olanları anlamamıza yardımı olmaz," dedi.

Modern masasına yaslandı. Artık düşünmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Çalışmaya başlanmalıydı.

Ertesi gün Clemenza, sanki barış tam anlamıyla sağlanmış ve kaza hiç olmamış gibi işlerini yürütecek direktifleri alarak New York'a döndü. Adamları da onunla aynı şeyi yapacaklardı. Bundan bir sonraki gün, Geraci'nin ekibindeki adamları tanıyan Rocco da New York'a gitti, orada kalıp diğer bir emir gelene kadar işlemleri izleyecekti. Fredo, patron olarak, Rocco'nun Nevada'daki adamlarından geçici bir süreyle sorumlu olacaktı.

Corleone'ler, babasına karşı geliştirilen suikast girişiminin ardından Fredo'yu koruyan, desteğiyle Corleone'lerin Las Vegas'ta ve şimdi de Tahoe ile Reno'da yapılanmalarına yardımcı olan Tony Molinari'yle uzun süredir birbirlerine yakındılar. Ne Vito, ne de şu günlerde Michael, Frank Falcone'nin aklı başında ve önemli birisi olarak görüyorlardı. Ayrıca onun Chicago'nun eteğinin altından çıkmak için verdiği göze çarpan çabası ya da isteğine de hiç kimse gerçek anlamda inanmıyordu. Michael her iki cenaze törenine de katılmama kararı verebilirdi. Çoğu kişi ondan böyle bir şey beklemişti ve aslına bakılırsa, seçenekler arasındaki en ihtiyatlı ve akıllı seçim bu olurdu. Fakat bunlar sadece sözde kalan şeylerdi – ihtiyat, akıllı– ve sözcükler kolayca başkalarıyla yer değiştirebilirdi –kibir, korku, zayıflık. Bir adam, temelde, hem izlenirken hem de yalnızken yaptığı aleni ve gizli hareketlerin ta kendisidir.

Organizasyonda Toni Molinari'ye en yakın kişi olan Fredo, San Francisco'ya gönderildi. Michael, Tommy Neri ve Tahoe Gölü'ndeki ormanlık alanda gizlenen diğer iki adamla birlikte Chicago'ya gitti: Burası Frank Falcone'nin doğduğu şehir, onun kendisini bulduğu ya da ondan geri kalanların gömüleceği yerdi. Vito Corleone'yi tanıyanlar, Michael'ın verdiği kararın mantığını anladı. Büyük Don, *Arkadaşlarına yakın dur*, derdi, *düşmanlarına ise daha yakın.*

Cenaze merasimi şehrin batı yakasına yakın, küçük, beyaz, ahşap kaplı bir kilisede yapıldı. Burası İtalyan mahalleleri arasında yer alan, Patch olarak bilinen bir yerdi. Falcone orada büyümüştü ve ebeveynleri de bir zamanlar bu mahallenin bir köşesinde manavcılık yapmıştı. Chicago'da hava bir eylül ayı için oldukça sıcaktı. Chicago polisi bulunulan yeri merkez alarak her yöndeki trafiği iki blok uzaklıktan kapatmıştı. İleri gelenlerin çoğu –Kaliforniya vali muavini, dünya ağırsiklet şampiyonu ve Johnny Fontane de dahil olmak üzere birkaç film yıldızı gibi– arka basamakların önüne kadar bir motosiklet eskortu eşliğinde gelmişlerdi. Michael Corleone'nin de aralarında bulunduğu diğerleri, oraya böyle bir gösterişe ihtiyaç duymayacak kadar erken gelmiş ve çoktan yerlerini almışlardı. Dışarıda, sokak insan seliyle doluydu. Falcone'nin kökleri yerel hikâyelere dayanıyordu ve her ne kadar içerdeki yaslı insanlarda saygı yüklü bir sessizlik gözlemleniyorsa da, sokaktaki gürültülü güruh yüzünden hiç kimse ölen adamın hikâyesini anlatan birisini dinleme şansını yakalamamıştı. Frank henüz on beş yaşındayken, dükkânın kapanıp günün kazancının sayıldığı bir akşamüzeri dükkâna yapılan soygunda babasını ve ablasını kaybetmişti. Bu olay polis tarafından o kadar üstünkörü araştırılmıştı ki –bir dedektif Frank'in duyabileceği, daha da kötüsü annesinin işitebileceği bir tarzda gülerek, "Bu olay İtalyanların İtalyanları bir İtalyan şehrinde öldürmesinden başka bir şey değil," demişti - oğlan kendi intikamını kendisinin alacağına içten içe yemin etmişti. Bunu yapması uzun sürmedi. Bir şekilde, çocuğun hırsı onun yolunu Al Capone'yle kesiştirdi. Hırsızın cesedi, anlatılanlara göre muhtelif yerlerinden altmış dört kez (öldürüldüklerinde Frank'in babası kırk beş, kız kardeşi de on dokuz yaşındaydı) bıçaklanmış bir halde, mahalle istasyonunun basamaklarında bulunmuştu. Babasının ve ablasının katliyle il-

gilenen dedektif ve ortağı ise, Wisconsin Dells'e balık avına gitti ve bir daha görülmediler. Dükkânı bir süre Frank ve annesi işletti, ancak orada hatıralar çok fazlaydı. Birden bir yerlerden (aslında Trapani'den) gelen bir adam ortaya çıktı ve dükkâna iyi bir para önerdi. Frank'in annesi bu parayı aldı, evini sattı ve elindeki parayla erkek kardeşinin ailesini de yanına katarak başka bir muhite taşındı. Frank, Bay Capone'nin emri altında çalışmaya başladı. Bay Capone'nin sorunlarının ardından, Frank Los Angeles'taki diğer fırsatların peşine düştü. İlk başlarda, iyi işler yaparak herkesin takdirini kazanıp gözüne girdi, geldiği yeri hiçbir zaman unutmadı ve o günlere gelmesine yardımcı olan insanlara da iyiliklerinin karşılıklarını verdi. Bu adamların, yine normal şartlarda Chicago'nun olması gereken batıya ilişkin herhangi bir şey hakkında telaşlanmasalar dahi, yeterince sorunları vardı ve Falcone onların tarafındaydı, her zaman da öyle olacaktı. Bunun zamanını söylemek zordu ancak sanki Falcone her zaman orada –kendi benliğiyle– bulunan birisi gibiydi. Her ne kadar annesi için Hollywood Hills'te bir ev –yüzme havuzlu, orman içerisinde– yaptırtmış olsa da, kadını oraya taşınmaya zorlamamıştı.

Patlayan flaşlardan etkilenmemeleri için at gözlüğü takılmış atlarının üzerindeki yirmi polis kalabalık arasından kendilerine yol açtı ve cenaze alayı, üzerlerinde politikacıların büyük kampanya ilanları olan ve içlerinde yargıçlar oturan birçok spor arabayla birlikte, Mt. Carmel Mezarlığı'na doğru ilerlemeye başladı. Onları binlerce insan yürüyerek takip etti. Ana girişin ilerisindeki kalabalık alay, aslında maliyenin onun öldüğünü sanmasından on altı yıl sonra ölen Al Capone'nin çürümeye yüz tutmuş artıklarının üzerinden geçerek, Falcone'nin cenaze merasimine katılmak üzereydiler. Üstelik Capone'nin cenazesine katılan birçok kişiyi bugün burada tekrar görmek mümkündü. Vito Corleone Capone'nin cenazesine sadece çiçek göndermekle yetinmişti.

Falcone'nin mozolesi siyah granitten yapılmış, sağ koluna şahin konmuş bir melek heykelciğiyle süslenmişti. Şahin, kanatlarını birkaç terli katılımcıya hoş geldiniz gölgesi yapabilecek oranda açmış, havalanmaya hazır bekliyordu. Falcone'nin babası ve kız kardeşi buraya gömülmemişti, ama kapının her iki kanadında bulunan pirinç levhalarda isimleri yazılıydı.

Falcone'nin annesi, karısı ve çocukları tabutun iki yanında oturuyordu. Ön sırada kalan tek kişi Louie Russo'ydu, yine o

kocaman güneş gözlüklerinden birisini takmıştı. Falcone'nin kanından olan diğer aile bireyleri ikinci sıra boyunca dizilmişti, içlerinde Jackie Ping-Pong ve Johnny Fontane'nin de bulunduğu bu kişiler, tabutu taşıma şerefinin verileceği insanlar listesinde de yer alıyorlardı. Fontane tıpkı bir kadın gibi ağlamaya başladı.

Tabutu taşıyacak diğer kırk dokuz kişiye – politikacılar, polis şefleri, yargıçlar, işadamları, atletler; Chicago tarafından ya da diğer organizasyonlardan hiç kimse yoktu - de önlerden yer ayrılmıştı.

Tabii ki orada gözleri Michael Corleone'yi arayanlar da vardı, ama özellikle bu merasimde böyleleri pek fazla değildi. O, özellikle Fontane, dünya ağırsiklet şampiyonu, Kaliforniya vali yardımcısı ve hatta hayırsever Kanada Büyükelçisi M. Corbett Shea (altıncı sıra, Mae West'in hemen yanı) ile kıyaslandığında, pek ünlü birisi sayılmazdı. Michael Corleone fotoğrafçıların flaşlarının temel hedefi değildi ve sadece hukuk camiasından birkaç kişi onun hakkında medyanın bildiğinden daha fazla şey biliyordu, ki bunlar da pek detaylı bilgiler değillerdi. O bir savaş kahramanıydı, ama ortalıkta savaş kahramanı olan o kadar çok kişi vardı ki. Bahar aylarında New York'ta yaşanan sorunlar sırasında ismi gazetelerde yer almıştı, ancak fotoğrafları pek net değildi, uzak mesafelerden çekilmişlerdi ve medyanın hafızası bunak bir köpekten daha zayıftı. İçinde bulunduğu ortamda Michael Corleone'yi herkes tanıyordu, ama bu insanların çoğu onu şöhretinden biliyordu ve ismiyle çehresini birbiriyle kolayca ilintilendirebilecek beceride değillerdi. O da orada bulunan insanların bir çoğunu tanıyordu ama, onlara yaklaşmadı. Verilen birkaç selam yeterliydi. Hatta Fontane onun farkına varmış gibi görünmüyordu. Michael gelişmeleri sessizce izledi. Ardından, Falcone'nin dul eşi ve annesine taziyelerini belirtmek için büyük bir sabırla sırasının gelmesini bekledi, bunlar o gün içerisinde herkesin önünde sarf ettiği tek kelimelerdi, ardından onu oraya getiren mütevazı siyah Dodge'nin kırçıllı siyah arka koltuğuna geçip kayboldu.

İçerde, hayatında ilk kez, Michael Corleone merhum babası için gözyaşı döktü.

Don Molinari'nin yüzden fazla araçtan oluşan cenaze konvoyu, gürültülü bir trafik yaratarak sislerin arasından süzülüp güne-

ye doğru yöneldi ve San Francisco'dan çıktı. Frederico Corleone cenaze arabasının arkasındaki dördüncü araçta, Tony Molinari'nin bizzat kullanmaktan hoşlandığı iki tonluk siyah-beyaz Cadillac'taydı. Fredo oraya tek başına gelmişti. Michael'a, Molinari'lerin kendisine seneler boyunca sundukları koruma hizmetinin ardından oraya Capra ve Figaro eşliğinde gitmesinin saygısızlık –hatta daha da kötüsü, Corleone'lerin San Francisco'da korkmalarını gerektiren bir şeyler olduğu imajını verebileceği - olarak algılanabileceğini belirtmiş, erkek kardeşi kendisiyle bu konuda hemfikir olunca da oldukça şaşırmıştı. Arabayı Fredo'nun adını hatırlamaya çalıştığı bir Molinari *saldato*'su kullanıyordu. Ayrıca arabada Tony'nin küçük erkek kardeşi Dino'nun karısı ve iki kızı da vardı.

Bu Fredo'nun o güne kadar bir mezarlığa giderken kat ettiğini hatırladığı en uzun yolculuktu. Ağlayan çocuklar ve onları yatıştırmak için takındığı beceriksiz tavırları, yolun olduğundan çok daha uzun görünmesine sebep olmuştu. İhtiyatlı davranarak beraberinde getirdiği yumuşak ipekten dokunmuş iki mendilden biri burnunu kanatacak kadar sert bir şekilde sümkürene dek iki çocuk arasında elden ele dolanmış, en sonunda kanamayı durdurabilmek için her iki mendili de kullanmak zorunda kalmışlardı.

Fredo üzerinde mezarlığın ismi –İtalyan Mezarlığı - bulunan dua kâğıdını işaret ederek, "Mezarlık nerede?" diye sordu.

Şoför, "Colma," dedi. "Colma'dalar."

"Kim Colma'da? Nerede bu..." Kendisini tuttu. "Colma nerede?"

"Mezarlıklar. Bunlar San Francisco'da yasal değil. Neredeyse varmak üzere olduğumuz Colma'ya gidilmesi lazım. Altın aranan eski günlerde, insanları öldükleri yere gömerlermiş. Bahçe, avlu, patika, neresi olursa. Çoğu zenginler için düzenlenen mezarlıklar varmış. Ancak bunlar da, yani cesetler, Colma'ya taşındı. Bunu yapmak zorundaydılar. Benim *nonna*'m,(*) hâlâ şehirde yaşanan zelzelelerden, yeryüzüne çıkan cesetlerden ve yaşanan karmaşadan bahseder."

Dino'nun karısı "*Yeter*," dedi. İtalyancayla "Tavuklar," dedi, "sıçtığında konuş." Bunun anlamı *o lanet olası ağzını kapat* demekti. Çocukları İtalyanca bilmiyor gibi görünüyordu.

(*) İtalyancada büyükanne.

Şoför tek bir kelime dahi etmedi.

Fredo şoförün anlattığı hikâyenin çocuklara aktarılacak türde bir şey olmadığını düşünüyordu, ama her ikisi de ağlamayı kesmiş ve anlatılanlarla ilgilenmiş görünüyorlardı.

Dışarıda, evler ve mahalleler yok olup yerlerini her yöne yayılan mezar taşlarına, kemerlere, heykellere, haçlara ve palmiyelere bıraktı. Büyük, geçit vermez bir ölü şehri. Birdenbire, nedeni nedir bilinmez, erkek kardeşi Sonny'nin Fredo'yu aileden kovarken söylediği şey aklına geldi: *Las Vegas geleceğin şehri.* Hayır Sonny. Geleceğin şehri burası, Colma. Geleceğin şehri. Ölülerin şehri. Ölü, tıpkı Sonny gibi. Fredo içinde çılgın bir sinir krizinin yükselmeye başladığını hissetti ve kahkahasını bastırmaya çabaladı.

İtalyan Mezarlığı yolun iki tarafında alabildiğine uzanıyordu. Alay güneydeki bir patikadan içeri girdi, her tarafından uzun siyah bir zincir tutan düzinelerce yeşil metal elin fışkırdığı bir abidenin yanından geçti.

Fredo kafasını büyük bir şaşkınlıkla salladı. *Bu bugüne kadar karşılaştığım en büyük karmaşa.* Tabii ki öyle olacak, *burası sadece İtalyanlara ayrılmış bir mezarlık.* Burası yapılandırılmadan çok önce, ölülerin hâlâ bahçedeki gül fidanlarının dibine gömülebildiği senelerde, Fredo tüm bu arazinin İtalyanlar tarafından sessizce istila edildiğine iddiaya girebilirdi. Sicilyalı toprakları gibi görünen bir arazi, daha iyi bir hasat fikriyle birileri ortaya çıkana kadar orada üzüm ve zeytin yetiştiren fakir çiftçiler. Doktorlardan, gözyaşı döktüren hikâyeler yaratmak için sağlık risklerinden bahseden kâğıtlar alırsınız, alınyazınız budur, *presto*! Zaten gömülmüş olan yüz yaşındaki bir kişiyi tekrar gömmek için iki kez para kazanırsınız. Birincisi kazıp çıkartmak için, ikincisi Colma'daki mezarlığa gömmek için. Artık size borçlu olan yüzlerce İtalyan taşçıya iş verirsiniz. Gerçekten de, aynı şey işe ihtiyacı olan ve eli kürek tutan herkes için geçerlidir. Ardından San Francisco'da mezarlıkların bulunduğu araziyi satın alırsınız, bu size hiç de pahalıya patlamaz, çünkü mantıken cesetlerle doludur. Ama burası Amerika. Tarih yok, hatıra yok. Arsayı genişletip geliştirirsiniz ve insanlar orayı satın almak için sıraya girer. Arka uçta, taşınabilir şeyleri yığdığınız, hemen her şeyden birazcık bulunan bir yeri kendinize ayırırsınız; parseller, taşlar, tabutlar, çiçekler, tören arabaları. Tüm bunların yanında mezarlık işine de, bir ortak olarak sessizce

adım atmış olursunuz (eğer Amerigo Bonasera'nın Brooklyn'de işlettiği şu mezarlık bir kazılsa, tıpkı Cracker Jack gibi, her kutunun altından başka bir sürpriz çıkardı).

Colma. Bu bile İtalyanca kokuyor.

Birden ürperdi. Gözlerini kapattı. Görebiliyordu: New Jersey bataklıkları, tıpkı Colma gibi gözlerinin önünde uzanmıştı. Corleone'ler, New York'ta düzenin değiştirilmesi için gereken siyasi nüfuza sahipti. Jersey'de Stracci'lerle yaşanan çete savaşı, işte bununla başa çıkılabilirdi. Baba'nın sesini derinden derine işitebiliyordu: *Herkesin tek bir alın yazısı vardır.*

Dino'nun eşi, "İyi misiniz?" diye sordu.

Fredo gözlerini açtı. Kendi içsel mutluluğuna rağmen, Fredo üzgün bir şekilde kafa salladığını ümit etti. Kadın ve çocuklar arabadan indi. Fredo cebindeki yassı şişede kalan viskisini bitirdi ve tabutu taşımakla görevlendirilen diğer insanlar arasında yerini almak için acele etti.

Merasim bitince, herkes arabalarına binip şehre geri döndü. Ardından şehirdeki en iyi restoran olan, ancak patronlarının ölüm haberini alan personel yüzünden bir tek o gün için halka kapatılan Molinari'nin Fisherman's Wharf isimli lokantasına geçtiler. Fredo henüz arabadan dışarı adım atar atmaz, burundan aldığı tek bir nefesle görevlilerin haftayı evlerindeki kanepelerde sızlanıp ağlayarak geçirmediklerini fark etti. Deniz havası, erimiş yağ, yumuşak kabuklu yengeç, lüfer, ızgara ıstakoz, kaynayan tekneler dolusu sos, Batı Yakası'ndaki en iyi et dükkânlarından tedarik edilen ve yeni kurulmuş ızgaralarda meşe odunuyla pişirilen küçük fileto kokularıyla karışmıştı. Düzinelerce çocuk arabalardan fırlayıp restoranın arkasına, genelde olduğu gibi artıklarla değil de çocuklar için özenle hazırlanmış çelik sepetler dolusu taze sardalye ile onları bekleyen şefe doğru koştular. Bu sepetlerle iskelenin ucuna gidecekler, balıkları teker teker havaya atacaklar, martı ve pelikan kanatlarının altında onların balıkları kapışlarını seyredeceklerdi. Fredo kendisini dışarı doğru çekerken, çığlıklar atan mukaddes bir bela gibi çocukların tepesinde dolaşan kuşları izledi. Eğer çocuk olsaydı, böyle bir olay Fredo'yu ürkütürdü. Ya kız kardeşi Connie? Boş ver. O böyle bir ortamda şimdi bile korkudan çığlık atardı. Mike kazıklardan tekinin tepesine oturur, sessiz bir ayıplama ile taze sardalyelerin boş yere çar çur edilişlerini seyreder, elleriyle kulaklarını kapatırdı. Sonny mi? Başka bir silah bulamadığı sürece, sardalye yerine kuşlara taş fırlatırdı. Hagen

de kuşlara ateş edebilmek için yanar tutuşur, ama hiçbir zaman Baba'nın kendisini onaylamaması riskini göze alamaz ve olduğu yerde kalarak arabanın camından olan biteni seyrederdi. Ama bu çocuklar anında kahkahalar atarak iskeleye doluşmuşlardı, Coney Adası'nın anahtarları kendilerine verilmiş gibi aydınlıktı yüzleri, parlıyordu. Martılardan bazıları sepetlere pike yapmaya başlamıştı bile, çocuklar bunu eğlenceli buldu. Yetişkinlerin her şeyi onlar açısından mahvetmeleri, onlara yatışmalarını ve zavallı Tony Amcalarına biraz saygı göstermelerini söylemeleri pek uzun sürmeyecekti. Bir dakika kadar sonra, iri yapılı birisi onlara doğru yaklaşmaya başladı. Fredo olacakları izlemeye devam etmek istemedi ve kafasını restoranın kapısına iliştirilmiş siyah kurdeleye çevirdi. Yapmak için buraya geldiği şeyi artık istediği zaman yapabilirdi. Belki de otel odasına gitmeli ve Mike'a Colma East planını nasıl sunacağını düşünmeliydi. Eğer kendisine karşı dürüstse, ki henüz bunu yapabilecek kadar içmemişti, günlerin ve gecelerin kendisini götürebileceği diğer yerleri düşünebilirdi, ama bu konuda kendisine izin vermeyecekti. Derin bir nefes alıp içeri girdi.

Kim ne derse desin, Molinari'nin restoranı siyah selvi kaplı duvarlar, siyah deri koltuklar, körfeze bakan hariç hepsi sıkı sıkı kapatılmış kırmızı perdeli pencereleriyle oldukça karanlıktı. İçerisi puslu sarı bir ışıkla kaplıydı. Bugün ise, körfeze bakan perde dahi çekilmişti. Ortam normaldekinden daha loştu, mumlar daha küçüktü ve içerisi koyu renk saçlı, siyahlar giyinmiş esmer tenli insanlarla tıka basa doluydu. Salondaki en parlak şey masalardaki örtülerdi, o kadar beyaz duruyorlardı ki, Fredo gözlerini kısmak zorunda kaldığını fark etti. Restorandaki meşhur mermer fıskiyenin ortasında Tony Molinari'nin normal boyutlarında yapılmış buzdan bir heykeli duruyordu, eli bara doğru uzanmıştı. İnsanlar havuzun diğer yanına uzanarak onun alnına dokunuyordu.

Kalabalık mezarlıktakinden daha büyüktü –gelenlerin bir şeyler yiyebilecek olması bu duruma yeterince açıklık getiriyordu. Fredo insanlarla tokalaşıp yaşanan trajedi ve sebep olduğu kayba ilişkin kafasını sallayarak turunu tamamladı. Birkaç kişi üstü kapalı bir tarzda onun patronluğa terfisini tebrik etti ve Fredo da onlara teşekkür ederek, bilirsiniz insanların bir şeyler yemeleri gerekir, deyip yemeğe başladı. Sarhoş olmamak için bira içti. Babasının ve kardeşlerinin sahip oldukları karizma onda yoktu, ancak yaşlandıkça, bazı konularda onlar-

dan daha şanslı olduğunu fark etmişti. Hiç kimsenin gözünü korkutmuyordu. O kadar sakardı ki, kadınlar ona çocuğuymuş yaklaşıyordu. Erkekler sohbetleri sırasında onun etrafta büyük bir tereddütle dolanıp durduğunu gördüklerinde, eline hemen bir içki tutuşturuyorlar ve üzerinde konuşmakta oldukları konuya onu da dahil ediveriyorlardı. O da tüm bunların karşılığını veriyordu; Fredo Corleone kendisiyle bir kez içki içen kişinin, henüz süreç sonuca ulaşmadan her yönünü tanıyordu. Kumarhane işinde geçirdiği sürgün yılları boyunca gittikçe zenginleşmişti, çünkü insanların eğlendiklerini görmekten gerçekten de memnun oluyordu.

Diğer Corleone'lere karşı insanlar robot gibi davranıyor, onlarla konuşmaya cesaret etmeden önce söyleyeceklerini sessizce prova ediyorlardı. Söz konusu Fredo olunca, kendi benliklerini ortaya koyabiliyorlardı. İnsanlar onu seviyordu. O insanların bunu bir zayıflık olarak gördüğünü biliyordu ama, işte hatalı oldukları nokta da buydu. Baba, *hayatta düşmanlarının senin hatalarını olduğundan büyük zannetmesinden daha mükemmel bir avantaj yoktur*, derdi. Evet, bu pek Fredo'ya uygun bir söz değildi. Sonny için söylenmişti. Baba, Fredo da odanın bir köşesinde tamamen dışlanmış bir şekilde otururken, Sonny'ye dersler verirdi. Sonny söylenenleri duyardı. Fredo ise dinlerdi.

Salon, ortadan kaybolan O'Malley isimli pilotla ilgili spekülasyonlarla çalkalanıyordu ve insanlar bu konuyu Mike'la hiçbir zaman konuşamayacakları kadar açık bir şekilde Fredo'ya açtılar. Fredo, ortalıkta dolanan teorilerin hepsini işitti, bunların en sık dile getirilenleri, O'Malley'in bir tür gizli polis olduğu ya da bir şekilde Cleveland ailesi ile arasında bağ bulunduğuydu. Belki de her iki teori de gerçekti. Ancak yüksek rütbeli kişilerin başka düşünceleri yoktu. Örneğin Kasap Molinari, Fredo'yu kucakladıktan sonra, belli belirsiz, "Bu Becerensurat, öyle değil mi?" diye fısıldadı. Fredo, tüm bir gün boyunca yaptığı gibi, bu konuda hiçbir fikri olmadığını belirtti, ki bu da Mike'ın hiçbir zaman ağzından çekilip alınabilecek türden bir bilgi değildi.

Neden kendisine bunu *yapmıştı*? Şu erkek kardeşleriyle kendisi arasında yapılan sonu gelmez mukayese. Fredo erkekler tuvaletindeki altın çerçeveli aynanın önünde dikildi. Dimdik durdu ve karnını içine çekti. Gözleri tıpkı, şu şarkının sözleri nasıldı? Bir bardak süt içindeki iki kiraz gibiydi. Erkek kardeş-

lerinin kendilerini birbirleriyle ve özellikle de onunla kıyaslamaya zaman harcamadıklarından adı gibi emindi. Elini gittikçe seyrelen saçları arasında gezdirdi. Yeterince içmişti, bu bir gerçekti. Yuvarlak yüzüne baktı ve ailesinden miras aldığı özellikleri görmemeye çalıştı. Çenesi Sonny'nin çene yapısından daha sert, gözleri ise tıpkı Mike'ınkiler gibi ancak birbirlerine biraz daha yakındı. Taraklarla ve tonikle dolu cam kavanozu kaldırdı ve aynadaki yansımasına doğru fırlattı. Yeşil sıvı her yere sıçradı. Ayna ise sadece çatladı. Fredo hemen yanındaki lavaboda duran adama ve onu anladığını, orada bulunan herkesin Bay Tony'yi sevdiğini söyleyen zenci tuvalet görevlisine biner papel uzattı. Fredo neredeyse tamamen boşalmış restorana doğru ilerledi, alnı binlerce sevgi dolu dokunuştan ziyade sanki muşta yemiş gibi eriyip çukur kalan Tony Molinari'nin heykelinin önünden geçti ve kendisini soğuk karanlığa attı. Dışarıda kimsecikler yoktu, kendisi bile.

Taksi durağında dikilen adamı görmezden geldi, aşağıya doğru yöneldi, rıhtım boyunca yürümeye başladı. Henüz rıhtım işçileri ve denizcilerle dolu barların ve erkeklerin bildikleri en ahlaksız meyhanelerin bulunduğu arka sokaklara ulaşmadan önce, etraftaki mahallelerin ve ortamın müstehcen bir hal almasının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Kendisine engel oldu. Hayır. Tekrar olmaz.

Powell Caddesi önünde uzanıyordu. Oteline giden kestirme yol. Uzun bir yürüyüş olurdu, fakat bu ona iyi gelirdi. Kafasını boşaltırdı. Meyhanelerin uzaktan görünen mahzun ışıklarına baktı, ardından Powell Caddesi'ne döndü. Bu yolun eski İtalyan mahallesi, North Beach'ten geçtiğinden emindi. Orada durabilir, bir mola verebilir, kahve içip şu Colma işini detaylı bir şekilde düşünebilirdi. Bu oldukça uygun olurdu.

Powell'a döndüğü saniyeden itibaren büyük bir rahatlamayla kendisini tebrik etti.

Ancak ilk dik yokuşu tırmandığında terlediğini fark etti. Aklından başka fikirler geçmeye başlamıştı. Kafasındaki planı geliştiremeyecek ya da başka bir şey yapamayacak kadar nefes nefese kalmıştı, ayrıca artık kahve içmeyi de düşünmüyordu. Canı soğuk bir şeyler istiyordu, belki de bir bira, bunun ona bir zararı olur muydu?

Sokak düzleşti. Etraftaki dükkânlar İtalyan isimleri taşımaya başladı, ama ters giden bir şeyler vardı. Sokaklar, üzerlerin-

de süveter ve kalın işçi tulumları olan pis görünümlü çocuklarla doluydu, içlerinden bazıları zenciydi, neredeyse oradakilerden hiçbiri İtalyan'a benzemiyordu. En son ne zaman bu mahalleye geldiğini hatırlamaya çalıştı – '47, '48? Aşağıya, Vallejo'ya baktı ve hayal ettiği kahve dükkânını gördü, kokusu bir blok öteden duyulabiliyordu ve hâlâ aynı ismi (Cafè Trieste) taşıyordu. Bunu *–içki yok, kahve var–* diye algıladı. Ancak kapıyı açar açmaz gözleri bongo çalan kızıl saçlı bir beyaza eşlik eden siyah süveterli zenciye takıldı. Adam bağırarak kimsenin ne olduğunu ayırt edemediği bir şeyler söylüyordu –kelimeler masalardaki insanların parmak şaklatma seslerinden ve bağırış çağırışlardan dolayı anlaşılmıyordu. Adam, *Dut gözlü kızlar*, diyor olabilirdi. *Nane jölesi. Balıkçı yakalı melek insanlar.*

Lanet olası bohemler. Dışarı çıktı. Bu şehirde bir yerlerde Fredo Corleone'nin ismini taşıyan, sulu viski servisinin yapıldığı bir yerler olmalıydı.

Hatırladığı diğer bir İtalyan yerinde durdu, Enrico'nun yeri, burası da tıpkı diğer yere benziyordu, sadece kapıda BU GECE CANLI CAZ VAR! yazılıydı. Burada da bohemler vardı, ama müzik kulağa daha hoş geliyordu, öyleyse boş ver. Üç papelini ödedi ve barda boş olan bir yere oturdu. Piyano, soprano saksafon ve bateri. Çılgın bir ortam, ama Fredo içkisini alıp kafasını ritimle birlikte aşağı yukarı sallamaya başladı. Salonda üzerinde takım elbise olan tek kişi oydu. Bu, her nedense, insanları yanına gelip ortamla ilgili onunla konuşmaya, uyuşturucunun mucizesini ona anlatmaya kışkırtıyordu. Onlara, içinden yükselen onların değerli uyuşturucularından en yüksek kârı kazanan kişinin cenaze töreninden geldiğini söyleme isteğini büyük bir çabayla bastırdı. Diğer bir içkinin ardından, bu bongonun o güne kadar işittiği en lanet olası güzellikteki şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Çok geçmeden kadın ve erkeklerden oluşan büyük bir grubun arasına karışmış, hatta sıra kendisine geldikçe marihuanalı sigaradan derin bir nefes çekmeye dahi başlamıştı. Orkestra ara verdi, fesli şişman bir Norveçli sahneye çıktı ve verilecek aranın ardından şarkısını söyleyeceğini, orkestranın da kendisine eşlik edeceğini belirtti. Fredo koluna bir elin dokunduğunu hissetti. Bu uzun favorileri olan uzun suratlı bir adamdı, otuz yaşlarındaydı, bir süveteri ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Fredo'ya hafifçe kızararak, "Sizin bir kayıt stüdyonuz olduğunu duydum," dedi.

"Öyle mi söylediler?" Fredo içeri girip masaya otururken böyle bir yalan söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Adam, "Yarın burada bir orkestra sahne alacak," dedi ve yaptığı müziği tarif etmeye başladı, konuştuğu dil büyük olasılıkla İngilizceydi. Kulağa oldukça anlamsız geliyordu. Fredo, *Balıkçıyakalı melek adam*, diye düşündü. Adamı baştan ayağa süzdü. İbneydi, hiç şüphe yoktu.

Adam, "Adım Dean," dedi. "Elbiseni çok beğendim."

Fredo, "Tanıştığımıza memnun oldum Dean," dedi. "Oturur musun? Adım Troy."

Birkaç hafta sonra, Cuyahoga Nehri'nin dar ve derin koyağının dibinde, hastaneye yakın bir yerde, lağım ızgarasına sıkışmış bir ceset bulunduğunda, kayıp pilotun aranmasına son verildi. Lağım pisliği ve akan su çürümeyi hızlandırmıştı. Gövdeden geriye kalanlar ise nehir sıçanlarına ziyafet olmuştu. Yüz ve gözler tamamen yok olmuş, vücut sudan çıkartıldığında cesedin ağzından dışarı canlı fareler süzülmüştü. Kolundaki künye (*Gerald O'Malley, Kafkasyalı erkek, yaş 38*) ve geriye kalan giyisi parçaları oldukça inandırıcı görünüyordu. Doktor cesetteki yaraların, acil cerrahı tarafından atılan dikişlere kadar, pilotunkilerle aynı olduğundan emindi. Diş kayıtları kimlik belirlenmesine yardımcı olabilirdi, ancak görevlilerin Gerald O'Malley'in kim olduğu konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Bu adam her kim olursa olsun, hastanenin yoğun bakım ünitesinden çıkmış ve bu lağımın dibini boylamıştı. Zavallı ölmüştü.

Bölüm Onüç

PLANA GÖRE, Billy Van Arsdale ve Francesca Corleone, Francesca'nın erkek kardeşleri, annesi ve annesinin uzatmalı nişanlısı Likör Adam Stan ile birlikte Florida'dan New York'a uçacaklardı, ama Billy'nin ailesi Noel hediyesini ona erken verdi: Okuldan sarı Joe College marka külüstür arabasıyla eve döndüğünde, iki tonluk bir Thunderbird kapının önünde duruyordu. Billy eski bir Jeepster olarak, biraz ailesini küçük düşürdüğü için, biraz da Palm Beach'ten Tallahasse'ye giderken bu arabayla çok hoş vakit geçirdiği için, eski arabasını çok seviyordu. Francesca'ya telefonda, bu Thunderbird ile uzun bir yolculuğa çıkmak kaçırılmayacak bir fırsat, demişti. Francesca onun ne demek istediğini anladığını düşünüyordu, ama bu konuda tek bir kelime dahi etmedi, Billy de sesini çıkartmadı. Uçak biletleri alınmıştı, ama Avusturya'ya kayak yapmaya gidecek olan Billy'nin ailesi, seyahat acentasını arayıp oğullarının parayı geri almasını sağlamışlardı.

Yola çıkmadan bir gece önce, Billy arabasına atlayıp Hollywood'a gitti. Daha önce oraya Francesca'yla çıkmaya başlayışının birinci ayında, Şükran Günü'nde gitmişti. Ona her an soğuk davranan ve ertesi hafta Francesca'nın kişisel kininin bu derece derin olmasından hayal kırıklığına uğradığını belirtmek için Francesca'ya mektup yazan Kathy hariç, herkesin üzerinde iyi bir izlenim bırakmış gibi görünüyordu. Francesca'nın bu olayı tercümesi şöyleydi: Kathy o kadar kıskanmıştı ki ölebilirdi.

Kathy etrafta olmadığı sırada bile ailedeki herkes kendisini Billy'i rahat ettirmemeye adamış gibi görünüyordu. Henüz Francesca'yı kucaklamaya dahi fırsat bulamadan, büyükbaba Francaviglia onu yan odaya çekmiş ve yeni tuvaletin yolunu göstermişti. Tam o sırada, büyükanne, bir tarafında kendi yetiştirdiği, diğer tarafında ise aile dostlarının gönderdiği dilim-

lenmiş portakallar dizilmiş olan tepsiyle içeri girmiş, ona bunların tadına bakmasını ve hangi tarafın kime ait olduğunu anlayıp anlayamayacağını görmek istediğini belirtmişti. Sırf Frankie'nin futbol antrenörünün kuzeninin işlettiği bir mekân olmasından dolayı, üçüncü sınıf bir biftek batakhanesine akşam yemeğine gitmişlerdi. Frankie Billy'ye neden bir futbolcu olmak yerine yüzücü olduğunu sordu, yoksa futbol takımından mı atılmıştı? Francesca erkek kardeşine masa altından tam tekme atmaya hazırlanıyordu ki, Billy başına gelen şeyin tam anlamıyla bu olduğunu belirtti ve bu konuda komik bir hikâye anlattı. Chip kolasını Billy'nin üzerine döktü. Hem de iki defa. On yaşındaki bir çocuğun elindeki içeceği iki kez, kazara, aynı kişinin üzerine dökmesi gerçekten mümkün mü? Francesca dışında herkes bunun olabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu.

Sandra, Billy'nin Noel hediyelerini bagaja ve arabasının arka koltuğuna (Sandra'yı seyahate ikna etmenin anahtarı bu ganimetlerdi) yerleştirmesine yardım etti, ardından Billy ve Francesca'ya Billy'nin mahremiyetten yoksun kaldığı ailesinin evine kadar eşlik etti. Saat henüz dokuz otuzdu, ama ertesi gün onlar için oldukça uzun bir gün olacaktı. Billy'nin geceyi orada geçirmesinin tek sebebi –evi oradan sadece bir saat mesafedeydi– şafakta yola çıkabilmek ve verdiği güvence doğrultusunda kendisinden istenen tüm gün ve gece boyunca, hiçbir yerde durmaksızın yirmi dört saat araba kullanıp New York'a ulaşmaktan başka bir şey değildi. Sandra, "Ve eğer bir yerde durmak zorunda kalırsanız," dedi ve ekledi, "herhangi bir sebepten dolayı, Allah'ın işi işte, ne yapacaksınız?"

Francesca, "Farklı odalarda kalacağız anne," dedi. "İyi olduğumuzu söylemek için de seni arayacağız."

"Ne zaman arayacaksınız?"

"Hemen anne. Haydi ama. Kes şunu."

"Ya şu ayrı odalara ilişkin faturalar?"

"İspatlamak için onları da sana göstereceğiz." Sanki bu bir şeyleri ispatlıyordu da. "Anne, bu çılgınlık."

Sandra Billy'ye de aynı şeyleri tekrarlattı. O da kendisinden beklenileni yaptı. Sandra kafasını sallayarak onayladı ve tamam dedi, onlara güveniyordu ve eğer sözlerini tutmayıp onu kandırırlarsa neler olacağını düşünmekten nefret ediyordu. "Hoş bir iyi geceler öpücüğünün zevkini çıkartmak istediğinizi biliyorum," dedi, "dolayısıyla sizi şimdi yalnız bırakacağım, tamam mı?"

Francesca, *İkiyüzlü*, diye içinden geçirdi. Annesi kendi yaşındayken, çoktan hamile kalmıştı.

Billy yavaşça ona doğru eğilerek, "Seni seviyorum," dedi ve Francesca da aynı şeyi tekrarladı. Billy onu öperken dudakları hâlâ söylemekte olduğu kelimeler yüzünden kımıldıyordu.

Sanki bundan etkilenmiş gibi, veranda lambası yanıverdi.

Billy, "Aileni seviyorum," dedi.

"Sen delisin."

"Onların ensenden düşmelerini diliyorsun, fakat senin sahip olduklarına sahip olmayanlar, böyle bir şeylerinin olmasını istiyorlar."

Bu değişik, egzotik, yaptıklarıyla ailesini şok eden, ancak bir zenciyle randevulaşmayacak kadar aklı başında olan bir *İtalyan kızı* olduğu için Billy'nin kendisiyle birlikte olduğundan korktuğu ilk an değildi. Ya da tıpkı oda arkadaşı Suzy gibi bir Kızılderili olmadığı için. Ama bu konuda bir şeyler söylemeye ilk kez o gün cesaret etti. "Beni sadece ailem yüzünden sevmediğinden eminsin, değil mi?"

Billy kafasını salladı ve uzaklara baktı. Francesca hemen o an böyle bir şey söylememiş olmayı diledi. Adam bunu Francesca da dahil olmak üzere, çıktığı her kıza söylemiş ya da onlar için de düşünmüş olmalıydı. Francesca tam özür dilemeye hazırlanıyordu ki Billy ona doğru eğildi ve sadece ılık dudakları dışında başka hiçbir yerini ona dokundurmadan Francesca'yı öptü ve öylece kaldı. Francesca gözlerini açtığında, onunkilerin çoktan açılmış olduklarını gördü.

Ertesi gün öğleden önce, Jacksonville'in kuzeyindeki küçük bir kumsal otelinde karıkoca olarak girişlerini yaptırdılar. Francesca resepsiyon memurunun itiraz etmesinden korktu –ikisinde de nikâh yüzüğü yoktu– ama Billy görevliye kayıt yaptırırken yüklü bir bahşiş bıraktı. Odalarına girerlerken, "Yirmi papele" dedi, "ne kadar kibarlık alabileceğine çok şaşıracaksın."

Şimdi Francesca banyoda dikilmiş, iyice rulo yaparak el çantasına sakladığı – annesinin bavulunu kontrol edeceğini biliyordu - soluk yeşil geceliğini çıkarttı.

Tamam, diye düşündü. *İşte başlıyoruz.* Sanki başka birisini izliyormuş gibi, aynadan soyunuşunu seyretti. *Bekâretinin son dakikalarındaki bir kız – bir kadın.* Düğmeleri aç, kopçaları aç, çıkart. Sanki patlamalarından korkuyormuşçasına üzerinden çıkan her parça elbiseyi katlayıp nazikçe mermer tez-

gâhın üzerine bırakıyordu. Midesine hafifçe vurdu. Ellerini sutyeninin kalın askılarının vücudunda bıraktığı izlerin üzerinde gezdirdi, hafifçe ovalayarak kızarıklıkları yok etmeyi denedi. Sırtını dönüp, arkadan nasıl göründüğüne bakmak için boynunu uzattı. Saçlarına dokundu, saçları dağılmadı. Sıktığı saç speriyini fırçalayarak –uzun, sık darbelerle– dağıttı, sonra başını kaldırıp saçlarının hangi yöne doğru dağıldığını, nasıl göründüklerini anlamak için kafasını salladı. Parmak uçlarını yavaşça parfüme dokundurdu, makyaj malzemesi satan herhangi bir görevlinin önereceği yerlere parmaklarını sürttü, ardından kafasını eğdi ve bacaklarının arasındaki parlak siyah tüylere de aynı şeyi uyguladı. Kadının göğüsleri iri fakat (*Francesca iç geçirerek kendi kendine söylendi*) biçimsizdi. Simetrik değildi: Tıpkı bir yağlıboya tabloda resmedilen, hasat zamanı tarlada çalışan bir köylü kızının göğsü gibiydi (*ya da Francesca'nın o anda aklına getirmeyi isteyeceği son kişi, annesininkiler gibi*). Kadın derin bir nefes aldı, ardından daha derin bir tane daha; göğüsleri dikleşti, artık şekillerinin dergilerdekine daha çok benzediğini ümit etti. Neredeyse hiç fark edilmez derecede kızardı. Kahverengi çantasından pahalı olduğu her halinden belli olan ipek bir gecelik çıkarttı ve narin ince omuz askılarından tutarak vücudunun önüne doğru kaldırdı. İlk önce tek kalçasının, ardından da diğerinin üzerine doru ağırlığını vererek dikildi. Kaşlarını çattı. Gecelik inkâr edilemez derecede güzeldi ama, her nedense, o an için kadına bir şekilde yanlış görünmüştü. Geceliği kendisinden uzaklaştırıp yere bıraktı. Yere düşen gecelik, güzelce katlanmış elbise yığınının tepesine kondu. Derin nefes almayı bırakıp orada çırılçıplak dikildi. Çıplak. Çırılçıplak. Ama bir tablo gibi değil. Gerçek bir kadın, genç ve korkmuş, tıraş olmuş ve pudralanmış, kaşındaki ve göğüs altındaki küçük ter tanelerine rağmen ürpermiş, göğsü hafifçe kızarmış bir kadın. Kadın kafasını salladı ve hafifçe kıkırdadı, ardından erotik olduğunu, ya da en azından cesur göründüğünü umar bir tarzda gülümsedi. Kapıyı açtı. Kapının eşiğinde durakladı. "Pekâlâ," dedi (Francesca, *bu ben miyim?*, diye düşündü, *bu neşeli sesli kız?*), "gözlerini kapat." Kollarını çapraz halde göğüslerinin üzerine kapatarak kendisini kucakladı, gözlerini kapattı ve yan odadaki belirsizliğe, kaçınılmazlığa doğru adım attı.

Yol boyunca duracakları noktaları miller önce planladılar, benzin istasyonlarını da beklemelerini gerektirmeyecek olanların arasından seçtiler. Molalarla harcanan zamanı kısıtlamak amacıyla, mümkün olduğunca az şey içtiler. Francesca'nın bu kadar çok yediği için pişman olacağı konusunda Billy'yi uyarmış olmasına rağmen, sandviç, meyve ve büyükannenin hazırlayıp yolladığı piknik sepetindeki az miktarda *strufoli* kurabiyeleri dışında bir şey yemediler. Diğeri arabayı kullanırken, boşta kalan mümkün olduğunca çok uyuyacaktı ve Francesca bunu yapmayı gerçekten denedi, ancak Sand Dolar Inn'de geçirdikleri o dört saat ve Billy'nin o dört saati telafi etmek amacıyla T-Bird'ü insanı ayakta tutacak kadar seri bir şekilde kullanması yüzünden –traktör römorklarının ve Chrysler'lerinin içinde sakin sakin yollarına devam eden ailelerin yanlarından hızla geçiyordu, Billy'nin bir Blues şarkısına denk geldiğinde ya da Johnny Fontane'nin yeni kasedinden bir parçaya rastladığında radyonun sesini sonuna kadar açma huyundan bahsetmeye gerek bile yoktu– yapabildiği en iyi şey gözlerini kapatmak oldu.

Bir eyalet polisi onları durdurdu. Billy adama ehliyetini, tescil belgesini ve diğer bir kâğıt parçasını uzatırken, ağzında "nezakete" ilişkin bir şeyler geveledi. Kısa bir süre sonra tekrar yola koyulmuşlardı, hem de en az eskisi kadar hızlı gidiyorlardı. Billy'nin babasının Polis Kardeşlik Cemiyeti'ne yaptığı yüklü bağış bir kez daha işe yaramıştı. Billy, "Bu benim Hapisten Bedavaya Çık kartım," dedi. Kızardı.

Francesca, ne kadar garip bir dünya, diye düşündü, Carolina çamları buğulu bir şekilde camın önünden akıp gidiyordu. Billy, ona sahip olabileceğine inanacak kadar aptal olduğu için bir zamanlar kendisinden nefret ettiği yaşça büyük oğlan, kampüsteki şu önemli adam, o zengin çocuk, bir anda gözlerinin önünde bir erkek arkadaşa, onun mükemmel sevgilisine, onu memnun etmeyi isteyen, onun iyiliğini gözeten, onun için çıldıran adama dönüşüvermişti. Her şey kız kardeşinin ondan ayrıldığı gün başlamıştı. Francesca'mn Billy ile tanıştığı gün o gündü. Billy'nin ona o gün âşık olması ise tam bir rastlantıydı.

Büyüme çağında, Kathy her zaman daha zeki olan ikiz olmuştu. Francesca ise güzel, ya da daha doğrusu güzel olmakla daha fazla ilgilenen kardeşti; daha fingirdek olanı. Kathy delicesine caz dinlemeyi seven bir bohem ve gizlice sigara içen kişiydi. Francesca iyi bir Katolik kızdı. Francesca ayrıca amigoluk yapıyor ve okuldaki bir komitede de çalışıyordu. Francesca

stajını bir malt dükkânında yapmış, ya da yapmaya çalışmıştı. Francesca'nın bir değil tam iki tane tüylü eteği bulunuyordu. Ama Kathy etrafta görünmediğinde, Francesca –farkında olmadan– bir şekilde Kathy *rolünü üstlenerek* kız kardeşinin boşluğunu dolduruyordu. O günlerde, dönemin ilk birkaç haftası boyunca yaptığı elbise alışverişlerinin oda arkadaşı için yapıldığını, Suzy'nin iyiliğine olduğunu, bunun birlikte yapabilecekleri bir şey olduğunu ve Suzy'nin okulda boy gösterdiği günden bu yana giyindiği o korkunç küçük kız süveterinden ve elbiselerinden kurtulabilmesinin tek yolu olduğunu kendi kendisine tekrarlayıp duruyordu. Francesca ancak her şey bittikten sonra kızın gardırobunu tıpkı Kathy'ninkine benzettiğini fark etmişti, siyahlar ve kırmızılar, balıkçı yakalar ve bol pantolonlar. Buna benzer bir şekilde, Francesca kız kardeşinin kullandığı marka sigarayı içmeye başlama kararını ne zaman aldığını da hatırlayamadı, çantasını açtığınızda paketi orada görüyordunuz. Sigara içmek büyük olasılıkla çalışmanın sonucuydu. O güne kadar bilinçli olarak hiçbir zaman daha çok çalışmaya karar vermemişti, ancak her şeyi çok çabuk kapıyordu. Birdenbire sınıftaki en zeki öğrencilerden biri olmuştu. Onun akıllıca kaldırdığı eller, onun etrafını saran profesörler tarafından her şeyin yolunda gittiğini göstermek istediklerinde, özellikle aradıkları bir araç halini almıştı. Hangisi daha önce geliyordu, sınıftaki o özel çocuklardan birisi olma hissinin beraberinde getirdiği hoşluk mu, yoksa çalışma masasının solgun ışığı altında dalgalanarak dağılan sigara dumanı ve geceler boyunca masasına eğilmişliğin getirdiği yorgunluk mu?

Birkaç kez, Billy Van Arsdale'i kütüphanede bir kızın yanına oturmuş çalışırken ya da daha başka bir kızla sinema salonundan çıkarken, hatta diğer bir kızla Tennessee Sokağı'ndaki barlardan birinden ayrılırken görmüştü. Bazen, Francesca'nın da başka birisiyle randevusu (birinci sınıf öğrencileri, özel birisi değil) oluyor ya da bir çalışma grubunda görev alıyordu. Her seferinde merhaba anlamında selam veren kişi Billy oluyor, sık sık Francesca ile göz teması kuruyor, hatta arada bir durup onunla sohbet ediyordu. Francesca kendisiyle bu şekilde eğlendiği için ondan nefret ediyordu. Ona karşı soğuk ama saygılıydı. Onu dikkate almaz, hatta daha da ileri giderek def olup gitmesini söylerse, Billy'nin onu şimdikinden daha da fazla utandırmasından korkuyordu. Francesca'nın, Kathy'nin erkeklerin kendisinden hoşlanmalarını sağlamak için başvurduğu en

favori taktiğini –gerçekten de bu onun tek taktiğiydi– uyguladığına inandığı tek bir anı dahi olmamıştı. Eğer Billy'nin küçük erkek kardeşi George ile birlikte Glee Kulüp'te olan Suzy'ye uğramamış olsaydı, Francesca kız kardeşinin yöntemini kullanmaya başladığına –ama farkına varmaksızın– kesinlikle inanmazdı. Sınavlara hazırlandıkları bir gün, Suzy Francesca'ya eğer "elde edilmesi zor kız" rolünü dikkatli oynamazsa, Billy Van Arsdale'nin ona çıkma teklif edecek cesareti hiçbir zaman bulamayacağını söylemişti.

Elde edilmesi zor kız rolü mü? Komik. Francesca çok nazik, insanları memnun etmeye fazlaca istekli, istediği şeyi ilk başta reddedip tersleyerek almayı deneyecek derecede kuvvetli sinir yapısından yoksun biriydi. Francesca bunu söyleyen Suzy'ye aklından zoru olduğunu belirtti, ama Suzy George'un erkek kardeşinin kendisine Francesca Corleone isimli şu kızla birlikte hiç ders alıp almadığını sorduğunu söylediğini sözlerine ekledi. George, neden soruyorsun, demişti. Billy, hiçbir sebebi yok, diye yanıtlamıştı. George, ne yani, ondan hoşlanıyor musun, diye sormuştu. Billy, kes sesini geri zekâlı, demişti, onunla ortak dersin var mı yok mu? George, sanıyorum bana susmamı söylemiştin, demişti. Billy, sen bir salaksın, demiş, koluna bir yumruk atmış ve konuştuklarını unutmasını belirtmişti. Ve George Francesca ile ortak ders almadığını söylemiş, ancak onun oda arkadaşıyla arkadaş olduğunu da sözlerine eklemişti. Francesca ona, onların tüm bunları konuştuklarını nereden biliyorsun, diye sordu. Suzy aslına bakılırsa bilmediğini, ama ortada George'un yalan söylemesini gerektirecek hiçbir şeyin olmadığını söyledi. Francesca erkek kardeşlerinin birbirleriyle konuşma tarzlarını gözünün önüne getirdi ve hâlâ bir çocuk olan Suzy'nin bu tür bir hikâyeyi kendi kendine uyduramayacağına karar verdi. Francesca bu konuşulanlardan sonra Billy ile karşılaştığı ilk seferde, göz temasını birkaç saniye daha uzun tutmaktan başka bir şey yapmadı ve tabii ki bu işe yaradı. Hemen ardından, Billy ona çıkma teklif etti. Ülkenin dans edilen en büyük kulübünü biliyordu. Orada H-Bomb(*) Ferguson çalıyordu; adamın hit parçası "O Gitti," idi, Francesca bunu daha önceden dinlemiş miydi? Francesca gülümsemesini ve yüzünün kızarmasını engellemeye çalışarak, ama bunda başarılı olamayarak, "O şerefe nail olduğumu söyleyemeyeceğim,"

(*) İngilizcede hidrojen bombası.

dedi. Ertesi gün, yatakhane görevlisi kapısını çaldı ve Francesca'ya tek bir kırmızı gül ile H-Bomb Ferguson 45'liğinin bulunduğu bir zarf uzattı. İki gün sonra, ilk randevularına çıktılar. İki ay sonra, işte oradalardı. Kuzeye doğru yol alıyorlardı.

Fark ettirmeden onu seyrederken, Francesca –artık ona ilişkin hemen her şeyi görmüştü, birlikte yatağa girmişler ve büyük olasılıkla o güne kadar yüzlerce kızla birlikte olmuş olmasına rağmen, Billy bağnaz ve tutucu olan taraf çıkmış, Francesca ise meraklarını işaret ederek, sorarak, anlamaya çalışarak (evet, acıyor, biraz; evet, şimdi açgözlülük gibi görünen tarzda dört saat içerisinde dört kez sevişmişlerdi) gidermeye çalışmıştı, artık tıpkı yetişkinler gibi birbirlerine *âşık* olduklarından emindi– Billy Van Arsdale'in onun düşündüğü tarzda bir insan olmadığını görebiliyordu. Boyu biraz kısaydı, tazı gözlerine benzer gözleri ve her ne kadar filmlerde tutulmayacak tarzda olsa da, Francesca'nın mükemmel olduğunu düşündüğü çarpık bir gülümsemesi vardı. Sarı saçları her zaman dağınıktı. Küçük bir güney kasabasındaki avukatın gardırobuna sahipti –kalın ayakkabılar, gofre ve pamuklu elbiseler, köstekli bir cep saati (bu Florida Anayasa Mahkemesi'nde şef yargıç olan büyük amcasına aitti), aşınmış manşetleriyle mütevazı bir hal almış terziden çıkma pamuklu gömlekler– ve her nasıl oluyorsa, ne giyerse giysin, elbiseleri üzerine geçirdiği andan itibaren, giyisiler bir anda kırışık içinde kalıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse inanılmaz derecede kötü bir dansçıydı ve sanki bundan haberdar değilmiş gibi davranıyordu. Az çok bildiği şarkılara yüksek sesle eşlik ediyordu. Tıpkı bir karikatür karakteri gibi dişlerinin arasından gülüyordu. Ebeveynleri birbirlerinden nefret ediyorlardı ve onunla erkek kardeşini hep ihmal etmişlerdi. Onu büyüten zenci kadın, yetişkin oğlunun Ku Klux Klan tarafından Mississippi'de öldürülüşünü takiben intihar etmiş ve cesedi bulan kişi Billy olmuştu. Kadın midesine bir ecza dolabı dolusu ilaç doldurarak banyonun zeminine kıvrılıp kalmıştı. Billy haftada bir psikiyatriste gitti ve bu olaydan sanki utanmasını gerektirecek hiçbir şey yokmuş gibi bahsetti. Onun tüm diğer kızları elde etmesini sağlayan ve onu öğrenci başkanlığına çıkartan tek şey, inkâr edilemez derecedeki mükemmel görünümü, çok sayıdaki becerileri ya da kusursuz hayat hikâyesi değildi. O doğuştan politikacıydı: Bir taraftan Van Arsdale isminin bir yönü ve bunun Florida'daki anlamı, diğer yandan kendi kusursuz tavırları ve sosyal yapısı, başka bir yönden de

tarif edilmesi zor tarafları. Francesca, bu karizmadan daha öte bir şey, diye düşündü. Sadece çekiciliğinden utanıyordu.

Virginia sahilleri haricinde, tüm yol boyunca arabayı Billy kullandı. Francesca sonunda biraz uyuyabilmişti, Billy'nin elini omzunda hissedince uyandı, yönünü şaşırmıştı, karlardan yansıyan sert kış güneşi gözlerini acıttı.

"Bunu görmek isteyeceğini düşündüm." Billy New York ufkunu işaret etti. "Senin memleketin."

Francesca doğruldu ve gözlerini ovaladı. Bu mükemmel manzarayı ona gösterdiği için kendisiyle gurur duyduğu her halinden belliydi. Francesca, şehri Jersey tarafından daha önce görüp görmediğinden emin değildi. Bu çarpıcı bir manzaraydı fakat hiçbir şekilde burasını evi gibi hissetmedi. "Çok güzel."

Billy, "Heyecanlanmadın mı?" diye sordu.

"İyi misin? Uykun geldi mi? Daha önce hiç karda araba kullanmış mıydın? Saat kaç?"

Evet. Hayır. Sık sık, kayak durumları biliyorsun. Tam planlanan zamana göre ilerliyoruz. Dört saati de telafi etmişlerdi.

Billy'nin tıraşsız yanağını öpmek için eğilirken, "Seni seviyorum," dedi.

Billy güneyli aksanıyla, "Adım Junior Johnson Bayan," dedi. "Hizmetinizdeyim."

"Junior Johnson da kim?"

O, bu konudaki ilk becerilerini kaçakçılık günlerinde federal ajanlardan paçayı sıyırarak kazanan bir yarış pilotuydu. Francesca *Junior Johnson* adını daha önce hiç duymamış mıydı? Bir anda bu adamın Billy'nin annesinin uzaktan kuzeni olduğu ortaya çıkmıştı.

Francesca "Ah," dedi. "Öyleyse Van Arsdale serveti *oradan* geliyor."

Billy tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki kendisini tuttu.

Francesca, "Sorun değil," dedi. "Haydi, söyle ve rahatla."

Billy, "Gerek yok," dedi.

"Emin misin?" Bunu daha önce de tartışmışlardı. Francesca ona babasının tüm olanlara karşı koyduğunu, onun kanunlara uyan bir işadamı olduğunu belirtmişti. Onun ithalat-ihracat firmasının adı Corleone Kardeşler'di, ama bu ismi sırf babası istedi diye koymuştu. Diğerlerine ayak uydurmayan tek kardeş oydu. "Çünkü bu tartışma götürmez bir şey, tamam mı? Tüm

bunlara ilişkin sormak istediğin bir şey varsa, hemen şimdi sor, ancak ne yaparsan yap, sakın beni ailemin önünde hayal kırıklığına uğratma."

Billy ağzı açık bir halde Francesca'ya döndü. "Benim böyle bir şey yapacağıma inandığına..."

Francesca, "İnanmıyorum," dedi. "Yapmazsın. Sadece şu anda çok yorgunuz. Özür dilerim. Lütfen sürmeye devam et."

Noel Arifesi olmasına rağmen sabah trafiği oldukça sıkışıktı. Long Beach'e ulaştıklarında, kazandıkları saatlerden birisini tekrar yitirmişler, programa göre bir saat geride kalmışlardı.

Uzun pardösüleri olan iki kısa boylu adam, Francesca'nın ailesine ait yarım daire oluşturan şekilde yapılandırılmış bir sitenin girişindeki taş güvenlik kulübesinden dışarı çıktılar. Billy camı açtı. Francesca, rahat elli metre ötedeki büyükannesinin evinden gelen yemek kokularını oradan alabiliyordu. Güvenlik görevlilerinin kendisini görebilmeleri için Billy'nin kucağına doğru eğildi.

Adamlardan biri ona Kathy diye hitap ederek arabayı ayırt edemediği, hatta onu da gözlüklerini takmadığı için tanıyamadığını belirtip özür diledi.

Gözlükler mi? "Ben Francesca," dedi.

Adam kafasını salladı. "Bize bir Silver Hank gelecek denmişti, Thunderbird değil. Sanıyorum anneniz arabalardan pek anlamıyor. Acele etseniz iyi olur. Saatlerdir bizi arayıp gelip gelmediğinizi soruyor." Büyükannenin evinin önü –sekizi de aileye ait olan evlerden oluşan sitenin en küçük ve mütevazı olanı burasıydı– henüz düzenlenmemişti. Büyükannesi hâlâ yastaydı. Çelenkler ve ışıklar olmaksızın, ev normalde olduğundan daha küçük görünüyordu. Sanki ufalmıştı. Sokağın karşısında, o ve ailesinin bir zamanlar oturdukları bungalov karanlık ve terk edilmiş duruyordu. Ön avluya birileri kardanadam yapmış, kapıya kamyon tekeri büyüklüğünde bir çelenk asmıştı.

Billy henüz patikaya girmeden, Francesca'nın ailesi büyükannenin evinden teker teker dışarı çıkmaya başladı, en önde büyük siyah gözlükleri olan bohem tarzı giyinmiş ikiz kardeşi vardı, tıpkı bir, evet, bir amigo gibi karlı çimenlik alandan sekerek ilerliyordu.

Francesca Billy'ye "Acıktın mı?" diye sordu.

Billy, "Midem kazınıyor," diye yanıtladı.

Francesca, "Yavaş yürü biraz," dedi. "ama çok da yavaş değil, aksi takdirde onlardan hoşlanmadığını düşünürler."

Kapıyı açar açmaz soğuktan ürperdi *–bir zamanlar burada, bu buzlukta, nasıl olmuş da yaşamıştı?–* ardından da Kathy'nin kuvvetli kucaklamasıyla arabanın yanına yapıştı. Bir aşağı bir yukarı sıçrayarak çığlıklar attılar, ki bu Kathy'nin yıllardır yapmadığı bir şeydi ve onun tarzının dışındaydı. Şükran Günü'nde bir araya geldiklerinde de yine böyle davranmışlardı. Sırf birbirlerini görmek için bedenleri ayrıldı ve Francesca soğuk rüzgârın suratını dondurduğunu hissettiğinde ağladığını fark etti. "Gözlük takmışsın," dedi.

Kathy ailenin geri kalanı başlarına üşüşmeden önce, "Sen hamilesin," diyerek geriye doğru bir adım attı.

Francesca işittiğinden dolayı afallamış bir halde diğerlerinin kucaklayışları ve öpücükleri arasında kaldı. Kathy topuklarının üzerinde döndü, gülümsüyordu, masumane bir tavırla Francesca'ya el salladı, gözlükleri yüz ifadesinin okunmasını güçleştiriyordu. Francesca insanların bazı durumlarda ilk seferde bile hamile kalabileceklerini biliyordu ve Billy'nin yaptığı şeyin de korunmadan uzak olduğunun farkındaydı –Francesca'nın içinden çıkarak onun elini tutmak ve kendi üzerine boşalmak. Ancak o an tehlikeli günlerinde değildi. Ve her ne olursa olsun, ikizi ya da değil, *Kathy böyle bir şeyi nasıl bilebilirdi ki?*

Billy büyük bir torba Van Arsdale portakalını tekrar sırtına yükledi, diğer eline de greyfurt torbasını aldı. "Ağaç nerede?" diye sordu.

Kathy, "Ne ağacı?" dedi. Kay Hala'nın güzel ve sevimli kızı Mary'yi kucaklayıp havaya kaldırdı, onu sanki annesiymiş gibi göğsüne yakın tuttu. Mary onu taklit ederek papağan gibi, "Ne ağacı?" diye tekrarladı.

Billy, "Noel ağacı," dedi. "Altına hediyeleri koymak için."

Kathy, "Biz İtalyanız Billy efendi," dedi. "Büyükbabam öleli bir yıl henüz dolmadığı için Noel ağacımız yok."

Mary, "Biz *İtalyanız Biyi* efendi!" diye bağırdı.

Francesca, "Allah'a şükür," dedi, "evde bir Noel ağacımız var. Sadece büyükannemin ağacı yok. Onları *presepe*'nin(*) yanına bırak."

(*) Hz. İsa'nın doğum anının tasvir edildiği, Noel yortularında kullanılan süs çeşidinin İtalyanca karşılığı.

Büyükanne *Allah'a şükür* lafına güldü. Billy kafasını kaldırdı.

Francesca, "Siz nasıl söylersiniz," dedi. "Bir doğuş hikâyesi sanıyorum." Sustu ve dile getirilmeyen soruyu anlayarak kafasını sallayıp onaylayan Kathy'ye baktı: Evet, *presepe* Büyükanne Carmela'nın yasını destekleyecek derecede kutsaldı. "Oturma odasında. Oraya gittiğinde göreceksin."

Francesca'nın annesi tek kaşını kaldırdı, sol kolunu uzattı, saatine göz attı.

Francesca, "Kar," dedi. "Bizi yavaşlattı."

Annesi, "Tüm yol boyunca mı kar vardı?" diye sordu.

Francesca bir tahminde bulunarak "D.C.'den buraya kadar," dedi. Oralarda uyumuştu.

Kendisini, "Ed Federici, halanın bir arkadaşı" olarak tanıtan kel adam, "Hayır, oldukça iyi bir sürede geldiniz," diye araya girdi. Kathy mektuplarından birisinde ondan bahsetmişti; her ne kadar henüz Connie Hala'nın evliliğinin feshi resmileşmemişse de, o ve bu adam nişanlanmışlardı. "Yani bence öyle. Bu kadar çok karda."

Stan Jablonsky onunla aynı fikirde olduğunu belirtti. Francesca'nın her zaman ürpertici bulduğu Sandra'ya göz kırparak, "Connie'yi dikkate almayın," dedi. "Annen şafak vaktinden beri ayakta, pencerenin önünde yolunuzu gözlüyor."

Diğer iki nişanlı çift geriye kalan paketleri de yüklendi ve eve doğru ilerlerken Billy'ye geçtikleri yollar, köprüler, benzin istasyonları hakkında birçok soru sordular.

Noel için toplanan bir ailede, nasıl oluyordu da *aileden olmayan iki adam* dışında başka erkek bulunmuyordu? Kayıtlarda hâlâ evli görünen bir annesiyle üç yıldır nişanlı olan Stan ve ailenin vergi işlerini yürüten, evli bir kadınla birlikte yaşayan bir muhasebeci. Aralarındaki en erkeksi kişi olan Francesca'nın babası Santino ölmüştü. Her zaman gülen, tüm aile toplantılarında temel direk görevi gören Francesca'nın büyükbabası da vefat etmişti. Mike Amca bu toplantılara zaten katılmıyordu (ya Küba'da, ya Sicilya'da iş gezisinde oluyordu –Francesca her iki yeri de işitmişti, belki de gerçekti, fakat *Noel'de de mi*? Büyükbaba Vito mezarında dönüp duruyor olmalıydı). Hagen'ler Las Vegas'a taşınmıştı, dolayısıyla bu toplantılara onlar da katılmıyorlardı. Fredo Amca'nın geçen gün oraya varmış olması gerekiyordu, ancak son anda aramış ve belki de hiç gele-

meyebileceğini belirtmişti. Carlo Amca ise dünya üzerinden tam anlamıyla yok olmuş gibi görünüyordu.

Geriye sadece bu iki zavallı nişanlı çift kalmıştı. Ve Billy. *Onun* Billy'si.

Francesca Billy'nin kendisini kartlarla, televizyonda gösterilen futbol maçıyla, sonsuz miktarda yığılmış abur cuburla dolu bir akşamüzerinden kurtarmaya istekli bir şekilde ilerleyişini seyrederken, ona karşı duyduğu istekle titreyen dizleri yüzünden kendisini oldukça zayıf hissetti – böyle bir şey Jacksonville'de daha önce başına gelmiş miydi? Fakat kendisini sürükleyen kadın denizi arasında güçsüz kalarak ondan uzaklaştırılmış, sanki bir rüyadaymışçasına büyükannesinin evine, keskin kokulu mutfağına sokuluvermişti: Zamanın nasıl olduysa hiç dokunmadığı ebedi aşk kalesi.

Buhar bulutları, un döküntüleri, kızgın yağ tekneleri, üzerlerinde yufkalar dizili tezgâhlar, taze mevsim balıklarıyla kaplanmış yağlı kâğıtlar. Hantal beyaz ocak tam müzelik bir parçaydı, büyük olasılıkla oradaki herkesten daha yaşlıydı. Yandaki odada, plakçaların iğnesi sayesinde Francesca'nın tüm yaşamı boyunca dinlediği aynı Noel 45'liği mutfakta yankılandırıyordu: Caruso, Lanza, Fontane. Çocuklar ayak altında bir içeri bir dışarı koşturup duruyorlar, tatlı kurabiyelerden ufak ufak aşırıyorlardı. Kay Hala, nasıl yapılacağını bildiği şeyleri pişirme saati gelene kadar lavaboda bulaşıkları yıkamakla oyalandı. Kaba ve azimli annesi Sandra ile tiz sesli ve sert Connie Hala hiçbir zaman birbirlerinden hoşlanmamışlardı, ama bu mutfakta birbirlerinin hareket ve ihtiyaçlarını tıpkı Fred Astaire ve Ginger Rogers'mışlar gibi önceden sezinliyorlardı. Angelina –neredeyse yüz yaşına gelmiş olmasına rağmen hâlâ tek kelime İngilizce bilmeyen, büyükannesinin Palermo'lu Halası– bir kumar masası köşesine oturmuş, önüne gelen karışımları düzenleyip, bir araya getiriyordu. Ve tabii ki büyükanne Carmela her şeyi yönetiyor, bağırarak etrafa emirler yağdırıyor, en şaşırtıcı noktalarda araya girip olayı yönlendiriyordu. Tüm bunları hiçbir zaman dile getirmediği, ancak her zaman hissettiği içindeki sevgiyle yapıyordu.

Kathy süt beyazı bir patlıcan yığınını işaret etti, ardından Francesca'nın eline bir bıçak ile dışardaki karların arasından alınıp henüz getirilmiş olan kapağı yeni açılmış bir Brookdale kiraz sodası tutuşturdu. Francesca şişeye ilk bakışında –tabii ki

bunu Florida'da bulamıyorlardı– gözyaşlarına boğuldu. O sert kız nereye gitmişti? Onun Kathy olan yanı neredeydi?

Büyükannesi İtalyanca, "Ah, mutluluğun tatlı gözyaşları," dedi. Uçları çentilmiş kahve kupasını havaya kaldırdı, Francesca'nın kendisini bildiği günden bu yana hep aynı bardağı kullanmıştı, Hawaii adalarının görüntüleri şimdi bardağın üzerine bulaşan hamur ve yağ artıklarından dolayı iyice silikleşmişti. "Düzgün bir *cena*(*) *de Natale* için, bu aralarında en önemli olanı."

Bir yıldan daha kısa bir süre önce dul kalan bir kadının dudaklarından böyle bir söz işitmeyi kim bekleyebilirdi ki? Diğer kadınların her biri kendi bardak, kupa ya da şişelerini bulmak için sağa sola bakındı ve hepsi de içeceklerini havaya kaldırdı.

Francesca ensesinin dibinde Kathy'nin yüzünü, gözlüklerinin çerçevesini hissetti. Kathy, "Sen büyük bir avanaksın," diye fısıldadı ve ikizlerin ikisi birden aynı anda güldü.

Takdis ayininde, Francesca Billy'ye sürekli ne yapması gerektiğini fısıldayarak söylemek zorunda kaldı. Billy daha önce hiç Katolik Kilisesinde bulunmamıştı. Diz çökmek ve haç çıkartmak konusunda en az dans pistlerinde olduğu kadar beceriksizdi. Francesca her ne kadar Billy hissedemiyor olsa da, Kathy'nin ona odaklanmış gözlerinin farkındaydı. Her ne kadar Kathy ilahi okumak ve dua etmekten başka hiçbir şey yapmıyor olsa da –kilise sırasının diğer ucuna yakın oturmuş, zavallı Angelina Teyze'ye destek veriyordu– Francesca, bunun şu an için hoşa gidebilecek bir şey olduğunu, ancak daha sonra insanı çılgına çevirebileceğini söylediğini işitebiliyordu.

Kilise çanı nedamet için çaldığında, Francesca elini yumruk yapıp dört kez göğsüne hafifçe vurdu, bunlardan her biri Sand Dollar Inn'de geçirilen birer saat içindi. Sunakta, seviştikleri her bir kez için olmak üzere aynı şeyi bir kez daha tekrarladı. Kilise sırasına geri döndüğünde, gözlerini pişman bir şekilde yere indirip Billy'ninkilerden kaçırdı, ama diz çöküp duasını bitirdiğinde arkasına yaslandı ve Billy'nin elini tuttu. İşte ancak o an Kay Hala'nın da –hemen yanında, dizlerinin üzerine

(*) İtalyancada yemek.

çökmüş, dudakları sessizce dile getirilen duayla kıpırdanıyordu– Komünyon aldığını fark etti.

Kathy eve dönerlerken "O dine geri döndü," dedi.

Francesca, "Farkındayım, bu kadar uzun yılların ardından mı?" dedi. "Sanıyorum çocukları için yaptı."

Billy'nin T-Bird'ündeydiler.

Kathy tek kaşını kaldırdı. Gözlükleriyle bile, annelerine şaşırtıcı derecede benziyordu. *"Per l'anima mortale di suo marito."* Kocasının fani ruhu için.

Kocasının fani ruhu mu? Francesca kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı.

Kathy, "Her gün oraya gidiyor," dedi. "Tıpkı Büyükanne gibi. Ve aynı sebepten dolayı."

"Herkes oraya aynı sebepten gider." Francesca hâlâ kız kardeşini bir kenara çekerek, *Sen hamilesin*, demekle neyi kastettiğini sorma fırsatını yakalayamamıştı. "Az çok."

Kathy'nin gözleri faltaşı gibi açıldı, sinirlenmişti.

Neredeyse masadaki herkes tarafından hissedilen derin boşluk hissine rağmen, Corleone Ailesi'nin geleneksel Noel Yortu şöleni her zamanki kadar gürültülü ve hareketli geçmişti. Şarap su gibi aktı, kadınlar geçmiş yıllar boyunca erkeklerin içtikleri kadar çok içki içti. Yemeğin başlarında, çocukların, en küçüğünden en büyüğüne, ailelerine karşı besledikleri ve ender dile getirilen sevgilerini vurguladıkları Noel mektupları okundu. Yazarların yaşları büyüdükçe yazılanlar arasında dokunaklı ve rahatsız edici notlara da rastlanıyordu, ama her mektup büyük bir neşeyle alkışlanıyor, Connie Hala tarafından yazılan diğer bir mektupla neticeleniyordu. Otuz yıldan beri ilk defa Carmela Corleone bir evlada yakışır derecede sevgi dolu bir takdirle karşılaşmıştı –birçok kişinin şaşkın bakışları arasında Connie'nin hislerini muheşem şekilde dile getirdiği o harika an, aradan geçen uzun yıllara rağmen ilerde de bol bol hatırlanacaktı.

Yine buna benzer bir şekilde, Vito Corleone'nin çocuklarının romantik yaşamlarına tek başına izinsiz girişine ilişkin anlatılan hikâyeler ortamı yumuşatmıştı –yıllar önce Connie için ayarladığı o çıkma olayı, kısa bir süre sonra Connie'nin kolejden iyi bir dereceyle mezun olan Carlo Rizzi ile çıkmaya başla-

ması. Ed Frederici'nin Anne Corleone'ye mutlu *fidanzati*(*) için yemek servisleri arasında şerefe kadeh kaldırma gücü veren neşeli tavırları.

Ve bunlar ne tür yemek servisleriydi: Yengeç bacağı ve karides kokteyli. Kızartılmış *baccala* ve kalamar dolması. Üzerine marinara soslu buharda pişirilmiş istiridye konulan taze çubuk makarna. Ve son olarak –en azından tatlıdan önce verilecek olan araya kadar– ıspanak, güneşte kurutulmuş domates, mozzarella peyniri ve diğer birkaç gizli malzemeyle doldurulmuş dilbalığı. Bunu Angelina Teyze hiç kimse kendisini izlemezken araya sıkıştırmıştı.

Ed Frederici, avuçlarını masaya yaslamış, tıpkı çalınan arabasının olması gereken boş yere bakan şaşkın bir adam edasıyla, "Kalp krizi riski," dedi, "ağır bir yemeği takip eden saat içerisinde üç katına çıkar."

Stan son servisin yarısında pes etmiş, yan odada, seyredilmeyen bir futbol maçının titrek ışığı altında uyuyakalmıştı. Sadece iki kişi yemeğe devam ediyordu: Tıpkı bir şampiyon gibi çatalına kuvvet ilerleyen Frankie ile, tıpkı altın bulmuş da bunun değerini anlamaya çabalayan bir adam edasıyla dilbalığını dürtükleyen Billy.

Connie Ed'e sessiz olmasını işaret ederek erken yaşlarda kel kalmış kafasının tepesine bir şaplak indirdi. "Eğer annem bunu duyarsa, kalp krizi geçirecek ilk kişi o olur." Tüm bir gün boyunca aynı hızda şarap içmeye devam etmiş ve biraz önce yeni bir şişe Marsala açmıştı. Teorik anlamda şaka için atılan şaplak o kadar yüksek bir ses çıkartmıştı ki, onları seyredenler irkildi. Diğer odalardaki birkaç kişi ne olduğunu anlamak için kafalarını içeri uzattı. Şaplağın hemen ardından kafada el şeklinde bir iz kalmıştı.

Francesca Billy'yi masadan kaldırarak büyükbabasının eski ofisine, Kay Hala'nın çocuklar için hazırlanmış olan masayı toplamayı henüz bitirdiği yere götürdü. Kay, "Karnın doydu mu Billy?" dedi.

"Evet Bayan." Yavaşça duvara yaslı duran deri koltuğa yerleşti.

Kay sırıtarak, "Tatlı için yer ayır," dedi. "Hey, içinizden Anthony'yi gören oldu mu?"

(*) İtalyancada evlilik.

Billy, "Sanıyorum dışarda," dedi. "Chip ve diğer birkaç Clemenza çocuğuyla oynuyor." Bunlar Francesca'nın Chip'in yaşındayken birlikte oynadığı çocukların çocuklarıydı. Şimdi o eski oyun arkadaşları kendi ailelerini kurmuş, kendi evlerine taşınmışlardı.

Şimdi yalnızlardı. "Harikaydın bebeğim. Senden hoşlandıklarını rahatça söyleyebilirim."

Billy koltuğa uzanmış midesini ovalarken, "Neden öyle sırıtıyorsun?" diye sordu.

Francesca hemen Billy'nin yanına, yere çömeldi. "Böyle bir ziyafeti bedavaya getirmek yok," dedi. "Haydi bakalım, ödeme zamanı aşağılık herif. Öp beni."

Billy emre uydu. Uzun bir öpücük olmuştu, Francesca'nın bu evde olmasını beklediği türden bir şey değildi. Gözlerini açtığında, etrafında şimşekler çakıyordu.

Kathy, "Bana üzerinize soğuk su boca ettirmeyin," dedi. "Kımıldayın. Bulaşıklar. Marş marş. Ben yıkayacağım, siz kurulayacaksınız."

Billy yüzünde oteldekiyle aynı türde bir ifadeyle sırtüstü uzandı ve onlara el salladı.

Tabii ki kadınlar tüm gün boyunca bulaşık yıkadı. Francesca önündeki tabaklara, bıçaklara, servis tabaklarına ve bebek şişelerine baktı. Kathy'nin bir yerlerden bulduğu küçük radyoda caz çalıyordu. Köşedeki gıcırdayan ahşap sandalyede, Angelina Teyze horluyordu. İkizler artık yalnız kalmışlardı. Francesca, "Büyükanne nerede?" dedi.

"Takdis ayininde. O ve Kay Hala biraz önce çıktı."

"İkinci kez mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Git ve bak. Araba yok." Kathy kafasını Angelina'ya doğru eğdi. "Allah'a şükür ki horluyor," dedi. "Aksi takdirde ölüp ölmediğini anlamak için sürekli onu kontrol etmem gerekecekti. Bana öyle bakma. Hiç İngilizce bilmemesi bir yana, aynı zamanda sağır da."

"Onun düşünülenden daha fazla şey anlayabildiğine ne üzerine iddiaya girersin?"

"Ah, yani tıpkı Biyi efendi gibi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkesin bu derece kör olduğunu mu düşünüyorsun..."

"Hiç kimsenin hiçbir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Ama sen körsün. Şu içerdeki beş para etmez küçük iyi oğlan, *Büyükbaba'nın ofisinde uyuyan* – biraz sinir bir şey, öyle düşünmüyor musun? Sadece seni kullandığının farkında değil misin?"

Francesca, "*Beni kullanmak mı?*" dedi. "Sen ne zannediyorsun, hâlâ okul çağında mıyız? Onu buraya ben getirdim."

"Ya sen de kimsin, Tallahasse'nin Sürtük Prensesi mi? Gözlüklerinin yarısı musluktan akan sıcak su yüzünden buğulanmıştı ama hâlâ büyük bir ısrarla çıkartmıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın. Aslında bu oldukça üzücü bir durum. Senin için üzülüyorum." Francesca balık şeklindeki bir porselen kabı eline aldı ve nereye koyacağını bilemeden kaşlarını kaldırdı.

Kathy, "Hiçbir fikrim yok," dedi, "onu şuradaki telefonun altına bir yerlere sokuştur. Billy'nin sadece sahici bir Mafya Noel'i geçirmek için buraya geldiğini görmüyor musun? Ona göre biz pis bir Gineli insan grubuyuz. Skip ve Miffie ile birlikte yat kulübünde hakkında gülebileceği bir şey, violin çantalarında silah bulunan gerçek İtalyan asıllı gansterleri gördüğü bir yıl."

Anthony Corleone onlara, "Sessiz Gece"yi çalmak amacıyla ta Nevada'dan oraya violinini getirmişti – sonuç mükemmel değildi ama hoştu. "Buna cevap verme zahmetine dahi katlanmayacağım."

Kathy musluğa bardağın tekini çarptı ve bardak kırıldı. Küfür dahi etmedi. Eli kesilmişti. İlk başlarda delicesine kanadı, ama önemli değildi. Tek bir kelime dahi etmeden yarayı birlikte temizlediler. Francesca bir yara bandı getirdi.

Kathy derin bir nefes aldı, gözlerini kardeşininkilere dikti ve o kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ki, Francesca yeniden tekrarlamasını istemek zorunda kaldı. Kathy, "Dedim ki," diye fısıldadı, "tüm bunlar doğru."

"Neler doğru?"

Kathy lavabodaki pisliği temizledi ve Francesca'ya paltosunu giymesini söyledi. Avlunun en uzak köşesine yürüdüler, ışık arkalarından vuruyordu, Kathy tıpkı Hollywood filmlerinde yer alan sert patronlar gibi iki sigarayı bir anda yaktı– bu düzinelerce kez yaptıkları bir şakaydı –ve tekini kız kardeşine uzattı. "Sen ve Billy. O odadaki öpücüğünüz büyük olasılıkla bugüne kadar o şeyle sonlanmayan tek öpücüktü." Kafasını kaldırıp

kara baktı, sanki doğru sözcüğün aklına gelmesini bekliyor gibiydi.

"Neyle?"

Kathy, eli kalçasında olduğu yerde dikildi ve sigarasından derin bir nefes çekerek ışığa doğru üfledi. "Birisinin yasal olarak öldüğünü açıklamak için ne kadar beklenmesi gerektiğini biliyor musun? Kiliseden boşanma ilamının ne kadar sürede çıktığından haberin var mı?"

"Birkaç ay sanıyorum."

"Yanlış tahmin küçük kardeşim." Kathy ondan dört dakika daha büyüktü. "Daha uzun. İşte her şey böyle başladı." Connie Hala nişanlandığını ve aralık ayında evleneceğini açıkladığında, Kathy de en az diğerleri kadar şaşırmıştı. Connie'nin hamile olduğunu düşünmüştü, Connie'nin banyosunda bulduğu ipuçları da bunu doğrulamıştı. Kathy kütüphaneye gitmiş, birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Eyalet kanunlarına göre birisini yasal olarak ölü ilan etmek bir yılı alıyordu ve bu işlem oldukça karmaşıktı. Terk edilmiş bir kadın bile söz konusu olsa, çoğu ilam bu kadar zaman alıyordu.

Francesca "Ah, haydi ama yapma," dedi. "Sorun bu mu? Bazı yargıçların kampanya yatırımlarına yapılacak maddi bağış ve Columbus Silahşörlerine yapılacak yardımla, her şeyi hızlandırabilirsin. Dünyanın böyle işliyor."

Kathy olumsuz anlamda kafasını salladı. Gözlerini kardeşinden uzaklara çevirerek karanlığa dikti. "Alınmıyor. O evliliğin feshi ilamını almıyor. Bu bir yalan. Onun böyle bir şeye ihtiyacı yok. Bize yalan söylediler. Her şeyi örtbas ettiler. Carlo Amca kaybolmadı. Öldürüldü."

"Onlar da kim?

"Mike Amca ve kontrolü altında tuttuğu diğer herkes."

Francesca, "Saçmalıyorsun," dedi. "Carlo Amca için bir cenaze töreni dahi yapılmadı."

Kathy, "Kayıtlarda bir ölüm raporu görülüyor," dedi. "Adliye sarayına gittim ve o belgeyi buldum."

"İddiaya girerim ki New York telefon rehberinde düzinelerce Carlo Rizzi vardır."

Kathy karanlıkta dikilmiş, sigarasını içiyordu, kafasını olumsuz anlamda salladı. "İnsan gözleri tamamen pasif, edilgendir," dedi. Bir profesörü ya da okuduğu bir kitabı tekrarladığı belliydi. "Sadece beyin görebilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kathy cevap vermedi. Sigarasını bitirdi, iki tane daha yaktı ve en baştan başladı. Bir pazar, Waldorf'ta öğle yemeği yemek için şehirde Connie Hala'yla buluşmuştu. Connie geldiğinde sarhoştu, yanında Ed Federici'den farklı bir adamla birlikte gelmiş, hoşçakal diyerek adamı öpmüş, yerine oturmuş ve Kathy kendisine fesih ilamı işleminin nasıl gittiğini sorduğunda Connie birdenbire ağzından şunları kaçırmıştı: Carlo ortadan kaybolmadı, demişti. Mike onu öldürdü. Connie elini havaya kaldırmış ve Kathy'ye konuşmamasını söylemişti. Sarhoştu, ama konuşması oldukça düzgündü. Connie onu Mike öldürdü demişti, ya da öldürttü, çünkü Carlo senin babanı öldürdü. Carlo Sonny'yi öldürdü.

Francesca kahkahalara boğuldu.

Kathy'nin gözleri ifadesizdi. "Connie, Carlo'nun Baba'nın gelip onu kurtaracağının farkında olmasına rağmen kendisini dövdüğünü söyledi. Baba'yı aradığında gerçekten de bunlar oldu. Carlo, Jones Beach Causeway'deki köprü ayağında durduğunda, silahlı adamlar onu öldürdü."

Francesca, "Connie Hala aklını kaçırmış olmalı," dedi, "ve eğer tüm bunlara inandıysan, tabii ki sen de."

Kathy, "Sadece dinle," dedi. "Tamam mı?"

Francesca karşılık vermedi.

"Baba'nın korumaları, onun öldürülüşünün ardından hemen sahneye çıktı ve cesedi Büyükbaba Vito'ya iyilik borcu olan bir cenaze levazımatçısına götürdüler. Bu konuda hiçbir şey basına yansımadı. Bazı polisler olanlara kaza raporu yazmak için rüşvet aldılar."

"Baba'nın korumaları yoktu. Hiç kimse..." *Baba'yı öldürmedi* diyecekti fakat söyleyemedi.

Kathy elindeki sigara izmaritini yere fırlattı. "Yapma ama. Korumaları hatırlamıyor musun?"

"Senin ne düşündüğünü biliyorum ama, o adamlar onun firmasındandı. İthalatçılar."

Kathy altdudağını ısırdı. "Bu konuda *dalga geçiyor olabileceğimi* gerçekten de düşünüyor musun?"

"Dalga geçtiğini zannetmiyorum. Sadece yanıldığını düşünüyorum."

Kathy, "Bu çok zor, biliyorum," dedi. "Sadece söylediklerimi bir düşün."

Francesca kaşlarını çatarak, önce sen, türü bir işaret yaptı.

Kathy, "Pekâlâ," dedi. "Sonra Connie Hala dedi ki, adamların... yani, köprü altındaki adamlardan bahsediyorum, Carlo Amca'ya onu dövmesi için para veren kişiler adına çalışan birileri olduğunun ortaya çıktığını söyledi. Bu noktada ağlamaya başladı, ve eğer onu o an görseydin, emin ol, ona inanırdın. Kocası onu dövmek için birilerinden para almış ve bunu yapmıştı, bunu yapma *sebebi* ise o adamların Connie Hala'nın *erkek kardeşini* öldürebilecekleriydi." Kathy tısladı, "Böylece *Baba*'yı öldürebileceklerdi..."

"Kes şunu."

"Ve sırf bu sebepten dolayı Connie Hala onunla birlikte bir *yedi yıl* daha yaşadı. Onunla diğer bir yedi yıl daha *sevişti*..."

"Bu kadarı yeter."

"Ve o canavardan *çocuklar* yaptı. Fakat her şey bundan çok, çok, çok daha öteydi. Connie tüm bunları yapan kişilerin Büyükbaba Vito'yu vuranlarla *ve* hatta Mike Amca'nın karısını öldürenlerle aynı kişiler olduklarını söylüyor."

Francesca, "Birincisi," dedi, "Kay Hala..."

Tekrar elini kaldırdı. Kathy, Kay değil, dedi. Diğeri, Apollonia, ilk karısı, Sicilya'daki, Kay bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Bir bombayla arabasında havaya uçurulmuştu.

Apollonia mı? Francesca düşündü. *Bombalanan araba mı?* Kathy'nin bu derece vahşi şeyler hayal edebilecek kadar güçlü bir hayal gücü yoktu, hele Connie Hala'nın hiç yoktu. Eğer Connie gerçekten de tüm bunları anlattıysa, ya birisinin yalanlarına kanmıştı, ya da gerçekleri dile getiriyordu.

Kathy hızlı hızlı konuşmaya devam etti. Connie'nin anlattığı hikâyeler, daha sonradan Kathy'nin onayladığı şeylerin üzerine yapılanıyordu. Her geçen dakikayla Kathy'nin ses tonu daha da sakinleşiyordu. Beş dakikadır mı, beş saattir mi konuşuyordu, Francesca farkında bile değildi. Francesca orada daha fazla dikilebilecek durumda değildi, ama olduğu yerden de kımıldayamıyordu. Ön avludaki cırcırböceği seslerine ve çocukların kahkahalarına konsantre olmuştu. Bir süre sonra bu seslerin kesildiğini fark etti, ama onları hâlâ duymaya devam ediyordu. Bir süre karın saçlarında eriyişini hissetmenin nasıl bir şey olduğu üzerine yoğunlaştı. Kız kardeşine ve hemen arkasında uzanan büyükbabasının çok sevdiği, huzur ve mutluluk içerisinde ruhunu teslim ettiği bahçesinin görünen bölümüne bakmayı denedi.

"... ve işte Kay Hala bu yüzden Katolik oldu ve her gün en az bir, hatta iki kez takdis ayinine gitmeye başladı. Oraya gidip dizlerinin üzerine çöküyor, kocalarını öldüren cehennemdeki şeytani ruhlara dua ediyorlar, tıpkı annemin yapması..."

Francesca orada dikilmiş, karların üzerine yığılmış olan kız kardeşine bakıyordu, Kathy'nin bu sefer burnu kanamaya başlamıştı. Sigarası hâlâ ağzındaydı. Gözlükleri suratından fırlamış, birkaç metre ötede duruyordu. Francesca'nın sağ eli hâlâ yumruk şeklindeydi ve acıyordu. Kathy hareket etti. "Deli," diye tısladı.

Francesca'nın kulakları sinirden çınladı. Kathy'nin kaburgalarına doğru bir tekme savurdu. Bu çok sert bir vuruş değildi, fakat Kathy'nin acı içinde kıvranmasına yetmişti.

Francesca arkasını döndü ve koştu.

Francesca, bir zamanlar otuz yaşına kadar ailesinin yanında orada yaşamış olan Fredo Amca'ya ait karanlık yatak odasında, çift kişilik yatağın kenarında, yan tarafına dönmüş yatıyordu. Adam on yıldır Las Vegas'taydı, fakat Büyükanne Carmela onun bir gün geri döneceğini umuyormuş gibi odanın dekorasyonuna –koyu renk perdeler, ahşap duvar kaplamaları, Sicilya'nın renkleri solmuş bir Sicilya haritası, sanki Sears'tan gelmiş gibi görünen yağlıboya resim– hiç dokunmamıştı.

Dakikalar, belki de saatler sonra, Francesca holün karşısındaki banyoya birisinin girişini, kapıyı arkasından hızla kapatışını ve inanılmaz derecede Kathy'nin kullanım şekline benzer bir tarzda suyu akıtışını işitti. Francesca Kathy'nin ayak seslerini dinledi, kız gelip yatağın diğer tarafına yerleşti. Kathy'nin yanına uzanarak yüzünü diğer duvara döndüğünü anlamak için, Francesca'nın dönüp ona bakması gereksizdi, o üzerindeki pijamaları hariç Francesca'nın aynadaki yansımasının aynısıydı. Francesca gecelik giyiyordu.

Uzun bir süre orada öylece yattılar. Eğer Francesca Kathy ile birlikte uzun yıllar boyunca aynı yatak odasını paylaşmamış olsaydı, onun uykuya daldığını düşünmemesi için hiçbir sebebi olamazdı. Francesca, "Neden bana hamile olduğumu söyledin?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Buraya ilk geldiğimizde. Sanki gerçekten beni gördüğüne sevinmişsin gibi arabaya doğru koştuğunda."

Yine, başka birisi olsa Kathy'nin uyuduğunu düşünebilirdi. Sonunda, "Ahh," dedi. "Şu şey. Hatırlamıyor musun? Seni okuluna bıraktığımızda, bana söylediğin son şey gözlerimi okuyarak mahvetmemem olmuştu. Ben de sana hamile kalma demiştim. Buraya geldin ve yaptığın ilk şey, o tanıdık kişisel güveninle, bana gözlük takmaya başladığımı söyledin. Ben de..."

"Yani şöyle de denilebilir. Sen bana hamile kalma dedin ve ben de gözlerini bozma dedim."

"Ben söylediğine uymadım. Ya sen?"

Francesca bir süre durakladıktan sonra, "Hayır," dedi. "Tabii ki uydum."

"Uydun mu? Tümüyle mi?"

"Neden soruyorsun? Ya senden ne haber?"

Kathy o kadar telaşlı bir şekilde hayır dedi ki, Francesca cevabın evet olduğunu hemen anladı.

İkisi de projektörlerin arkasında neler olduğu –hikâyeler, yumruklaşma ya da Kathy'nin gözlük akıbeti - üzerine konuşmadı. Yatakta kalçalarının farklı tarafının üzerinde yatmaya devam ettiler. Büyükannelerinin alt katta sosis kızartmaya başladığını işitecek kadar uyanık kaldılar, bu saatin büyük olasılıkla dört otuz civarında olduğunun bir göstergesiydi. Sonunda uykuya daldılar. Bir süre sonra, tıpkı uyuyan insanların yaptıkları gibi, hareket ettiler. Karşı konulmaz bir şekilde ikisi de yatağın ortasına doğru döndü. Kollarını ve bacaklarını birbirlerininkilere geçirdiler. Uzun saçları sanki harmanlanmış gibiydi. Hatta tek bir bedenmişçesine nefes alıyorlardı, her ikisi de diğerinin ensesine doğru nefesini veriyordu.

Francesca kız kardeşinin uykuda olduğunu düşünerek karanlığa, "Ah, tatlım," diye fısıldadı. "Yaptığıma inanamıyorum. Sana yaptığıma inanamıyorum."

Tekrar tek bir beden olarak uykuya dalmadan önce Kathy, "Belki de *ben* senim," diye mırıldandı.

Francesca çocukların delip geçen çığlıklarına ve yetişkin grubundan yükselen konuşma seslerine uyandı. Kalkıp oturdu. Kar yağıyordu. Aşağıda, şamatanın şiddeti gittikçe artıyordu. Büyükanne Carmela'nın *Buon Natale!* türünden bağırışları ise tüm gürültüyü bastırıyordu. Birisi gelmişti. Francesca arka merdivenlerden aşağı büyük bir aceleyle indi. Mutfak yiyecek doluydu ama içerde hiç kimse yoktu. Kendisine doğru yaklaşan

ve suratına mutfak kapısının çarpmaması için oldukları yerde duran iki kişinin ayak seslerini işitti. Kapı yavaşça açıldı. Her ikisi de giyinip hazırlanmış halde Kathy ve Billy'nin karşısında dikiliyor, sanki biraz önce Noel Baba'yı görmüş ve kızağını sürmüş gibi sırıtıyorlardı. Billy'nin üzerinde kırmızı bir spor ceket, yeşil bir kravat ve kardan daha beyaz bir gömlek vardı. Yıpranmamış manşetler.

Billy, "Amcanla birlikte biraz önce kimin geldiğini *tahmin edemezsin*," dedi.

"Hangi amcam?" Dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Henüz dişini bile fırçalamamıştı.

Kathy, "Sence hangisi olabilir?" diye sordu.

"Mike." İkisi birden beni görmeye geldi, çünkü haberi ilk önce kimin vereceği konusunda iddiaya girmişlerdi.

"Ah, lütfen." Kathy gözlerini devirdi. "Fredo Amca." Gözlüklerini takmamıştı. Siyah gözleri vardı, ama çok ender rastlananlardan. Herkes böyle gözleri olsun isterdi.

Billy, "Haydi ama, tahmin et," dedi.

Francesca, "Pes ettim," diye karşılık verdi. "Noel Baba mı?"

Kathy, "Daha da beklenmedik birisi," dedi.

"Noel Baba'dan daha beklenmedik kim olabilir ki?"

Billy, "Deanna *Dunn*," dedi.

Francesca gözlerini devirdi. Son randevularında, sağır bir bebeği olan ve kocası Büyük Chicago Yangını'nda ölen bir kadını canlandıran Deanna Dunn filmine gitmişlerdi. "Haydi ama, söyleyin artık."

"Bir yargıç kadar ciddiyim." Elini havaya kaldırıp yemin etmeye hazırlandı. Yirmi iki yaşında olsa dahi, Noel sabahı kırmızı spor ceket giyinmiş olan Billy'yi yargıç olarak kabullenmek oldukça kolaydı.

Kathy, "Dalga geçmiyor," dedi. "Deanna Dunn geldi. Yemin ederim." Gerçekten de etti. "Aslına bakılırsa daha önceden onun ve Fredo Amca'nın çıktıklarına ilişkin bir söylenti duymuştum, fakat hiç..."

Tam o sırada mutfak kapısı hızla ardına kadar açıldı ve içeriye Büyükanne Carmela'nın eline tutuşturduğu torbayı taşıyan Fredo Amca ile Deanna Dunn girdi. Aslına bakılırsa, Deanna Dunn muhteşem görünüyordu. Çok uzun boyluydu ve hoştan öte güzeldi. Sol elinde tıpkı kafası kadar orantısız sayılabilecek büyüklükte pırlanta bir yüzük vardı.

Francesca, "Bayan Dunn!" dedi.

Her ne kadar haberi veren Billy olsa da, Kathy, "Sana ne demiştim?" dedi. Kathy yabancı filmleri seviyordu. Deanna Dunn onun sürekli alay ettiği bir oyuncuydu. Ancak şimdi Kathy'nin ona bakış şekli, Deanna Dunn Fanatik Kulübü'nün sekreterliğini dahi yapmaya hazırmış gibiydi.

"Lütfen hayatım. Bana Deanna de." Aksanı ne Amerikalıya, ne de İngilizce benziyordu, hatta insanların konuştuğu herhangi bir dile benzediği dahi söylenemezdi.

Francesca'nın elini sıktı.

Deanna Dunn, o kadar çekiciydi ki Francesca kendisini sersemlemiş hissetti. Jacksonville'de geçirilen bir önceki gün, geçen gece Kathy ile yaptıkları fikir alışverişine dolaylı bir şekilde sebep olmuştu. Bunun eski ve tanıdık mutfaklarında karşı karşıya kaldıkları *Deanna Dunn*'ın gerçekdışı görünümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Francesca'nın hayatı rüyalar ve kâbuslar tarafından ele geçirilmişti.

Francesca'mn sevdiği zengin çocuk, iki Oscar'lı yıldıza sakin bir tavırla kahve ikram etti. Francesca'nın büyükannesi Noel şarkısı söylüyordu –bu bir ilahi değildi, *Noel Baba*'yla ilgiliydi. Francesca'nın rahmetli babası katil olmasına rağmen katledilmişti. Fredo Amca kamburunu çıkartıp kapı pervazına dayanmış, ayakkabılarına gözlerini dikmişti. Sanki bozuk karides yemiş gibi görünüyordu. Birileri bir tür işaret vermişçesine birdenbire arkasından flaşlar patlamaya başladı. Francesca ellerinde mikrofon ve büyük kameralar olan, iyi bir pozisyon yakalamak için birbirlerini iteleyen, sürekli fotoğraflar çeken insanlarla karşılaşacağını umdu. Fredo kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Yan odadan yüksek sesle söylenen teşekkürler ve hediye paketlerinin yırtılış sesleri geliyordu, ardından annesinin sesini duydu –tüm yaşantısı boyunca Francesca'ya hep yalan söyleyen ses.

Sandra, "Eğer acele etmezseniz," diye seslendi, "Noel'i kaçıracaksınız."

Deanna Dunn, "Noel!" diye bir çığlık atarak Fredo Amca'nın yanından büyük bir aceleyle geçti. Deanna Dunn uzun boylu değildi. Sadece kısa boylu olan Fredo Amca'nın yanında dikildiğinde öyle görünüyordu, ama yine de uzun boylu kadınların yürüdükleri şekilde yürüyordu ve kocaman bir kafası vardı. Gözler pasif, edilgendir. Sadece beyin görebilir. *"Ne kadar müthiş!"*

KİTAP IV

1956 – 1957

Bölüm Ondört

O İLKBAHAR, görüşmenin üzerinden aylar geçtikten sonra, sonunda komisyon toplanma kararı aldı. Görüşülecek konular arasında ilk sırada Chicago'nun Louie Russo'sunu sekizinci üye olarak iş ortaklığına kabul etmek geliyordu. Sonra barış anlaşması resmi olarak onaylanacaktı. Yirmi dört ailenin tümünün liderleri toplantıya davet edilmişti. Bu kez, barışın sonsuza kadar süreceğini garanti altına almak için elden gelen her şey yapılacaktı.

Michael Corleone kan çanağına dönmüş gözlerle New York'a uçtu, yanında sadece üç koruma görevlisi vardı. Birleşmiş Devletler Senato'suna adaylığı açıklanan Hagen tüm bunların bir parçası olamazdı, çünkü işle ilgili tüm önemli detaylar çoktan kararlaştırılmıştı; o gün için, Michael'ın kendi tarafında görmeye ihtiyaç duyduğu kişi zeki bir stratejici değil, varlığı istikrar ve geleneklere karşı saygı vaat eden bir adamdı. Clemenza bu şartlar altında mükemmel bir *consigliere* olup çıkıyordu.

Michael'ın kendisine kalıcı bir *consigliere* seçmek gibi bir hedefi olmamıştı. Bu görev bir arada bulunması zor ve birbirleriyle çelişen birçok beceri gerektiriyordu. Sadakat yönü kuvvetli bir dalavereci. Aynı zamanda dürüst olan bir Makyavelist arabulucu. Kişisel hırsları olmayan güdülü bir adam. Yapılan plana göre, Vito bu görevi üstlenecek son kişi olacaktı. Bir CEO'nun, yönetim kurulu ve bir tabur avukatı olurdu. Bir başbakanın personeli, kabinesi, bulundukları yeri ona borçlu olan yargıçları ve dünyadaki en kudretli ordusunu yönetme şansı vardı. Corleone organizasyonu da bu tür bir gelişim gösterecekti.

Clemenza onları havaalanında bizzat karşıladı. Şişman adamın oradaki varlığı güven vericiydi. Kürdan çiğnemekten

vazgeçmiş, tekrar sigara içmeye başlamıştı. Michael'ın çocukluğundan beri bu adamda gözlemlediği tek değişiklik, artık bastonla yürüyor olmasıydı.

Arabaya binip Manhattan'a gittiler, Mulberry'de bir fırının önünde durarak bir kutu kurabiye aldılar, ardından Corleone'lerin bir Bocchicchio rehinesini –geçen gün Sicilya'dan getirilen bebek yüzlü üçüncü kuşaktan bir kuzendi– tuttukları Batı Doksan Üç'teki apartman dairesine yollandılar. Oğlan Frankie Pants, Küçük Joe Bono ve "İki Silah" Richie Nobilio –Clemenza'nın adamları– ile domino oynuyordu. Çocuk on beşinden daha büyük olamazdı. Ayağa kalktılar. Michael ve Pete kucaklaşıp öpüştü. Adı Carmine Marino olan çocuk tutuk İngilizcesiyle Michael'a "Don Corleone" diye seslendi ve ona kendisine Amerika'yı görme fırsatı verdiği için teşekkür etti. Dairenin tek penceresi katrana benzer bir malzemeyle kaplanıp karartılmıştı. Michael "*Prego,*(*)" dedi. "*Fa niente.*(**)"

İki Silah Richie kutuyu açarken, "Kahve getirmediniz mi?" diye sordu.

Clemenza, "Kahveyi kendin *yap*, seni lanet tembel herif," dedi. "Ya da aşağıya inip al. İyi kurabiye bulmak zor bir iştir, ama kahveyi her yerden bulabilirsin. Ne yani, kahveyi buraya getireceğim diye tertemiz koltuklarımın üzerine dökecek, sana yarısı dökülmüş soğuk kahve mi getirecektim?"

Clemenza gözünü kırptı, Frankie'nin omzunu hızlı bir şekilde hafifçe sıvazladı, kurabiyeleri ortaya koydu ve tıpkı bir tur operatörü gibi işin iyi taraflarını göstermeye çabaladı.

Barış görüşmeleri saat ikide başladı. O ana kadar, masaya oturan her aile, beraberinde bir Bocchicchio rehine getirmişti. Rehineler kendi istekleriyle oradaydı. Bocchicchio'lar parayı bu şekilde kazanıyorlardı. Mesela, eğer Michael ya da Clemenza'nın başına bir şey gelirse, adamlarından biri bu oğlanı öldürecekti. Bocchicchio'lardan hiçbirisi oğlanın öcünü alana kadar –doğrudan onu öldürenden değil, bundan ziyade katili teşvik edenlerden intikam alınacaktı– rahata ermeyecekti. Bocchicchio'lar o güne kadar görülen Sicilya'daki intikam güdüsü en kuvvetli klandı, onlar hapiste tutulamayan ya da ölümle korkutulamayan kişilerdi. Onlardan korunmanın hiçbir yolu yok-

(*) İtalyancada "Rica ederim."
(**) İtalyancada "Önemli değil."

tu. Bocchicchio güvencesi, yüz korumadan daha kuvvetliydi. Masaya gelen adamlar *consigliere*'leriyle birlikte bu yöntemi seçmişlerdi.

Tekrar arabaya bindiklerinde, Michael Clemenza'ya o bebek yüzlü Bocchicchio çocuğunun kaç yaşında olduğunu düşündüğünü sordu.

"Carmine mi?" Şişman adam vereceği yanıtı uzun süre düşündü. "Bu konuda artık eskisi kadar başarılı değilim. Birdenbire herkes gözüme çocuk gibi görünmeye başladı."

"En fazla on beşinde gibi görünüyor."

Clemenza, "Kısa süre sonra ortada hiç Bocchicchio kalmayabileceğini duydum," dedi. "Öte yandan, bir insan benim yaşıma geldiğinde, bazen kendisini sanki sadece on beş yaşındaymış gibi hissediyor. Saygısızlık ya da buna benzer şeyler ortadan kalkıveriyor."

"Tabii ki." On beş. Michael on beş yaşındayken, yemek masasından kalkmış, babasının gözlerinin içine bakmış ve büyüdüğünde onun gibi bir adam olacağına ölmeyi yeğleyeceğini söylemişti. Aradan geçen uzun yıllara rağmen, bundan sonra olanlar hâlâ Michael'ın ürpermesine sebep oluyordu. O aptalca, çocuksu gururu bir yana, Michael bugün olsa yine de bu işin içine girer miydi, bilmiyordu. Michael "Bu kadar küçük bir çocuğun," dedi, "tek başına uçarak buraya gelmesine izin verilebileceğini düşünemezdim."

Clemenza, "Detayları bilmiyorum," dedi, "ama buraya uçakla gelmedi. Bir botla, diğer rehinelerin çoğuyla birlikte yolculuk yaparak karaya adım attı. Dümenli bir tekneyle. Hâlâ dümenli tekneler var mı? En ucuzu hangisiyse onunla. Bocchicchio'ların ona ödeme yapıp yapmadıklarından bile emin değilim. Çoğu kez, buraya Amerika'da yaşamak isteyen akrabalarını gönderiyorlar. Biz bu uygulama için inanılmaz yüksek bir fidye öderiz, ama onlar parayı nasıl bölüp dağıtırlar, Allah bilir. Neyse, boş ver bunları."

Clemenza büyük, üzgün ifadeli kafasını salladı. Tappan Zee Köprüsü'nü geçtiler ve kuzeye yöneldiler.

Michael uzun bir sessizliğin ardından, "Pekâlâ, söyle bakalım," dedi. "Fredo hakkında işittiğin şu söylentiler de neydi?"

Pete, "Hangi söylentiler?" dedi.

Michael ileriye, yola bakmaya devam etti.

Pete, "Sana söylemiştim," dedi. "Çok fazla içiyormuş, geriye kalanlar ise güvenilmez kaynaklardan işitilenler."

Michael derin bir nefes aldı. "Onun homoseksüel olduğu gibi bir şeyler duydun mu?"

"Senin neyin var? İşittiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun San Francisco'da dövdüğü adam homoseksüeldi."

"Bu adamın soyguncu olmadığı anlamına gelmiyor. Bir kişi hem soyguncu hem de ibne olabilir. Eğer bir ibneyi öldüren herkes ibne oluyorsa, dışarıda bir sürü ibne var demektir."

Fredo'nun anlattıklarına bakılırsa, Molinari'nin cenaze töreninin ardından kafasını rahatlatmak için yürüyüşe çıkmış ve bir şeyler içmek için bir yere uğramıştı. Bardaki bir çocuk onu oteline kadar takip etmiş ve ardından onu soymak için odasına girmişti. Fredo çocuğu dövmüş ve o da ölmüştü. Bu oldukça komik bir hikâyeydi –mesela, neden çocuk Fredo'yu sokağın ortasında soymamıştı? Neden Fredo'nun odasına girmek için kapının kilitlenmesini beklemişti? Daha da önemlisi, çocuğun ebeveynleri yakın bir tarihte vefat etmiş ve ona otuz bin dolar bırakmışlardı– bu büyük bir hazine değildi ama, bu paraya rağmen neden başka birisini soyma ihtiyacı hissetmişti? Hagen –tamamen bir avukat gibi davranarak– bu olayı gazetelerden uzak tutmayı başarmış, Fredo'ya yüklenen herhangi bir para cezası bulunmadığını kesinleştirmiş, fakat yine de San Francisco'dan kafasındaki birçok soruyla dönmüştü.

Michael, "Yani böyle bir şeyi kesinlikle işitmediğinden eminsin, öyle mi?" diye sordu.

"Böyle bir şey duymadığımı kesinlikle söylemedim. Bu bilginin güvenilmez kaynaklardan geldiğini belirttim. Eğer güvenilmez kaynaklardan işittiğim her şeye inanıyor olsam, hiçbir zaman..." dedi. "Tanrım, Mikey. O senin *erkek kardeşin*. Çok aptalca bir şey yapmış ve bir ibneyi pataklayıp gebertmiş olabilir, ancak onun da onlardan birisi olabileceğini düşündüğüne inanamıyorum. Hakkında konuştuğumuz kişi Fredo, tamam mı? Tüm parasını kürtajlara ve mücevherlere harcayan, lanet olası bir film yıldızıyla evli olan –yani sen böyle birisinin ibne olabileceğini mi söylüyorsun? Şimdi sana *iyi* bir kaynaktan işittiklerimi aktarıyorum. Orada yaşayan şu doktor? Adı neydi, Segal mı? Bana Fredo'nun Deanna Dunn ile birlikte olmaya başlayışının ardından bile, bir kızla ilişkiye girdiğini söyledi. Marguerite bir şey. *Fransızmış*. Bu sana bir ibnenin davranış şekliymiş gibi mi geliyor?"

Michael sessiz kaldı.

Fredo'ya kendisini göstermesi için bir fırsat tanımıştı ve bakın neler olmuştu? Daha fazla alkol. Daha çok kızı becerme. Michael Fredo'nun alelacele bir Hollywood *puttana*'sıyla(*) evlenerek neyi ispatlamaya çalıştığından da emin değildi. Öte yandan bir erkeğin erkekliğini en iyi şekilde ispatlayacak şey, evlilikti. Ayrıca, her ne kadar en mükemmel ekran yıllarını geride bırakmış olsa da, bir film yıldızıyla evli olan bir Corleone'nin bulunması kamu gözünde prestijlerini yükseltmişti. Bu konuda Fredo'ya hakkını vermeliydi.

Pete, "Bir şeyi daha bilmek ister misin?" diye sordu. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sana bir şey söyleyeceğim. Babanın ibne olmasından korktuğu kişi sendin. Bu bir süre devam etmişti."

Michael öne doğru eğilerek radyoyu açtı. Clemenza, Michael'a babasının ağzından doğrudan işitmediği bir şeyi söylemiyordu. Miller boyunca, ne Michael ne de Clemenza konuştu.

Sonunda Clemenza, "Bocchicchio'lar," dedi.

Michael, "Ne olmuş?" diye sordu. Michael'ın kafasından değişik birkaç konuyu kolayca geçirebileceği bir süre boyunca sessiz kalmışlardı. "Onlara ne olmuş?"

"Sadece ne kadar berbat bir hayatlarının olduğunu düşünüyordum. Bir insan –özellikle de senin şu suskun Bocchicchio'n gibileri– nasıl olur da böyle bir hizmet vermeyi düşünebilir ki?"

Michael, "Eğer bir şey senin alınyazınsa, belki de bu konuyu düşünmemen en hayırlısı," dedi. "Sadece dinlemelisin."

"Senin ne söylemeye çalıştığını mı dinleyeceğim?"

"Eğer alınyazısını birebir yaşayan birisiyle karşılaştığımı söylersem, bu kesinlikle sensin Pete."

Clemenza alnını kırıştırdı ve söylenenleri düşündü. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Dinle!" dedi. "Sanıyorum kaderimin çağırışını işitiyorum!" kaşlarını büyük bir merakla havaya kaldırdı, elini sanki ormanlık alandan gelecek bir sesi işitmeye çalışıyormuş gibi sol kulağına götürdü. Hafif bir fısıltıyla, "*Pete,*" dedi. "*Kendini bırak ve rahatla.*"

Nick Geraci, kazayı ve şoka girip su içerisinde kendisini kaybettiği ana kadar başından geçen şeyleri hatırladı. Büyük olasılık-

(*) İtalyancada fahişe.

la kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken parmaklarını kırdığı kişinin kim olduğunu öğrenmesinin bir yolu vardı, ama bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini ümit etti.

Hastanede kaldığı süre ve ardından geçen birkaç gün boyunca kendinde değildi. Sonunda bilinci yerine geldiğinde, kendisini ikiz yatağının neredeyse tümünü kapladığı küçük, limon sarısı bir odada buldu. Bacağı alçıya alınmış, tavandaki kirişe vidalanmış bir makaraya asılmıştı. Bir çift camlı kapının arkasından içeriye ışık sızıyordu, sanki bu kapılar balkona açılıyor gibi görünüyordu. Burası hastane değildi, ama yine de onu hastanelerde bulunan türden bir sürü alete bağlamışlardı. Oraya gelmesine neden olan olayları tekrar kafasında canlandırmaya çalışarak tavana baktı. Burası da neresiydi?

Tabii ki doktorların çoğunluğu Yahudiydi, ancak Geraci'nin bu odada kendisine gelir gelmez karşılaştığı ilk kişi, her halinden Yahudi olduğu anlaşılan steteskoplu yaşlı bir doktor olunca, Geraci orası her neresi olursa olsun, bunun vafiz babası "Yahudi" Vincent Corlenza'nın bir lütfu olduğunu tahmin etti –komikti, fakat o an bile bunun doğru olduğundan emindi.

Doktor omuzundan arkaya doğru, "Kendisine geldi dâhiler," diye seslendi. Yan odadan masadan geriye doğru kaydırılan sandalye sesleri geldi ve birisi telefon etti.

Geraci, "Siz kimsiniz?" diye mırıldandı. "Neredeyim?"

Doktor, "Ben kimse değilim," dedi. "Aslına bakılırsa burada bile değilim ve eğer bir tahminde bulunmam gerekirse, sen de burada değilsin."

"Ne kadar süredir buradayım?"

Doktor iç geçirdi, Geraci'ye hızlı hızlı birkaç test yaptı ve yaralarıyla ilgilendi. Geraci, alınan notlara göz gezdirerek, o odada bir haftadan daha kısa bir süredir yatmakta olduğunu tahmin etti (bir kez daha haklıydı). Geraci'nin canını en çok kaburgaları yakıyordu, ancak bunun neredeyse hiçbir şey olduğunu bilecek kadar kaburga kırığı yaşamıştı. Doktor Geraci'nin bacağını askıdan aldı. Doktor, "Uzun vadede tedirginlik duyduğum tek şey," dedi, "bu darbe. Yumruğun değil."

Geraci, "Önceden boks yapıyordum," dedi.

Doktor, "Demek öyle," dedi. "Ve eğer beni mazur görürsen şunu söylemeliyim ki, o kadar da iyi değildin."

"Beni dövüşürken seyrettiniz mi?"

Doktor, "Seni daha önce hiç görmedim," dedi. "Sen kim

olursan ol, bence bir an önce aldığın darbelere son vermeli ve saçma sapan konuşan bir moron olma olasılığından korunmalısın."

"Yani benim şimdi saçma sapan konuşan bir moron olmadığımı mı söylüyorsunuz? Bu harika bir haber Doktor."

Doktor "Ben hiçbir şey söyemiyorum," dedi. "Vurgulayacağım tek şey, iyileşme hızının olağanüstü sınırlarda olduğu."

Geraci, "Aileden gelme bir özellik," dedi. "Bir sürat teknesi kazasının ardından, sonunun geldiği düşünülerek babama bir dini tören düzenlenmişti ve bundan bir ay kadar sonra o bowling kupası kazanmıştı."

"Onun cuma günü karnından vurulduğu ve takip eden pazartesi kamyon sürmeye başladığı günlerden bahsetmeye gerek yok tabii."

"Bunu biliyor musun?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Teslim olmuş bir şekilde omzunu silkti. "Telaşlanma." Geraci'nin alçısına bir dolmakalemin kapaklı ucuyla vurdu. "Ben sadece tıptan anlarım."

Geraci'ye kımıldamamasını söyledi ve dışarı çıktı.

Geraci'nin burnuna kurabiye kokuları geldi. Presti'den. Diğer bir komik tahmin daha; kim bir dükkânla diğerindeki kurabiyelerin kokularını birbirinden ayırabilir ki? Cleveland'da bir yerlerde olsa bile, bulunduğunu düşüneceği en son yer Küçük İtalya olurdu. Çok açık. Fakat dakikalar sonra, Geraci merdivenleri tırmanan bir adamın sesini işitti. Kapı açıldı ve Geraci'nin küçük odasına Gülen Sal Narducci süzüldü, kolunu öne doğru uzatmıştı, elinde Presti'den gelme büyük bir torba tutuyordu. "Memleketin tadını hissetmeye ne dersin?" dedi. "Haydi. İki tane al."

Nick Geraci söyleneni dinledi.

Diğer odadaki adamlar Gülen Sal'a bir sandalye getirdi ve adam oturdu. Ona olanları açıkladı. Geraci Cleveland'daki Küçük İtalya'nın üçüncü katındaki bir apartman dairesine taşınmıştı, burası büyüdüğü küçük eve sadece birkaç sokak uzaklıktaydı. Don Forlenza'nın en güvendiği adamları dışında, hiç kimse onun orada olduğunu bilmiyordu. Bu fikir tamamen Don Forlenza'ya aitti. Her ne kadar bu kaza hiç kimsenin suçu olmasa da, ya kendi organizasyonunun ya da vaftiz oğlununkinin sorumluluğu üstlenebileceğini düşünerek böyle bir karara varmıştı. Narducci, "Sana bunu açıklamaya çalışmayacağım" dedi,

"bizim geleneklerimizle yaşayan birçok adam, eğer arkadaşlarından birisi kalp krizi geçirirse, Allah'a karşı intikam duygusu geliştirmeye başlarlar."

"Sen oradaydın Sal. Frank'in... Don Forlenza'nın o kavgada neler yaptığını biliyorsun."

Narducci, "Neler yaptığını mı?" dedi. "Doğru! Olduğu yerde oturan bir adamın kuvvetli yumruğu."

Geraci, *günaydın*, diye düşündü. "Hayır, boks maçını kastediyorum. O *ısrarcı*..."

"Onun adamı kazandı, bunu biliyor musun? Onun dövüşçüsü beşe bir kazandırdı. Frank ölmedi, şanslı gününde olmalıydı."

Nick "Ailem," dedi. "Karım ve..."

Sal, "Charlotte ve kızların iyi," dedi. "Yaşlı adam... bilirsin işte. Şu senin yaşlı adam. Fazla konuşmuyor, ama bildiğimiz kadarıyla o da iyi."

"Benim iyi olduğumu biliyorlar mı?"

Narducci, "İyi," diye tekrar etti. "Bilmiyorum. Sen iyi misin?"

Geraci, "Kısa bir süre sonra olacağım," dedi. "Büyük olasılıkla doktor olan bir adam, kendi profesyonel düşüncesine dayanarak benim saçma sapan konuşan bir moron olmadığımı söyledi."

Narducci, "Moron," dedi. "Doktorlar ne bilir ki? Şimdi bak. Söyle bana. Orada sana olayın *sabotaj* olduğunu düşündürecek ne oldu?"

"Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim."

Narducci ürperdi. "Ben senin böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünmüştüm."

Geraci, "Ya," dedi. "Böyle bir şey hatırlamıyorum. Hem de hiç."

"Hem de hiç. Telsizden böyle bir şey söylemedin mi? Kontrol kulesiyle konuşurken? Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Geraci, "Hayır," diyerek yalan söyledi.

"Hayır mı? İyi düşün."

Geraci'nin, Narducci'nin bu konuyu neden bu derece derinden didiklediği konusunda oldukça mantıklı bir fikri vardı. Eğer bu bir sabotaj olsaydı, bu o adaya birisinin bir şekilde geldiğini ve uçağa bir şeyler yaptığını gösterirdi. Her ne kadar bu

kişinin kim olduğu, bu işin arkasında kimlerin yer aldığı daha sonradan ortaya çıksa da, Don Forlenza yine de suçlu bulunacaktı.

Bu bir sabotaj mıydı? Şu son zamanlarda ters giden birçok şey olmuştu. Geraci her şeyi hatırladığını düşündü, ama yine de ne olduğu hakkında hâlâ gerçek bir fikre sahip değildi. Sanki tüm hata sadece kendisindeymiş gibi görünmüyordu. Uçağın irtifa kaybetmekte olduğunu bilmek, onun saçma sapan şeyler söylemesine ve yapmasına sebep olmuştu. O kelimeyi ağzından kaçırmıştı. *Sabotaj*. Kule ise, *Tekrar et*, demişti ama o bunu yapmamıştı. Onun öldüğü haberini aldıklarında Charlotte ve kızların yasa boğulacak olan tatlı yüzlerini düşünmek *büyük bir hataydı*. Bu birkaç saniyeden daha uzun zaman alamazdı ama kim bilebilirdi ki? Bu onun sahip olmadığı birkaç saniye de olabilirdi. İnerken pisti görememişti, fakat kıyıdan çok uzakta olmadığının bilincindeydi. Yapay ufuk göstergesinde bir sorun vardı, evet, ama buna birçok şey sebep olmuş olabilirdi. Paneldeki göstergeler ona birbirleriyle çelişen bilgiler aktarıyorlardı, bu yüzden en doğrusu olduğunu hissettiği şeyi yapmıştı. Uçuş eğitmeni, *eğer içgüdülerini dinlersen, seni öldürürler*, demişti. Eğitmen gerçek bir test pilotuydu. *Gerçekler soyuttur*, diye öğüt vermişti. İyi bir pilot bunları hiçbir zaman aklından çıkartmazdı. Geraci bunu yapmış olabileceğinden korkmuştu.

Geraci, "İşler ters gitti," dedi. "Her şey çok çabuk oldu."

Narducci bekledi. Hareket etmedi.

"Eğer sabotaja ilişkin bir şeyler söylediysem –ki böyle bir şeyi kesinlikle hatırlamıyorum, ancak eğer yaptıysam– sadece sesli düşünmüşüm demektir. Bunu bil." Geraci aldığı her iki kurabiyeyi de bitirdiğini düşünüyordu, önünde kocaman bir lokmanın hâlâ durduğunu fark edince şaşırdı. Onu da yedi. "Olan şey korkunçtu, ama hiç kimsenin hatası değildi."

"Hiç kimsenin hatası değildi." Narducci bunu gözleri boşluğa bakarken birkaç kez daha tekrarladı. Sonunda, "Pekâlâ," dedi, "her şeyi anladım. Şimdi soracak bir sorum daha var."

"Kulaklarımı açtım, dinliyorum."

"Bana O'Malley'den bahset. Onun sen olduğunu kim biliyor? Ya da bu bilgiye başka kim ulaşabilir? Dünyada birçok şanslı tahminci var, unutma. Senin düşündüğünden çok daha fazla zeki insan yaşıyor. Lütfen, iyice düşün. Benim acelem yok. Sadece tüm şu merdivenleri nasıl ineceğimi *düşünüyorum*..." Tüyleri ürperdi.

Ortaya çıkan kısa bir listeydi. Narducci, Forlenza ve Corleone Ailesi'nin üst düzey üyeleri haricinde listeye girebilecek hiç kimse yoktu. Bunu dile getirmenin bir zararı da yoktu. Eğer Don Forlenza'nın yapmak istediği tek şey ipuçlarını yok etmek olsaydı, Geraci çoktan ölmüş olurdu. Eğer Forlenza ve adamları Geraci'nin bu karmaşadan sıyrılmasına yardımcı olacaklarsa, biraz bilgiye ihtiyaç duyacaklardı.

Çoğunlukla traktörler ve kamyonlar tarafından kullanılan New York'un dar sokaklarından birisinde, düzensiz ancak aralıksız hareket eden bir dizi Cadillac ve Lincoln göründü. Clemenza'nın arabasına, beyaz bir çiftliğin arkasına kadar üniformalı polis memurları eskortluk etti. Uzun bir dizin halinde düzgün bir şekilde park edilmiş büyük araçlar dikkate alındığında, en son onlar gelmişti. Eğer Hagen hala *consigliere* olsaydı, Michael Vito Corleone'nin ilk gelenler arasında olduğunu muhakkak duyardı. İşleri bir şekilde yürütmenin yollarından teki de buydu; Michael ise bir diğeri. Babası bile, hayatının son ayları boyunca, Michael'ın işleri kendi tarzına uygun yürütmesi gerektiği konusunda huzursuzluk yaşamıştı. Clemenza ıslıkla eski folklorik bir şarkı çalmaya başladı ve hiçbir şey sormadı, hatta ondan ne kadar uzak yürümesi gerektiğini bile.

Dışarı çıktılar. Evin arkasında üzeri yiyeceklerle dolu bir masa vardı. Bunun hemen yanında, kömürlerin üzerinde tıslayarak kaynayan bir kazan ve dönen ızgara çubuklar göze çarpıyordu, bunlar o kadar büyüktü ki yavru bir suaygırı bile orada pişirilebilirdi.

Ne Michael ne de Clemenza daha önce böyle bir toplantıya katılmıştı, fakat eve neyle karşılaşacaklarını bilen iki adam gibi yaklaştılar. Michael ne yaptığından neredeyse tamamen emindi. Ama Peleliu kıyılarının açığındaki o amfibi traktöre bindiğinde de neyle karşılaşacağını biliyordu.

Kendi kendine, bunlar aynı şeyler değil, dedi. Savaş geride kalmıştı. Barış ise önünde uzanıyordu.

"Her on yılda bir, ha?" Clemenza kol saatini işaret etti. Bu hareket onun açısından bir süre duraklayıp hırıltılı nefesini düzene sokmak için iyi bir fırsattı. "Tıpkı saatin işleyişi gibi."

Michael, "Aslına bakılırsa," dedi, "henüz sekizinci senedeyiz." Bocchicchio garantisine rağmen, karşılaşabileceği hain

bir saldırı olup olmadığını, ya da orada bulunmaması gereken birilerini görüp görmeyeceğini anlamak amacıyla gözlerini ormanlık alanda dolaştırdı. Alışkanlık işte.

"Öyleyse, bir sonraki sefere on iki yıl geçecek. Ortalamasını al. Hey, şu lanet şişko domuza bir bak."

Michael güldü. "Bunu görev edinip yapmak istemediğinden emin misin?"

Clemenza kafasını iki yana salladı ve yürümeye başladı. *"A chi consiglia non vuole il capo."* Tavsiyede bulunan kişi patron olmak istemez; bu eski bir deyişti. "Hagen'e ya da Genco'ya karşı bir şey değil, onlarla alıp veremediğim hiçbir şey yok," dedi, "ben sadece yardım edecek bir insanım."

Arka kapı açıldı. Sanki partideki bir sürü arkadaş tarafından karşılanıyorlarmış gibi, uğultulu bir selamlanmayla karşılandılar. Arkaya dönüp kızarmakta olan domuza son bir kez göz attıktan sonra, Clemenza elini Michael'ın omzuna yerleştirdi ve onu içeri doğru takip etti.

Nick Geraci o limon sarısı apartman dairesinde haftalarını geçirdi, her sabah kurabiye kokuları ve İtalyanca fısıldaşan kadınların terlik sesleriyle uyandı. Charlotte ve kızlar hâlâ çok iyiydi, bu konuda ona garanti verilmişti ve kendisi de oldukça hızlı iyileşiyordu. Geraci'ye, Vincent Forlenza ve Michael Corleone'nin onu evine sağ sağlim götürmek için ortaya atılan her türlü öneriyi dikkate alabilecekleri söylenmişti. Birileri kendisine her ikisi de onu seven iki vaftiz babası olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemeden geçirdiği tek bir günü dahi yoktu.

Tüm bu süre boyunca, Geraci o yaşlı adamın ismini ya da onun Don Forlenza ile bağlantısını hiçbir zaman öğrenememişti. Bu büyük bir şey olmalıydı. Nehrin dibindeki koyakta bulunması planlanan cesedin hazırlanması aşamasında, doktor elindeki şemayla orada dikilmiş ve Geraci'nin boyutlarındaki bir cesetle birlikte gelen Forlenza'nın adamlarına Geraci'nin bedenindekilere eşdeğer yaraları ve kırıkları yaratmaları amacıyla gereken açıklamaları yapmıştı. Doktor uyduruk yaraları bizzat kendisi dikmiş, acil servisteki görevlilerin acemice dikiş atma tekniklerini taklit etmişti. Geraci bu cesedin nereden bulunduğunu hiçbir zaman öğrenemedi. Onu dışarı çıkartıp ailesini görmesi için Arizona'ya gönderdikleri gün diğerlerine sorduğu tek

soru, sıçanların cesedi bu kadar çok yiyeceklerini daha önceden bilip bilmedikleriydi. Eğer biliyorlardıysa bile, nasıl o kadar emin olabilmişlerdi. Cesedin yüz kısmının her şeyi kolaylaştırır derecede yendiğini işitmişti, ve sıçanlar cesedin çürüyen bedeninde yaşamaya başlamışlardı. Bir ceset nehrin yakınlarına bir yerlere saklandığında, doğal şartlar altında olan şey bu muydu? Ya da her şeyi garanti altına almak için bunu onlar mı ayarlamışlardı?

Gülen Sal, "Ne fark eder ki?" diye sordu. Onu tren istasyonuna götürecek cenaze arabasındaydılar.

Geraci omzunu silkti. "Bilgi bilgidir. Sadece bilmek istedim."

Narducci kafasını sallayarak "İşte yine başladık," dedi. "Sen tekrar şu kolej öğrencisi bakış açısını takındın."

"Buna benzer bir şey işte."

"İddiaya girerim ki bazı öğrenciler böyle bir bakış açısına isteseler de sahip olamazlar."

Geraci, "Öğrenciler," diye tekrarladı. "İddiaya girerim."

Narducci'nin tekrarlama ve sessiz kalma tekniğini çalışmıştı ve şimdi de uyguluyordu. İnsanlar hiçbir zaman kendilerinin farkına varmazlardı. Boks ringinde bile, karşındaki insanı bu teknikle nakavt edebilirdin.

Narducci sonunda, "Doğanın kendi işini kendisinin görmesi olasılığı oldukça yüksek," dedi. "Ancak olasılıkların insan yararına işlediği birçok şeyde olduğu gibi, yine de sonuçtan emin olmalısın."

Arizona ne kadar uzak olursa olsun, Geraci uçmayı reddetti. Hatta bu yüksek teknolojik aletlerle donatılmış ve güzel bir hemşirenin refakat ettiği lüks bir uçak olsa bile. Artık uçağa binmek yoktu, hiçbir zaman. Bu yüzden onu Arizona'ya, o yaz annesinin ölümünün ardından gittiği cenaze evine, bir posta arabasına yerleştirilen tabut içerisinde gönderdiler.

Yolculuk boyunca Geraci'nin tabutun içerisinde kaldığı süre sadece arabaya yükleniş ve indirilişle sınırlı kaldı. Diğer dört tabut ve paketlenmiş bir piyano ile dolu arabanın içinde, tabuttan çıkabiliyor, bir şeyler okuyabiliyor, dinlenebiliyor, kendisini koruyan diğer iki adamla kâğıt oynayabiliyor, onların elinde avucunda neleri varsa alabiliyordu. Onlar adına üzüldü. Onun uyuyacak bir yeri vardı, ama adamların yoktu. Onlara di-

ğer tabutlardan cesetleri çıkartmayı önerdi, ama adamlar bunu kabul etmedi. Bir iyi niyet göstergesi olarak, adamlara paralarını geri vermeyi önerdi, ama tabii ki bu önerisi de kabul görmedi. Cleveland'lılar işte hep böyle iyiydi.

Tren Tucson'a geldiğinde, adamlara hoşça kalın dedi ve tabutun kapağını kendi başına çekti. Bu şeyin içinde iki gün uyumuştu ve kadife yastığı da çok rahattı. Bundan sonra göreceği ilk yüz, ya kendisine söylendiği gibi Charlotte ya da onu öldürmeye hazır daha çirkin bir serseri olacaktı.

Karanlıkta hiç kımıldamadan sessizce yattı. Bir süre sonra İspanyolca konuşmalar işitti, tabutun kulplarından birilerinin kavradığını ve onu havaya kaldırdıklarını hissetti. Ta ki Geraci birisinin İngilizce olarak, "Dikkat et," dediğini işitene kadar dışarda büyük bir itiş kakış yaşandı ve tabut bir o duvara bir bu duvara vurup durdu. Bir süre sonra sert bir şekilde tabutu yere bıraktılar. Geraci'nin canı yandı. Meksikalılar gülmekten kırıldı. Geraci, adamlar yatışmaya çalışırken, elleriyle ağzını kapatarak ciğerlerinden gelen küçük hırıltı seslerini kontrol altına almaya çabaladı. Belki de kapak açıldığında göreceği ilk çehre Charlotte'unki, ya da bir katilinki olmayacaktı.

Adamlar gülmeye ve birbirlerine İngilizce-İspanyolca karışımı şakalar yapmaya devam ettiler. Tabutu yeniden kaldırdılar. Geraci'nin nefes alış verişi normale yakın bir hale dönmüştü. Tabutun yere sert bir şekilde bırakılışında, kafasını bir yerlere vurduğunun yeni yeni farkına varıyordu. Kısa bir süre sonra, onu büyük olasılıkla başka bir cenaze arabasına yerleştirdiler.

Michael Corleone kazadan dolayı Geraci'yi suçlamadığını belirtmiş, son birkaç ay boyunca Geraci'nin sıkı çalışması sebebiyle ailesiyle birlikte çölde geçireceği birkaç aylık tatili hak ettiğini söylemişti. Ayrıca her şeyin yolunda gittiği ve peşine hiç kimsenin düşmediği konularında da ona garanti vermişti. Hiç kimse onu aramıyordu. Onu Cleveland'dan bu şekilde kaçırmak sadece polislere ve bazı şanslı tahmincilere karşı alınan bir önlemdi.

Büyük olasılıkla tüm söylenenler doğruydu. Ama birisinin öldürülmeden hemen önce işittiği garanti türüne de çok benziyordu.

Geraci her ne kadar Michael Corleone'den hiçbir zaman hoşlanmamış olsa da, hâlâ onu takdir ediyordu. Ona güveniyordu. Michael, Nick Geraci'yi ona *ihtiyaç duymanın* ötesinde

başka bir sebebi olmasa bile korurdu. Onun sadakatine, para kazandırma becerisine, *zekâsına* ihtiyacı vardı. Michael saldırgan suçlulardan oluşan bir organizasyonu, o güne kadar icat edilmiş en büyük yasal kumar sisteminde –New York Stok Borsası'nda– yer alabilecek bir yapıya dönüştürmek istiyordu. Eğer başarılı olmak istiyorsa, Geraci gibi bir adamı kaybetmeyi kaldıramazdı. Etrafını saran entrikalar arasında, Geraci diğer insanlar tarafından sadece Cleveland'dan gelen birisi olarak görüldüğünü biliyordu; kendi çevresini oluşturmuş, sıkı çalışan, gece okuluna gitmiş, kısa süren avukatlık ve işadamlığı süreci boyunca başarı kazanmış birisi. Ancak aynı iş piyasasında yer alan diğer birçok kişiyle kıyaslandığında, Nick Geraci bir Albert Einstein sayılırdı.

Buna rağmen, Geraci'nin de hataları olmuştu. Falcone'ye karşı gelmeli ve öyle kötü bir hava şartında uçmayacağını söylemeliydi. Kesin kanıtları olmadan uçağın sabote edildiğini düşündüğünü dile getirmemeliydi. Kaza: Bu da kötüydü. Sanki olanların sorumlusu oymuş gibi enkazdan yüzerek uzaklaşmamalıydı. Yaptığı hatalar seçeneklerini sınırlıyordu. Artık bu eli sonuna kadar oynamaktan başka şansı yoktu.

Bu onu öldürmenin çok zor ve zahmetli bir yöntemi olurdu. Hoş, daha önceden bundan daha zahmetli uygulamalar işitmişti. Hatta daha zahmetlilerine bizzat *katılmıştı*.

Geraci, Tessio'yu öldürmeye zorlandığında, Michael Corleone'ye bundan daha fazla sinirlenmiş olamazdı. Ancak Tessio'nun açık mezarından ayrıldığı andan gerçekten gitmekte olduğu yere doğru trenle yaptığı yolculuğa kadar, Geraci bu konuyu açıkçası bir daha düşünmemişti.

Cenaze arabası durdu. Tek bir kelime dahi etmeyen –ki bu durum ona hiç de iyi bir işaretmiş gibi gelmemişti– adamlar tarafından tabut aşağı indirildi.

Geraci'nin başı zonkluyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Sanki tabutların hava alma delikleri yoktu. Oraya gelene kadar, belki bu sürenin sadece onda birini tabutta kapalı kalarak geçirmişti. Kendi korkusundan boğularak ölüp gidecekti. Onu vurmaya geldiklerinde, kendisi çoktan havasızlıktan ölmüş olacaktı. Yine de, aldığı direktifler doğrultusunda davranmaya devam etti. Charlotte onu almaya gelene kadar tabutta kapak kapalı yatacaktı.

Adamlar onu beton zeminli bir yere götürdü ve bir şeyin üzerine bıraktı. Belli ki orası da betondan yapılmaydı. Burası

pekâlâ Di Nardo Kardeşler Cenaze Evi'nin arka odası olabilirdi. Tessio'yu öldürdüğü gece, kafaların bedenlerden ayrıldığı o ölü yakma odası, orada da zemin betondu, öyle değil mi?

Burası bir depo olabilirdi. Ya da kilitli bir et dolabı. Birisinin iki arabalık kapalı garajı. Herhangi bir yer.

Kapının tekinin açıldığını işitti. Ona yaklaşan her kimse, ayakkabılarının lastik tabanları zeminde gıcırdıyordu. Cilalanmış bir beton zemin. Nefesini tuttu.

Kapak kayarak açıldı.

Charlotte'tu.

Doğrulup oturdu, oksijenin bedenini çevreleyişini hissetti, serin hava ellerine ve ayaklarına değince ürperdi. Charlotte bronzlaşmıştı ve mutlu görünüyordu. Geraci'ye, "Harika görünüyorsun!" dedi. Sesi samimi geliyordu. Geraci'nin hızlı nefes alıp verişini bile dikkate almamıştı. Bir süre sonra nefesi düzene girdi. Ancak o zaman arkadaki duvara dayanmış dikilen Bev ve Barb'ın farkına varabildi, korkmuş görünüyorlardı, bir çift koltuk değneğini yere paralel şekilde ellerinde tutuyorlardı.

Charlotte onun dudaklarına aceleci bir öpücük kondurdu. Bu adama sanki bir yerlere yetişmeye çalışıyor gibi bir izlenim vermişti. Geraci likör kokusu almadı. "Eve hoş geldin."

Geraci, "Teşekkürler," dedi. Pekâlâ, burası evi değildi, ama onun ne demek istediğini anlamıştı. Yukarda, cenaze töreni devam ediyordu. Hafiften ilahiler okunuyordu. Dua sesleri işitiliyordu. "Geriye dönmek... güzel. Nasılsın?"

Geraci kollarını kızlarına doğru uzattı. Kızlar kafalarını sallayarak onu selamladı, fakat yerlerinden kımıldamadılar.

Charlotte, "Oldukça meşgul," dedi. "Ama iyiyim." Yavaşça uzanıp kafasını vurduğu noktaya dokundu.

Barb on bir yaşındaydı, Bev ise dokuzuna yeni girmişti. Barb Charlotte'un küçük, sarışın bir kopyasıydı, çok güzel bronzlaşmıştı. Bev ise açık tenli, iriyarı, koyu renk saçlı bir kızdı, sınıfındaki en uzun öğrenciydi (erkekler de dahil) ve yaşıtlarından daha uzun olan ablasından da rahat beş santim uzundu.

Charlotte elini sallayarak kızlara tabuta yaklaşmalarını işaret ederken, "Çölde çekilen bir film seyrettiler ve o günden beri sürekli bundan bahsediyorlar," dedi. "Haydi kızlar. Anlatın bakalım."

Bev babasını işaret edebilmek için tek elini boşaltıp kol-

tuk değneklerinin ikisini de diğer eline kaydırdı. Kız kardeşine "Gördün mü?" dedi. "Gördün mü? Babamın ölmediğini sana *söylemiştim*."

Barb, "Henüz ölmemiş olabilir," dedi. "Ama ölecek."

Geraci dışarı çıkmasına yardımcı olması için Charlotte'a doğru hareketlendi, fakat Charlotte bunun farkına bile varmadı.

Bev, "Babam hiçbir zaman ölmeyecek," dedi.

Barb, "Sen salaksın," diye yanıtladı. "Herkes bir gün gelir, ölür."

Charlotte, "Pekâlâ kızlar," dedi. "Nazik olun."

Sanki bu manzarada muhatap olduğu garipliklerle ilk kez karşılaşmamış gibiydi, kayıp kocası iki bin mil öteden bir cenaze evine tabut içerisinde getirilmişti. Yukarda, Allah bilir neden, bir org, "Evet, Bayım, Bu Benim Bebeğim," adlı şarkıyı çalmaya başlamıştı.

Barb, "O da ölecek," dedi. "Herkes ölür."

Bev, "Babam değil," dedi. "Söz verdi. Öyle değil mi babacığım?"

Aslına bakılırsa, gerçekten de onlara bir keresinde böyle bir şey söylemişti. Geraci'nin babası, verilen sözün bir tür borçlanma olduğunu söylerdi. *Ogni promessa è un debito.* Bu dersi eve taşıması, kendisi baba olana kadar –hatta tehlikeli profesyonel hayatının da ötesinde– sürmüştü.

Charlotte, "Şimdi benim günlerimin neye benzediğini anlıyor musun?" dedi. Fakat bunu yine de neşeli bir tavırla söylemişti. Çok fazla çaba harcamak zorundaymış gibi görünmüyordu. Charlotte gülümsedi, Geraci'nin yara bere içerisindeki yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öptü. Bu öpücük ne çok vurdumduymaz ne de tutku doluydu; sadece olağan, hafif bir evlilik öpücüğüydü, bir erkeğin sabah kahvaltı masasındayken hoşuna gidebilecek cinsten. Bu Geraci'nin bandajlanmış kaburgalar ve kırık bir bacakla –ve kim bilir, belki de yeni yaşanmış bir beyin sarsıntısıyla– tabutun içerisinde yatarken sonunda karşılaşacağını düşündüğü türden bir öpücük değildi. Yukardan zavallı bir kişinin cenaze merasimi dolayısıyla söylenen Tin Pan Alley şarkısı mırıltılar ve ezgiler halinde aşağıya ulaşıyordu. Aslında Charlotte'a karşı da biraz anlayış göstermek gerekirdi, belki bu tür bir olay karşısında başvurulacak doğru bir öpücük de yoktu.

"Bana elini uzatabilir misin?" dedi. "Buradan çıkmama yardım eder misin?"

Charlotte, "Baban arabada bekliyor," dedi. "Onu buraya çağırmalı mıyım?"

"Hayır." Doğal olarak, babasını içeri gelmesi ve ona merhaba demesi için rahatsız edemezdi. "Sadece tek bir ele ihtiyacım var. Biz bunu başarabiliriz."

Başardılar. Kızlar öne doğru yaklaştı, tam olmaları gereken yere gelmişlerdi. Bunu daha önce prova ettikleri her hallerinden belli oluyordu. Sanki bir köylünün krala önemsiz bir hediye bağışlaması gibi, babalarına koltuk değneklerini uzattılar.

Ardından hıçkırıklara boğuldular, Geraci uzun bir süre sadece onları kucaklayarak dikildi. Bir noktadan sonra Bev, "Söz verdin," diye fısıldadı ve Geraci, "Şu ana kadar sözümün dışına çıkmadım," diyerek fısıltıyla karşılık verdi.

Charlotte, "Geri dönmüş olman çok güzel," dedi.

Dışarıda, cenaze evinin çakıllı park alanı bir alışveriş merkezine yetecek kadar büyüktü. Burada belki elli araba vardı, ancak babası Fausto tabii ki en güzel yeri, kapıya en yakın olan alanı kapmıştı. Büyük olasılıkla oraya bir gün evvel gelmiş, park durumunu kontrol etmiş, sonra ertesi sabah oraya gözüne kestirdiği yeri kapabileceğinden emin olacak kadar erken gelmişti. İşe yaramaz Oldsmobile'ının direksiyonunun başına geçmiş, dümdüz ileri doğru bakarken radyodan Meksika müziği dinliyordu. Klimayı son kademesinde çalıştırmıştı, bunun sebebi sırtında sendika logosu basılı olan o eski kapitone ceketini giyebilecek bir ortam yaratmaya çalışmaktan başka bir şey değildi büyük olasılıkla. Nick'in koltuk değnekleriyle boğuşmasını ve sonunda arabaya, yanına oturup ona dönmesini bir süre bekledi.

Fausto Geraci, "Vay, vay, vay," dedi, "Bu Eddie Rickenbacker olmasın sakın."

Barış görüşmelerinde kullanılacak olan özel, uzun, akçaağaçtan yapılma masaları hazırlamaları için bir grup yerel marangozla anlaşılmıştı. Masalar, bir zamanlar ahır olarak kullanılan toplantı salonuna dikdörtgen şeklinde yerleştirilmişti. Masaların vernikleri kurumuştu, fakat o kadar yeniydi ki hâlâ kokuyordu. İçerisi sigara dumanıyla dolana kadar, koku dayanılmaya-

cak derecede kötü bir boyutta da değildi. Tüm pencereleri açtılar, fakat anfizemi olan ve Philly'den gelen *consigliere* ile Cleveland'dan gelen ve güneşten aşırı derecede rahatsız olan Don Forlenza, toplantıyı yan odadan dinlemek zorunda kalmışlardı. Dışarıda sıcaklık kırk dereceyi bulmuştu. Louie Russo dışında –bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor olmalıydılar– toplantıya katılan herkes atkı ve pardösüleriyle oturuyorlardı.

Masadaki herkesin barış adına inanmaya karar verdikleri durum şuydu: Erie Gölü'ndeki uçak kazası kimsenin suçu değildi. Frank Falcone, aslına bakılırsa Cleveland cephaneliğindeki o kavgada yüz bin dolar bahse tutuşmuştu ve kaza günü hava ne kadar kötü olursa olsun dövüşü izlemek için ısrar etmişti. Uçak düşmeye başladığında, kuledeki bir görevli Geraci'nin *sabotaj* kelimesini kullandığını işitmişti, ama Geraci o an sadece büyük bir stres altında yüksek sesle düşünmüş ve *sabotaj olabileceği hükmüne* varmıştı. Şimşek ve gök gürültüleri telsiz görüşmelerini anlaşılmaz hale getirmişti. Uçak düşmüş ve Geraci dışında herkes kazada ölmüştü, o da direkten dönmüştü. Don Forlenza son ziyaretçilerinin korkunç ölümlerini öğrenmiş, ardından da otoritelerin kazanın bir sabotaj olabileceğini düşündüklerini işitmişti. Hemen kendi organizasyonundan hiç kimsenin uçağı sabote etmediği açıklamasını yapmış, ardından da yaralanan vaftiz oğlunu hastaneden çıkartmıştı. Başka ne yapabilirdi ki? Eğer Don Falcone ve Don Molinari bir sabotajdan dolayı öldüyse, bunun suçu Cleveland organizasyonuna da atılabilirdi. Hatta bilinci yerinde olmayan vaftiz oğlu bile suçlanabilirdi –nasılsa kendisini koruyabilecek, ya da soruları yanıtlayabilecek durumda değildi. Bu odada bulunanlar arasında kim aynı duruma düşüp de böyle bir şeyi vaftiz oğlu için yapmazdı ki? Ayrıca, Geraci Corleone Ailesi'nin bir üyesi olduğu için, Don Forlenza vaftiz oğlunun diğer New York ailelerinden birinin hedefi haline gelebileceğinden de korkmuştu. Geraci'nin bilinci yerine gelmişti. Federal otoriteler sabotaj olasılığını bir tarafa bırakmışlardı. Kaza Allah'ın işiydi. Don Corleone, diğer komisyon üyelerinin kayıp pilotun Geraci olduğunu bilmelerine müsaade etmişti. Tıpkı Don Corleone'nin söylediği ve şimdi de tekrar edip onayladığı gibi, Geraci'nin pilot lisansındaki sahte isme yasa uygulama memurlarından başka hiç kimseyi aldatmak amacıyla başvurulmamıştı. Bu orada bulunan hemen herkesin ehliyetlerinde uygulanan yöntemden pek de farklı bir durum de-

ğildi. Şu durumda, kullanılan sahte isim işe yaramıştı. Her ne kadar bu odadaki herkes aylardır Gerald O'Malley'in, aslında Fausto Geraci Jr. olduğunu biliyor olsalar da, yasal merciler O'Malley'in o koyakta sıçanlar tarafından kemirilen kişi olduğundan eminlerdi.

Dört adamın öldüğü kazanın anlaşılması için yapılan tartışmalar, geride bıraktığı akıllardan çıkmayacak olağanüstü sonucuyla birlikte, bir süre sonra yerlerini başka konulara bıraktılar. Kısa bir süre içerisinde ebediyete kadar sürecek barışın temelleri üzerine anlaşmaya varıldı –bu hepsinin birden onaylamak amacıyla oraya geldikleri bir anlaşmaydı.

Resmi olarak anlatılanların büyük çoğunluğu gerçekti, ama çiftlikteki hiç kimse söylenenlerin tümüne inanmadı.

Her ne kadar hiçbir kanıt gün yüzüne çıkmamış olsa da, Louie Russo'nun adamlarının Vincent Forlenza'nın küçük adasına süzüldükleri ve uçağı sabote ettikleri konusunda hâlâ ufak bir şüphe varmış gibi görünüyordu. Ne de olsa, o uçaktaki adamlar Chicago'nun Las Vegas ve Batı'daki en büyük dört rakibini temsil ediyordu. Yaşanan kaza, Don Forlenza'yı yaşlı bir aptal gibi göstermeye yetmişti. New York'ta yaşanan karmaşalar Russo'ya boş alan bırakmış, o da bu durumu değerlendirmişti. Diğer Don'larla arasındaki sadakati daha da kuvvetlendirip perçinlemişti –New Orleans'taki Carlo Tramonti, Milwaukee'deki Bunny Coniglio, Tampa'daki Sammy Drago ve Los Angeles'ın yeni patronu Jackie Ping-Pong. Russo Küba'ya gittiğinde, başkanlık sarayında kalmıştı. Russo'nun dostları Chicago'nun tekrar eski gücüne kavuşmasından memnunlardı, ama ortaklar arasında Russo'nun dışarda at koşturmasındansa komisyonda bir koltuğunun olmasının kendileri açısından çok daha az tehdit oluşturacağı kanaatine varıldı. O masalarda oturan çoğu adama göre, Russo'nun bu kazadan sorumlu olduğunu ispatlamaya çalışmak önemsizdi. Mühim olan şey, hepsinin tüm dikkatlerini kendi işlerine yoğunlaştırmalarıydı. Kasap Molinari bile, resmi açıklamayı kabul etmeye ve bu konuda intikam almayacağına dair yemin etmeye ikna edilmişti (aslına bakılırsa bunu başaran Michael Corleone idi).

Louie Russo ve onun *consigliere*'si, hiç kimsenin açıkça yapmadığı bir suçlamadan yanlış olduğunu bilseler dahi kaçınacak değillerdi. Russo o uçaktaki adamlara karşı bir suikast emri vermemişti. Eğer böyle bir şeyi kimin yapacağı konusunda en ufak bir fikri varsa bile, bunu dile getirmiyordu.

Doğal olarak Russo bir şeyler biliyordu. Jackie Ping-Pong da bir şeyler biliyordu. Sal Narducci –Forlenza'nın sağlık sorunları yüzünden sanki çoktan Cleveland'ı yönetiyormuş gibi masanın başköşesine kurulmuştu– ise daha başka şeyler biliyordu.

Narducci'nin uçağa sabotaj düzenlemesi için kiraladığı adam, birkaç gün sonra Las Vegas'a tatile gitmiş ve o günden beri ortalarda görünmemişti.

(Ya da, diğer bir değişle, kimi öldürdüğünü bilmeyen ya da bunu önemsemeyen veya bunu neden yaptığı umurunda dahi olmayan Al Neri onu vurup çöle gömdüğünden beri ortalarda yoktu.)

Clemenza birçok şey biliyordu, ama her şeyi değil.

Michael Corleone, geride bıraktığı kanıtlarını ilerde bir gün hiç kimsenin –ne arkadaşlar, ne düşmanlar, ne polisler, ne de *capo*– bir şey bulamayacağı derecede iyi kapattığından neredeyse tam anlamıyla emindi.

Michael'ın Barzini, Tattaglia, kendi en üst kadene *caporegime*'si Tessio ve kız kardeşinin kocasının ölüm emirlerini verdiğinden –bu ölümlerin sebep olduğu diğer cinayetlerden bahsetmeye gerek yoktu– hemen ardından da bir ateşkes fikrini ortaya atarak bunu yakın zamanda *capo*'luğa bizzat terfi ettirdiği Nick Geraci ve değişmez dost Tony Molinari de dahil olmak üzere bir uçak dolusu adamın canlarını almak amacıyla kullandığından kim şüphelenirdi ki? Her iki adamın da ona ihanet ettiklerine ilişkin ortalıkta dolanan bir söylenti yoktu –tabii ki olamazdı, çünkü böyle bir şey yapmamışlardı.

Fontane'nin getirdiği o el çantasının gerçek anlamda ne için gönderildiğini kim bilebilirdi ki? Hagen bile hiç sorgulamadan bunun Tahoe Gölü'ndeki yeni kumarhanenin yatırımı olduğunu düşünmüştü.

Michael Corleone kendisine Onbaşı Hank Vogelsong tarafından verilen Swiss saate vurarak oturuyordu. Herhangi bir kişi –hatta *sadece* Japon uçaklarının patlayıp ateş toplarına dönüştüklerini, asker gemilerini ikiye böldüklerini okuyan birisi– Michael'ın Pasifik'te gördüğü şeyin aynısına şahit olan bir kişinin, uçak kazası düzenleyerek *birilerini* öldürebileceğini nereden tahmin edebilirdi?

Fausto Geraci –bu Jer-aç-ii diye telaffuz edilirdi, ama lanet olası insanlar bunu istedikleri gibi söylüyorlardı– her sabah en erken uyanan kişi olurdu. Kendisine kahve yapar, küçük evinin arka verandasına boksör şortu ve atletiyle çıkar, katlanır bir alüminyum sandalyeye oturur, sabah gazetesini okur ve art arda Chersterfield Kings marka sigara içerdi. Gazeteyi okumayı bitirdiğinde, boş yüzme havuzuna bakardı. Yeni okul yılına başlamadan önce torunlarını bu evde ağırlamak bile, onun ruh halinde gözle görülür bir etki bırakırdı.

Fausto Geraci'nin kalbi, bir pil asidinden daha aşındırıcı bir acıyla çarpıyordu. O dünyanın kendisinin ağzına sıçtığına inanan bir adamdı. Yıllar ve yıllar boyunca kendisini yataktan sürüyerek çıkartmış, o inanılmaz derecede dondurucu kamyona tırmanmış, insanın aklına gelebilecek, ancak hakkında düşünmek dahi istemeyeceği her tür şeyi taşımıştı. Kendi kamyonlarını yükleyip boşaltmak, taşıdığı o lanet olası şeyleri sanki başkaları yapmış gibi toplayıp sarmak ağır işti. Ne zaman, ne süreceğini bilemezdi. Ama yine de bu işi yapmıştı. İtalyanlara karşı olan herkesin karşısında dimdik durarak koskoca bir hayat geçirdi, ayrıca Vinnie Orlenza ve örgütüne karşı da hep sadık kaldı. O insanların uğruna *hapse* girdi. Şikâyet edip bu konuda tek bir kelime söyledi mi? Hayır. Onlar için hep Şoför Fausto idi, çalışkan ve verilen emirlerin dışına çıkmayan bir öküz. Bu işlerin hepsini onlar için yaptı, bunlar ruhunu cehenneme mahkûm eden görevlerdi, uzun süre önce kendi karısı bile onun için dua etmeyi bırakmıştı, fakat ona emeğinin karşılığını veriyorlar mıydı? Hayır. Biraz para alıyordu, bu doğruydu, fakat Yahudilere ve zencilere Fausto Geraci'ye verdiklerinden daha fazla ödüyorlardı. Onu sendikaya kabul ettikleri için minnettar olmalıydı. O hâlâ onların kuklasıydı. Yapılan ödenti iyiydi, fakat tüm bir gün boyunca masada oturup tembel insanların şikâyetlerini dinlemeye yetecek kadar değil. Yine de onları dinledi, neredeyse hiçbir şey söylemedi ve işini yaptı. Yıllarını diğer insanların sorunlarını çözmeye harcadı, ama kim Fausto Geraci'nin problemlerine önem veriyordu ki, ha? Ve onca yıl süren sadakatin ardından bir gün: *Puf*. Uzaklaştırıldı. Onun işini başka birisine verdiler (Fausto neden diye sormaktansa yapılacak çok daha iyi şeyler olduğunu biliyordu) ve Şoför Fausto'yu "erken emekliye" ayırdılar. Bir sus payı. Haydi artık git parası. Peki o ne yaptı? Uzaklaştı. Onlara sonuna kadar sadık kaldı. Sonun da ötesinde sadıktı. İyi yaşlı Fausto.

Ve, Allahım, onun çocuklarından bahsetmeyelim. Kızı onun hayatını daha perişan bir hale sokmak için Youngstown'dan Tucson'a taşınan eski bir okul öğretmeniydi – okuldan sonra her akşam babasına uğruyor ve *bunu ye, şunu yeme, bugün kaçıncı sigaranı içiyorsun baba?* diye söylenmeye başlıyor, buna benzer bir sürü şey sıralıyordu. Ya şu oğlan, *adaşı*? O da herkesten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Annesi de oğlunu cesaretlendiriyordu. Bu çocuğa her şey çok basit geliyordu. Koca memeli bir sarışınla evlendi. Sadece koleje değil, ardından da hukuk fakültesine gitti. Ya şu uçuşla ilgili işe ne demeliydi? Bu, dünyaya yaşlı babası gibi biri olmadığını göstermenin diğer bir yoluydu –görüyorsunuz ya, özel bir pilot olmuştu, döküntü kamyonları kullanan bir şoför değildi. Bu nankör davranış eşliğinde alınan her nefes, hakareti de beraberinde getiriyordu. *İsmini* bile değiştirmişti. Ace Geraci. Lanet olsun. Böyle davranarak ne amaçlıyordu ki? Vinnie Forlenza, büyük olasılıkla aklından geçen şey buydu. Ya da New York'daki o serserilerden birisi.

Diğerleri de uyanmaya başladığında, henüz kimse gelip onu rahatsız etmeden önce, Fausto sandalyesinden kalktı ve garaja gitti. Orada bir çift terlik ve ropdöşambr bulunduruyordu. Bunları giydi ve kendisini terleten bahçe işlerine daldı. Barb ve Bev okullarına giderlerken evden çıkıp onu öperlerdi. Bu tatlı çocukları, onları hayal kırıklığına uğratacak ve ardından da yok edecek dünyadan korumak isterdi, ama bunun yerine sadece orada ropdöşambrlarıyla elinde bir hortum ya da tırmık tutarak dikilir, mutlu bir köylü gibi gülümser ve onlara el sallardı.

Ardından içeri girer, temizlenir ve kasabanın diğer ucundaki Conchita Cruz'un karavanına giderdi. Kadın çok az İngilizce biliyordu ve çok da az konuşuyordu. Ama her nasıl olduysa oraya taşınışının üzerinden çok fazla zaman geçmeden barda tanışmışlar ve arkadaşlık kurmuşlardı. Fausto bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu, işte bu kadının yanında kendisini bu yüzden bu kadar rahat hissediyordu. Kadın onun ismini Heyra-sii olarak telaffuz ediyordu, bu kendi oğlunun ismi dile getirişine inanılmaz derecede yakın bir seslendirmeydi. Bazen sevişiyorlardı, ama daha çok birbirlerine hiç soru sormadıkları saatleri birlikte paylaşıyorlardı. Sadece birbirlerine eşlik ediyorlardı. Bu tür anlarda televizyon işe yarıyordu. Diğer zamanlarda kâğıt, domino oynuyorlar ya da ayak masajı yapıyorlardı.

Öğle yemeklerini ya evde, ya da köşedeki vagon restoranda yerlerdi. Daha sonra Fausto kadını alnından öperdi. Birbirlerine sevgi sözü etmemişler, herhangi bir söz vermemişlerdi. Kadın konserve imalathanesindeki ikinci vardiya görevine gitmeye hazırlanırken, Fausto da çölde kısa bir araba gezintisine çıkardı. Pazarları hariç her gün, aynı güzergâh üzerinde, tüm ağırlığını vererek gaz pedalına basar, motordaki karbonu dışarı atardı – kalbi de aynı şeyleri yaşardı. Bir keresinde hız göstergesinin kadranının siyah zemin üzerinde 120'nin ötesine geçtiğine şahit olmuştu. Bunu bir kez yapınca ayağını gazdan çeker, hızın, vuruşların yavaş yavaş düşmesine olanak tanırdı. Ardından, o isim özürlü memnuniyetsiz oğlunun ve İsveçli eşinin münakaşa ettikleri eve dönerdi. Oraya ilk geldiklerinde Charlotte örnek bir eşti ve Nick halinden çok memnundu. Ancak haftalar sonra, o alçı bacağından çıkarıldığında, münakaşalar başladı. Televizyonun açılması bile salakça bir tartışmaya neden olabiliyordu. Özellikle de bu. Gün be gün, birbirlerine Fausto'nun son eşiyle arasındaki ilişkiye benzer şekilde davranmaya başlamışlardı, sanki oğlu onun başka bir yönüyle daha alay ediyordu.

Yapacak hiçbir şeyleri yoktu. hiçbir şey. Boş yere harcadıkları zaman Fausto Geraci'yi hasta ediyordu. Charlotte dışarı çıkıyor ve Nick'in parasını ihtiyacı olmayan şeylere harcıyordu. Bazen Nick kiralık bir araba kullanıyor, yoluna çıkan ödemeli telefonlardan görüşmeler yapıyor, o bar senin bu bar benim dolanıyor, ama çoğunlukla bir yere oturarak kitap okuyor ve ona mesaj getirmek için gelen adamlarla konuşuyordu.

Bir gün, Fausto eve geldiğinde, Nick'i o lanet olası yüzme havuzunu doldururken yakaladı. Fausto sadece kaşlarını hafifçe çatmakla yetindi, her ne kadar annesi kanser yüzünden güçsüzleşen kalbinin iflas ettiği anda o havuzda ölmüşse de, sevdiği bir şeyi yaparken hayata veda etmişti. Bu oğlanın böyle şeylerden haberi var mıydı ki? Kadının cesedini havuzdan çekip çıkartan o değildi. Bencil serseri. Nick havuzu sadece içinden yüzmek geçtiği için doldurmak istemişti. Ertesi gün Fausto eve geldiğinde, oğlu sadece bir deniz yatağına uzanıp yatmakla kalmamış, aynı zamanda Eddie Rickenbacker hakkında yazılan bir kitabı da okumaya başlamıştı. Biraz daha fazla alay! Haftalardır pilot hikâyeleri, yarış arabası pilotu hikâyeleri, denizde kayboluş hikâyeleri, havayolu manyetizma hikâyeleri okumuş durmuştu. Bu harikulade bir adamdı, Fausto Geraci inkâr edemez-

di: Tam bir Amerikan kahramanı, tüm iyi özellikler ondaydı. Eddie Rickenbacker'e lanet olsun.

Nick her iki kızına da, özellikle de babasına tapan ve büyük olasılıkla ilerde tıpkı zeki, evde kalmış bir kız kurusu olan halası gibi hiç evlenmemiş bir jimnastik hocası olacak olan zavallı Bev'e, sanki erkekmiş gibi davranıyordu. O ve Charlotte çocuklarını güneş altında her yere götürüyorlardı: Hayvanat bahçesine, sirke, konserlere, maçlara, filmlere –sanki onları şekillendirmeye çalışıyorlardı.

Yine de, her şeye rağmen bu küçük kızlar tıpkı birer şampiyon gibi kendilerini ortama kısa bir sürede adapte etmişlerdi. Mahalleden arkadaş edinmiş, okulda başarı sağlamış, ödevlerini tek başlarına yapmayı başarmışlardı. Çocukluklarından memnunlardı, ama ebeveynleri bunu göremiyordu.

Bir gün Charlotte Fausto Geraci'ye artık Long Island'a dönme zamanlarının geldiğini söyledi. Görünüşe bakılırsa oğlu yaşlı babasının duygularıyla uğraşabilecek durumda değildi. Fausto Geraci bir anda tükendi. Yaptığından gurur duymuyordu, ama hayatında ilk defa aklından geçenleri söyleyiverdi. Bu kızlar dönemin tam ortasında okullarını değiştirip oraya gelmişler ve çok başarılı olmuşlardı, ya şimdi ne olacaktı? Bu zavallı çocukların, henüz okul döneminin bitimine iki ay varken, *tekrar geriye* dönmelerini mi istiyorlardı? Ne kadar bencilce bir yaklaşımdı! Çocuklar açısından yeni bir ortama ayak uydurup kendilerini kabul ettirmenin ne kadar zor bir iş olduğunu bilmiyorlar mıydı? Buna göz yummayacaktı. Bırak Nick geri dönsün. Charlotte da öyle. Allah bilir oradakine nazaran New York'ta para harcanacak ne kadar çok yer vardı. Ama kızlar kalacaktı. Tüm hayatı boyunca başkalarının sorunlarına çözüm bulan Fausto Geraci'nin, birkaç ay boyunca bu iki küçük meleğin sorumluluğunu üstlenemeyeceğini mi düşünüyorlardı? Bu kadın gerçekten de bu konuda Fausto Geraci'nin yaptığından çok daha iyi bir iş çıkartacağına inanacak kadar salak mıydı?

Ona def olup gitmesini söylerken, evet, gerçekten de bir şeyleri yıkmıştı, ama bunlar kendi içinde bir şeylerdi. Gözlerinden akan yaşlar öfke gözyaşlarıydı. Şimdi o lanet olası çocukları, ona doktora görünmesini söylüyorlardı.

İşte, bir insanın doğruları dile getirmenin karşılığında aldığı şey buydu. Bir hiç. Fausto Geraci hayatında şu iki torun ve bir karavanda yaşayan, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen bir Meksikalı kadın dışında başka hiçbir şeyi olma-

yan biriydi. Ve şimdi kızlar gidiyordu. Fausto Geraci onları tren garına kadar kendi elleriyle bıraktı, onlara neşeli bir tarzda hoşçakalın diyerek el salladı. Oğlu ve o kadın arkalarına dahi bakmadı, hatta büyük kız da öyle. Ama Bev döndü, omuzlarını kaldırdı ve ona öpücük yolladı. Ne kadar güzel bir gülümsemeydi! Çok daha sık gülümsemeliydi, şu Bev yani..

Tren garına gittiği için Conchita ile birlikte yiyeceği öğle yemeğini kaçırmıştı. Ayrıca kendisini onun yanına gidecek kadar zinde de hissetmiyordu. Dönüp bomboş kalan evine gitti. Nerede otururbut otursun yalnız olacaktı, ama o verandaya alışmıştı. Bir süre sonra, diye düşündü, Conchita da yok olacak. Fausto Geraci havuza baktı. Bir ya da bilemedin iki –en fazla üç– Chesterfield King'in ardından o lanet olası şeyi boşaltacaktı.

Tarihçiler ve biyografi yazarları Michael Corleone'nin gelişme çağlarında aldığı her cesur kararı, babasının zıttına aldığını sık sık dile getiriyorlardı. Deniz kuvvetlerine katılmak. Kay Adams gibi bir kadınla evlenmek. Ailevi işlere Vito Corleone komadayken ve buna engel olamayacakken katılmak. Uyuşturucu ticaretine atılmak. Bazı kaynaklar, Michael Corleone'nin babasının ölümünü Barzini'ler ve Tattaglia'larla savaşa girmek için bir sebep olarak kullandığını dahi iddia etmişlerdi.

Michael'ın aldığı bir kararı ilk kez çiğnediği tek an, Nick Geraci'yi hayatta bırakmak olmuştu. Verdiği kararın sonuçları hakkında kim ne derse desin, başlıca dört sebepten dolayı, bu tam da babasının yapacağı türden bir şeydi.

Birincisi, tıpkı Michael'ın tahmin ettiği gibi, Geraci'yi Tessio'nun eski *regime*'sinin *capo*'su olarak isimlendirmek, Tessio'nun maalesef yerine getirilmesi gereken katlinin ardından süregelen küskünlüğün bir tarafa atılmasını sağlamıştı. Geraci, onun O'Malley'in ta kendisi olduğu konusunda en ufak bir fikirleri dahi olmayan, yalnızca onun Tucson'da yeni bir iş macerasına atıldığını düşünen – ki Geraci gerçekten de böyle yapmıştı - yoldaki insanlar arasında oldukça popülerdi. Corleone'lerin birkaç yerde bar sahibi olan adamları, bir polis yüzbaşısı ve Meksika'nın yasal başkanlarından birisi tarafından korunan bir eroin kaynakları vardı.

İkincisi, Geraci'ye karşı tetikte olmayı gerektiren nedenlerden her biri ya yumuşatılmış ya da ortadan kaldırılmıştı. Her

ne kadar Chicago, Los Angeles ya da San Francisco hiçbir zaman Geraci'nin öldürülmesi için adam yollamamış olsa da, o her zaman bu konuda tedirginlik yaşayacak, bu da onun saldırganlığını artıracaktı. Michael'a, Forlenza'nın o komik adam kaçırma operasyonunun ardından kendisini koruma altına aldığı, onu Tucson'da desteklediği ve New York'a geliş planlarını bizzat yürüttüğü için gerçekten minnettar görünüyordu. Ve şimdi şu Narducci Cleveland'ın sorumluluğunu üstlenmeye hazırdı, ancak bu noktada Geraci'nin Forlenza ile arasındaki bağların dikkate alınması gerekiyordu.

Üçüncüsü, Geraci organizasyona mükemmel derecede kâr getiren birisiydi. Onun insani tüm yönleri ve attığı adımlar sanki altın sızdırıyordu.

Dördüncüsü, Michael Corleone'nin barışa ihtiyacı vardı. Onun organizasyonu Birleşmiş Devletler Deniz Donanması değildi. Savaşta sonsuza kadar mücadele verebilecek kadar iyi ya da bunu destekleyecek derecede çok adamı yoktu. Geraci'yi hayatta bırakmak, Michael'ın New York'taki o ilk zirve toplantısında resmileştirilen barış anlaşmasının anahtar verisini oluşturan Louie Russo'nun kazadan sorumlu olduğuna ilişkin hissettirdiği sezgiyi perçinlemesine yardımcı olmuştu.

Öyleyse *ikinci* bir toplantıya ne gerek vardı? Böyle bir toplantıyı her yıl düzenlemek onlara ne kazandıracaktı? Ve neden toplantıların aynı yerde yapılması gerekiyordu?

Beyaz yalı baskılı çiftlik evine toplantıya katılmak için ilk kez gelen adamların, ertesi sene (ve gerçekten de, raporlara bakıldığında 1957 yılında yapılan toplantı olağan konuları kapsayan, neredeyse gereksiz denilebilecek konuların ele alındığı, 1956 toplantısının tarihi bir dipnot oluşturduğu, ancak 1958 ilkbaharında yapılacak toplantı açısından da hayati önem taşıyan öğeler içeren bir görüşme olmuştu) yine aynı yerde toplanmalarını gerektiren hiçbir zorunlulukları yoktu. Tartışıp çözüm getirmek amacıyla bir araya geldikleri konular, tartışılmış ve çözülmüştü. O gün karara bağlanan barış tarihi önemli bir anlam taşıyordu ve uzun süreliydi; o güne kadar, aileler arasında 1955-1956 yıllarındaki savaşla (ya da ondan iki önceki 1940'ların Beş Aile Savaşı ve 1933'teki Castellammarese Savaşı ile) kıyaslanacak bir vahşet yaşanmamıştı. Böyle bir toplantının daha önceden gelen bir emsali yoktu; zirve toplantılarının hepsi var olan bir soruna doğrudan çözüm bulmak amacıyla yapılmıştı.

Bu toplantıları her yıl yapma kararı, 1956'daki toplantıdan kısa bir süre sonra alınmıştı. Eğer hava durumundaki ani değişim, daha da önemlisi dışarıdaki o devasa domuz olmasaydı, bunlardan hiçbiri olmazdı.

Michael tüm iş konuları konuşulup bittiğinde oradan hemen ayrılmayı planlamıştı. Fakat saatlerdir pencereler açıktı. Yavaş yavaş dönerek kızaran o domuzun kokusu içeriyi doldurmuş, büyük bir mucize yaratmıştı. Clemenza – tıpkı orada bulunan herkes gibi – bundan tek bir dilim almadan uzun bir yolculuğa çıkacak türden bir adam değildi. Sarımsaklı ekmek kokusu yetişkin bir insanı, öyle olmasa bile en azından orada bulunan yetişkinleri ağlatabilecek kadar keskindi. Yine de ekmek harikaydı. Ayrıca elmalı pasta da vardı. Baharın ilk ılık günü gibi görünen zaman diliminde verilen gösterişsiz fakat davet edici bir ziyafet. İnsanlar o tarafa doğru hareketlendi. Bunun dışında davranmak, tam anlamıyla *infamita* olurdu.

Michael Corleone ensesinde buz gibi bir el hissetti. Russo, "Ben domuz yiyemem," dedi. Sesi neredeyse Michael'ın üç yaşındaki kızının ses tonu kadar alçaktı. "Çok üzücü. Ama eğer yersem," diyerek göğsüne vurdu, "daha da çok üzüleceğim. Gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyim?"

Diğer insanlar ziyafete yumulurken, ikisi çimenlik alanı boydan boya yürüdü. Russo'nun *consigliere*'si arabayı getirmeye gitti.

"Orada konuşmak istemedim. Yeniyim, biliyorsun. Yeni katılanlar susmalı ve dinlemeli."

Michael kafasını sallayarak onayladı. Aslına bakılırsa Russo toplantıda oldukça konuşmuştu.

O sıkıcı, yüksek ses tonuyla, "Ben senin gibi eğitimli bir insan değilim," dedi, "ama kafamı karıştıran bir şeyler oldu. Sen orada sonlara doğru *değişimden* bahsederken, ben konudan koptum."

"Diğerlerine işlerini nasıl yapacaklarını söylemek bana düşmez. Fakat bir gün diğerlerinin de sokak suçlarını kontrol altlarına aldıkları bir an gelecek, tıpkı İtalyanların İrlandalıları ve Yahudileri bastırışları gibi. Bazı şehirlerde her geçen gün kuvvetlenen şu zencilere bir bak."

"Chicago'da değil."

"Her neyse, karanlıktan çıkıp aydınlığa ulaşmak amacıyla kullanmadığımız sürece, daha çok güç ve refah kazanmanın

hiçbir amacı olmadığına inanıyorum. Ve benim yapmak istediğim de tam anlamıyla bu."

Akşam karanlığında kahkahalar çınladı. Çadırın yanındaki büyük siyah bir kayaya oturmuş olan Pete Clemenza ve Joe Zaluchi, çocuklarının evlilikleri hakkında konuşuyor, birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı.

"Şu karanlık aydınlık benzetmesiyle yeniden aklımı karıştırıyorsun."

Michael açıklamaya başladı.

Russo, "Hayır, hayır, hayır," dedi, "Benimle sakın *aptal* birisiymişim gibi konuşma."

Michael ne özür diledi, ne de bu önemsiz patlamayı kabullendi. Bu Chicago'dan gelmiş olsa bile, bir Don için hiç de alışıldık bir tavır değildi.

Russo "Sana durumu şöyle ifade edeceğim," dedi. "Bir gün çocuklarımızın parlamentoya girebileceklerinden, senatör, hatta başkan olabileceklerinden bahsettin. Maaşlarını ödediğimiz bu tür insanlara şimdi de sahibiz, biliyorsun."

Michael büyükelçiyi düşünerek, "Bu adam hiçbir zaman başkan olmadı," dedi ve içinden *henüz değil*, diye geçirdi.

Russo, "Henüz değil," dedi. "Bana öyle bakma. Senin Mickey Shea ile görüştüğünü biliyorum. Onun anlaşma yaptığı tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Don'lardan birkaçı onlara doğru bakıyordu. Michael'in ihtiyacı olan en son şey, birilerinin onun entrika çevirdiğini düşünmesiydi. "Geri dönmeliyiz," dedi.

Russo, "Ben *geri dönmeyeceğim*, hatırladın mı?" diye karşılık verdi, "Gidiyorum. Bak, söylemeye çalıştığım şey şu, en azından Chicago'da istediğimiz kişiyi seçtik ve bu insanlar masalarının başlarına geçtiklerinde onlardan almak istediğimiz her şeyi alacağız. Kontrolümüz altında olmayanlar *başka birileri* tarafından kontrol ediliyorlar."

Michael Corleone, *benimle sakın aptal birisiymişim gibi konuşma*, diye aklından geçirdi, ama bunu dile getirmedi.

Russo, "Öyleyse neden," dedi, "bunu çocuklarımız için isteyelim ki? Neden onların kukla olmalarını isteyelim? Bu kadar saf olamayız, biliyorsun, hiçbirimiz olmamalıyız, her ne kadar bazılarımızın garip hayalleri olsa da. Bunu anlamıyorum. Bunu azıcık da olsa anlamıyorum."

Çadırın altına toplanan insanlar onlara sesleniyordu.

Michael gülümsedi. "Hiç kimse diğerlerinin kontrolünden kaçamaz Don Russo. Biz bile."

Russo, "Sadece aklımdan geçeni söyledim," dedi. "Ve ayrıca..."

Clemenza, "Hey, Mike!" diye seslendi. "Uygun olduğunda, sana bir şey için ihtiyacımız var."

Michael Russo'ya, "Evet?" dedi.

Russo, "Uzun sürmeyecek," dedi. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak ve konuyu kapatmak istiyorum. Eminim ki, onun ve babanın birlikte iş yaptığı yıllarda, Capone'nin erkek kardeşim Willie ile diğer bir adamı Maranzano'ya yardım etmeye yolladığını biliyorsundur."

Demek ki görüşmenin asıl sebebi *buydu.*

Michael, "Böyle bir şeyden bahsedildiğini duymuştum," dedi. Bu yardım Vito Corleone'ye yapılan bir yatırımdı.

"Bu konuda Capone'yi suçluyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Şu New York'taki sorun, onu hiçbir şekilde ilgilendirmiyordu." Russo yumuşak ve küçük elini Michael'a doğru uzattı. "Baban tam olarak yapması gereken şeyi yaptı."

Michael da elini uzatıp onunla tokalaştı, daha sonra bu hareket öpücükle perçinlenen bir kucaklaşmaya dönüştü ve Don Russo çalışmakta olan arabasına bindi.

Michael geri döndüğünde, Clemenza, "Don Russo nereye gitti?" diye sordu. Diğer Don'ların önünde onu, "Becerensurat" olarak adlandıramamak Pete'i neredeyse öldürmüş olmalıydı.

Michael, "Domuz eti yiyemiyor," dedi.

Zaluchi "Bizim Yahudimizin Vinnie Forlenza olduğunu düşünüyordum," dedi.

Forlenza tekerlekli sandalyesinden "Yeter!" diye seslendi. "Eğer Las Vegas'a gönderdiğim Yahudiler olmasaydı, siz serserilerin çoğu kafanızı sokacak yer bulamazdınız."

Tampa Don'u Sammy Drago, "Eğer bizim yanımızdayken sürekli onlardan bahsettiğini işitmiş olsaydık," dedi, "onların bize kazandırdığından daha fazla para kazanırdık."

Forlenza iğrenmiş bir yüz ifadesiyle gitmesi için işaret etti. "Hey, Joe. Bizi oylama için çağırdın, haydi oylayalım."

Pete, barbekü ve iyi dostluk adına, her yıl bu uygulamayı yapmalarını önerdi, Joe Zaluchi anlaşma şerefine kadeh kaldırdı ve ilk oyu o verdi. Teki hariç dokuz komisyon üyesinin hepsi hâlâ oradaydı. Oylamada hemfikir oldular.

New York'a dönmeden kısa bir süre önce, Nick Geraci *Durango'daki Pusu* filminin setinde Fredo Corleone ile karşılaştı. Eğer kafanı kaldırıp dekora ve kablolara bakmazsan, içerdeki her şey yeterinde gerçekçi görünüyordu. Fredo'nun filmde ufak bir rolü vardı, ama henüz kostümünü giymemişti. Sallanır kapıların yakınında bir masaya oturdular. Oradaki tek insan onlardı. Dışarıda tek gözlüğü olan Alman yönetmen, çamurun rengini ve sertlik derecesini beğenmediği için adamın tekine bağırdı.

Fredo sabah gazetesini masaya fırlatırken, "Bunu gördün mü?" dedi. Atılan başlıkta, FİLM YILDIZI SOKAK SERSERİSİ BİR KOCAYLA BALAYINDA, yazıyordu. İlk iki paragraf Deanna Dunn'dan alınan zararsız sözlerdi. Üçüncü paragrafta Fredo'nun da filmde rol aldığı, "sahneye çıkan ilk kötü adam" olduğu yazıyordu. Bunun ardından, hikâye eski haberlerle doluydu, yıllar içerisinde çoktan New York gazetelerinde yer almış ve değişik kelimelerle süslenmiş haberler... Fotoğraflar bile vardı. Fredo, Vito'nun vurulmasının hemen ardından, kendisinin kaldırım kenarına oturmuş, yaşlı adamın hayatını kurtarmaya çalışmak yerine bas bas bağırarak ağlarken çekilen fotoğrafını tekrar ortaya çıkarttıkları için muhabirlere çok kızgındı. Fredo, "Ben *kötü adamı* oynamıyorum," dedi, "onu *taklit* ediyorum."

Geraci, "Aradaki fark ne?" dedi. "Eğer gazeteyi arar ya da yanlarına gidersen, basacak bir hikâyeleri olur, hem de gerçek bir hikâye. Bu her şeyi daha da kötü bir hale getirir. Bu arada, üzerindeki giysi oldukça hoş. Adamın var mı?"

"Sen daha kötü mü dedin? Öyle değil mi? Öyleyse benimle aynı görüştesin. Bu kötü. Hiçbir zaman *daha kötüye, iyiden* ya da *fena değilden* gidemezsin. En azından zaten *kötüde* olmadığın sürece."

Geraci, "Niye bu konuyu bu kadar önemsiyorsun ki?" dedi. "Bu lanet olası bir Tucson gazetesi."

"Tüm gerçekleri yanlış yansıtmışlar."

Tıpkı Deanna Dunn'ın artık "film yıldızı" olarak nitelendirilmediği gerçeği gibi. O oldukça verimli bir dönemi ardında bırakmıştı, şimdiki kariyeri ve görünümü o günleri aratıyordu. Geraci, onun sadece alabileceği tüm işlerin biteceği gün geldiğinde alıştığı yüksek hayat standardını devam ettirmek amacıyla Fredo ile evlendiğini düşünüyordu.

Dışarıda, yönetmen "Başla" diye bağırdı. Koca bir vagon tozlu yoldan aşağı tüm hızıyla inmeye ve Deanna Dunn çığlık atmaya başladı.

Fredo, "Bu senaryoya uygun," dedi. "Fontane ölür ve Dee Dee çığlık atar." Kadın, şerifin dul eşini oynuyordu. Johnny Fontane de papazdı.

Geraci, "Gerçekleri bilmek istiyorsan," dedi, "onları gazetelerden daha iyi yerlerden edinmelisin."

"Biz bir ay önce evlendik. Bu bir sır değildi ve çoktan balayına çıktık. Pembe ciplerle kumsala inilen Acapulco'da bir hafta sonu geçirdik."

"Kısa bir balayı."

"Biz meşgul insanlarız."

"Sinirine dokundum galiba, öyle mi?"

"Hey, kim balayında daha fazla zaman geçirmek istemez ki, bilirsin işte?"

Geraci, eğer Deanna Dunn gibi saldırgan bir kadınla otel odasına kapanmak zorunda kalacak olsaydı, uzun bir balayı istemezdi. Belki de kadını başından def ederek onu şimdi yaptığı gibi bağırtırdı. Yönetmen çekimi bir kez daha başlattı. Bu sefer Deanna'nın çığlıkları çok daha kuvvetliydi. Geraci, "Bugüne kadar hiç Accapulco'ya gitmedim," dedi. "Güzel bir yer mi?"

"Bilemiyorum. Tabii ki. Sanıyorum diğer birçok yer gibi." Fredo, havaalanında bir limuzine binerken çekilmiş fotoğrafının tam üzerini nişan alarak masaya yumruğunu indirdi. "Bana bunu açıkla, ha? Deanna rahat üç haftadır burada, ben ise sürekli gidip geliyorum, şimdi birdenbire şu lanet gazetelerde çıkan bu haberler de ne?"

"Bir film yıldızıyla evlendin Fredo. Başka ne olmasını bekliyordun ki?"

"Ben bir film yıldızıyla bir ay önce evlendim."

"Tanrı aşkına, sen de artık bir film yıldızısın."

"Aman sen de, bu sadece vakit geçirmek ve kıkırdamak için yapılan bir şey, yani rol yapmak diyorum. Kendimi sanki ikinci bir kişilik yakalamışım gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi?"

"Pekâlâ, neden benden eğlence dünyasında geliştirmeye çalıştığı bir geçmişi olan adam diye bahsetmiyorlar?"

Geraci, Michael Corleone'nin kelimelerini erkek kardeşinin ağzından işitiyordu. Michael, kendisininkine nazaran daha göz önünde olan Fredo'nun kimliğini Corleone'leri yasal –ya da

en azından görünüşte yasal– hale getirmeye yardımcı bir araç olarak kullanma yolunu seçmişti.

Geraci, "Bak," dedi. "Ben bu gazeteyi aylardır okuyorum. Bunu hiç kimse okumaz, güven bana."

Fredo güldü. Bir süre sonra yüzündeki gülümseme silindi. "Bu bir şakaydı, öyle değil mi?"

Geraci omzunu silkti ve ardından gülümsedi.

Fredo da gülümseyerek Geraci'nin omzuna sevecen bir tarzda vurdu, "*Coglionatore.*"

Üç hafta öncesine kadar, bu filmin set çalışmaları başlamadan evvel, Geraci Fredo ile çok seyrek görüşmüştü. O günlerde Fredo gözüne oldukça hoşlanılabilecek bir kişi gibi görünmüştü.

Fredo el oyması barın arkasına dizilmiş, şeffaf, etiketsiz şişeleri işaret ederek, "Sence şu viskilerin hepsi gerçek midir?" diye sordu.

"Nereden bilebilirim ki? Niye kendin gidip bakmıyorsun?"

Fredo bu fikri kaşlarını çatıp elini sallayarak reddetti. "Bu ihtiyacım olan son şey."

Geraci, "Aspirin ister misin?" dedi.

"Birkaç tane aldım."

"Zor bir geceydi her halde."

Fredo kafasını sallayıp aynı anda hem üzüntülü hem de şaşkın görünerek, "Bak sana ne anlatacağım," dedi. "Artık her gece bir diğerine benzemeye başladı."

Geçen gece eşlerini de alarak her zamanki gibi şehre inmişlerdi. Bir kapris uğruna Meksika'ya gitmişler, oraya vardıklarında Deanna Dunn bir eşek şovu izlemekte ısrarcı davranmıştı. Charlotte, sırf bu yüzden Geraci ile sabahtan beri konuşmuyordu. Tüm bir gece boyunca, kim ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, Deanna Dunn'ın konuşmayı döndürüp dolaştırıp yine Deanna Dunn'a getirmiş olmasına sinirlenmişti. Geraci nedensiz bir şekilde konuyu değiştirmeye çabalamış, ancak değişiklikler ne kadar komik olursa olsun, kadın bunları yeni bir Deanna Dunn hikâyesi anlatması için verilen bir ipucu olarak algılamıştı. Eve döndüklerinde, Char onu kadınla flört etmekle suçlamıştı. Geraci ona karşılık vermemişti. Tanışıp yakınlaşacağı için heyecan duyduğu film yıldızının, koca kafalı, cırlak sesli ve sürekli kocasının –içten içe sıkıntı yaşarken gülümsemeye çalı-

şan Fredo hemen yanında oturuyordu– oral seksten hoşlanmadığından bahseden ve bir eşeğin Kızılderili genç kızı becerirken seyretmenin müthiş bir şey olduğunu düşünen bir kişi çıkması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer Charlotte ona biraz daha fırsat verseydi, Doğu Islip'teki karıların ne kadar vahşi geceler geçirdiklerini anlatmaya başlayacaktı.

Sokağın aşağısından korkunç bir çarpma sesi geldi. Kullanılan şu araba olmalıydı.

Fredo, "Telaşlanma," dedi. "Bu da senaryonun bir parçası."

Geraci, "Evet, tamam," dedi, "Eğer kazalar hakkında biraz hassas davranırsam beni affet."

Fredo, "Benim böyle bir kudretim yok," dedi. "Eğer bağışlanmak istiyorsan, bu işlere Mike'ın bölümü bakıyor."

Geraci şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Fredo'nun sesinde erkek kardeşine karşı hiçbir kızgınlık ya da küskünlük hissetmemişti. "Yani Fontane burada mı?"

Fredo olumsuz anlamda kafasını salladı. "Hayat hikâyesini yazdırmak için yazar yazar dolaşıyorlar, buna inanabiliyor musun? Dublörü de burada geberiyor."

Fontane'nin kendi film stüdyosuna karşı gösterdiği ilgisizlik gittikçe daha büyük bir problem halini alıyordu, fakat hayatında ilk defa bir çekimin tam ortasında toz olup gitmişti. Geraci, "Yani her şey bu kadar basit mi?" diye sordu. "İşe bu şekilde mi devam edecek?"

Fredo, "Bu işe bulaşmak istemiyorum," dedi. "Ben bir yandan Dee Dee'yi dinliyorum, diğer yandan erkek kardeşimle ve başka bir taraftan da lanet olası Hagen'le uğraşıyorum."

"Yani üç taraftan da sıkıştırıldın, öyle mi?

Fredo, "Öyle görünüyor," dedi. "Bu kimseye tavsiye edebileceğim bir hissiyat değil."

Ardından işler hakkında konuşmaya başladılar. Geraci, kendisinin New York'taki operasyonlar hakkındaki mesajlarını Fredo'nun etrafa yayacağını –tıpkı diğer karşılaşma ve görüşmelerde yaptığı gibi– umuyordu. Fredo bunu yapmak yerine ona bir gün önce yapılan barış görüşmelerini aktardı. Her şey öğrenilmişti: Geraci eve dönüyordu.

İşittikleri, bir kişinin vurulmadan hemen önce duyabileceği türden şeylerdi. Fakat eğer olacak şey bu olsaydı, neden Mike bu iş için Fredo'yu göndersindi ki?

Fredo, "İyi misin?" diye sordu. "Beni işitmiyor musun ne? Ben bu tür konuları öğrenen birisinin bulutların üzerinde uçmasını beklerdim."

Işıkçı tayfasından birkaç adam içeri girip bazı hazırlıklar yapmaya başladı. Destek elemanları yerlere talaş serpti, kumar masalarını, iskambil kâğıtlarını, kirli bardakları yerleştirdiler ve muhtemelen rahmetli olan bir piyano sanatçısının plağını çalmaya başladılar. Geraci, "Her şey gittikçe daha karmaşık bir hal alacak, işte o kadar," dedi. "Eve mi gidiyorsun?"

Fredo ses tonunu alçalttı. "Hey, Stracci'lerle aran nasıl? Demek istiyorum ki, bilirsin işte, nasıldınız? Tüm bunlar olmadan önce. Bunu sormamın bir sebebi var."

"Burada birlikte çalıştığım insanlar var." Siyah Tony Stracci'ye haraç vermeseydi, uyuşturucular Jersey'den çıkıp New York'a bu kadar sorunsuz giremezdi. "Neden sordun?"

"Bir önerim var. Senin açından da faydalı olabilir. Yeni bir kazanç kapısı. Bugüne kadar karşılaştığın en müthiş şeylerden birisi olabilir. Mike'la konuştuğumda zar kullanılmayacak dedi, fakat seni tanıdıkça, seninle bir olup bu konuda onun fikrini değiştirtebileceğimizi düşünmeye başladım."

"Bilemiyorum Fredo." Geraci belli etmediğini umdu, fakat resmen şok olmuştu. Fredo kendini bu kadar az tanıyor olmasına rağmen, ona birlikte Michael Corleone'ya meydan okuyabilecek kadar sempati duymuştu. "Eğer Don istemediyse..."

"Bu konuda telaşlanma. Bu işle ben ilgileneceğim. Onu hiç kimsenin tanımadığı kadar yakından tanıyorum."

Geraci, "Eminim ki bu doğrudur," dedi. Bu kadar aleni bir sadakatsizlik, kendisini bazı konularda rahatsız hisseden kişilerden gelmiş olsaydı durum oldukça şaşırtıcı olurdu. Ama ya *sottocopo*'dan geldiğinde? Ya Don'un erkek kardeşinden geldiğinde? "Sana karşı açık davranmam gerekli Fredo. Ben tutup da..."

"Senin söylediklerine önem veriyorum ama beni bir dinle, tamam mı? Pekâlâ. İşte geliyor. Sen bir avukatsın, öyle değil mi? San Francisco'da insanları saklamanın yasalara aykırı olduğunu biliyor muydun?"

Hayır, o avukat değildi, ama Geraci bu düzeltmeyi yapmaya dahi tenezzül etmedi. Tam o sırada Deanna Dunn koşturarak sallanır kapıdan içeri girdi.

"Barmen," diye hırıldadı, "bana en iyi viskinden ver."

Geraci, "Bu oldukça başarılı," dedi, çünkü gerçekten de

öyleydi. Tam anlamıyla o filmde, bir boksör olan kaba saba, kötü adamı canlandıran aktörü taklit etmişti.

Fredo, "Bunlar gerçek viski şişeleri değil," dedi.

Kadın, "Senin şu gerçeğe olan bağlılığın," dedi, "çok hoş. Silkinip sıyrıl şundan, tamam mı?"

Fredo karısını dikkate dahi almadan Geraci'ye dönüp "Ah," dedi, "neredeyse unutuyordum." Kendi ceketinin klapalarını tuttu. "Bir adamım var. Beverly Hills'te yaşıyor ama bazı şeyleri ayarlaması için onu Vegas'a gönderdim. Hakkında edindiğim bilgilere göre, o Fontane'nin de adamı."

Deanna Dunn, "Senin tam aksine," dedi, "Johnny'nin pantolonunu özel siparişle diktirmesi lazım. Aksi takdirde üzerine uymaz, çünkü onun aleti..."

Fredo üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bu doğru."

"Büyükmüş, öyle mi?" Geraci, Fredo'nun karısının böyle bir şey söylemesine göz yumduğuna inanamıyordu.

Fredo, "Öyle söylüyorlar," dedi.

"Söyleyenler kimler?"

"Ah, *şekerim.*" Deanna Dunn bir sandalye kaptı ve bacaklarını olabildiğince açarak üzerine oturdu. "Kimler söylemiyor ki?" Kaşlarını sağa sola oynattı.

Geraci, Fredo'nun gözlerinden sinirlendiğini anladı, fakat gülümsemesi suratına takılıp kalmıştı.

Deanna Dunn, "Margot Ashton ile birlikte bir film çevirmiştik," dedi. "O zamanlar hâlâ Fontane ile evliydi. Yönetmen –Flynn, şu şişko Mick ayısı– Johnny Fontane gibi elli kiloluk sıska bir güçsüzle birlikte olduğu için sürekli onunla dalga geçiyordu. Bu oldukça eski bir hikâye, bilirsiniz işte. Ve Margot herkesin önünde, oldukça yüksek sayılabilecek bir ses tonuyla, "Sıska olabilir, fakat boyutları mükemmel. Elli kilonun kırkı Johnny ise onu da penisi," demişti."

Fredo tiz bir kahkaha attı.

Geraci, "Bayan Ashton, çok sempatik bir kadın," dedi. *Ve sen Bayan Dunn, on kilo Deanna ve kırk kilo koca bir kafa.*

Deanna, "Doğal olarak," diye sözlerine devam etti, "o bunu söyledikten sonra, onun konuyu abartıp abartmadığını anlamak benim açımdan şart oldu."

Geraci'nin o güne kadar surat ifadesinin Fredo Corleone'ninki gibi hızlı bir şekilde neşeden umutsuzluğa dönüştü-

günü gördüğü tek kişi, güzel kızlarıydı, ama buna sadece onlar bebekken şahit olmuştu.

"Ve sizin gibi mükemmel insanların önünde, şunu büyük bir memnuniyetle açıklayabilirim ki ben..."

Geraci, "Eve gitmem lazım," dedi ve öyle de yaptı. Detayları San Francisco'da başka bir zaman öğrenirdi.

Pete Clemenza'yı sürekli olarak rahatsız eden bir nokta vardı.

Kumdaki Kale'deki o gece. Fontane, Buzz Fratello ve Dotty Ames'i izlerken, Mike Hagen'le uçak kazasına ilişkin telefon görüşmesini yapmadan hemen önce. Neden Mike Hagen ile konuşmaya *henüz* başlamadan, Clemenza'nın omzuna dokunarak gitmeleri gerektiğini işaret etmişti ki? Kalkıp gitmesi gerekeceğini nereden ve nasıl biliyordu?

Clemenza, bu konuda hiçbir zaman, hiç kimseye, hiçbir şey söylemeyecekti.

Fakat üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir şeydi bu. Bu gecenin ikisinde bir insanı ipek pijamalarıyla dışarı çıkartabilecek, güzel bir puro yaktırabilecek, terasın ışıklarını kapattıracak ve Cadillac'ından o lanet olası pisliği cilalayarak çıkarttıracak türden bir şeydi.

Bölüm Onbeş

TEMSİLCİLER MECLİSİ ÜYESİ –eyalet eski başsavcısı, sevgili Gümüş Eyalet'indeki muhalifi Cosa Nostra'ya karşı ihtiyatlı adam, Doomtown'da büyük bir arazideki çiftliğin sahibi– kendisine konulan korkunç teşhisi ilk kez hastanenin yeni tamamlanmış Vito Corleone Kanadı'nda öğrendi. Washington'a geri döndüğünde, bu konuda Bethesda Memorial'daki bir uzmanın görüşünü ikinci kez aldı. Teşhis aynıydı: Lanet olası kanser; lenfatik, ameliyat edilemez türde; altı aylık ömrü kalmıştı. Hastalığını gizli tutmaya ve onunla savaşmaya karar verdi. Oysa kanserin üstesinden gelebilecek tek kişi, sadece bir büyücü olabilirdi. Bir yıl sonra, o günkünden kırk dört kilo daha zayıf bir halde vefat etti. Genelde olduğu gibi, anayasal sorumluluğu kendi yerine bir halef atamak olan kişi, merhumun politik rakibinin ta kendisiydi. Vali, meşhur Las Vegas vekili ve finansçısı Thomas F. Hagen'e, kendi partisinin eyalet adayını göstermesini ve kongre tarafından verilen randevuyu kabul etmesini talep etti. Bay Hagen büyük bir nezaket göstererek, Nevada Eyaleti halkına hizmet verme şansı uğruna planlarını bir yana bırakmayı kabullendi.

Randevu çok sıkıcıydı. Konu Hagen'in bir Nevada sakini olarak ayrıcalıklarından ziyade, arkadaşlarıyla –o ortamda bu tür arkadaşları olan tek politikacı kendisiydi– olan ilişkileriydi. Ayrıca, Hagen kamu hizmet kaydı olmayan bir siyasi adaydı. Eyaletteki her gazete, hiç istisnasız, yapılan seçimi eleştiriyor ve göze çarpan tartışmalarla ihtilafları yazıyordu. Aday seçimleri başka karmaşaları da beraberinde getirmişti. Merhum temsilciler meclisi üyesi hiç rakibi olmadan çalışmalarına devam etmişti. Tartışma ve davalar gün geçtikçe çoğaldı, ancak kasımda yapılacak genel seçimler, Tom Hagen ve ölü bir adam arasındaki bir yarışmaya dönüşme yolunda gelişiyordu.

Güç kazanmak için, bazen en güçsüz gibi görünen kişileri dahi kontrol altında tutmak gerekir. Corleone'lerin yargıçları kontrol edebilme becerilerinin altında da bu uygulama yatıyordu. Her ne kadar rüşvet ve çürüyüş her sınıf insan arasında gelişmeye, kuvvetlenmeye devam ediyor olsa da, normal bir yargıç –medya bunu bilirse rahatlayabilirdi– normal bir insandan daha dürüsttür. Gerçek hayatta yargıçları kontrol altında tutmak zor ve pahalıdır. Ama yine de bu yapılabilir. Davalar, her yerde olduğu gibi, kendisine sıradan bir İspanyolca öğretmeninden daha fazla maaş bağlanmayan bir mahkeme memuru tarafından "gelişigüzel" dağıtılır. Bu gruptan insanların yüzde onunu ve yargıçların kayda değer bir bölümünü kontrol altında tutan birisi, çoğu memuru ve kötü alışkanlıklarından, karanlık sırlarından ya da ahlaksız tavırlarından dolayı zor durumda kalan stratejik konumdaki birkaç yargıcı avucunun içine alan birisinden çok daha az bir güce sahip demektir.

Gazeteler ise bunun tersine çalışır. Bazı muhabirler bedava bir yemeğe, affedilen kumar borcuna, hatta bir bardak buz gibi soğuk biraya dahi fit olabilirler. Ancak çoğunun mücadeleci bir çizgisi vardır ve herhangi bir şeye karşı hissettikleri sadakatin üstesinden gelecek kadar güçlü ve etkileyici bir haberle karşılaştıklarında kendilerini kaybederler. Neyse ki onlar da heyecanlandırılabilen, tıpkı tarlafareleri gibi sürekli birinden diğerine koşarak takip ettikleri yeni haberleri işitmeye istek duyan kişilerdir. Haberleri kontrol altında tutmak için, kişinin üst düzeyden birilerinin üzerinde yaptırımlarının olması gerekir. Medyanın hafızası kuvvetli değildir. Eğer bir hikâyenin üzerinden birkaç gün geçer, yeni bir tanesi onun yerini alıverirse, medyanın isteği eskisini kapatmak değil, yenisi üzerine daha fazla detaya erişmektir. Ya da daha yeni bir şeylere erişmek. Her hikâyenin ne kadar süreceğine, gazetelerde hangi sayfada yer alacağına karar veren kişiyi kontrol edeni kontrol ettiğinizde, haberleri siz yönlendiriyorsunuz demektir.

Birkaç gün sonra, siyah deri giyimli ve siyah favorileri olan çekici, garip görünümlü bir adam –Mississippi'den gelen popüler müzik dehası, bağıra çağıra zenci şarkılarını seslendiren beyaz bir çocuk– hayatında ilk defa Las Vegas'a geldi. Hagen ön sayfada yerini almış ve orman köylüsü duyarlılığının zayıf performansı ile tüm bunların sadece genç taşralının kariyerindeki sonu işaret etmekle kalmayıp aynı zamanda "rock'n

roll" olarak bilinen aşağılık, sözde komünizm geçici hevesinin dibe vurduğu spekülasyonuna ilişkin neşeli haberlerle süslü medyanın hayalinin de odak noktası olmuştu. Hagen'in yemin edip görevlerini devralmak için Washington'a uçtuğu gün, Nevada gazetelerinden sadece birinde ondan bahsedilmiş, bu makale Carson City'den beri peşini bırakmayan, iç sayfaların karmaşasından sıyrılıp çıkan, yasal savaşı meclis muhalefetinden ayırmaya çalışan bir muhabir tarafından yazılmıştı. Merhum meclis üyesinin partisi iç çatışma ve yasaklarla kuşatılmıştı, ayrıca ne zamanında adayını çıkartabilecek, ne de o kişiyi oy pusulasına sokabilecek gibi görünmüyordu. Meclis üyesi Hagen ise olaya çok daha vakiydi. Her ne kadar ofise Kasım oy pusulası başvuru tarihi dolduktan sonra başvurduysa da, gereken tüm belge ve dilekçeleri atanmasını takip eden hafta içerisinde tamamlayıp teslim etmişti. Mahkeme memuru, içinde bulunulan durum uyarınca, Hagen'in avukatlarının onun görev süresinde uzatma istemlerinin "olağan uygulama" dahilinde olduğunu dile getirmişti.

Don'lar ve altlarındaki üst düzey yöneticiler, gün geçtikçe ortaklık ya da hükümetlerdeki üst düzey yetkililer gibi davranmaya, onlara benzemeye başlamışlardı. Hagen, bunun Michael'ın istediği şey olduğunu zannettiği şey olduğunu biliyordu: *yasal* olmak. Michael, yoluna Hagen'in tavsiyeleri olmadan devam ediyordu. Hagen de, ihtiyaç duyulmadığı sürece fikirlerini kendisine saklayacaktı.

Hagen'in tam aksine, Michael hiçbir zaman kimseyle işbirliği kurmaya çalışmamıştı. Bu tür bir iş dünyasında, bir birliktelik kuran ve zarar görmeyen insan var mıydı ki? Çok ender. Ama ya "yasal" iş dünyasında? Hagen, Vito Corleone adına çalışmaya başlamadan önceki son aylarını avukatlık yapıp, "kabul edilebilir ölüm oranları" üzerine çalışarak geçirmişti: kanunlar daha güvenli, daha pahalı araçların satış bedellerine gereken onayı verene kadar, çalıştığı firma müvekkilleri tarafından üretilen arabalarla yapılan çeşitli kazalarda kaç masum insanın ölmesi gerekecekti, kim bilir. Bebekler, çocuklar, hamile kadınlar, yüksek maaş alan zeki beyaz adamlar: Hepsi araştırılmış, hepsi hesaplanmış, hepsi işten ayrılacağı gün teslim ettiği rapora işlenmişti. Bu insanlar, ölmeyi hak edecek ne yapmışlardı?

Hükümetin durumu daha da kötüydü, Hagen daha orada çalışmaya başlamadan önce bunun farkına varmıştı. "Maine'i Hatırla"yı hatırlıyor musunuz? Bu Birleşik Devletler hiç olmayacak bahaneler yüzünden savaşa girsin ve o günlerde başta olup da sorumluluk taşıyan insanlar, zengin arkadaşlarını daha da zenginleştirebilsin (yalanı ulaşabileceği her yere ulaştıran gazetelerdeki nüfuzlu kişiler de dahil olmak üzere) diye uydurulan büyük bir yalandı. Bu uyduruk savaşta, mafya çatışmalarından kaynaklanan ölümlerin toplamından daha fazlası gerçekleşmişti. İnsanların İtalyanları büyük bir tehdit olarak görme sebeplerinin başında, işte bu olumsuz şartlar geliyordu. Diğer yandan, hükümetler hiç durmayan savaş için oylama yapıyor, enayiler kendi ekmeklerini yemekle yetiniyor, kendi gösterilerine dalıyor ve sanki bir demokrasi içerisinde yaşıyorlarmış gibi görünmeye devam ediyorlardı – bu o kadar büyük bir yalandı ki, Amerika'nın tamamen zenginler arasında yapılan perde arkası görüşmelerle yönetilmesi gerçeğini dahi bu kadar aşikar olmasına rağmen kabullenemiyorlardı. Neredeyse her seçimde, daha zengin olan aday kendisinden fakir olanı alt ediyordu. Daha fakir olan aday kazandığında, bunun sebebinin genelde onu destekleyen insanların rakibini destekleyenlerden daha zengin olduğu ve seçildiğinde kendisini seçen kişilerin maşası olmasına karar verildiği biliniyordu. Devam edin, alçakları oylarınızla başa getirin. Sonra da olanları görün. Daha da önemlisi, ne olmadığını görün. Bu onun sloganı olmalıydı: *Hagen Meclis Üyeliğine Aday. Nelerin Olmadığını Görün.*

Hagen, o güne kadar dünyada Amerikan hükümetindekinden daha mükemmel bir para sızdırma düzeni görülmediğinden emindi. Örneğin hükümeti dava etmek oldukça zordur ve eğer kazansan bile, eline ne geçer ki? Al sana bir milyon papel. Sonra vergileri iki milyona çıkartırlar. Artı, iş ticarete gelip dayandığında, birileri bir yerlerde onların ikinci kalite mallarını satın almalı. İnsanlar hükümete karşı ne yapabilir ki? O sizindir, o sizsiniz, ona mahkûmsunuz, işte o kadar.

Yıllardır, Hagen, onların ölü gözlerinin içine bakarak ve o insanların ruhsuz birer fırsatçı haline dönüşmelerini gözlemleyerek, politikacılarla işbirliği yapıyordu çalışıyordu. Tüm bunlar Hagen'in bu adamların ofislerine girip, eğer kendi açılarından en kazançlı sonucu elde etmek istiyorlarsa tüm olanları kabullenmekten başka çarelerinin olmadığını onlara açıklamadan

çok önce başlamıştı. Adamlar –çok ender de olsa kadınlar– da onun sözlerini hiçbir itirazda bulunmadan kabullendi, Hagen'e teşekkür ettiler, elini sıktılar, şu kamu hizmeti verenlerin takındığı tarzda bir gülümseme takındılar ve ne zaman isterse ziyaretlerine gelebileceğini söylediler. Eğer Hagen aynaya baksa ve kendi gözlerindeki bakışı görebilseydi, tam alnının ortasına bir kurşun sıkabilirdi.

Hagen hiçbir zaman seçimi kazanan daireyi Nevada Eyaleti'nin dışında tutmayı düşünmedi (hatta bunu yapmaya gönülsüzdü) ve eğer selefinin ölümüyle beliren beklenmedik fırsat karşısına çıkmasaydı bunu hiçbir zaman yapmazdı. Nevada halkı Tom Hagen'i mecliste görünce çok rahatsız oldu –ama yine de karısı Theresa kadar rahatsız olmamışlardı. Onun bu göreve getirilişinin eleştirilmesi, her ne kadar bir süre sonra sonlandıysa da, Theresa için çok fazlaydı. Tüm bunların çocuklar üzerinde bırakacağı etki, onu telaşlandırıyordu. Ve bir Washington eşi olma fikri de onu ürpertiyordu. Kocasına, "Her zaman istediğin şeyi elde ediyor gibi görünüyorsun," dedi, "ve ben seni bunu ne kadar istemediğini bilecek kadar iyi tanıyorum." Hagen inkâr etmeyi denedi, ama Theresa her şeyin farkındaydı. Bu konu üzerine düşünmek için daha uzun bir zamana ihtiyacı vardı. Çocukları aldı ve yazı anne ve babasıyla birlikte Jersey sahilinde geçirmek üzere evden ayrıldı.

Belki de tüm bunlar Tom Hagen'in her şeye isteksizce başlamasından kaynaklanmış, Washington'a gelişi kendi sisteminde bu yüzden bu kadar büyük bir şok yaratmıştı. Bindiği taksi Potomac'ı boydan boya geçerken, nerede olduğu ve kim olduğu kafasına birdenbire dank etti. Bu şehirde olup biteni tüm ayrıntıları ve gerçekliğiyle bilen birisi olan Hagen'in boğazına, Lincoln Anıtı'nı gördüğü anda bir yumru tıkanmıştı.

Otelinde geçirdiği ilk gecesinde, uyuyamayınca, suçu saat farkına ve içtiği kahveye yükledi, ama o sık sık uçak seyahati yapan bir insandı ve yeri geldiğinde galonlarca kahve tüketirdi, buna rağmen ne zaman isterse o zaman uyuyabilirdi. Perdeyi açtı ve alışveriş merkezinin ışıklarını gördü.

O bir milyonerdi. Ayrıca Birleşiş Devletler Temsilciler Meclisi üyesiydi. Gülmeye başladı.

Ardından giyindi.

Hissettiği dürtü derinden geliyordu, yapmak üzere olduğu

şeyin savunulamayacak kadar hissi bir şey olduğunu henüz düşünemeden kendisini asansörde buldu.

Bunun hiç kimseye anlatamayacağı türden bir hikâye olduğunu biliyordu.

Constitution Caddesi'nin karşısına geçti, bozuk yumurta gibi kokan Reflecting Havuzu'nun batı ucunda durdu. Işıklar sudan yansıyordu. Karşıdan gelen bir çift, el ele tutuşup öpüştü. Ne kadar müthiş bir güzellik.

O bir *yetimdi*, işte böyle. On yaşındayken, annesi kör olmuş, bir süre sonra da ölmüştü. Babası ölesiye içmeye başlamıştı. Hagen yetimler yurduna verilmiş, oradan kaçmış, Sonny Corleone ile tanışıp arkadaş olmadan önce bir sene boyunca sokaklarda yaşamış, sonra Sonny onu tıpkı bir sokak köpeğini getirir gibi alıp evine götürmüştü. O günlerde, Sonny'nin babasının böyle bir şeyi kabullenmesi şaşılacak bir durumdu, fakat Hagen o kadar minnettardı ki, hiçbir şeyi sorgulamamıştı. O günden sonra, bu durum Hagen'in üzerinde hiç düşünmediği bir baskı yarattı. Annesi zührevi bir hastalıktan dolayı ölmüştü ve babası da şiddet uygulayan, saldırgan, ölümüne içen bir ayyaştı. Hagen, Vito Corleone tarafından bu becerileri henüz bilenip köreltilmeden çok önce, olaylar hakkında konuşmama ya da onları düşünmeme üzerine tam bir uzman olmuştu.

Fakat o gece her şey birdenbire onu rahatsız etmişti. *Vito* da bir yetimdi, Hagen'in Corleone'ler tarafından sahiplenildiği yaşlarda, o da Abbandando'lar tarafından sahiplenilmişti. Vito, *consigliere*'si olacak adamla aynı evde yetişip büyümüştü. Kendi evinde bu dinamiğin bir ayna görüntüsünü yeniden yaratmış, ilk olarak Sonny, ardından da Michael, Hagen'i bu rolde kullanmışlardı.

Hagen kollarını öne doğru uzatarak yavaş yavaş etrafında dönerek gördüğü her şeyi sindirmeye çalıştı. Lincoln Anıtı, Jefferson Anıtı, Washington Abidesi. Kongre binası ve bir şekilde onun yeni iş merkezi olacak yerin tepesine serpiştirilmiş gibi duran birkaç yıldız göze çarpıyordu. Hagen olduğu yerde, havuzun batı ucunda dikilip etrafında dönmeye devam etti. Tanrı'ya ya da ölüm sonrası yaşama veya dinsel hiçbir şeye inanmıyordu, fakat o an, hiç tereddütsüz, ölü, ağır ve hakikate uygun şeyin varlığını bir buz bloğu kadar net hissetti. Washington, Jefferson ve Lincoln. Son temsilciler meclisi üyesi. Sonny ve Vito Corleone. Bridget ve Marty Hagen. Kendi aileleri ve ilgi alanlarından daha büyük bir şeyler uğruna, kafa-

larına ya da kalplerine kurşun yiyen ismi bilinmeyen binlerce insan. Hayatları yok olan tüm insanlar –ne kadar önce olursa olsun, şimdi ismi Thomas F. Hagen olan bir temsilciler meclisi üyesi– mükemmel, kır saçlı bir yabancının bedeninde hayat bulmuşlardı.

Mecliste geçirdiği süre içerisinde, sık sık o ana dönüp düşünecek ve hissettiği keyfi hatırlayacaktı –genelde şaşılacak kadar çok kez, insanlar yabancıların yaşamlarını daha iyi bir seviyeye getirmeye kanuni ve hatta özgecil bir ilgi gösterirlerdi. Washington'daki ilk günleri, toy idealizmlerinin yerlerde sürünüp toza bulandığını, siyaset ve para gerçeklikleri karşısında unufakolduğunu seyredenlerin tersine, Hagen'in ezilip yok edilecek hiçbir ideali yoktu. Rüşvet vermek için son gelişinde uğradığı temsilciler meclisi üyeleri onu kongre binasında gördüklerinde, sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi kendilerini tanıttılar. Hagen bu işten inanılmaz derecede zevk aldı. Hayatını insanların içeri birer birer girdikleri ve onun yardımını istedikleri bir ofiste oturarak harcamıştı, bu yüzden gelenlerin domuzlukları ister istemez ona da bulaşmıştı. Diğer yandan, doğruluk, iffet ve fedakârlığın kısa ömürlü olduğu meclis binasında, her ne kadar gözü neredeyse hiç açılmayacak gibi görünen bir adam için bile, bu tür insanlar hemen hemen her yerdeydiler.

Buna rağmen Washington'da geçirdiği o ilk gecede, kafasını kaldırmış gökyüzüne bakarken, sonunda keyfi beklenmedik bir olayla kaçtı; kaburgalarının arasına dayanmış bir silah hissetti. Bu kafasında beyaz bir kovboy şapkası olan ve yüzünü bandana ile kapatmış bir zenciydi. Ayağında lastik tabanlı ayakkabıları vardı. Hagen onun kendisine yaklaştığını işitmemişti.

Adam, "Umarım kolundaki şu saatin senin için herhangi bir manevi değeri yoktur," dedi.

Hagen, her ne kadar Theresa'nın verdiği yıldönümü hediyesi olsa da, "Hayır, yok," diye karşılık verdi. Çok önemli bir yıldönümünde verilmemişti, fakat Hagen bu saati seviyordu. "Sadece bir saat işte."

"Lanet derecede hoş bir saat."

"Teşekkürler. Eminim ki senin koleksiyonunda bundan daha iyileri de vardır. Bu arada, şapkanı çok beğendim."

Adam Hagen'e boşaltılmış cüzdanını uzatırken, "Teşekkürler. Zenginsin, öyle mi?" dedi.

Hagen, "Şu ana kadar öyleydi," diye karşılık verdi. Üzerinde sadece birkaç yüz dolar vardı.

Adam arkasına dönerken, "Üzgünüm," dedi. "İş gereği, bilirsin işte."

Hagen adamın arkasından, "Tamamen anlıyorum," diye seslendi. Bu şehir daha önce hiç bu kadar neşeli bir kurbana şahit olmuş muydu? "Sana bol şans arkadaşım."

Hagen, Theresa'nın ebeveynlerinin Asbury Park'taki evinden, partisinin ulusal kongresinin yapılacağı Atlantic City'ye geçmek için kendisine yeterince zaman ayırmıştı. Yalnız Atlantic City'ye doğru yola çıktığında, trafik öyle bir arapsaçına dönüştü ki, sürekli saatine bakması için her tür sebep oluştu. Çalınan saatin yerine, Theresa'ya hiçbir açıklamada bulunmak zorunda kalmamak için, tıpatıp benzerinden satın almıştı. Ama onu da evde, komodinin üzerinde unutmuştu. Nerede bıraktığını gözünün önüne getirebiliyordu. Hemen kongre vekaletnamelerinin yanındaydı. Avucunun içiyle direksiyona sert bir şekilde vurdu.

Atlantic City'de bir otelde kalmaması oldukça komik bir seçimdi, fakat Hagen Theresa'nın eve geri dönmesini sağlamaya çalışıyordu ve kızları görmek de müthiş bir şeydi. Hatta oğlanlar bile onu gördüklerine çok sevinmişlerdi, garajın girişinde basket oynarlarken kızlar, arabalar, hatta çok sevdikleri o vahşi, zevksiz müzik üzerine konuştular. Theresa yaz sonunda eve dönüyordu – Hagen bundan pek emin değildi – ve hatta eğer Tom ona yeni modern sanatlar müzesi yönetim kuruluyla bir randevu ayarlarsa, çeşitli kampanya çalışmalarında boy göstereceğini dahi söylemişti. Ancak Hagen tüm bunlara erişebilmek için gerçekleştirmesi gereken gidiş gelişleri hafife almıştı, ve tabii ki onun ulaşmaya çalıştığı yere gerçekten zamanında varması gereken bir günde *doğal karşılanabilecek* en kötü trafiğe yakalanmıştı. Ayrıca bu zaman diliminde bazı şeyleri de unutmuştu. Eğer bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok şeyi yapmaya çalışmasaydı, emrinde çalışan kadrodaki şefle birlikte seyahat ederdi –valinin önerdiği, diğerlerinden farklı, ancak utandırıcı derecede becerikli ve çalışkan bir genç Harvard'lı– ve Ralph, son dakikada kızıyla birlikte kumsala koşan patronunun kafası ne kadar dağınık olursa olsun, onun hiçbir şeyi unutmamasını sağlardı.

Hagen aynaya baktığında ne kadar süredir aralıksız direksiyon salladığını farkında değildi, yüzü kıpkırmızı olmuş, terlemişti. Sanki her an kalp krizi geçirebilirmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Tarağını çıkarttı ve saçlarını düzeltti.

Park izin kartı yoktu, kongre salonuna giden ahşap kaldırımdan mümkün olduğunca uzak bir noktaya arabasını bıraktı. Oraya varana kadar terden sırılsıklam olmuş, inanılmaz derecede perişan bir görünüme bürünmüştü. O kadar ki, farklı kapıcılara karşı uyguladığı değişik yaratıcı taktiklere rağmen, Vali James Kavanaugh Shea'nın aday gösterme konuşmasına yetişememişti. Kalabalıktan yükselen gürültüye bakılırsa, her şey iyi gidiyor gibiydi.

Hagen, salonun kireçtaşı bina cephesine kazınan kelimelerin farkına ilk kez o zaman vardı: CONSILIO ET PRUDENTIA. Latince. "Nasihat ve sağduyu." *Consiglio. Prudenza.*

İşlerin gidişatına bakılırsa, eğer bir gün Yeraltı çeteleri kendi işi için böyle bir meydan kiralayacak olursa Hagen hiç şaşırmazdı. Şok geçirirdi, evet, ama sürpriz olmazdı. Eğer Hagen hâlâ *consigliere* olsaydı, kongredeki ilk işi değişik ailelerden gelen bu insanların toplanmalarının –evlilikler, cenaze törenleri, unvan kavgaları, bir gece kulübünün gizli sahiplerinin diğerlerini en büyük gösterilerle, en büyük isimlerle etkilemeye çalıştıkları ortamlar– sıklaşmaya başladığı, çok aleni bir hal aldığı, cenaze töreni için dahi olsa çok *şatafatlı* geçtiğini vurgulamak olurdu. New York'ta yapılan toplantıdan toplantıların yılda bir yapılması kararının çıktığını işitmişti. Bundan sonra sırada ne vardı? Basılı soyağacı sertifikaları mı? Canlı televizyon yayınları mı?

İçerden daha fazla alkış yükseldi.

Hagen derin bir iç çekti, ahşap kaldırımda ilerledi ve bankın bir köşesine ilişti.

Birkaç yüz metre ötede, işçiler o gece geç saatlerde Johnny Fontane'nin açık havada vereceği konser için kurulan geçici sahneyi hazırlamak için itişip kakışıyorlardı. Bir film seti ekibi de iş başındaydı –her ne kadar fazladan bir ödeme planı yapılmamışsa da, bu insanların maaşları Fontane'nin film şirketi tarafından karşılanıyordu. Adamlar basamaklı platformları ve sandalyeleri sırtlanıp kamyonları boşalttılar– ayrıcalıklar Stracci Ailesi tarafından kontrol ediliyordu.

Hagen konuşmayı duymasa da olurdu? Onun orada olma-

dığını kim anlardı ki? Eğer Tom Hagen ve onun müzakere becerileri olmasaydı, büyük olasılıkla Chicago'da yapılacak bir kongre ne tür bir fark yaratırdı? Bu konuda övgüyü diğer insanlar almışlardı ve Hagen'in hoşuna giden şey de buydu. Olaylar karşısında övgü toplamak onun doğasına aykırıydı, tıpkı onun için oy kullanacak kadar demokrasi içerisinde yaşadıklarını düşünen aptalları elinde tutmak isteyen bir adamın yapması gerektiği gibi.

Alnını sildi, mendilini sıktı ve ardından tekrar sildi. Müzakere görüşmelerini Hagen yapmıştı, ama uygulanan plan Michael Corleone'nindi ve bu –kongrenin Atlantic City'de yapılmasını sağlamak– onun vurduğu ana darbe olmuştu. Her şey rayına girmişti. Bu eyaletteki parti işleyişini Stracci'ler kontrol ediyordu. Fakat Siyah Tony (çocukluğundan beri saçlarını siyaha boyardı) New Jersey dışındaki bağlantılarından yoksundu ve Corleone kontrolü altındaki politikacıların kendisine verdikleri tam desteğe minnettar kaldı. Stracci'ler de bu durumdan normalde olduğundan çok daha fazla kazanç sağladılar, çünkü Jersey sınırları dahilindeki yasadışı kumarhaneler kadar, Atlantic City'deki keten kumaş hizmetlerini ve atık kaldırma işlemlerini de kontrolleri altına aldılar. Bu Corleone'ler ile Don Stracci arasında güçlü bir arkadaşlığın temellerini oluşturdu, ayrıca Ace Geraci yönetiminin kaçakçılık işlemlerinde Stracci rıhtımlarını kullanmasına olanak tanıdı.

Vali Jimmy Shea, kongreyi ve bu uygulamanın beraberinde getirdiği ekonomik kazançları New Jersey'e taşıdığı için büyük övgüler aldı. Mükemmel konuşması canlı olarak üç yayın istasyonu şebekesinde, daha tanınmışlarında konuşmasının yayınlanması için yapması gereken harcamalara gerek kalmaksızın yayınlanmıştı. Tüm bu iyiliklerin karşılığı olarak, erkek kardeşi Danny (babasının kimin namına bu işe karıştığını bilmeden) son cinayetlerle ilgisi olan ailelerin davalarının kısa zamanda sonuçlanmasına yardımcı oldu. Ve (tekrar vali ile birlikte) Jimmy Shea, Atlantic City'de kumar oynamayı yasallaştırmaya bir noktaya kadar karşı çıkmayacağını belirtti. Şimdi, yapacağı iyi bir konuşmayla Jimmy Shea, seçilmesini Cosa Nostra'ya borçlu olan –bunu ister biliyor olsun, ister olmasın– ilk Amerikan başkanı olmak için gereken altyapıyı oluşturma fırsatını yakalamıştı.

Nasılsa bunu önünde sonunda öğrenecekti, bu kesindi.

Salondan tekrar büyük bir alkış sesi yükseldi. Sesi olduk-

ça boğuk çıkan bir bando mızıka takımı, "Vahşi Mavi Boşluğa Doğru"yu çalmaya başladı.

O akşamüzeri barışa vedaydı. Hagen bu işteki kilit adamdı, peki sonuçlanma aşamasında kendisini nerede bulmuştu? Bir bankta, ahşap kaldırımın karşısında, dışardan içeri bakarken. Daha önce hiç kongre salonuna adım atmamıştı. Ona dünyanın en büyük borulu orgunun orada bulunduğu söylenmişti. Her sene, Hagen'in televizyondan seyrettiği Amerika Güzellik Yarışması bu salonda yapılıyordu. Alabama güzeli fırsat (kapıyı çalıyordu!), çocuklar (onlar gelecekti!), eğitim (her şey bunun için!), iyi bir hayatın anahtarları (sıkı çalışmak! kiliseye gitmek! aile!) ve dünya barışı (ölmeden önce görebileceğimiz bir şey!) üzerine dile getirdikleriyle Vali Shea'nın söyledikleri arasındaki tek fark, hiç şüphesiz Shea'nın bunları yüksek topukların üzerinde mayolu bir halde aktarmak zorunda olmayışıydı.

Canı cehenneme. Hagen'in neden bunlara kafa yorması gerekiyordu ki?

Hagen büyükelçinin ana balo salonunu kiraladığı otele doğru yürüdü, oraya olması gerekenden erken varacağını tahmin etti, fakat belki de bir içki içebilecek kadar zamanı kendisine kazandırabilirdi. Üzerinde sendikanın logosu olan mavi kadife bir afiş delegelere hoş geldiniz diyordu, büyükelçi hiç ses çıkartmadan tüm harcamaları karşılamıştı. Salon daha şimdiden şaşırtıcı denebilecek kadar kalabalıklaşmıştı. Jimmy Shea konuşmasını bitirmişti, sayıları gittikçe artan insan seli aralıksız içeriye akıyor, valinin ne kadar ilham verici olduğundan bahsediliyor, kabul yerine aday gösterme konuşmasını yapmasının yazık olduğu vurgulanıyor, belki de Shea'nın –genç, çekici, bir savaş kahramanı– partinin bir kurban gibi ortalarda dolaştırdığı şu sıkıcı Ohio'lu şirretin aksine, kasımda şansını deneyebileceği konuşuluyordu.

Hagen bu insanların bazılarının birer kandırmaca olduğunu, başarılı olsun ya da olmasın Shea'nın konuşması hakkında güzel şeyler söylemek için para aldıklarını biliyordu. Ayrıca Shea'nın savaş kahramanlığının da, o günlerde gazetelerde yayınlanan haberlerin yoğunluğu ve doğası sebebiyle, medyanın zihninde büyütüldüğünün farkındaydı. Bunlar Hagen'in bilfiil kaleme alınmasını sağladığı yazılardı. Ayrıca, Washington'da çok kısa bir zamandır bulunuyor olmasına rağmen, bu "sıkıcı Ohio'lu şirret"in onurlu ve müthiş bir adam olduğunu da biliyordu. Hagen'in, başkan olmakla genç ve çekici olmanın arasın-

da ne tür bir alaka olduğu konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Hagen sulandırılmış duble viski aldı, içeriye bir göz atarak kimin elini sıkmanın onun açısından daha akıllıca olacağını anlamaya çalıştı. O sırada kapıda bir gürültü patırtı oldu, neşeli çığlıklar işitildi. Hagen o tarafa döndü ve bunu yapar yapmaz bir el onu omzundan yakaladı.

Beyaz bir ceket giymiş olan Fredo Corleone, "Vay, benim temsilciler meclisi üyem!" dedi. "Hey, adamım, eğer sana oy vereceğime söz verirsem, bana bir imza verir misin?"

Hagen ağzını Fredo'nun kulağına yaklaştırdı. "Burada ne işin var? Annen nasıl?"

Fredo sarhoştu. Kapıya doğru parmağını sallayarak işaret etti.

Hagen'in beklediği gibi içeri Shea girmedi. Johnny Fontane, geniş arkadaş çevresiyle birlikte oradaydı.

Fredo, "Johnny ile birlikte geldim," dedi.

"Ya Annen?" İki hafta önce, Carmela Corleone beyin kanaması olduğu anlaşılan bir rahatsızlıktan dolayı hastaneye kaldırılmıştı. Başlarda bunun üstesinden gelebileceği beklenmiyordu, ancak başardı. Hagen'in en son orada bulunduğu zamanlarda, Fredo ona New York'ta kalacağı ve olayların gelişimini izleyeceği yönünde söz vermişti, ama işte oradaydı; orada.

Fredo, "Oldukça iyi," dedi. "Eve döndü."

"Eve döndüğünü biliyorum. Neden evde onun yanında değilsin?"

"İnan bana, orada yalnız değil."

Hagen bundan şüpheliydi. Connie Corleone Ed Frederici'yi terk etmiş, sarhoş bir çapkınla Avrupa'ya uçmuş, ona sadece bir telgraf ve çiçek buketi yollamıştı. Carmela'nın halası o sene başında vefat etmişti. Mike ve Kay bir süre orada kalmış, ama sonra mecburen Nevada'ya dönmüşlerdi. Gitmeden önce bir hemşire tutmuşlardı. Carmela'nın yanında aile fertlerinden sadece Sonny'nin kızı Kathy vardı, o da Barnard'daki bir öğrenci yurdunda kalıyordu.

Hagen, Fontane'nin etrafındaki arkadaşlarının gerisine doğru işaret etti –orada Los Angeles'taki bir kulübün sahibi ve Jackie Ping-Pong'un ortağı Gussie Cicero ile Chicago'dan gelen iki adam dikiliyordu. "Peki, *onların* burada ne işleri var?"

"Onlar da Johnny ile birlikte geldi."

"Tekrar mı geldiler?"

"Gussie, Johnny onunla evlenmeden önce Margot Ashton ile evliydi, hatırladın mı? Ve şimdi ikisi de benim arkadaşım. Rahatla Tommy. Bu bir parti, anlarsın ya. Allah aşkına, konuşmayı dinledin mi?"

Fredo'nun kongreye giriş izni mi vardı? "Sen dinledin mi?"

"Televizyondan. Gussie ile Johnny'nin oturdukları çatı katındaydık. Geçen gece Jimmy ve Danny de oradaydı. Bir gün sen de onlarla tanışmalısın."

Hagen daha önce hiç böyle bir davet almamıştı, bu konuda hiçbir fikri yoktu. "Jimmy ve Danny Shea mı?"

"Sen kimlerden bahsettiğimizi zannediyorsun? Tabii ki Jimmy ve Danny Shea."

Hagen bu görüşmeyi daha sonra yapması gerektiğini biliyordu. Bu aşamada, göreve atanmasının hemen ardından herkesin arasında bir merhabadan daha fazla şeyler söylemek hoş karşılanmayabilirdi.

"Nerede kalıyorsun?"

Fredo, Annie McGowan'ı ve onun meşhur iri göğüslerini işaret ederek, "Bunlar bugüne kadar gördüklerin arasında en büyükleri mi, yoksa daha irilerini gördün mü?" diye sordu. Bahsedilen kişi, Fontane'nin hemen arkasında yürüyen, Fontane'nin Uyuşukçatlak olarak adlandırdığı komedyenin yanındaki kadındı. Onun açılıştaki rolü Johnny'ye verilmişti, ama her nedense hâlâ Fontane'nin maiyetinin bir parçası olmaya devam ediyordu. Annie McGowan, ismini insanların büyük göğüslü kadın fıkralarında kullandıkları gittikçe yaşlanan Mae West'ten almıştı.

"Gitmeliyim Fredo."

"Onunla daha önceden tanışmış mıydın?"

Hagen, "Bir kez," dedi. "Beni hatırlamayacaktır."

Sonunda Jimmy Shea içeri girdi, bir tarafında babası diğer yanında ise erkek kardeşi vardı. İçerisi alkıştan çınladı ve, "Vahşi Mavi Boşluğa Doğru" kayıttan çalınmaya başlandı.

Fredo, "Shea ve Hagen 1960'ta!" diye bağırdı.

Hagen'in görebildiği kadarıyla, Fredo kendisinden geçmişti.

Hagen sıyrılıp oradan uzaklaştı. Daha şimdiden salon dolup taşmıştı. Doğru insanlarla tokalaşmaya çalıştı fakat bunu başarmak çok zordu. Elinden geleni yaptı, ama senatör, meclis üyesi ya da üst düzey yetkili olduklarını hatırladığı birkaç kişi-

ye elini uzattığında, boş bakışlarla karşılaştı. Nevada delegasyonuna ait kişileri bulmaya çabaladı – bir tek bu kişiler, onun konuşma sırasında salonda olmadığını fark etmiş olabilirlerdi. Orada sadece Beatty'den – orası her neredeyse - gelen bir okul öğretmenini gördü.

Kadın, gürültüyü bastıracak şiddette bağırarak, "Ölüm Vadisi'nin girişinde," dedi.

Hagen, "Ah, tamam," diye karşılık verdi. Beatty'nin övünülecek nesi vardı ki?

Kadın, "Madenler," dedi. "Orada, her ne kadar bir kısmı kapanmış olsa da, bol maden var."

Hagen birdenbire ağzından, "İşte bu yüzden alçakları oylarımızla dışarıda bırakmalıyız," cümlesini kaçırıverdi.

Kadın kaşlarını çattı. Bunu ya *alçaklar* kelimesi yüzünden, ya da kendisini onun oylarıyla dışarıda bırakmak istediği alçaklardan birisi olduğunu düşündüğünden yapmıştı, ancak Hagen henüz özür dileyemeden kadının yüzü aydınlandı. Gözle görülür bir zevkle, "Sen mükemmelsin!" diye bağırdı.

Hagen'in arkasından Vali Shea'nın yüzündeki o büyük gülümsemesiyle gittikçe yaklaşmakta olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Shea gülümseyen yüzünü öğretmene çevirdi, başparmağıyla bir zafer işareti yaptı, "Teşekkürler, sizi görmek ne güzel," dedi ve kadının omzuna hafifçe dokundu. Sonra vali Hagen'in elini sıktı –daha önce tanışmamışlardı– ve henüz avucu gevşemeden gözlerini kalabalıktaki diğer kişiye kaydırdı. İşte olay buydu. Öğretmenin yüzündeki kartpostalvari bakış, Hagen'e siyasete ilişkin ani bir ders verdi. Genç ve çekici olmanın başkan olmakla bir alakası yoktu, bundan daha çok seçilmekle alakalıydı.

Hagen uzanıp kadının kulağına doğru eğildi. "Görüyorum ki Vali Shea'nın konuşmasına tanık olmuşsunuz."

Kadın tekrar kaşlarını çatarak, "Bir konuşmaya tanık olunmaz, işitilir," dedi.

Hagen, "Doğru," diye karşılık verdi.

Kadın dudaklarını Hagen'in kulağına yaklaştırdı. "İzin verin size biraz daha zaman kazandırayım bayım," dedi. "Hayatım boyunca hiçbir zaman parti sınırlarının içine girmedim, fakat sırf rakibinize oy verebilmek için kasım ayında bunu yapacağım."

Kadın, gözleriyle ima ettiği küçümsemenin altını çizerek, geri çekildi.

Şimdi Hagen'in ne söylemesi gerekirdi, *Hanımefendi, benim rakibim ölü!* Kadının omzuna nazikçe vurarak, "Pekâlâ, tamam," dedi. Farkında olmadan Shea'yı taklit etmişti. "Sizi görmek güzeldi."

Hagen kalabalığın arasından süzüldü. Bu derece kalabalık bir salon için, barda neredeyse hiç kimse yok sayılırdı. Hemen herkes aval aval etraftaki kutlamaları seyrediyordu.

Fontane, Shea ve Annie McGowan masaya tırmandı. Fontane ve Shea kol kola girmişlerdi, Annie ise bir kenara çekilmiş, ellerini önünde kavuşturmuş dikiliyordu. Hemen yanlarında, aşağıda duran büyükelçi, parmaklarını ağzına soktu ve kuvvetli bir ıslık çaldı. Hagen'in, ona bakınca adamın çıplak halde havuzun kenarında bronzlaşmış bir halde duruşunu anımsamaması mümkün değildi. Fontane herkese, "Güzel Amerika"yı söylerken kendilerine eşlik etmelerini rica etti.

Birkaç yıl önce, Hagen Andrew'u Schwartz'a, Annie McGowan'ı seyretmeye götürmüştü. O günlerde Andrew çok küçüktü ve kadının "Jojo, Bayan Peynir & Annie" kukla gösterisi yeni başlamıştı. Geçen yıl, Annie Danny Shea'dan ayrıldığında (adam zaten başkasıyla evliydi) ve Johnny Fontane ile bir ilişkiye başladığında, şarkıcı olabilmek için televizyon programına bir nokta koymuştu.

Shea elini sallayarak masadan aşağı indi. Fontane ve Annie oldukları yerde kaldı, sanki bir gösteriyi yeni sonlandırmış ve şimdi de New Jersey'in avantajlarını öven bir şarkı sözü yazmaya hazırlanıyor edasındaydılar.

Hagen ekibi tarafından hazırlanan, üzerinde –küçük, inci gibi bir el yazısıyla– o geceki kutlamalara katılacak olan partilerin, görüşülecek kişi isimlerinin sıralandığı listeyi çıkarttı. Yeterince şey görmüş, yeterince şey işitmişti. Artık ailesini görmek için Asbury Park'a dönüyordu.

Tam dışarı çıkacakken, girişte oturmuş, iki Chicago elemanı ve çoğunluk Miami'de çalışan, ekose ceketli Johnny bilmemkimle konuşan Fredo'ya rastladı.

Fredo, "Gidiyor musun Tom?" diye seslendi.

Tom ona oturduğu yerden kalkmamasını işaret etti. "Bu gece, geç saatlerde seni yakalarım."

Fredo, "Hayır, dur biraz," diyerek diğerlerinden izin istedi. "Seninle birlikte yürüyeceğim. Hemen geri dönerim baylar."

Fredo kalabalık koridor boyunca Hagen'in yanında ilerledi. Hagen normalden daha hızlı yürüyordu.

"Sana bir şey sormam lazım."

Hagen, onun geçen sene San Francisco'da yaşanan zor durumdan bahsedeceğini düşünerek, "Her şeyin icabına bakıldı," dedi. "Unutuldu, tamam mı? Dolayısıyla sen de unut."

Fredo "Bak. Mike sana hiç benim şu fikrimden bahsetti mi?" dedi. "Bu gerçek bir beklenti, insanların New York'ta –ya da parlamentoya üye gönderen herhangi bir eyalet veya Long Island'da– gömülmelerini yasaklayan kanunu nasıl çıkartıp yasallaştırabiliriz?"

"Alçak sesle konuş." Hagen içgüdüsel olarak etrafına bakındı.

Fredo, "Öyle bir gömülme işinden bahsetmiyorum," dedi. "Normal olandan bahsediyorum, anlıyor musun? Herkesin gömülmesi. Buna geçmek için..."

Hagen, "Hayır," dedi. "Bu tür işlerden elimi eteğimi çektiğimi biliyorsun. Dinle, gerçekten gitmem lazım." Konuşmayı kesti ve tüm bunlara nokta koymuş olduğunu umarak geri geri yürümeye başladı. "Deanna'ya selamlarımı ilet, tamam mı?"

Fredo durdu, şaşırmış görünüyordu. Gözlükleri olmasına rağmen bu durum açık seçik fark edilebiliyordu. Hagen onun gözlerini göremedi.

Hagen, "Deanna," dedi. "Karın. Bu sana herhangi bir şey ifade ediyor mu?"

Fredo kafasını sallayarak onayladı. "Theresa ve çocuklara onları sevdiğimi ilet," dedi. "Unutma ama, tamam mı?"

Tüm bunları söyleyiş tarzında, Hagen'in hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Çekip Fredo'yu yandaki dar sokaklardan birisine soktu. "Sen iyi misin Fredo?"

Fredo yere baktı ve tıpkı Hagen'in somurtkan genç oğulları gibi omzunu silkti.

"Bana San Francisco'da olanlar hakkında daha fazla şey anlatmak ister misin?"

Fredo kafasını kaldırdı ve gözlüklerini çıkarttı. "Lanet olsun, tamam mı? Sana cevap vermek zorunda değilim Tommy."

"Kendini ne tür bir Hollywood belasına bulaştırdın Fredo?"

"Biraz önce sana ne dedim? Sana açıklama yapmak zorunda değilim, anladın mı?"

"Neden Fontane'nin tüm arkadaşları onun yattığı kadınlarla yatmaya bu kadar meraklı?"

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

Hagen sözlerini tekrarladı.

"Bu adilik Tommy."

Gerçekten de öyleydi. Hagen, "Unut bunu," dedi.

Fredo, Hagen'in önünü kapatıp onu dar sokaktaki duvara dayayarak, "Hayır, ben seni tanıyorum," dedi. "Sen hiçbir boku unutmazsın. Ta ki bir çözüm bulduğunu düşünene kadar her şey kafanda döner durur, hatta düşündüğün şeyin hiçbir çözümü olmasa bile, ya da bulduğun çözüm o kadar basittir ki, buna dayanamaz, her şeyi en baştan tekrar," –bu noktada Hagen'in göğüs kafesine vurdu– "ve tekrar" –yine– "ve tekrar" –ve yine– "ve tekrar düşünürsün."

Hagen sırtını isli tuğla bir duvara dayamıştı. Fredo bir süre saldırgan küçük bir çocuk gibi davranmıştı, sonra birdenbire bu yönü kayboluvermişti. Ta ki San Francisco'daki o ibneyi gebertene kadar.

Hagen, "Gitmem lazım," dedi. "Tamam mı? Gitmem gerekiyor."

"İnanılmaz derecede zeki birisi olduğunu mu düşünüyorsun." Hagen'i göğüs hizasından hafifçe iteledi. "Bu doğru, öyle değil mi?"

"Yapma Fredo. Sakin ol, ha?"

"Bana cevap ver."

"Üzerinde silah var mı Fredo?"

"Sorun ne, benden korkuyor musun?"

Hagen, "Hep korktum," dedi.

Fredo sessiz ve neşesiz bir tarzda güldü. Elini avucu açık bir halde uzattı ve Hagen'in yanağına okşamadan daha sert, fakat tokattan daha hafif bir kuvvetle vurdu. Fredo, "Bak Tommy," dedi. "Bu o kadar da karmaşık değil."

Ne karmaşık değildi? Hagen dudaklarını büzdü ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Değil, öyle değil mi?"

"Değil." Fredo'nun nefesi soğan ve kırmızı şarap kokuyordu. Ensesindeki bir noktayı tıraş etmeyi unutmuştu. "Görüyor musun, tıpkı Johnny gibi kadın şeyi peşinde koşan bir tazı olduğunda, tüm arkadaşların da kadın şeyi peşinde koşan birer tazı halini alıyor. Bu *kaçınılmaz* bir şey. İnan bana. Dünya üzerinde o kadar değişik kalitede kadın cinsel organı var ki, neticede varılan rakam inanılmaz boyutlara ulaşıyor. Bilirsin işte."

Hagen, "Teoride," dedi, "evet. Haklısın. Biliyorum."

Fredo geriye doğru bir adım attı ve tekrar gözlüklerini tak-

tı. "Mike ile bir dahaki görüşmende," dedi, "ona şu fikrimle ilgili birkaç detayı daha gün yüzüne çıkarttığımı söyle, tamam mı?"

"Haydi ama Fredo. Tıpkı söylediğim gibi, ben bu işin..."

"Sadece def olup git, lanet olsun." Fredo belli belirsiz bir tarzda okyanusu işaret etti. "Gitmen lazım, haydi git."

O gece, Tom Hagen Theresa'nın ailesinin Asbury Park'taki evlerine vardığında, oğulları küçük ön avluda kavga ediyor, yerlerde yuvarlanıyorlardı.

Arabadan indi. Görünüşe bakılırsa, kavga sebebi bir kızdı. Andrew'un ilk başta hoşlandığı, ama ardından Frank'in öptüğü bir kız. Hagen bir süre bekleyip olduğu yerden kavgayı izledi, fakat Theresa'nın ön kapıyı açarak verandaya çıktığını görünce parmaklarını ağzına götürdü, bir ıslık çaldı, ardından kavganın tam ortasında belirdi ve çocukları ayırdı. Onlara arabaya binmelerini emretti, ardından eve girip saatini aldı. Gianna büyükannesiyle ve büyükbabasıyla birlikte televizyonda Western seyrediyordu. Hagen onu da kaldırdı, herkesi dondurma yemeye götürmek için arabaya doldurdu. Theresa, "Annem ve babam evde dondurma bulunduruyor," dedi, fakat Tom ona öyle bir bakış attı ki, kadın onlara ayak uydurmak durumunda kaldı.

Çevre yolundan Dairy Duchess'e ulaştıklarında, dükkân kapanmıştı. Tom Hagen arka kapıya doğru dolaştı ve dükkân sahibine bir ellilik uzattı. Birkaç dakika içerisinde, Hagen ailesi sarı bir ışığın altınki yapışkan bir piknik masasına hep birlikte yerleşmişlerdi: Bir aile. Gianna –eğer babasının kızı olmasaydı hiçbir şeye benzemezdi– kendi külahını tıpkı bir cazibe okulu müdiresinin yapabileceği tarzda, tek bir kırıntı dahi dökmeden olabildiğince hızlı bir şekilde bitirdi. Theresa'nın dondurması, Andrew'un şişko suratını ıslak kâğıt mendille silmeye çalışırken eridi. Andrew'un önünde, içinde çikolatalı kek olan bir şey vardı. Frank, kırmızı plastik bot şekilli kabın içerisine yerleştirilmiş muzlu dondurmasını mideye indirdi. Tom ise sadece kahve içti.

Herkes önündekini bitirdiğinde, Tom Hagen ayağa kalktı, masanın başında dikilerek onlara yazın geri kalan bölümünü hep beraber, bir aile olarak Washington'da geçireceklerini söyledi. Okul başlamadan önce, hep birlikte, yine tam bir aile ola-

rak, Nevada'ya geri döneceklerdi. İçten içe ölü adama karşı seçimleri kaybedeceğinden emin bir halde, buna ilerde göğüs germeleri gerekeceğini bliyordu, ama nasıl?

Gianna ellerini çırptı. "Bir aile olarak!"

Hagen kızının kızıl saçlarını tam tepeden öperek, "Akıllı kız," dedi. "Bunun hiçbiriniz için kolay bir şey olmayacağını biliyorum. Gazetelerde bazı çılgınca şeylerin yazıldığının da farkındayım ve insanların sizin yüzünüze orada yazanlardan çok daha kötü şeyler söylediklerini de biliyorum. Ama bu işte hep beraberiz. Şimdilik, ben bir Birleşik Devletler meclis üyesiyim. Bu bir şeref, bir imtiyaz, bir mucize, gerçekten de öyle. Bu hepinizin ömrünüz boyunca hatırlamanızı istediğim bir deneyim. Ömrünüz boyunca."

Çocuklar dönüp Theresa'ya baktı. Kadın derin bir nefes aldı ve olumlu tarzda kafasını salladı. "Haklısın," dedi. "Ve orada olmadığım için..."

Tom susmasını işaret ederek, "Özüre gerek yok," dedi. "Tamamen anlıyorum."

Theresa ve çocuklara, Fredo'nun onları ne kadar çok sevdiğini söylemek için uygun bir an yakalayamamıştı, bu onun bunu söylemeyi unuttuğu anlamına gelmezdi.

Ertesi gün, hep birlikte arabaya doluştular ve D.C.'ye doğru yol aldılar. Oraya vardıklarında, Ralph Hagen'in eşyalarını daha büyük bir daireye çoktan taşımış ve bir staj öğrencisini tur operatörü olarak işe almıştı. Etraftaki her anıtı gördüler, anayasa mahkemesiyle meclis kütüphanesi turlarında her yeri incelediler. Tüm müzelere gittiler, Syracuse'den sanat eğitimi almış olan Theresa, yıllardır olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Tom ve oğlanlar meclise ait spor salonunda basketbol oynadı ve meclis berberinde saçlarını kestirdiler.

Ralph ailece başkanla tanışmaları için Oval Ofis'e bile bir ziyaret düzenlemişti. Her şeyden daha da iyisi, başkanın Collie cins köpeği Prenses ile televizyonda Lassie'yi canlandıran köpeğin akrabası olan diğer bir Collie, küçük birkaç yavruya can vermişlerdi ve Hagen'ler bu yavrulardan birisini alacaktı. Otellerinden hep birlikte çıkmışlardı, yağmura şemsiyesiz yakalandılar. Beyaz Saray fotoğrafçısı tarafından çekilen fotoğrafta, Hagen'ler tıpkı yağmurdan sırılsıklam olmuş bir kedi ailesinin zavallı görünümünde, mide spazmı geçiriyor olmasına rağmen gülümsemeye çalışan bir adama benzeyen başkanın etrafında,

hücum etmişçesine dikiliyorlardı. Küçük Gianna, eniği –onu Elvis diye çağırmaya karar vermişlerdi– yüzünü ekşiterek tutuyordu, gözlerini sanki başkanın kahve kupası için ayrılmış gibi yeşil renkteki, fasulyeye benzer köpek kakasına dikmişti.

Tom fotoğrafın olabilecek en büyük boyundan istedi. Tüm aile, bunun müthiş bir şey olduğunu düşünüyordu. Las Vegas'a döndüklerinde, Tom fotoğrafı Theresa'nın bir servet ödeyerek satın aldığı Picasso taşbaskısı resmi indirerek şömine rafının üzerine astı, indirdiği resim yemek odasında çok daha hoş duracaktı.

Hagen'in hezimete uğraması, Nevada eyalet tarihindeki en farklı yenilgilerden biriydi –en azından oy sayısı bakımından, ölünün hayatta olana karşı kazandığı o güne kadar şahit olunan en büyük zaferdi.

Tekrar ve tekrar – Kiwanis'te, Uluslararası Rotary'de, Birleşik Maden İşçileri'nde, öğretmenler sendikasında, ya da Nevada Sığırtmaç Kuruluşu'nda yapılan toplantılarda – Hagen'in sert, espri anlayışı olmayan ve tutulmayan bir konuşmacı olduğu defalarca kanıtlanmıştı. O, Protestanlar ve agnostik kovboylar tarafından yönetilen bir eyaletteki kanunlara uyan İrlandalı-Katolik bir avukattı. Hagen'in yaşayacağı yeni eyaletin çehresini gerçek anlamda gördüğü ilk an, orada kampanya yürütmeye başladığı andı. Yetersiz kurtarma hizmeti veren geçici çalışanlar bile, Tom Hagen'den daha uzun süredir Nevada'daydılar. Onun kongre üyesinin şevki ve küçük dulla mücadelesi büyük bir hataydı, fakat Hagen son bir çabayla, o noktada dahi ona uzun vadede bir şey önermeyen bu ortamda büyük bir ümitsizlikle kıvranmaktaydı. Hagen televizyon kanallarından gelen yüzlerce reddedilemez teklifi, aynı hiçbir şeyi belli etmeyen kumarbaz yüz ifadesiyle o kadar etkin kullanmıştı ki, neredeyse sürüngenler kadar çok sayıda programa çıkmaya başlamıştı. Nevada'da, Amerika'daki diğer herhangi bir eyaletten daha fazla kertenkele vardı. Burası sürüngenleri daha ilk görüşte tanıyan insanlarla dolu bir eyaletti.

Seçimden günler önce, Las Vegas gazetelerinden biri, meclis üyesi Hagen'in sadece son derece iyi tanınan "Baba" Vito Corleone'nin avukatı olmakla kalmayıp, aynı zamanda onun gayri resmi vasisi olduğunu da yazmıştı. Söylenenlere bakılırsa, Vito'nun hayatta olan çocukları bile Hagen'i "Kardeşim" di-

ye isimlendiriyordu. Hagen bunlardan hiçbirini inkâr etmedi. O kendisini Corleone ailesi üyelerinin yardımsever duygularla harcadıkları emeklere nail olan binlerce şanslı kişiden birisi olarak lanse ediyordu. Nevada'daki en büyük hastane kanadı ve kısa süre sonra Rockies'in batısında ve Kaliforniya'nın doğusundaki en büyük müze halini alacak sanat yapısı da bunlara dahildi. Hagen, Vito Corleone Vakfı'nı 1950'lerin en hayırsever kuruluşlarından birisi olarak adlandıran *Saturday Evening Post* makale kopyasını ve Michael Corleone'nin II. Dünya Savaşı süresince gösterdiği kahramanlıkları listeleyen *Life* dergisi yazısını muhabire gösterdi. Hagen, muhabirin suçlu grubuna soktuğu her halinden belli olan Corleone'leri ima ederek, aralarından hiçbirinin o güne kadar herhangi bir suçtan tutuklanmadıklarını, hatta kayıtlarda dikkatsiz ve tehlikeli bir şekilde karşıdan karşıya geçmek kadar basit bir suç işlediklerine dair tek bir kayıt bulunmadığını ifade etti. Muhabir ona, özellikle son Santino Corleone olayında, birkaç kez çeşitli suçlarla itham edildiklerini hatırlattı. Hagen kadına Amerikan anayasasını uzattı ve ona insanların suçu ispatlanmadığı sürece suçsuz olduklarından bahseden bölümü okumasını istedi.

Muhabirin ya da yönetmeninin programa başlamadan önce Hagen'in kökenine ilişkin herhangi bir araştırma yapıp yapmadıkları bile açık değildi. Eğer bunu yapmış olsalardı, sonuçta birçok değişik insana ulaşabilirlerdi. Hagen'in gelişme çağlarına şahit olan arkadaşları ve komşuları. Hiçbir zaman Hagen'den hoşlanmayan Fontane. Hagen'e verilen yetkiler ve yaptığı görüşmelere oldukça sinirlenen Chicago grubu. Hatta belki de – son günlerde takındığı çılgın tavırlarına bakılırsa - Fredo. Muhabirin, tüm bunlardan elde edebileceği bilgi ve sonuçları hayal edebilmesi bile mümkün değildi. Ama ne Hagen ne de Michael böyle bir karmaşayla uğraşmak için vakit harcamayı denedi, en azından şimdilik. Peki sonuç neydi? O makale olmadan bile, Hagen seçimi kaybederek kaderini çizdi, hem de çok kötü kaybetti.

Kısa bir süre sonra, Washington'da, daha farklı küçük bir bulmaca çözüldü. Çok daha önemsiz bir haksızlık düzeltildi. Doğru insanların doğru soruları sorduğu birkaç haftanın arkasından, New York plakalı kırmızı-siyah renkli bir Cadillac, Anacostia Nehri yakınındaki ucuz bir apartmanın önünde durdu. Kar yağıyordu. Arabadan iki beyaz adam indi, tekinin üzerinde ışıltılı bir elbise vardı ve boyu kısaydı, öteki ise uzun ve gri pal-

toluydu. Giriş kapısına doğru ilerlediler, paltolu adam uzun adımlarını hiçbir şekilde sınırlamadan iterek kapıyı açtı. Bir süre sonra bir silah sesi işitildi. Burası, tıpkı Nevada'da kertenkele görmek ne kadar olağansa, silah sesinin duyulmasının o kadar normal olduğu bir muhitti. İlk olarak parlak elbiseli adam apartmandan çıktı, koltuğunun altında tıpkı futbol topu taşır gibi büyük beyaz bir şapka taşıyordu. Arkasından, bileğine Hagen'in eski kol saatini takan, paltolu adam çıktı. Yukarda, soyguncu –saati o kadar sevmişti ki satmaya kıyamamıştı– bilinçsiz bir halde yerde yatıyordu. Bu kişi, adı Elwood Cusik olan ve evli sevgilisinin kürtaj işlemi –operasyon bir New York hastanesinde, steril ortamda yapılmıştı– Ace Geraci'ye sadık kalmak için birçok nedeni olan bir adam tarafından ayarlanan, ağırsıklet boksörü, uzun boylu adam tarafından acımasızca hırpalanmıştı. Kısa boylu adam – Cosimo "Ana hamamböceği" Barone, Sally Tessio'nun yeğeni – zencinin hırsızlığı yapan eline, ders olsun diye bir 38'likle ateş etmişti. Bunun ardından hırsız bir daha kendisine gelememişti. Daha önce hiç böyle bir iş yapmamış olan, Cusik hırsızın sakatlanmamış elini kaldırmış ve nabzını kontrol etmişti. Normal görünüyordu. Soluğu da düzgündü. Hırsızın yaraları, daha önce hiç kimseyi soymamış birisinin kolayca tedavi edebileceği türden şeylerdi. Büyük olasılıkla adam kan kaybından ölmeden önce kendisine gelecekti ve eğer daktilo kullanmak ya da piyano çalmak gibi planları yoksa, hiç sorunsuz hayatına devam edecekti.

Cusik, arabaya binince saati bileğinde denerken, "Peki, bu kol saati kimin?" diye sordu.

Hamamböceği karşılık vermedi. Arabanın siperliğini indirdi ve aynada saçlarını düzeltti. Boksör henüz bir şey söylemeden, şehir sınırlarından çıkmışlardı.

"Şapka da saatin sahibine mi ait, yoksa başka birisinin mi?"

Böcek, "İstersen onu da dene, neden olmasın?" dedi.

Cusik omzunu silki ve itaat etti. Şapka tam kafasına göreydi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Böcek kafasını salladı. "Sen söyle," dedi. "Bak Tex, bana bir iyilik yap, bakalım içki içmede gösterdiğin başarıyı susmakta da gösterebilecek misin?"

Cusik tekrar omzunu silkti ve itaat etti.

Hırsız –insanların polisi aramakta çok yavaş davrandığı ve polisin bundan daha da yavaş tepki verdiği dünyanın bir par-

çası olan ufak bir odanın zemininde, yerde kıvrılmış bir şekilde– gerçekten de kan kaybından öldü. Bunu ister iş olarak isimlendirin, isterseniz kader. Ya da planlanmamış sonuçlar kuralı. Hangisi olduğu önemli değil. Tom Hagen neden umursasındı ki? Bir adam bir şeyler yapar ve bu başka şeyleri harekete geçirir. Ölü bir adamın hiçbir şey ifade etmesine gerek yoktur. İçlerinden çok azı bir şeyler ifade eder.

Bölüm Onaltı

SİCİLYA ADASI'NI görür görmez, Kay Corleone inledi.

Michael kafasını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı – *Peyton Place*, Kay bu eseri annesi, Deanna Dunn ve Las Vegas Küçükler Ligi'nden birkaç kadının önerisiyle satın almıştı, buna rağmen birkaç saat önce bitirdiği kitabın rezalet olduğunu düşünüyordu. "Sorun ne?"

Kay, "Hiçbir sorun yok," dedi. "Allahım. Bana hiç bu kadar güzel olduğunu söylememiştin."

Michael kitabı dizlerine indirdi ve Kay'in önünden uzanıp pencereden dışarı baktı. "Çok güzel."

Bir dizi tepesi karlı dağ, duvarlarla çevrili Palermo kentini halka içerisine almıştı. Havadan, etrafa cömertçe serpiştirilmiş kule tepeleri, oyulmuş taşlar, uzun balkonlar görülüyordu. Aylardan şubattı, fakat Akdeniz inanılmaz derecede maviydi ve güneşin altın rengiyle taçlandırılmıştı. Su yüzeyinin ipeksi düzgünlüğü, tıpkı çalan bir radyonun üzerine konuşlandırılmış bir kadeh şarabın titreşimi gibi, hafif hafif bozuluyordu. Şehrin kuzeybatısında uçak pisti olarak kullanılan ufak bir kara uzantısı vardı. Michael'ın Kay'i yıllık tatillerinde buraya gelmekten caydırmak için sıraladığı sayısız sebepler arasında, istatistiksel olarak burasının dünyanın en tehlikeli iniş pistlerinden birisi olduğu da yer alıyordu. Michael, oraya gelirken çoğunlukla Roma'ya uçar, oradan trene biner ve feribotla adaya geçerdi. Uçak su yüzeyine alçaldıkça, gri balıkçı teknelerine o kadar yaklaşmışlardı ki, Kay adamların tıraşsız yüzlerini dahi seçebiliyordu. Kadın –daha önce Avrupa'ya gitmişti ama bu iş için hep deniz yolunu kullanmıştı– tüm bu yolu kat edip oraya gelmeleri için iyi ki ısrar etmişti, aldığı karardan çok memnundu.

Sadece uçağın gölgesi kıyı şeridindeki büyük kayaların üzerine düştüğünde, birden büyük bir panik dalgasına kapıldı *–bebeklerim!–* fakat bu çok kısa sürmüştü. Saniyeler sonra uça-

ğın tekerleri yere değdi, bu yolcuların hoşnut kalacaklarından daha sert bir inişti, ama aslına bakılırsa oldukça olaysız, sorunsuzdu.

Kay şaşkın bir şekilde, "Bu kadar yılın ardından, ilk kez Sicilya'dayım," dedi.

Michael Kay'in baldırlarını okşayarak, "Venüs'ün doğduğu yer," dedi. "Aşk Tanrıçası'nın."

Kay hayatı boyunca Sicilya'ya dair birçok şey işitmişti. Bunlar onun sırf Sicilyalı olmadığından dolayı anlayamadığı türden şeylerdi. Michael iş için daha önce defalarca oraya gelmişti ve hatta *üç yıl boyunca* orada yaşamıştı. Hiçbir şey yapmasa bile, en azından ona orayı gezdirebilirdi: Bir hafta süresince etrafı turlayabilirler, ikinci hafta boyunca da Taormina yakınlarındaki bir dağ evinde romantik anlar geçirebilirlerdi. *En azından* bu kadarını yapabilirlerdi.

Uçak terminale doğru yaklaşırken, Kay çimenlik alana düzgün bir şekilde park edilmiş İtalyan arabalarını fark etti. Arabaların yanında, otuz ya da buna yakın sayıda insan, çoğunun ellerinde ekmek ve çiçekler, omuz hizasındaki bir ipin arkasında dikiliyorlar, gülümsüyor ve gelen uçağa el sallıyorlardı. İpin önünde dört tane üniformalı asker vardı, ikisinin parlayan gümüş rengi kılıçları omuzlarındaydı, diğer ikisinin kılıcı ise kınlarında duruyordu ve ellerinde tuttukları makineli tüfekleri göğüslerine dayamışlardı.

Kay, "Bu insanları tanıyor musun?" diye sordu.

Şaka yapıyordu, fakat Michael olumlu anlamda kafasını salladı. "Arkadaşlar," dedi. "Aslında arkadaşların arkadaşları. Mondello'daki bir kumsal restoranında sürpriz bir parti ayarlanmış olmalı."

Kay ona bir bakış attı.

Michael, "Biliyorum," dedi.

"Seninle bir anlaşma yaptık zannediyordum."

"Yaptık. Seni şaşırtan kişi ben değilim. Benden daha fazla sürpriz bekleme, öyle anlaştık. Dünyanın kontrolüm altında tutamadığım kısmına gelince, bunu Tanrı ile aranda halledeceksin."

"Bunun anlamı ne?" Onun Katolik olmaya karar verişine ilişkin espri mi yapıyordu?

Michael, "Hiçbir şey," dedi. "Bak, böyle bir şeyle karşılaşacağımızdan emin değildim. Seni bunun gerçekleşeceğinden emin olur olmaz haberdar ettim. Eğer buraya geldiğimiz için

bir sürpriz parti ayarlanmamış olsaydı, bu senin için çok daha büyük bir sürpriz olurdu, öyle değil mi?"

Kay kafasını olumsuz tarzda salladı ve adamın dizine vurdu. Michael'ın bir tatile ihtiyacı vardı. Onun da. Ellerini Michael'ın dizlerine koydu. "Otele gidip bir duş almamız mümkün değil mi?"

Hayır diyormuş gibi bir tavırla, "Eğer gerçekten de yapmak istediğin şey tam anlamıyla buysa," dedi. "Şaşırmış görünmeye çalış. Onların iyiliği için."

Uçak durduğunda, silahlı olmayan askerler de kılıçlarını çekti ve asfalt zemine doğru hızla ilerlediler. Bir hostes yolculara yerlerinden kalkmamalarını söyledi.

Kay, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Michael, "Hiçbir fikrim yok," diyerek kafasını belli belirsiz bir tarzda salladı, fakat iki sıra arkalarında oturan Al Neri ile göz göze gelmeyi de başardı. Michael tatile tek bir korumayla çıkmaya karar vermişti (bu en güvendiği adamıydı), ki bu her şeyin gittikçe daha iyiye gittiğinin bir göstergesiydi. Ve, Michael'ın verdiği söz uyarınca, neredeyse tüm günlerini havaalanları ve uçaklarda geçirdikleri son iki gün boyunca Neri'nin varlığını gerçekten de hiç hissetmemişlerdi.

Yolcu kapısı açıldı. Merdivenler indirildi. Baş hostes ve askerler konuşmaya başladı. O güne kadar İtalyancayı anladığını düşünen Kay, konuşulanlardan neredeyse tek bir kelime dahi anlayamadı.

Hostes arkasına, yolculara doğru döndü. Mükemmel bir İngilizce'yle "Bir dakikanızı alabilir miyim?" dedi. "Lütfen Bay ve Bayan Corleone ayağa kalkabilirler mi?"

Kadın, Michael'ın çoğu elemanından çok daha hafif bir aksana sahipti. *Corleone* ismini bile Amerikan aksanıyla dile getirmişti.

Neri ayağa kalktı ve uçağın önüne doğru ilerledi. Hostes ona Bay Corleone'nin o olup olmadığını sordu, Neri hiçbir karşılık vermedi.

Michael elini, o yanlarından geçtikten sonra kaldırdı. Kay de bu uygulamaya ayak uydurdu.

Dudaklarını sabit tutarak, "Sürpriz," diye mırıldandı.

Michael, "Eminim ki önemli bir şey değildir," dedi. "Sadece güvenlik."

Neri hostesle İtalyanca konuşmaya başladı –korunma, Michael Corleone'nin Amerika'da ne kadar önemli bir kişi oldu-

ğu, kabalık ve misafirperverlik hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki, Kay ne olup bittiğini hâlâ anlayamamıştı. Sonra Neri, Michael ve Kay'e doğru dönüp bir el işareti yaptı– *gelin, gelin*. Michael kafasıyla onayladı. Hostes, yolcular inene kadar Bay ve Bayan Corleone'nin yerlerinden kalkmamalarını istedi. Neri uçağın ön tarafındaki boş bir koltuğa oturdu ve bekledi.

Kay, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Michael, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Sana sorduğum şey bu değildi."

Herkes uçaktan indiğinde, iki polis içeri girdi. Neri onların önünü kesti. Fısıldayarak hızlı hızlı bir şeyler konuştular, sonra koridorda ilerleyerek Michael ve Kay'in yanında durdular.

Michael İtalyancayla onları selamladı. Adamlardan teki onu daha önceden tanıyor gibiydi. Michael adamlara oturmalarını işaret etti, fakat onlar dikilmeye devam ettiler. Güvenilir kaynaklardan alınan bilgiye göre, Mondello'da yapılacak olan hoş geldin partisinin kesin olmasa bile büyük olasılıkla bir tuzak olabileceği bilgisinin alındığını, bu yüzden onun ve karısının o an için Sicilya topraklarına adım atmalarının uygun olmayacağını düşündüklerini belirttiler.

Michael İtalyanca "Güvenilir kaynaklar mı?" diye tekrarladı.

Adamların yüz ifadeleri sabitti. Michael'ı tanıyor gibi görünen olanı İngilizce, "Evet," dedi.

Michael, ağzını *Chicago* şeklinde kımıldatan Neri'ye baktı. Ne demek istiyor olabilirdi? Belki de başka bir kelime söylüyordu, birisinin ismi belki de.

Michael ayağa kalktı ve uçağın ön tarafına doğru ilerledi. Askerler de onu takip etti ve tartışmalarına, Kay'in duyamayacağı bir mesafede, fısıltılarla devam ettiler. Kay korkması mı, kızması mı gerektiğini kestiremiyordu. Dışarıda, geldiklerinde onlara el sallayan insanlar, uçağa doğru kendi duygularını gösteren el kol hareketleri yapmaya başlamışlardı. Bir kısmı arabalarına binip gitmişlerdi. Kay penceresinin gölgeliğini indirdi. Sonunda, Michael iki polisin sırtını birden sıvazladı. Fısıldamayı bırakarak "*Bene,*" dedi. "*A che ora é il prossimo olo per Roma?*"(*)

(*) İtalyancada "Pekâlâ Roma'ya bir sonraki uçak ne zaman?"

Onu tanıyormuş gibi görünen asker gülümsedi. Teki tekrar İngilizce konuşmaya başlayarak, "Oraya doğru gideceğinizi size bildirmekten mutluluk duyarız," dedi. Ve hemen ardından uçaktan indiler.

Michael, Kay ve Neri aşağıya dahi inmeden Roma'ya uçmaya hazırlandılar. Bu onlar açısından özel bir uçuş olacaktı. Her ne kadar nedenini açıklamakta zorlansalar da, hostesler onlara böyle bir şeyin olmasının beklendiğini belirtmişti.

Michael, "Boş kalkan uçak," dedi. "Bulmaya çalıştığınız tanımlama bu."

Hostes mükemmel bir İngilizce'yle "Affedersiniz?" dedi.

"*Nell 'inglese la parole é* boş kalkan uçak."

Kadın, "Boş kalkan uçak," diye tekrarladı. "Teşekkür ederim." İtalyancaya baş vurmak zorunda kaldığı için rahatsız olmuşa benziyordu. O ve diğer hostesler ortalığı toparlayıp dışarı çıktılar.

Kay Michael'a, "Bu işte senin parmağın varmış gibi görünüyor," dedi. "Sicilya'ya gelmeyi *hiçbir zaman* istemedin ve şimdi de senin dediğin oluyor."

Michael, "Kay," dedi, "bu söylediğinde ciddi olamazsın."

Kay uçağın bir yerlerinde duran kamyon dolusu hediyeyi aklına getirerek "Anneni bir düşün," dedi. Aylar boyunca sırf bunları hazırlamak için yaşamıştı, ölümle yaptığı tangodan bu kadar çabuk sıyrılmasına sebep olan amaç –doktorlar da aynı fikirdeydi– da bunlardı.

Michael, "Hediyelerin indirilmelerini sağlayacağım," dedi. "Hediyeleri sahiplerine verebilecek doğru kişileri tanıyorum."

"Tabii ki tanıyorsundur."

"Kay."

"Kendimi korkunç hissediyorum, ta buraya kadar uçmak ve çocukları geride bırakmak. Peki, ne uğruna? Koskoca bir hiç."

Michael hiçbir şey söylemedi. Söylemesi de gerekmiyordu. O başka bir yere gitmeyi ve çocukları da beraberinde götürmeyi istemişti. Ancak bu türde bir tatil onun için gerçek tatil olabilirdi. Yapmakta en çok zorlanacağı şey, kuma gömülmüş bir halde hiç kımıldamadan yatmaktı. Büyük olasılıkla Kay tüm zamanını, tıpkı her zaman yapmaktan büyük zevk aldığı gibi, Anthony ve Mary'yle ilgilenerek geçirir, böylece yaşanan süre tatil olmaktan çıkardı. İki yıldır kendisini hiç düşünmeksi-

zin, Michael'ın ondan yapmasını beklediği şeyleri yapmıştı. Çocukları sanki dul bir kadınmışçasına tek başına büyütmek zorunda kalmıştı (bu süreye Michael'ın Küba'da bir şeyler yapmaya çabaladığı ve eve Noel için dahi uğrayamadığı bir sene boyunca, çocuklarla baş başa geçirdiği dinmez ağlayışlarla dolu süre de dahildi). Kay henüz öğretmenliğe geri dönmemişti ve belki de bir daha hiçbir zaman dönmeyeceğinden gerçek anlamda korkmaya başlamıştı. Tek başına, Las Vegas'a taşınmaya karar vermiş ve bunu gerçekleştirmişti. Ardından Tahoe Gölü'ndeki büyük ve içerikli yapılanmayı tasarlayıp kontrol etmek gibi büyük bir görevi üstlenmişti: Evler, eğlence için büyük bir bina, Connie ve Ed Federici'ye, Fredo ve Deanna Dunn'a, Al Neri'ye ait evlerin mimari yapılarının şekillendirilmesi, hatta gelecek misafirler için düşünülen küçük bir bungalov. Kay ev inşasından ne kadar büyük bir zevk aldığını fark edince çok şaşırmıştı: Birçok detay, verilecek kararlar, inanılmaz boyutlara ulaşan alışveriş cümbüşü, hepsi ailenin iyiliği için yapılacak işlemler. Tüm bunlar büyük işti. Michael'dan sadece baş başa gidebilecekleri bir tatile çıkmalarını, tatillerini onun istediği yerde geçirmelerini talep etmişti.

Kay, "Şimdi ne yapacağız?" dedi, "gerisin geri eve mi döneceğiz?"

"Eve dönmek zorunda değiliz. Eğer anımsarsan, seninle birlikte Sicilya'ya gitmek istememe nedenlerimden birisi de böyle bir şeyle karşı karşıya kalmaktı."

"Allah aşkına Michael. Kaçmakta olduğumuz şey bir cinayet olasılığı."

"Kaçmıyoruz."

"Doğru. Uçuyoruz."

"Söylemek istediğim bu değildi. Ve bu bir tehditten çok, alınan bir önlem. Bak Kay, eğer benim tam anlamıyla... kullanmam gereken kelime neydi? Sözünün eri. Tamam. Eğer sözümün eri olduğum tek bir şey varsa, o da ailemi korumaktır."

Kay gözlerini uzaklara odakladı ve hiçbir şey söylemedi. Aslına bakılırsa Michael her konuda sözünün eriydi. Onun iyi huyları ve kötü huyları. Bu onun sahip olduğu hem en iyi, hem de en kötü yönüydü.

Michael, "Şu adamlar," dedi, "askerler? Onlardan birinin adı Calogero Tommasino, babamın eski arkadaşlarından birinin oğlu. Daha önce babası ve onunla çeşitli temaslarım oldu. Ona güveniyorum. Şu anda hiçbir tehlike altında değiliz ve bü-

yük olasılıkla da olmayacağız. Tekrar söylüyorum, bu sadece bir önlem. Lütfen anla. Ve sen ne olursa olsun hiçbir zaman tehlike altında olmayacaksın, bu kesin ve net. Tüm bunların sebebi..." Birden kendisine engel oldu.

Kay gözlerini devirerek, "Kadınları ve çocukları korumak," dedi. "Hiç şüphesiz alınacak önlemler Sicilya'da normalin iki katına çıkıyor ve tabii ki ben bunları anlayabilmeyi *umut* edemem, çünkü Sicilyalı değilim, öyle değil mi?"

Michael ona karşılık vermedi. Korkunç görünüyordu. Bunun sebebi belki de sadece yolculuktu. Kay bunu şimdilik anlayamadı, ancak eğer gerçekten de Las Vegas'tan Palermo'ya geçmek için verilen çetin sınavın farkında olsaydı, büyük olasılıkla oraya gitmek yerine Hawaii ya da Acapulco'ya geçmeyi hemen kabul ederdi.

Pilotler yerlerine geçti. Neri onlarla konuşmak için kabine girdi. Dakikalar sonra geri dönerek Kay ve Michael'dan uzaktaki bir koltuğa yerleşti. Arabalar ve insanlar asfalt pistten çekilmişti. Uçak havalandı.

Michael sonunda, "Gerçekten de anlamazdın," dedi. "Nasıl anlayabilirdin ki?"

Kay, "Ah, Tanrım," dedi. Ayağa kalktı ve Michael'dan uzak bir yere oturdu. Kay'i kızdırıp, onu sadece birkaç dakika gibi kısa süre içerisinde Tanrı'nın adını boş yere iki kere kullanmak zorunda bırakmıştı.

Michael Kay'in uzaklaşmasına müsaade etti.

Fakat kadın, sessizliğinin önünde sonunda işe yarayacağını biliyordu. Michael'ın sessizliği silah olarak kullanabiliyor olması, onun bu konuda zayıf kaldığı anlamına gelmezdi, özellikle de Kay'e karşı.

Bir saat kadar sonra Kay'in yanına geldi. "Bu koltuk boş mu?" diye sordu.

"Kitabını bitirdin demek ki?"

Michael, "Bitirdim," dedi. "Aslına bakılırsa iyi olduğunu bile düşünüyorum. Hoş bir kurtuluştu."

"Öyle diyorsan doğrudur." Bitirdiği kitap Edwin O'Connor'un *The Last Hurrah*'iydi; Kay'in Michael'a Noel hediyesiydi. Michael kafasını sallamaya devam etti. Kay'in kitabını bitirişinin üzerinden henüz çok fazla bir süre geçmeden, kitaplarını değiştokuş etmişlerdi. Kay, *The Last Hurrah*'in o güne kadar okuduğu politikaya ilişkin en mükemmel kitap olduğunu düşünmüştü. Michael'ın kitaptan hoşlanmamasına çok şaşırmıştı.

"Ve evet, koltuk dolu."

Michael, "Kay," dedi. "Anlamayacağını düşünmemin sebebi benim..." Gözlerini kapattı. Belki kullanacağı kelimeleri bulmakta yaşadığı bu zorluk da uzun yolculukla ilintili bir sorundu, ancak o şu anda yorgunluktan çok daha öte bir şeyler yüzünden sarsılmış görünüyordu. Michael, "Çünkü," dedi, "şu bir gerçek ki... ben tümüyle, bilirsin işte..." Hüsrana uğradığını belirten bir iç çekişle başlayan tepkisi, yumuşak ve acı dolu bir iniltiyle sonlandı.

Kay, "Michael," dedi.

"Sana söylemek istediğim şeyler var," dedi. "Sana bunları anlatmak *zorundayım*."

Kay, Michael'a baktığında, âşık olduğu adamı çoğu zaman tanımakta zorlandığını fark etti. Michael suratından yaralanmış, ardından estetik operasyon geçirmişti. Saçlarına ak düşmüştü ve –her ne kadar Kay bunun kendi hayal gücü olduğunu düşünse de– ölü babasının tam bir kopyasıydı. Ama şimdi gözlerinde tıpkı seneler önceki bakışlar vardı; ılık yıldızlı bir New Hampshire golf karşılaşmasındaki gibi, Kay'e savaş boyunca yaptıklarını anlattığı, daha önce hiç kimseye açıklamadığı şeyleri ifade ettiği ve kollarının arasında hıçkırıklara boğulduğu o günkü bakışlar...

Kay titrek bir sesle, "Bu hoşuma gider," dedi. "Teşekkürler." Yanındaki boş koltuğa vurarak oturmasını işaret etti.

Michael oturdu. "Üzgünüm," dedi.

Kay onun ellerini avuçlarının arasına alarak, "Buna gerek yok," diye yanıtladı. "Özür dilemen gereksiz. Sadece anlat."

Roma'da, saat farkını tolere etmeye yetecek kadar uyuyacak ve Kay'in seneler önce ailesiyle birlikte gittiği müthiş lokantada akşam yemeği yemeye yetecek kadar kaldılar. Ertesi gün, Michael hâlâ yukarıda uyurken, Kay otel görevlisiyle konuşup İsviçre Alpleri'ndeki bir otelde yer ayırttırdı. Ayrıca görevli ona Michael'in kullanacağı bir uçak kiralamasına da yardımcı oldu, Kay Michael'ın bundan inanılmaz derecede hoşlanacağını biliyordu. Kay daha önce hiç Alpler'e gitmemişti, ama bu sefer dağların üzerinden uçmuşlardı ve Kay bir gün oraya gitmeye ant içmişti. İşte, o bir gün yarın olacaktı.

Tam işini bitirip arkasına döndüğünde, lobide deri bir

sandalyede oturan, sigara içip tatlı bir şeyler atıştıran Al Neri'yi gördü. Kay kafasını salladı ve Neri de onayladı. Kay tekrar görevliye dönerek bir hata yaptığını, aslında iki odaya ihtiyaçlarının olduğunu belirtti. Birbirlerine bitişik olmamaları tercih sebebiydi. Görevli iç çekti, yüzünde kızgın bir ifade vardı, ama yine de telefon numarasını çevirdi ve rezervasyonu değiştirmeyi başardı.

Kay otel barından bir espresso aldı. Otelin camekânlı bir avlusu vardı, Kay oradaki boş masaya doğru yürürken onun yaşlarındaki bir adam arkasından ıslık çaldı. Adamın yanında oturan daha genç kaşını kaldırdı ve onun güzel bir kadın olduğunu söyledi. Kay tepki vermemeye çalıştı ama o mutlu bir kadındı ve gerçeği söylemek gerekirse bu adamlar onu daha da mutlu etmişti. Henüz otuz iki yaşındaydı. Evet, bunlar İtalyandı ama yine de kendisini hâlâ yabancı erkeklerin ağızlarından kaçırdıkları iltifatları işitebilen bir kadın olarak düşünmek çok hoştu.

Tek başına, Roma'ya özgü pembe-sarı günışığıyla aydınlanan bir masaya yerleşti.

Michael ona evlenme teklif ettiği gün, Kay'i eş olarak birbirlerine eşit konumda olamayacakları konusunda uyarmıştı. Kay de ona itiraz etmişti; Michael'ın babası onun annesine tamamen güvenmişti, öyle değil mi? Michael, doğru, demişti, fakat annesinin büyük bir sadakatle bağlandığı tek kişi her zaman için babası olmuştu, hem de *kırk yıldır*. Michael, eğer ilişkileri yolunda giderse, belki bir gün Kay'e aslında duymak istemeyeceği birkaç şeyi açıklayabileceğini söylemişti. İşte, o bir gün dündü.

Kay tüm bu olanlar karşısında kızmış, korkmuş ya da en azından tedirginlik duymuştu. Ama hayır. Michael'm kendisine anlattığı şeylere rağmen ya da hatta onlar yüzünden, Kay kendisini en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamayacak kadar hayatından memnun hissediyordu. Bu inanılmaz derecede mantıksız bir durumdu, fakat aslına bakılırsa tüm mutluluklar mantıksızdı.

Kocası bir katildi. Sicilya'ya sadece o iki adamı –polis yüzbaşısı ve uyuşturucu bağımlısı elebaşını– öldürmekle boş yere suçlandığı için değil, onların ikisini de, birisini kafasından, diğerini de kalbi ve boğazından vurarak öldürdüğü için gitmişti. Bu cinayetlerden üç yıl sonra, Michael Amerika'ya dönmüştü. O ve Kay bir araya geldiklerinde, Sicilya'dayken bir kadınla,

evet, birlikte olduğunu itiraf etmişti, ama bunu yaparken Kay'i bir daha hiç görmeyeceğini düşünmüştü ve altı ay önce bu kadınla ilişkisi bitmişti. Düne kadar hiç dile getirmediği diğer bir şey ise, o kadının, adı Apollonia olan o genç köylü kızının, karısı olduğuydu. Şu araya giren altı ayın sebebi ise, kadının bu kadar süre önce bubi tuzaklı bir Alfa Romeo'da havaya uçmuş olmasıydı.

Erkek kardeşi Sonny bir trafik kazasında vefat etmemişti. Bir köprü ayağında vurulmuştu.

Tom Hagen'in iki yıl önce ona anlattığı her şey –Michael'ın, Carlo'nun, Tessio'nun, Barzini'nin, Tattaglia'nın ve diğer birçoğunun ölüm emirlerini verdiği– doğruydu. Hagen'in bunları ona anlattığı gün –ve eğer Michael tüm bunları ona anlattığını bir şekilde duyarsa, kendisinin ölü bir adam olacağını da sözlerine eklemişti– Kay'e hayatının en berbat günüymüş gibi gelmişti.

Michael'ın ona tüm bunları bizzat aktaracak kadar çok güvendiği dünün, güzel bir gün olarak adlandırılması pek mümkün değildi. Ancak bu Kay'in hayatındaki en kötü gün de değildi. Tüm bu olanları işiten bir insanın mutlu olması beklenemezdi ama, Kay Michael'ın bunları ona anlatmasından dolayı oldukça sevinçliydi. Kay şok geçirmiş, fakat şaşırmamıştı. Bir eş her şeyi bilirdi. Kay, Michael'ın kim olduğunu biliyordu. Daha karşılaştıkları andan itibaren, Michael iyi çocuk kötü çocuk karışımının mükemmel örneğini göz önüne sermişti. Connie'nin düğün töreninde, Kay hissettiği hafif baş döndürücü coşkudan içtiği kırmızı şarabı sorumlu tutmuştu, ama asıl neden Michael'ın ailesinin onun yürüttüğü işler hakkında yaptığı ruhsuz açıklamalardı. Ardından, Michael onu aile fotoğrafının içine doğru sürüklediğinde –evliliklerinden *altı yıl* önce– Kay kendisini bir Shakespeare oyununda rol almak için hızla sahneye çekilmiş gibi hissetmişti. Gönülsüzce rolünü yapmıştı, ama adı üstünde, bu bir oyundu. Kay bundan hoşlanmıştı.

Eğer dürüst olması gerekirse, Kay'in de kendine ait sırlarının olduğunu, hatta bunların bir kısmını Michael'a açıklamadığını itiraf etmesi gerekirdi. Michael'ın sürgünde geçirdiği yıllar içerisinde onun da tarih profesörü Mount Holyoke ile uzun süreli bir ilişkisi olmuştu (o da Michael'ı hayatı boyunca tekrar görebileceğini hiç düşünmüyordu) ki Michael bunu hâlâ bilmiyordu. Deanna Dunn ona Fredo hakkında birçok şey anlatmıştı, bunlar kesinlikle onun Michael'a aktarmaya cesaret edebile-

ceği türden şeyler değildi. Ve Kay hiçbir zaman Hagen'in ona anlattığı şeylerden Michael'a bahsetmedi.

Kay Michael'a onun kendisine Pasifik adalarındaki dehşetten bahsettiği gece âşık olmuştu –boynundan vurulmuş, yakılmış ve çamur içerisinde kavrulmuş adamlar. Michael ona öldürdüğü adamları anlatmıştı. Bu konudaki saf erkek vahşeti –ve o adamın, kollarının arasında, kendisine güvenmek için gösterdiği kuvvet– gerçek anlamda Kay'i heyecanlandırmıştı. Michael oradaki adamları katletmişti ve bu da Kay'i *heyecanlandırmıştı*. Eğer Kay ülkesi için adam öldüren birine âşık olabildiyse (Kay ona buna rağmen değil, bundan dolayı aşık olduğunu biliyordu), onun öldürülmesinden ya da kendini müdafaa ederken başka birisini katletmesinden dolayı nasıl şoka girebilirdi ki?

Kay o zamandan daha yaşlıydı elbette. Artık bir anneydi. Bu her şeyi değiştirmişti –şu anda hissettikleri dışında her şeyi etkilemişti. Kahvesini bitirdi. Kalbi deli gibi atıyordu.

Tekrar merdivenleri tırmanıp yukarı çıktı (Neri'nin arkadan geldiğini işitiyordu, ama dönüp bakmadı) kapıyı kapatıp arkasından zinciri taktı, açık perdeleri kapattı ve odayı ışıkları yakarak aydınlattı. Michael olduğu yerde kıpırdandı, ama uyanmadı. Kay soyundu ve örtülerin altına, hemen onun yanına süzüldü.

"Alpler'e gidiyoruz," diye fısıldadı. Kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Michael, "Ben kayak yapmam," dedi.

Kay, "Kayak yapmaya gitmiyoruz," dedi. "Odadan dışarı çıkacağımızdan bile emin değilim."

"Tabii ki takdis ayini hariç."

Michael onunla alay etmiyordu. Kay, "Onun için bile çıkılmayabilir," dedi. "Sonuç olarak her gün gitmek zorunda değilim." Tıpkı söylediği gibi, her gün oraya gitmesinin gereksiz olduğunu birdenbire fark etmişti.

Kay Michael'a detayları aktardı. Onun bizzat kullanacağı bir uçakla Alpler'e gideceklerdi. Bir hafta kadar orada kalacak, ardından beklenenden önce eve dönecek, çocukları alıp Disneyland'e gideceklerdi. Kay New York'ta tanıdığı seyahat acentasını aramış ve bu seyahate ilişkin ayarlamaları da tamamlamıştı. Michael karısının tatillerini bu kadar kısa sürede en ince detayına kadar ayarladığını görünce şaşırdı.

Kay, "Beni hafife alıyorsun," dedi. "Tahoe Gölü'ndeki işler-

de planlananın ne kadar önünde gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Gerçekten de Alpler'in üzerinde mi uçacağım?"

Kay, "Bu fikirden hoşlanacağını düşünmüştüm," dedi. "Eğer bu çok riskliyse ya da..."

Michael, "Hoşlandım," dedi. "Bu fikri sevdim." Kay'in kalçasını sıkıştırdı. Kadın hissettiği sıcak şehvetle kıvrandı.

İşte, onlar için her şeyin mükemmel olduğu yer orasıydı, yatakları. Michael'ın onu hamile bırakması an meselesiydi. Kay, uzun süreden beri ilk defa, bunun hiç de kötü bir fikir olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Son zamanlarda, ender olarak seviştiklerinde, ya o ya da Michael üstte oluyor ve sevişme boyunca başladıkları pozisyonda kalıyorlar, tıpkı zevksiz bir ev işi yapıyormuş gibi davranıyorlardı. Bu kez, henüz odadan içeri girer girmez, bu işi Kay'in sevdiği şekilde yaptılar, sık sık pozisyon değiştirdiler. İlk önce Michael üste çıktı, ardından Kay, sonra kadın sırtını döndü ve yüzünü diğer tarafa çevirdi, gözleri sımsıkı kapalıydı, onu içine aldı, yeterince mutluydu, işte o kadar. Fakat Michael Kay'i şaşırtarak boşalmadı. Yataktan kalktı ve Kay'i mermer lavabo tezgâhına dayadı. Soğuk zemin Kay'in bedeninde keskin ürpertilere neden oldu, ardından bacaklarını Michael'ın boynuna doladı. Kafasını geriye attı. Michael'ın elleri onun göğüslerinin yuvarlaklıklarında kaydı, yavaşça kaburgalarından aşağıya indi ve Kay tekrar ürperdi, bu seferki daha şiddetliydi. *Mükemmel* bir seviye. Michael'ın boşalmaya ne kadar yaklaştığını hissettiğinde, parmak uçlarını nazikçe kocasının terden ıslanmış göğsüne dayadı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Michael durması ve çıkması gerektiğini biliyordu. Kay büyük bir aceleyle yatağa gitti ve dizlerinin üzerinde eğilerek pozisyon aldı. Michael içine girdiğinde, boğazından bir iniltinin çıktığını işitti. Cildine vuran güneş ısıtıyor, yakıyor, kavuruyordu. Çarşaf köşelerinden boşa çıkmış, hemen altındaki çıplak şilteyi göz önüne sermişti. Kay'in kolları iflas etti ve yüzü alttaki çarşaf tomarına gömüldü. Daha sonra farkına vardığı tek şey, bu nasıl olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı olmuştu, tekrar Michael'ın üzerinde olduğuydu. Michael çok sert hareketlerle içine giriyordu ve yüzündeki ifadedeki hassasiyet, ateş ve ona karşı gösterdiği dikkat ilgi çekiciydi. Kay'in sevdiklerini onun sevdiği şekilde yapmışlardı, bu onun için yapılan bir şeydi. Acı veriyordu, bir orgazmdan çok elektrik şokuna benziyordu ve Kay kendisini sanki gün ışığını kaybe-

diyormuş gibi hissetti –sanki etraftaki ışığı, onun bedeni büyük dalgalar halinde yayıyordu. Titreyen şok dalgaları arasında altındaki spazmları hissetti, çok derinlerden bir yerlerden geliyordu. Ve diğer bir noktada –bu on saniye ya da on sene sonra gerçekleşmiş olabilirdi– Kay kendisini bitkin bir halde sırılsıklam olmuş yatağa düşerken buluverdi.

Tabii ki tüm bunlar öyle acı verici şeyler değildi.

Michael nazikçe Kay'in terlemiş sırtına üfledi. Tek parmağıyla hafifçe ona dokundu. Ağzından *seni seviyorum* cümlesi dökülüverdi. Bunu tekrar tekrar söyledi. Kay'in solukları ve deli gibi atan kalbi sonunda yavaşlayıp düzene girdi. Aniden, dudaklarının arasından bir kelime seli akıverdi, bu sevginin uzun ve hoş bir ifadesiydi. Tüm bunları İtalyanca dile getirdiğini ancak sustuğunda fark etti.

Michael şaşkınlık içerisinde gülümseyerek "Tüm bunları da nereden öğrendin?" diye sordu.

Kay yatakta dönüp onu öperek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bu sadece..."

Michael parmağını Kay'in dudağına dayadı. Gülümsediler. Michael haklıydı. Kelimelere ihtiyaç yoktu.

Mary her gün, her yerde yeni Mickey Mouse kulaklarını takıyor, Cinderella elbisesini ve Davy Crockett makosenlerini giyiyordu. Üç yaşındaydı ve birlikte dans ettiği ayının gerçek olduğunu düşünüyordu. Anthony, çeşitli eğlence programları ve araba yolculuklarında işittiği çeşit çeşit şarkıyı mükemmel denebilecek bir notalamayla seslendirip ortalıkta geziniyordu. Bir şarkıyı tek bir kez dinleyip hemen ardından söylemek gibi inanılmaz bir becerisi vardı. Bu yetenek gittiği kreşte onun başına yeterince bela açmıştı, ancak Kay bu becerinin oğlan için uzun vadede hayra alamet bir kabiliyet olduğundan emindi. Aslına bakılırsa, bir opera sanatçısı olan babası, bir sonraki doğum gününde Anthony'ye müzik dersleri vermesi için hoca tutmayı düşünüyordu. Kay onların şanslı çocuklar olduğunu hissediyordu, ancak kendisi onlara sahip olduğu için çok daha şanslıydı.

Michael bu kadar uzun süre evden ayrı kaldığı için neler kaçırdığının farkında mıydı acaba? Ama o da çocuklarını çok seviyordu. Onları Disneyland'e götürmekten apaçık görülen, içsel bir zevk alıyordu. Michael, evde olduğu zamanlarda tama-

men Mary'ye odaklanıyordu. Anthony onun için zordu, fakat Michael'ın oğluna karşı sarhoş edici bir saygı hissetmesine neden olan büyük sevgi inanılmaz derecede kalp kırıcıydı. Tatillerinden birkaç gün sonra, Michael'ın hem iş hem de annesini –birkaç operasyon geçirmiş, ama hemen ardından eve çıkmıştı– görmek için New York'a gitmesi gerekti. Valizini hazırlarken Kay'i yatak odası camının önüne çağırdı. Anthony salıncak setinin hemen arkasına büyük bir çukur kazmıştı, orada tek başına dikilip kafasını önüne eğmiş, dua ediyordu.

Kay, "Bu tilki şapkası için düzenlenen bir cenaze töreni," diye açıkladı.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Kay, "Sakın kızma," dedi.

"Kızmadım. Ben..." Ne hissettiğini anlatacak kelimeyi bulamamış gibi görünüyordu.

"Bence bu oldukça şirin bir uygulama."

"Bu şapka dört dolar değerinde."

"Eğer bana anlatmaya çalıştığın başka bir şey yoksa, sanıyorum dört dolara gücümüz yeter."

Michael sustu. Tabii ki ona ifade etmeyi başaramadığı başka bir şeyler vardı. Bunu her ikisi de biliyordu. "Önemli olan nokta bu değil. Dört dolar yani."

"Ah, öyle mi? Peki ne demek istiyorsun?"

Kay, Anthony'nin şapkayı gömme sebebinin ölü bir tilkiye karşı hissettiği acıma duygusundan çok, aylar önce televizyonda gördüğü aynı şapkadan giyinmiş bir senatörün başkanlığa oynayışı ve herkesin gözü önünde ismen Michael Corleone'ye karşı bir kampanya yürütmesi olduğunu biliyordu. Bu şapkayı almak Michael'ın fikriydi, Anthony'nin değil. Anthony ne isteyip ne istemediğini babasına anlatabilmeyi çok ender başarıyor gibi görünüyordu. Michael'ın ifade tarzıysa çok kesindi. Bu tür konular Kay'in Michael'la tartışmak istediği şeyler değildi, en azından şimdilik.

Michael iç çekip pes etti. "Hiç gömmekte olduğu şeyin gerçek tilki derisi olabileceğini düşündün mü?" diye sordu. "Ya da tavşan?" Kay onu kafasının tam tepesinden öptü. Michael kendisini zorlayarak kıkırdadı, dışarı çıktı ve Anthony'ye eşlik etti. Kay onları seyretti. İkisi de çukurun karşı kenarında, yüzleri birbirlerine dönük dikiliyorlardı. Anthony yere bakıyor ve hiçbir şey söylemiyormuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra sessizliği kırdı ve, "Ave Maria"yı söylemeye başladı. Michael

onu dinliyordu. Eğer oğlunun Mars'tan gelen küçük yeşil bir adam olduğunu öğrenseydi, kendini bundan daha fazla rahatsız olmuş gibi hissetmezdi.

Tahoe Gölü'ndeki yarısı bitmiş evleri yandığında, Michael New York'a giden uçaktaydı. Eskiden beri aile avukatı olarak görev yapmakta olan Tom Hagen, Kay'e haberi vermek için gelmişti. O gece şimşeklerin çaktığı bir fırtına yaşanmıştı. Kay'e, her türlü hasarın sigorta tarafından karşılanacağı garantisini verdi. Kaba inşaata hiçbir şey olmamıştı. Kay iyi seçimler yapmakta o kadar ustaca davranmıştı ki, sadece birkaç yeni usta kiralayarak evi çok kısa sürede tekrar yangından önceki haline getirebilirlerdi. Ayrıca, Reno'da gerçekten kale olarak adlandırılabilecek bir malikâne vardı, burasının bir zamanlar demiryolu işleriyle uğraşan ait olduğu söyleniyordu, bu bina yıkılıp yerine modern bir otel yapılacaktı ve Kay oradan istediği her tür demirbaşı alabilirdi. Hagen, Kay'in bahsettiği bu yeri gördükten sonra içten içe, çıkan yangının Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünmeye başlayacağından emindi. Hagen onun bu yaz yeni evine taşınmayı ümit ettiğini biliyordu. Oraya gelmeden önce, evin İşçi Bayramı'na kadar bitmesinin mümkün olduğunu belirten başmüteahhitle konuşmuştu.

"Onunla konuştun mu? O benimle konuşmadan önce mi? Ya da sen ilk olarak benimle konuşmadan önce?"

"O bizim de müteahhidimiz. Oradaki evimizden bahsediyorum."

"Michael olanları biliyor mu?"

"Biliyor."

Kay kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına dayayıp kapı eşiğinde dikildi, Hagen'i içeri davet etmedi. O gün itibarıyla, hamile olmadığını öğrenmişti. Olanlara bakılırsa, bu iyi bir şeydi.

Hagen "Aslına bakılırsa onunla konuşmadım," dedi. "Mesaj bıraktım."

"*Carmela*'ya mı?"

"Tabii ki hayır." Konuyu değiştirdi. "Senin ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Sakın bu konuda benimle iddiaya girme."

Hagen, "Olayı inceliyoruz, tamam mı?" dedi. "Fakat, bilirsin işte, iş yıldırım dolu bir fırtınaya gelince, bunun tümüyle Tanrı'nın alanına girdiğini kabullenmelisin."

"Ve biz bunun bir yıldırımdan kaynaklandığından eminiz, öyle mi?"

"Bunun bir yıldırım olduğunu biliyoruz."

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyoruz? Gören birileri var mı?"

"Çok üzüldüğünü biliyorum Kay. Ben de üzgünüm. Üzgünüm ve oradaki herkes üzgün."

"Olanları gören birileri var mı?"

Arkadan Mary ağlamaya başladı. Anthony dizlerinin üzerine çöktü, kollarını öne doğru uzattı ve dünyaya ismi Dudley olan bir çizgi roman kahramanı tarafından tanıtılan şarkıyı söylemeye başladı.

KİTAP V

1957 – 1959

Bölüm Onyedi

FREDO, BOŞ BİR İSKEMLENİN üzerinden erkek kardeşinin kulağına doğru uzanarak, "Yani Kay böcekleri fark edince sinirlendi mi?" diye sordu.

Michael bir sigara yaktı. Kay ve Deanna çoktan ziyafetin verildiği koridorun sonuna ulaşmış, tuvalete doğru ilerlemeye başlamışlardı. Sonny'nin kızı Francesca ve henüz evlendiği şu zengin Anglo-Sakson Protestan serserisi dans pistindeydi (oğlan bacağını kayak yaparken ya da zengin bebelerinin yaptığı daha başka bir şeylerle uğraşırken kırmıştı ve şimdi kendi düğün gününde etrafta bacağındaki alçıyla dolanıyordu). Birkaç ay kadar önce ölümün eşiğindeki Carmela da dahil olmak üzere, diğer misafirlerin çoğu dans ediyordu. Carmela bir futbol yıldızı olan Sonny'nin oğluyla etrafta dolanıp duruyordu. Michael ve Fredo oturdukları masada yalnızdı. Fredo erkek kardeşiyle en son ne zaman böyle baş başa kaldıklarını hatırlayamadı.

Michael sonunda, "Onun bundan haberi yok," dedi.

"Kay senin tahmininden daha zekidir. Kısa süre sonra fark edecektir."

Michael nefes verdi. Filmlerde izlediği sigara içen insanlar taklit ederek sakin bir şekilde sigarasını tüttürüyordu. İçmeye başladığı günden bu yana tarzı böyleydi. Sonny bu konuda ona eğitim vermeye çalışmış, gerçeği söylemek gerekirse, başlarda büyükler gibi giyinmiş küçük bir çocuk gibi oldukça komik görünmüştü. Sonra, belirli bir zamana gelindiğinde büyüyüvermişti.

Michael, "Fredo," dedi. "Tüm insanlar bir yana, *sen* benim kendi karımla ilişkilerim üzerine fikir yürütmemelisin."

Bu tabii ki bir tür şakaydı, fakat Fredo anlamazlığa vurdu. Michael'ın Tahoe'deki yeni evinde, herhangi bir kişinin istenen

her yere yerleştirmiş olabileceği dinleme cihazlarını kastederek, "Şu böcek durumu," dedi. Neri bunları bulmak için kendi cihazlarını kullanmıştı ve görünüşe bakılırsa Michael'ın evi diğer binalar arasında etkilenen tek yapı gibi görünüyordu. "Yani –nasıl ifade edebilirim? Dezenfekte edilmek. Dezenfekte edildi mi? Biz..." Bir an durakladı. Öğrenmek istediği şey onları kimin oraya yerleştirdiğiydi. "Böcek türlerinin ne olduğunu biliyor muyuz?"

Michael gözlerini kıstı.

"Yani böcek imha görevlisi tam zamanında çağrılmış, öyle mi?" Bunun anlamı, *Neri işin icabına baktı mı?* demekti.

"Zeki kelimesi aslında tam anlamıyla sana uymuyor Fredo."

"Bu da ne demek?"

"Ne kadar içtin?"

"Nasıl bir soru bu?"

Michael, "Neden dans etmiyorsun?" dedi. "O büyük olasılıkla bundan hoşlanacaktır."

Tamam, demek ki Mike insanların arasında konuşmak istemiyordu; her ne kadar oradaki çoğu kişi aileden olsa ve medyadan hiç kimse bulunmasa da. Ve nasıl olsa, bu onları dinleyen birinin anlayabileceği türden bir şey de değildi. Böcekler. İnsanların evlerini böcekler basardı. Onlar da ilaçlarlardı. Dezenfekte ederlerdi. Özellikle de Florida'da. İnsanlara orada, güzel otellerde bile olsa haşere görmezler miydi? Boş versene. Kim Miami Beach'te böcekler hakkındaki bir konuşmanın üzerinden ikinci kez geçerdi ki? Haydi ama, yapma.

Fredo, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Michael kafasını salladı. "Ah, Fredo."

"Bana 'Ah, Fredo' deme, tamam mı? Başka ne yaparsan yap, ama bunu yapma."

Michael, "Durum kontrol altında," dedi.

Fredo ellerini öne doğru uzatarak büyük bir hayal kırıklığıyla salladı. *Ne demek istiyorsun? Konuş benimle.*

Michael, "Buradan ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu. "Sabah erkenden Havana'ya uçacağım, fakat belki de bir yerlerde kahvaltı edebiliriz. Sadece sen ve ben. Ya da en azından kumsalda yürüyebiliriz."

"Tanrım, bu harika olur Mikey. Gerçekten harika. Bizim uçuşumuz öğleden sonra, saatini unuttum." Fredo öz erkek

kardeşini görebilmek için aylardır uğraşıyordu. Deanna yüzünden, Fredo hayatının yarısını Los Angeles'ta geçiriyordu. Mike ise hayatının yarısında başka yerlerdeydi. İkisi birden aynı zamanda aynı şehirde olsalar bile, kendilerine sadece kardeş olabilecekleri –bir futbol maçına gidecek, bira içecek, balığa çıkacak– bir zaman dilimi dahi yaratamıyorlardı. Böyle bir şeyi savaştan önceki günlerden beri yapmamışlardı. İşten bahsetmedikleri tek bir an dahi olmuyordu. Fredo, Michael ile tekrar şu New York'taki mezarlık işine ilişkin konuşma ihtiyacı hissediyordu, tıpkı şu Colma'daki gibi. Fredo bu konu üzerine biraz daha düşünmüştü. Nick Geraci'nin ona büyük yardımı olmuştu. Fredo, Mike'ın bu konuyu tekrar düşünmesini sağlayabileceğine ikna olmuştu.

Fredo, "Kay Havana'ya seninle birlikte gelmiyor mu?" dedi.

"İş için gidiyorum Fredo. Bunu biliyorsun."

"Doğru." Fredo avucuyla alnına vurdu. "Affedersin. Nasıl gidiyor? Havana, Hyman Roth ve diğerleri?"

Michael kaşlarını çattı. "Yarın," dedi. "Kahvaltıda."

Fredo'nun nezaketi, kibarlığından çok ihmalkârlığından kaynaklanıyordu. Roth, yasak dönemi boyunca Vito Corleone'nun arkadaşlarından biriydi. Şimdi New York'taki –hatta Las Vegas ve Havana'daki– en güçlü Yahudi lobisi başkanıydı. Fredo'nun, Michael ve Roth'un Küba'da birlikte ne tür bir iş yürüttükleri hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sadece Michael bu konu üzerinde uzun bir süredir çalışıyordu ve bu büyük bir işti. Fredo, "Kahvaltı harika bir fikir," dedi. Neler olup bittiğini anlayabilmek için oldukça uzun süredir beklemişti, ertesi sabaha kadar da bekleyebilirdi. "Günün en önemli öğünü."

Michael, "Televizyon programın ne zaman başlıyor?" diye sordu.

"Eylül'de. İlkine Fontane'den randevu aldım." Fontane için yaptıkları tüm iyiliklerin karşılığında, onun verdiği bu randevu devede kulak kalırdı. Hemen öneriyi kabul etmişti.

Michael, "Bu iyi bir fikir," dedi.

"Ne? Fontane mi? Yoksa program mı?"

"Sanıyorum ikisi de. Aslında kastettiğim programındı."

"Gerçekten mi?"

"İnsanların algılama tarzlarını değiştirmemiz lazım. İşimizin istediğimiz yönde büyüyüp gelişebilmesi için, insanlara

Corleone'lerin nasıl birileri olduğunu," salonun uşakların bulunduğu tarafını işaret ederek, "sonuç olarak Van Arsdale'ler gibi insanlardan farklı olmadıklarını gösterebilmek çok önemli."

Fredo, "Teşekkürler," dedi.

Ertesi sabah saat altıda otel lobisinde buluşmayı kararlaştırdılar.

"Biliyor musun, hiçbir zaman onları birbirlerinden ayırt edemiyorum." Michael, Francesca ve Kathy'yi işaret etti.

"Gelinlik giyen Francesca."

Michael güldü. "Söylemesen anlayamazdım!"

Fredo erkek kardeşini kucakladı. Fredo'nun daha önceden yaptıklarını hatırlamadığı kadar uzun bir süre sarılmış halde kaldılar, sonra birbirlerine biraz daha sokuldular. O sırada akıllarından Sonny geçiyordu, her ikisi de hiç konuşmadan bunun böyle olduğunu biliyor gibi görünüyordu. Sonny'nin ruhu tüm gün boyunca varlığını, hayatta olan diğer herhangi bir misafirden çok daha fazla hissettiriyordu. Fredo ve Mike zarflarını Francesca'ya vermek için sıraya girdiklerinde, gözyaşlarına boğulmak üzereydiler. Şimdi, kendilerini bırakmışlardı, her iki kardeşin de yüzleri utanç duymadan akıttıkları yaşlardan sırılsıklamdı. Birbirlerinin omuzlarına hafifçe vurdular, başka hiçbir şey söylemediler.

Bu yine de üstesinden gelinmesi gereken zor bir durumdu. Üzüntülerini bastırmaya çalışan birisini kim suçlayabilirdi ki? Fredo bunu yapmaya devam ederken bile çok içtiğinin farkındaydı, ancak içinde bulunulan ortam göz önüne alındığında bu bir kusur ya da başkalarının haklarına tecavüz gibi görünmüyordu. Ayrıca, törendeki şu peder olayı da vardı –Fredo'ya papaz olma isteğini aşılayan Peder Stefano'nun bir ölü soyguncusu olduğu söyleniyordu. Aynı çarpık gülümseme, aynı tarzda taranmış bir tutam siyah saç, aynı dinç yapı, tıpkı uzun mesafe koşucularınki gibi. Fredo, Peder Stefano'yu düşünmemeye çalışmış ve bunda da büyük oranda başarılı olmuştu –anlık görüntüler dışında, hiçbir şey düşünmeden aylar geçmişti– ancak onu düşündüğü ender zamanlarda, Fredo çok fazla içiyordu.

Eğer dünyanın her yerinde bir şeyleri unutmak için içen insanlar olmasaydı, radyodaki şarkıların yarısı ve dünya üzerindeki içki imalathanelerinin dörtte üçü yok olup giderdi. Fredo düğün töreninde kaldı, hiç sorun çıkartmadı ve törenin ar-

dından da hiçbir yere gitmedi. O ve Deanna her şarkıda dans etmeye başladılar ve, her ne kadar ikisi de bir şeyler hissedebilmeleri şüpheli olacak derecede sarhoş olmalarına rağmen, kadın oldukça mutlu görünüyordu.

Odaya döndüklerinde Fredo onu arkadan becerdi, bu ayıkken yaptığı bir şey değildi. Ve Deanna da bundan şikayet etmedi, sarhoşların hepsi bunu yapıyordu.

Fredo ertesi sabah uyandığında odaya nasıl geldiği hakkında tek bir şey bile hatırlamıyordu. Deanna'nın kolunu kaldırdı ve Cartier marka saatine baktı. Başı çatlıyordu. Buğulu gören gözlerini saate odaklamaya çalıştı. Neredeyse on bire gelmişti. Büyük bir panikle Michael'ın odasını aradı. Santral memuru, "Özür dilerim Bayım," dedi. "Bay Corleone ve ailesi saatler önce otelden ayrıldı."

(Fred Corleone Şov, *Las Vegas'taki bir yüksek frekans istasyonunda, genellikle pazartesi akşamları, yeterince havalandırılmayan bir ortamda, 1957'den yapımcısının ortadan kaybolduğu 1959 senesine kadar gösterimde kaldı. Yayın Kumdaki Kale'de oluşturulan ufak bir sete yerleştirilmiş divandan yapılıyordu: Yapımcının hemen önüne yerleştirilmiş alçak yuvarlak bir sehpa ve leopar desenli sandalyeye oturtulmuş bir misafir. Arkalarındaki panoda, beyaz ışıklarla "FRED!" yazılıydı. Panonun arkasına da siyah bir perde asılıydı. Aşağıdaki diyalog 30 Eylül 1957 senesinde yapılan programdan alınmıştır (—Nevada Radyo ve Televizyon Müzesi'nden sağlanan notların resmi suretinden faydalanılmıştır.)*

FRED CORLEONE: Bu ilk programın gerçek bir efsane olmasını umuyorum. Eğer ne demek istediğimi anlamadıysanız, sırf gevezelik ettiğimi düşünebilirsiniz. Şu diğer şovların hepsini izliyorum – kızlar, şakalar, biblo rafları. Müzik. Şunlar ve bunlar. Bazen bu programlara o kadar çok misafir çağırıyorlar ki, sonunda bir trafik polisine ihtiyaç duyuyorlar, anlıyorsunuz değil mi? Bu programları hazırlayan kişiler iyi insanlar, fakat bana sorarsanız, belki de sizi nasıl etkileyeceklerini bilmiyorlar diye düşünüyorum. Bu yüzden bu kadar çok harekete başvuruyorlar. Bu gece biz farklı bir yol izleyeceğiz ve sizin de arkanıza yaslanıp bize katılacağınızı

umuyorum. Sadece tek bir misafir, işte o kadar, ama o alanında tek: Sahne ve ekran yıldızı, ayrıca diğerlerine kesinlikle benzemeyen bir şarkıcı, *peasanto* olarak isimlendirilebilecek türden birisi değil. Bayanlar ve Baylar, Bay John Fontane!

(Corleone ayağa kalkar ve alkışlar. Fontane seyircilere doğru selam verir. Her ikisi de oturur, bir süre oyalanarak sigaralarını yakar ve konuşmaya başlarlar.)

FRED CORLEONE: Bana *Groovesville*'in tarihteki en büyük uzunçalar olma özelliğini yakalayabileceği söylendi. Rock'n roll çılgınlığı sona ermek üzere ve sen en tepedesin, ülkenin bir numarasısın.

JOHNNY FONTANE: Teşekkür ederim. Benim kayıt kariyerim bir süredir büyük bir sallantı geçiriyordu, fakat silkinip kendime geldim ve birkaç fırsat yakaladım. Tüm alçakgönüllülüğümle şunu söyleyebilirim ki, alanında bir deha olan Cy Milner ile yapma fırsatı yakaladığım kayıtlar –sadece *Groovesville* değil, *The Last Lonely Midnight, Johnny Sings Hoagy* ve *Fontane Blue* da bunlara dahil– bugüne kadar yaptıklarım arasında belki de en iyileri.

FRED CORLEONE: Bunlar belki de şu ana kadar başkalarının yaptıklarından da iyi.

JOHNNY FONTANE: Bence Cy'ı da bir gün programında ağırlamalısın. O benim bir sonraki kayıt çalışmalarımda da yer alacak, ki bu çalışma benim açımdan tam bir rüya projedir. Bayan Ella Fitzgerald ile düetlerimiz olacak.

FRED CORLEONE: Bunu yapacağım. *(Sahne arkasına baktı.)* Birileri not alsın. Cy Milner, dâhi ve, bilirsiniz işte... Sanıyorum onu programa çağır lafı altına düşülürse uygun olacaktır.

JOHNNY FONTANE: Ella'yı da unutmamalısın. Tıpkı şarkıda söylendiği gibi, o zirvede.

FRED CORLEONE: Elbette.

JOHNNY FONTANE: *Dâhi* kelimesini laf olsun diye kullanmıyorum.

FRED CORLEONE: Hollywood düzenbazlarının yaptığı şekilde. Biliyorum. Sen öyle değilsin.

JOHNNY FONTANE: Milner ile çalışan her şarkıcı sana onun bir dâhi olduğunu söyleyecektir. Bunun sebebi oldukça basit, o yıllar boyunca Les Halley Orkestrası ile birlikte çalışmış ve..."

FRED CORLEONE: Bu şu trombon işi olmalı arkadaşlar.

JOHNNY FONTANE: Onu insan sesine o kadar yakın çalmış ki, bir şarkıyı stüdyoya alıp, onunla insanları şu herkesçe bilinen bir milyon papel hikâyesindekinden çok daha iyi hissettirebiliyor ya da çok daha mükemmel bir kıvama getirebiliyor."

FRED CORLEONE: Bir milyon papelden daha iyi ne olabilir ki?

JOHNNY FONTANE: Bir milyon papel ve... *(Sigarasından derin bir nefes alır. Omzunu silker.)*

FRED CORLEONE: Plakların milyonlarca satıyor. Bu öylesine söyenen bir şey değil.

JOHNNY FONTANE: Şov olarak adlandırılan iş dünyasında geçirdiğim seneler boyunca öğrendiğim tek şey, ne kadar başarı kazanmış olursam olayım..."

FRED CORLEONE: İnanılmaz bir başarı.

JOHNNY FONTANE: Bunu insanlara borçluyum. *(Alkışlar yükseldi.)* Teşekkür ederim. Bu doğru.

FRED CORLEONE: Şu rock'n roll'un artık gidebileceği kadar uç noktaya gittiği konusunda haklı mıyım? Bana sorarsan bu... bilirsin işte, bir müzik değil. Ve ayrıca, eğer söylememde bir sakınca yoksa, herhangi bir kalitesi de yok.

JOHNNY FONTANE: Bu tür şeyler insanların gelişmemiş yönlerinden ortaya çıkar. Sanatsal açıdan hiçbir değeri yoktur, dolayısıyla bu tür müzikler bir süre canlı kalıp kısa bir süre sonra da miyatlarını doldururlar.

FRED CORLEONE: Bunu işitmek güzel. Yani senin fikrini demek istiyorum. Öyleyse izin ver –bırak bu konuyu detaylandıralım, tamam mı? Bunlar insanların bilmek istedikleri şeyler.

JOHNNY FONTANE: Peki devam edelim.

FRED CORLEONE: Senin deneyimlerinle, kadınlar da dahil olmak üzere tüm şov dünyasını konuşabiliriz, değil mi? Hepsini. Eğer tüm bunları birden ona puanlandırırsak...

JOHNNY FONTANE *(Sunucunun kahve kupasını işaret ederek)*: En üst seviyede olan şey *sadece* bu olmamalı.

FRED CORLEONE: Ve görünüm, ardından da beceri yönünden iki kategori altında değerlendirirsek. Birden yirmiye kadarki rakamları dikkate al. Ya da bir ile on arası olsun, sonra her ikisini toplar, ortalamasını alırız. Çıkan rakam önemli değil.

JOHNNY FONTANE: Sakın benden böyle bir şey isteme. Bunu yapabilmem için matematik mastırını tamamlamam lazım.

FRED CORLEONE: Tarafsızlığı sağlamak için, mesela nişanlın Bayan Annie McGowan'ı dışarıda tutalım, bu arada o bunların hepsini yapabiliyor; şarkı söylüyor, dans ediyor, fıkra anlatıyor, hatta rol bile yapıyor. Ayrıca hakkında birçok güzel şey duyduğum, ancak hiçbir zaman görmediğim şu kukla işi de var. Hey, bir dakika bekle. Burada durmam lazım.

JOHNNY FONTANE: Başladığından bile habersizdim.

FRED CORLEONE: Gelelim Annie'ye. Ne derler, bilirsin. *Onlar...* hakkında. Bana yardımcı ol John. Aile fertlerini buraya onun için çağırıyoruz. İnan bana, insanlar benim neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Nasıl ifade etmeliyim? Onun neyi?

JOHNNY FONTANE *(Sırıtarak)*: Göğsü mü?

FRED CORLEONE: Göğüs! Evet, doğru. Sana ya da ona karşı saygısızlık olarak algılama sakın, bu çok meşhur bir göğüs.

JOHNNY FONTANE: Sorun değil. Soru neydi?

FRED CORLEONE: Hollywood'da kabiliyet ve görünümünü en mükemmel derecede harmanlayan kişi kim?

JOHNNY FONTANE *(Abartılı bir şekilde ikinci bir kez düşünüyormuş gibi yaparak)*: Senin röportaj tarzın başıma bela açacak.

FRED CORLEONE: Hey adamım! Tıpkı senin sahne şovlarında yaptığın gibi, insanlara görev verip onları kızdırıyorsun. Seni tekrar burada, dünyaca ünlü Kumdaki Kale'de sahneye çıkartmalıyız.

JOHNNY FONTANE: Teşekkürler. Teşekkür ederim. Bir süredir Vegas'ta program yapamadım. Eğer insanlar beni görmeye gelmek isterlerse, Los Angeles ve Chicago'da bazı iş bağlantılarım var.

FRED CORLEONE: Bizim programımız sadece burada, Vegas'ta gösterimde, hatta burada bile her yerden seyredilemiyor. Bu kanal benim evimden dahi çıkmıyor, buna inanabiliyor musun?

JOHNNY FONTANE: Sen bir kulede mi oturuyorsun, ya da tavşan kulakların mı var?

FRED CORLEONE: Dalga mı geçiyorsun? Kule mi? İstersen sohbetimize ve senin işlerine geri dönelim, ne dersin? Şaka bir yana, sen bana burada şarkı söylemeyeceğini mi söylüyorsun? Bugün? Bizim için? Bana senin için buraya küçük bir dans orkestrasının geleceği söylendi.

JOHNNY FONTANE: Bunu yapmak isterdim, ancak ses tellerimi dinlendirmem gerekiyor. Önümde büyük gösteriler var. Özür dilerim.

FRED CORLEONE: Bu hayal kırıklığı yaratacak bir durum. Gerçekten de öyle. Beni başarısızmışım gibi gösteriyorsun.

JOHNNY FONTANE: Üzgünüm, iş işten geçti.

FRED CORLEONE *(Kahkahalara boğularak)*: Komik adam!

JOHNNY FONTANE: Elimden geleni yapıyorum.

FRED CORLEONE *(Sahnenin arkasındaki birine)*: Birileri şu orkestrayı çağırdı mı? Evet. Yaptınız mı? Yaptınız. Böyle şeyleri en son duyan neden hep ben oluyorum? *(Fontane'ye döner.)* Pekâlâ, tamam, ne var? Haydi başlayalım. Dodgers ve Giants'ın Kaliforniya'ya taşınmaları konusunda düşündüğün bir şeyler var mı?

JOHNNY FONTANE: Ailevi sınırlar dahilinde hiçbir şey yok. İnsanların kalplerini kırdılar.

FRED CORLEONE: Bilmiyorum. İş tüm zamanımı alıyor. Ortak olduğum erkek kardeşimin işi –oteller, eğlence mekânları, yapılanma, çimento– de Batı'ya taşındı. Bu durum, bizim bu programı birlikte hazırlamamıza yardımcı oldu. Neden beyzbol bundan daha farklı olsun ki? Benim de New York'a karşı tıpkı sende olduğu gibi derinden gelen hislerim var, fakat aynı zamanda neden ulusal eğlence Amerikanvari tarzda olmasa dahi işlemeye devam etmesin ki?

JOHNNY FONTANE: Beyzbol mahallelere ve belirli insanların kaderlerine bağlıdır. Ebbets Field'a gittiğim her sefer... yani, ben orayı bomboş ya da yıkık dökük halde düşünemiyorum. Oranın bir kısmını yıkarlarsa, benim de bir parçam yok olur.

FRED CORLEONE: Sen de New York'tan Batı'ya taşındın.

JOHNNY FONTANE: Bu farklı. İnsanlar benim plaklarımı her yerde dinleyebilir, resimlerimi her yerden bullabilirler. Öyle ya da böyle, her yeri gezip konserler veriyorum.

FRED CORLEONE: İddiaya girerim gideceksin. Los Angeles'taki Dodgers maçını kastediyorum. Şu günlerde Los Angeles ile aranda New York'la olduğundan çok daha fazla bağ var.

JOHNNY FONTANE *(Bir sigara daha yakmak için duraklayarak)*: Muhakkak gideceğim. Ama onlar hiçbir zaman gerçek Dodgers olmayacaklar. Onlar kendilerini gerçek Dodgers yapan şeylerden soyutlandılar.

FRED CORLEONE: Tamam, bak, insanı rahatsız eden konulardan daha fazla bahsetmeyelim. Siyaset hakkında konuşabiliriz. Daha şimdiden bir dahaki sefere başkanlığa oynayacak bir adamın olduğunu işittim. Bunu bana küçük kuşlar söyledi.

JOHNNY FONTANE: Deanna'ya ne dersin?

FRED CORLEONE: O harika birisi. Her ne kadar bahsettiğim kuş o olmasa da, bu bir gerçek.

JOHNNY FONTANE *(Kameraya göz kırparak)*: Senin bir önceki soruna cevap vermek maksadıyla söylüyorum, eğer sadece görünüm ve kabiliyet kategorileri kullanılacaksa, ben Deanna Dunn'ı liste dışında tutabilecek hiç kimseyi tanımıyorum. Bunu sana ya da ona karşı yapılan bir saygısızlık olarak algılama, ama o gerçek bir ateş parçası.

FRED CORLEONE: Teşekkürler Johnny. Bu çok nazik bir tavır ve bence de oldukça gerçekçi bir yaklaşım. Sohbetimize yeni katılanlar için tekrarlıyorum, buradaki şu şanslı adam, gerçeği söylemek gerekirse, o sevgili ve kabiliyetli Deanna Dunn ile mutlu bir evlilik sürdürüyor.

JOHNNY FONTANE: Bu Oskar Ödülü'nü kazanmak gibi bir şey.

FRED CORLEONE: İki kez, ama sen de bir tane kazandın. Onun ne kadar ağır olduğunu fark ettiğinde şaşırdın mı?

JOHNNY FONTANE: Böylesine bir şeref, bu ödülü izleyenlerimden alman, işte benim sırtlamakta zorlandığım ve ağır bulduğum şey buydu.

FRED CORLEONE: Söz ödüllere gelince, sen New Jersey'deki başkanlık için Vali Shea'yı destekliyorsun. O da kitabıyla şu büyük ödülü kazandı, neden bahsettiğimi biliyorsun.

JOHNNY FONTANE: O koşuyor ve ben de onu destekliyorum. Umarım başarılı olur. O iyi bir adam ve ülkemiz için de faydalı olacak. Kitabını okudun mu?

FRED CORLEONE: Kitap tıpkı daha önce konuştuğumuz gibi, yatak odamdaki konsolun üzerinde duruyor. Onu programıma misafir etmeden önce, kitabını mutlaka bitireceğim.

JOHNNY FONTANE: O da programa katılacak mı?

FRED CORLEONE: Bu konu üzerine çalışıyoruz. Dinle John, sana bir şey sormama izin ver. Hiç *Durango'da Tuzak* adında bir film izledin mi?

JOHNNY FONTANE: İzleyip izlemediğimi mi soruyorsun? *(Güldü)* Ciddi misin?

FRED CORLEONE: Johnny o filmde rol almıştı arkadaşlar, eğer rastlarsanız göreceksiniz.

JOHNNY FONTANE: Sen de o filmde oynadın. Ve karın da öyle.

FRED CORLEONE: Gözünü bir kez kırp, beni kaçır. İki kez kırp, sen de yok ol.

JOHNNY FONTANE: Hangisi seçilirse seçilsin, iyi bir ilişki yürütecekler. Çoğu kişi filmi kaçırdı. Tüm eserler aynı anda harika kategorisine giremez, bilirsin.

FRED CORLEONE: Senin artık sinema filmlerinde oynamayacağını duydum, doğru mu?

JOHNNY FONTANE: Hayır, pek sayılmaz.

FRED CORLEONE: Ama artık kalbinde yatan aslan bu değil, öyle değil mi? Artık senin kendi film stüdyon var ve..."

JOHNNY FONTANE: Bazı filmler efsane olabilecek kadar iyidir. Mesela *Gladyatör.*

FRED CORLEONE: Bir müzikal mi demek istiyorsun?

JOHNNY FONTANE: Doğru. Hit parçalar. Bunu da nereden duydun?

FRED CORLEONE: Şarkı sözü yazan insanların yarısını az çok tanıyorum. Dinle, ödenecek bazı faturalar var.

JOHNNY FONTANE: Faturalarını ödemiyor musun?

FRED CORLEONE: Senin de bildiğin gibi, ticari alana geçmekten bahsediyorum.

JOHNNY FONTANE: Ufak bir aradan sonra tekrar birlikte olacağız.

FRED CORLEONE: Bu kimin programı, ha?

JOHNNY FONTANE: Öyle diyorsan. Senin gibi bir serseri, Deanna Dunn gibi bir piliçten bahsetmeden, nasıl olur da televizyon programıyla birinci sıraya oturur ki?

FRED CORLEONE: İşte şimdi söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musunuz? Sen tam bir ulusal hazinesin! Kısa bir aradan sonra tekrar birlikte olacağız.

Fredo Corleone tek başına karanlıkta ayakta dikilmiş, Chateau Marmont'un çatı katındaki pencereden aşağıya, Sunset Strip'e bakıyor, karısının eve dönmesini bekliyordu. Burası Fredo'ya her geçen hafta, babasının Long Island'daki evlerin tümüne ödediği toplam paradan çok daha fazlasına mal olmaya başlamıştı, belki de buna değerdi. Burada Deanna'yı gözetleyip sinirlendiren hayranlar ve ensesinin dibinde soluyan korumalar olmadan yaşayabiliyorlardı. Saatine baktı. Neredeyse iki olmuştu. Saat on birde bir akşam yemeği randevuları vardı. Çekimler genelde saat dokuz civarı sonlanırdı. O güne kadar sadece üç filmde boy göstermişti (küçük rollerdi) ve gerçeği söylemek gerekirse, işin ne zaman biteceğini kestirmek genelde çok zordu. Deanna son beş yıldır –ki bu süre Hollywood saatine göre beş yüz yıl olarak da adlandırılabilirdi– başrolde oynamamıştı. Şimdiki rol ona birkaç genç aktris denendikten sonra verilmişti, Deanna her gün eve geldiğinde bu filmin ne kadar mükemmel olacağından ve rol arkadaşının ne kadar çarpıcı birisi olduğundan bahsediyordu.

Fredo daha pencerenin önünden ayrılıp telefona doğru dönerken, kendi kendine numarayı çevirmemesi gerektiğini söylemişti, kendi kendini sınayacaktı. Yine de numarayı çevirdi. Telefon santrali onu 3 numaralı bungalova bağladı. Karşıdan gelen derin ve uykulu ses, bu sektörde en çok tutulan şarkı sözü yazarlarından birisi olan Wally Morgan'a aitti. Adam orduda görev yapıyordu, motosiklet yarışlarına katılırdı, avlanmaktan hoşlanırdı: Homoseksüel olduğu kolay kolay tahmin edilebilecek birisi değildi. Fredo bu tür şeylerin insanın yaptıklarıyla alakası olmadığını öğreniyordu. Evinde çalışan adamın odaları boyaması, onu ressam yapmıyordu. O sadece odanın tekini boyayan birisiydi. Aynı şekilde, burası da Hollywood'du. Burada her şey farklıydı. Fontane ibneleri *götbecericiler* olarak adlandırıyor, bunu doğrudan onların yüzlerine söylüyordu, ama yine de, o ve diğer oğlanlar evin arka tarafında futboldan ya da M-80'leri koyaklara saklamaktan bahsederlerken, kadınlarla sohbet etmeleri için bu tür insanlardan bayağı bir kısmını verdikleri partilere çağırıyorlardı. Peki tüm bunlar olurken Fredo neredeydi? Oğlanlarla birlikte, Amerikan futbolundan bahsediyor, mahallenin çeşitli yerlerine işiyordu. Aslında o da tam bir ibneydi.

Fredo boğazını temizledi ve bir kadeh içki içmek için ona uğrayıp uğrayamayacağını sordu.

Morgan, "Uğramak mı?" diyerek kıkırdadı. "Hoş bir ima, kaplan. Ama neden olmasın. Martini hazırlarım. Düşünceli davran ve şu bizim yeşil arkadaşlarımızdan da birkaç tane getir, tamam mı?"

İma. Bizim yeşil arkadaşlarımız. Kaplan. Fredo açısından böyle konuşan birisiyle ilişkisinin olduğuna inanmak oldukça zordu. Mayosunu ve hap şişesini kaptı, dışarı çıktı. Mayo her şey bittikten sonra lazımdı, kafasını rahatlatmak için yüzecekti.

Sonunda havuza vardığında, saat sabahın dördüydü ve havuzun diğer ucunda birbirlerini beceren bir çift vardı. Etraf karanlıktı. Fredo, o dışarı çıkana kadar ikilinin işlerini bitireceklerini umarak, kabinde üzerini değiştirdi, ancak kapıyı açtığında onların hâlâ orada olduklarını fark etti. 3 numaralı bungalovda duş almamıştı. Her türlü olasılığa karşı hazır bulunmak için, çatı katına dönmeden önce temizlenmek amacıyla bir şeyler yapmalıydı. Çift, öyle ya da böyle, oldukları yerden ayrılmıyor gibi görünüyor –duvarın dibinde, merdivenin yanındaydılar– ve sanki hiç aceleleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Peki, bundan Fredo'ya neydi? Havuzun sığ tarafından suya atladı ve ileri geri birkaç kez yüzdü. Hiçbir şey yememişti, fakat aldığı haplar ona dünyanın tüm enerjisini vermiş gibiydi. Elbiselerini toparlarken, hâlâ havuzun derin kısmında işlerini görmekte olan çifte tekrar bir göz attı. İşte, oradaki kadının kendi karısı olduğunu da o zaman fark etti.

"Dee Dee?"

Kadın güldü. Adam da güldü. Adam onun başrol arkadaşı Matt Marshall'dı. Deanna, "Birazdan gelirim," dedi. "Şimdi azıcık meşgulüm."

Fredo başını öne eğdi ve asansöre doğru ilerledi. Çatı katında, *Apaçi Körfezi*'nin (bu onun ikinci filmiydi; bir Kızılderili ile birlikte oynamıştı) setinden yürüttüğü silah askısını üzerine geçirdi. İki dolu Colt peacemaker'ı da yerlerine yerleştirdi. Haplara rağmen, kendisini inanılmaz derecede sakin hissediyordu. İntikam onaylanmıştı ve birkaç dakika içerisinde gerçekleşecekti.

Fakat geri döndüğünde, havuz bomboştu.

Fredo'nun bunun ardından hatırladığı ilk şey, Chateau Marmont'un garajına gittiği, silahını ilk yıldönümlerinde Deanna'ya aldığı turkuaz renkli, 1958 model muhteşem Corvette'e doğrulttuğuydu. Kalbinin ne kadar derinden kırıldığının farkın-

daydı. Birkaç derin nefes aldı, kolunu sabit tuttu, tetiği tam anlamıyla çekmeden sadece sıktı. Arabayı almaya Flint ile birlikte gitmişlerdi. Emrinde çalışan halkla ilişkiler görevlisi, onların gülümseyen fotoğraflarını çekerek dünya çapındaki gazetelere ve dergilere yollamıştı.

Fredo ateş açtı; arka cama, arka sol tekere, iki tane sürücü kapısına, bir tane sürücü camına –ki bu mermi dümdüz giderek yolcu camından dışarı çıkmıştı– bir tane ön cama. Bir arabayı öldürmek insanı rahatlatıyordu. Camlar etrafa saçıldı ve lastiklerle döşemeler patladı. Metalik sesler ve kim bilir nereden gelen olay sonrası tıngırtılar içerde yankılandı.

İlk Colt'u aşağı indirdi, Corvette'in motor kapağını kaldırdı, diğer silahı eline aldı. Otel müdürü ve diğer birkaç kişi olay yerine gelmişlerdi, ama hepsi de Fredo'yu tanıyordu ve bunun Deanna Dunn'ın aracı olduğunu biliyorlardı. Daha önce ondan çok daha ünlü insanların yaptıkları garip ve alenen yasadışı tavırlara tanıklık etmişlerdi. Müdür sakin bir ses tonuyla yapabileceği herhangi bir şey olup olmadığını sordu.

"Hayır." Fredo karbüratöre bir mermi sıktı. "Ben icabına bakıyorum, teşekkürler."

Diğer atış küçük bir patlama ve ardından havaya yükselen beyaz bir dumanla sonlandı. Salak salak etrafa bakınıp ne olduğunu anlamaya çalışan insanlar etrafta boy göstermeye başlamıştı.

"Saat oldukça erken Bay Corleone. Sizin de görebileceğiniz gibi diğer misafirler..."

Fredo motor bloğuna bir mermi daha sıktı.

" ... biraz rahatsız oldular."

Yolcu tarafına iki kurşun daha. Son atış arabayı sıyırıp geçmişti.

Tam arkasından bir kadının çığlığı işitildi ve Fransızca, hiç kimsenin ne olduğunu anlamadığı bir şeyler söylemeye başladı. Fredo arkasına döndüğünde, Matt Marshall ile karşılaştı –gömleksizdi, çıplak ayaklarıyla ona doğru yaklaşıyordu, oldukça yakışıklı sayılabilecek yüzü sinirle kaplıydı.

Fredo diğer silahı da çekti ve her ikisini birden Marshall'a doğru kaldırdı –adam Fredo'nun mermilerini bitirdiğini biliyor olmalıydı ki yaklaşmaya devam etti. Fredo'nun zihni, hayatında daha önce hiç bu kadar açık olmamıştı. Olduğu yerde dikildi. Marshall ona doğru bir hamle yaptı, Fredo yana doğru kaçtı, bir matador kadar becerikliydi. Marshall kaldırıma düştü.

Ayağa kalktı, kan içerisindeydi, tekrar harekete geçti, kafası salakçasına yere doğru eğikti. Fredo gülmek istedi, ama bunu yapmak yerine silahı kaldırıp yuvarlak kabzasıyla adamın suratına geçirdi. Tıpkı yüksek bir binadan düşen bir et parçasının çıkartacağı türden bir ses işitildi. Marshall çöküp kaldı.

Ortalıkta çığlıklar atan Fransız kadın dışında, orada bulunan herkesten "Ooh," şeklinde bir ses yükseldi.

Fredo silahları tekrar yerlerine yerleştirdi. "Kendini koruma," dedi, "bu kadar açık ve basit."

Onun kefaletini ödemeye ve tahliyesini sağlamaya gelen kişi Hagen'di.

Fredo karakoldan çıkarlarken, "Çok çabuk geldin," dedi. "Uçtun mu?"

"Öyle de denilebilir. Tanrım, Fredo. Bugüne kadar o otelde kalıp da tutuklanan senden başka kimse oldu mu, bilmiyorum."

"Serseri kurşunu," dedi. "Bu herkesin başına gelebilirdi. Yine de olanlar yüzünden kendimi inanılmaz derecede kötü hissediyorum."

Fransız bayan konteslikten azlettirilmiş birisiydi, fino köpeğiyle dışarıya yürüyüşe çıkmıştı. Mermilerden teki köpeğin kafasına isabet etmiş, geride neredeyse hiçbir şey bırakmamıştı. Diğer problem yaratan atışlardan bir tanesinde ise, mermilerden biri Corvette'yi bir şekilde sıyırıp arkada duran beyaz bir DeSoto Adventurer'ın kapı çerçevesini yırtmıştı. Bu araba 1957'deki Indy 500'ü kazanan yarış arabasıydı. Yarışın birincisi bu aracı Marshall'a satarak büyük miktarda para kazanmıştı. Marshall, film seyircileri arasında, *Damalı Bayrak* yarışlarında altın kazanan bir ukala olarak tanınırdı. Bu geri zekâlı, aslında Deanna için ya da onun adına dövüşmek amacıyla Fredo'nun üzerine yürümemişti. Onu harekete geçiren şey, değerli arabasından havaya yükselen keskin dumandı.

"Bu serseri bir kurşundan çok daha öte bir şey Fredo. O silahlar..."

"Silahlar temiz. Neri onların imal edildikleri tarihteki kadar temiz olduklarını söylemişti."

"Öyle olsalar çok iyi olur, çünkü Los Angeles Polisi onların kontrolünün yapılmasında kendilerine yardımcı olmaları için FBI'ı buraya getirtiyor."

"Temizler."

Hagen'in Buick'ine bindiler –ailenin her bireyi birdenbire sıkıcı arabalar kullanmaya başlamışlardı– ve hiç konuşmadan Chateau Marmont'a doğru yol aldılar. Otel yönetimi sadece Fredo'yu otelden kapı dışarı etmemekle kalmamış, aynı zamanda Hagen'e de bir oda ayarlamıştı. Bunda verilen yüksek bahşişin, bir kişinin oda parasının önceden ödenmesinin ve bir VIP ile evli olmanın payı oldukça büyüktü. Hagen ve Fredo, herkesin inzivada olduğu sıcak sokakta birlikte yürümeye başladı.

Hagen, "Pekâlâ, şu cebinde buldukları haplara ne diyeceksin?" dedi.

"Reçeteli. Onları bana Segal verdi." Biraz dolaylı olsa da söyledikleri doğruydu. Adamı Figaro'yu Vegas'a yollamış ve hapları aldırmıştı. Ailenin eski bir dostu olan Jules Segal, Corleone'lerin inşa ettirdikleri hastanede ameliyathane sorumlusuydu.

"Bana ilaçların Aspirin kutusunda durduğunu söylediler."

"Aspirinleri çıkartıp ilaçları o kutuya tıktım. Hapların taşınma şekillerini düzenleyen yasa yok."

"Bilmiyorum. Segal uzun süre önce yine böyle bir suçtan dolayı işten uzaklaştırılmıştı ve bu bizim hastanemizde çalışmaya başlamadan önceydi. Ama şimdi... bak, hastane bizim medyatik görünümümüzü yumuşatıyor ve eğer..."

"Öyleyse hastaneye bu reçeteyi kendisinin yazdığını söyleyecek başka bir doktor alın. İyi bir bedele bunu yaparlar. Daha önce bundan çok daha kötü sorunları yüzlerce kez hallettin. Tanrım, Tommy. Baba seni her zaman aramızdaki en Sicilyalı tip olarak isimlendirirdi. Ne oldu şimdi? Bu beceriyi senden basit bir meclis hareketiyle çekip aldılar mı? O adamın ne yaptığını sana *anlattım*! O benim *karımdı*!"

"Bana telefonda anlattın. Bu hiç de akıllıca değil Fredo."

Fredo omzunu silkti, o ayrıcalıklıydı. "Marshall ölmedi ya da ona başka bir şey olmadı, öyle değil mi?"

Hagen, "Tanrı'ya şükür ki hayır," dedi. "İyileşecek. Suratının hali ise üzerinde düşünülmesi gereken başka bir durum."

"Oldukça kötü, ha?"

"Oldukça kötü. Matt Marshall yaşamını elmacıkkemikleriyle kazanıyor, ki artık bunlar sert bir yapıdan çok sıvı hale geçmiş gibiler. Bu da yeterince kötü bir durum, çünkü sen de biliyorsun ki adam bir film çekiminin ortasında. Filmi o olma-

dan bitirebileceklerini düşünmüyorlar gibi görünüyor. Bazı şeylerin üstesinden gelip olayı halletmemiz mümkün, ancak Los Angeles artık bizim için zor bir şehir, Chicago ile birlikte..."

"O adamlarla barış yaptık. Beni tanırlar, beni severler. Onlarla başa çıkabilirim."

"Her ne olursa olsun, bana üzerinde çalışıp temizlemem gereken birçok sorun çıkarttın."

"Haydi ama Tom. Eğer konu Theresa olsaydı ve sen de benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Bir arabayı ve bir fino köpeğini vurmak mı, tam film gibi!"

"En azından Theresa'nın böyle bir şey yapmayacağını söylemedin."

"Theresa kesinlikle böyle bir duruma düşmezdi."

"Def ol git, lanet olası geri zekâlı pislik."

"Bugün o haplardan kaç tane yuttun Fredo?"

"Hiç." Daha önce hiç bu yönüyle düşünmemişti, sayısal olarak yani. "Onları sadece arada bir kullanıyorum." Bungalov 3'ten bahsetmek, hatta havuz olayını bir kez daha anlatmak istemiyordu. "Bu taraftaki manzara daha güzel," dedi. "Sunset Bulvarı ve etrafındakiler."

Hagen, "Biliyorum," dedi. "Burada oturmuştum. Sana buradan bahseden kişi bendim."

"Öyleyse sen de biliyorsun. Bu taraftaki manzara daha güzel."

O yöne doğru ilerlediler.

Fredo, "Sormak istediğim bir şey var," dedi. "Sen şu böceklerden bahsettiğinde Kay çılgına döndü mü?"

Hagen, "Hâlâ bilmiyor," dedi.

Fredo doğru tahmin etmişti: Mike Kay'e bunu söylememişti bile. Bunu yaptırtacağı kişi Tom'du. "Kay akıllıdır. Hemen her şeyi bilir. Bilmese bile, er ya da geç büyük olasılıkla sen ona söyleyeceksin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin ona yaltaklandığın ya da laf taşıdığın türünden bir şeyler ima etmiyorum, ama herkes onun bilgileri senden aldığını biliyor."

"Bu şu ana kadar duyduğum en komik şey."

"Bana, daha önceden tıpkı Colma'da olduğu gibi New York'taki mezarlık dolandırıcılığına ilişkin geliştirdiğim fikrimin işittiğin en komik şey olduğunu söylemiştin."

"Şu *mezarlık* fikri mi? Hâlâ unutmadın mı? Mike sana söyledi, bu şu anda girebileceğimiz bir iş değil. Her tür dolandırıcılıktan uzak duruyoruz. Herhangi bir şeyden dolayı Stracci'lerle aramızın açılmasını istemiyoruz. New York'taki her tip politikacıdan yardım almamız gerekir ki, şu anda yapmak istediğimiz en son şey, bu tip yardımları böyle projeler üzerine harcayarak kaybetmektir –şunu da eklemeliyim ki, bahsettiğimiz proje birçok açık noktası olan bir proje."

Köşeyi döndüler, Annie McGowan ve temsilcisiyle birlikte yürüyüşe çıkmış olan Alfred Hitchcock'la çarpıştılar. Fredo, Hagen'i "Meclis Üyesi Hagen" olarak tanıştırdı. Annie, Fredo'ya iyi olup olmadığını sordu. Fredo bunun uzun bir hikâye olduğunu, onu daha sonra arayıp anlatacağını belirtti. Annie, hayır, Johnny şehirde değil, dedi. Chicago'ya gitmişti. Hitchcock artık gitmeleri gerektiği konusunda ısrarcı davrandı ve gittiler.

Hagen ile birlikte tekrar yalnız kalan Fredo, "Hangi açık noktadan bahsediyorsun?" dedi.

Hagen, "Açık noktalar var," diye karşılık verdi. "Bak, şöyle anlatayım: New York'taki operasyon her şeyde olduğu gibi koruma temeline dayanıyor. Girilebilecek yeni işler sadece yasal olanlar."

"İşte, benim planımın güzelliği de burada Tom. Bu dolandırıcılık değil. Her şey tamamen yasal olacak."

"Fredo, bu işi böyle iki yönlü yürütemezsin. Bir yandan tam anlamıyla medyanın gözlerinin önünde yaşıyorsun, bir film yıldızıyla evlisin, Las Vegas'taki otellerimizin eğlence kısmını yönetiyor ve televizyonda kendi şov programını yapıyorsun –bu arada programının çok başarılı gittiğini duydum."

"Teşekkürler. Programın iyi olması için elimizden geleni yapıyoruz."

"Ama bir yandan tüm bunları yaparken, diğer taraftan geriden geriden şu mezarlık planına benzer şeyler yapamazsın. Ve eğer kendini temize çıkartıp yaptığın işin yasal olduğunu ispatlayamazsan da diğerlerini yapamazsın. Uyan artık, ha?"

Uyanmak harika olurdu, fakat polisler o lanet olası haplarını alıp götürmüşlerdi. Fredo, "Öyleyse bırak, pis işlerle başkası uğraşsın," dedi. "Bunu Rocco yapabilir. Ya da sen belki de bu iş için daha uygun birini biliyorsundur? Mesela Nick Geraci. Her şey yasal hale gelince, işin başına ben geçerim. Bu benim *fikrimdi* Tom."

Hagen, "Fikirler," dedi, "hiçbir boka yaramaz. Önemli olan, hangi fikirle ne yapacağını bilmektir."

"Ben kendi fikrimle ne halt yiyeceğimi biliyorum, tamam mı? Onu nasıl işler hale getirip kullanacağımı biliyorum. Bir kez rayına oturduktan sonra, işlemi nasıl devam ettireceğimi biliyorum. Benim sorunum, sizin bunu yapmama izin vermemeniz."

Hagen bir şeyler söylemeye başladı.

Fredo, "Haydi konuş," dedi. "Bana beni durduranın sen olmadığını, bunu yapanın Mike olduğunu söyle. Lanet olsun Tom, o seni beni kullandığından çok daha fazla kullanıyor. İkimiz de ondan daha yaşlıyız. O ikimizi de eziyor, iyi ama neden?"

Hagen kaşlarını çattı.

Fredo, "Sen İtalyan değilsin," dedi, "ve sen bizim kanımızdan değilsin, dolayısıyla sorun yok, bunlar karmaşık şeyler, ama yine de senin onun ayakçısı olmana sebep olacak şeyler değil."

"Seni burada bırakıp sinirinin yatışmasını beklemeliyim, seni nankör ibne. Belki de hapiste olmak hoşuna giderdi."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Hagen gözlerini kapattı. "Hiçbir şey."

"Senin sorunun ne, korktun mu?"

Hagen hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir şey sordum, lanet olası."

"Bana vuracak mısın Fredo. Durma, devam et."

"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum Tom. Haydi söyle. Şu çocuktan, San Fransisco'daki hırsızdan bahsedeceksin, öyle değil mi?" Fredo'nun işe girişmek için birisini öldürmesi gerekmiyordu. Hippi Dean, Fredo'nun öldürdüğü ilk kişiydi. Öldürülme sebebi ise, çocuğun Fredo'nun kaldırıma oturup ağladığı o eski fotoğrafı anımsayamaması olmuştu. Fredo bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştı. Dean'e, yüzünün diğer birçok insanın yüzüne benzediğini söylemişti. Ama çocuk yine de hatırlayamamıştı. Fredo çocuğu bir yastıkla boğmuş, sonra giysilerini giydirmiş, ardından cesedi bir güzel dövmüştü. Hoş çocuk, ama sebep belliydi, ne yazık ki çocuk bir cinsel sapıktı. Etrafı birbirine katıp bela yaratan türden birisi değil, ama kendisini ibne olarak ortaya koyan bir kişi. Adam hastaydı. O günlerde, Fredo tanınabileceğinden o kadar çok korkuyordu ki, sorunları halletmek oldukça kolay olmuştu. Bu işten sıyrılmak

zordu, ama her şey yolunda gitmişti. "Bana öyle bakıp durma. Söyle hadi."

Hagen, "Tek bir lanet olasıca kelime dahi etmeyi düşünmüyorum," dedi. "Bana sorarsan, San Francisco çok gerilerde kaldı, tarihe karıştı."

"Gerçekten canımı sıkmaya başladın Tom."

"Başlamak mı?"

Fredo bir yumruk salladı. Tom elini havada yakaladı, Fredo'nun kolunu arkasına doğru büktü, sonra Fredo'nun böğrüne öyle kuvvetli bir yumruk attı ki, Fredo daha fazla ayakta kalamadı. Tom kolu serbest bıraktı. Fredo sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, zorlukla nefes alıyordu.

Fredo sonunda nefes nefese, "Senden lanet derecede nefret ediyorum Tom," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

Fredo, "Daha evimize adım attığın andan itibaren," dedi, "Baba'nın bir numarası sen oldun."

"Yapma Fredo. Sen kaç yaşındasın?"

Soluğu düzene girerken, "Mike da anneminin gözdesiydi," dedi. "Sonny hiç kimseye ihtiyaç duymadı ve Connie de bir kızdı. Bak ne diyeceğim, sen gelene kadar Baba'nın gözdesi bendim. Bunu biliyor muydun? Bunu hiç düşündün mü? Bu hiç umrunda oldu mu? Aldığın şey *benimdi*."

"Bunlar, senin sebep olduğun pislikleri kapatmaya çalışan bir insana söylenebileceklerin çok ötesinde şeyler."

Fredo, "Benim söylediklerimin ne önemi var ki?" dedi. "Nasılsa bunu yapacaksın. Mike'ın sana söylediği her şeyi yapacaksın."

"Ben bu aileye sadığım."

"Saçmalık. Sen sadece ona sadıksın."

"Ne söylediğine dikkat et Fredo."

Fredo ayağa kalktı ve saldırdı. Hagen'in ikinci yumruğu Fredo'nun çenesinde patladı ve onun arkasındaki Asya yaseminlerinin tepesine sırtüstü uzanmasına neden oldu.

"Bu kadarı yeter mi?"

Fredo doğrulup oturdu ve ellerini gri, acıyla buruşmuş yüzünde gezdirdi. Birkaç kez derin nefes aldı. "Uyumadım," dedi, "bilirsin işte, gerçek uykudan bahsediyorum, ne kadar süredir bilmiyorum. Günlerdir."

Hagen bir puro alıp yaktı. Derin bir nefes çekti ve elini Fredo'ya uzattı. Fredo, hâlâ bağdaş kurmuş otururken, uzun bir süre uzatılan ele baktı, ardından uzanıp eli yakaladı.

Hagen gömleğinin göğüs cebine doğru uzanırken, "Puro ister misin?" diye sordu.

Fredo "Hayır, teşekkürler," dedi.

Hagen kafasını salladı. "Yukarı çık ve karının yanına git Fredo," dedi.

"Bana ne yapacağımı söyleme. Bu arada, o yukarda değil."

"Başka nerede olacak ki? Bugün çekim yok."

"Yukarda mı?"

Hagen Fredo'nun omzuna vurdu. "Seni seviyorum Fredo. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Fredo omzunu silkti. "Ben de seni seviyorum Tommy," dedi, "fakat diğer yandan..."

Tom, "Bu konuyu kapattık," dedi. "Tüm olanları unut."

"İki erkek kardeş arasında, bu olay başka bir şekilde sonlanmazdı zaten, öyle değil mi?"

Hagen kafasını *belki öyle, belki de değil* tarzında salladı.

Fredo, "Bu arada, reflekslerin çok iyi," dedi. "O yumruğu yakaladın."

Hagen, "Çok kahve içiyorum," dedi.

Fredo, "O zıkkımı bırakmalısın," diye karşılık verdi. "Yoksa seni öldürecek."

"Haydi git artık. Dinlen. Her şey yoluna girecek."

O an için Hagen haklıydı.

Deanna onu kapıda karşıladı. Fredo'yu tekrar tekrar öptü ve büyük küveti doldurarak sıcak bir banyo hazırladı. Fredo, Deanna kendisini tıraş ederken sulara gömüldü.

Evet, Deanna kendi jenerasyonundakiler arasındaki en büyük yıldızlardan birisiydi, ama Fredo onun uğruna çaba harcamanın, onun için kavga etmenin hiç de aldatıcı bir çaba olmadığını biliyordu. Birlikte geçirdikleri süre boyunca, hiçbir zaman yatakta mükemmel bir zaman geçirmemişlerdi.

Fredo, "Söyle bakalım, benim gibi bir serseri nasıl oldu da senin gibi birisini elde etti?" diye sordu.

Deanna mutluymuş gibi iç geçirdi. "Sakın elinin altındaki fırsatı kaçırma," dedi.

Fredo, "Ya buna ne dersin?" dedi.

"*Özellikle* de bunu. Daha yaklaş ve hafifçe tadına bak. Yani bak demek istiyorum."

"Hayır, öyle demek istemiyorsun."

Deanna tatlı bir sesle mırıldanarak, "Haklısın," dedi. Ellerini sıkı bir tarzda Fredo'nun kafasının arkasına bastırmıştı. "İstemedim."

Bölüm Onsekiz

O MART, Nick Geraci'nin babası New York'a geldi –Nick Cleveland'dan taşındığından beri ilk defa oraya geliyordu. Doğal olarak arabayla gelmişti. Arizona'dan oraya kadar binlerce kilometreyi nasıl olduysa, tek başına üç günde kat etmişti. O sonuna kadar Şoför Fausto olarak kalacaktı.

New York'a ilk vardığında, oğlunun yüzme havuzuna bakarken, kendi küskün özlemiyle ördüğü kozasının içinde, hissettiği coşkuyla oldukça memnun görünüyordu. Chesterfield Kings'i bitmişti. Charlotte ona kendininkilerden almasını önerdi, o da bunun harika olacağını söyledi. Bu bayanların kullandığı bir markaydı, Fausto bir arkadaşının bunlardan içtiğini ve kendisinin de bu markaya alıştığını sıkılgan bir ses tonuyla dile getirdi. Nick göz kırparak, bahsi geçen bu kişinin Bayan Conchita Cruz olup olmadığını sordu. "Sesini kesip bilmediğin konularda konuşmasan sen, ha? Bunların parasını istiyor musun?" Cüzdanına uzandı.

"Sorun değil Baba. Hayır."

"Sen önemli birisisin, fakat ben kendi ödemelerimi yaparım, anlaşıldı mı?"

"Biz sadece senin iyi vakit geçirmeni istiyoruz, tamam mı?"

"Bu benim üzerimde büyük bir baskı oluşturuyor," dedi. "Neden siz kendi işinize bakmıyorsunuz? Paramı da alın."

Nick, "Senin paran bu evde geçmez baba," dedi. "Sen bizim misafirimizsin.

Fausto gülerek, "Misafir mi?" dedi. "Aptal olma, seni salak şey. Ben ailedenim."

Nick parayı hâlâ geri çevirirken, "Seni tekrar görmek çok güzel," dedi ve babasını kucakladı, o da ona karşılık verdi ve birbirlerini yanaklarından öptüler.

Sabah, Charlotte'un cüzdanının altında beş papel buldular.

Ertesi gün, New York'taki olağan bir şubat günü için hava oldukça sıcaktı. Ailecek Geraci'nin şehirdeki en favori İtalyan lokantası olan Patsy'ye öğle yemeğine gittiler. Geraci'nin bu lokantanın üst katında kendisine ait bir masası vardı. Yemeğin ardından Circle Lane'de bir gemi turuna çıkacaklardı, bu da Charlotte'un fikriydi. Burası müşterilerine mükemmel bir New York manzarası sunuyordu, günlerini kuluçkaya yatmış gibi olduğu yerden ayrılmayan ve sürekli suya bakarak geçiren bir adam için oldukça hoş bir yer sayılırdı. Nick ve Charlotte gemi gezisine daha önce çıkmışlardı, fakat kızları bu tura ilk kez katılacaklardı. Barb şimdi üniversite birinci sınıfa başlamıştı ve arkadaşları olmaksızın bir yerlere gitmesi mucizeydi, onu iskeleye toplanmış oldukça kalabalık bir bölük uğurladı. Barb kadar büyük görünen Bev ise sadece on bir yaşındaydı, büyükbabasının yanına oturdu, ona Ellis Adası hakkında sorular sordu –burası Fausto'nun en son küçük bir çocukken New York'a geldiğinde gittiği yerdi. Roosevelt Adası'na ulaştıklarında, Bev nasıl yaptıysa yapmış, dedesinin kendisine Sicilya şivesi üzerine ders vermesini bile sağlamıştı.

Polo Grounds'u geçip, Manhattan'ın virane kuzey ucu inanılmaz derecede sıkıcı bir görünüm sergilemeden önce, Fausto neşeli bir hevesle oğlunu yanına aldı ve ona aslında New York'a bir iş için geldiğini söyledi.

Nick kaşlarını çattı ve kafasını kaldırdı.

Vince Forlenza'yı ima ederek, "Yahudi'den mesaj var," dedi. "Uzun hikâye. Burası yeri değil. Troy'dan ne kadar uzaktayız?"

"Troy ne? Troy, New York mu?" Nick Geraci o güne kadar babasının kendisine hiçbir zaman uzun bir hikâye anlatmadığından emindi.

"Hayır, büyük adam. Truva(*) ve Helen ve şu büyük lanet olası at. Evet, tabii ki Troy, New York."

"Bana anlatman gereken şeyi anlatabilmen için Troy'a mı gitmemiz lazım?"

(*) İngilizcede Truva 'Troy' olarak isimlendiriliyor. Burada isim benzerliğinden faydalanılmış.

"Aslında Troy'a gitmemize gerek yok. Yapmamız gereken şeyi senin evinde ya da senin şu çok değerli Henry Hudson Siyaset Kulübü'nde, konuşabileceğimiz her yerde yapabilir..."

Nick, "Patrick Henry," diyerek düzeltti. Merkezi Brooklyn'deydi. Onun ofisi.

"Her neresiyse. İzin ver sana bir şey söyleyeyim. Ben Troy'a gitmek *istiyorum*, tamam mı? Ölmek üzere olan yaşlı bir adama bu kadar küçük bir şeyi çok mu göreceksin?"

"Ne zamandan beri ölmek üzeresin?"

"Doğduğum günden beri."

"Ben sanki *benim* doğduğum günü referans verecekmişsin gibi düşünmüştüm."

"Kendine çok fazla kredi açıyorsun, önemli adam."

Fausto, Troy'da horoz dövüşü yapıldığını duymuştu, orası bu konuda belki de ülkenin en önde gelen yeriydi. Burası merkezden uzak bir taşraydı ve tahminen doğrudan ya da dolaylı olarak Cuneo Ailesi'nin kontrolündeydi. Fausto kendisini bildi bileli horoz dövüşünü severdi ve yıllar boyunca Youngstown'daki bir müşterek bahisçiye yeterince para kaptırmıştı. Tucson'da da horoz dövüşü yapılırdı, ama orası Meksikalılar tarafından işletilirdi ve Fausto onların sahtekâr olduğunu düşünüyordu.

Nick, "Şaka yapıyorsun," dedi. "Youngstown'daki yerde tüylerinde kokain olan kuşlar var. Kuşlara o kadar çok kan sulandırıcı zerk ediyorlar ki, yaralandıklarında inanılmaz derecede kan aksın, mücadeleyi kaybedecek duruma gelsin, sonra uyuşturucu kanına karışsın ve dövüşü kazansın. Mahmuzlarında binlerce çeşit zehir olan kuşlar. Kuşları diğerini öldürmeye hazır vaziyetteyken hasta göstermek ve ölmek üzere olanlara sağlıklı bir görünüm verebilmek için başvurulan değişik hileleri hatırlayamıyorum bile."

"Sen çok safsın. Meksikalılar çok daha kötüler. Fakat yine de çok zeki olduklarını inkâr etmemek lazım."

Akşamüzerinden daha erken bir vakitte yola çıkmalaı gerekmiyordu, fakat Fausto Geraci ertesi sabah saat dörtte uyanmış, yol haritalarını inceliyor ve eski Olds 88'in motoruna gereken bakımları yapıyordu. Arabayla gitme konusunda tabii ki ısrar etmişti. Normalde arabayı Geraci'nin şoförü –üçüncü kuzeni Donnie Bags– kullanırdı ama, Nick Geraci'nin babası gerçek bir direksiyon adamıydı. Ona başka hiçbir şeyi umursamadan direksiyonun başında otururken gören birisi, onun arabayı

yaşlı bir adammış gibi kullandığını söylerdi: Kocaman gözlükler, direksiyona doğru eğilmiş bir kafa, saat on ve iki hizasına yerleştirilmiş eldivenli eller, yola konsantre olabilmesi için kapalı tutulan radyo. Ama o arabayı hep bu şekilde kullanmıştı. Rocket 88'i trafiğin arasından süzülerek tıpkı Formula yarışçısı gibi –ki mesleği gerçekten de bu olmalıydı– kullanıyor, aniden şerit değiştiriyor, altındaki araba için çok küçükmüş gibi görünen, fakat hiçbir zaman öyle olmayan boşluklara giriyordu. Bilerek harap ettiği arabalar ve kamyonlar ile Marion'daki taşıt cinayeti yüzünden yattığı hapis hariç (bu Yahudi'nin çalıntı araç kullanan on dört yaşındaki yeğeni yaşlı bir kadını çiğneyince, büyük bir sadakatle üstlendiği bir suçtu), Fausto Geraci'nin hiç kazası yoktu. Polislerin yerlerini bilecek derecede gelişmiş bir altıncı hissi vardı ve arabasının kenara çekildiği ender anlarda, memura şöyle bir bakar ve o an adama Ohio Çevreyolu Devriye'sinden emekli olan birisi olduğunu gösteren kimliğini mi (bu kimlik gerçekti, bir avlu satışından inanılmaz derecede yüksek bir paraya alınmıştı), yoksa kimliğin altına tutturulmuş bir elli papeli mi uzatması gerektiğini hemen o an anlardı. Torpido gözünün içerisinde, kimliğiyle araba ruhsatı arasında mutlaka katlanmış bir ellilik bulundururdu. Bir keresinde, Nick on iki yaşındayken bu parayı almıştı. Bunun karşılığında da babası onu bir temiz dövmüştü: Aslına bakılırsa, bu olay onun kendisini "Nick" diye çağırmaya başlamasına (o güne kadar ya "Junior" ya da "Faustino" diye isimlendirilirdi) ve boks derslerine kaydolmasına önayak olmuştu.

Nick babasının dışarı çıkmasını bekledi. Anlatacağı hikâye her neyse, kendisini gerçekten iyi ve buna hazır hissettiğinde anlatacaktı. Bu her ne olursa olsun, büyük bir şeye benziyordu. Sonunda babasına, onun herkesçe bilinen becerilerine sahip bir kişiye uygun bir görev verildiğini sezinliyordu.

Sonunda, George Washington Köprüsü'nden karşıya geçtiler, duvarları bitişik iki müstakil evin önünden omuz omuza yürüdüler, Fausto Geraci tekrar yola doğru döndü, derin bir nefes aldı ve oğluna Vinnie Forlenza'dan bizzat öğrendiği her şeyi anlatmaya başladı.

"Dinliyor musun?"

Nick kulaklarını işaret ederek, "Kesinlikle," dedi.

Görünüşe bakılırsa, Sal Narducci Yahudi'nin ölmesini beklemekten sıkılmıştı. Ancak her ne kadar Gülen Sal o güne kadar büyük olasılıkla bir stadyum dolusu adam öldürmüş olsa da,

kendi patronunu öldürmeye yetecek cesareti yoktu. Yaptığı şey, ilk olarak uçağı –evet, *o* uçağı– birisine sabote ettirerek ve sonra da Nick'i hastaneden kaçırıp saklama fikrini ortaya atarak Forlenza'yı küçük düşürmeyi denemekti. Böylece Forlenza dışardan bakıldığında ihtiyatsız ve zayıf görünecek, düzenlenen tuzak da büyük oranda işe yarayacaktı.

Fausto oğlunun lakabını kullanarak, "Fakat *Ace*," dedi. Her zamanki gibi sert bir ses tonuyla konuşuyordu, "sakın koşa koşa patronunun yanına gitme, tamam mı? Tüm bunların arkasında o *pezzonovante* var."

Nick Geraci bunu inanılmaz buldu.

Fausto "Hâlâ hayatta olmamı neye bağlıyorsun, seni geri zekâlı?" dedi. "Eğer her şeyi senin mahvettiğini düşünselerdi, seni hayatta bırakırlar mıydı zannediyorsun? Tanıdığın kaç kişi senin gölde yaptığın gibi bir numara çekmesine rağmen hayatta kaldı?"

Hâlâ yaşıyor olmasının aslında birçok sebep vardı. Michael'ın ona ihtiyacı vardı. "Uçağın düşüşü bir kaza olarak yorumlandı."

Fausto iç geçirdi. "Herkes bana ne kadar zeki bir oğlum olduğunu söylüyor, buna inanabiliyor musun?"

Nick'in aklından Ulusal Havacılık adına çalışan adamların ne tür insanlar olabilecekleri, onlara rüşvet vermenin kolay olup olmadığı geçti. Aslında her zaman için el altından ufak tefek şeyler alanlar olurdu: Bir şoför, suç laboratuarındaki bazı asistanlar, küçük meblağdaki nakit para ya da hoş bir fahişeyle geçirilecek bir gece uğruna yaşam ve ölüm hakkında yalan söyleyecek birileri.

Uzun süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece dinledi. Babası sözlerine devam etti. Her şey birbirini tamamlamaya başlamıştı. O yakıt depolarına katılan bir şeyler vardı. Don Forlenza tatilini geçirmek için Los Angeles'a giden ve ortadan yok olan birisi olduğunu işitince bunu anlamıştı. Bu adam bir teknisyendi, diğer yandan da tüm kalbiyle nitelikli bir kişi olmak isteyen bir *cugin*'di. "Sana şunu açıkça söyleyebilirim ki, bu adamlar zamandan beri hiç kimseyi aralarına almamışlardır."

Fausto, sanki arabanın modeli öyle olmasını gerektiriyormuş gibi, aracın süratini seksen sekiz mile endeksledi.

"Her neyse, *cugin'* Vegas'tan geri dönmedi ve başka bir *cugin'* olan arkadaşı kulübe gelerek büyüklük taslayıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Yahudi'ye göre, hâlâ bir şans

vardı. Bir teknisyen. Kayıptı, büyük olasılıkla ..." Eliyle bir silah işareti yaptı, öne doğru uzattı ve sanki oğlunun beynini dağıtıyormuş gibi yaptı. "Dolayısıyla Forlenza adamı alıp sorguladı. Adam her şeyi bildi. Gerisini tahmin edersin."

"Gerisini tahmin edebileceğimi söylerken neyi kastediyorsun? O adamdan geriye kalanların, Chagrin Falls'ta zemini henüz dökülmüş bir bodrum katının dibine atıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Akıllı çocuk. Adamı unut. Hikâyeyi kısa kesmek gerekirse, senin patronun ile Gülen Sal, bu ölü teknisyene senin yakıt tankına bir şey koydurdular. Torpido gözüne bak akıllı çocuk."

Nick babasına bir göz attı. Fausto, "Haydi, devam et," dedi. "Seni dövmeyeceğim."

O dayak otuz sene öncesinde kalmıştı. O günden beri bu olaydan hiç bahsetmemişlerdi. Bir baba oğul arasında otuz yıl ancak bu şekilde işleyebilir. Aslına bakılırsa, genellikle öyle olur.

Tıpkı arabanın diğer bölümleri gibi, torpido gözü de tertemizdi: Kimlik, en üste güzel bir şekilde katlanıp konmuş ellilik (Nick ona dokunmamak için özel bir dikkat harcamıştı), ruhsat, iki beyaz zarf ve kullanıcı el kitabı. Zarflardan birinde arabanın servis kayıtları bulunuyordu. Fausto "Diğeri," dedi. "İşte şuradaki."

Bu zarfın içinde, Nick ve beş adamı için Cleveland'a altı tren bileti vardı, sanki orada pusuya düşürülecekler gibi görünüyordu.

Fausto nereye gidileceği ve Don Forlenza ile karşılaşmadan önce alınması gereken güvenlik önlemlerinin boyutları hakkında tüm detayları açıkladı. Cleveland Sanat Müzesi'ndeki halka kapalı gösterimler sırasında bir araya geleceklerdi nasılsa. "Büyük olasılıkla Polack Mike Zielinsky'yi hatırlamıyorsundur, şu benim eski dostumu?"

"Ciddi olamazsın baba. Tabii ki hatırlıyorum." Polack Zielinsky yıllardır onların aile dostuydu. Nick'in kız kardeşinin vaftiz babası, Fausto'nun da en iyi ve tek arkadaşıydı.

"Pekâlâ, iyi öyleyse. Tam olarak saat dokuz on beşte müzede ol. O lanet olası şişkonun dışarıdaki şu düşünen şeyin yanında dikildiğini..."

"Heykelin mi?"

"Heykel, anıt. Hemen girişteki şey."

"Biliyorum."

"O orada olacak, yani Polack'dan bahsediyorum, heykelden değil, böylece her şeyin tıkırında gittiğini anlayacaksın. Polack yoksa otele geri dön, seni lobide bekliyor olacak."

Nick Geraci için, tüm bunlar inanılması zordan, kabullenilmesi zora dönüşmeye başlamıştı. Ama Michael'ın onu öldürmek istemesi için ne tip sebepleri olabilirdi ki?

"Aklından geçenleri biliyorum." Fausto kafasını iki yana salladı. "Sen gerçekten safsın."

"Nereden anladın?"

"Ne kadar süredir bu işin içindesin?"

"Sen ne dersin?"

Babası, "Bana sorarsan," dedi, "hiçbir fikrim yok. Yapanlar ve kendi adına o işi yaptıranlar dışında hiç kimsenin aklına yatmayan sebeplerden dolayı inanılmaz saçmalıklar yapılıyor. Çoğu zaman yapılan şeyin ne olduğunu bile bilmiyorlar. Sadece o boku işliyorlar. Uzun süre önce ölmemiş olman mucize, şanslı adam."

Troy'a yapılan yolculuğun uzun olması ve babasının konuşmayı sevmeyen bir adam iyi bir durumdu. Uzun sessizlikler Nick Geraci'ye ne yapacağına karar verecek süreyi tanıdı. Buna rağmen, oldukça zorlandı. Olayları, ispatlayabildiklerini ispatlayarak kendi kendisine gözden geçirdi. Yavaş hareket edecekti. Böylece daha çok şey öğrenecekti. Her hareketi, her açıdan tek tek gözden geçirdi.

Emin olduğu tek bir şey vardı: Eğer babasının söylediği şey gerçekten doğruysa, Nick Geraci Michael Corleone'ye ölümden daha çok zarar verebilecek bir şey bulup nasıl hayata geçireceğini keşfedecekti.

Troy'a ulaştılar. Horoz dövüşleri eski buz imalathanesinde yapılıyordu. Binanın girişi bara dönüştürülmüştü. Binanın arkasında, yoldan görülmeyen çakıl döşeli büyük bir park alanı vardı.

"Burayı nereden öğrendin baba?"

Fausto Geraci gözlerini devirdi. "Tüm girdileri, çıktıları ve sahip olduklarını bilirsin, öyle değil mi? Ancak şu yaşlı adam, baban, hiçbir şey bilmiyor."

Nick duymazdan geldi. Arabadan indiler. Babası soğuktan yakındı. Sanki tekrar o lanet olası Cleveland soğuğunun içine düşmüştü.

"New York'ta aylardan henüz şubat baba."

"Senin kanın çekilmiş." Yine de Charlotte'un sigaraların-

dan birini yakmak için durdu, küçümseyen bir kahkaha attı, bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne söyledin?"

"Dedim ki 'Hava şartlarının gerçekten bilimsel bir cinayet şekli olabileceğini görebiliyorum.' " Kendi yaşlarındaki bir adam için, oldukça hızlı yürüyordu.

"Ne dedin sen şimdi?"

Fausto, "Bu senin Eddie Rickenbacker kitabından bir alıntı, zeki çocuk," dedi. "Bunu o söylemiş. Onu bıraktın. Kitabı yani. Bana bir iyilik yap, sanki okuyamadığımı düşünüyormuşsun gibi bana bakma."

Nick bu cümlenin kitapta geçtiğini hatırlamış gibi göründü.

İçerde, Nick'in tanımadığı adamlar onu tanıdı ve yana çekilip yol verdiler. Bu New York'ta oldukça sık başına geliyordu, ama aynı şeyle burada, hem de babasının gözleri önünde karşılaşmak da çok hoştu.

Erkekler tuvaletine gittiler. Fausto, "Bu konuda söyleyeceğim son birkaç şey daha var," diye fısıldadı. Gözleri duvardaki pisuvara takılıydı. "Şu kim olduğunu bildiğin kişiye dikkat etmemi istiyordun ya," –işemeye başlarken, oğluna döndü, iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi– "yarın yapacağım."

Nick gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. "Seni bilgilendiririm."

Fausto fermuarını çekerken, "Onu hafife alma," dedi. "İyi günlerinde birçok adamı şeytanla buluşmaya..."

"Almam." Nick ellerini yıkadı ve kapıyı açıp babasının geçmesi için tuttu. "İlk bahis benden."

Bu iş için, babasının Charlotte'un cüzdanının altına iliştirdiği beşliği kullandı. Büyük çirkin bir horoza bire on oynadılar. Hayvanı ilk gördüklerinde mazlum bir halde geziniyor, kendi üzeri de dahil olmak üzere her yere pisliyordu. Fausto dışkıya baktı, hatta yere eğilip pisliğe parmağını daldırdı ve kokladı. Otuz saniye sonra, pisliğe bulaşmış kuyruğuyla hayvan ayağa fırladı ve diğer kuşun atardamarına saldırdı. Tıpkı Şoför Fausto'nun tahmin ettiği gibi, dışkı bir kandırmacaydı, hayvana verilen Epson tuzu sayesinde bu numara inandırıcı bir hal almıştı.

Geraci'ler sakin davranıp, bir sonraki ölümcül kavgadaki doğru açıyı yakalamaya çalışarak rahat bir ellilik kazandılar. Bir sonraki iki horozun yüreklerinin ne kadar büyük bir kinle attığının ise hiç önemi yoktu.

Bölüm Ondokuz

PETE CLEMENZA, Garment District'in hemen dışındaki bir lokantada oturum düzenlemişti. Lokantanın arka tarafında, o güne kadar Clemenza ile birlikte gelmeyen hiç kimsenin giremediği bir yemek odası vardı. Lokantanın sahibi Pete'in babası olabilecek yaştaydı, Pete ise yetmişindeydi. İkisi, her ikisinin de hatırlayamayacağı kadar uzun süredir arkadaşlardı. O özel sabah, patron sıla hasreti çekiyordu ve Pete, ipek elbisesinin üzerine bağladığı bir önlükle mutfakta biberlerle yumurtaları pişiriyor, doğranmış soğanları tekrar doğruyor (hazırlanmış olanlar "olması gerektiğinden bir milyon kere" daha iriydi) ve arkadaşı adına çalışan beş para etmez adamlara işin püf noktalarını gösteriyor, onları bilgilendiriyordu. Clemenza'nın adamlarından ikisi, köşeye sıkıştırılmış bir masaya oturmuş, Clemenza'nın uyanık geçirdiği zamanlarda en iyi yaptığı şeyi, anlattığı hikâyeyi dinliyorlardı. İşte onun Vito Corleone ile arasındaki bağı perçinleyen şey de buydu. Pete hikâye anlatmaya bayılan birisi, Vito da iyi bir dinleyici olarak yaratılmıştı.

Bu anlatılan beş yıl önce, tehdit etmek suçundan dolayı kısa süreyle yattığı hapisten çıktıktan hemen sonra (dava temyizde bozulmuştu) gerçekleşmişti. Pete Tessio'nun yeni televizyonunu görmeye gitmişti. Pete, "Ortaklar arasındaki televizyonlarla kıyaslandığında," dedi, "onunki görüntüleri o kadar net gösteriyordu ki, zevkten penisin sertleşirdi. O gün cuma akşamıydı, Tessio birkaçımızı kavga seyretmeye, birkaç arkadaşça bahse tutuşmaya çağırmıştı. Tessio sırası gelen her dövüşte oldukça iyi tahminlerde bulunuyordu, fakat misafirperverliğini önplana çıkartarak para kaybedecek seçimler yapmaya başladı, bu onun açısından, evi daha iyi bir yere çekebilmek için olduğu yerden hafifçe kaydırmak gibi bir şeydi. Sadece orada duran, tanımadığım o çocuk hariç –yeni adam biraz kafadan çatlak gibi görünüyordu. Çok iyi tanınmayan birisi için,

oldukça fazla soru soruyordu. Bir aşamada artık dayanamayıp bu konuda konuştum. Çocuğun suratı kireç gibi oldu, ama Sally, "Bırak sorsun, başka nasıl öğrenecek?" dedi. Kısa bir süre sonra tuvaletten çıkmış koridorda yürüyordum ki, Richie İki Silah o çatlağın hikâyesinin ne olduğunu sordu. Hiçbir bok bilmiyorum dedim, ki belki de benim mezar taşıma yazılmalı. İlk dövüş başladı ve Sally Richie'ye televizyonun sesini kısmasını, çünkü spikere gıcık kaptığını söyledi. Ardından Sally çatlağa dönerek dövüşü onun sunmasını istedi. Çocuk güldü, ama Sally silahını çekti ve ona doğru sanki işine bak dermişçesine salladı. Çocuk sanki altına edecek gibi duruyordu. "Madison Square Garden'a hoşgeldiniz," dedi ve lanet olsun, sesi televizyondan gelmeye başladı! Sally, "Koyu renk mayolu olan kim?" dedi. Çatlak, "Koyu renk mayolu olan Beau Kack," diye yanıtladı, ses yine televizyondan gelmişti, Sally gülümsedi ve bu spikeri de sevmediğini söyledi. Richie çatlağın gömleğini yırtarak çıkarttı ve bu kıllı pisliğin üzerinde alıcı olup olmadığına baktı. Hayatımda ilk defa üzerinde verici olan birisini görmüştüm. İlkel alet, doğrudan Sally'nin yeni televizyonunu etkisi altına almıştı. Sally oğlana yaklaştı, vericinin mikrofon bulunan ucuna eğildi ve "*Fatta la legge, trovato l'inganno*,"(*) dedi. Sanırım, her yasada, bazı yasal boşluklar vardır diyeceksin. Her neyse, o polis ya da görevi her ne ise, İtalyanca biliyor olmalıydı, kuralın tam aksine öldürülen diğer polislerden farklı olarak söylenenleri anlamıştı. Ne de olsa Sally gereğini yapacaktı. İşte o an çatlak kafalı gerçekten altına işedi. Bu vericiyi devredışı bıraktı. Çatlak kafa aniden yerinde sıçramaya ve çığlıklar atmaya başladı. Yemin ederim çıldırmıştı. Aklını kaçırmıştı!"

Mutfağa tıkışan herkes güldü.

Clemenza ızgaranın üzerine doğru eğildi.

Diğerleri onun çok daha büyük bir kahkaha atmaya hazırlandığını düşünmüş olmalıydı. Bir an için –büyük adamın büyük kalbi tıpkı kabak bir kamyon lastiği gibi şişmişti– öyle de yaptı. Ardından yüzü kızardı, hafifçe inledi ve giysisi alev aldı. Adamları öne doğru atılarak onu ızgaradan çekip uzaklaştırdılar. Hiç vakit geçirmeden alevleri söndürdüler.

Genco Pura Zeytinyağı'nın son eski çalışanı –genel müdürü Vito Corleone, müdürü Genco Abbandando; ve iki satış elemanı Sal Tessio ile Pete Clemenza– da vefat etmişlerdi.

(*) İtalyancada "Yasaları koy, dolandırıcılıkları yakala,".

Cleveland'daki istasyon, ani çıkan rüzgârın trenden inenleri dondurmaya yetecek kadar göle yakındı. Donmuş zeminde Nick Geraci, tıpkı iki adamı gibi düştü. Eddie Paradise, her ne kadar bunu fark etmesi birkaç gününü aldıysa da, kolunu kırmıştı.

Polack dışarda, Düşünen Adam heykelinin yanındaydı.

Clemenza'nın cenaze merasiminden bir gün önce ve Cleveland Sanat Müzesi'nin kapanışından bir saat sonraydı. Geraci, içinde Vincent Forlenza –o büyük müzenin tarihindeki en büyük adam– ve onun tekerlekli sandalyesi dışında hiçbir şey bulunmayan bomboş bir odaya götürüldü. Adamlarına Bay Geraci'ye bir sandalye ya da bank getirmeleri için seslendi, ama Geraci halinden memnun olduğu ve ayakta dikileceği konusunda ısrarcı davrandı. Forlenza'nın hemşiresi ve tüm korumalar, uzun bir koridorun sonunda bekliyorlardı.

Geraci, atacağı ilk adımın Gülen Sal'ın arabasını sabote etmek ve bunu bir kaza olarak göstermek olduğunu kabul etti. Forlenza'nın düşüncesi, Narducci'yi arabasını bombalayarak yüzlerce parçaya ayırmaktı. Araba bombalamak, Batılı ailelere göreydi. Ayrıca, cesetleri ortadan kaldırmak için harcanan insan gücü ve emeğinden de böylece tasarruf sağlanıyordu.

Narducci'ye eziyet etmenin kendilerine neler getirebileceğini tartıştılar. Ölen teknisyenin ölen arkadaşı, Forlenza'nın elindeydi. Fakat Narducci'nin onlara bilgileri olmayan bir konuda anlatabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer onu öldüreceklerdiyse, doğrudan kafasına iki kurşun sıkabilir ya da, tabii ki, arabasına ateş edebilirlerdi.

Fakat Geraci Forlenza'yı, Narducci'yi öldürmemesi yönünde ikna etti. Şimdilik.

Birincisi, eğer Narducci ölür ya da ortadan kaybolursa, Michael Corleone onlardan şüphelenirdi. Ve Narducci pek tehdit oluşturan bir unsur olarak görünmüyordu. Forlenza'ya karşı mümkün olabilecek en dolaylı adımı atmıştı. Dahası, Geraci'nin bildiği kadarıyla, o güne kadar hiçbir *consigliere* patronuna ihanet etmemişti. Bu Cleveland organizasyonunda korkunç bir hayal kırıklığı yaratabilirdi. Narducci'den, sanki emredilmiş ya da hatta Don Forlenza ile ilişkilendirilmiş gibi görünmeyecek şekilde olmamak kaydıyla kurtulunmalıydı.

Michael Corleone'yi öldürmek ise diğer bir seçenekti ve tıpkı Narducci'yi öldürmek gibi, bu da tatmin edici bir yöntem-

le yapılmalıydı. Fakat tüm bunlar nelere yol açacaktı? Kargaşa, savaş, kaybedilecek milyonlarca dolar. Kazansalar bile, kaybedeceklerdi.

Şimdilik, kendilerine ihanet eden kişileri yakın takibe alacaklar, diğer yandan tüm çabalarını kendilerine sadık kalacak yeni birilerini bulmaya yoğunlaştıracaklardı. Geraci daha önceden zaten Siyah Tony Stracci ve organizasyonu adına çalışmıştı. Forlenza'nın Paulie Fortunato ile bağlantıları vardı. Clemenza'nın ölümüyle birlikte, Geraci Corleone Ailesi'nin New York'taki günlük işlerini yönetmeye başlayacaktı. Şu anda patron sayılırdı. Bu da beş New York ailesinden üçünü elde etmek demekti.

Bundan sonraki kilit nokta Chicago idi. Louie Russo çoktan Milwaukee, Tampa, Los Angeles, New Orleans ve Dallas'ı kapsayan bir koalisyon kurmuştu. Bu Geraci ve Forlenza'nın elindekilerle birleştirildiğinde, Michael Corleone ölmüş olmayı *dileyecekti*.

Michael Corleone'den alınabilecek en iyi intikam buydu.

Fredo'yu, tıpkı Michael'ın Nick Geraci'yi kullanmayı denediği gibi, yem olarak kullanacaklardı.

Kargaşanın dışında kalacaklar ve düşmanlarının birbirlerini öldürmelerini seyredeceklerdi.

Adımlarını yavaş atacaklardı. Büyük bir dikkatle...

Her şey bittiğinde, Cleveland, Chicago ve diğer Ortabatı aileleri Batı'nın kontrolünü ellerine alacaklardı. Nick Geraci, uzun süredir Corleone Ailesi'nin sahip olduğu patronluğu kapacak, New York'tan çeşitli temaslarda bulunup parton olacaktı. Yapmaları gereken tek şey, Fredo'yu Michael Corleone ile Hyman Roth'un arasına sokmaktı.

Don Forlenza kafasını salladı. Morglar, yaşlı Don'dan daha canlı görünen yeni ziyaretçilerle doluydu. "Bana şunu söyle Fausto," dedi. "Fredo bunu neden yapsın?"

Fausto. Ona sadece Michael ve o *Fausto* diye hitap ederdi ve o da kendisini her seferinde sanki gerçek Fausto ona başka bir isim vermemiş gibi hissederdi. Oysa babası onu farklı birçok lakapla çağırırdı. *Dâhi. Önemli Adam. Pilot.*

Forlenza, "Onun babasının vuruluşunun ardından sokakta ağlayışını hatırlıyor musun?" dedi. "Bu erkek kardeşi Sonny'nin uyuşturucu işi konusunda aileye cephe alışının ardından olmadı mı?"

Don Forlenza'nın, kendi vaftiz oğlunun Birleşik Devletler'deki en büyük eroin kaçakçısı olduğu konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Geraci, "Bilmiyorum," dedi. Ama tabii ki biliyordu. "Öyle bir şeydi herhalde."

"Benim işittiğim hikâye, Sonny'nin Vito'nun vurulmasıyla az ya da çok alakası olduğuydu. Böyle bir deneyimin ardından, Fredo'nun bundan daha kötüsünü yapabileceğini düşünmüyorum."

Geraci, "Birincisi," dedi, "Fredo hep sarhoş geziyor ve inanılmaz kötü giden bir evliliği var. Kontrolden çıkmış durumda. İkincisi, ki onun kendi ipini çekmesini böyle sağlayacağız..."

"Kendi ipini çekmek mi?"

"Lafın gelişi."

Forlenza omzunu silkti. "Eğer kendi ipini çekerse, ipini kendi çekmiş demektir."

"Doğru, tamam. Pekâlâ. Her neyse. İşte anlaşmamız: Fredo'nun New Jersey'de ölüm şehri kurma türünde bir fikri var. O dini inancı ya da buna benzer bir takıntısı olan birine benziyor."

"Ölüm şehri mi?"

"Büyük bir mezarlık. Uzun hikâye. Michael bu fikri desteklemiyor ve büyük olasılıkla da bunda haklı. Batı'ya giderek bir film yıldızıyla evlenen Fredo, öyle ya da böyle başka bir ailenin topraklarında büyük ve yeni bir operasyonu nasıl yürütebilir ki? Mühim olan nokta şu ki, Fredo milyar dolar değerindeki bir işle burun buruna olduğunu düşünürken, Mike ona en ufak bir zaman dahi ayıramayacak kadar şu Küba işine kendisini kaptırmış durumda. Ya da Fredo'nun kendisine sembolik bir unvan ve işletecek yasal bir deponun ötesinde bir şey vermediği için sinirli."

Geraci söylediği her şeyin farkındaydı ve artık geriye dönüşünün olmadığını biliyordu. Aileye karşı cephe alıyordu. Lanet olsun. Sadakat karşılıklı bir şeydi. Nick Geraci o güne kadar tek bir sadakatsiz nefes almamıştı –ta ki Michael Corleone onu öldürmeyi deneyene kadar.

Geraci'nin kitabında, intikam ihanetle aynı şey değildi.

Don Forlenza gözlerini kapattı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Geraci adamın hâlâ nefes aldığından emin olmak için onun göğsüne baktı.

Geraci, "Hyman Roth Corleone'lerle ortaklık içerisinde,"

dedi, "hatta seninle olduğundan çok daha uzun bir süredir bu işi yürütüyor, ancak onun ve Mike'ın Küba'da üzerinde çalıştıkları pazarlık o kadar büyük ki, her ikisi de daha fazla hareket edemeyecekleri bir noktaya ulaşmış durumdalar." Geraci biraz daha yaklaştı. Sesini, gerekmesi durumunda Forlenza'yı uyandırabilecek kadar yükseltti. "Bu dengeyi bozmak için Fredo'yu kullanabiliriz. Roth'un New York'ta hâlâ yeterince politik destekçisi var. Eğer Fredo Roth'un şu mezarlık işine engel olacağını düşünürse, bu onu aşırı derecede rahatsız edecektir."

Forlenza nefes alıp vermeye devam etti. Parmakları dizlerinin üzerindeki battaniyeye hafifçe gömülmüştü.

Geraci, "Bizim yapacağımız şey," dedi, "her şey için Louie Russo üzerinden harekete geçmek. Los Angeles'takiler Russo'nun kuklasıdır. Fredo onların bir çoğuyla arkadaş. Yapılacak şey, Russo'nun konuşulanları Los Angeles'a taşımasını sağlamak olacak. Gussie Cicero ya da bir başkası, Roth'un adamlarından birinin –Mortie Whiteshoes, Johnny Ola, ya da bunlara benzer birisi– Beverly Hills'te Fredo'ya rastlamasını ayarlayabilir. Fredo, eğer New York City'de ölürsen kendisinin de bundan kazanç sağlayacağına inandığı sürece, Roth'un adamlarına Mike'la ilgili öğrenmek istedikleri her şeyi anlatacaktır."

Sonunda Forlenza gözlerini açtı. "Neden ben o lanet olası New York City'de öleyim ki?"

"Baba, senin hiçbir yerde ölmeyeceğin konusunda sana her türlü teminatı veririm."

Forlenza ona sesini kesmesini işaret etti ve güldü. "*La testa di cazzo, eh?* Becerensurat'ın tüm bunlara göz yumacağını nereden biliyorsun?"

"O da bundan kâr sağlayacak. Ana nokta da bu zaten. Ama diğer bir sebep de, onun temasa geçeceği diğer kişi sen olacaksın –Russo'nun kuklası ya da düşmanı olmayan tek Don."

Forlenza, gururu okşanmış bir ifadeyle, "Demek öyle düşünüyorsun, ha?" dedi.

"Ödevini yapmamış bir adam gibi hareket etmeyeceğim, tamam mı?

Forlenza gülümsedi. Farkındaydı. Planı kabul etti ve bunu öpüşerek perçinlediler.

Eğer işler ters giderse, suçlu Russo olacaktı. Eğer bu korunma katmanı da işe yaramazsa, suçlu Russo ile arasındaki ilişkilerden dolayı Forlenza görünecek, Geraci'yi tamamen olayın dışında bırakacaktı – böylece hem vaftiz oğlunu koruyacak,

hem de bu plandan kendisine yarar sağlayacaktı. Geraci suçun Forlenza'nın üzerinde kalmasını *istemedi,* ancak kendisi buna bulaşmasındansa pisliğin ona sıçraması çok daha iyiydi.

Uzun uzadıya detayları tartıştılar.

Geraci konuşma bitince, "Bana güven," dedi. "Fredo o kadar salak bir adam ki, hem erkek kardeşine ihanet edecek, hem de ona yardımcı olduğunu zannedecek."

"Hiçbir zaman, *Bana güven*, deme. Çünkü hiç kimse güvenmeyecek."

"Öyle mi?"

"Bana güven."

Geraci sırıttı. "Bana güveniyorsun, öyle değil mi baba?"

"Tabii ki güveniyorum. Tabii ki!"

"Bana bir iyilik yapabilecek kadar mı? Henüz konuşup üzerinde anlaşmaya varmadığımız son bir detayda?"

Forlenza dudağını oynattı ve ilk önce duymalıyım türünde bir hareket yaparak avuçlarını havaya kaldırdı.

Geraci, "Doğru an geldiğinde," dedi, "o sıçan Narducci'yi ben öldürmek istiyorum."

O sıçan. Geraci, Gülen Sal'ın nehrin dibine yerleştirttiği, herkesin Gerald O'Malley olduğunu düşündüğü o cesedin bağırsaklarından kayarak çıkan o sıçanı gözünün önüne getirdi.

Forlenza, "Sana karşı dürüst olacağım," dedi. "Zaten bu işi sana bırakacaktım."

Clemenza, Vito Corleone'nin en eski arkadaşıydı, ancak merhum Don'un cenaze töreni için New York'a giden tek yakın aile bireyi Fredo olmuştu. Carmela yaşadığı bir kan pıhtılaşmasından dolayı –bu sefer bacaklarında– seyahat edememişti. Michael'ın işi vardı. Kay, birçok kişinin tahminine göre, onu terk etmenin eşiğindeydi. Connie ikinci kocasını şutlamış, muhasebeci Ed Federici ile birlikte Monaco'nun kumsallarında çırılçıplak sürtüyordu. Nick Geraci açısından Hagen'in neden gelemediği ise tam bir muammaydı, ama orada değildi işte. Aynı durum organizasyonun Nevada kanadındaki herkes için geçerliydi, en ufak adımını dahi Clemenza'nın desteğiyle atan, savaştan bir hiç olarak çıkıp *caporegime*'liğe kadar ilerleyen Rocco Lampone'den eser yoktu. Başkaları değil ama Fredo, her ne kadar Geraci kendisini havaalanından almaya geldiğinde ona Pete Clemenza'ya olan saygısını gösterme şansını hiçbir şeyle değiş-

tirmeyeceğini söylemiş olsa da, görünüşe bakılırsa sembolik bir eder için oraya gelmişti.

Bir kar fırtınası eşliğinde cenaze törenine giderlerken, Fredo Corleone ve Nick Geraci arabayı durdurup, Brooklyn Botanik Bahçesi'nde yürümeye başladılar. Burası Tessio'nun iş görüşmesi yapmaktan en çok hoşlandığı ortamdı ve dolayısıyla Geraci de hoşlanmıştı. Park hafta içinde özel konuşma yapılmasını zorlaştıracak derecede kalabalık olmazdı. Artı, burada konuşulanları dinlemek de neredeyse imkânsızdı.

Kar iri taneler halinde düşüyordu, daha şimdiden on santim ya da biraz daha kalındı. Kaya Bahçesi, yamru yumru haliyle ay yüzeyini andırıyordu. Birkaç adım gerilerinden Geraci'nin dört adamı, Ana Hamamböceği, Paradise Eddie ve diğer iki kişi (son gelen Sicilyalılar, diğer bir deyişle, diğer mantıklı adamlar tarafından insafsız olarak tanımlananlar) onları takip ediyordu. Diğer ikisi (Fredo ile gelen Tommy Neri ve kendi karısı tarafından bağırsakları deşilen ve bu yüzden o gün bugündür ihtiyaç duyduğu büyük torba sebebiyle Çantalı Donnie olarak anılan Geraci'nin şoförü) arabada kalmıştı.

Fredo, "Duyduğuma göre," dedi, "belki de Pete'in geçirdiği kalp krizi gerçek bir kalp krizi olmayabilirmiş."

Geraci, "Otopsi kalp krizi olduğunu ortaya çıkarttı," dedi. "Birisine kalp krizi geçirtmek mi? Tanrım. Ne düşünüyorum, biliyor musun? İnsanlar çok fazla televizyon seyrediyor. Beyinleri zırvalıklarla doluyor. Ortada suç diye bir şey yok."

Fredo, "Hiçbirini üzerime alınmadım," dedi. "Artı, belki de haklı olabilirsin." Son söylentilere bakılırsa, Clemenza'yı ızgaradan çekip kurtardıklarını söyleyen adamların aslında onu oraya doğru iteledikleri, böylece onu ve içinde bulundukları lokantayı yakmayı hedefledikleri söyleniyordu, ama beklenmeyen şey olmuştu; kalp krizi geçirmiş, bu da her şeyi kolaylaştırmıştı. Eğer bu bir cinayet olsaydı, etrafta bulunup da onun ekibine dahil olan ya da olmayan pek çok insan bu konuda suçlanacaktı ve bu durum oldukça kuşku uyandıracaktı.

Yine de tüm bu olanlar etrafta uçuşan söylentilere engel olmadı. Birçoğu Clemenza'nın Yahudi gangster lideri Hyman Roth tarafından öldürüldüğünü düşünüyormuş gibi göründü, çünkü Roth Michael Corleone ile Küba'nın kontrolü hakkında yaptığı pazarlığın tam ortasındaydı. Louie Rossu'nun Chicago ekibi de yönetilebilecek türden değildi. Eğer bu bir cinayet olsaydı, Geraci Clemenza'nın rejiminin Don Rico Tattaglia ile ara-

sındaki bağlarda dolandırıcı bir etken olan Rosato Kardeşler'den şüphelenirdi. Herkes, hem Ockham'ın Ustura'sının hem de Clemenza'nın diyetinin büyük bir kalp krizini işaret ettiğini söyledi. Yapılan otopsi Clemenza'nın kalbinin normal bir adamınkinden iki kat daha büyük olduğunu ortaya çıkarttı. Fredo, "Hagen de etrafta dolanan tüm söylentilerin komik olduğunu düşündüğünü belirtti," dedi.

Geraci "Don ne dedi?" diye sordu.

Fredo "Mike, Hagen ile aynı fikirde," dedi. "Onunla bu konuda bizzat konuştum." Bunu söylerken topuklarının üzerinde yaylandı.

İnsan tavırlarını yarım yamalak okuyabilen birisi bile bunun bir yalan olduğunu tahmin edebilirdi, Geraci bu konuda bir tahminde bulunmak ihtiyacı duymadı. Fredo'nun en önde gelen koruması, uzun süreden beri Geraci'nin berberiydi. Herkes onu Figaro diye çağırıyordu. Figaro'nun kuzeni bir kaynakçı ve üreticiydi – Jersey'deki limanlardan alınan malları taşımak için araba ya da kamyonların boş bölgelerini kullanma konusunda Geraci'nin becerikli adamıydı. Figaro'ya ve kuzene göre, Fredo Francesca'nın düğününden bu yana Michael'a neredeyse tek bir merhaba bile dememişti.

Fredo neredeyse sarsılacak derecede titriyordu. On iki senedir Batı'dan uzakta yaşıyordu ve artık soğuğa dayanamadığını belirtti. Çok üzücü. Eğer gerçek soğuğun ne demek olduğunu anlamak istiyorsa, bir ara Cleveland'a giden trene binmesi gerekiyordu. Fakat Geraci onu daha fazla zorlamayarak, Fredo'yu tamamen tomurcuklarla dolu orkidelerin ve bir grup İzci kızın bulunduğu bir seraya soktu.

Geraci, "Annen nasıl?" diye sordu. "İyi mi?"

"Oldukça metanetli çıktı. Ama yine de hareket etmesi oldukça zor. Onun Tahoe'deki evi, cadde üzerindeki apartman katından bir milyon kez daha güzel, ama o ve Baba orayı birlikte inşa etiler. Birçok anısı var."

Geraci rahatlayıp dışarıda yağan kara bakarak "Eğer o da benim anneme benziyorsa," dedi, "mekân değiştirmek ona da inanılmaz derecede iyi gelebilir."

Fredo, "Ilık havadan bahsetmeyelim," dedi. İleriyi işaret ederek, "Daha önce hiç portakal rengi bir orkide görmemiştim," diye sözlerine devam etti.

İzci kızlar gitti, serada iki adam yalnız kalmıştı.

Fredo, "Mike gerçekten de gelmek istedi," dedi, "fakat bu aralar önemli şeylerle uğraşıyor. Pete'i amcası gibi severdi. Tanrım, hepimiz severdik."

Geraci kafasını sallayarak onayladı, yüzünün ifadesiz kaldığını ümit etti. "Eminim ki Don neyin en iyisinin hangisi olduğunu biliyordur." Geraci Michael'ın gelmeme sebebinin, cenaze töreninde herhangi bir New York muhabiri ya da FBI çalışanıyla bir arada görünmek istememesi olduğunu tahmin etti. Onun işlerini meşru bir temele oturtma çabaları, babasının en eski arkadaşına, seviyormuş gibi göründüğü –sevgiye ya da diğer herhangi bir tür hissiyata sahip olduğu oranda– adama karşı hissettiği sadakati ezip geçmişti. "Büyük birisi, ha?"

Fredo, "Sana karşı dürüst olmam gerekirse," dedi, "bu konuda pek fazla bilgim yok."

Bu büyük olasılıkla doğruydu. Ama Geraci'nin bildiği bazı şeyler vardı. Görünüşe bakılırsa Michael ve Roth, Küba'nın kontrolü üzerine yaptıkları pazarlıkların hiçbir anlam taşımadığının farkında değildi. Çünkü Batista hükümeti devrilme talihsizliğini yaşamıştı ve onların Chicago ve Cleveland tarafından yönetilen Ortabatı ailelerinin koalisyonuna ilişkin, şimdikinden daha büyük bir çarkta temel dişlilerden biri olmalarını sağlamaktan başka herhangi bir önemleri yoktu. Louie Russo, isyankârlarla işe yarar bir anlaşma yapmıştı. Batista herhangi bir şekilde ayakta kalsa bile, Fredo'nun zayıflığı Roth ve Michael'ın birbirlerine düşmelerini sağlamak için kullanılabilirdi.

Geraci kapıya doğru ilerledi. Artık gitmeleri gerekiyordu.

Fredo'ya Colma East olarak adlandırdıkları proje hakkında son haberleri verdi. Sracci'lerle Jersey'deki çete bölgeleri üzerine çalışmışlardı. Onun, büyük bir bataklık araziye ilişkin bağlantıları olan, Corleone Ailesi ile arasındaki ilişki hiçbir şekilde ispatlanamayacak bir adamı vardı. Ayrıca Geraci eroininin çoğunu Sicilya'dan gümrük görevlileri tarafından hareket ettirilemeyecek derecede ağır mermer parçaları arasında taşıdığından, taş kesme işine girmek oldukça iyi bir seçim olacaktı. "Ya senden ne haber?"

"Her şey çantada. Ben ve Mike sadece oturup birkaç ayrıntı üzerinde plan yapmalıyız."

Geraci şaşkın görünmeye çalışarak, "Bunu henüz yapmadınız mı?" dedi. "Çünkü bu konuda benim yapabileceklerim bu kadar. Düzenler, sınırların yeniden belirlenmesi ve buna ben-

zer şeyler –bunlar üzerinde bilgi sahibi olduğum hukuksal alanlar değil. Bir şeyi kime sormam gerektiğini, tüm döngüyü nasıl yürütebileceğimi biliyorum, ama her şeyden önce Don'un onayını almak gerek. Politikacılar –tekrar belirtiyorum, onun emri altında, benim değil. Ayrıca medyanın tüm bunlara ne tür bir tepki vereceği, olayın onlara ne şekilde ve nasıl aktarılacağı da diğer bir konu. Tüm bunları seçimlerden uzak tutmak ve buna benzer noktalar iyice düşünülmeli. Fredo, sana yapmaya çalıştığın şey için saygı duyuyorum, fakat eğer Don tüm bunları çözümü kolay sorunlar olarak gördüyse, çoktan ileri doğru bir adım atmış olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Sorun zamanlamada. Şu anda Mike'ın üzerine yoğunlaştığı şeyler daha farklı. Fakat yine de gemide olduğunu bilmek her şeyi halledecektir. Mike'ın düşünme tarzına göre, ikimiz bu türde bir şey için oldukça uygun insanlarız. Erkek kardeşi ve fikirlerine çok değer verdiği kişi."

Geraci kocaman elini Fredo'nun omzuna koydu. "Mike hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi Fredo."

Bu bir tür saygısızlık göstergesi, hesaplanmış bir riskti, fakat Geraci haklıydı.

Fredo, "Onun böyle bir şey söylediğini söyledim mi?" dedi. "Sadece onun düşünce tarzını dile getirdim."

Geraci avucunu biraz daha sıkarak, "Ben sadece Cleveland'den gelmiş bir yabancıyım," dedi. Fredo hafifçe geri çekildi. "Ben bana söyleneni yaparım, kendi işime bakarım, para kazandırırım ve herkes mutlu olur. Orada burada, herhangi bir fırsat yakaladığımda faydalanırım. Ama benden yapabileceğimden fazla bir şey bekleme. Ben ayrıca *gemide* de değilim. Sen benden bazı şeyleri araştırmamı istedin. Ben de yaptım. Anlaştık mı?"

Fredo kafasını sallayarak onayladı. Geraci onun omzunu serbest bıraktı. Tekrar yürümeye başladılar. Güneş açtı ama hâlâ kar yağıyordu.

Fredo, "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Kar ve güneş. Bu hiç de doğal değil. Sanki bombalar atılmış da dünya bizi delirtmeye çalışıyormuş gibi."

Geraci, "Başka bir konuyu daha açıklığa kavuşturmak istiyorum Fredo," dedi. "Seninle kardeşin arasında olan şeylere karışmak istemiyorum."

"Kardeşimle aramda ters giden bir şey yok."

"Sadece beni anlamanı istiyorum. Ben taraf tutmuyorum. Hem de hiçbir şart altında."

"Ortada tutulacak taraf yok. Haydi, yapma. Biz her konuda aynı taraftayız zaten. Bunun tersini söyleyenler, ne beni ne de Mike'ı tanıyor demektir."

"Belki sen birçok şeye karşı geliyorsundur."

"Bu da ne demek?"

Geraci parmağını geldikleri yöne doğru salladı. "Shakespeare. Şu geride bıraktığımız bahçe aklıma bu cümleyi getirdi. Sen artık bir aktörsün Fredo. Belki de bu tür şeyleri öğrenmelisin."

"Sakın bana bir üniversite öğrencisiymişim gibi davranma Bay 'sadece Cleveland'den gelmiş bir yabancı.' Benden *daha iyi* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Geraci, "Sakin ol," dedi. "Ben hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece Shakespeare'i hatırladım."

"Çünkü ben Shakespeare seyretmeye gittim. Hatta Shakespeare'i İtalyanca bile izledim."

"Hangilerini? Hangi oyunları?"

"Hangileri olduğunu şu an hatırlamıyorum. Sen kendini ne zannediyorsun, benim lanet olası edebiyat öğretmenim mi? Bana ne *öğrenmem* gerektiğini söyleme. Birçok farklı şey üzerine yoğunlaşmak zorunda olduğumu bilmek belki sana yeni bir habermiş gibi gelebilir. Ben kıçımın üzerine oturup bir yandan şerimi yudumlarken, diğer yandan da bugüne kadar gittiğim filmlerin listesini çıkartmıyorum. Birçok oyuna gittim. Tamam mı? Akıllı adam. Oyunlara."

Geraci, "Tamam," dedi.

Yürümeye devam ettiler. Fredo'ya sakinleşmesi için zaman tanıdı.

Geraci sonunda, "Bak," dedi. "Ben sinirliyim, tamam mı? Yara almamak pahasına dahi olsa Mike'ın gerisinden gitmek hoşuma gitmiyor."

"Bu konuda endişelenme. Bizim operasyonlarımız, herhangi bir adamın her şeyin farkında olması ya da hatta bunu istemesine bile olanak tanıyamayacak kadar büyük."

Eğer Fredo buna gerçekten inandıysa, zaten erkek kardeşini tanımıyor demekti.

Fredo, "Mike ile yaşanan sorun," dedi, "onun akıllı fakat diğer insanlarla iyi ilişkiler kuramayan biri olması. İnsanların kendileri için bir şeyler yapmak istemelerinin, bir şeyler yaratmalarının doğal bir durum olduğunu anlamıyor. Tek istediğim bana ait bir şeye sahip olmak. Bu benim vasiyetim. Eğer sen aynı şekilde hissetmediysen..."

"Bu bizi hiçbir yere götürmez Fredo. Ben söylemem gerekenleri söyledim." Geraci haklıydı. Fredo tatlı bir insandı, ama yaptığı şeyin bu olduğunun farkına dahi varmadan erkek kardeşine ihanet edecek kadar da salaktı. Bu üzücü bir andı. Her şeye rağmen, o gerçekten Fredo'yu seviyordu. "Bir sonraki adım, yüzde yüz senin ve Mike'ın arasında. Hikâyenin sonu."

Fredo omzunu silkti, sonra yere, makosen ayakkabılarına baktı. "Bak sana ne söyleyeceğim," dedi. "Bunların karlı bir hava için uygun ayakkabılar olmadıkları kesin."

Geraci, "Kovboy çizmelerini giymeliydin," dedi.

"Ne kovboy çizmeleri?"

"Oradaki insanların hepsinin kovboy çizmeleri giydiklerini, silah taşıdıklarını sanıyordum. Arabalara ve köpeklere nişan aldıklarını..."

Fredo güldü. İğnelendiğinde olayı hep hafife alırdı, bu onun gerçekten iyi birisi olduğunun kanıtıydı. Onu böyle bir olayda yem olarak kullanmak ne kadar da acı olacaktı. Fredo, "Eğer aynı anda iki arabaya isabet ettirirsen," dedi, "bu büyük bir başarı. Fakat köpek için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Doğru, kafayı yerinde bulamıyorsun, değil mi?"

Fredo gözlerini büyük bir üzüntüyle kaldırdı. "Temiz iş. Eğer deniyor olsaydım, böyle bir atışı bir milyon yılda yapamazdım."

Geraci park ettikleri yeri işaret ederek, "Gitmemiz lazım," dedi. "Bu geç kalmak istemediğim bir yer."

Fredo, "Bizim birbirimize benzeyen birçok yönümüz var," dedi, "bunu biliyor musun?"

Geraci tek kolunu onun omzuna dolayıp bir erkek kardeşin ya da eski bir arkadaşın yapacağı türde onu hafifçe yumruklayarak, "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi.

Hafiften buz tutmuş bir havuzun üzerinden uzanan küçük ahşap köprüyü birlikte geçtiler.

Geraci, "Burayı baharda görmelisin," dedi. "Pembenin çeşitli tonlarında kiraz çiçekleri açar."

"Belki de gerçekten gelip görmeliyim."

Geraci, "Biliyor musun," dedi. "Sana hep bir şey sormak istemişimdir."

"Ne istersen sor arkadaşım."

"Eğer soracağım şeyde haddimi aşarsam lütfen beni uyar, senin bir *sottocapo* olarak sorumlulukların neler? Mike sana ne tür sınırlar çizdi?"

"Ciddi misin? Sen neden bahsediyorsun? Bana bunu neden soruyorsun?"

"Soruyorum, çünkü bu konunun hiç kimse açısından açık olmadığını düşünüyorum: Birçok insan açısından ve burada şunu da itiraf etmeliyim ki, gerçekten benim açımdan da. Bu konuda yalnız değilim. Bu bir kabahat değil. Ama sanki senin görevin daha çok sembolik bir şeymiş gibi görünüyor."

"Sembolik mi? Sen ne söylemeye çalışıyorsun, sembolik mi? Benim yaptığım birçok farklı şey var. Nasıl oluyor da üzerinde konuşamayacağım birçok şey olduğunu düşünemiyorsun?"

"Ben bunu anlıyorum. Sadece..."

"Mesela, Pete öldüğünden bu yana, New York'un çeşitli yerlerinde aile başkanlarıyla yapılan toplantılara Mike'la birlikte katılıyorum."

Mesela. Bunun anlamı tabii ki onun bu konuda hiçbir fikri olmadığıydı. Bu üzerinde konuşulamayacak derecede şok edici ve acıklı bir şeydi, çünkü birincisi, Pete henüz gömülmemişti bile; ikincisi, bu Fredo'nun erkek kardeşi dışında hiç kimseye aktarmaması gereken bir kurguydu.

Geraci, "Yani inanılmaz derecede medyatik bazı şeylerle uğraşmak zorunda kalıyorsun," dedi.

"Haydi ama. Küçük şeyler. Ufak yerel televizyon programları. Bu önemli değil. Bunun bize hiç zararı yok, tam aksine belki biraz faydası dahi olabilir."

Geraci, "Buna itirazım yok," dedi. "Eğer tek hedef suç unsuru gibi görülebilecek herhangi bir işten mağdursuz sıyrılıp çıkmaksa, bu yaptıklarının organizasyona kattığı değeri anlayabilirim. Ama işlerin dikkate alınıp üzerinde düşünülmesi gereken başka yönleri de var."

Arabaya bindiler.

Fredo, "Hiçbir şey için telaşlanma," dedi. "Ben ve Mike, detaylarla biz uğraşacağız."

Nick Geraci'nin bilmek istediği şey şuydu: Eğer Michael organizasyonun General Motors'tan daha büyük bir anonim şirket olmasını ve başkanlar ile yöneticiler tarafından kontrolünü istediyse, onu neden bir mahalle bakkalı gibi yönetiyordu ki? Corleone & Oğulları. Corleone Kardeşler. Vito Corleone vurulduğunda, görevini kim üstlenmişti? Vito'nun en akıllı ve en deneyimli adamı Tessio değil. İnanılmaz derecede taş kafalı olan Sonny. Peki neden? Çünkü o bir Corleone idi. Fredo bu kadar önemli bir şeyi taşıyamayacak kadar zayıftı, Michael ilerleyen günlerde, sembolik olsun ya da olmasın, ona bir patronluk kadrosu açmıştı. Aslında böyle bir şey hiç olmaması gerekirken Hagen *consigliere* olmuştu; İtalyan olmayan tek *consigliere* oydu. Peki neden? Çünkü Michael onunla aynı evde büyümüştü. Michael akla gelebilecek her türlü kabiliyete sahipti, sonunda herkese en büyük şakayı yapan ve onlara en şiddetli şaşkınlığı yaşatan da o olmuştu. Vito, kendi *caporegime*'lerine dahi danışmadan, Mike'ı patron yaptı –o güne kadar tek bir kişi adına çalışmamış, emrinde hiç kimseyi çalıştırmamış, bir restoranda iki kişiyi vurduğu (her detay merhum büyük Pete Clemenza tarafından ayarlanmıştı) o gece haricinde hiçbir şekilde kendini ispatlamamış bir adam. Corleone Ailesi'ne o gruba kazanç getireceklerini ispatlamadan önce sadece üç kişi kabul edilmişti. Ve bunlar da, tabii ki, Corleone kardeşlerdi.

Yani tüm organizasyon, hiçbir zaman tek bir şey yapmayan, ama büyük düşünüp diğer insanların ölüm emirlerini veren birinin kontrolü altındaydı. Evet, o akıllı bir adamdı, fakat tüm organizasyon, bunu fark eden Sally Tessio, Nick Geraci ve büyük olasılıkla da Tom Hagen de dahil olmak üzere, herkesten çok daha zeki olduğunu düşünen Michael'ın egosunun insafı altında mı varlığını sürdürecekti?

Doğru: Geraci, Michael Corleone'nin kendisini öldürmeyi denediğini öğrenmeden önce, bu tür şeyleri düşünmek için kendisine pek fırsat tanımıyordu. Hâlâ öyleydi. Fakat bu onun hatalı olduğu anlamına gelmezdi.

Her ne kadar hiç kimse bunun o an için farkına varmamış olsa bile, Peter Clemenza'nın cenaze töreni büyük mafya törenlerinin en sonuncusuydu. St. Patrick Katedrali'nin içindeki hava, sunağı çepeçevre sarmış ve koridorlardan kendilerini bırak-

mış, bir daha bu kadar büyük anlam taşıyamayacak on binlerce çiçeğin yaydığı kokularla neredeyse nefes alınamayacak derecede ağırlaşmıştı. Son bir kez, kilise sıralarına düzinelerce yargıç, işadamı, politikacı sıralanmıştı. Şarkıcılar ve diğer eğlence adamları o güne kadar bu tür cenaze merasimlerinde her zaman boy göstermişlerdi, ama Clemenza'nınkinde ortalıklarda görünmediler. Orada bulunan yaslı insanlara göz gezdirildiğinde, New York'un en akıllı adamlarından ve şehirden –Sicilya da dahil olmak üzere– gelen çeşitli önemli insanlardan oldukça etkileyici bir yıldızlar takımı oluşturulabilirdi. Bir daha hiçbir zaman bir Don, diğer bir ailenin herhangi bir üyesi için cenaze merasimine katılmayacaktı. Bir daha hiçbir zaman, yasal uygulamaların varlıkları bu derece yönetilip tahammül edilebilir seviyede kalmayacaktı. Ve bundan sonra, sadece tek bir kez daha, La Cosa Nostra'daki kadar çok sayıda yüksek rütbe ve seviyedeki kişi bir araya gelebilecekti. O da, dikkatleri üzerine toplayan ve onu uğurlamaya gelen çoğu meşhur insanı neredeyse hiç tanımayan zeytinyağı ithalatçılarından biri için olacaktı. Çok iyi tanıdığı, en meşhur insan – Johnny Fontane - bile orada değildi.

Nick ve Charlotte Geraci, Gülen Sal Narducci, eşi ve Ray Clemenza ile birlikte alışveriş merkezi işini yürüten – tıpkı Kumdaki Kale gibi, tamamen meşru, kişiye ait, yasal yatırımcıları Corleone ve Forlenza organizasyonları olan bir kuruluştu - Narducci'nin oğlu Buddy'nin hemen arkasındaki sıraya oturdular. (Olaya bu paranın temelde nereden geldiği hesaba katılmadan bakıldığında her şey yasaldı; hangi paranın hangi kaynaktan çıktığı nasıl anlaşılırdı ki zaten? Birisi o "kaynağı" nasıl tanımlardı?) Sal arkasına döndü ve Geraci'yi kuvvetli, uzun uzadıya kucaklamak için arka sıraya doğru uzandı. Uzun vaaz ve dile getirilen birkaç methiye boyunca, her duruşta, Gülen Sal genelde yaptığı gibi konuşmayı yapan kişinin son sözcüklerini tekrarladı, hatta bunu fısıltıyla değil yüksek sesle yaptı. Charlotte Clemenza'yı pek tanımazdı ama, tüm bunlar onun sinirlerini bozdu.

Törenin ardından Gülen Sal Geraci'ye doğru döndü, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Çok gençti," dedi. "Çok üzücü."

Nick Geraci, tıpkı cenazeye katılan diğer herhangi bir kişinin yapacağı gibi, gaddarca kafasını salladı. Narducci ve Clemenza hemen hemen aynı yaştaydı.

Metropolitan Operası'ndan gelen bir soprano "Ave Maria"yı söylemeye başlayınca, Charlotte kollarını göğsünde birbirine kavuşturdu ve yüzünü kilisenin gerisine bakacak şekilde çevirdi. Çift kanatlı büyük meşe kapılar açıktı. Tabutu taşıyan kişiler merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Clemenza'nın gül ağacından yapılmış tabutu, yağan kar altında gözden kayboldu.

Bölüm Yirmi

UZMANLAR, LA COSA NOSTRA'NIN ellili ve altmışlı yıllardaki hareketli çağlarından, bu gün içinde bulunduğu ihanet dolu kendine has üslubuna geçişine sebep olan birçok etkeni ortaya koydu: Çeşitli senato ve millet meclisi söylentileri. FBI'ın odağının Red Menace'den yeraltı çetelerine kayması. Birinci kuşak göçmenlerin her tür iş kanadında yarattıkları eğilimlerin istikrarının ikinci kuşak tarafından bozulması ve üçüncü kuşak tarafından da yıkılması. Genel Amerikan anlayışında (mafya ve Watergate skandalıyla ortaya çıkan düşünce tarzı), yasaların ve yönetmeliklerin diğer insanlar, mesela enayiler, için konulduğuna dair oluşan yaygın varsayımlar. Hükümetteki güçlü arkadaşları vasıtasıyla teklif gelmeyen kontratları alan "yasal" ortaklıkları yürüterek kazanılan büyük kârlar. Yeraltı çeteleri en çok tefecilerin uydukları şantaj ve rüşvet içeren tüzükten dolayı –ki bu federal ajanların eline şantajın ve rüşvetin de suç olması konusunda bir koz vermişti– uzun seneler hapse çarptırılmış çete üyeleriyde doluydu. Ve bu yüzden Amerikan yeraltı dünyasının karanlık köşelerinde *omertà*'nın artık savsaklanan bir kanun olduğu gözlenmekteydi.

Tüm bunlar elbette çok önemli şeylerdi ancak hepsi aynı kaynaktan, Amerika'da o güne kadar görülmüş ya da planlanmış en büyük suçtan kaynaklanıyordu: Verilişi tüm ailelerin New York'taki beyaz dış kaplamalı çiftlik evinde toplanmalarından bir ay kadar öncesine rastlayan, müşteri isteğine uygun üretilmiş iki düzine ahşap masanın siparişi.

Eğer bunlar doğrudan satın alınmış, çalınmış ya da kiralanmış olsaydı, üzerlerindeki vernik o kadar taze olmayacaktı. İçerdeki koku insanları pencereleri açmaya zorlamayacaktı. Kızaran domuzun kokusu tüm akşam boyunca içeri süzülmeyecek ve o özlü büyüsünü göstermeyecekti. Don'lar ve *consigliere*'ler orada kalmak istemeyecekti. Hatta tüm ailelerin başkan-

larının katılacağı bir sonraki toplantı dahi planlanmamış olabilirdi.

Her ne kadar masalar son anda sipariş usulü yapılmış olsalar da, eğer başmarangoz Bay Floyd Kirby'den farklı birisi olsaydı dahi, hepimiz çok daha farklı bir Amerika'da yaşıyor olabilirdik. Bu sadece başka bir marangozun sağlığa bu derece zararlı bir vernik kullanmayacağıyla değil, aynı zamanda Bay Kirby'nin bir New York eyalet polisinin kuzeniyle evli olmasıyla da alakalıydı. O Noel polis, masaların sipariş edildiğini işitti. Tüm bunların ne tip insanlar tarafından kulanılacağını da tahmin etti. Polis, evde yaşayan firma sahibinin yerel polisi rüşvetle elinde tuttuğundan şüphelenildiğini biliyordu. Polis ve iş ortağı o muhitte oturan birkaç kişiyle konuştu, ama hiçbiri olağandışı bir şey görmemişlerdi, ya da gördüklerini söylemiyorlardı.

Polis, orada olup bitenleri göz önünden ayırmamaya karar verdi, ama eğer yakın bir zamanda boşanmamış olsaydı ve o çiftlik evine giden yolun yanında duran karavandaki kadın ona o kadar arkadaşça davranmasaydı bu sözünü tutar mıydı bilinmez. Kadınla çıkmaya başladılar. Aile'lerin bir sonraki toplanma tarihleri geldiğinde evlenmişlerdi. Kadın karavandan taşındı ama karavanı olduğu yerde tuttular, çünkü arazi kadınındı. Bir gün oraya güzel bir ev inşa etmeyi planlıyorlardı. Cadillac'lar ve Lincoln'ler dizi halinde karavanın yanından büyük bir hızla geçerken, onlar tıpkı arada bir eski günlerin hatırına yaptıkları gibi, karavanda sevişiyorlardı.

Tekrar: Güç kazanmak için, bazen insanın en güçsüzleri kontrol altına alması gerekir. Polis o bölgedeki motelin sorumlularına gitti ve onlara eyalet dışından gelen, İtalyan isimli insanlardan oluşan bir grubun rezervasyon yaptırıp yaptırmadıkları konusunda kendisine acilen bilgi vermelerini emretti (o aynı zamanda içgüdüsel bir ırk profilcisiydi). Bir süre sonra, sene bir operasyon yürütebilecek kadar ön bilgi elde etmişti.

Bu iş neredeyse olmayacaktı. Amiri bu araştırma için, o ve ortağı dışında ek birilerini görevlendirmesini gerektirecek yeterli neden görmemişti ortada. FBI'dan hiç kimse telefonlarına karşılık vermedi. Son bir çabayla, Alkol, Tütün ve Silah Daire'sini aradı. Konuştuğu adam genç ve hevesliydi. Polis ayrıca birkaç medya mensubunu arama yetkisini de kendisine verdi. Ertesi gün, o ve ortağı ellerinde dürbünlerle polisinin karısının

eski karavanında oturuyorlardı. Yirmi daire ajanı, çevreyolu üzerindeki bir kamyon parkında gri renkli hükümet Chevrolet'lerinin içerisinde harekete hazır bir şekilde oturmuş, telefon çağrısını bekliyorlardı. Chevrolet'lerin arkasındaki kiralık araçlarda bir grup fotoğrafçı ve muhabirden oluşan basın, hatta Albany'den gelen bir radyo görevlisi vardı.

Bundan sonra olanlar Amerika'daki her tanınmış gazetenin manşetinde ve *Life* dergisinin kapağında yer aldı. Aradan geçen uzun yıllara rağmen, haberi okuyan çoğu insan olayı hatırlayacaktı: O beyaz çiftlik evine yapılan baskın ve onların geldiklerini gören yetmiş garip adamın kaçışıp etrafa dağılması.

Fotoğraflar ünlülere aitti: İpek takım içerisindeki kilolu adam ve ormanlık araziye doğru koşan beyaz fötr şapkalar. Şişman Rico Tattaglia ve ondan daha da şişman Paulie Fortunato'nun elleri, tıpkı şişe geçirilerek yarısı pişirilmiş büyük birer domuz gibi arkalarından kelepçelenmişti. Daire ajanları kenarları ağaçlarla çevrili yoldaki bir bariyerde testere tezgâhının yanına çömelmiş, Detroit'in, Tampa'nın ve Kansas City'nin Don'ları araçlarından inerken (tabii ki silahlıydılar) silahlarını çekmişlerdi. Hemen yanındaki adam –Ignazio Pignatelli, Jackie Ping-Pong olarak anılıyordu (şu lakaplar! Tanrım, medya lakap takmayı ne kadar da çok seviyordu!)– iki eliyle birden büyük yuvarlak yüzünü kapatırken, eyalet polisi sanki göldeki en büyük balığı yakalamış gibi sırıttı.

Adamlar en yakın eyalet polisi merkezine götürüldü ve –neyle suçlandılar? İşte bu büyük bir sorundu. Durum oldukça kötü görünüyordu, çiftlik evinde bir araya toplanmış onca adam, ama asıl kötü olan ortada herhangi bir suç olmamasıydı. Bir Alkol, Tütün ve Silah Dairesi ajanı New York gazetesine "Bu gösterişli elbiseler giymiş İtalyanların ülkenin çeşitli yerlerinden buraya sırf domuz kızartmak için gelmediklerini söylemek hiç de yanlış olmaz," dedi. Belki. Ama buraya ne yapmak için gelmişlerdi? Adamlardan başka hiç kimsenin bu konuda herhangi bir bilgisi yoktu ve onlar da konuşmuyorlardı.

Ünlü avukatlar sahneye çıktılar (Birleşik Devletler eski başsavcılarından, Philadelphia'daki en büyük hukuk firmasının önemli bir ortağı ve Nevada'da bir zamanlar Birleşik Devletler Meclis üyesi olan Thomas F. Hagen de onların arasındaydı). Bu insanlar Birleşik Devletler anayasasının serbest toplanma hakkına olanak tanıdığını ispat edebilecek kadar iyiydiler.

Gözaltına alınanlar, anayasanın kendilerine tanıdığı hakkın kendilerine karşı delil olarak kullanılmaması için gereken müracaatlarda bulundular. Sonuç olarak, çok azı adalete engel olmaktan suçlu bulundu –verilen cezalar gerçekten de mahkeme salonunu güldürecek türdendi. Sayısız eyalet savcısı ve federal savcıya rağmen, baskından alınan tek sonuç gözaltına alınan üç kişinin Sicilya'ya sınırdışı edilmeleri olmuştu. Bunlardan birisi bebekliğinden beri Amerika'da yaşayan, bu süre altmış yılı geçmiş olan Cleveland'ın Salvatore Naducci'siydi. O güne kadar vatandaşlığa geçmediğinin farkında bile olmadığını belirtmişti.

Ama alınan dolaylı sonuçlar inanılmaz derecede fazlaydı. Baskına ilişkin hikâyeleri içeren gazeteler Main Street, Amerika boyunca satışa sunulduğunda, çoğu kişi *Mafya* ve *La Cosa Nostra* deyimlerini hayatlarında ilk kez işitti. Uluslararası bir suç sendikasının varlığına ilişkin hayal dahi edilemez nitelikteki hikâyeler ortalıkta uçuşmaya başladı. Birçok gazete başlığında şu kelime geçiyordu; *sendika.* Bu Amerikalıları rahatlatacak bir kelime değildi. İnanılmaz derecede matematiksel bir tanımdı ve Amerika öyle matematiksel bir ülke değildi.

Medyanın çığlığı giderek yükselmeye başladı: *Bu adamlar kim?*

Baskından önce, polisler, mıntıka yüzbaşıları, minnettar politikacılar ve *Manhunt* ya da *Thrilling Dedective* dergilerinin yazarları, o beyaz çiftlik evindeki adamlar –ve o kişiler için çalışan *uomini rispettati*(*) ile çok sayıdaki küçük sokak dedikoduları– hakkında FBI'dan çok daha fazla şey biliyorlardı.

Bu süre bitmek üzereydi.

Bugün, o sevimli, neredeyse yok edilemeyecek kadar sağlam akçaağaç masalardan yirmi üçü sandıklanmış ve Columbia bölgesinin dahilinde ya da yanındaki açıklanmayan bir bölgeye inşa edilmiş olan depoya yığılmıştır. Yasalarca, yirmi dördüncü masa kalıcı olarak Smithsonian'da tutulacaktı. Masanın önündeki levhada, *Bu masa organize suçlara karşı Amerika'da bugüne kadar yapılan en büyük girişime yardımcı olmuştur*, yazacaktı. Tepesine bir domuz kafatası, yanına da paslı bir karavan yerleştirilmiş olacaktı.

Fakat bunun yerine, masa bir beyaz evden diğerine akta-

(*) İtalyancada saygı duyan adamlar.

rıldı. 1961'den bu yana, adı geçen masa Oval Ofis'te ya da yakınlarında bir yerlerde kullanılmaktadır.

Tom Hagen tabii ki aniden olayın üzerine çullanmadı. Her şey şu şekilde gelişti. Dedektifler Nevada'da yaşayan birinin oraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiğini sorduğunda, Hagen sık sık olduğu gibi zaten New York'ta bulunduğunu belirtti, ki bu gerçekten de doğruydu.

Hagen oradaki en genç adamlardan birisiydi. Yokuştan aşağı yürümüş ve kasabaya ulaşana kadar kayalık patikayı takip etmişti. Bir lokantaya girdi. Hiç kimse Tom Hagen'e benzeyen bu adama ve oraya geldiği arabasına –şu anda çiftlik evinin arkasına park edilmiş halde duruyordu– ilgi göstermedi. Hagen bir masaya oturdu ve öğle yemeğini yedi. Ardından Woolworth'e gitti, bir valiz satın aldı ve ilçe adliyesine doğru ilerledi. Burası hemen yan kasabadaydı. Tekrar lokantaya gitti ve bir taksi çağırdı. Tıpkı olağan, dikkat çekmeyen diğer yolcular gibi elindeki valizle ilçe otellerinden birisine girerek kayıt yaptırdı. Adliyeye en yakın berber dükkânına gitti. Berbere parasını ödeyene kadar geçen süre içerisinde, orada olanları kaba hatlarıyla öğrenmişti. Las Vegas'taki telefon servisini aradı. Otele geri döndü ve biraz kestirdi. Birkaç saat sonra, çalan telefona uyandı. Tahoe'den Rocco Lampone arıyordu. Hagen en yakın polis karakolu barakalarına taksiyle gitti. Tutuklananlar arasında Michael yoktu ama bir iyi niyet göstergesi olarak, Hagen ailenin birkaç yakın dostuna yasal danışmanlık yaptı.

1959'da Michael Corleone, Birleşik Devletler Senatosu'nun alt komitesinin önünde yemin ederek o çiftlik evinde olmadığını belirtti. Ayrıca, hiç şüphe götürmeyecek derecede yasadışı bir polis hareketi karşısında, oradan kaçanlar arasında bulunmadığını da söyledti.

Gerçeği söylemek gerekirse, Michael Corleone doğru söylüyordu.

O ve Hagen değişik işler ve belirli güvenlik nedenleri sebebiyle (her ne kadar çöldeki bir genelevde tutulan Bocchicchio rehine ile sağlanan modası geçmiş değersiz bir sigorta politikasına sahip olsalar da) oraya farklı vasıtalarla gelmişlerdi. Eğer Michael babası kadar dakik olsaydı, o da itibarını bir tarafa bırakarak aşağıya kumar oynamaya gidenlerin arasında bulunacaktı. Evet, o güne kadar bundan daha asap bozucu durumlar-

dan, mesela mermiler ve bombalarla dolu bir ortamdan ya da arkasında sert bir rüzgâr bırakarak uzaklaşan savaş uçaklarından, kurtulmuştu. Ama bu bir düzine sene ve yüz bin sigara önceydi. Onun esaretten paçayı kurtarmaya yetecek kadar uzağa bu kadar hızlı koşabileceğini kim bilebilirdi ki?

Bu uğurda hiç çaba harcaması gerekmemişti –olanların sebebi sadece, genelde olduğu gibi geç kalmış olmasıydı: Aslına bakılırsa o kadar geç kalmıştı ki, işe onsuz başlamışlardı. Michael o çakıllı patikadan aşağı inmek için sinyalini vermeden hemen önce, paslı karavandan fazla uzakta olmayan çalılıklar arasındaki sarı bir şey gözüne çarptı. Elini tekrar direksiyonun üzerine yerleştirdi ve ilerlemeye devam etti. Sapağı geçti ve virajı almaya başladı. Dikiz aynasından, sarı testere tezgâhını çalılıklardan çekip çıkartan iki adam gördü –bunlar polisti.

Kullandığı araba mavi bir Dodge idi, araç birkaç yaşındaydı ve polis radarıyla donatılmıştı (Al Neri de bir polisti; gösterişsiz bir araba ve radar onun fikriydi). Michael Alkol, Tütün ve Silah Dairesi ajanlarının kullandıkları frekansı buldu.

Direksiyona olabildiğince şiddetli bir yumruk attı ve ıstıraplı bir tarzda inledi.

Bu Michael'ın bir komisyon ya da aileler arası toplantısında son boy gösterişi olacaktı. Orada emekliliğinin pazarlığını yapmayı planlamıştı. O günden sonra, Küba'ya ilişkin pazarlığı garantiye almanın ardından, tam anlamıyla yasal bir işadamı olacaktı. Direksiyona bir kez daha vurdu.

Sakin ol, diye geçirdi içinden. Düşün.

Bir sigara yaktı. Arkasına yaslandı, kendisini derin ve sakin bir şekilde nefes almaya zorladı, son anda sıyırdığı baskını dinlemeye devam etti. Bu dünyanın sonunun geliş sesiydi. Pearl Harbor olayını da radyodan işitmişti.

Michael Corleone'nin o dar, engebeli yolun nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Güneş tam tepedeydi ve o hangi yöne gitmekte olduğunu dahi ayırt edebilecek durumda değildi. Büyük bir dikkatle trafik kurallarına uyup işaretlere bakarak arabayı sürmeye devam etti. Başka bir seçeneği var mıydı? Geri dönüp geldiği yoldan dönmesi imkânsızdı tabii ki.

Fredo Corleone uyandığında, *Bu benim erkek kardeşime ihanet ettiğim gün*, diye düşünmemişti. O böyle bir şey yapmak için yola çıkmamıştı, ayrıca tıpkı Nick Geraci'nin tahmin ettiği gibi,

Fredo bunu yaparak kaderini belirledikten sonra bile ne yaptığının farkında değildi. Günü Chateau Marmont'da başladı, Deanna Dunn duştan çıktı ve hâlâ bir önceki gece içtiği cinin kokusunu taşıyarak yatağa, uyuyan kocasının yanına süzüldü.

Fredo'yu el havlusuyla yatak başına bağlarken, "Haydi ama aşkım," diye mırıldandı.

Fredo kolunu serbest bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz eğlence yaratıyorum," dedi.

"Saat kaç? Hâlâ uyumak için bir saatim var."

Deanna kaşlarını çatıp havluyu bir tarafa fırlattı. "Benim yeni bir başrol oyuncusuyla çalışmaya başlayacağım ilk iş günümde sekse aç olmamı istemezsin, öyle değil mi?"

Fredo güvenilir kaynaklardan – Wally Morgan söylemişti - Deanna'nın başrol arkadaşının ona el sürmeyi isteyecek türden birisi olmadığı bilgisini almıştı.

Yine de karısına istediğini verdi.

Deanna, "Daha çok yukarı aşağı, yukarı aşağı yapmayı dene," dedi.

Fredo üstteydi. "Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor." Deanna'ya biraz yan yana bir şeyler, ya da kadın her ne istiyorsa ondan vermeyi denedi. "Tam işin ortasında olmaz."

"Benim arkamı dönmemi ister misin?" Henüz Fredo cevap veremeden, Deanna bunu yapmıştı bile. İşte o her konuda böyleydi. "Ama sakın arkadan yapma." Dizlerinin üstünde üzerinde duruyordu. "Sabahın köründe yapılacak bir şey değil."

Fredo, "Yapmayacaktım," dedi. "Tanrım." Neden sürekli bu konuyu açıyordu ki? Wally Morgan ile birlikteyken bile, Fredo'nun genelde yaptırdığı tek şey penisini emdirmekti. Örneğin, geçen akşam bir tek bunu yapmıştı. Fredo ereksiyonunu kaybetti. Kendisini çarşafların üzerine bıraktı, iğrenmişti.

Deanna penise doğru uzanırken, "Böyle yapma," dedi. "Önemli bir şey değil."

Fredo onun elini uzağa doğru iteledi. "Benim için önemli."

Deanna, "Çok fazla içiyorsun, o kadar," dedi.

Fredo, "Bunun nedenini bilmelisin," diye karşılık verdi.

Yan yana yatarak, Deanna'nın tavana monte etmeleri için otel yönetimine para ödediği aynaya baktılar. Bir süre sonra, Deanna kendi işini kendisi görmeye başladı. Bedenine oldukça sert davranıyordu. Fredo bir sigara yaktı ve seyretti. Bunu yapma fikri çok pisti ve onu heyecanlandırdı. Gözlerini, aynadaki

penisi kullanılmaz bir halde kasıklarından sarkan koca göbekli kel adamdan uzak tutmayı denedi. Deanna ayaklarını yatağa dayadı, poposunu havaya kaldırdı, kalçalarını sallayarak büyük bir gösteri yaptı. Bu tıpkı belgesel seyretmeye benziyordu. Orada bir süre daha yattılar, uzun bir sessizlik oldu.

Deanna sonunda, "Fredo," dedi. "Bebeğim. Benim bunu bildiğimi bilmeni istiyorum. Hep bildim."

"Neyi bildin?" Fredo yataktan kalktı ve işemeye gitti. Onun ne ima ettiğini biliyordu. Birden tüm bedenini büyük bir kızgınlık dalgası kapladı.

"Burası Hollywood. Eğlence dünyası, bilirsin işte. Evliliği bir şeyleri saklamak için kullanan birçok insan var... yani, bunu. Sorun değil. Benim tek istediğim şey geceleri gelebileceğim sıcak bir ortam – şaka yapıyorum - ve belki de arada bir bazı hoş..."

"Sen neden bahsettiğini zannediyorsun?"

"Hiçbir şey." Deanna iç çekti. "Unut gitsin."

Fredo ellerini yıkadı ve banyonun eşiğinde dikildi. "Bilmek istiyorum." Yumruğunu salladı ve kapı çerçevesine hafifçe vurdu. "Söyle bana."

"Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Diğer küçük bir köpeği daha mı havaya uçuracaksın? Sana senin nasıl birisi olduğunu anladığımı söylüyorum. 'Affetmek' lafı bu noktada doğru tanımlama olur mu bilmiyorum fakat..."

"Beni ne için affedeceksin?"

Deanna'yı pencereden aşağı atabilirdi. O, gün geçtikçe kariyeri yerin dibine giren lanet olası bir orospuydu. Bu tür insanlar her gün kendi kendilerini camdan aşağı atarlardı.

Deanna, "Gerçekten," dedi. "Boş ver. Üzgünüm. Konuyu açmamalıydım."

Erkek kardeşleri olsaydı bu kadını bir güzel dövmüştü. Fredo bunu biliyordu. Hep onun zayıf olduğunu düşünmüşlerdi. Herkes öyle düşünmüştü, ama o öyle biri değildi. O güçlüydü. Deanna'yı camdan dışarı atmamak ya da onu bir güzel dövmemek için büyük bir çaba harcamak zorunda kalmıştı. Fredo nefesini mükemmel bir şekilde sakin tutmayı başardı ve oda servisini aradı. Siparişi geldiğinde greyfurt suyunu kadının suratına çarpmadı. Sakin bir şekilde yemeğini yedi ve Deanna'nın çıkıp gitmesini bekledi.

Ayak sesleri işitilmez hale gelince, portakal suyu bardağını kaldırıp kapıya fırlattı.

Masa lambasını kaldırdı ve demir tabanını televizyon ekranına vurdu. Yeşil renkli cam kültablasını, barın arkasında dizili duran bir sıra likör şişesine doğru fırlattı. Çekmeceden bir bıçak çıkarttı, kanepeyi, sandalyeleri, yatağı, yastıkları ve hatta perdeleri liğme liğme doğradı.

Geyik boynuzlarını indirip duvarda düzinelerce delik açtı.

Sebebi nedir bilinmez, odada hasar vermemek için özel çaba harcadığı tek şey Deanna'nın giyisileri ve mücevherleriydi. Ve kendi giyecekleri. Bunlar dışında, eline ne geçtiyse yok etti. İnsanlar çıkan sesleri işitmiş olmalıydı, ama hiç kimse onu durdurmaya için gelmedi.

Sonunda silahını kaldırdı. Bu, Colt'lar kadar hoş olmayan, beş para etmez markasız lanet olası bir aletti. Banyoya gitti ve o güne kadar hiçbir şekilde nasıl kullanıldığını ya da sadece kadınlar için olup olmadığını anlayamadığı bideye ateş etti. Böyle bir batakhaneye, bu kadar yüksek bir bedel ödeyip de kendisini salak hissetmeyen herhangi bir kişi olabilir miydi? Bir porselen parçası yanağını keserek derin bir yaraya sebep oldu, ama o bunu farkına varmadı.

Banyo aynasından kendisine baktı. Silahı doğrultup aynadaki yansımasının kel kafasına nişan aldı. Ardından yatağın üzerindeki aynaya da ateş etti. Etrafa dağılan cam kırıklarının oluşturduğu görüntü muhteşemdi. O güne kadar yaşayıp gitmişti ama tam kırk üç yıl boyunca şansı yaver gitmemişti. Diğer bir yedi yıl daha uğursuzluk dolu geçse ne çıkardı ki, ya da on dört sene, veya daha uzun?

Fredo saatine göz attı. Tüm günü doluydu. Jules Segal ve bazı olası yatırımcılarla Gussie Cicero'nun yemek kulübünde bir saat içerisinde buluşması gerekiyordu. Fredo resepsiyonu aradı ve karısının önceki gece çılgın bir parti verdiğini belirtti. "Verilen hasarı anlamak için buraya birisini göndermek isteyebilirsiniz," dedi. "Bedeli benim adıma faturalayın."

Görevli Fredo'ya bazı silah sesleri işitip işitmediğini sordu.

Fredo, "Ah, şu sesler," dedi. "Televizyonda bir Western'i sesini sonuna kadar açıp seyrettim."

Telefonu kapattı. Mahvolmuş televizyon setine bir tekme attı. Her yerini su başmış banyoya gitti ve suyu kapatarak olanların tuvalete akmasını sağladı. İçeriye bir göz gezdirdi. Etraf inanılmaz derecede birbirine girmişti; bunun için koskoca bir

gününü harcamak durumunda kalmıştı. Kırk üç yılı bir harabe haline getirdiği hayatında harcamıştı. Smokinini ve Mary Janes ayakkabılarını aldı. Cicero'da giyinebilirdi.

İki tekrarın ardından, J. J.White, Jr. sahneden indi. Ter içinde kalmıştı, insanlar coşkun alkışlarla onu yine sahneye çağırıyorlardı. Fredo ve Jules Segal öndeki masalardan birindeydi, yanlarında iki Beverly Hills avukatı, Jacob Lawrence ile Ailen Barclay vardı – bunlar Segal'in arkadaşlarıydı ve aslında Vincent Forlenza'ya ait olan bir Vegas kumarhanesinin kağıt üstündeki sahipleriydi. Fredo ikisi de evli olan avukatlar için mükemmel görünümlü birer genç yıldız adayı ayarlamıştı. Segal'in yanındaki kadın, Sonny Corleone'nin *goumada*'sı olan Lucy Mancini idi. Kadınlar yüzlerini pudralamak için tuvalete gitti.

Figaro ve Capra kız arkadaşlarıyla yan masaya oturmuş, Fredo'ya arkadan bakıyorlardı.

Fredo yerine oturarak, "Pekâlâ Doktor," dedi. "Şöyle bir fikrim var."

Segal, "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi. "J. J. tek başına olduğunda ve Tom Amca kılığına girip Johnny Fontane'nin kıçını öpmediğinde çok daha iyidir.

Lawrence, "Bana sorarsanız," dedi, "Yahudiler eğlence dünyasının en başarılı kişileridir. Bu bizim kanımızda var."

Bu sözler, Barclay ve Segal'i kahkahalara boğdu. Bir zenci olan White, bir Yahudi ile evlenmiş ve o milliyete geçmişti. Lawrence, Barclay ve Segal, her ne kadar avukatlar isimlerini değiştirdilerse de, hepsi de Yahudi olarak doğmuştu.

Fredo kaşlarını çattı. "J. J. harika, ama benim bahsettiğim böyle bir şey değil," dedi. "Ben New Jersey'deki olası iş imkânlarından bahsediyorum. Benim fikrime göre, birisine bir şeyi yaptırmanın kilit noktası, onların ilk aşamada bunun onların fikirleri olduğunu düşünmelerini sağlamaktır."

Segal, "Bunu yeni mi keşfediyorsun?" dedi. "Sen kaç yaşındasın?" Birkaç yıl önce, adamın saçları griydi. Şimdi ise tıpkı sütlü çikolata gibi kahverengi. Güneşte bronzlaşmış yüzü, sadece kullandığı fondötenden dolayı öyle görünüyordu..

Fredo kendisini zorlayarak gülümsedi. "Önemli olan nokta şu ki, ben her şeyi bir şekilde çevirebilir ve sizi şu mezarlık

işini kendinizin akıl ettiğinize inandırabilirdim, ama benim iş yürütme tarzım bu değil. Sizi bir hiç uğruna satmaya çalışmıyorum. Bu işe zeminden girmek istemezsiniz, öyle değil mi? Böyle bir şeyi kabullenecek yüzlerce kişi tanıyorum, inanın bana. Fakat Jules, sen bana kadınlar konusunda birçok aşamada yardımcı oldun; sana en azından bir fırsat tanıyabilirim. Sizlere de öyle arkadaşlar. Jules'un arkadaşları benim de arkadaşlarımdır. Ben sizin Cleveland dostlarınızla da arkadaşım. Ben ve Nick Geraci, büyük olasılıkla onu tanıyorsunuzdur, biz böyleyiz. Sıkıyız. Zamanı geldiğinde, o da bu işin içinde olacak, inanın bana." Forlenza'yı ima ederek, "Ve Yahudi," dedi. "Kişisel arkadaşım." Fredo etrafındakilerle hiç göz teması kurmamıştı. "Uzun lafın kısası, bu benim fikrimdi, tamam mı? Gururunuzu bir tarafa bırakın, eğer bu işe girerseniz, bir süre sonra hepimizin birden inanılmaz meblağlarda para kazanmaya başladığımızı göreceksiniz."

Capra yüzünü kız arkadaşının saçlarının arasına gömdü. İngilizcesi, yan masada olan biteni anlayamayacak kadar yetersizdi. Diğer yandan Figaro, Fredo'nun para için sivillere yöneleceğini işitince –her ne kadar Geraci daha önceden böyle bir şeyin olacağını ona söylemiş olsa da– şaşırdı. Figaro Geraci'nin saçını keserdi; onun aile ile arasındaki bağlarının temeli Tessio'ya (diğer bir müşteri) dayanmaktaydı. Figaro Nevada ve Kaliforniya'da kalmaya devam ettikçe, Vito'nun oğullarının her şeyi gittikçe daha çok mahvettiklerine şahit olmaya başladı. Ailenin gücünün temeli New York'tu – Figaro'nun doğduğu ve sadakatinin sınırlı kaldığı yer orasıydı. O Nick Geraci'nin adamıydı, hep de öyle olmuştu.

Gussie Cicero ve Figaro odanın zıt köşelerinden birbirlerine bakıp göz göze geldiler. Figaro kafasını sallayarak onayladı. Gussie, patronlarıyla Michael'ı ortak kazanç sağlayacak bazı pazarlıkları yapmaları amacıyla, bir araya getirmek için Fredo'nun yardımına en azından başlangıçta ihtiyaçları olacağını söylemek amacıyla Mortie Whiteshoes ve Johnny Ola'ya yaklaştı. Gussie kendi bilgisi dahilinde hiç kimseye zarar vermeyecek nitelikte bir iyilik yaptığını düşünüyordu ve Figaro, Fredo'nun hakkında konuşmak amacıyla oraya geldiği konu üzerine düşüncelerini dile getirdiğini belirtmekteydi. Gussie Cicero'nun bildiği kadarıyla, Ola ve Whiteshoes'u Fredo Corleone ile bir araya getirme fikri –sebep ne olursa olsun– Jackie Ping-Pong'dan çıkmıştı. Ping-Pong'un bildiği kadarıyla, bu fikir Lo-

uie Russo'nundu. Russo'nun bildiği kadarıyla da, bu Yahudi Vincent'in düşüncesiydi.

Segal, "Bu iyi bir fikir olabilir Fredo," dedi. "Ancak iyi fikirler enayiler içindir."

Fredo kafasını kaldırdı.

Segal, "Bir fikri değerli kılan şey," dedi, "onun nasıl kullanılacağını bilmektir."

Bu, Corleone'ler tarafından geri çeviremeyeceği bir önerinin yapılmamış olması halinde hiçbir zaman tıbbi lisansını geri kazanamayacak durumda olan serseri, kendisine önem veren bir Yahudi tarafından harcanan, yenilir yutulur nitelikte olmayan, fazlasıyla saygısız bir ifade tarzıydı. Fredo fısıltıya yakın bir ses tonuyla, babası ve erkek kardeşinin doğal yolla takındıkları sessiz tehdidi bilinçli bir şekilde taklit ederek, "Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum," dedi.

Masada oturan hiç kimse herhangi bir çekinme ya da korku belirtisi göstermedi.

Lawrence "Belki de öyledir," dedi, "fakat biz detayları inceledik. Yönetmelikler ve yasalar neredeyse aşılması imkânsız derecede zor olacak. Bunu başarsan bile, şu anda var olan mezarlıklar ve bununla ilişkili iş kolları, herhangi yeni bir yasanın çıkışını engellemeye yeter görünüyorlar. San Francisco'da bunlar nasıl ya da neden yapıldı, bilmiyorum. Ama bu önemli değil. Farklı bir eyalet, farklı bir asır. Bugün, Allen ve benim gibilerden çekinmelisin. Avukatlardan. Eğer bununla başa çıkmak istiyorsan, şuna inan ki, ortada birçok... siz ne tür bir tanımlama kullanıyorsunuz? Islatılması gereken birçok gaga var."

Fredo, "'Siz' mi?" dedi.

Lawrence omzunu silkti. Kadınlar masaya dönüyordu.

Segal, "Daha başka sorunlar da var," dedi. "Anlat ona Allen."

Barclay "Mezarlıklar," diye devam etti, "tröstten gelecek faiz süresi dolana kadar oldukları gibi tutulmalılar. Diğer bir deyişle, siz büyük bir hazineyi bu fikre bağlamaya çalışıyorsunuz, ki sizin iş anlayışınızı bildiğim kadarıyla, böyle bir şey yapmak isteyeceğinizi hayal dahi edemiyorum. Ayrıca, sakın bunu yanlış anlamayın Bay Corleone, fakat, yatıracağınız para o kadar temiz olmalı ki, hiçbir şekilde sorun yaratmamalı."

Fredo, "Bu konuda tasalanma," dedi. Tüm bunları yanlarındaki kadınların önünde konuşmaya devam ettiklerine inana-

mıyordu. "Her şeyi düşündüm." Bunu yapmamış olsa da, öyle söylemişti.

Kadınlar yerlerine oturdu ve yanlarındaki erkek arkadaşlarını öptüler.

Lawrence, "Milyonlarca cesedi eyalet sınırından geçirirken karşı karşıya geleceğiniz tüm sorunları henüz dile getirmedim bile," dedi. "Ya da New Jersey'de yaşayacağınız her tür tekele karşı vermeniz gerekecek savaşı."

Lucy Mancini, "Cesetler mi!" dedi.

Fredo diğer adamlara bir bakış attı, en azından her şeyi açıklamayacak kadar mantıklı insanlardı. Diğer kadınlar bakışlarını başka yönlere çevirdiler. Lucy kızardı, yanakları üzerindeki bluzdan daha kırmızı olmuştu. O ya da bu konuda hiçbir şey söylememesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir o ortamdaydı.

Segal kolunu Fredo'nun omzuna doladı ve hafifçe vurdu. "Kısa sürede zengin olma uygulamaları arasında," dedi, "bu şimdiye kadar işittiğim en kötü plan."

Segal kolunu arkadaşlarına doğru salladı ve onlar da Fredo'ya Segal'in haklı olduğunu söyledi.

Fredo ayağa kalktı. Garsona herkesin içkisini tazelemesini söyledi. "Bayanlar," dedi, "izninizle." Sanki tuvalete gitmeye hazırlanıyormuş, ama bir daha geri dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi bir tavır takınmıştı. Bu korumalardan kurtulmanın ve kasabada hoş bir gece geçirme fırsatını yakalamanın iyi bir yolu olabilirdi.

Odanın diğer ucunda, Johnny Ola –Hyman Roth'un Sicilyalısı– ayağa kalktı ve onu uygun bir mesafeden tuvalete kadar takip etti.

Fredo, belki de, diye düşündü, doğrudan eve giderim. İyi ama orası neresiydi? Ev mi? Son on üç yılının büyük çoğunluğunu otel odalarında geçirmişti. Babası ölmüştü. Annesi, Fredo'nun da bir evinin bulunduğu Tahoe Gölü'ndeydi. Ama orası yuva değildi. Bu bina, kırsal alana inşa edilmiş bir göl kulübesiydi. Bir balıkçı kulübesi. Fredo Corleone Vegas'a sıkışmış bir şehir çocuğuydu, ama ya Tahoe? Havasızlıktan boğuluyordu.

Gussie Cicero'yu gördü ve ona para uzattı. Hesap için. Gussie, Fredo'ya onun parasının orada geçmediğini söyledi. Fredo, "Hey, karına çiçek ya da buna benzer bir şey al," dedi. "Ya da yarınki ayin töreninde bağış tabağına bırak."

Gussie bin doları cebine indirirken, "Ayin töreni mi?" dedi. "Beni mahvettin."

Tuvalette, eğer Deanna darmadağın olmuş odaya kendisinden önce giderse ne yapar diye düşündü. Birden tüm bedeni irkildi. Bu belki de işerken hissedilen ürpertinin ta kendisiydi.

Fredo fermuarını çekti, hızla arkasına döndü ve Johnny Ola'ya o kadar sert çarptı ki Ola'nın şapkası kafasından fırladı ve Fredo da gerisin geri kıçının üzerine düştü. Erkekler tuvaletindeki herkes yardım etmek için koşturdu, ama Ola çoktan özür dileyerek Fredo'nun ayağa kalkmasına yardım etmek için gereken hamleyi yapmıştı bile.

Ola, Fredo'nun yaralı yanağını işaret ederek, "Bunu ben mi yaptım?" diye sordu.

Fredo kafasını olumsuz tarzda salladı. "Tıraş olurken kestim."

Elini uzatarak, "Siz Frederico Corleone'siniz, değil mi? Ben Johnny Ola'yım," dedi. "Ortak dostlarımız var. Hep bir gün sizinle tanışmayı umuyordum. Bunun bu kadar sade bir ortamda olacağını hiç düşünmemiştim, biliyor musunuz?" Sırıttı. "Konuşmalıyız. Yakın bir zamanda."

Hiç şüphe yok ki Deanna çoktan otele varmış, onun yaptıklarını görmüştü. Eğer Fredo oraya gidip her şeyle yüz yüze kalacağı düşüncesini engellemeseydi, bu onun hayatını kurtarabilirdi.

Fredo, "Bir süre beklememiz gerekecek gibi," dedi.

Dakikalar sonra, arabasına binmiş, Ola ve Mortie Whiteshoes'u takip ederek Hollywood'a doğru yol almaya başlamıştı. Musso & Frank Grill'de durdular. İçerisi çok kalabalıktı fakat şans eseri kırmızı deri oturakları olan yüksek arkalı maun sandalyelerin bulunduğu bölüm açılmıştı.

Fredo, "Benim sevdiğim türden bir yer," dedi. "Tüm dünyada olmasa da, Los Angeles'taki en güzel martini burada. Karıştırılmış, çalkalanmamış, ki bu tam İtalyanların sevdiği tarzda bir uygulama; martini hazırlamanın doğru yolu."

Fredo açısından bundan daha iyi geçen bir günde, çok daha az martini ve daha az sayıda özel sandalye olan bir yerde olsalardı, kim bilir neler olabilirdi? Fredo kendisinin güçsüz bir kişi olduğunu düşünmüyordu, ancak o anı ilerde yetersiz bir zaman dilimi olarak hatırlayacaktı. Ola ve Whiteshoes, patron-

larıyla Fredo'nun erkek kardeşinin birlikte büyük bir işe girdiklerini açıkladı. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmediklerini de sözlerine eklediler; Küba'dan bahsedilmemişti. Ola, Michael'ın pazarlık yapılırken mantıksız davrandığını söyledi. Daha iyi bir günde olsalardı, Fredo bunun Roth'un Michael'ın öldürülmesini istemesinin daha süslü bir söyleniş şekli olduğunu anlayabilirdi. Fredo'nun o an için düşünebildiği tek şey, konu kendi erkek kardeşine geldiğinde Michael'ın her zaman ve her konuda mantıksız davrandığıydı. Fredo yüz ifadesini saklamaya çalıştı, ama en iyi koşullar altında dahi, o bu konuda başarılı bir insan değildi.

Ola, eğer Fredo bazı konularda kendilerine yardım edebilirse –sadece ailenin durumu ve mal varlığı hakkında bazı şeylerin onaylanmasına yardımcı olabilecek bazı basit bilgileri aktaracaktı, önemli bir şey değildi– onun da bundan kâr sağlayacağını söyledi. Bu kazancın ne olabileceği üzerine konuşmaya açıklardı. Belki de bir miktar nakit para.

O sırada Whiteshoes içeri girdi ve küçük bir kuşun kendisine Fredo'nun New Jersey'de bir tür ölü şehri planladığını fısıldadığını söyledi. Mortie, "Ben sadece arkadaşım Segal'in bana aktardıklarını biliyorum," dedi, "ama işittiğim kadarıyla, şunu söylemeliyim ki, bu kulağıma gayet hoş geldi."

(Fred Corleone Şov, 23 Mart 1959, son bölüm.)

FRED CORLEONE: Bayanlar ve Baylar, bu geceki programımızda aslında çok özel bir misafirimiz olacaktı, ama görüyorsunuz ki bu gerçekleşmedi. Bir misafirimiz olacak, bu doğru ve ben bu misafiri sunarken yanlış bir şey söyledim –olması gerekenden hızlı gidiyorum. Misafirimiz özel değil, büyük birisi. Ben... *(Kafasını yere eğer; yüzünü iki eliyle birden ovuşturur.)* Bunu mümkün olduğunca basite indirgemeliyim. Hiç kimse durumu zorlaştırmamı istemez. Bayan Deanna Dunn, sizlerin de biliyor olabileceğiniz gibi... Söylemeye çalıştığım şey, gazetelerde öyle yazıyor olmasına rağmen, bu geceki misafirimiz Bayan Deanna Dunn değil. *(Set arkasına bakar.)* Bundan öte bir açıklama yapmama gerek yok, öyle değil mi?

YÖNETMENİN SESİ: *(Anlaşılmaz)*

FRED CORLEONE: Pek değil. *(Yüzünü tekrar kameraya döner.)*

Telaşlanmayın arkadaşlar. Hep birlikte ilk misafirimize hoş geldin diyoruz. O bu günlerde Bay Johnny Fontane ve ekibiyle birlikte film çeviren ünlü bir aktör. Bana söylenenlere göre film kumarhane soygunuyla soyulmasıyla ilgiliymiş ve ben bu konuda daha çok şey duyabilmek için sabırsızlanıyorum. Bay Robert Chadwick'i alkışlayalım.

(Kaydedilmiş alkış sesleri. Her ne kadar programın canlı izleyiciler eşliğinde çekilmesi uygulamasına birkaç bölüm önce son verilmiş olsa da bu, bu tür bir kaydın kullanıldığı ilk bölümdü.)

ROBERT CHADWICK *(Olmayan seyircilere el sallayarak)*: Hepinize teşekkürler. Teşekkürler Freddie.

FRED CORLEONE: Hayır, *sana* teşekkürler Bobby. Sen bir can kurtaransın, son dakikada imdadıma yetiştin.

ROBERT CHADWICK: Lafı bile olmaz. İnan bana, ben her zaman Deanna Dunn'dan çok daha az tanınmış olan film yıldızlarına karşı kullanılan bir ikinci seçeneğim.

FRED CORLEONE: Gerçekten çok şakacısın ve bunun için teşekkür ederim. Şaka bir yana, senin kadar yakışıklı bir adamın, başrol oyuncusunun, mükemmel bir İngiliz aksanı olan kişinin, böyle ikinci sınıfta kalacağına kesinlikle inanmıyorum. Aldığın çoğu rolde, sen hep ilk seçenek oluyorsun, öyle değil mi?

ROBERT CHADWICK: Benim gördüğüm senaryolar daha önceden diğer birçok aktör tarafından okunmuş oluyor, sayfaların üzerinde benimkilerden çok onların kahvelerinin damla izleri bulunuyor. Ama şunu söylemeliyim ki, bu hayatını kazanmak için çalışmanın önüne geçiyor.

FRED CORLEONE: Ne?

ROBET CHADWICK: Söylediğim gibi, bu bir yaşam.

FRED CORLEONE: Özür dilerim. Üzgünüm. Ben sadece...

ROBERT CHADWICK: Sorun değil. Bu arada, annen konusunda üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ben de annemi geçen sene kaybettim, bu yüzden senin nasıl bir evreden geçtiğini biliyorum. Bu gerçek anlamda hiçbir zaman üstesinden gelemeyeceğin bir şey.

FRED CORLEONE *(Kaşlarını çatarak)*: Sen benim ne tür... *(Göz-*

lerini kapar, kafasını sallar, kaş çatmayı bırakır.) Tamam. Tabii ki... teşekkürler.

ROBERT CHADWICK: Sana gerçek anlamda neye inandığımı söyledim. Eğer kabul edersen, bu bir yaşam felsefesi. Anneni kaybetmenin yanı sıra – bu konuda konuşmak istemediğini hissedebiliyorum, ama eşinle aranızdaki ilişkinin düzgün gitmemesine de üzüldüğümü belirtmek istiyorum.

FRED CORLEONE: Teşekkür ederim.

ROBERT CHADWICK: Ama bu iki şanssızlık arasında, sana şansının değişmek üzere olduğunu garanti edebilirim.

FRED CORLEONE: Değişmek üzere, öyle mi?

ROBERT CHADWICK *(Kameraya bakarak)*: Şimdi, Bayanlar, sıraya girin! Şu yanımda dikilen salak yine açık pazarda!

FRED CORLEONE: Bunun için hâlâ biraz zaman var. Ben...

ROBERT CORLEONE: Tabii ki. Ama denizde birçok balık var.

FRED CORLEONE: Öyle olduğu söylenir. İşittiğime göre senin mutlu bir evliliğin varmış.

ROBERT CHADWICK: Evet, öyle. Aslına bakılırsa bu ay yedi yılı dolduruyoruz.

FRED CORLEONE: Sen harika bir kızla evlisin. Eğer yanılmıyorsam Vali Jimmy Shea'nın kızı.

ROBERT CHADWICK: Öyle.

FRED CORLEONE: Bir sonraki başbakanımız hakkında ne düşünüyorsun?

ROBERT CHADWICK: Margaret mı?

FRED CORLEONE: Hayır, Vali Shea. Ah, doğru. İyi bir denemeydi.

ROBERT CHADWICK: Öyleydi. Umarım seçilir. Ben onu hazırlık okulunda okuduğum yıllardan bu yana tanıyorum. O harika bir lider, mükemmel bir arkadaştır. Belki biliyorsundur, ayrıca bir savaş kahramanı. New Jersey için harika şeyler yaptı ve tüm içtenliğimle inanıyorum ki, Amerika'nın böyle, insanlara ilham verebilecek ve bizi uzay çağına taşıyacak genç ve akıllı bir adama ihtiyacı var. Kızak üzerinde ilerlemeye değil, ama sen sordun.

FRED CORLEONE: Ne? Ah. Evet, ben sordum. Tamamen seninle aynı fikirdeyim. Bu politik bir program değil, ama ben bir Amerikalıyım, dolayısıyla benim de kendime has düşüncelerim, fikirlerim var. Bu programda misafirler ya da hatta sunucu tarafından dile getirilen düşüncelerin, boş sözler ol-

ması şart değil. Her neyse, belki de artık başka bir konuya geçmeliyiz.

ROBERT CHADWICK: Ben de bir Amerikalıyım, yaşlı adam.

FRED CORLEONE: Öyle mi? Ben düşünüyordum ki...

ROBERT CHADWICK: On iki yaşımdan beri.

FRED CORLEONE: Bu harika. Ben senin, nasıl olup da Fontane'nin ve tüm arkadaşlarınızın – Gene Jordan, J.J. White Jr. –

ROBERT CHADWICK: Morrie Streator'un, Buzz Fratello'nun.

FRED CORLEONE: Doğru. Siz nasıl oluyor da tüm bir gece boyunca ismini şu anda vermek istemediğim kumarhanede sahne alıyor...

ROBERT CHADWICK: The Kasbah.

FRED CORLEONE: Ve ardından da tüm bir gün boyunca film çevirebiliyorsunuz?

ROBERT CHADWICK: Bu kulağa çok zor bir işmiş gibi geliyor, ama aslında hiç de öyle değil.

FRED CORLEONE: Gece kulübü programında neler yapıyorsunuz?

ROBERT CHADWICK *(Gülerek)*: Çok az şey.

FRED CORLEONE: Ciddi misin?

ROBERT CHADWICK: Ben şarkı söylemem ve hatta dans bile edemem. Benim yaptığım şey, sahneye çıkmak, birkaç içki içmek, insanlara birkaç komik şey anlatıp şakalar yapmak. Seni temin ederim ki bunlar çok k-ö-ö-ö-ö-tü şakalar oluyorlar. Ama yine de insanlar gülüyor. Bu kadar çok eğlendiğinde, hislerin yanındakilere de bulaşıyor.

FRED CORLEONE: Bu konuya birkaç dakika içerisinde tekrar döneceğiz, ama işin ticari yönüne geçmeden önce, sana şu anda çevirmekte olduğun filme ilişkin bir şeyler sormak istiyorum; çünkü senin, Fontane'nin, Gino'nun, Buzz'un, tüm arkadaşlarının – Vegas'taki tüm kumarhaneleri soyacağını duyumunu aldım.

ROBERT CHADWICK: Bu sadece bir film, yaşlı adam.

FRED CORLEONE: Hayır, bunu anlıyorum, gerçekten...

ROBERT CHADWICK: Bu arada *Durango'da Tuzak*'ta harika bir iş çıkartmışsın. Beni ürperttin.

FRED CORLEONE: Teşekkür ederim. Söylemeye çalıştığım şey şu, o büyük soygunu nasıl yapacaksınız. Benim fikrimi sorarsan, ya bunu gerçek hayata uygulanamayacak bir yöntemle gerçekleştireceksiniz, ki bu durumda her şey insanlara çok komik gelecek. Ya da – ve işte benim sorum geliyor

– bunu yapmanın gerçekçi bir yöntemi uygulanacak, ama eğer böyle bir şey varsa birilerinin sizi örnek alma riski olacak.

ROBERT CHADWICK: Ağzımı yokluyorsun, öyle değil mi? Sence bu bir soru mu?

FRED CORLEONE *(Omzunu silkerek)*: Bence denemeye değerdi.

ROBERT CHADWICK: Bunu nasıl yaptığımızı sana anlatmamı mı istiyorsun? Nasıl yaptıklarını? Filmde yani?

FRED CORLEONE: İstiyorum. Bunu işitmek çok ilginç olurdu.

ROBERT CHADWICK: Gerçekten de olurdu. Ama peki o zaman filme kim gelecek?

FRED CORLEONE: Böyle bir filmi birçok kişi seyretmeye gelecektir. Siz ne düşünüyorsunuz sayın seyirciler, onların bunu nasıl yaptıklarını duymak istiyor musunuz? Aslında bu noktada kullanılabilecek en uygun kelime *yürütme* olabilir belki. Buna ne dersiniz?

(Kayıttan alkış sesleri gelir)

ROBERT CHADWICK: Harika. Sorun şu ki Freddie –ve siz arkadaşlar– sorun şu ki size tüm bunları *anlatabilirdim,* fakat hemen ardından sizi öldürmem gerekirdi.

FRED CORLEONE *(Kaşlarını çatarak ona bakar; uzun bir sessizlik olur.)*

ROBERT CHADWICK: Evet. (*Geriye doğru seslenir.*) Ayakkabıcılar! Bana bir çift 12D İtalyan makosen ayakkabı getirin, içi ekstra ağır, kaliteli gri çimento dolu olsun. Faturayı da bu adama kesin.

FRED CORLEONE: Kısa bir süre sonra tekrar birlikte olacağız.

ROBERT CHADWICK: En azından birimiz.

İki gün sonra, Fredo Corleone annesinin ölümüne ilişkin bazı detaylarla ilgilenmek üzere Tahoe Gölü'ne gitti. Ayrıca yeğeni Anthony'yi balığa çıkarmaya da söz vermişti.

Çocuk göl kıyısında yaşıyordu, ama öz babası o güne kadar onu hiç oraya götürmemişti. Fredo Amca, ne zaman kasabaya gelse onu mutlaka göle götürürdü. Anthony sekiz yaşındaydı ve Fredo Amcasına hayrandı.

Anthony balık tutmayı severdi ama hayatı boyunca hiç o günkü kadar balığa çıkmayı istememişti. Ebeveynleri boşanıyordu ve onun içinde bu durumun kendi hatası olduğuna ilişkin gizli bir kuşku vardı. Eğer o daha iyi bir çocuk olsaydı, belki de olan bu kötü şeylerin hiçbiri hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Şimdi ne kendisinin ne de küçük kız kardeşinin annelerinin yanında oturmalarına izin verilecekti. Kadın evden taşınıyordu. O, orada, hiçbir zaman evde durmayan babasıyla birlikte, birkaç ay önce birileri tarafından yaylım ateşine tutulan o korkunç evde yaşayacaktı. Nereye bakacağını bilen bir insan için, kurşunlar yüzünden duvarda açılan delikleri görmek hiç de zor değildi. Anthony nereye bakması gerektiğini bilen bir çocuktu.

Anthony annesinin kendisine hoşça kal demesinin üzerinden bir saat kadar geçtikten sonra, Fredo Amca ve Anthony'nin babası adına çalışan Al Neri ile birlikte tekneye bindi. Bay Neri ona kendisine Al Amca diye seslenmesini söylemişti, ancak o Anthony'nin gerçek amcası değildi. Anthony bunun bir günah olabileceğini düşünmüş ve hiçbir zaman söyleneni uygulamaya koymamıştı. Pazar Okulu'nda, şeytanın insanları böyle ele geçirdiğini öğrenmişti. Buna benzer küçük tuzaklarla.

Bay Neri motoru çalıştırdı. Fredo Amca'nın balık yakalarken kullandığı gizli bir yöntemi vardı ve şimdi onu uygulayacaklardı. Anthony, Bay Neri'nin de bu sırrı öğreneceği fikrinden pek hoşnut değildi, fakat göle açılmayı o kadar çok istiyordu ki bu duruma ses çıkartmadı, şikâyet etmedi. Anthony, tamamen perişan olan küçük bir çocuk ne kadar mutlu olabilirse ancak o kadar mutluydu.

Tam kıyıdan ayrılacaklardı ki, Connie Hala koşarak rıhtıma indi, bağırarak Anthony'nin babasının onu Reno'ya götürmesi gerektiğini söylüyordu. Anthony mızıldanmaya başladı, ama Fredo Amca'nın yüz ifadesi oldukça sertti ve Anthony'ye dönerek gitmesi gerektiğini söyledi. Onu ertesi gün balığa çıkartacağına söz verdi. Çocuk, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, kafasını sallayarak onayladı ve aşağı indi.

Connie Hala, Anthony'yi eve geri götürdü. Birkaç ay öncesine kadar herkes onun hakkında kötü şeyler söylüyordu. Ve şimdi Anthony ile onun küçük kız kardeşinin sorumluluğunu üstlenecek olan kişi bu kadındı. Connie, Anthony'nin görebildiği kadarıyla, kendi çocuklarının bakımlarını dahi tam anlamıyla yerine getirmekte yetersizdi.

İçeri girdiklerinde, Connie Hala onu odasına gönderdi. Anthony Reno'yu sordu. Connie Reno hakkında bir şey bilmediğini, sadece gitmesini söyledi. Anthony de gitti.

Çocuk, yatak odası camından Bay Neri ve Fredo Amca'nın uzaklaşmalarını seyretti. Gözden kaybolduklarında, her ne kadar görecek başka bir şey kalmadıysa da bir süre daha orada kaldı. Anthony yalnızdı. Ağlamadı. Kendi kendisine, başına ne gelirse gelsin, bir daha hiçbir zaman ağlamayacağına söz vermişti. Hep iyi bir çocuk olacaktı, böylece belki annesiyle babası da birbirlerini tekrar severlerdi.

Dakikalar sonra, bir silah sesi işitti.

Bundan kısa bir süre sonra, Bay Neri botla tek başına geri döndü.

Anthony hıçkırdı. Günler boyunca ağlamayı kesmedi.

Ebeveynlerinin sorunlu boşanmaları boyunca, çocuk babasına gördüklerini anlatmak için cesaretini toplamaya çabaladı. Michael Corleone iki çocuğunun velayetini istemekten vazgeçti, böylece bu görev Kay Adams Corleone'ye bırakılmıştı.

Tahoe Gölü'nün soğuk suyu, cesetlerin yüzmelerine sebep olan beden içi gazlarının oluşumunu engelliyordu. Frederico Corleone'nin cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Yeğeni ise bir daha hiç balık avına çıkmadı.

Kitap VI

1920 – 1945

Bölüm Yirmibir

DOĞDUKLARINDA BEBEKLERİN kendi şanslarını da beraberlerinde getirdikleri söylenir, Michael Corleone de öyle yapmıştı. Corleone'ler yoksulluk içerisindeydi, Hell's Kitchen apartmanında, ucuz bir dairede oturuyorlardı. Tren yolu sokağın tam ortasından geçiyordu. Gündüz ve gece boyunca, kesilmeyi bekleyen hayvanlarla dolu yük trenleri oradan gelip geçiyordu. Kovboyculuk oynama fırsatı yakalayan çocukların, ata binen ve yayaları yoldan çekilmeleri için bağırarak uyaran insanların gürültüleri ortalıkta çınlıyordu. Her hafta, bir ya da iki kişi bu uyarıları duymadıkları için sorun yaşıyorlardı.

Santino'nun on yıl önceki doğumundan bu yana, Carmela dört tane düşük yaşamıştı. Yaşayan bebek, Frederico, hayatının ilk beş yılını hep hasta geçirmişti. Vito üvey ailesine ait olan köşedeki bakkal dükkânında haftanın altı günü çalışıyordu. İki yakasını bir araya getirebilmek için, arkadaşları Clemenza ve Tessio'ya bir kamyon soygununda yardım etmişti. Bu durum, zorbalıklarla dolu mahalledeki Fanucci isimli züppe, elde edilen hasılatın büyük oranını talep etmeye başlayana kadar sürdü. Michael doğmadan haftalar önce, Vito'nun Fanucci'yi öldürmesi –herkes bundan şüphelenmiş ama olay çok az tartışılıp incelenmişti– ona çevresindeki muhitin saygısını kazandırdı. Sözün kısası, Vito anlaşmazlıkları çözmeye ve dükkân sahiplerini soyguncu ile polislere karşı korumaya başladı.

Michael'ın doğumu neredeyse sancısız olmuştu. Fildişi bir derisi, uzun siyah kirpikleri, parlak saçları vardı. Ebe poposuna tokat attığında, derin bir nefes almış ama ağlamamıştı. Kadın tıpkı Valentino filmlerindeki bir kız gibi iç çekmişti. Vito Michael'ın asil duruşunu gördüğünde, odanın eşiğinden içeri zor bela adım atmıştı. Bebek, Garibaldi ile yan yana çarpışan Vito'nun öz babasının aynısıydı. Vito dizlerinin üzerine düşmüş ve mutluluktan ağlamıştı.

Ertesi gün, babasının çok sevdiği zeytin ağacı tarlası, Vito'nun aklına zeytinyağı işine girmek gibi parlak bir fikir getirdi. Tessio ve Clemenza onun pazarlamacıları olacaktı. Yasak –bu uygulama onların nakliye kamyonlarının başka kazançlı uygulamalarda kullanılmasını da sağlıyordu– Michael Corleone ile birlikte aynı anda dünyaya gelen diğer bir büyük bir şans kapısıydı. Kısa süre içerisinde, hep birlikte zengin oldular.

Michael'ın bebekliği ateşi dahi otuz yedinin üzerine çıkmadan geçti. Hatta çoğunlukla bundan bile daha düşüktü. Kendisine inanılmaz derecede güveniyordu, sanki insanların ondan hoşlanacaklarını, ne gerekiyorsa onu yapacaklarını biliyor ve gereksiz yere telaş yapmanın bir anlamı olmadığını görüyor gibiydi. Onun vaftiz töreni, cömert genç ithalatçının hatırına polis tarafından kapatılan sokakta yapılmıştı. Sanki New York'taki tüm İtalyanlar oradaydı. Michael'ın vaftiz babası Tessio, tüm öğleden sonrasını çoktan gülme becerisini kazanmış olan bebeğe salakça yüz mimikleri yaparak geçirdi. Bu Vito'nun gülümseyişinin aynısıydı, sadece tehditlerden arındırılmıştı.

Bir yıl ya da buna yakın bir süre sonra, yaşça ondan daha büyük olan kardeşler Michael'ın hepsini bastırdığını ve her iki ebeveynin de en sevdiği çocuk haline geldiğini fark etti. Fredo, bu duruma karşı tepkisini bebek beşiğine fare koyarak ve küçükken yaptığı gibi yatağını ıslatmaya başlayarak ortaya koydu. Hatta bir keresinde okula gidip bebek erkek kardeşinin Onbirinci Cadde'de yük treni altında kalıp ikiye bölündüğünü dahi söyledi.

Sonny bundan daha cesur bir adım atarak eve yeni bir rakip getirip Vito'nun Michael'a karşı beslediği sevgiyi bölmeyi denedi. Sonny gözüne bir çocuğu kestirmişti –ailesi alkol yüzünden ölmüş hastalıklı ve pis bir çocuk. On iki yaşında sokakta kalmıştı, kendi başının çaresine bakıyordu –ki bu dikkate alınması, göz önünde bulundurulması gereken bir durumdu. Çocuğun adı Tom Hagen idi. Sonny dar yatağını kimsesiz arkadaşına verdi ve kendisi yerde uyudu. Hiç kimse onun orada kalıcı olup olmayacağını tartışmadı. Ama tıpkı Don'un diğer birçok işinde olduğu gibi, birdenbire bir gereksinim ortaya çıkıverdi ve olay çok az sözcük harcanarak çözüldü.

Michael'ın hayatının ilk yıllarından hatırladığı en eski şey, ailesinin Bronx'a taşınmasıydı. O henüz üç yaşındaydı. Annesi kambur durmuş, vedalaşırken komşularını kucaklıyor ve en az

bebek Connie kadar şiddetli ağlıyordu. Tom ve Sonny, yeni apartmanda olmalıydılar. Michael, babası ve şoförle birlikte arabadaydı. Fredo kaldırımda dikilmiş trenlere bakıyordu. Vito, "Sorun ne?" diye bağırdı. Fredo kovboyculuk oynamak istedi. Sonny bunu o güne kadar belki de yüz kez yapmıştı. Fredo ise tek bir kez bile yapamamıştı ve şimdi de oradan taşınıyorlardı. Vito, Fredo'nun yüzündeki acıyı fark etti. Tek eliyle Michael'ı, diğeriyle Fredo'yu tuttu ve onlarla birlikte hızlı hızlı dar sokaktan aşağı indi. Yanında atı olan adam Vito'yu gördü, kısa süre içerisinde Fredo eğerin üzerinde treni bekliyordu. Uzaktan teki görününce, Vito Michael'ı omuzlarına oturttu. Fredo atı patika boyunca sürerken, diğer yandan da bağırarak uyarılarını sıralıyordu, mutlu ve korkusuzdu.

Corleona'lerin yeni daireleri Bronx'un Belmont kısmında, sekiz katlı kırmızı tuğlalı binanın ikinci katındaydı. Apartman oldukça gösterişsizdi, ama yeni bir buzdolabı, güzel bir ısıtma sistemi ve herkese yetecek kadar büyük odaları vardı. Her ne kadar hiç kimse bunu bilmiyor olsa da, tüm apartman Vito'nundu. Belmont küçük Michael'ın gözüne cennet gibi görünüyordu. Sokaklar, top oynayan çocuklarla ve dolu el arabalarını iteleyerek bağıran satıcılarla doluydu. Hava, kıyılmış soğan ve fırından yeni çıkmış ekmek kokularıyla doluydu. Akşam yemeğinin ardından, kadınlar sandalyelerini aşağıya kaldırımlara taşıdı ve alacakaranlıkta dedikodu yaptılar. Erkekler sevecen bir tavırla birbirlerine seslenerek şakalaştı. Belmont'ta, o güne kadar yaşadıkları birçok şehirden çok daha fazla sayıda İtalyan vardı.

Corleone'lerin apartmanının dışında bir yangın merdiveni vardı. Sıcak gecelerde onun üzerinde uyudular, sadece Arthur Caddesi boyunca esen rüzgârın Bronx Hayvanat Bahçesi'nden getirdiği koku sebebiyle zor anlar yaşadılar. Vito sürekli bu durumdan şikâyet eden çocuklarına bir süre sonra, "Yeter," dedi. "Şu hayvanat bahçesi mi? Orayı İtalyanlar kurdu. Sizin burnunuza gelen şey, onların emeklerinin meyvelerinin kokusu. Nasıl olur da benim çocuklarımdan birisi Tanrı'nın nimeti olan bir meyveyi reddedebilir?" Diğerleri arada sırada hâlâ şikâyet etmeye devam ettiler, ama Michael bunu hiçbir zaman yapmadı. O hayvanat bahçesinde aslanlar da vardı. O aslanları seviyordu. Corleone'ler. Aslan yürekliler.

Corleone'ler yeni kiliselerinde oldukça faal davrandılar. İlk başlarda Vito bile onlara katıldı. Fredo neredeyse her gün

annesiyle birlikte ayinlere katıldı. On yaşına geldiğinde, akşam yemeğinde ayağa kalktı ve Peder Stefano ile bir görüşme yaptığını, ki bu annesinin en beğendiği pederdi ve onun da boks antrenörüydü, ve rahip olmaya karar verdiğini açıkladı. Aile büyük bir sevinçle onu kutladı. O gece, Michael yangın merdivenine oturup annesinin Fredo ile mahalleyi turlayışını izledi. Geri döndüğünde, Fredo'nun yüzü baştan aşağı ruja bulanmıştı.

Okulda, Michael'ın arkadaşları o yaşlardaki çocuklar arasında rastlanan bir gelenek doğrultusunda babalarıyla övünürken, Michael sırtını dönüp oradan uzaklaşırdı. O böbürlenme güdüsüyle büyütülmemişti. Ayrıca böyle bir şeye de ihtiyacı yoktu. En berbat okul kabadayısı bile, Michael'ın sessiz babasının saygı duyulacak birisi olduğunu bilirdi. Vito Corleone sokakta yürürken, insanlar ona yol verir, sanki o bir kralmış gibi hafifçe öne eğilirlerdi.

Bir akşam yemek yerlerken kapı çalındı. Michael altı yaşındaydı. Gelen Peter Clemenza idi. Yemeği böldüğü için özür diledi ve Vito'ya onunla biraz yalnız konuşup konuşamayacaklarını sordu. Birkaç dakika sonra, salonun kilitlenmiş kapalı kapısının ardından, Vito İtalyanca bağırmaya başladı, Michael söylenenleri anlıyordu, ama her şeyi değil. Babasının çok sinirlendiği açık seçik ortadaydı. Michael'ın annesi Connie'ye zeytin ve kalamar yedirmeye devam etti ve olanlardan bihaber gibi davranmaya çalıştı. Tom sırıttı ve kafasını salladı. "Konu Sonny," dedi. Sonny masada değildi –bu durum gün geçtikçe daha sık tekrarlanmaya başlamıştı– fakat Tom'un sırıtışına bakılırsa Sonny'nin başına gelen çok ciddi bir şey değildi.

Yine de, Michael korkmuştu. Sadece Sonny –ve bundan yıllar sonra Michael– Vito Corleone'yi o ünlü sabır ve sükûnetini bozduracak kadar kızdırabilirdi. Eğer ölüler konuşabilseydi, en korkulması gereken şeyin Vito'nın sabrı ve sükûneti olduğunu birçok kişi dile getirebilirdi.

Michael, "Ne yaptı?" dedi.

Tom, "Bazı aptalca *cafone* numaraları," dedi. "Tipik Sonny işte."

Tom ve Sonny, Fordham İlkokulu'nda öğrenciydi. Oraya taşındıklarından beri, farklı kulvarlarda koşuyorlardı. Tom tenis takımındaydı ve şeref listesindeki bir öğrenciydi. Belki de gerçekten ailenin bir bireyi olmadığı için, belki de minnettarlıktan, sessiz sakin bir şekilde ailenin mükemmel oğlu olmuştu

–en zekisi, en sadığı, en saygılısı, en hırslısı ve aynı zamanda en alçakgönüllüsü. Vito'nun yorumuna göre aralarındaki en hesevli öğrenciydi, İtalyancayı anadili gibi konuşuyordu ve kanı Sicilyalı olmamasına rağmen aralarında en İtalyan oydu.

Sonny'ye gelince, antrenöre bağırışının hemen ardından futbol takımından uzaklaştırılmıştı (Sonny babasına bu olaya el atıp atamayacağını sorduğunda Vito oğlanı tokatladı ve tek bir kelime dahi etmedi.) O da kaçak cin aşırdı ve caz dinlemek için Harlem'e süzüldü. Sonny, henüz on altı yaşında olmasına rağmen, tam kadınların beğendiği türden bir erkek olduğu yönünde ünlenmişti, ama bunlar kendi yaşından kızlar değildi.

Michael Tom'a, "Ne türden aptalca *cafone* numaraları?" diye sordu.

"A rubar poco si va in galera, a rubar tanto si fa carriera." Ufak çal, hapse gir. Büyük çal, ünlü olup zevkini çıkart. "Sonny ve arkadaş olduklarını düşündüğü iki salak bir soygun düzenlemişler..."

"Ah ah ah!" Carmela elleriyle Connie'nin kulaklarını kapattı. "Yeter!"

Salonun kapısı açıldı. Vito titriyordu, yüzü kıpkırmızıydı, fark edilir derecede sinirliydi. O ve Clemenza tek bir kelime dahi söylemeden dışarı çıktı. Connie ağlamaya başladı. Michael da aynısını yapmamak için kendisini zorladı.

Yıllar sonra, Michael Sonny'nin o gün Maranzano Ailesi tarafından korunan bir benzin istasyonunu soyduğunu öğrenecekti. Sonny'nin orasının Maranzano Ailesi tarafından korunduğuna ilişkin en ufak bir fikri yoktu tabii. Soygun bir şakaydı. O gece, Vito Maranzano'larla aralarında oluşan sorunu çözmeye gitmiş, Clemenza'yı da Sonny'yi bulması için arkasından yollamıştı. Birkaç saat sonra, Pete onu yalnız ve duygularını gizlemeyen bir ev kadınının tepesinde bulmuş, babasının gazabıyla yüz yüze gelmesi için oğlanı sürükleyerek Genco Pura Zeytinyağı ofisine götürmüştü.

Vito Sonny'yi yaptığı saçma hareketten dolayı suçladığında, Sonny'nin kendisini savunurken verdiği karşılık babasını Fanucci'yi öldürürken gördüğü olmuştu. Vito yavaş yavaş yere oturmuştu, yenilgiye uğramıştı, oğluyla konuşamıyordu, iyi ama nasıl davranmalıydı. Sonny okulu bırakmaktan ve aile işlerine bilfiil girmekten bahsedince, Vito yumuşadı ve bunu kader olarak nitelendirdi.

Vito, kendisi gibi görünen ve onun geldiği yerden gelen bir adama çok az şey vaat eden böyle bir dünyada yapması gereken şeyleri yaptığına inanıyordu. Hayatın çocukları için çok farklı olacağına tüm kalbiyle inanmıştı. Kendi kendine onlardan hiçbirinin, Hagen'in dahi, onu takip etmelerine göz yummayacağına söz vermişti. Bu Vito Corleone'nin o güne kadar çiğnediği tek söz oldu.

Yine de, o günlerde Michael hayatında ilk defa babasının sabrının taştığını biliyordu ve bunun sebebi de Sonny idi. Vito ve Clemenza'nın dışarı çıkışlarından kısa bir süre sonra, Tom, iğrendiği belli olan bir şekilde özür diledi ve kapıya doğru ilerledi. "Bir şey lazım mı anne? Yürüyüşe çıkıyorum."

Kadın bir şey istemedi. Yüzü gri ve asıktı.

Michael Tom'u tam kapıyı kapatırken yakaladı ve onu merdivenlerden aşağıya takip etti. Sokağa çıktıklarında yağmur yağıyordu. Tam bir sağanak. Tom duraksayarak cam kapıya yaslandı.

Michael, "Bana neler olduğunu anlat Tom," dedi. "Bilmeye hakkım var. Biz bir aileyiz."

"Böyle konuşmayı da nereden öğrendin çocuk?"

Michael yüz ifadesini olabildiğince sertleştirdi.

Tom omzundan arkaya doğru baktı. Birkaç kiracı ortalıklarda dolaşıyordu. "Burada olmaz." Birkaç kapı ilerdeki tenteye doğru hareketlendi. Birlikte oraya doğru koştular.

Hagen on altı yaşındayken her şeyi bilmiyordu. Ama Sonny'yi nasıl okuyacağının farkındaydı ve Vito'ya tapıyordu. Bu yüzden hiç kimsenin ummadığı kadar çok şey biliyordu. O gece, Racalmuto Meat'in önündeki kumaş tentenin altında Michael'a anlattığı şeyler içten ve doğruydu.

O günden sonra, Sonny her yerde Vito'ya eşlik eden adam oldu. Eğer gelecekse, eve çok geç saatlerde uğramaya başladı. Evdeyken, kendisine hürmet eden Fredo'nun üzerine tıpkı Michael'ın Tom'a yaptığı gibi titriyordu. Michael'ın yedinci yaş gününde, Tom ona bir tenis süveteri verdi. Michael da hediyesini, tıpkı Tom'un yaptığı gibi omzuna doladı.

Birbirini izleyen haftalar içerisinde, Sonny evden ayrıldı ve Manhattan'da, hemen Mulberry Sokağı'nın üzerindeki kendi dairesine taşındı. Tom da New York Üniversitesi'ndeki öğrenci yurduna gitti. Birbirlerinden ayrılmalarından dolayı mı, yoksa kendi olgunlaşma sürecinden mi bilinmez, Fredo on üç yaşında beklenmedik bir şekilde güçlü ve kudretli bir genç adam halini

aldı. Her ne kadar biraz ufak tefek olsa da, üniversite birinci sınıf futbol takımında savunmada oynadı. Yıllar boyunca sağda solda katılman yarışmaların ardından, bir Katolik Gençlik Derneği boks turnuvasına katıldı ve kazandı. Derslerinden çok daha iyi notlar alıyor ve Peder Fredo'nun gözetimi altında dini çalışmalarına devam ediyordu. Etrafta kızlar olduğunda Fredo utangaç davranıyordu, ama bu çekingenlik onların Fredo'yu sevmelerine neden oluyordu, şimdi onlara çok daha çekici görünüyordu, çünkü kızlar onun rahip olmak istediğini biliyordu.

Michael tüm bunların ne zaman değiştiğini tam olarak kestiremiyordu, Fredo'nun beceriksizliğinin ne zaman köklendiğini, kişisel yeterliliğinin ne zaman kasvetli bir içine kapanıklılığa dönüştüğünü... Tüm bunlar aşama aşama yaşamış olmalıydı ama Michael'a göre, Fredo bir an için zayıf görünürken hemen ardından güçlü ve ciddi bir genç adama dönüşüyor, ardından da saatlerce odasında yapayalnız oturuyordu. On altı yaşında, Fredo annesi dışında herkesin çoktan tahmin ettiği şeyi açıkladı; artık rahip olmak istemiyordu. Birçok kız arkadaşı vardı, ama bunun nedeni kızların onu zararsız bulmalarıydı. Kısa süre sonra, her ne kadar babası ona sıradan görevler veriyor olsa da, o da babasının işine atıldı: Mesajları iletiyor, kahve getirip götürüyor, gerçek zeytinyağını boşaltıyordu.

Vito Corleone eğitimin önemini vurgulamaya devam etti ve Michael ile birlikte yangın merdivenine oturdukları bazı geceler çocuğun geleceği üzerine büyük hayaller kurdular. Vito diğer oğullarıyla da bu tür sohbetler yapıyordu, ama sadece Tom –Columbia'da hukuk fakültesine başlamak üzereydi– liseyi bitirmişti. Michael babasını seviyor ve ona saygı duyuyordu, ama on altı yaşına geldiğinde bir şeylerin onu Tom'un anlattığı dünyaya sürükleyeceğinden korkuyordu.

Michael o dünyayı hâlâ on bir yaşındaki çocuk mantığıyla kavrıyordu. Yaz boyunca, Michael okuldan eve döndüğünde, babası onu – hiç şüphesiz bunlar onun olay çıkmasını beklemediği günlerdi -etrafı gezmeye beraberinde götürürdü. Vito temelde bir yemekten diğerine gidiyor, çeşitli kulüpleri ziyaret ediyor, restoranlara, kahve dükkânlarına gidiyor, el sıkışıyor, yemek yiyip geldiğini söylüyor ama arkasından her halükârda bir şeyler yiyor gibi görünüyordu. Sanki hiç işi yokmuş gibi etrafta geziniyor, işlerini fısıltılarla hallediyordu.

Böyle bir günde, Vito birileriyle tanışması için aniden Genco Pura deposuna çağrıldı. Michael'a dışarda beklemesini

söyledi. Michael arabanın bagajında bir beyzbol topu buldu ve duvara atıp tutmak için avluya gitti. Oraya vardığında, daha önce hiç karşılaşmadığı bir çocuğun orada kendisinin yapmayı düşündüğü şeyi yapmakta olduğunu gördü. Çocuğun yüz hatları inanılmaz derecede İrlandalıydı.

Michael, kendisini bunu söylemeye neyin ittiğini bilemeden, "Burası benim avlum," dedi.

Çocuk, "Haydi ama, yapma," diye karşılık verdi. "Avluların mülkiyeti kimsenin değildir." Çarpıcı bir gülümsemenin ardından güldü. Attığı kahkaha bir tür anırmaya benziyordu, ama yine de Michael'ı rahatlattı.

Bunun ardından uzun süre konuşmadılar. Avluda yan yana dikildiler ve ellerindeki çizgili beyzbol toplarını duvara tekrar tekrar attılar, her ne kadar ikisi de birer sporcu olarak doğmamış olsa da birbirlerinden daha iyi olmaya çalıştılar.

İrlandalı çocuk sonunda, nefes nefese kalmış bir halde duraklayarak, "Biliyor musun," dedi, "benim babam şurada duran kamyonların hepsinin patronu ve sen onların içinde ne var biliyorsun, öyle değil mi?"

"Bu kamyonların bir kısmı babamın. Üzerinde 'Genco Pura Zeytinyağları' yazanların hepsi."

"Alkol!" Çocuğun aksanı Katherine Hepburn'ünküne benziyordu; ne Amerikan ne de İngilizdi. Michael'ın çocuğun likör demeye çalıştığını anlaması biraz zamanını aldı. "Bu gece tüm New York'u ve hatta New Jersey'in yarısını sarhoş edecek kadar çok likör."

Michael omzunu silkti. "Üzerinde *zeytinyağı* yazıyor." Yine de bu kamyonların büyük çoğunluğunun alkol taşıdığını biliyordu. İçlerini daha önceden görmüştü. Michael "Böyle konuşmayı nereden öğrendin?" dedi.

Çocuk, "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," diye karşılık verdi. "Sen İtalyansın, öyle değil mi?"

"Ben hiçbir şey gibi konuşmuyorum."

"Tabii ki konuşmuyorsun. Dinle, polislerin tüm bu kaçak içkileri satanları tutuklamak amacıyla şu anda neden burada olmadıklarını bilmek ister misin? İster misin?"

"Sen delirmiş olmalısın. Oradaki kamyonların hepsinde zeytinyağı var."

Çocuk, "Çünkü babam New York'taki her polise rüşvet veriyor!" dedi.

Michael avluya baştan aşağı bir göz gezdirdi. Onları işitebilecek hiç kimse yoktu, ama yine de çocuğun bu tür şeyleri bu derece yüksek sesle dile getirmesinden hoşlanmadı. Michael, "Yalan söylüyorsun," dedi.

Çocuk babasının polislerin tümüne nasıl rüşvet verdiğini detaylarıyla anlattı. Alkol satışının kârlı olabilmesi için başvurulan cinayetler ve kavgaları özel terimler kullanarak açıkladı. Ya çok gelişmiş bir hayal gücüne sahipti, ya da gerçekleri söylüyordu. Michael, "Hepsini uyduruyorsun," dedi.

"Duyduklarıma bakılırsa, bu konuda sizin halkınız çok daha başarılı."

"Sadece boşa konuşuyorsun. Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Çocuk, "Ne istediğini bir düşün," dedi. "Bu arada sana kamyondan bir şişe içki kapıp gelmeni ve onu benimle paylaşmanı öneriyorum."

Bu daha önce Michael'ın başına gelip de yapmak zorunda kaldığı türden bir şey değildi, ama yine de kafasını sallayarak onayladı ve şişeyi almaya gitti. Fredo diğer bir adama kamyonu boşaltırken yardım ediyordu. Michael onlara babasının kendilerini görmek istediğini söyledi. Uzaklaştıklarında, Michael bir şişe Kanada viskisini kaptı ve avluya geri döndü.

Çocuk, "Senin ödlek olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Yanlış düşünmüşsün. Belki de bu konuda tahmin ettiğin kadar iyi değilsindir." Michael şişeyi açtı ve kafasına kaldırıp doya doya içti. Boğazını yakmıştı, ama hiç belli etmedi. "Hey, senin adın ne?"

Çocuk şişeyi alırken, "Jimmy Shea," dedi. Viskiden büyük bir yudum aldı ve aniden büyük bir öksürük krizine tutuldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kusmaya başladı.

Bir süre sonra, babaları onları yakaladı. On bir yaşındaki çocuklar, yasak döneminde, alacakaranlıkta viski içiyorlardı ve bunun cezasını çekeceklerdi. Çocuklar – her ne kadar hayatları birbirlerine paralel geçse de - bir daha birbirleriyle hiçbir zaman doğrudan konuşmadılar.

Yasak yürürlükten kaldırıldığında, Vito Corleone diğer bir yol ayrımına geldi. Çok fazla tutukluluk yaşamadan ve uzun süreli ıstırap çekmeden, ailesini destekleyecek ve kendi geleceğini garanti altına alacak miktarda küçük bir ganimet elde etmişti.

Buna rağmen bir tarafa çekilip oturmak yerine, New York yer altı dünyasının elebaşı Salvatore Maranzano'yla ortaklık kurmanın yollarını aramaya başladı. Bu Vito Corleone'nin kaderi miydi? Ya da rüşvet fırsatçılığına kurnaz bir girişim? Veya belki de yaptığı şeyi bunu yapmakta oldukça becerikli olduğu için seçmişti. Belki de Vito'nun başka seçeneği yoktu. Sonny ve Fredo, az eğitim almış ve sınırlı becerileri olan gençlerdi. Eğer kendi başlarına bırakılsalardı, büyük olasılıkla her ikisi de bir yıl içinde ölürlerdi. Yine de, Vito gibi varlıklı, zeki bir adamın yapabileceği yasal işler yok muydu? Eğer Corleone'lerin Las Vegas'a taşınmak ve yasal işlere atılmak için kolladıkları bir fırsat varsa, o da bu zamandı.

Ama bunun yerine, tarihi olaylar gerçekleşti.

Maranzano, Vito Corleone ile aynı şartlarda ortaklık kurma fikriyle dalga geçti ve böylece Castellemmarese Savaşı başladı. Maranzano'nun dostu Al Capone, iki üst düzey adamını Vito Corleone'i öldürmesi için New York'a gönderdi. Bunlardan biri gelecekteki Don'un büyük erkek kardeşi olan Willie "Buzkırıcı"ydı. Vito Corleone'nin güçsüzlerden aldığı kuvvet edinme becerisi, bir kez daha işe yaradı. Chicago'daki bir demiryolu görevlisi, adamların hangi trende olduklarına ilişkin ona haber uçurdu ve New York'taki bir görevli de silahlı adamları Luca Brasi adına çalışan bir taksiye bindirdi. Brasi adamları bağladı, hâlâ hayattalarken bir itfaiye eri baltasıyla kollarını ve bacaklarını kesti, sakin bir şekilde onların ölmelerini izledi. Sonra hepsinin kafalarını uçurdu. Yeni yıl arifesinde, Tessio bir lokantaya girdi ve Maranzano'yu vurdu. Maranzano'nun organizasyonunun başına Vito geçti, New York ve New Jersey'deki diğer grupları yeni baştan organize ederek, bugün bilinen beş ailenin altına topladı ve *capo di tutti capi* oldu. Patronların patronu. Tüm bunları oldukça az kan dökerek ve isminin gazetelerde çok az yer almasını sağlayarak başardı.

Genç Michael Corleone, babasının kapısının önünde eskisinden daha çok sayıda adamının nöbet tuttuğunu ve babasının da geceleri daha sık dışarı çıktığını fark etti. Bunun dışında, Bronx'taki apartmanı eskisinden farklı gösteren başka hiçbir şey yoktu. Yıllar sonra, neler olduğunu öğrendiğinde, Michael çok şaşırdı. O, o günleri ailenin iyi dönemi olarak hatırlıyordu. Sonny evlenmişti. Tom hukuk fakültesini bitirmişti. Connie ilk midillisini almıştı. Michael sınıf başkanı seçilmişti. Fredo kabuğundan sıyrılmıştı ve sık sık Michael'ı da yanına alarak şehre

bilardo oynamaya gidiyordu. Michael, sanki her şey göz önündeymiş gibi, bilardo masasındaki tüm açıları görebiliyordu. Fredo yetenekli bir oyuncuydu ama çok telaşlıydı, birkaç adım ötede oluşacak açılar bir yana aynı zamanda en iyi üçkâğıtların da farkındaydı. Sessiz oğlanı ve sevimli, aşırı konuşan erkek kardeşini küçümseyen herkes, masadan yenilerek ayrılıyordu. Fredo ve Michael'ın silindir gibi ezildikleri bir gün, Sonny onları yenenleri bulmuş ve alacakaranlıkta, 114. sokağın ortasında onları ölümüne dövüp orada bırakmıştı. Cinayet, parası Corleone'ler tarafından ödenen bir dedektif tarafından araştırıldı. Bu olay için ailenin ayarladığı bir yalancı şahit tutuklandı. Michael'ın, seneler sonra hikâyeyi her şeyin mükemmel olduğunu düşünen Sonny'nin bizzat kendisinden işitene kadar olanlardan haberi olmadı. Neden sadece tek bir kez yenildiklerini düşünmüşlerdi ki?

Barış, on yıldan uzun bir süre saltanatını sürdürdü. Ülke büyük ekonomik çöküntü sebebiyle batmıştı ve daha yeni toparlanıyordu, ancak o zor süre boyunca dahi, Vito güç toplayıp zenginleşmeye devam etti. Sicilya'dan hiçbir zaman var olmamış kişilerin mezarlarını yenilemeleri için bir grup taş kesme ustası getirdi, bu tür yerler şaşırtıcı derecede nakit para kazandıran yapıtlardı. Corleone'ler, gösterişsiz bir yaşam sürmeye devam etti.

Barışın büyük bir başarıyla devam ettiği bir gün, Michael yüksekokulda verilen geometri dersinde tahtadayken sınıfın kapısı çalındı. Gelen Fredo'ydu. Öğretmene ailevi bir sorun olduğunu söyledi. İkisi de arabaya binene kadar Fredo tek bir söz dahi etmedi. "Konu babam," dedi. "Onu vurdular. Göğsünden. İyileşeceğini söylediler ama..."

Michael onu duymakta zorlanıyordu. Araba hâlâ okulun kapısının önünde park halindeydi, fakat Michael birdenbire kendisini sanki arabayla yokuştan aşağı iniyorlarmış gibi hissetti. "Onu *kimler* vurdu?"

Fredo, "Önemli insanlar değil," dedi. "İrlandalı gangsterler babamla savaşa girmenin ne demek olduğunu anlayamayacak kadar salaklar. O geri zekâlı Mick doğrudan ilerleyerek babamın karşısına dikilmiş ve onu vurmuş, bir saniye sonra da biz ona ateş açtık."

"Babama mı?" *Savaş mı? Gangster mi?* O güne kadar hiç kimse Michael'ın önünde böyle şeyler konuşmamıştı.

"Ne? *Hayır*. Tanrım, Mikey. Aptal olma." Arabayı vitese geçirdi ve hareket ettiler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Hastane çok kalabalık."

Kalabalık lafı aslında hafif kalıyordu. Michael bunun farkındaydı ama ısrarcı davranmadı.

Carmela çocuklarının önünde oldukça cesur davrandı, ama Michael buna kanmamıştı. Herkes yattıktan sonra, onu odasının duvarlarının arkasından işitti. Uykuya dalarken onun dua ettiğini duydu, sabah uyandığında da dua bıraktığı gibi devam ediyordu. Ailenin kahvaltısını hazırlamak için büyük bir aceleyle mutfağa koşturdu, böylece annesinin yükünü biraz olsun hafifletebilirdi. Carmela onu mutfaktan kovdu, ama oğlu henüz mutfaktan çıkmadan önce koşup onu yakaladı ve oğlanın anlamadığı Latince bir ilahi okumaya başladı.

O gün ilerleyen saatlerde, Fredo hastaneye gitme zamanının geldiğini söylediğinde, Michael itiraz etti.

Michael, "O iyileşecek, öyle değil mi?" diye sordu.

Fredo, "Evet," dedi.

"Öyleyse onu eve geldiğinde göreceğim."

Annesinin suratı asıldı.

"Yaklaşmakta olan bir sınavım var," dedi. "Babam iyi olduğu sürece, ben okuluma gideceğim."

Annesi Michael'ın yanağını okşadı ve ona çok iyi bir çocuk olduğunu, babasının da bundan gurur duyduğunu söyledi.

Ertesi sabah, Michael gitmek istemedi. Fredo, annesine Connie'yi alarak arabaya binmesini ve kendisini orada beklemelerini söyledi. Ardından Michael'ı bir kenara çekti ve ne bok yediğini zannettiğini, böyle yaparak ne ispatlamaya çalıştığını sordu.

Michael, "Bilmiyorum," dedi. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Haydi, yapma."

Michael, "O büyük olasılıkla böyle bir şey olmasını bekliyordu," dedi.

"Ne dedin? Neyin var senin?"

"Benim bir şeyim yok. O bir suçlu. Suçlular vurulur. O daha önce hiç vurulmadığı için şanslı. Hepiniz öylesiniz."

Fredo'nun yumruğu tam suratının ortasında patladı. Michael babasının en çok sevdiği sallanan sandalyeye düştü ve boğuk bir kırılma sesi işitildi. Ortasındaki kabartma adada bir de-

nizkızı bulunan büyük seramik kültablası yere düşmüştü. Tam ortasından, düz bir çizgi halinde, hiç ufalanmadan, iki parçaya ayrılmıştı.

Michael yine de hastaneye gitmeyi reddetti. Fredo pes etti. Zamk kuruduğunda, kültablasının ortasındaki kırık artık zorlukla görülebiliyordu.

Vito'nun hastaneden çıkartıldığı gün. Carmela şafak vakti kalkmış, ona eve hoş geldin anlamında güzel yemekler hazırlamıştı. Tüm aile akşam yemeğine katıldı: Sonny ve yeni karısı Sandra, Tom ve nişanlısı, Theresa, herkes. Vito çok yorgun görünüyordu. Özellikle Michael'ın üzerine titriyor gibiydi. Michael'ın hastaneye gitmemiş olmasından hiç bahsedilmedi.

Yemekler gelip gittikçe ve kadehler art arda havaya kaldırıldıkça, genç Michael Corleone'nin içindeki öfke gittikçe kuvvetlendi. On altıncı yaş gününe bir senesi kalmıştı ve bir şekilde babasının işine çekilivermekten korkuyordu. Babasının içinde yaşadığı barış ve refah dolu dünyada dahi, Vito onu öldürürlerse kazanç sağlayacaklarını düşünen sayısız adam arasında güvende değildi. Michael ailesini en derin hislerle, tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu. Ama diğer taraftan da oradan uzaklaşmak istiyordu; bu apartman, bu mahalle, bu şehir, bu hayat. Nereye gitmek istediği konusunda ise en ufak bir fikri dahi yoktu. Bunu neden yapmak istediği ise tamamen hesap dışıydı. Herhangi bir insanın yaptığı şeyi neden yaptığı üzerine kehanette bulunmaya çalışmanın ne kadar büyük bir akılsızlık olduğunu fark etme bilgeliğine, ancak çok yaşlı bir adam olduğunda erişebilecekti.

Carmela masayı temizleyip tatlıyı getirmesine yardımcı olması için Connie'ye işaret ettiğinde, Michael şarap kadehine kaşığıyla vurdu. Ayağa kalktı. Tüm gece boyunca tek bir kez bile şerefe kadeh kaldırmamıştı. Michael gözlerini, çatalı yarı havada duran babasına dikti. Gözleri buluştuğunda, babası ona hafifçe gülümsedi. Bu kadar büyük bir sıkıntının ardından babasının yüzünde gördüğü gülümseme, Michael'ın iyice sinirlenmesine yol açtı.

Michael kadehini kaldırarak, "Büyüyüp senin gibi bir adam olacağıma, ölmeyi tercih ederim," dedi.

Sessizlik, masanın üzerine tıpkı ağır bir kefen gibi çöktü. Michael'ın dikildiği yerden, babası dışında herkes görünmez bir hale geldi. Sanki dünyada sadece ikisi vardı.

Vito tabağındaki son tavuk parçasını da ağzına attı ve çatalını masaya indirdi. Peçetesine uzandı ve yüzünü neredeyse sevimli denilebilecek bir tavırla sildi, sonra peçeteyi yerine bıraktı ve o güne kadar kendi ailesinden hiç kimseye karşı yöneltmediği soğuk bakışlarla dolu gözlerini en küçük oğluna çevirdi.

Michael'ın boğazı düğümlendi. Kadehine sıkı sıkı yapıştı. Ayakta dikilmeye devam etti, ama kendisini olabilecek her tür kötü şeye hazırlamıştı, babası ona gülebilir ya da onun büyüyüp adam olması için önünde kat etmesi gereken çok uzun bir yol olduğunu söyleyebilirdi.

Bunun yerine, babası onu aşağılarcasına süzmeye devam etti.

Michael tüylerinin ürperdiğini hissetti ve bacakları titremeye başladı. Sağ elinin eklemleri kadehi sıkmaktan beyazlaşmıştı. Bardak kırıldı. Şarap, kan ve kırılan bardak parçaları masaya döküldü, hâlâ hiç kimse tek bir söz etmemişti. Michael kımıldamamaya çalıştı ama titriyordu.

Sonunda, Vito Corleone kendi kadehine uzandı.

"Senin dileğini paylaşıyorum," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha güçlüydü. Şarabını bitirdi, kadehi sessizce masaya bıraktı. "Sana bol şans," dedi ve oğluna bakmaya devam etti.

Michael'ın dizleri büküldü. Yerine oturdu.

"Lütfen." Vito kırılan bardağı işaret etti. "Annene bir iyilik yap. Şurayı temizle."

Michael babasının dediğini yaptı. Connie ve annesi masayı toplamak ve tatlıları getirmek için yerlerinden kalktılar, ama hiç kimse konuşmuyordu. Masaya *sfogiatelle* ve kahve servis edildi. İşitilen tek ses kaşıkların tabaklara vuruşu ve çiğneme sesleriydi. Michael peçetesini kanayan eline doladı ve önündekini kafası yere eğik yedi. Bu kez Fredo bile ortamı yumuşatmaya ve barışı sağlamaya niyetlenmedi.

Diğer Corleone çocukları hiçbir zaman babalarına başkaldırma gücünü kendilerinde göremedi. Santino, sahiplerine aşırı derecede sadık bir köpek gibiydi. Fredo babasının onayının peşinde koşan bir köleydi. Tom onlarla aynı kanı taşımıyor olsa da, Vito'nun onayını en az Fredo kadar coşkun bir şekilde almaya çabalıyor ve sonuçta çok daha büyük başarılarla karşılık veriyordu. Tek kız olan Connie, uysal, Vito'nun ölümünden uzun

bir süre sonra dahi sürekli üzerine titrenen çocuk rolünden oldukça memnundu. Başkaldırma ihtiyacı hisseden tek kişi Michael'dı – tıpkı her ailedeki en el üstünde tutulan çocuk gibi oldukça inatçıydı.

Bu, iyi İtalyan çocuğun isyanıydı. Başkaldırının en ufak bir bölümü dahi anneye yönelik değildi. Michael annesine o kadar düşkündü ki, Vito artık en küçük oğlunun erkekliğinden şüphelenmeye başlamıştı. Onun yaptığı hiçbir şey aileyi utandırmamıştı. Ebeveynlerine karşı itaatsizlik etmemişti, ancak yaptığı her seçim babasına karşı yöneltilen daha önceden hesaplanmış bir tür aşağılama gibiydi.

Örneğin, Fredo Michael'a babasının Michael'ın erkekliğine ilişkin duyduğu şüpheyi ilk kez ilettiğinde, Michael sırf ailesini merakta bırakmak için eve kız arkadaşlarını getirmemeye başlamıştı. Sonny ona on yedinci doğum gününde bir fahişe hediye etmeyi önerdiğinde, Michael kız arkadaşının bundan hoşlanacağını zannetmediğini belirtmişti. Sonny, "Ne kız arkadaşı?" diye sorunca, Michael pazar yemeğinde hemen karşıda oturan iri göğüslü sarışını işaret etmiş, onunla aylardır çıktığını söylemişti. Birkaç haftada bir, eve farklı bir kızla gelmeye başladı. Bunlardan hiçbiri İtalyan değildi. Babasının bu konuda ona bir şeyler söylemeye kalkıştığı bir akşam, Michael annesini çok sevdiğini, ama dünyada ona benzer tek bir kişinin dahi bulunmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını belirtti. Vito daha sonra ona, "Bu beni ilgilendirmez," diye fısıldadı, sesinde aleni bir onaylama vardı. Michael Kay'i yanında misafir olarak Connie'nin düğününe getirdiğinde, son yedi yıldır ilk defa eve birisiyle gelmişti.

Michael, Princeton ve Columbia'ya başvurdu ve iki okulu da kazandı. Columbia'yı seçti çünkü Tom hukuk fakültesine oraya gitmişti. İlk dönemin yarısında, babasının üniversitenin bağış fonuna oldukça büyük bir ne olduğu belirsiz hediye verdiğini öğrendi. Tom ile Plaza Otel'de öğlen yemeğinde buluştu ve ona okulu bırakacağını söyledi. Ona bunu yaptığında Tom ve Theresa ile birlikte kalıp kalamayacağını sordu. Tom, Wall Street'te çalışıyordu ve şehirde bir daireleri vardı. Tom, "Özel bir öğretmen tut," dedi. "Okulun ilk senesinde birçok insan zorluk çeker."

Michael, "Tüm derslerim 'A' " dedi. Ardından da Tom'a okulu neden bıraktığını açıkladı.

"Eğer babaları okulu destekleyen herkes..."

"Herkes umrumda değil. Ben orada kendi erdemlerim sayesinde kalmak istiyorum."

"O kadar safsın ki sana bakmaya dahi dayanamıyorum."

Michael "Öyleyse bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" dedi. "Eminim Theresa'nın da fikrini alman gerekir."

Tom kafasını salladı ve hayır, dedi, o Theresa'nın adına da konuşabilirdi. Eğer Michael hayatının en büyük hatasını yapmak istiyorsa, Tom onu kesinlikle durdurmayacaktı.

Dönem sonunda, Michael karnesi 'A'larla doluyken okulu bıraktı ve kendisine iş aramaya başladı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, sonunda bir akşam yemekte Tom'a ondan şehir üniversitesinde birkaç derse girmesine yetecek kadar borç para alıp alamayacağını sordu. Tom ona eğer borç para alacaksa bunu Columbia'ya gitmek için alması gerektiğini söyleyince, Michael hiçbir karşılık vermedi.

Tom, "Bu o yaşlı adamın yapacağı şeyin aynısı," dedi. Susup bekledi, ancak Michael ona ne demek istediğini sormadı. Tom konuşmaya devam etti. "Sessizlik."

Michael sessizliğini korudu. Theresa kimse başka bir şey demeden masayı topladı.

Tom, "Olduğun kişiden kaçıp kurtulamazsın," dedi.

Michael güldü. "Burası Amerika benim evlatlık arkadaşım," dedi. "Olduğumuz kişiden kaçmamız, kim olduğumuzu ortaya çıkartır."

Bir an için, Tom'un gözleri büyük bir sinirle parladı. Sakinleşmeyi bekledi. "Sen para istiyorsun, istediğin her şey için gerekli olan parayı nereden bulacağını biliyorsun. Bu olayda şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla araya girmeyeceğim."

Michael kendisini kapana kısılmış hissetti. Aile işine katılmak istediğini belirterek babasının isteklerine meydan okuyabilirdi, ki bu tamamen konu dışıydı. Okula gitmesi, başarılı olması ve doktor, avukat ya da profesör çıkması; işte babasının *istediği* şey buydu. Michael'ın kendisinden tamamen farklı bir yol izlemesini *istiyordu*. Ama Michael'ın seçtiği yol hangisi olursa olsun, babasının görünmez elleriyle aydınlatılmıyor muydu? Ayrıca yaptığı çoğu seçim, sadece aydınlatılmakla da kalmıyordu. Asfalt ile kaplanıyor, projektörler yakılıyor ve güçlü bariyerlerle kuşatılıyordu.

Nereye gidebilirdi?

Babası Long Island'da bir ev yaptırıyordu, o bahar tüm aile oraya taşınacaktı –tabii ki on altı yaşındaki Connie ve hâlâ o evde yaşayan Fredo da. Sonny ve Sandra'nın daha yeni ikiz kızları olmuştu, onlar da hemen yan evde oturacaklardı. Babasının ev planında 'Michael'ın Yatak Odası' şeklinde işaretlenmiş bir yer vardı. Michael bunu gördüğünde, on altı yaşında aile işlerinin kendisini ele geçireceğini düşündüğü gün hissettiği boğulma hissinin aynısını yaşadı.

Michael lanet olası gençliğinin tuzağına düşmüştü; sadece ne yapmak *istemediğinin* farkındaydı. Bir şeylerden kaçarak geçirilen bir hayat, kaybetmemeye çalışan bir takıma benzer. Tıpkı ağaç tepesi hariç bir yerlere inmeye çalışan bir paraşütçü gibi. Tıpkı bir ahırda hayatı boyunca hiçbir zaman yapmadığı kadar uzun uyuyabilen bir pazarlamacı gibi. Tıpkı bir şey hariç her şeyi yapmakta özgür olan Cennet'teki iki çıplak insan gibi.

Böylece Michael Corleone 1930'lardaki binlerce başarısız genç adamın yaptığını yaptı. Sivil Koruma Birliği'ne katıldı.

Tabii ki birlikteki diğer adamların çoğu hiçbir üstünlükleri ya da fırsatları olmayan kişilerdi, Michael'ın hiçbir zaman anlayamadığı (her ne kadar ebeveynlerinin bazı şartlar altında yaşadıklarını belirttikleri olayları dinlemiş olsa da) türden umutsuz yoksulluk hikâyeleri anlatan kişiler. Michael Vermont'taki Winooski Nehir Vadisi'ne konuşlandırıldı. Orada sayısız ağaç dikti ve tonlarca toprak taşıdı. Diğer İtalyanların tam aksine, tadı tuzu olmayan yiyecekleri hiç yakınmadan yiyordu. İsmi sürekli yanlış telaffuz ediliyor ama o hiç kimseyi bir kez olsun uyarıp düzeltmiyordu. Akşamları ders vermek için gelen öğretmenlere yardım etmeye gönüllü oldu, kısa süre içerisinde kampın eğitim programını o düzenlemeye başladı. Yüzlerce kişiye okuma yazma öğretti, Michael çalışmaya başladığında, karşısındaki insanların çoğunun zorlukla *İtalyanca* okuyabilen İtalyanlar olduğunu fark etti. Herkes gibi, ona da ayda otuz dolar ödeniyordu, bunun yirmi iki doları otomatik olarak Michael'ın ailesine gönderiliyordu. Geceleri Michael ranzasına uzanıyor ve bu çek eline ulaştığında babasının yüzünün aldığı ifadeyi gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Sadece eşlerinin aşkını düşündüğünde, Kay (ikinci karısı ve ilk gerçek aşkı) ve Apollonia (ilk karısı, ikinci aşkı), Michael çok daha mutluydu.

Kampta yaklaşık bin adam vardı. Bunlardan çoğu, kökleri Avrupa'dan gelen ilk ya da ikinci kuşaktandı. Eğer onları bir araya getiren tek bir şey varsa, Amerikalı oldukları için hisset-

tikleri gururdu –paylaştıkları günlük görevlerinin getirdiği gurur. Dolayısıyla, Almanlar Çekoslavakya'yı istila ettiklerinde, kökleri Almanya'dan gelenler, Çek ya da Slovak kamp arkadaşlarından herhangi bir tepki görmediler. Aynı şekilde, İtalyanların Arnavutluk'u istilası ya da Sovyet-Fin Savaşı sebebiyle Winooski Vadisini coşkuyla dolduran aşırı milliyetçi tek his, bundan sonra neler olabileceğinin paylaşılan dehşeti ve tüm bunların Amerika'yı nasıl etkileyeceğiydi.

Bir gece Joe Lucadello, "Her şey bizim açımızdan farklı olacak," dedi. O da bir öğretmendi. Eğitim binasında onların dışında hiç kimse kalmamıştı ve kapıları kilitliyorlardı. "İtalyanlar. Sadece bekleyin."

Joe'nun öğrencileri Cenova'dan, New Jersey Camden üzerinden gelmişlerdi. Joe mimar olmayı istemiş, ancak ailesi sahip oldukları her şeyi borsada yaşanan çöküntüde kaybetmişti. Şimdi istinat duvarları ve piknik barınakları tasarlıyordu. İnanılmaz derecede akıllı ve kabiliyetli, bir o kadar da zayıftı. Joe ve Michael, birlikteki en iyi arkadaşlardı. Michael, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. Eğer Amerika, Avrupa savaşının içine çekilmiş olsaydı, İtalyan olan herkes ani saldırılardan sorumlu tutulacaktı.

"Almanlar sadece..."

Michael, "Biliyorum," dedi, "haklısın."

"Sakın gülme, ama bir süredir Mussolini'yi öldürme planı üzerinde çalışıyorum."

Michael gülerek, "Haydi, yapma," dedi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Nasıl olacağını bildiğimi söylemedim. Sadece plan üzerinde çalıştığımı belirttim."

Joe da o ender bulunur karışımlardan biriydi: harekete geçmeye hazır, becerikli bir tasarımcı. Aslına bakılırsa oldukça pratikti de, ama kendisine haz bir yöntemi vardı.

"Mussolini'nin beş mil yakınına dahi yaklaşamazsın. Hiç kimse yaklaşamaz."

"Şunu bir düşün. Birçok tarih kitabı okudun. Bugüne kadar öldürülmesi imkansız olan hiç kimse –bir kahraman, bir suçlu, bir kral, herhangi türden bir lider– olmamıştır."

Bu oldukça yalın bir düşünce tarzıydı. Michael düşündü ve Joe'nun haklı olabileceği kararına vardı. "Sanıyorum Mussolini'nin işini bitirince Hitler'in peşine düşeceksin."

Joe, "Hayal kurduğumu biliyorum," dedi. "Ben salak değilim. Bu işe uygun kişi olmadığımın da farkındayım. Sadece oturup dünyanın ne yöne gittiğini izlemek ve bu konuda hiçbir şey yapmamak çok zor."

Bu konuda aynı fikirdeydiler. Kuzeyli ve güneyli İtalyanlar arasındaki tarihi uçurum, onların arkadaşlıklarını ya da Mussolini için paylaştıkları küçümsemeyi herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Savaştan korkuyorlardı. Diğer yandan da –çünkü böyle bir şey Mussolini'yi çökertecek, aynı zamanda onlar gibi kişilere bir fırsat verecek, onlar da böylece kendilerini Amerikalıların gözünde ispat edeceklerdi– bunun olmasını çok istiyorlardı.

Sonra, şu Ustica olayı yaşandı. Mussolini Hitler'le Axis Antlaşmasını imzaladığı günlerde, ordularına Sicilya'ya gitmelerini, tanınmış ya da öyle olduklarından şüphelenilen tüm mafya elemanlarını kuşatmalarını ve onları küçük bir ada olan Ustica'ya hapsetmelerini emretti (Vito, Mussolini'ye zamanı geçecek diğer bir gururlu zulüm adamı olarak saygı duymaya devam etti). Michael ve Joe, Ustica'da hapsedilen adamlar hakkında konuştuklarında, Amerikan süreç eksikliğinden şikâyet ettiler. Michael babasının o adamlarla arasındaki bağı belli edecek hiçbir belirti göstermedi. Joe, Corleone'leri zeytinyağı ithalatçısı olarak tanıyordu. Kampın mutfağında bunlardan sandıklar dolusu vardı.

1940 Haziran'ında, İtalyanlar Müttefikler'e savaş ilan ettiğinde, Joe Lucadello bir planını dile getirdi. "Kanada'ya gidebiliriz," dedi.

"Kanada'da ne var?"

Joe gazeteden kesilmiş bir kâğıt parçası çıkarttı. Makaleye göre, Kanada Hava Kuvvetleri deneyimli Amerikan pilotlar arıyordu. 1. Dünya Savaşı pilotu olan Billy Bishop –makale ondan "Kanada'nın Eddie Rickenbacker'ı" diye bahsediyordu– onların eğitimleriyle bizzat kendisi ilgilenecekti.

Michael, "Bu harika," dedi, "ama biz deneyimli pilotlar değiliz ki."

Joe her şeyi düşünmüştü. Bir arkadaşı vardı, Rodos Adası'ndan bir Polonyalı Yahudi, bu adam Sivil Koruma Birliği adına pilotluk yapıyordu, yangınla savaş için ormanlık alana su sıkıyor ve ekibin çalışacağı araziye böcek ilacı püskürtüyordu. Joe bu adamı kendilerine ders vermesi için ikna etti, ardından üçü birden katılım için Ottawa'ya gittiler. Joe, ona ve Michael'a

oldukça inandırıcı lisanslar düzenlemişti. Sonunda hepsi birden kabul edildi. İki gün sonra, Billy Bishop barakalara bizzat uğradı ve Michael Corleone'yi görmek istediğini belirtti (ki ismi de doğru telaffuz etmişti –bu bir şeylerin olacağının kanıtıydı). Michael'ın pilot lisansını görmek istediğini söyledi. O odada lisanssız birkaç adam daha vardı, bunlardan bir kısmı birkaç ay içerisinde kendi sertifikalarını edinecek olan mevsimlik işçiler ve taşralılardı. Sorun lisan değildi. Michael biliyordu ki, bir şekilde, babası onun orada olduğunu öğrenmişti. Sahte lisansı ortaya çıkartıp kullanmanın ve büyük olasılıkla Joe'nun da ekip dışına atılmasına sebep olmanın hiçbir anlamı yoktu. Michael Billy Bishop'a, "Üzgünüm efendim," dedi. "Lisansım yok."

Michael otobüse binip kampa geri döndü ve tekrar eski işine başladı. Altı ay sonra, başka bir otobüse binip babası için verilen sürpriz doğum günü partisine katılmak için New York'a doğru yola çıkmıştı. İşte o sırada şoför Pearl Harbor hakkındaki haberleri işitti. Titreyerek otobüsü bir yerde durdurdu ve radyonun sesini açtı. Sonunda tekrar yola koyuldular. Michael otobüs terminalinden doğrudan Times Meydanı'na yürüdü. Alan, yapılacak katliamı övüp duran insanlarla doluydu. Michael Ordu Hava Birliği önünde sıraya girdi, ancak tam onun beklediği sırada bir görevli sıranın yanına yaklaştı ve boyu bir yetmişin altında olanların kendilerine intikamlarını alacakları başka bir hizmet alanı bulmaları gerektiğini belirtti. Michael iki santimle bu şansı kaçırmıştı. Deniz kuvvetleri de istediği bir yerdi. Diğerlerinden daha kuvvetli, seçkin bir savaş müfrezesi, ihtimamlı başlangıç ve kayda değer bir gurur kaynağı. Onlarda da sınırlaması vardı ama hissiyat çok daha öndeydi. Michael ve onu kaydeden yüzbaşı birbirlerine şöyle bir baktılar ve aralarından birbirlerini anladıklarına ilişkin bir elektriklenme oldu. Michael, babasının evine gitmek için bir taksiye atladı.

Vito Corleone'nin en sevdiği çocuğu partiye katılıp, en son, "Sürpriz!" diyen kişiydi.

Vito, Michael'ın getirdiği haberler karşısında kayıtsız kaldı. Çocuğunu seven ya da ilgilenen herhangi bir babanın soracağı türden şeyler sordu. Her ne kadar dile getirmemiş olsa da, onun yaptıklarını onaylamadığı alenen ortadaydı.

Takip eden günlerde, Amerikan hükümeti İtalyan vatandaşlarını sınırlarına dahil etti ve onlara savaşta ele geçirilen esir muamelesi yaptı (mesela aşçı Enzo iki yılını New Jersey

Hapishanesi'nde geçirdi). Bunun yanı sıra, dört binden fazla İtalyan isimli Amerikan vatandaşı gözaltına alındı. Her ne kadar bunlar tutuklanmamış ve kısa süre içerisinde serbest bırakılmış olsalar da, Theresa Hagen'in ebeveynleri de tutuklananlar arasındaydı. Onlar hiçbir suçla itham edilmemişlerdi, ama yasal temsil hakları daha alt seviyelerde olan yüzlerce insan, çok daha uzun süre –aylar, yıllar– gözaltında tutuldu.

Noel öncesi, hükümet İtalyan kökenli Amerikalıların savaşla ilgisi olan endüstrilere katılımlarını sınırlayan bir genelge yayınladı. Ülke çapında, sıkı çalışan, yasalara uyan Amerikan liman işçileri, fabrika çalışanları ve sivil daktilo yazarları işten atıldı.

O sırada Michael Parris Adası'nda, kırık istiridye kabuklarıyla kaplı park alanında tıpkı bir sürüngen gibi yavaş yavaş ilerliyordu.

Amerikan nüfusunun yüzde dördü İtalya'dan gelmişti. Bu insanlar, şehit olanların yüzde onunu oluşturuyorlardı.

Hükümetin Michael Corleone'ye tahsis ettiği her şey çok büyüktü –kaskı, üniforması, hatta iç çamaşırları bile. O bir denizci olduğu için çok gururluydu ve görmek istediğini görmüştü. Ancak annesi, saçları kırpılmış, bir üniformadan daha çok kostüme benzeyen, bedenine büyük gelen, hastalıklı gibi görünmesine neden olan beyaz elbiseleri giymiş en küçük oğlunun fotoğrafını ilk kez gördüğünde, gözyaşlarına boğuldu ve üç gün boyunca ağlamayı kesmedi. Sonra fotoğrafı şöminenin üstüne yerleştirdi. Her önünden geçişte, gözyaşları tekrar yanaklarından akmaya başlıyordu. Ama yine de hiç kimse fotoğrafı oradan indirmeye cesaret edemedi.

Michael Corleone'nin Parris Adası'ndaki birliği, hepsi Doğu'dan gelme kırk yedi adamdan oluşmaktaydı. Aralarından pek azı kendilerini Kuzeyli ya da Güneyli olarak sınıflandırıyordu. Michael daha önce hiç Güney'e gitmemişti. İtalya'daki Kuzey ve Güney rekabeti hakkında, oradakinden daha fazla şey biliyordu ve bu iki rekabetin ne kadar birbirlerine benzediğini fark edince oldukça şaşırdı. İtalya'nın güneyinden ve Amerika'nın kuzeyinden gelen birisi olarak, her iki tarafı da açıkça anlayabiliyordu. Ve tartışmalar çok komik şeyler yüzünden çıkıyordu. Örneğin müzik. Güneyliler, Kuzeylilerin boktan olarak ifade ettikleri müzikten çok hoşlanıyordu. Kuzeyliler Cole Por-

ter, Johnny Mercer gibi müzikler eşliğinde dans edebilecekleri, kibar kişilerden hoşlanıyorlardı. Her ne kadar Michael Johnny Fontane'yi yakından tanıyor olsa da, onun müziği üzerine getirilen sinirli eleştiriler esnasında hiç sesini çıkartmadı. Arada bir yaşanan önemsiz hırgürlerin adamlara en azından bir an için gerçek düşmanlarını unutturduğu ender anlarda, eğitim çavuşları onların bundan hemen pişmanlık duymalarını sağlıyordu – onların gerçek düşmanı *olup çıkıveriyordu*. Hepsi de, zamanı geldiğinde görevlerini yerine getirememekten korkar halde günlerini geçiriyordu. Çavuş Bradshaw'dan korktukları kadar hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Michael sessiz, becerikli bir askerdi ama günlerini eğitim çavuşunun onu her an öldürebileceğine inanarak geçiriyordu. Geceleri, Michael ter içinde ranzasında yatıyor, orada ne kadar zekice düzenlenmiş bir er kamp sistemi olduğunu düşünüyordu.

Michael'ın birliklere koyulan boy sınırlamasının bir noktaya kadar İtalyanları özel kuvvetlerden uzak tutmak amacıyla yapıldığından kuşkulanması, birlikte kendisi dışında tek bir İtalyan asıllı kişinin bulunduğunu fark etmesiyle iyice pekişti. İkinci ligde futbol oynayan Tony Ferraro da New York'tan gelmişti. Adama baktı; tıknaz ve kafası keldi. Tıpkı Michael gibi, Pearl Harbor haberini alır almaz bu göreve gönüllü olmuştu, ancak asıl yapmak istediği şey İtalya'ya gitmek ve Mussolini'yi öldürüp cehenneme göndermekti.

Tony ve Michael, birliğin en kısa boylu iki adamıydı. Hızlı koşamıyorlardı ve iyi birer nişancı da değillerdi, ama birliğe diğer birçok adamdan çok daha iyi bir fiziksel kondisyonla girmişlerdi –ne mutlu ki, denizci acemi er kampı hakkında daha evvelden işittikleri birçok şey o ana kadar doğru çıkmıştı. Adamlar çökmüşler, kusmuşlardı- kan kusmuşlardı. Michael bundan zevk almayı öğrendi. Eğitim çavuşları tarafından diz hizasındaki kumda Çavuş Bradshaw'ın yaptığı gibi sekiz saat yerine dört saat boyunca yürütüldükten sonra barakalarına yollanan adamlar adına kendisini çok kötü hissetti. Acemi er kampı sonlandığında, birliği – ilk defa – tam anlamıyla *erkek* olarak nitelendirdi.

Birlikteki denizcilerin hepsi onu seviyordu. Ayrılırken birçoğu hiç utanmaksızın gözyaşı döktü.

Acemi er kampında birkaç zararsız kilonun dışında başka hiçbir şey kaybetmeyen Michael, başına gelen bir olayla inanılmaz derecede sarsıldı.

Birkaç ay sonra, Tony Ferraro bir ismi ya da askeri bir amacı dahi olamayacak kadar küçük bir adayı ele geçirmeye çalışıyordu ki, bir Japon nişancı onu kalbinin tam ortasından vurdu.

Gün batmadan önce, adamlar tüfeklerini kaptılar, denizci çantalarını omuzlarına attılar ve bir dizi kamyonun yanında sıraya dizildiler. Yoğun bir Güneyli aksanı olan onbaşı, isimleri ve kişilerin görevlerini tek tek okudu. Tıpkı Michael'ın beklediği gibi, *Corleone* ismini telaffuz ederken katletti. Ancak onbaşının hemen isminin ardından söylediğini işitince şok geçirdi.

Elliott Kampı, MI tüfek, piyade. Michael Corleone Pasifik'e gidiyordu.

İtalya'yı kurtarma hayali tuz buz olmuştu. Peki ama şimdi ne yapacaktı, meclis üyesine mektup mu yazacaktı? Bu durumu en başta destekleyecek kişi (Michael'ın babasından alacağı tek bir onay ifadesinin ardından) büyük olasılıkla onun meclis üyesi olacaktı.

Michael her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. Bir denizci nereye gönderilirse oraya giderdi.

Elliott Kampı'nda olan bir Güneyli, kamyondan ona elini uzattı. Michael'ı yukarı doğru çekerken, "Güverteye hoş geldin Dago!"(*) dedi.

Bu aynı zamanda denizcilerin San Diego'dan bahsederken kullandıkları kelimeydi: *İtalyan asıllı*. Michael adamın hangi anlamı kastettiğini biliyordu, ancak buna hiç ehemmiyet vermedi. Onlar en başta birer denizci, ondan sonra da Amerikalıydılar. Diğer her şey bundan sonra geliyordu.

Michael Batı'yı da daha önce hiç görmemişti. Yolculuğun iyi kısmını acemi er treninin penceresinin önüne oturup, ipnotize olmuş bir halde geçirdi. Bu, uğruna savaştığı şeyleri görmesi için iyi bir fırsattı. Hiçbir şey onu bu ülkenin büyüklüğüne, ihtişamına ve güzelliğine daha önceden hazırlamış olamazdı. Batıya doğru ilerledikçe, bu kayalığa, umulmadık kara parçasına bir o kadar âşık oluyordu.

(*) İngilizcede İtalyan ya da İspanyol asıllı insanlara edilen bir hitap şekli.

Vegas'tan yaklaşık otuz mil uzaktaki bir yerde, çöl eğitim uygulaması için durdular. Birkaç ay önce, bölgedeki ilk büyük kumarhane burada açılmıştı. O gece, Michael elleriyle bir tavşan öldürdü, hayvanın lifli etini, şehrin onun gibi hayalperest bir adamın Axis güçlerinin düşmesinden, İngiliz Krallığı'ndan, Sovyetler Birliği'nden, Amerika'daki fabrikaların bir çoğundan, çelik sektöründe yaşanacak sorunlardan, hatta bunların Güneybatı Asya'ya götürülmelerinden çok sonra dahi varlığını devam ettirecek bir endüstriye dönüştürebileceği öteki dünyaya aitmiş gibi duran parıltısına bakarak, soğuk ve kuru vadide yedi.

San Diego'da, Michael diğer birkaç hafta boyunca çeşitli kurs ve eğitimler aldı. Göğüs göğüse çarpışma, yüzme testleri, son rötuşlar, ama artık yola çıkma vakti geldiğinde, kalbi tekrar kırıldı. Onu muhafız alayına almışlardı. Hem de süresiz olarak.

Yakaladığı ilk fırsatta, ödemeli bir telefona gitti ve Tom'u aradı. Hagen'ler akşam yemeklerini yiyordu. Arka fondan bir bebeğin ağlayışı işitiliyordu.

"Sana bir şey soracağım Tom. Eğer bana yalan söylersen, nasılsa öğrenirim. Bir daha hiçbir şey aramızda aynı olmaz."

Tom, "Bu şekilde başlayan bir soru," dedi, "muhakkak sorulması gerekenlerden bir tanesidir."

Michael genç ve azimliydi. Tom'un, gelmek üzere olan soruya çoktan yanıt verdiğini anlayacağı bir gün elbet gelecekti. "Babamın benim görevlendirilmelerim hakkında herhangi bir etkisi var mı?"

Tom, "Neyle ilgili görevlendirilmeler?" diye sordu.

Michael ses tonunu alçalttı. "Ben birliğe polis olmak için girmedim."

Hagen, "Sen polis misin?" dedi.

Michael telefonu onun yüzüne kapattı. Birkaç gün sonra, Michael sahil devriyesine çekildi, omzundaki tüfeğiyle rıhtımda dikiliyor, güvendiği insanlar gemiye binerken onları seyrediyordu. Etraf Japonları öldürecekleri için böbürlenen insan seslerinden geçilmiyordu. Bu adamların hiçbirini o günden sonra bir daha görmedi.

En kötü muhafız alayı görevi, sivillerin karartma tatbikatı yasasını uygulamalarını takip ve kontrol etmekti. İnsanlar içinde

bulundukları koşulların özel olduğunu düşünüyordu ve onları bunun tersine ikna etmek imkânsızdı. Bu şekilde geçirilen ilk birkaç çileden çıkartıcı gecenin ardından, Michael onların düz, kendilerine önem veren suratlarını tüfeğinin dipçiğiyle dağıtmak istemiş, fakat kısa bir süre sonra aklına çok daha iyi bir fikir gelmişti. Sivillerle nasıl başa çıkacağını bilemeyen komutanı, bunun çok zekice olduğunu belirtmişti. Komutan, "Bunu bir İtalyan'a söyleyebileceğim aklıma dahi gelmezdi," dedi, "fakat sen oldukça iyi bir komutan olabilirsin."

Michael yanına iki adam aldı ve şehrin kuzeyinde, hemen kıyıda bulunan bir yağ depolama binasına gitti. İki büyük, boş yağ tankını aldı. Sürekli mızmızlanan sivillerden uzak olmak ve patlayıcılara ilişkin aldığı eğitimi uygulama fırsatını yakalamak çok hoştu.

Ertesi gün, gazete ve radyolarda onların patlattıkları yağ tanklarının, hedefini vurmakta hiçbir sorun yaşamayan Japon denizaltıları tarafından havaya uçuruldukları söyleniyordu.

Bu olayın ardından karartma tatbikatını uygulamak artık çok daha kolaydı.

Michael, yeniden tayin şansını yakalayabilmek için, Elliott Kampı'ndaki emir komuta zincirinde yükseldi. Pilot eğitimine başlamaya karar verdi. Savaşın başında, pilotların üniversite mezunu olmaları gerekiyordu, fakat daha sonra bu kural üniversite giriş sınavında 117 ve daha yüksek puan alan herkesin kabul görüleceği yönünde değiştirildi. Michael sınava girdi, yüz otuz puan aldı, ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Amiral King'in ofisinin önünde tuttuğu dört saatlik sayısız nöbetin ardından, Michael sonunda onunla konuşma fırsatını yakaladı. Amiral bu işle bizzat ilgileneceğine dair ona söz verdi. Adam, onun Avrupa'ya transferi konusunda dahi oldukça iyimserdi. Bu görüşmeden hiçbir sonuç çıkmadı. Michael orada bir yıl kaldı, ama bu süre ona sanki on seneymiş gibi geldi.

Sonunda Amiral'in tüm kâğıt işlerini memurunun yaptığını ve çoğunu da onun yerine bu adamın imzaladığını fark etti. Michael memurun müziğe olan beğenisini keşfetti ve adamla karısına ünlü Bay Johnny Fontane'yi izleyebilmeleri için Hollywood Kupası'nda ön sıralardan iki yer ayarladı.

Birkaç gün içerisinde, Michael bir savaş taburuna atanmıştı.

Tabur lüks bir yolcu gemisinden bozma, savaş gemisi grisine boyanmış ve silahlarla donatılmış bir gemiyle denize açıldı. Birlik haftalar boyunca gemide kaldı. Guadalcanal'da karaya çıkacakları emri gelmeden önce neredeyse körfeze girmişlerdi.

Savaş aylardır devam ediyordu, Japon kruvazörleri geceleri kumsalı bomba yağmuruna tutuyordu ve hâlâ yeraltındaki tünelde yaşayan yüzlerce adam da dahil olmak üzere inanılmaz bir direnç vardı ama savaş yine de neredeyse bitmişti.

Guadalcanal'daki kumsal bir sürü yanmış araçla –tanklar, jipler– kaplanmış bir çöplük gibiydi, ama Michael etrafa ilk kez göz gezdirdiğinde, etraftaki tüm o yeşil hindistancevizi ağaçları ve beyaz kumlarıyla, orası onun gözüne hâlâ kızların olmadığı tropik bir cennet gibi görünüyordu.

Michael, yük ağlarından aşağı inerek bir Higgins botuna bindi. Uzaktan gelen bombardıman seslerini işitti, ama hiç kimse karaya çıkarlarken onlara ateş etmedi. Kumsala vardığında, yumuşak bir şeye takılarak tökezledi ve dengesini kaybedip yere düştü. Ayağa kalktı ve ağaçlara doğru koştu. Saklanmak maksadıyla karman çorman olmuş bir çit teli yığınının ve kararmış cesetlerin arasına daldı. Koku öyle pek hoşa gidecek türden değildi – yanmış, çürümüş et, burnun gerisini ve genizi rahatsız ediyordu. Michael kafasını çevirerek tekrar kumsala baktı ve onu tökezleten şeyin de bir ceset olduğunu fark etti.

Japonlar ölülerini kokuşmaya ya da denizin dalgaları arasına karışmaya terk etmişlerdi. Bu bedenler, bir cenaze evinin dışında gördüğü ilk cesetlerdi.

Yeni birliği karşılamaya gelen tuza bulanmış denizciler de en az onlar kadar pis, saç sakal birbirine karışmış ve yorgun durumdaydılar. Çok az konuştular. Yeni gelen temiz üniformalı askerlerin yüksek sesli konuşmaları, tıpkı kovboyculuk ya da Kızılderilicilik oynayan çocukları andırıyordu. Bu adamlar *savaşçıydı*. Michael'ı ilk devriyesine bıraktıklarında, her yaprak kıpırtısıyla ölüp ölüp diriliyordu. Adamlar sadece sırıttı ve balta girmemiş orman içerisinde sırtlarındaki çantalarla ilerlemeye devam ettiler. Çamura battıklarında, Michael da onların yaptıklarını yapıyordu. Kısa süre sonra çeşitli kalıntılarla, mermilerle, bombalarla, toplarla– onu öldürebilecek herhangi bir şeyle– karşılaşacaklarını biliyordu.

Michael, Guadalcanal'daki ikinci gününde, uçak pistinin yanında nöbetteydi. Bir uçağın yaklaştığını işitti. Bu, ağaçların

tepelerine sürtünen ve arkasında siyah bir duman bırakan askeri helikopterdi. Pilot birkaç metre öteye oldukça sert bir iniş yaptı. Helikopter alev aldı. Michael pilotun dışarı çıkmasına yardım etmek amacıyla o yöne doğru büyük bir hızla koşmaya başladı. O sırada iki cip dolusu adam uçağın yanına vardı ve Michael'ın birlik lideri Çavuş Hal Mitchell bağırarak ona oradan uzak durmasını emretti. Alevler çok sıcaktı. Yangın aracı bombalanmıştı. Bunun yerine kullanılan araç, bir kamp ateşini bile büyük bir zorlukla söndürebilecek nitelikteydi. Michael kokpitin içini görebiliyordu. Olduğu yere sıkışmış ve çığlıklar atmakta olan pilot doğrudan Michael'ın gözlerinin içine baktı ve kendisini vurması için yalvardı. Michael tüfeğini kavradı ama çavuşu ona adamı vurması için emir vermedi. Kısa süre sonra çığlıklar sustu. Michael uçağa o kadar yakın durmasından dolayı yanık tedavisi görmek zorunda kaldı.

Bir haftaya yakın bir süre sonra, Guadalcanal'da zafer ilan edildi. Savaşın büyük çoğunluğunda orada bulunan denizciler rotasyona tabii tutuldu, evlerine gönderildi ya da en azından dinlenmeleri için Yeni Zelanda'ya yollandılar. Onların yerini alan birlikler adanın güvenliğini sağlamaları için geride bırakıldı. Harita üzerinde Guadalcanal sadece bir noktaydı, oysa burası yüz mil uzunluğunda, yirmi mil genişliğinde, engebeli bir araziye sahip, ağırlıklı olarak sık ormanlarla kaplı bir yerdi ve bir aydır devam eden savaş sebebiyle harabeye dönmüştü. Mağaralardan ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Mağaralar tam bir kâbustu. Etrafta tabii ki cesetler, lağımla dolu derin yarıklar, iki santim uzunluğunda ısıran karıncalar, rakun büyüklüğünde sıçanlar vardı. Denizciler mağaralara dörtlü gruplar halinde, yanlarına bir Doberman alarak giriyorlardı. Michael ilk köpeği sevmişti, ancak birkaçı bubi tuzağı kurulmuş cesetler yüzünden havaya uçunca, onlarla duygusal bağ kurmaktan vazgeçti.

Michael bir Japon'u rehin almıştı. Adam bir deri bir kemikti ve ölümün eşiğindeydi. Adamı hafifçe destekleyerek doğrulttu. Japon, Michael'ın kemerini işaret etti. "Bıçak," dedi. Onu karnına saplıyormuş gibi bir hareket yaptı. Michael tabii ki ona bunu yapmayacaktı. Adam rahatlamış göründü.

İlk başlarda, o mağaralarda bulunan tüm adamlar gibi, Michael bunu bir kurtarma operasyonu olarak değerlendirdi. Ölü bir Japon'dan ganimetlerini, kolunu kaldırıp saatine bakmak için harcayacağından daha kısa bir süre içerisinde nasıl

alabileceğini öğrendi. Kampa geri dönüldüğünde, bu tür şeylerin piyasası inanılmaz boyutlardaydı ve en kaliteli ganimetler savaşın büyük çoğunluğunda orada bulunan denizcilerle birlikte adayı terk etti. Ama girişken bir adam, her zaman her şeyin bir yolunu bulabilir. Michael Carleone bu durumda yerel halkı tercih etmişti. Evlerde kullanılabilecek herhangi bir alet orada kolaylıkla satılabilecek türden şeylerdi. Michael taze balık almak uğruna birçok şey sattı. Tüm denizciler özellikle savaş alanında, kötü yiyeceğe karşı mücadele eden bir kardeşi sever ve bağırlarına basarlardı.

Michael bir sabah uyandığında, yerlinin tekinden bir karton sigara karşılığında aldığı papağanın, bir sıçan tarafından tek parça halinde yutulmakta olduğunu gördü. Sıçanı dışarı kovaladı ve bunu yaparken kafasını havaya kaldırdığında o güne kadar gördüğü en büyük örümcek ağıyla karşılaştı. Ağ iki hindistancevizi ağacının arasına örülmüştü. Örümcek ağına bir martı takılmıştı. Örümcek onu yiyordu. Ayrıca, ilerde ölü bir köpek de vardı. Bazı günler olaysız geçiyordu. Son bir mağarayı daha havaya uçuracaklar ve ardından merkez kampına döneceklerdi ki, Michael yerde duran, renkli kalemle yapılmış bir resmi fark etti. Bir Japon'un orada durup bu resmi çizmiş olması, onu derinden etkiledi. Michael yere eğildi. Orada bir yığın resim vardı. En üstteki resimde, hemen yanında makineli tüfek olan bir uçakla yerden ona gülümseyerek el sallayan insanlar görülmekteydi. Ayrıca masa etrafına konuşlanmış, akşam yemeğini yiyen bir ailenin, bir prensesin ve birkaç midillinin resimleri de tomarın arasındaydı. Tıpkı, büyük olasılıkla ne yaparsa yapsın kesinlikle değiştiremeyeceği savaşın birinde çarpışırken vefat eden babasına göndermek için, küçük bir kız tarafından çizilmiş gibi duran midilliler. Michael resimleri düzeltti ve tekrar yere bıraktı. Mağaranın havaya uçurulması için gereken işareti verdi.

Kampa geri döndü ve Sicilya'nın özgürlüğüne kavuştuğunu işitti. Michael, hayatını idame ettirmesi için gerekmediği sürece, bir daha asla düşmanlarından hiçbir şey almadı.

Diğerlerine kıyasla, Michael'ın taburu Guadalcanal'da neredeyse hiç zorlanmamıştı. Hatta komşu adaların bazılarındaki çatışmalarda da oldukça başarılı olmuşlardı.

Peleliu ise başka bir hikâyeydi. Oraya ilk olarak onlar gideceklerdi.

İstila için gemiye doldurulan konvoy, çalışmak için batıya göç eden Oklahomalı işçilere benziyordu. Güvertenin her santimi insan ve yüksek yığınlar oluşturulup katranlı muşamba ile kaplanmış makine kaynıyordu. Sıcaklık dayanılmaz seviyedeydi, gündüzleri kırklara varan ısı, geceleri yirmi beş düzeyinde seyrediyordu. Aşağıda herkesin uyumasına yetecek kadar yer yoktu. Güvertede, kamyonların altında ya da içinde, gölge olan her yerde insanlar mevzilenmişti. Michael uyumayı denedi. Gemideki en keskin nişancıların dahi benizleri solmuştu ve bitkin görünüyorlardı.

Peleliu görüş alanına girdiğinde, dikkati çeken tek şey bir alev ve duman perdesiydi. Düzinelerce savaş gemisi, tıpkı nakliye trenlerinin sesleri gibi, adayı kırk santimlik toplarla bombalıyordu. Kruvazörler bunu daha küçük havanlarla destekliyordu. Kısa süre sonra Peleliu'yu bombalayan silahların hepsi sağır edici bir gök gürültüsüne dönüştü. Ses onun üzerinde, sanki onu aşağı doğru bastırıyormuş gibi bir etki yarattı. Hava dizel yakıt koktu. Çıkartma kuvvetleri, hem suda hem karada işleyen traktörlere ve Higgins botlarına doluştu, filika küpeştelerinin altına dağıldılar.

Doğrudan savaşın göbeğine ilerlediler. Etraf kurşun sesinden geçilmiyordu. Sis o kadar yoğundu ki, Michael sürücünün nereye gideceğini nasıl ayırt ettiğini dahi tahmin edemedi. Michael tekne dibinin mercanlara sürtündüğünü hissetti. Çavuş Mitchell bağırarak herkese karaya çıkmalarını emretti. Michael aşağı atladı ve koştu. Her yer dumandı ve karmakarışıktı. Etrafındaki adamların yere yığıldıklarının farkındaydı, ama yine de kafasını aşağı eğdi ve devrilmiş bir ağacın arkasına mevzilenmiş olan diğer iki denizcinin yanına ulaştı. Kumsal boyunca, tekneler patlıyor ve yanıyordu. Arada bir içlerinden birkaç adam dışarı fırlıyor ve makineli tüfek ateşiyle paramparça oluyorlardı. Michael en azından yüz kadar arkadaşının ölümüne şahit oldu. Bunlar onun sevdiği ve güvendiği adamlardı, ki o pek fazla kişiye güven duyabilecek türden bir insan değildi. Yine de kendisini bomboş hissetti. Uyuşmuştu. O da boynunun yanından vurulmuştu. Sadece bir sıyrık, ama deli gibi kanıyordu. Yanındaki Connecticut'tan gelen Hank Vogelsong ismindeki onbaşı ona iyi olup olmadığını sorana kadar, yaralandığının farkında varmadı.

Savaşta, hiç kimse gerçekte ne olup bittiğini bilemez. Arkalarında, gerilerde bir yerde olan tüm bunların sorumlusu onbaşı silahların nereye nişan aldığını bilmez. Michael'ın tanımadığı ve büyük olasılıkla onu daha önce hiçbir zaman görmemiş olan bu kişi, onun feda edilebilir birisi olduğuna karar vermişti. Bu Michael'a karşı *kişisel* alınmış bir karar değildi. Kesinlikle kişisel değildi, bu sadece bir savaştı. Ve Michael da tehlike altındaki kişiydi. Onun Peleliu'da yapmaya çalıştığı tek şey ölmemekti. Bu akıllıca ya da cesurca bir şey değildi. Sadece, o gün ölen, kendi taburundaki binlerce kişiden daha şanslıydı.

Kumsalı yeterli sayıda adam geçince, içerilere doğru daha kolay ilerlediler. Ateşten korunmak için kayaları ve enkazları üst üste yığdılar. Düşman ateşi zayıfladı, ama Michael yine de tüm gece boyunca siperden ayrılmadı. Görünüşe bakılırsa Michael'ın üzerine özel eğitim aldığı hücum saldırılarını bırakmışlardı ve onları bir şekilde alt etme fırsatı yoktu.

İlk günışığıyla birlikte, Çavuş Mitchell atışların büyük çoğunluğunun yapıldığı bayıra ani bir saldırı planladı. Michael ve diğer on kişi yerlerinden fırlayarak, yaklaşık elli metre ötedeki ağaç ve fundalık kümesine doğru koştular. Henüz oraya ulaşamadan aralarından ikisi ölmüş, diğer ikisi de yaralanmıştı. Bayırın diğer tarafına bir Amerikan tankı konuşlanmış ve onlara ateş açmıştı. Ardından ateş kesildi. Yamacın doruğuna sadece birkaç metre mesafedeydiler. Hal Mitchell, otomatik tüfekli beş ve alev silahı olan iki adamını oraya yolladı. Tam zirveye ulaşıyorlardı ki, Japonlar ateş açtı ve hepsini öldürdüler. Çavuş Mitchell, Vogelsong ve Michael'a yaralıları taşımada kendisine yardım etmelerini ve ardından geri çekilmelerini emretti. Michael onları korurken, Vogelsong ve Çavuş Mitchell, yaralı adamlardan birini Michael'ın bulunduğu noktaya taşıdılar. Tam diğer adamı kurtarmaya gidiyorlardı ki, 80 mm'lik bir havan onu öldürdü, Vogelsong ve Michael'ı da yaraladı.

Daha sonra, sorgulandığında –ilk önce amirleri, ardından da *Life* dergisi muhabirleri tarafından– Michael adamları nasıl olup da oradan tek başına taşıdığı ya da o ortamdan nasıl olup da canlı kurtulduğu konusunda herhangi bir açıklamada bulunamadı. Belki de o sırada etrafta atılan havandan kaynaklanan çok yoğun bir toz bulutu vardı. Belki de piyadelerin hepsini öldürdüklerini düşünmüşler ve tüm dikkatlerini Michael'ın yeraltı mağarasına sığındığı anda patlayıp havaya uçan tanka yoğunlaştırmışlardı. Michael alev silahları konusunda herhangi

bir eğitim almamıştı. Aleti hiç düşünmeden kavramış ve tepenin zirvesine tam bir ateş yumağı fışkırırken geri tepmeden dolayı sendelemişti.

Sağındaki bir mağaradan makineli tüfek atışı yapılıyordu, Michael bacağından vurulduğunu hissetti. Yere düştü ve ayağa kalkmaya çabaladı –yamacın zirvesinde tek başınaydı. Etrafı saran yanmış et ve yanıcı madde kokusu korkunçtu. Uyluğunda bir kurşun vardı ve diğer bir tanesi de baldırını sıyırmıştı.

Hemen önünde, gözleri eriyip dudakları yanmış altı düşman askeri yatmaktaydı. Derileri neredeyse tamamen yok olmuştu. Kasları tıpkı tıp kitaplarındaki çizimlere benziyordu.

Japonlar o mağaradan dışarı çıkarılmadan önce, Michael yirmi dakika kadar olduğu yerde bekledi, sonra baştan ayağa kanla kaplı bir kolordu askeri tepeye vardı ve Michael'ı oradan uzaklaştırdı. O güne kadar geçirdiği tüm yıllar, o yirmi dakikadan çok daha hızlı akıp gitmişti.

Oradan Hawaii'ye nasıl ulaştığını ise kesinlikle hatırlamıyordu.

Kendisine geldiğinde düşündüğü tek şey, annesinin onu çok merak ediyor olmasıydı. Ona uzun bir mektup yazdı ve bununla birlikte gönderilebilecek bir hediye ayarlaması için hemşireye inanılmaz dil döktü. Hemşire, hediye olarak üzerinde Hawaii Adaları'nın haritası basılmış olan bir kahve kupası seçti. Carmela Corleone hediyeyi –oğlunun eve döneceği haberiyle birlikte– aldığı gün kupayı şarapla doldurdu, şerefe kaldırdı ve Bakire Meryem'e dualarına yanıt verdiği için teşekkür etti. O andan sonra, Carmela Michael'ın şömine rafındaki fotoğrafının önünden her geçişinde gülümsedi.

Michael ve Hal Mitchell'in ikisi de iyileşti. Hank Vogelsong ise onlar kadar şanslı değildi. Ölmeden hemen önce kolordu görevlisine saatinin Michael Corleone'ye verilmesini istediğini belirtmişti. Bu bilgi adamı çok az tanıyan Michael'a ulaştığında, hemen oturup Vogelsong'un ailesine bir mektup yazdı ve Hank'ın ateş altındaki cesaretinden bahsetti. Ayrıca oğullarının saatini onlara göndermek istediğini belirtti. Vogelsong'un ailesi cevaben yazdıkları mektuplarında teşekkür ederek saatin onda kalmasını istediklerini söylediler.

Michael henüz hastaneden çıkmadan, pilot eğitimine kabul edildiğini öğrendi. Ayrıca teğmenliğe terfi ettirilmişti. Ancak bu terfi sadece sembolikti ve Michael hiçbir zaman uçuş

okuluna gitmedi. Bu Michael Corleone'nin ilk savaşının sonuydu.

Michael hastaneden taburcu edilmeden hemen önce, *Life* magazininden bir muhabir onunla ropörtaj yapmaya geldi. Adamı babasının gönderdiğini düşünen Michael, muhabire ilgisi için teşekkür ederek kendisinin bu ropörtaj olmadan da zaten özel bir insan olduğunu belirtti. Bir madalyası vardı ve insanların ilgilerini çekmeden de yaşayabilirdi. Ama Amiral King bizzat gelerek Michael'a ropörtajı kabul etmesini söyledi. Bu moral açısından iyi olur, dedi.

Michael'ın üniformayla fotoğrafı çekildi. Hikâye, Amerikalı savaşçı adamlarla ilgili özel bir konu üzerine yoğunlaşmıştı. Kapakta Audie Murphy vardı. İlk sayfada ise, gelecekte Birleşik Devletler'in başkanı olacak James K. Shea'nın fotoğrafı yer almaktaydı.

KİTAP VII

Ocak – Haziran 1961

Bölüm Yirmiki

NICK GERACI, bir aracı vasıtasıyla davet edildi: Patronu görmeye. Geraci'nin bu buluşmanın ne hakkında olduğu konusunda az çok fikri vardı. O, Brooklyn Botanik Bahçesi'nde buluşmayı önerdi. Cevaben kendisine orasının çok göz önünde bir yer olduğu söylendi. Don Corleone, başkanlık ekibiyle randevusunu riske atacak ve daha fazla tartışmalara sebep olacak bir şeyi büyük olasılıkla yapamazdı – özellikle de açılış töreninden bir gün önce. Bu buluşma arabada, bir limuzinde gerçekleşecekti.

Bu her şeyi daha da kesinleştiriyordu: Onu öldüreceklerdi.

Yine de böyle bir durumda, size söylenen yere gitmekten başka bir seçeneğiniz yoktur. Bu hayatın bir parçasıdır. Geraci, bunu çok uzun bir süre önce öğrenmişti. İçeri çağrılan bir adam, eğer zekiyse, tıpkı davaya hazırlanan bir avukat gibidir. Size sorulabilecek her soruyu tahmin eder ve en iyisini yapabilmeyi umarsınız. Eğer verdiğiniz cevaplarla içinde bulunduğunuz durumdan sıyrılabilirseniz, hiçbir minnettarlık duymadan çeker gidersiniz.

Görüşmeye adamlarıyla birlikte gelip gelemeyeceğini sorması şüphe yaratırdı. Bu tamamen konu dışıydı. Bir silah ya da bıçağı paketleyip yanına alması ise tam bir riskti. Eğer üzeri aranırsa, işi bitmiş demekti. Üzeri aranmasa bile, gerek duyduğu anda gizlenmiş bir silahı çekip çıkartmak için ihtiyaç duyacağı yeterli zamana sahip olma şansı dahi yoktu.

Tüm bir gün boyunca, Birinci Cadde'deki barın tekinde, köşe masalardan birinde Donnie Bags, Eddie Paradise ve Ana Hamamböceği ile birlikte otırdu. Onlarla ilintili birkaç adam dışarıda bir aşağı bir yukarı turluyorlardı. Çevre muhitten gelen bir dizi solgun benizli adam, kahvaltı vakti barda içiyorlardı. Burasının sahibi, Corleone'ler adına yürütme işi yapan boksör Elwood Cusik'ti.

Michael daha önceden onu bir kez öldürmeyi denemiş, Geraci her şeyden harika bir şekilde sıyrılmıştı. Russo'nun Fredo'ya ilişkin haberleri ve Küba olaylarını duymasını sağlamak amacıyla Forlenza'yı kullanmıştı; bundan sonra artık Geraci'nin parmağını bile kımıldatmasına gerek kalmamıştı. Fredo farkında olmadan Michael'a ihanet etmişti, hem de bir hiç uğruna. Küba'nın değişken olduğunu ve kısa bir sürede patlayacağını herkes görebilirdi. Ancak Michael'ın gözü yasal işlerle uğraşan bir işadamı olarak kazanabileceği milyonlarla o kadar kör olmuştu ki, kendi erkek kardeşini öldüreceği bir konuma doğru sürüklenmeye göz yumdu. Bu yüzden, *karısı* çocukları da alarak onu terk etti ve başka bir kıtaya taşındı. Küba'da hiçbir zaman var olmayacak bir imparatorluk adına çarpışmak uğruna, iki *capo*'sunu – her ikisi de Geraci'nin rakipleri olan Rocco ve Frankie Pants - kaybetti. Eğer ölümden daha kötü bir kader gerçekten varsa, Geraci bunu Michael Corleone'ye yöneltti.

Tıpkı tahmin ettiği gibi, Geraci Michael'ın tüm bunları nereden öğrenmiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Çok şaşkındı.

İki saat sonra, pencerenin yanındaki Donnie Bags Michael'ın limuzininin geldiğini işaret etti. Böcek ve Eddie Paradise, Geraci yaya kaldırımını geçerken ona eşlik etti. O her şeye hazırdı. Kızlarının yüzlerini gözünün önüne getirdi ve kapı koluna uzandı.

"Merhaba Fausto."

"Don Corleone." Geraci arabaya tek başına bindi ve Michael'ın hemen karşısındaki koltuğa yerleşti. Direksiyondaki Al Neri, onlar haricinde arabada bulunan tek kişiydi. "Seyahatin iyi geçti mi?"

Geraci kapıyı kapatan Böcek'e kafasını sallayarak onay verdi. Neri arabayı vitese geçirdi.

"Harikaydı. Senin tekrar göklere çıkman lazım. Şu yeni uçaklar, artık neredeyse kendi başlarına uçuyorlar."

Geraci, "Eminim öyledir," dedi. Michael'ın Büyükelçi M. Corbett Shea'dan aldığı, teşekkür babında verilen hediyelerden bir tanesi de yeni bir uçaktı. "Arada bir rüyamda uçtuğumu görüyorum. İşin komik tarafı, bu uçuşlar hiçbir zaman kâbusa dönüşmüyor. Ancak uyandıktan sonra, uçağa artık bir yolcu olarak dahi binebileceğimi düşünemiyorum. Hey, bu arada tebrikler. Bundan sonra gelecek olan en iyi şey, Beyaz Saray'da bir *peasan*'a sahip olmak olur herhalde."

Michael, "Bu sadece bir geçiş süreci," dedi. "Ben de ekipte sadece danışman olarak görev yapıyorum. Birçoklarından birisiyim."

Yıllar boyunca, Corleone'ler Shea'lara birçok iyilik yapmışlardı, bunlara yeni başbakan seçimlerine yardımcı olan pek çok şey de dahildi. İyiliklerin karşılığında, Michael da bu atamayı talep etmişti. Geraci sağlam kaynaklardan Michael'ın yeni yönetimdeki hiç kimseyle yüz yüze görüşme yapmadığını öğrenmişti. Ortama sadece ismen katılacağı açık seçik ortadaydı. Michael'ın istediği tek şey, bu atamanın kendisine kazandırdığı güvenilirlikti.

Geraci, "Bunu görebilecek kadar uzun bir süre yaşayacağımızı düşünüyor musun?" dedi. "Beyaz Saray'da bir İtalyan demek istiyorum."

Michael, "Hiç şüphem yok," dedi.

Geraci, koltuğa öyle bir yerleşti ki, Neri onu öldürmek isterse arabayı durdurmak zorunda kalacaktı. Michael'ın bu işi bizzat yapma olasılığı ise neredeyse yok gibiydi. Eğer böyle bir şey olacaksa, bu onu götürecekleri bir yerde, büyük olasılıkla onları orada bekleyen adamlar tarafından yapılacaktı. "Umarım haklısındır, Don Corleone."

"Sadece Michael de, tamam mı? Biz eski arkadaşız Fausto ve ben artık emekli oldum."

"Bunu ben de duydum." Michael'ın meşru işlere yöneldiği söylentileri yıllardır ortalıkta dolanıyordu ve Shea'nın seçilişinin ardından yoğunlaşmıştı. "Ama ben bizimki gibi bir işte emeklilik şansımızın olmadığını düşünüyordum. 'İçeri canlı girersin, dışarı ancak ölün çıkar,' kuralına ne oldu? Biz hepimiz bunun uğruna yemin ettik."

Michael, "Ben de yemin ettim ve bu yeminime bağlı kalacağım. Her zaman, babamın kurduğu ailenin bir parçası olacağım," dedi. "Ancak aile ile olan ilişkim, babamın yaşında olup bize iyi hizmet veren, Arizona ya da Florida'ya taşınan adamların bazılarının kurduğu ilişkiye benzer olacak. Bizim hiçbir şey beklemediğimiz adamlarınkiyle aynı."

Geraci, "Bunun nasıl işleyeceğini bana açıkla," dedi. "Ben farklı şeyler işittim ama eminim ki çoğu boş şeylerdir."

"Çok basit. Senin de bildiğin gibi, Clemenza ve Tessio'ya doğru zaman geldiğinde kendi ailelerini oluşturabileceklerini söylemiştim. Tessio bize ihanet etti ve Pete de öldü, ama söz baki kaldı."

Geraci "*Ogni promessa é un debito, eh?*"(*) dedi. "Tıpkı yaşlı babamın her zaman söylediği gibi."

Michael, "Aynen öyle," diye yanıtladı. "Bugün borcumu ödüyorum. Her açıdan, sen bizim New York'taki en iyi adamımızsın. Bugün itibariyle, senin yürüttüğün işe artık ihtiyacım yok, hatta ondan edinilen kazanca bile. Ben işi bırakıyorum. *Se*ni Don olarak çağırması gereken kişi benim. Don Geraci. Tebrikler."

İşte bu kadar. Ben öldüm. Geraci, "Teşekkürler," dedi. "Bu kadar basit mi?"

Michael "Neden olmasın ki?" dedi.

Geraci Neri'ye bir göz attı. 79. Sokak'tan batıya, Central Park'a doğru ilerliyorlardı. Neri dümdüz ileriye bakıyordu. "İnanılmaz derecede gurur duydum. Yaptığının altında ezildim."

"Bunu hak ettin."

Geraci yüzüksüz sağ elini havaya kaldırdı. "Eğer böyle bir şeyle karşılaşacağımı bilseydim, yanımda bir yüzük getirirdim."

Michael, "Benimkini al," dedi. "Bu bizzat papa tarafından kutsanmıştı." Yüzüğünü çıkartmaya başladı. Bu çok zevkli, şık bir yüzüktü: Üzerinde safirlerle çevrili büyük bir elmas vardı.

Böyle bir yüzüğü biraz sonra öldürmeyi düşündüğü bir kişiye vermezdi, öyle değil mi? Ayrıca lanet olası papa tarafından kutsanan bir yüzüğü kim bir başkasına vermek isterdi ki?

Geraci, "Şaka yapıyordum," dedi. "Kabul edemem. Zaten bana karşı gereğinden fazla cömert davrandın." Geraci büyük sağ elini havaya kaldırdı, neredeyse Michael'ın elinin iki katıydı ve eldivenli ya da eldivensiz, o güne kadar attığı yumruklardan dolayı oldukça şekilsizdi. "Ayrıca, yüzüğün parmağıma uyacağını da zannetmiyorum."

Michael güldü. "Daha önce hiç fark etmemiştim." Yüzüğü tekrar parmağına geçirdi.

Nasıl olup da daha önce fark etmemişti ki? "Ne söylerler, bilirsin. Büyük eller..."

"Büyük yüzükler."

"Aynen öyle. Gerçekten, Michael bu müthiş bir haber. Bir rüya gerçekleşiyor."

(*) İtalyancada "Verilen her söz bir taahhüttür, öyle değil mi?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum. Ama komisyonla bazı sorunlar olduğunu işitmiştim."

"Kaynakların oldukça iyi. Komisyon benim kalmamı istedi. Buna karşı çıktım, ama onların kararları her zaman bağlayıcıdır. Hem onlara hem de sana danışmanlık yapacağım. Tabii bu düzenlemenin en sıkı güvenlik önlemleri altında yürütüleceğini belirtmeye gerek yok. Senin *capo* olarak atayacağın herkes komisyon tarafından aklanmalı ve sana bu aklama işini en başta benimle başlayarak yapmanı tavsiye ederim. Sanıyorum Nobilio'yu tutmak isteyeceksin?"

"Bu konuyu düşünmem lazım." Richie İki Silah, Clemenza'nın eski rejiminin sorumluluğunu üstlenmişti. Geraci'nin Richie hakkında bildiği her şey iyiydi – mesela New York ailelerinin bugün sahip oldukları tekeli bir araya toplamak için büyük bir çaba harcamıştı ve Fort Lauderdale'de büyük bir yaptırımı vardı – ama doğruyu söylemek gerekirse pek zeki değildi. Her şeyin dengeye oturuşunun tek sebebi buydu. "Sanıyorum beni seçtiğini öğrenince, Richie oldukça gücenecek."

"Eğer onu ezip geçersen, bu durumdakinden daha fazla güceneceğini düşünmüyor musun?"

"Onu ezmekten bahsetmiyorum. Sadece onun bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyorum."

"Eminim ki bu durum onun açısından büyük bir sürpriz olmayacak."

"Onunla konuştun mu?"

Michael kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ama yine de sorun olmaz. Eğer olumsuz bir şeyler yaşanırsa, onunla konuşabilirim."

"Eminim ki her şey yolunda gidecek." O ve Richie, söylentiler hakkında konuşmuşlardı. Richie Geraci'yi yeni Don olarak görmekten büyük bir mutluluk duyacağını belirtmiş ve komisyonu bunu onaylamaya zorlayacağını söylemişti. Büyük olasılıkla doğruyu söylüyordu. "Richie iyi bir insana benziyor."

"Senin *yönetimin* üzerine herhangi bir öneri getirme cüretini göstermeyeceğim. Sadece herkesten önce benimle konuş."

"Öyle yapacağım."

"Sana sınırlı sayıda tavsiyeler vereceğim, fakat *consigliere* gibi hizmet etmeyeceğim. Benim yaşamak istediğim başka tür-

de bir hayatım var. Geçmişimin o hayatı etkilemesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Her ne kadar tümüyle anlamasa da, böyle söylemişti. "Yapacağım seçimi sana açıklayabilir miyim?"

"Sana kalmış."

Geraci, "Eğer senin açından sorun değilse," dedi, "Tom Hagen'i *consigliere*'im olarak görevlendirmek istiyorum."

Michael, "Ne yazık ki," dedi, "bunu kabul etmek benim açımdan mümkün değil. Erkek kardeşim Tom, avukatım olarak benimle birlikte çalışmaya devam edecek."

Diğer bir iyiye işaret. Eğer Geraci gerçekten öldürülecek olsaydı, Michael bu talebine evet derdi.

"Şansımı denemek istemiştim. Sen hep erişebileceğin en iyi adamları istersin zaten."

Michael, "Benden hoşlanmıyorsun," dedi. "Öyle değil mi Fausto?"

Geraci hızlı bir şekilde düşünerek, bu noktada yalan söylemenin doğruyu dile getirmekten çok daha tehlikeli olacağına karar verdi. "Bu doğru. Hoşlanmıyorum. Saygısızlık olarak algılama, ancak seni seven çok fazla kişi de tanımıyorum."

"Ama benden korkuyorsun."

Geraci, "Korku mantığın düşmanıdır," dedi, "ama haklısın, korkuyorum. Hem de ölümden korktuğumdan daha çok. Ne söylemeye çalıştığını biliyorum Michael. Hazırım. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum, ailenin bu organizasyonu oluşturmak için gösterdiği özverilerin farkındayım. Bu kuruma her şeyimi vereceğim. Her şeyimi."

Michael ona doğru uzandı ve sevecen bir hareketle Geraci'nin dizine vurdu.

Broadway'e gittiler.

Rocco Lampone'inn *yönetimine* ne olacağı konusunda tek bir söz dahi etmediler. Rocco iki yıl kadar önce Miami'de öldürülmüştü ve yeri hâlâ doldurulmamıştı. Nevada'da bu iş için düşünülebilecek birkaç kişi vardı – Al Neri, onun yeğeni Tommy, Figaro, dört beş farklı kişi daha ve tabii ki onların altındaki insanlar. Eğer onlar da bu paylaşımın birer parçası olsaydı, Michael bunu ona söylerdi. Özellikle Neri söz konusu olunca, Geraci şansını zorlamayacaktı. Nevada'ya lanet olsun.

Geraci çenesini ovuşturdu. "Belki de gereğinden fazla yumruk yedim," dedi, "kafam karıştı. Sen benim iş koluma artık ihtiyacın olmadığı konusunda gerçekten samimi misin? Yani

sen sadece Nevada'daki birkaç kumarhaneyi işletecek ve bunu da kariyer olarak mı adlandıracaksın?"

Michael olumlu anlamda kafasını salladı. "Güzel bir soru," dedi. "Ben aileme bu işten elimi eteğimi çekeceğime dair söz verdim ve şimdi de sözümü tutuyorum. Aslına bakılırsa, tüm bunları iki yıl önce yapmayı düşünmüştüm. Nevada'da ve Küba'daki kumarhanelerle çeşitli yerlerdeki emlakçılarımız arasında, kendi varlığını tek başına belki de bir asır boyunca koruyabilecek bir imparatorluğum vardı. Ama o günlerde komünistler Küba'yı ele geçirdi ve oradaki tüm varlığımızı kaybettik. Hemen hemen aynı günlerde karşılaştığımız çeşitli şanssızlık ve felaketler, organizasyonun bir bütün olarak yasal işlerden gelecek paraya ihtiyaç duyduğunu ve benim bu aşamada işi bırakıp elimi ayağımı çekemeyeceğimi ortaya koydu. Ancak aradan geçen iki sene ve Jimmy Shea'nın seçilmesi her şeyi değiştirdi. Küba'daki tüm yasal kumar gelirimizi kaybetmemiz korkunç bir durumdu ama artık New Jersey elimizin altındaydı. Onların valilerinin başkan seçilmesini sağladık, fakat şunun daha önemli olduğunu söyleyebilirim ki, senin Stracci Ailesi ile kurduğun anlaşmalı ortaklık bizim açımızdan çok daha kazançlıydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, Atlantic City'de kumarın yasallaştırılacağı – büyük olasılıkla bir yıl içerisinde– söylentileri ortalıklarda dolaşıyor, dolayısıyla biz de bu noktaya el atabiliriz. Bizim kıyılarımızdan yüz mil uzaktaki bir komünist ülke hayatını ne kadar idame ettirebilir ki? Eğer arada Ruslar olmasaydı, orayı henüz bizden çalınırken adamların ellerinden çekip alırdık, fakat Küba ile diğer tüm komünist ülkeler arasındaki fark, onların dünyadaki en zengin ülkeye tadını çıkartabilecek derecede yakın olması, ki öyle de yapıyorlar. Ben iki, ya da en fazla üç yıl içerisinde, orada tekrar iş yapacağımızdan eminim. Shea hükümetinden, mal varlıklarının daha önceki sahiplerine geri iadesi için bir yasa çıkartacakları hususunda aldığım çeşitli garantiler var. Benim asıl parmak basmak istediğim nokta şu, eğer bankada yeterli miktarda kaynağımız olmazsa, Louie Russo'nun adamlarının bizi ezmelerini engelleyemez ve kumarhane işletemeyiz. Henüz bu kadar güçlü bir kaynağımız yok. Hem maddi hem de personel açısından *sahip olduğumuz* şeylere gelince, bazı kaçınılmaz görünen noktalar var – yani, bir dakika geç kalmaktansa bir sene önce harekete geçmek çok daha iyidir."

Geraci, "Peki leş kargalarını kim besliyor?" diye sordu.

Corleone Ailesi'nin en büyük varlığı kendi bütçesi altında tuttuğu insan ağıydı. "Emrimiz altındaki birçok polisi ve sendika çalışanını, bazı yargıçları ve bölge savcılarını tanıyorum, ancak eminim ki yarısından da bihaberim. Ve politikacılar... söylediklerimi unut. Bildiğim her şey söylenti."

New York'taki aile işlerinin büyük çoğunluğunu Geraci yürütüyordu, bağlantılı çalıştığı kişiler ise Michael ve Hagen'di.

Michael, "Tom seninle temasta olacak," dedi. "Bir geçiş dönemi yaşanacak. İşi babamdan devraldığımda, onun ve Tom'un her şeyi bana aktarmaları altı ay almıştı."

"Eğer serbest piyasada yer alan bir liderden diğerine gereken geçişi yapmak iki ay içerisinde mümkün olabildiyse, ben tüm bunları ancak altı ayda kavrayabilirim sanıyorum."

Michael kıkırdadı.

Geraci, "Sen gerçekten de bundan sonra bizim yargıçlarımızı, polislerimizi ve diğer adamlarımızı kullanmayacak mısın?" diye sordu. "Bundan vaz mı geçiyorsun?"

"Sana böyle bir şey söyledim mi? Sadece senin yürüttüğün işten gelen gelire daha fazla ihtiyaç duymadığımı belirttim."

Geraci, "Tamam," dedi. "Anladım. Sen çekildin."

"Saf olma Fausto. Başkanın geçiş grubunda, bizdekinden daha fazla sayıda leş kargası besleyen kişi var."

Geraci, *işte, emekliye ayrıldın ama olduğun kişilik de bu*, diye düşündü. *Anladım.*

"Ya komisyondaki sandalye. Benim de bir sandalyem olacak mı, yoksa seninki mi devam edecek?"

"Şimdilik orada ben görüneceğim. Önünde sonunda senin de bir yerin olacak. Kendini düzene sok, ondan sonra komisyon durumu dikkate alıp gerekeni yapacaktır. Bu konuda herhangi bir sorun yaşanacağını zannetmiyorum."

Diğer birçok konu üzerinde daha tartıştılar. Araba parkta bir kez daha turladı ve Lexington Cadde'sine saptı – burada bir cinayetin işlenmesi çok zordu. Onu gerçekten de öldürmeyeceklerdi. Michael erkek kardeşinin ihanetinin arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ama Geraci'nin risk almaya hiç niyeti yoktu.

"Söz güvenilir kaynaklardan açılınca," dedi, "senin bir şeyi bilmeni istiyorum. Erkek kardeşini öldürmeye çalıştılar."

"Kim benim erkek kardeşimi öldürmeye çalıştı?"

"Louie Russo. Becerensurat."

"Benim erkek kardeşlerim zaten öldü."

"Ondan önce. Bunu yeni öğrendim."

"Hangi erkek kardeşim?"

Michael'ın bir an için Hagen'i *erkek kardeşim* diye adlandırması, hemen akabinde ise *Benim erkek kardeşlerim öldü* demesi Geraci'nin cesaretini kırdı. "Fredo'yu. Bu başarısız bir denemeydi ve planlayan Russo idi. O İşçi Bayramı'nı hatırlıyor musun?"

Geraci'nin hangi İşçi Bayramı'ndan bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu. Michael kafasını sallayarak onayladı.

"Pete'in çocuğunun evlilik töreninin ardından, Fredo gününü Kanada'daki bir otel odasında sonlandırdı. Başka – bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum – başka bir adamla birlikte. Onu vuracak adamların görevi, bunu sanki Fredo utancından yapmış gibi göstermekti. Sana tüm bunların birkaç şey dışında tam bir tuzak, düzmece olduğunu söyleyebilirim."

Michael'ın ifadesiz suratı ile ilgili sorun şuydu ki, ne zaman onu takınsa hemen fark ediliyordu.

Geraci, "Birincisi," dedi, "Russo'nun adamları otele gittiklerinde, Fredo çoktan çıkmıştı ama hâlâ odada birisi vardı – bir pazarlamacı; iyi bir işi, eşi ve çocukları alan bir adam – ve yatakta çırılçıplak yatmaktaydı. İkincisi, onu vuracak adamlar kapıyı açtı, pazarlamacı silahını çekti ve onlara ateş etti. Kullanılan silah seri numarası eğelenmiş bir Colt Peacemaker'dı. Bu Fredo'nun silahı olabilir, olmayabilir de, ama o yolculukta Fredo gerçekten de bir silah kaybetmişti – bunu bana Figaro söyledi – ve Fredo Colt'ları çok severdi. Her neyse, pazarlamacı bir kişiyi öldürdü, diğerini de yaraladı. Ertesi gün, birisi hemşireyi kloroform ile bayılttı, yaralı adamın boğazını kesti, ardından da bıçağı kabzasına kadar gözüne sapladı ve öylece bıraktı. Ondan sonraki gün, pazarlamacı avukatıyla olan randevusuna gitti ve işte onu o andan sonra hiç kimse görmedi. Birileri tarafından karısına yollanan kollarından ayrılmış elleri dışında."

"Don Russo'nun geride bıraktığı izleri ortadan kaldırdığını mı söylüyorsun?"

"Bunu söylüyorum, evet."

"Neden tekrar Fredo'nun peşine düşmediler?"

"Amaçları aileyi rahatsız etmekti. Sen Fredo'yu *sottocapo* olarak görevlendirmiştin ve hemen bunun ardından onun ibne olduğu konuşulmaya başlandı. Bunu ben söylemiyorum, tamam mı? Ben sadece sana bilgileri aktarıyorum."

Michael kafasını sallayarak onayladı.

Geraci, "Eğer onun kendi kendisini vurduğu izlenimini verebilselerdi," dedi, "bu her şeyin sonu olurdu. Kin olmazdı, intikam olmazdı, hiçbir şey olmazdı. Bizim organizasyonumuz yara aldı ve onlar bundan kâr sağladı. Las Vegas konusunda çıldırıyorlardı. Orayı istedikleri gibi at koşturabilecekleri bir yer olarak görüyorlardı. Fakat daha sonra... biliyorsun işte. Şu kaza. *Benim* kazam. Buna artık gerek yoktu, en azından bir süreliğine. Bunu ispatlayamam, ama şunu bil ki, erkek kardeşinin trajedisinin ardında Russo vardı. Fredo zamanının yarısını dışarıda, Los Angeles'ta geçiriyordu ve Los Angeles onun bize ihanet ettiği yer." Geraci kaşlarını kaldırıp omzunu silkti. "Los Angeles eşittir Chicago, öyle değil mi?"

Michael'ın kendi erkek kardeşinin ölüm emrini verdiği, aile bireyleri arasında bilinmeyen bir sır değildi.

Michael, "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" dedi. "Bunları nasıl öğrendin?"

Geraci, "Bir adamım var," diye yanıtladı. "FBI'dan biri."

Michael, çok etkilenmiş görünerek "FBI mı?" diye sordu. FBI –yöneticilerin *peccadillo*'ları hariç– rüşvet yenmeyen bir kurum olarak bilinirdi.

"Fredo'nun Los Angeles'ta köpeği vurduğu için yakalandığında üzerinde bulunan silah vardı ya? O da seri numarası eğelenmiş bir Colt'tu. Laboratuvarda bir tür asit kullanarak numaraları okumayı başarmışlardı. Numara Windsdor'dakinin aynısıydı. Her ikisi de Reno'daki adamımızın yaptığı nakliyeye aitti ve gerçekte olmayan insanlara satılmışlardı. Tanrı'ya şükür ki Gerald O'Malley'e satış yapılmamıştı. Ah, sadece bir şey daha."

Geraci ceketinin cebine uzanarak gizli bir silah olarak adlandırılabilecek ufak bir nesneyi çekip çıkarttı – bir çakmak; mücevher kakmalı, Milano'da üretilmiş, üzerine NOEL 1954 kelimeleri kazınmıştı. Çakmağı Michael'a fırlattı.

"Bunu tanıdın mı?"

Michael'ın suratı kızardı. Çakmağı küçük, manikürlü elinin içinde çevirdi, sonra hepsini gizleyecek şekilde avucunu kapattı. Çakmağın bir kısmı yine de dışarıda kalmıştı.

Geraci, "Pazarlamacı bunun diğer adama ait olduğunu söyledi," dedi. "Dinle Michael, bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Eğer benim Russo'nun ardına düşmemi istiyorsan, sadece söyle ve işi yapılmış bil. Her şeyimle onun peşine düşerim."

Michael dönüp pencereden dışarı baktı. Bir süre avucunda çakmak bulunan yumruğuyla hafif hafif çenesine vurdu.

Geraci blöf yapıyordu. FBI'da adamı falan yoktu. Colt'ların aynı satıcıdan çıktığını işitmişti ve bu bilginin doğru olduğunu umuyordu. Çakmağı pazarlamacının katilinden alan Russo vermişti.

Ama Geraci Russo'nun peşine düşme konusunda ciddiydi. *Yönetiminde* beş yıldır barış hâkimdi. Son birkaç yıldır, Sicilyalı *capo di tutti capi* Cesare Indelicato, Geraci'ye sadece eroin ve diğer uyuşturucuları sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda adam da ayarlıyordu. Geraci şimdi Knickerbocker Caddesi'nde enerjik bir ekibe sahipti ve bazı yasal göçmenlere Ortabatı'daki pizza salonlarında iş ayarlıyordu. Adamlar sessizce aralarında bahse tutuşuyor ve Nick Geraci adına yapabilecekleri bir iş çıkana kadar kendilerini oyalıyorlardı. Yıllardır Kenosha'da, Cleveland Heights'da ya da Youngstown'da iyi bir muhitte oturan bu tür adamlar "tatile" çıkabiliyor, kendilerinden istenen görevi yerine getirebiliyor, evlerine geri dönebiliyorlardı ve hiç kimse onlarla sekiz yüz mil ötede öldürülen gangster arasında bağlantı kurmuyordu. Eğer İki Silah Richie göründüğü kadar iyiyse, Geraci Corleone'lerin Chicago ekibini baltalayabileceğinden ve olanları New York ailelerine açıklayabileceklerinden emindi. Ve tabii ki, Geraci, Fredo'yu kendi amaçları doğrultusunda kullanıp, erkek kardeşine ihanet etmesini sağlarken işlediği kusurları kapatabiliyordu. Michael'ın dediği gibi, bunu bir an önce yapmak, Geraci'nin daha sonra gerçekleştirmenin daha iyi olup olmayacağını düşünerek telaşlanmasından çok daha iyiydi.

Michael sonunda, "Anlattıkların için teşekkürler," dedi, "ama söylediğim gibi, ben emekli oldum."

Araba durdu. Birinci Cadde'nin arkasında, Hamamböceği'nin barının önündeydiler. Geraci Michael'ın tüm bu süre boyunca gerçekten mi düşündüğünü, yoksa karşılık vermek için sonuna kadar beklemeyi mi tercih ettiğini merak etti.

Nick Geraci sol elini göğüs hizasında öne doğru uzattı, avucu yere dönüktü ve sağ elini de bu elinin tam altına, avuç içi yukarı bakacak biçimde uzattı. "*Qui sotto non ci piove.*" Bunun altında yağmura yakalanmayacaksın. "*Un giormo avrai bisogno di me.*" Bir gün bana ihtiyaç duyacaksın.

Bu eski bir deyişti. Tessio onun korunmasını güvence altına alırken bunu söylemişti ve Michael da babasından böyle bir şey işitmiş olmalıydı.

Michael, "Bunun için minnettarım Fausto," dedi.

"Lafı bile olmaz."

Michael gülümsedi. Nick Geraci'nin bedeni ürperdi.

Michael, "Seni öldüreceğimi düşündün," dedi, "öyle değil mi?"

Geraci, "Ben birilerinin beni öldürmeye çalıştığını her lanet olası dakika düşünürüm," dedi. "Alışkanlığın gücü."

"Hâlâ hayatta olmanın sebebi de büyük olasılıkla bu."

Ne demek istiyordu; bu sözleriyle o güne kadar hiç kimsenin onu öldürmeyi neden denemediğini mi, yoksa Michael'ın onu hemen orada neden öldürmediğini mi ima ediyordu? Geraci ondan konuya bir açıklama getirmesini istemeyi düşünmedi.

Geraci, "Her neyse Michael, hangi sebepten dolayı senin beni öldüreceğini düşünmeliydim ki?" dedi. "Tıpkı senin söylediğin gibi, sen emekli oldun. Yeni hayatında sana bol şans."

Michael çakmağı hâlâ avucunda tutuyordu.

Öpüşüp kucaklaştılar ve Geraci limuzinin uzaklaşmasını seyretti. Bara girdiğinde, adamları bir araya toplandı; otuz ya da kırk kişi kadardı. Nick Geraci titreyerek yukarı çıktı ve kendisini köşedeki büyük deri koltuğa bıraktı. Adamları onu takip etti. Evlilik yüzüğünü sağ elinin serçeparmağına kaydırdı ve adamları onu öpmek için sıraya girdi.

Bölüm Yirmiüç

"BAY FONTANE! Shea yönetiminde size de bir görev önerildi mi?"

Anayasa salonunun lobisi muhabirlerle doluydu. Johnny Fontane, kalabalık bir konuşmacı kürsüsünün arkasında oturuyordu, her tarafı düzinelerce sahne ve ekran yıldızıyla kuşatılmıştı. Yarın buradakilerin birçoğu sahne alacaklardı. Bir tarih yazıyorlardı. Jimmy Shea adına verilecek ve törenle başlayacak olan baloda, müzik çalma önerisinde bulunulan hiç kimse verilen görevi kabullenmemişti. Eğer Ruslar Washington'u bombalarlarsa, şov dünyasını bir yana bırakın, okul piyeslerine ve filmlere bile çıkacak sayıda kişi hayatta kalmazdı. Johnny yapay bir panikle, "İş mi?" dedi. "Ben bir salon şarkıcısıyım, dolayısıyla hiçbir zaman bir iş sahibi olmama gerek kalmadı."

Bu sözü gülüşmelere yol açtı. Dinleyenlerin, vereceği cevabın evet olabileceğini düşünmelerini istemişti. Büyükelçi ofisin yönetimini Fontane'ye vermekten bahsetmişti. Jimmy –Fontane'nin Vegas'taki yerinde, şu anda orada kürsüde bulunan Rita Duvall'ın da desteğiyle– Fontane'yi İtalya büyükelçisi yapma önerisini bizzat ortaya atmıştı. Ya da bunun yerine mavi gökyüzü ve sınırsız kadın seçeneğiyle küçük tropik bir cennet nasıl olurdu? O ve Johnny oldukça içkiliydi.

Birisi, "Törenle başlatılacak baloyu organize eden ve mafyayla kuvvetli ilişkileri olduğu söylenen sizin gibi bir kişi," diye bağırdı, "Shea'nın başkanlığı hakkında ne düşünüyor?"

Johhny buna inanamadı. Bu lanet olası şey ne zaman sonlanacaktı?

Soruyu soran kaz kafalı New York gazetesindendi. Johnny bir keresinde bu adama yumruk atmıştı. Mahkeme dışında yaptıkları anlaşma, ona on bin dolara patlamış, ama verdiği her kuruşa değmişti.

Bobby Chadwick – seçilen başkanın kayınbiraderi – mik-

rofonuna doğru eğildi. "Johnny Fontane *gibi* birisi mi? Eğer Uranüs'ten gelen bir muhabirseniz ve bizim alışkanlıklarımıza yabancıysanız lütfen beni mazur görün, ancak burada, dünyada, Johnny Fontane gibi birisinin daha bulunmadığını söylemek çok daha mantıklı olur."

Onun sözleri de gülüşmelere yol açtı, fakat kahkahalar yatıştığında diğer muhabirler cevabı duymak için hâlâ Johnny'ye bakıyorlardı. Eğer orası bir restoran ya da gece kulübü olsaydı, Johnny sadece tek kaşını kaldırır ve o salak adam da olduğu yerde donakalırdı.

Johhny, "*Olduğu söylenen* tanımlaması, her şeyi geçiştirmeye çalışan tembel muhabirler tarafından kullanılır," dedi. "İzin verin, size biraz bilgi vereyim. Bu ülkede İtalyan asıllı beş milyondan fazla Amerikalı var. Birleşik Devletler Senatosu'nun iki yıl kadar önce yayınladığı rapora göre, mafyayla doğrudan ya da dolaylı ilişkisi olan kişi sayısı en fazla dört bin. Hesaplamayı senin yerine ben yapacağım ahbap. Olasılık bin üç yüzde bir. Senin bir ayı tarafından yenme olasılığın, bundan çok daha yüksek. Yine de, senin gibi bağnazlar karşılaştıkları her soyadı sesli harfle biten adama çete mensubu olup olmadığını sorar."

"Siz çete mensubu musunuz?"

İşte, her şey yine başa dönmüştü. "Bu kadar kaba ve saçma bir soruyu yanıtlama zahmetine dahi katlanmayacağım."

Kürsünün kenarında oturan ünlü İngiliz aktör Sir Oliver Smith-Christmas "Hatalı olabilirim," dedi, "fakat Amerikan gece kulüplerinin çoğunlukla sahibi olan baylarla, orada program yapan arkadaşım Bay Fontane'yi birbirine karıştırmıyor musunuz? Bir gece kulübü şarkıcısı, gece kulüpleri dışında başka nerede sanatını icra edebilir ki?"

Johnny Fontane, "Ollie iyi bir noktaya parmak bastı," dedi. "Büyük orkestra çağı sona erdiğinde..."

Muhabir, "Merhum Vito Corleone'nin sizin vaftiz babanız olduğu doğru değil mi?" dedi.

O senin bildiğin türde bir vaftiz babası değil, seni geri zekâlı lanet olası herif. "Benim vaftiz törenimde yanımdaydı, evet. O ailemin arkadaşıydı."

Diğer bir muhabir, "Başkan seçilen Shea'nın organize suçlarla alakası var mı?" diye sordu. "Senato seçiminden iki yıl kadar önce kazanacak kişiyi belirtenlerden birisi olan Michael Corleone, dönüşümün bir üyesi olarak hizmet vermiş..."

Johnny, "Bunu neden Michael Corleone'ye sormuyorsun, ha?" dedi. "Daha da iyisi, neden Bay Corlone'nin hastanesindeki hasta çocuklara ya da hayır kurumlarının yardımda bulunduğu insanlara sormuyorsun? Bakın arkadaşlar, bu ülkemiz açısından çok heyecan verici bir an. Başkan Shea'ya yüzde yüz destek verdiğimizi ve onun arkasında olduğumuzu belirterek, sanıyorum burada bulunan herkesin hislerine tercüman olmuş olurum. Ancak isterseniz soruları balo üzerine yoğunlaştıralım, tamam mı?"

Zevzek muhabir bir kez daha bağırarak, "Siz New York'ta büyüdünüz," dedi, "ama Chicago'daki Louie Russo ve Los Angeles'taki Ignazio Pignatelli ile arkadaşsınız." Bok kafalı bu soyadı *Pinyatelli* yerine *Pig-natelli* olarak telaffuz ediyordu. "Pignatelli'nin kız kardeşinin adı, yeni çalışmaya başladığınız plak şirketinin hissedar listesinde geçiyor. Sorum şu, üyeliğinizi oradan..."

Johnny, "Oraya gelip sana karşı birkaç değişik davranış tarzı sergilememe sebep olma," dedi.

"Beni küt diye aşağı mı indireceksiniz? Bu mafya tarafından kullanılan bir tanımlama, öyle değil mi? Küt diye aşağı indirmek?"

Johnny, "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki," dedi. Aslına bakılırsa, bunun doğru olduğunu herkes bilirdi, ancak önemli olan nokta bu değildi.

Odada mırıldanmalar oldu.

Johnny, "Nasıl olur da bilebilirim?" diye tekrarladı.

Kay Corleone kocasını terk edip Nevada'ya gittikten sonra, Maine'deki birinci sınıf bir yatılı okulda kendisine öğretmenlik ayarladı. O ve çocukları, okul arazisine inşa edilmiş olan bir taş kulübede yaşıyorlardı. Michael bundan hoşlanmadı, ama Kay'in bir işe ihtiyacı vardı, maddi bakımdan değil, ama kocasıyla birlikte geçirdiği seneler boyunca ihmal ettiği kimliğini tekrar yaratabilmesi açısından bunu yapmalıydı. Sadece Tahoe Gölü'nden binlerce mil uzaktaki okullara iş başvurusunda bulundu. Michael'ın kendisini gözaltında tutmak için çok büyük bir savaş vermesini beklemiyordu. Bir gün Michael gelip, çalışacağı okulu görmeye gittiğini ve çocukların eğitimlerinin en iyi oraya gittiklerinde karşılanacağını düşündüğünü belirtmesi Kay'i çok şaşırttı. Çocukları boşanma aşamasında maşa gibi

kullandığını ve kendi hislerini onlarınkinden çok daha önde tuttuğunu yeni fark ettiğini de sözlerine ekledi. Kay buna inanmak istedi. Ona, eğer kalbine o soğuk mantığına verdiğinden daha büyük bir önem verseydi, kendisini bu kadar zor bir durumda bulma olasılığının da bir o kadar düşük olacağını söyleme güdüsünü engelledi.

Michael, Tony ve Mary'yi o kadar sık görmüyordu. Gördüğü anlarda da, onları genelde uçağına atıyor ve çılgın aktivitelerle dolu bir hafta sonu geçirmek için hep birlikte New York'a uçuyorlardı: Buz pateni, at arabası gezintileri, filmler, hayvanat bahçesi –bu süreye sıkıştırılabilecek her şey. Çocuklar eve yorgun dönüyordu. Yedi yaşında olan ve babasına tapan Mary, aradan haftalar geçmiş olsa bile, birlikte geçirdikleri zamanla ilgili sonu gelmez hikâyeler anlatıyordu. Dokuz yaşında olan Tony ise babası hakkında çok ender konuşuyordu.

Michael Kay'e programının çok dolu olduğunu belirtip, bu sefer New York'a çocukları onun getirip getiremeyeceğini sorduğu ilk anda, Kay bunun imkânsız olduğunu söyledi. Michael ona balodan bahsettiğinde ve Kay'in de katılabileceğini sözlerine eklediğinde, kadın yine itiraz etti. Washington'a ilişkin çok kötü hatıraları vardı. Yine de Kay Michael'ın işlerini bir şekilde yoluna koyup Mary ve Tony'yi alma fırsatını yaratacağını umdu. Ve, hayır, Maine'e gidecek birkaç adam eşliğinde çocukları New York'a göndermek seçenekler arasında dahi olamazdı.

Kay, Jules Segal'ın başına gelenleri işitince birdenbire her şey değişti. Adam Nevada'da doktorluk yapıyordu. Kay oraya taşınan bir arkadaşına Segal'a gitmesini önermişti. Daha sonra bu kişiden adamın bir yıl kadar önce öldüğünü öğrenmişti – gazetelere bakılırsa yüze göze bulaştırılan bir soygunun kurbanıydı.

Dolayısıyla şimdi, balo günü, Kay Essex House'da, Central Park'ı tepeden gören bir dairede bekliyordu. Çocuklar televizyon seyrediyordu. Bir süredir evlerinde televizyonları yoktu. Onları ekran karşısına yapışmış bir halde görünce, bu konuda ne kadar doğru davrandığını fark etti. Saatine göz attı. Michael geç kalmıştı. Bazı şeyler hiçbir zaman değişmiyordu.

Sonunda, koridorda birtakım sesler işitti. Michael ve – tabii ki! – Al Neri kapıyı açıp içeri girdi.

Michael Tony'yi işaret ederek, "Neden hâlâ giyinmedi?" diye sordu. Michael'ın üzerinde smokini vardı.

Tony, "Ben senin şu aptal balona *gitmiyorum*," dedi.

Kay o kadar telaşlıydı ki, Tony'nin giysilerini çıkartıp, üzerine her gün okula giderken giyindiği mavi gömleğini ve pantolonunu geçirdiğini dahi fark etmemişti.

Mary babasını kucaklamak için yataktan aşağı fırladı. "Ben gidiyorum!" diye bağırdı. "Bu halimle güzel bir prensese benzemiyor muyum? Çünkü balolara insanların gitme nedenleri budur."

"Gerçekten de öyle görünüyorsun tatlım. Gerçekten de öyle. Haydi Tony. Gidiyorsun. Çok hoşuna gidecek."

Kay Tony'ye elbisesini tekrar giyinmesini söyledi. Çocuk giyeceklerini kaptı ve homurdanarak banyoya doğru ilerledi. Neri koltuğa oturdu, görünüşe bakılırsa televizyonda devam eden çizgi filmi seyretmekten hoşnuttu. Mary olduğu yerde hızla dönerek elbisesini gösterdi. Kay ona gidip televizyondaki çizgi filmi seyretmeye devam etmesini, babasıyla konuşması gereken bir şeylerin olduğunu söyledi. Ardından Michael'ı bitişikteki yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

"Yaptım Kay. Emekli oldum -- yani, babamdan miras kalan tüm tehlikeli işlerden elimi ayağımı çektim. Tüm iş ortaklıklarımı yasal yollara oturtacağım üzerine sana söz vermiştim, ve yaptım."

Kay kaşlarını çattı. "Bu sözü *on yıl önce* vermiştin." Bunun Kay'in kendisine dönmesini sağlamak amacıyla Michael'ın başvurduğu başarısız bir deneme olduğunu düşündü. Yine de, en azından çocukların iyiliği için Michael'ın doğru söylediğini umdu. Eğer vazgeçmezse er ya da geç, ya öldürülecek ya da hapse girecekti. Ve Kay böyle bir şeyin Tony ve Mary'yi ne şekilde etkileyeceğini düşünmekten nefret ediyordu. "Yine de senin adına sevindim Michael. Gerçekten sevindim."

"Çok iyi görünüyorsun Kay. Maine, öğretmenlik, gerçekten de sana yaramış."

"Michael, sana bir şey sormam lazım. Bana doğruyu söylemeni istiyorum."

Çok kısa süre içerisinde, Michael'm yüzü ifadesiz bir maskenin arkasına gömüldü.

"Jules Segal'i öldürttün mü?"

"Hayır."

Hiç tereddüt yoktu. Sadece *hayır*. Bu, eğer cevap *evet* ise, bir yalancının takınacağı tavrın ta kendisi değil miydi?

Kay, "Sana inanamıyorum," dedi.

"Sana uzun süre önce bana işimle ilgili soru sormamanı söylemiştim Kay."

"Bu senin işin değil, bu *bizim* işimiz. Dr. Segal'i benim yüzümden öldürttün, öyle değil mi? Sırf şu..."

"Sakın söyleme." En azından yüzünde bir ifade vardı şimdi. "Bunu duymak istemiyorum."

"Kürtaj yüzünden. Beni tekrar mı tokatlayacaksın?" Tıpkı bunu ona söylediği zaman yaptığı gibi: Evliliklerini bitiren, yine gitmek üzere olduğu Washington'da ama başka bir otelde atılan tokat gibi.

Michael, "Hayır Kay," dedi. "Atmayacağım."

"Çünkü eğer ölmesine neden olan soygun senin işinse..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Şunu bilmelisin ki o böyle bir şey yapmadı."

"Kay, kes artık. Her ikimiz de biliyoruz ki sen – bu olduğunda, senin gittiğin doktor oydu. O bizim hastanemiz Kay."

"Öyleyse kayıtlara girerek benim düşük yaptığımı görmen o kadar zor bir şey olmamalı."

"Ah, tabii. Las Vegas'a düşük yapmaya gittin ve nasıl olduysa ameliyatına giren doktor, Fredo'nun her seferinde başını belaya soktuğunda kürtajlarını yaptığı adamın..."

Kay midesini sanki bir çift güçlü el kavramış, burkuyor gibi hissetti. "Ah, tanrım, Michael. *Biliyordum.* Sen sadece... Çok *kızgındım. Korkmuştum.* Başına gelebilecekleri düşünerek o korkuyla yaşamak rezalet bir şey, ama senden daha çok korktuğum başka bir şey olmadığını anlamıştım..."

"Ben mi? Ben bu aileyi, *bizim* ailemizi, herkese ve her şeye karşı korudum."

"Michael, biz bizimkini kırmadan çok önce sen başka türde bir aileyle evlenmiştin. Senin ilk karın bile aslına bakılırsa ikinci eşindi. Ben de üçüncüydüm."

"Sana hiçbir şey olamazdı. Ya da çocuklarımıza. Hiçbir şey de olmayacak."

"Haydi, yapma Michael. Nevada'daki evimiz saldırıya uğradı, tıpkı savaş hattındaki bir hedef gibi. *Apollonia*'ya da başına hiçbir şey gelmeyeceği yönünde söz vermiş miydin? Sanıyorum bu güne kadar binlerce parçaya ayrılmadığımız için şükretmeliyiz."

"Kay..."

"Ve, *hiçbir şey de olmayacak,* demekle neyi kastediyorsun? Meşru işlerle uğraşan bir işadamı olarak ne tür bir *koru-*

ma sağlama gücün var ki? *Meşru işadamı.* Göreceğiz. Seninle ilgili her şeyin değiştiğine inanmamı gerçekten bekliyor musun, ya da *bir gün* değişeceğine? Kendini *yasal* olarak adlandırman, yaptıklarını değiştirmez."

Michael ceketinin cebine uzanırken, gözlerini Kay'den ayırmadı. Korkunç bir an için, Kay Michael'ın bir tabanca ya da bıçak çekeceğini düşündü. Michael bir sigara çekip aldı ve yaktı.

"Bitti mi?" dedi.

"*Anlamıyorsun.* Ben senin *gibi* değilim Michael. Ben bizim... bizim oğlumuzu hiçbir zaman öldüremem. Las Vegas'a sanat müzesini düzenleyen bir yönetmene yardımcı olmak için gittim ve oraya vardığımda düşük yaptım. Bu olduktan sonra, senden *iki hafta* boyunca tek bir haber dahi alamadım. *İki hafta.* Hiçbir kadın böyle bir süreci tek başına geçirmemeli. Seni terk etmeye karar verdim. Başka sebeplerim de vardı, bundan çok daha önemli nedenler, üzerinde konuştuğumuz nedenler, ama bu son damla oldu. Hiçbir zaman benden boşanmayacağını biliyordum. Bu yüzden sana çocuğu aldırdığımı söyledim. Seni incitmek istedim ve bunu başarmak için de sana yalan söyledim. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum ve gördüm. Ne yapacağını görmek istiyordum ve sen bana vurdun."

Michael kafasını öne eğdi ve belli belirsiz bir tarzda kafasını sallayarak onayladı.

"Jules Segal benim sürekli gittiğim doktorumdu Michael. Senin kim olduğunu en az Las Vegas'taki herkes kadar iyi bilen bir adamın, özellikle de onun, bir – senin konumundaki bir adamın karısına kürtaj yapabileceğine gerçekten de inandın mı? Segal... bilemiyorum... senin onayın olmadan bir sigara dahi yakmazdı. En garip rüyalarımda, en uç noktadaki kâbuslarımda bile senin adamlarını yollayarak..."

Michael, "Gitmemiz lazım," dedi. "Ben gidiyorum." Arkasına döndü ve diğer odaya geçti. "Haydi bakalım Mary, Tony. Kim uçak gezintisine çıkmak ister?"

Mary, ben isterim, ben isterim diye bağırdı, Tony ise hiç ses çıkartmadı, ama birkaç dakika içerisinde her iki çocuğu da onu yanaklarından öpüp hoşça kal demişlerdi. Hiç kimse televizyonu kapatmadı.

Kay Corleone –cinayetin suç ortağı– kendisini yatağa bıraktı.

Kendisinden başka suçlayacağı hiç kimse yoktu. Michael bir katildi. Kay buna rağmen değil, bu yüzden – Michael'ın sa-

vaşta yaptıklarını anlatmasının ardından - ona âşık olmuştu. Michael'ın restorandaki o iki adamı da öldürdüğünü tüm kalbiyle biliyordu. Her ne kadar bilmiyormuş gibi görünse de, diğer birçok cinayetten de haberdardı. Onunla evlenmiş ve günah çıkartabilmek, bir katili sevdiği halde kendisiyle barışık yaşamak amacıyla din –boşanmayı kabul eden bir dinden bunu yasaklayan dine– değiştirmişti. Sonunda Tom Hagen'i ikna ettiğinde, ondan Tahoe Gölü'ndeki evin yakılıp buldozerle yerle bir edilmesinin sebebinin, FBI'ın eve dinleme cihazları yerleştirmesi olduğunu öğrenmişti, böyle bir şeyin olabileceğini daha önce düşünmüştü aslında ve bu durum onun artık sabrını taşırmıştı. Ama hayır. Kay vazgeçmedi. Evi tekrar inşa etti. Makineli tüfekleri olan adamlar ateş açtıklarında ve neredeyse çocuklarını öldürmenin eşiğine geldiklerinde Kay evden ayrıldı ama Michael'ı terk etmedi. Ta ki bebeğini kaybettiğinde onu yalnız bırakana, ona vurana ve kendi erkek kardeşini öldürene kadar. Bundan sonra, Kay gerçekten masum olan bir kişinin yıllar önce yapması gereken tavrı sergiledi.

Televizyonda hava durumu başladı. Altyazılarda geçen en büyük haber ise, tabii ki yeni başkanın yeminiydi. Kay kafasını kaldırıp baktı. Kalabalık arasında, Tom ve Theresa Hagen'i gördü. Kafasını tekrar arkaya doğru yasladı, çok yalnızdı, uykuya dalana kadar ağladı.

Bölüm Yirmidört

FRANCESCA VAN ARSDALE, şişkin göğüslerini zorlukla kapatan pembe bir balo elbisesi giymişti. Ayrıca Superman pijaması da elindeydi. İkinci çocuğuna altı aylık hamileydi ve ilk oğlunun (iki yaşındaki William Brewster Van Arsdale IV, aralarında onu Sonny adıyla çağırıyorlardı) ardından Capitol Hill'deki apartman katında, yığılı kutulardan oluşan labirentler arasında koşturup duruyordu. Sonny, kafasındaki Francesca'nın erkek kardeşi Frankie'nin Noel hediyesi olan altın Notre Dame futbol kaskı dışında, çırılçıplaktı. Francesca Billy'nin Dual-Ghia'sının sesini işitti ve mutfak penceresinden dışarı baktı. Billy'nin komik denebilecek kadar pahalı arabasından inen kadını görünce, Francesca'nın kalbi yerinden fırladı.

Pijamalar elinden düştü. Bu bebek bakıcısıydı. *Oydu*. O Kadın.

Francesca mutfak tezgâhına dayandı. Ama hayır. O değildi. İkinci bakışta, bebek bakıcısının on beş yaşlarında olduğunu ve Billy'nin kendisini aldattığı o kadına – Shea ekibi adına çalışan diğer bir Florida'lı üye - benzemediğini fark etti. Kadın Francesca'nın tam aksine, ince yapılı güzel bir sarışındı.

Billy kapıyı açarak, "Hazır mısın Francie?" diye seslendi.

Sonny büyük bir coşkuyla babasına doğru koştu, tam kasıklarına dikkatsiz ve acımasız bir kafa attı. Billy inleyip sandalyeye çökerken, Francesca pijamaları ve ardından da Sonny'yi yerden topladı, ardından da kıza – Billy'nin Harward Hukuk Fakültesi'nden tanıdığı birinin kız kardeşiydi - inanılmaz derecede ağır emirler verdi.

Billy arabanın kapısını açık tutarken, "Harika görünüyorsun," dedi. "Muhteşemsin."

Francesca, büyük pembe bir inek gibi göründüğünden emindi. Alçak koltuklu arabaya büyük bir ciddiyetle binerken zorlandı. İçeri yerleştiğinde, Billy öne doğru eğildi ve ona ilk başlarda basit gibi görünen, ancak bir süre sonra ihtiras yüklü bir hale gelen kocaman bir öpücük kondurdu. Öpüşme sona erdiğinde, Francesca'ya teşekkür etti. Ona teşekkür etti!

Haftalardır durum böyleydi. *Francesca'nın annesi* ona olanları unutmasını söylemişti. Erkeklerin kendi *goumada*'ları olurdu. Yapılan araştırmalara göre, neden erkeklerin yüzde ellisi eşlerini aldatıyor sence, diye sordu. Çünkü diğer yüzde ellisini yalancılar oluşturuyor. Ancak arada bir, dedi, bazı kadınları öğrendiğinde şaşırmışsın gibi davran – bunu eğer çok sık yapmazsan, kocanın sana sanki kur yapıyormuş gibi davranmasını sağlamaya yetecek miktarda kıvılcım oluşturursun. Bunun tam aksine, Francesca'nın kız kardeşinin önerisi ise kocasını öldürmesi olmuştu. Ama Kathy Billy'yi hiçbir zaman sevmemişti zaten. Aynı zamanda o (Avrupa edebiyatında master yaptığı Londra'daki bir dizi erkek arkadaşa rağmen) bir anne de değildi. Anne olmak, anne olmayan herhangi bir kişinin hayal edemeyeceği kadar olayları değiştiriyordu. Francesca ne yapmalıydı, boşanacak mıydı? İki çocuğunu tek başına mı büyütecekti? O ana kadar, annesi her şeyi unutması taraftarı gibi görünüyordu. Ancak Francesca Billy'nin yeni ortaya çıkan bağımlılığına güvenmiyordu. Tüm pişmanlık kaynaklı nezaketine rağmen, kendisine şans tanındığı günden beri Francesca ile belki de sadece iki kere sevişmişti. Francesca ilk kez hamile kaldığında, Billy bu sebepten dolayı tahrik olmuş, bunu yapmayı hep istemişti.

Billy, "Ofisimi görmelisin bebeğim," dedi. Göreve başlarken yapılan konuşmanın hemen ardından, Daniel Brendan Shea –başkanın erkek kardeşi ve yeni başsavcı– ekibini toplamış ve bir toplantı yapmıştı. Bu, kampanya boyunca çalıştığından daha az sayıda çalışma saati olan Billy için pek hayra alamet değildi (yine de içinde bulunulan durumda bu saatler daha alenen işe tahsis edilebilirdi). "Küçük bir yer ama Danny'ninkiyle aynı katta."

"Onu *Danny* diye mi çağırıyorsun?" *Beni de bebek diye çağırıyorsundur?*

"Onu öyle çağırmamı istedi." Billy her zaman yaptığı gibi gururla göğüs geçirdi. Bu Francesca'nın her ne kadar bir zamanlar öyle olsa da, artık hiçbir şekilde sevimli bulmadığı türden bir tavırdı.

Francesca, "Bir başsavcı olarak" dedi. O kadına da *bebek* diyor muydu? "Seninle gurur duyuyorum."

Her şeye rağmen, bu doğruydu.

Billy, "O, Birleşik Devletler tarihindeki üçüncü genç başsavcı," dedi. "Görevini tamamlamadan önce, eğer gelmiş geç-

miş en iyisi seçilirse sakın şaşırma. İnanılmaz bir zekâ ve – bu bir iltifatmış gibi görünmüyor,ama gerçekten öyle - insafsızlık bileşkesine sahip."

Francesca, "O bana bu iş için doğru insanmış gibi geliyor."

Baloya giderlerken, yolda kısa sürelerle farklı büyükelçilikler ve otellerde verilen değişik partilere uğradılar. Sanki üzerlerinde bir büyü varmış gibi, Billy nereye gideceklerini, hizmetli park yerlerinin nerede olduğunu, evsahiplerinin isimlerini ve onları nasıl bulacaklarını biliyordu. Francesca içeri girdiğinde, tuvalete gitmesi gerektiğini hissetti – sık sık işemesi gerekiyordu; bu tıpkı mesaneye park edilmiş bir kamyona sahip olmak gibi bir histi - ve tuvaletin yerini yine her zamanki gibi şaşırdı. Buna engel olamıyordu ama o gösterişli malikânelere girdiğinde hep gözleri kamaşıyordu – özellikle de Kathy'nin bunu işittiğinde ne kadar kıskanacağını düşününce tüm bedeninde şeytani bir titreme hissetmesine yol açan *Fransız Büyükelçiliği*'nde. Ve yüzünü döndüğü her yerde, ya ünlü birileriyle karşılaşıyor ya da önemli bir insan görüyordu. Ama diğer yandan da oldukça mutsuzdu. Tanımadığı insanlar, göbeğine dokunabilme haklarının olduğunu düşünerek sürekli onu kaba saba hareketlerle elliyor, Billy ise onlara hiçbir zaman o pis ellerini kendilerine saklamalarını söylemiyordu. Çektiği sırt ağrısı Francesca'yı öldürüyordu. Ayrıca neredeyse evliliği boyunca olduğu gibi, kendisini yetersiz ve oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Hamilelik bir yana –ki bu hiçbir zaman bir yanda kalmıyordu; bu bebek tam bir dev olacaktı– hiç kimse ona benzemiyordu (İtalyan büyükelçiliği uğrak yerleri arasında değildi). Kadınlar ya uzun boylu, hırçın, gösterişli, saçları iyice kabartılmış ve spreyle bir güzel sabitlenmişti (diğer bir deyişle tıpkı şu diğer kadın gibi), ya da *Washington eşlerindendiler*. Büyük incileri olan şık, orta yaşlı kadınlar, bunlar bir şekilde hem rahat hem de hayat doluydular.

Yine de, gittikleri her partide, tuvalete yaptığı ziyaretler dışında, Billy sürekli onun yanındaydı. Onun, kendisini karısına vermek için içgüdülerini bastırışını ve etrafındakilerle ilgilenişini izlemek çok acı verici, diğer yandan Francesca'nın ona yapması gerekenleri yapmasını söylemeye çalışması ise çok daha acıydı.

Sonunda Anayasa Salonu'na geldiler ve tam merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı ki, Francesca birdenbire yabancı bir se-

sin kendisini çağırdığını işitti. Arkasına döndü ama sesin nereden geldiğini anlayamadı.

"Biyi-Çocuk! Biyi-Çocuk!"

Francesca'nın kalbi hızla atmaya başladı. Bunlar Mary Corleone ve Mike Amca'ydı. Onları evlilik töreninden bu yana, üç yıldan uzun süredir görmemişti. Amcası sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Mary'yi kucağına almak için yere eğildi, ama sonra bunu yapmamasının daha iyi olacağı kanaatine vardı. Francesca "Seni çok zor tanıdım," dedi. "Kocaman olmuşsun."

Mary, Francesca'nın göbeğine elini sürterek, "Sen de öyle," dedi. Mary onun kuzeniydi. Gönlünün istediği kadar göbeğine dokunabilirdi. "İkimiz de aynı renk elbise giymişiz. Burada bebek var, öyle değil mi? Ben akıllıyım. Yedi yaşıma bastım."

Mike Amca da göbeğine dokunup dokunamayacağını sordu.

Francesca, "Tabii ki," dedi. Mary'ye "Sen gerçekten de akıllısın," diye karşılık verdi. "Orada da bir bebek var. Büyük bir bebek sanıyorum."

Bebek tekme attığında ve Michael zevk içerisinde irkilip geri çekildiğinde, Francesca babasının arkasında dikilen kuzeni Tony'yi fark etti. Onu da kucaklamak için yere eğildi. Tony gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Arkalarında, koruma olması muhtemel, uzun paltolu bir adam da vardı.

Mary, "Erkek kardeşim çok fazla konuşmaz," dedi. "Ama özürlü değildir. Şarkı söylerken her şeyi kolayca dile getirir. Baloda şarkı söyleyecekler, bunu biliyor muydun?"

Tony mükemmel bir ifadeyle, "*Özürlü* olan sensin," dedi.

Francesca, "Sizi burada göreceğimi tahmin ediyordum," dedi. "Ne zaman geldiniz?"

Michael saatine baktı. "On beş dakika önce."

Francesca, "Uzun kalacak mısınız?" diye sordu. "Tam anlamıyla yerleşebildiğimiz söylenemez, ancak evimizi görmeye gelmenizden büyük memnuniyet duyarım."

Billy ve Michael birbirlerine baktı; ardından Billy kafasını çevirdi. Birbirlerini en son düğünde görmüşlerdi ve Billy o gün de ona karşı çok garip davranmıştı. Francesca, bu tavrın ailesinin geçmişinin onun siyasi geleceğini nasıl etkileyebileceğiyle ilgili olduğunu biliyordu. Her evlilikte tabu halini almış konular vardır diye düşündü, ve işte bu da gerçekten onların tek tabusuydu. Şanslıydılar.

Michael, "Sadece bu gece için geldik," dedi. "Belki şehre bir sonraki gelişimde. Geçiş ekibinin çalışmaları sonlandı, ancak yine de sık sık işbaşında olmam gerekiyor."

Billy elini korumaya uzattı. "Billy Van Arsdale."

Al Neri, "Daha önce tanışmıştık," dedi. Bundan başka hiçbir şey söylemedi.

Francesca "Haydi ama Mike Amca," dedi. "Evde hazırlanmış bir kahvaltıya ayıracak zamanının olmadığından emin misin?"

Mary, "Evet, emin misin?" dedi. "Annem hep kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu söyler."

Tony, "Senin kahvaltıda yediğin tek şey peynirdir," dedi.

Mary, "Bu bir *şarkıdan* alıntı," diye alay etti. "Ben her şeyi yerim. *Lütfen* babacığım. Gidemez miyiz?"

Marguerite Duvall, kırmızı iç çamaşırı giymiş on kadın ve vücutlarına sımsıkı yapışan giysiler içerisindeki yakışıklı on genç adam eşliğinde sahneye çıktı. Rita, şerifin en iyi arkadaşı Fransız Madam'ı canlandırdı. Bu küçük bir roldü, ancak bu numara onun Tony Ödülü'ne aday gösterilmesini sağladı (bu ve onun şimdi başkan olan adamla yattığı söylentileri).

Johnny Fontane, yanından boydan boya mor bir şerit geçirilmiş beyaz bir pantolon ve Milano'daki en iyi tasarımcı tarafından o geceye özel hazırlanan iki parçalı uzun kuyruklu bir smokin ceketi giymiş, kenarda dikiliyordu. Dışardan burbona benzeyen, ama aslında buzlu bardağa konulmuş çay ve bal karışımı bir sıvı yudumluyordu.

Kafasını büyük bir hayranlıkla sallayarak, "Sevgili ve becerikli Bayan Her Şeyi Başaran Duvall," dedi. Sıra onda ve Dotty'deydi. "Onun da Becerensurat'ı becermekte olduğunu işittim."

Johnny onu hem Jimmy Shea, hem de Louie Russo ile tanıştırdı. Ama Fontane, hiç kimsenin onayını almaksızın Rita'yı baloya kendisi davet etmişti. Büyükelçi bazı önerilerde bulunmuş ama Johnny onu dikkate dahi almamıştı. Rita orada bulunan en büyük yıldız olmayabilirdi fakat, Tanrı aşkına, Tony Ödülü'ne aday gösterilmişti. Fontane açısından, o bir iyi şans büyüsüydü. Hal Mitchell onunla – ki o sırada sadece gösteriye çıkan şaşkın bir Fransız kızdı - *Fontane Blue*'nun ilk bölümünden önceki gece üçlü grup seks oluşturmaya çabalarken tanışmıştı. O günden bu yana, Johnny Fontane'nin hayatı çoğunluk-

la cumartesi gecelerine odaklanmıştı. Hatta işler Annie McGowan ile rayında giderken bile, Rita ve Altın Küre sahibi biriyle birlikte şu çekimler için Acapulco'da bir hafta geçirmişti, her şey yolundaydı.

Şu sahte ev şimdi alevler arasında kalmıştı. İzleyenler eğleniyor gibi görünüyordu.

Fratello, başkanı ima ederek, "Ona bak," dedi. Ön tarafta, karısının elini tutmuş, sıkı bacaklı, taklit fahişelere sevinçle parlayan bir yüzle bakıyordu. "Bu gece, özgür dünya liderinin güzel kadınlardan anladığını bilerek çok daha rahat uyuyacağım," dedi.

Johnny, "Evet, gerçekten de insanı çok rahatlatıyor," diye onayladı.

Buzz, taklidi mümkün olmayan öfke ve şehvet dolu sesler çıkarttı. "Hangi rahatlamadan bahsediyoruz?" diye sorunca Johnny kahkahalara boğuldu.

Johnny, "İzin ver sana bir şey sorayım Buzz," dedi. "Sen bir *piasanto*'sun. Benim şarkı söylediğim hemen her yerde sen de sahne alıyorsun. Benimle aynı insanları tanıyorsun. Neden şu mafya saçmalığı hakkında *sana* soru sormuyorlar?"

"Sen şu ***kirli Gine*** tanımını biliyor musun? Odayı henüz terk eden bir İtalyan centilmeni."

"Ben ciddiyim."

Buzz, "Ben de komiğim," dedi. "Kim şimdiye kadar komik bir gangster olabileceğini duymuştur ki?"

"Sana bir haberim var dostum. Sen o kadar da komik değilsin."

"Ben de seni seviyorum İtalyan salağı."

Onunla bu şekilde konuşabilecek pek fazla kişi yoktu, ama Buzz farklıydı.

"Haydi ama. Kumarhanenin bir kısmı senin Johnny. Ukala adamların dışında başka kimlerin kumarhanesi olabilir ki?"

"Birçok insanın, ve sen de bunu biliyorsun."

Buzz, "Ben biliyorum ama insanların bakınca gördükleri bu değil," dedi. "Bak, bunu ben de duydum. Dün şu muhabire söylediğini, haklıydın."

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Konuşmaya başladığımız dakikadan bu yana, eminim ki benim bir yılda sattığımdan çok daha fazla sayıda plağın satılmıştır. Serçeparmağını şöyle bir kımıldat, hayattaki herhangi bir piliç seni evine kadar takip edecektir. *Ve* sen bir film yıldı-

zısın. Eğer tüm bunlar yeterli değilse, orada yeni başkan seçilen ve kadın peşinde koşan ortağın da var, ayrıca sana da bazı yönlerden borçlu. Sen dünyanın tepesine çıktığında benim İtalyan dostum, küçük insanlar geceleri evlerinde oturur, seni nasıl yıkacaklarını hayal ederler. Unut bunu. Sen daha uzun süre yaşayacaksın."

Jimmy Shea, tüm ülkeye ilham veren ve oyların büyük çoğunluğunu toplayan bir vizyon adamıydı. Onu *hiç kimse seçtirmemişti*. Johnny ona yardımcı olmak için sıkı çalışmıştı, ancak bunu yapan daha birçok kişi vardı. Yine de Jimmy'nin kazandığı için gurur duyuyordu ve başkanın en iyi arkadaşlarından biri olmaya ilişkin büyük beklentileri vardı. Las Vegas'taki malikânesini çoktan tadilata almış, ana binayı genişletmiş ve misafirlerle "gizli servis" için çeşitli bungalovlar yaptırmıştı. Artık bahçede ikinci bir havuz, hatta bir de helikopter pisti vardı. Jimmy, buranın onun batı tarzı Beyaz Saray'ı olacağını söylemişti.

Şimdi sıra büyük sona gelmişti. Sahne sahte dumanla doluydu ve Rita elbisesini çekip çıkarttı. Üzerinde vücuduna yapışan bir giysi vardı. Salonda, arkalardaki düşük bedelli yerde oturanlar onun çırılçıplak kaldığına yemin edebilirlerdi, ancak Johnny Fontane'nin dikildiği yerden bunun Rita'nın kötü bir kopyası olduğu görülebiliyordu.

"Bana neden mafyada olup olmadığımı sormamalarının diğer nedeninin ne olduğunu biliyor musun?"

"Neymiş o?" Johnny sahneye çıkmaya hazırlanarak geri geri gidiyordu.

"Çünkü öyle değilim."

"Bu ne demek oluyor?"

Buzz kafasını eğdi. "Eğer canını sıktıysam kusura bakma. Dizlerinin üzerine çöktü, Johnny Fontane'nin sağ elini kavradı ve Annie McGowan'ın kısa evlilikleri sırasında ona verdiği mühür yüzüğü öptü. "Affet beni Baba."

Billy Van Arsdale, Francesca Corleone'ye ailesinin mafyayla alakasının olup olmadığını sadece bir kez sormuştu. Bu Florida Üniversitesi'nden mezun olmadan bir gün önceydi. Billy'nin ailesi onları valinin kulübüne akşam yemeğine götürmüşlerdi, orada gürültülü ve içkili bir tartışma yaşamış, kulüpten ayrı ayrı çıkmışlardı. Francesca havayı yumuşatmayı umarak, "Aileni sevdim," demişti. Söyledikleri yanlış anlaşılmıştı.

Billy, "En azından," diye karşılık vermişti, "mafyayla alakaları yok."

Francesca, "Bu bir şaka mı?" diye sormuştu.

"Bilmiyorum." Billy sanki tanıştıkları günden bu yana sormayı beklemiş ve sonunda bir fırsat yakalamış gibi birdenbire atılmıştı. "Ailen mafyada mı?"

"Sen böyle olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Tüm İtalyanların mafya üyesi olduğunu düşünüyorsun? Bizim pizza yediğimizi, domates sıktığımızı ve..."

Billy, "Tüm İtalyanların değil," dedi. "Ben sadece ailendeki erkekleri soruyorum."

"Tabii ki değiller." Francesca peçetesini fırlatmıştı. Ayağa kalkmış, Billy'nin suratına bir tokat atmış ve büyük bir hızla oradan ayrılmıştı.

Francesca, ailesinin eskiden mafyayla ilişkisi olduğunu biliyordu – Kathy onu buna inandırmıştı – ama Francesca bilerek yalan söylememişti. Onun işittiği tek şey kendi huzursuzluğu, korkusuydu. Billy'nin sorusunun *arkasına* gizlenen huzursuzluk: Billy'nin onunla birlikte olmasının tek sebebinin, onu egzotik buluyor olması korkusu. Billy hep yeni ve farklı bir şeyler arardı: Yabancı filmler, en son çıkan plaklar, Fransız kasabasındaki bir kafede asılı şiirler, Tallahassee'deki zenci mahallesi. Bir keresinde, sırf o timsahlarla dövüşmeyi öğrenebilsin diye, altı saatlik bir yolculuğun ardından Seminole Arazisi'ne gitmişlerdi. Birkaç haftada bir, sanki yeni bir hobiye merak salmış gibi görünüyordu. Yaptırdığı her saç kesimi, bir öncekinden biraz daha farklıydı.

Kathy, *Billy'nin buraya sırf gerçek bir mafya Noel'i yaşamak için geldiğini göremiyor musun?*, diye sormuştu.

Francesca büyük bir hızla o sıcak gecede olanların üzerinden tekrar geçti, ağlamamaya yeminliydi. Bitmişti. Pekâlâ. İyi. Billy onun ilk aşkıydı, öyleyse ne olmuştu ki? Sonuncusu olmayacağı kesindi. Sonbaharda Harvard Hukuk Fakültesi'ne gidecekti ve Francesca da burada kalacaktı. Nasılsa ilişkinin bu şekilde yürümesi de büyük olasılıkla imkânsızdı. Ayrıca Billy kaba birisiydi. Ona vurduğunda kendisini çok iyi hissetmişti. Attığı tokat, çıkarttığı yüksek bir sesten dolayı etraftakilerin bir kızdan bekleyeceklerinden çok daha etkili olmuştu. Eli hâlâ sızlıyordu. Erkek kardeşi Frankie'ye, yıllar boyunca ona o kadar büyük bir bela olduğu ve ona becerilerini geliştirme fırsatı tanıdığı için teşekkür etmeliydi.

Billy'nin açılış geceleri verilen partilere garip bir şekilde kolayca grip çıkma becerisi, o gece Tallahassee'de de işe yaramıştı. Francesca'nın gidilecek yer hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Yoldan aşağı koşmuş, kendisine tamamen yabancı bir muhite girmişti. Tam kaybolmuş olabileceğini aklından geçiriyordu ki, yanına yaklaşan bir arabanın yavaşladığını işitti. İşte, Thunderbird'üyle Billy gelmişti. O nereye gidileceğini biliyordu.

"*Vay be*, nasıl bir tokattı!" Büyük, hasar görmemiş dişlerinin arasından gülüyordu. Francesca insanı devirebilecek nitelikte bir kızdı, ayrıca egzotik ve yeniydi. "Seni seviyorum boksör."

Francesca, "*Senin* ailen nasıl bu kadar zengin olabildi?" diye sormuştu. "Her büyük servetin ardında, muhakkak bir suç unsuru vardır." Bunu Kathy'nin okuduğu, Fransız yazarlardan birinin yazdığı bir kitapta okumuştu. Belki de Balzac'tı.

Billy, "Eminim altında birkaç şey vardır," dedi. "Bu lanet olasıcalar her şeyi yapmaya muktedirdir."

Bu lanet olasıcalar diye bahsettiği kişiler babası ve büyükbabasıydı. Ailesi hakkında böyle konuşan birisini işitmek çok tuhaftı.

Francesca arabaya binmişti.

O gece barışmışlardı, ancak akşamüzeri yaşananlar aralarındaki romantizme olumsuz etki yapmıştı.

Uzaktan uzağa yaşanan romantizm, gençler arasında melodram yaratabilecek güçteydi. Onlarca sayfa süren uzun mektuplar, gizlice araya sokulan şüpheler ve gözyaşı dolu telefon görüşmeleri – en azından Francesca açısından durum böyleydi. Billy Harvard'da çok meşgul olduğunu, ona mektup yazıp telefonla konuşmak bir yana, yemek yemeye ve uyumaya bile fırsat bulamadığını belirtmişti. Ardından Francesca'ya bir kart attı, üzerindeki yazı *daktilodan* çıkmaydı. New York'taki bir firmada staj ayarladığını, o yaz Florida'ya geri dönmeyeceğini yazmıştı. Francesca oda arkadaşından arabasını ödünç almış ve Cambridge'e gitmek için tüm bir gece boyunca araba kullanmıştı. Böylece yaşanan karmaşayı kendi açısından çözüme ulaştıracaktı. Doğal olarak, oraya vardığında Billy ile sevişmişlerdi. Francesca eve kafası eskisinden daha karışık bir halde dönmüştü. Ayrıca da hamileydi.

Billy ondan kürtaj yaptırmasını istemişti.

Ardından ona Palın Beach'te bir doktor dahi ayarlamıştı.

Francesca bunun düşüncesine dahi katlanamıyordu. Ama onun da bu bebeği istemediği açıktı. Billy ile evlenmesi – oğlan

ona böyle bir şey teklif etmemişti, hatta böyle bir olasılıktan dahi bahsetmemişti - tamamen konu dışıydı. Francesca Kathy'ye, eğer dünya üzerinde kalan tek erkek Billy olsa bile, bu yılanla – güvendiği ilk ve tek kişi - kesinlikle evlenmeyeceğini söylemişti. Gerçekleşmesi olası her şey, tam anlamıyla Francesca Corleone'nin yapmayacağı şeylerdi.

Billy paraşütle atlarken bacağını kırmıştı (diğer bir hobinin acı sonu) ve hastanedeyken birdenbire kalbini dinlemeye karar vermişti –bu Francesca açısından anlaşılamaz bir şeydi, kim bu kadar kısa sürede bu derece büyük bir değişikliğe anlam verebilirdi ki? Hastaneden taburcu edildiği gün, uçağa atlayarak onu görmeye gelmiş ve evlenme teklif etmişti.

Francesca çok sevinmişti, bunu itiraf etmeliydi.

Temmuz'da evlenirlerken Billy hâlâ koltuk değneği kullanıyordu. Francesca Billy'nin smokin paçasını sökmek zorunda kalışına üzülmüştü ve Billy de ona iyileştikten sonra terziye gitmeye paralarının yeteceği konusunda taahhüt vermişti. Francesca birçok konuda hayal kırıklığına uğramıştı – bunlar belki de hamile bir gelinin kaprisleriydi, ancak özellikle iki konuda inanılmaz derecede sıkıntılıydı: podyumda yapacakları yürüyüşler. Aşağı yürüyüş, Billy'nin koltuk değnekleriyle oldukça heyecan verici ve dokunaklı olacaktı ancak yukarı yürümek imkânsızdı. Francesca'nın babasının yerini kim alabilirdi? Küçük kardeşleri olmazdı, ayrıca Likör Adam Stan hiç hiç olmazdı (annesiyle hâlâ nişanlı olan bu adam, onunla henüz evlenmemişti). Fredo Amca, Mike Amca'dan daha yaşlıydı ve Francesca Fredo Amca'yı daha iyi tanıyordu. Yine de kendisini Mike Amca'ya daha yakın hissediyordu, hep de böyle olmuştu. O bir savaş kahramanıydı, romantik bir görünümü vardı, smokini içerisinde harika görünüyordu. Francesca onun karanlık sırlarının bir kısmını biliyordu –en azından Kathy ve Connie Hala'nın konuşmalarından kaptıklarını– ama buna rağmen ona eşlik edebileceğini düşündüğü tek kişi oydu. İkiz kardeşinin kendisiyle aynı fikri paylaşmasını beklemeyerek nedimesi Kathy'ye "Babamın bu işi yapmasını isteyeceği kişi de o olurdu," demişti. Kathy onun düşündüğünün tam aksine, "Tabii ki," diye karşılık vermiş, onunla hemfikir olmuştu. Hiç kimse *tabii ki* kelimesini Kathy'den daha utanç verici bir küçümsemeyle dile getiremezdi. "Başka kim olabilirdi ki zaten?"

Mike Amca, Francesca'nın gergin sinirlerini muhteşem ve saygı uyandıran tavırlarıyla yatıştırmıştı. Francesca'ya babası-

nın orada olsaydı olanlardan büyük bir gurur duyacağını belirtmişti. Aslına bakılırsa Santino oradaydı, onları izliyordu, bundan hiç şüphe yoktu. Ama tüm bunları kilisede yürümeye başlamadan çok önce söyleyecek kadar akıllıydı. Böylece ikisi de kafa kafaya vererek ağlayabilmiş ve tören başlamadan çok önce yatışmışlardı. Sonunda kilisenin avlusunda yalnız kaldıklarında, Francesca'nın kolunu tutmuş ve ona telaşlanmamasını söylemişti. Omzunu silkerek, "Bu sadece hayatının geri kalanıyla ilgili," diye sözlerine devam etmişti.

Francesca gülmüştü. Bu o anda söylenebilecek en mükemmel sözdü.

Mutlu bir şekilde sunağa doğru ilerlemişti. Michael onun elini Billy'ye uzattığında, yüzü gözyaşından geçilmeyen kişinin amcası olduğunu fark etmişti.

Sunaktan geri yürürlerken, Francesca Billy'ye destek olmuş ve onun koltuk değnekleri olmadan yürümesini sağlamıştı. Resepsiyonda dans bile etmişlerdi. Aslına bakılırsa Billy normal şartlarda dahi o kadar kötü bir dansçıydı ki, bacağındaki alçı bu sefer onun için mükemmel bir özür olmuştu.

Boston'a taşınmışlardı. Billy hukuk fakültesini bitirdiğinde, Wall Street'te kendisine servet kazandırabilecek (zaten büyük bir servete sahipti) bir işi, Florida Anayasa Mahkemesi'nde yargıç katibi olabilme uğruna geri çevirmişti. Francesca mezun olduğunda, Tallahassee'ye geri dönmesi oldukça zordu (Francesca, Suzy Kimball'ın mezuniyet partisine gitmiş ve Çin'de misyonerlik yapan sakin yapılı genç kadını tanıyamamıştı). Ama Francesca'nın artık bir ailesi vardı ve gerçekten de mutlu olduğunu düşünüyordu – en azından Billy sırf Shea için çalışan Florida'lı gruba katılmak amacıyla mahkemedeki işinden ayrılana kadar. Sürekli dışarılardaydı. Sonunda Francesca onun kampanyada çalışmanın ötesinde bir şeyler yaptığını keşfetmişti.

O Kadın'ı nasıl olup da öğrenmişti?

Francesca bir Corleone'ydi. Çoğunlukla aile içerisinde tekrarlanan, uzun süredir söylenegelen bir ifade vardı: Bir Corleone'yi uzun süre kandırmak imkânsızdı. Bu teorilerden birisiydi. Ayrıca Francesca hasımlara kur yapmanın en tehlikeli şey olduğunun da farkındaydı: Bir kadının en büyük korkusu, kocasının eşinin kendisine yetecek kadar iyi olmadığı yönündeki düşüncesiyle karşı karşıya kalmaktı.

Ernest Hemingway, beyaz sakallı bu adam, papa değildir. Kayıp kuşağının sesi de değildir. O, yaşamları Hemingway'in kısa akşamları kadar bile dünyaya faydalı olmayan dolandırıcılar tarafından cinsel tercihi sebebiyle baştan atılacak kadar basit bir insan değildir. Bu adamın genç yaşta yazdığı muhteşem kitapları vardır. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Einstein dehalar açısından hiçbir zaman bir poster çocuğu olamaz. Picasso esmer kel bir zampara olarak anılmaz. Mozart *yaramaz bir çocuk* değildir. Virginia Woolf ve Sylvia Plath, zulmedici erkek hegemonyasına trajik tehdit unsuru değillerdir. Mahatma Ghandi ve Martin Luther King, beyaz insanların kabullenirken kendilerini rahat hissedebildikleri türden zararsız, sevilebilir küçük kahverengi insanlar değillerdir. Babe Ruth, sandviçler yiyen ve hastanelere giderek hasta çocukları ziyaret eden şişko bir salak değildir. Evet, mafya Muhammed Ali'nin ağırsiklet dünya şampiyonu olduğu Sonny Liston dövüşünü ayarlamıştır ve, evet, Ali inandığı şey uğruna dövüşmüştür. Ama birinci ve en önemli şey, o kasabadaki en lanet olası güçteki adamı dahi tek bir yumrukta kıçının üzerine oturtabilecek ve bunu sanki bir şiir yazıyormuş gibi yapabilecek nitelikte bir insandır.

Johnny Fontane keyfi yerinde olduğunda iyi bir aktördü. Herkesin imreneceği kadar büyük bir penisi vardı ve onu oldukça sık kullanıyordu. Las Vegas'ın çölün ortasındaki bir uğrak yeri olmaktan çok, Amerika'nın en hızlı büyüyen şehri haline gelmesine yardım etmişti. Göçmen bir anne babanın oğlu, bir Amerikan rüyasının ürünüydü. Şapkasıyla müthiş görünüyordu. Amerikan tarzının mucidiydi.

İyi fikir.

Fontane'nin, Jackie Ping-Pong'dan gelen kişisel bir hediye olan yarım milyon papeli bir el çantası içerisinde Shea kampanyasına vermiş olması neyi değiştirir ki? Ping-Pong'un parayla şahsen hiçbir alakası yoktu. Johnny bu parayı bir şeyin içerisine koyup taşımak zorunda kalmıştı. (Ve ayrıca, insanların birbirlerine birçok hediye verdikleri bir dünyada yaşıyordu. Bir keresinde, kendisini tüm bu hediye verme işine bir son vermesi konusunda uyarmak zorunda kalan bir muhasebecisi olmuştu. Fontane ona da bir Rolex göndermişti.) Fontane bu kampanya için milyonlar toplamıştı; bu meblağın yarım milyon kadarı Las Vegas'taki Chicago'ya ait bir kumarhane olan Kasbah'tan gelmiş olsa ne değişirdi ki? Batı Virginia'da kimin yaralandığı-

nın ne önemi vardı, ya da parayı alanların bu meblağı Jimmy Shea'nın her ne olursa olsun kazanabileceği bir eyalette başarı sağlamasını garanti altına alma amaçlı kullandıklarından nasıl emin olunabilirdi?

Fontane, Rita Duvall'ı hem Louie Russo'yla, hem de Jimmy Shea'yla tanıştırdı (Fredo Corleone'den bahsetmeye ise gerek bile yoktu, kadın tam kariyerinde yükselmeye başladığı 1956 senesinde ondan çocuk aldırmıştı). Tanıştırmaların ardından olanlar Johnny Fontane'yi değil, Rita Duvall'ı ilgilendiriyordu.

Bir keresinde, karısı Fontane tarafından becerildikten sonra ona kafasını takan şerifin yardımcısı, çölde esrarengiz bir şekilde ölmüştü. Ne olmuştu yani? Fontane birçok adamın karısını becermişti. Çölde de her gün birçok insan esrarengiz bir şekilde ölüyordu. Bu iki korkunç ancak aleni gerçeğin arasında, hiçbir zaman herhangi bir neden sonuç ilişkisi ya da kanıt bulunamadı.

Doğru, Fontane Vito Corleone'nin vaftiz oğluydu. Michael'la da iyi geçiniyordu. Russo, Tony Stracci, Gussie Cicero ve bunlara benzer kişilerle arkadaşlıkları vardı. Bu aşamada listeye başka kişiler de eklenebilirdi (örneğin Büyükelçi M. Corbett Shea). Hiç kimsenin suç ailesine üye değildi. Johnny Fontane, sadece kendisine sadık olanlara karşı sadıktı.

Sonuç olarak, Johnny Fontane bir şarkıcıydı. Dünyaya onun gibi birisi daha gelmeyecekti.

O kendisini bir salon şarkıcısı olarak isimlendiriyordu, ama birincisi bu bir Sicilyalı tevazusuydu, sonra yapmacık bir alçakgönüllülüktü, ayrıca – ellilerin sonunda ve altmışların başında piyasaya sürdüğü, Amerikan başyapıtı bir şarkının ardından - tüm dünyanın farkında olduğu beceriksiz yapılmış bir şakaydı.

Mesela, birisinin verebileceği onlarca örnek arasından, onun James K. Shea Balosu'nun açılışındaki performansını ele alın.

O ünlü şeritli smokin başka birisinin üzerinde çok komik dururdu, fakat Fontane giydiğinde mükemmel derecede doğal görünmüştü, tıpkı XX. yüzyıl modasının bir örneği gibiydi. Tüm akşam boyunca, o merasimlerin en çarpıcı ve temel öğesi görevini üstlenmişti. Ayrıca mükemmel bir düet ortağı olabildiğini de ispatlamıştı – özellikle Ella Fitzgerald ile birlikte söyledikleri sade, heyecan dolu "Cumhuriyetin Zafer İlahisi"nin enstrümansız uyarlamasını seslendirirlerken.

Fontane'nin kendi programı sadece üç şarkıdan oluşmaktaydı. İçinde bulunulan ortam sanki onun güçlü yönünü ortaya çıkartamıyor gibi görünüyordu. Onun en başarılı plakları ya tek bir erkek sesi tarafından ortaya konulabilecek türde ateş dolu şarkılardan, ya da inanılmaz derecede zarar görmüş, ancak yine de ayakta kalmış birkaç kişinin şükran dolu sunumlarından oluşuyordu – bunlardan hangisi olursa olsun, hiçbiri olayın ehemmiyetini vurgulamıyordu.

İlk başta Fontane bir ışık huzmesinin altında boy gösterir. Şapkası hemen yanında duran taburenin üzerindedir. Müzik başlar, sadece piyano ve davullar işitilmektedir. "Bu Sen Olmalısın"ın yavaş ve kısaltılmış bir uyarlamasıdır. Fontane mikrofonu kendisinden belirli bir açıyla uzak tutar ve kafası tavana doğru kalkmış bir halde şarkıyı söylemeye başlar. Şarkı boyunca Fontane ses tonunu ayarlamak amacıyla mikrofonu uzaklaştırıp yaklaştırır, onunla tıpkı Charlie Parker'ın trompetiyle oynadığı kadar büyük bir maharetle oynamaktadır. Dünyada çok sayıda büyük sesler vardır, ama Johnny Fontane diğerlerinden çok daha özel bir sestir; büyük bir şarkıcıdır.

Kalabalık alkışlarla coşar. Fontane şapkayı eline alır ve Cole Porter'ın hiçbir zaman hayal edemeyeceği bir yırtıcı hayvan edasıyla, büyük bir azametle sahnede yürüyerek, "Yükseklerde Gezmek" adlı şarkıyı söylemeye başlar. Fontane nefes nefese şarkısını bitirdiğinde, kalabalık ayağa fırlar. Fontane'nin yüzündeki gülümseme, yokluk içinde büyüyen ve her şeyden daha fazla şeye sahip olduğunu görmek için etrafına bakınan bir çocuğun ifadesidir.

Shea kampanyasında kullanılmak üzere seçilen "Büyük Hayaller" şarkısının ciddi yorumunu (Wally Morgan tarafından yazılmış yeni sözlerle birlikte) sunabilmek için yapılacak çok az şey olmasına rağmen, Johnny Fontane o anın zevkini çıkartır ve kendisini bir kahraman gibi hisseder. Oldukça içten görünmektedir. Giriş mısrasının ardından, Johnny'nin arkasındaki perde kalkar ve gecenin diğer kahramanları uzun adımlarla ilerleyerek nakarat kısmına eşlik etmeye başlarlar. Kamera dinleyicilere yöneldiğinde ışıklar yanar, herkes ayaktadır ve onlarla birlikte şarkı söylüyordur. Başkan eşini öper. Fontane elindeki şapkayı onlara doğru fırlatır. Başkan şapkayı kapar ve kafasına geçirir. Şapka ona tam olmuştur.

Bölüm Yirmibeş

MARY, "SENİN ADININ BILLY OLDUĞUNU BİLİYORUM," dedi. "Sırf Francie'ye benzeyen, sadece karnında onun gibi bebeği olmayan kuzenim Kathy, her ne kadar bunu çocukken ilk önce ben düşünmüş olsam da, seni öyle çağırdığı için, ben de sana Biyi-Oğlan diyeceğim."

Billy dairedeki herkesi işaret ederek, "Bunun ilk senin akıl etmiş olduğunu işitmek hoşuma gitti," dedi.

Francesca sabahın dördünden beri ayaktaydı, mutfak kutularını açmış, alışverişe çıkmış, kahvaltı için bir şeyler pişirmişti. Oldukça bitkindi, ancak o bu gibi durumlara alışıktı. Bebek o kadar çok tekme atıyordu ki, uzun süreli rahat bir uyku çekebilmesi çok zordu zaten.

"Neredeyse her şey hazır," dedi. "Dağınıklıktan dolayı özür dilerim. Buraya taşınalı henüz iki gün oldu. Billy, neden onlara evi göstermiyorsun, sonra da kahvaltımızı ederiz. Hey *Sonny*! Buraya gel, hemen şimdi! Misafirlerimiz var."

Oğlu televizyonun önünden kalktı, koşarak Tony'ye saldırdı. Sonny üçüncü doğum gününden dolayı oldukça utangaçtı. Tony on yaşındaydı. Çocuğu oldukça iyi idare ediyordu. Mike Amca oğlunun sabrını alenen belli olan bir takdirle izliyordu. Francesca o güne kadar Mike Amca ile Vito Dede arasındaki benzerliğin farkına varmamıştı, ama birden bire işte her şeyi amcasının yorgun gözlerinde görmüştü, çok korkunçtu.

Michael onu kucağına alırken, "Demek Sonny sensin," dedi. "Ben Mike Amca. Sen oldukça güçlü ve haşin bir çocuksun, öyle değil mi?"

Francesca gözlerini devirdi. "Sonny kafasındaki o kaskı çıkartmayacaktır. Uyurken bile onunla yatıyor. Bu Frankie'nin hatası. Noel'de, yaptığı tek şey Sonny'ye nasıl futbol oynandığını öğretmekti."

Billy, görünürde hiçbir sebep olmaksızın, sanki Sonny'yi

düşürebileceğini düşünüyormuşçasına Mike Amca'nın gözlerinin içine baktı.

Michael, "Onun iyi bir öğretmen olduğuna iddiaya girerim," dedi. Üniversite ikinci sınıf öğrencisi Frankie Corleone, Notre Dame futbol takımında oynamaya başlamıştı.

Billy Tony'ye, "Futbolu seviyor musun?" diye sordu.

Tony omzunu silkti. Billy çocuğun saçlarını karıştırarak, "Ben de öyle," dedi.

Mary, "O saçlarının karıştırılmasından nefret eder," dedi.

Tony, "Önemli değil," diye araya girdi.

Mary onun saçına doğru elini uzattı ve Tony kızın eline vurdu. Michael Sonny'yi yere indirdi, tek eliyle Mary'nin kolunu, diğeriyle de Tony'nin elini yakaladı.

Michael, "Affedersin," dedi. Çocuklar anında sakinleşmişti. O inanılmaz bir babaydı.

Francesca, "Buna gerek yok," dedi. "Onlar sadece çocuk. Eminim ki sen Connie Hala ile bundan çok daha kötü kavgalara imza atmışsındır. Ben ise kız kardeşimi bugüne kadar öldürmediğim için çok şanslıyım."

Michael, "Güzel bir daire," dedi.

Bina yüz yıldan daha eskiydi. Bir zamanlar konak olan bu yapı, daha sonra bölünerek dört büyük daireye dönüştürülmüştü. Onlarınki giriş katıydı ve dairenin büyük kısmını, bir zamanlar balo salonu olarak kullanılmış olması muhtemel büyük bir oda kaplıyordu. Bu salon, artık onların oturma odaları, yemek odaları ve mutfaklarıydı. Ahşap kaplı zemin, Sonny'nin oyuncaklarının ve bilyelerinin oda boyunca hiç durmadan dönüp gitmelerine olanak sağlayacak derecede eğilmiş ve yamulmuştu. Francesca burayı seviyordu. Daha önce hiç yirmi seneden daha eski bir binada oturmamıştı ve tabii ki yaşadığı hiçbir yer bu derece şık, ancak diğer yandan da bir o kadar solgun olmamıştı. Her gün birkaç kez, sırf binaya bakmak için kaldırım kenarına çıkıyor ve yaşadığı yerin *orası* olduğunu düşünerek şaşırıyordu.

Bunu düşünerek dışarı kaldırıma baktı ve hâlâ arabada oturan Al Neri'yi gördü. Herkes masaya geçerken, "Şoförün de gelebilir," dedi. "Eminim o da açtır."

Michael, "O çoktan yedi," dedi. "Sabahları erken kalkıyor."

Francesca aslında kahvaltı için o kadar da istekli değildi – ne de olsa masada, Mike Amca dışında, sadece Billy ve üç tane

çocuk vardı. Yine de, o kadar kısa süre içerisinde bulabildiklerinin en iyileri olan sosisler için özür diledi – dükkânın nerede olduğunu bile bilmiyordu – ancak herkes sosislerin harika olduğunu düşünüyordu. Bulduğu peynirler de normal şartlarda onun seçeceği türden şeyler değildi, ama onların da sorunsuz olduklarının teyidini yiyenlerden aldı. Sadece aldığı marmelatlı kurabiyeler yüzünden suçlanabilirdi, onu da hamileliğine verdiler.

Hissettiği sıkıntı, ona Kay Hala dışında konuşacak bir şeyler yaratmıştı. Bu konuyu nasıl açması gerektiğini bilmiyordu. Corleone'ler *Katolik*'ti. Buna rağmen son birkaç yıl içerisinde hem Connie Hala (ayrıldıklarında bir yıldan kısa bir süredir Ed Federici ile evliydi), hem de Mike Amca boşanmıştı. Ve annesiyle Likör Adam Stan'ın o güne kadar evlenmemiş olmalarının mutlaka bir sebebi olmalıydı. Tüm bunlara ek olarak, bir de Billy'nin durumu ortaya çıkmıştı. Tüm bunlar Francesca'yı telaşlandırıyordu. Bir insanın, çocuklarından farklı bir kıtada yaşıyor olmasından daha kötü bir şey olamazdı.

Billy, "Sen ve Kay arasında olanları işittiğim için üzgünüm," dedi. Kelimeler ağzından öylesine çıkıvermişti. Francesca onu dobralığından dolayı takdir mi etmesi, yoksa böyle konuştuğu için tokatlaması mı gerektiğini bilemedi.

Michael üzgün bir şekilde kafasını sallayarak karşılık verdi.

Francesca masanın karşısına doğru uzandı ve büyük bir sevgiyle amcasının kolunu sıktı.

Billy, "Ben çocukluk yıllarımı annemle babamın boşanmalarından kaynaklanan sorunlarımı yenmek için harcadım," dedi. "Ama sen ve Kay..."

Francesca masanın altından ona tekme attı.

Billy, "Sanıyorum bunun anlamını hiçbir zaman bilemezsiniz," dedi. "Tony ve Mary'yi ne kadar sıklıkta görüyorsun?"

Orada, çocukların önünde bunları dile getiriyordu. Onu tokatlamak belki de çok daha iyi olacaktı.

Mike Amca, "İçimden geçtiği kadar sık değil," diye karşılık verdi. "İşlerime ilişkin bazı sorumluluklarımı en baştan düzenlemeye çalışıyorum ki, çocuklarım için daha fazla zaman yaratabileyim."

Mary, "Babamın yeni bir *uçağı* var!" dedi. "Artık bizi görmek için *her zaman* uçup gelebilir."

Tony, her ne kadar henüz tabağında durarı bitirmemişse de, uzanıp bir reçelli kurabiye daha aldı.

Michael, "İş için gittiğimde kalmak için New York'ta küçük bir daire bulunduruyorum," dedi. "Doğu'ya geldiğimde onların da benimle birlikte kalabilmeleri için daha büyük bir daireye taşınabilirim."

Francesca, "Bana hâlâ hepiniz New York'ta yaşıyormuşsunuz gibi geliyor," dedi. "Sanki Nevada'ya yeni taşınmışsın gibi."

Michael, "Altı yıl oldu," dedi. "Neredeyse dört yıldır Tahoe'deyim. Hem Vegas hem de Tahoe'deki evleri oldukları gibi tutuyorum. Her ikisi de ihtiyacımdan daha büyük daireler, ama Mary ve Tony için onlar birer ev. Oraya geldiklerinde, evlerine gelmiş oluyorlar."

Francesca, "Bu çok komik," dedi. "Florida'da geçirdiğim onca seneye rağmen, ben hâlâ evimin New York olduğunu düşünüyorum. Tıpkı Kathy'nin yaptığı gibi, ben de orada üniversiteye gitmeliydim. O geri döndüğü için çok mutlu."

Billy, "Ama öyle yapsaydın seninle hiçbir zaman tanışamazdık ki," dedi.

Francesca kafasını kaldırdı. Billy tam manasıyla içten ve üzgündü, sanki gerçekten de hiç karşılaşmamış olabileceklerini düşünüyor gibiydi. Bu o kadar üzüntü verici bir manzaraydı ki, Francesca eridi.

Billy'nin çenesini okşamak için uzanırken, tamamıyla içten bir tavırla, "Ailemi seviyorum," dedi.

Mary, "*Francie ve Biyi-Oğlan bir ağaçta oturuyor*," dedi. "Haydi Tony. Benimle *şarkı söyle*."

Tony, "Baba," dedi. "Ona şunu kesmesini söyle."

Michael Corleone, kahve kupasını şerefe kaldırdı. "Aşka," dedi.

Bu o aşamada söylenebilecek en mükemmel şeydi.

Çocuklar atışmayı kesti ve herkes bardağını kaldırdı. Francesca herkesin içerdeki sevgiyi hissettiğini düşündü.

Bardağını gönülsüzce kaldıran Billy dışında.

Giderlerken, Francesca korumaların ellerine bir tabak yiyecek tutuşturdu.

Beyaz mermerden yapılmış ön merdivenlerde dikilerek uzaklaşan arabaya el salladılar. Francesca Billy'e "Her zaman bana ailemi sevdiğini söylersin," dedi. Sonny oyuncak ayısını koltuğunun altına almış, bir futbol topu gibi taşırken ortalıkta

daireler çizerek koşturuyordu. "Peki, amcamı neden sevmedin?"

Uzun süredir idare ediyorlardı. Neden bu tabunun üstesinden de gelmesinlerdi ki?

Ama Billy yanıt vermedi. Sonny'ye seslenerek yoldan uzak durmasını söyledi. Aslına bakılırsa, Sonny yola yakın bile değildi, ama Billy yine de onu kucağına aldı ve eve girdi.

O gece, Sonny uyuduktan sonra, Francesca yatağa yorgun argın geldiğinde, Billy'nin onun yattığı tarafa dosyaları yığdığını gördü. Diğer tarafına doğru destek almış, elindekileri okuyordu.

"Benim kanepede mi uyumamı istiyorsun?"

Billy kafasını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı, ardından hiç duraksamadan dosyaları kucakladığı gibi yere bıraktı. Francesca yatağa girdi, Billy ışıkları söndürdü ve eşine masaj yapmaya başladı: Acele etmeksizin, dikkatli bir şekilde, şişmiş ayaklarına ve sancıyan sırtına odaklanarak masaja devam etti. Francesca yatağa gözlerini dahi kapatmaya yetmeyecek seviyede bir enerjiyle gelmişti, ama Billy geceliğini tümüyle sırtından çıkarttığında kocasına doğru döndü. Billy'nin dili dudaklarının arasından içeri kayınca, Francesca hafif bir ses tonuyla istek dolu inledi.

Billy, "O da neydi?" dedi.

Francesca, "Sesini kes ve sev beni," diye karşılık verdi.

Bir süreliğine, Francesca telaş ettiği her şeyi unuttu ve kendisini dinledi.

Nefessiz kalıp terden sırılsıklam olduğunda, kendisini tekrar müthiş hissetmeye başlamıştı. Billy yanık tenli kolunu karısının bir dağ kadar büyük bembeyaz göbeğine doladı. Uzun süre böyle yattılar.

Bebek tekmelemeye başladı, bu seferki her zamankinden daha sertti.

Billy, "Neden amcanı sevmedim, öyle mi?" diye sordu.

Francesca, "Unut gitsin," dedi. Nasıl olsa biliyordu, ya da en azından bildiğini düşünüyordu. "hiçbir şey söylememeliydim."

Birden kasılmanın beraberinde getirdiği yakıcı acıyı hissetti.

Billy, "Vaay. *Bunu* hissettim," dedi. "Ne tekmeydi ama!"

Francesca acıya dayanabilmek için dişlerini kenetledi. Yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı.

Billy, "Paraşütle atlayayım derken bacağımı kırışımı hatırlıyor musun?" dedi.

Francesca nefesi yavaş yavaş düzene girerken, "Tabii ki hatırlıyorum," dedi.

"Yalan söyledim. Ben hayatım boyunca paraşütle atlayış yapmadım."

Francesca'nın kalçası, bu kez bir öncekinden daha şiddetli gelen diğer bir kasılmayla kıvrıldı.

Francesca, "Sanıyorum oluyor," dedi. "Sanıyorum bebek geliyor."

O gece, Francesca ailesinin çetin tarihine kurban gitti. Babaannesi bu konuda konuşmaktan hep kaçınırdı, ama en azından tam dört tane düşüğü olmuştu. Anneannesi ise her 22 Temmuz'da düşürdüğü çocuğuna dua etmek için ayine katılırdı. Annesi ve iki halası da düşük yapmıştı.

Yedi aylık doğan Francesca'nın bebeği tam bir savaşçıydı. Neredeyse bir gün boyunca yaşadı. Ona büyük-büyükannesinin adı olan Carmela ismi verilmişti. Francesca kızını adaşının yanına, Long Island'daki aile mezarlığına gömmek istedi. Billy onunla aynı fikirde değildi. O bebeğin Florida'da gömülmesi gerektiğini düşünüyordu. Şartlar – bebeği kaybetmenin beraberinde getirdiği üzüntü ve Billy'nin tüm bunlar olmadan önce belli ettiği pişmanlık - ortada bir tartışmadan çok bir anlaşmazlık olduğunu gösteriyordu ve Francesca'nın düşüncesi öncelikliydi.

Tüm ödemeyi Michael Corleone yaptı. Francesca Billy'nin bunu istemediğini biliyordu, ancak onun bu yardımı reddederek amcasını aşağılamayacak kadar üstün bir anlayışa sahip olduğu için çok memnun kaldı. Cenaze töreni kısa sürdü ve kar fırtınasının altında mezarlıkta yapıldı.

Billy'nin ailesi gelmemişti bile. İkiz kardeşi de ortalıkta yoktu – sadece Londra'dan kötü haberi aldığına çok üzüldüğünü belirten bir telgraf atmıştı. Erkek kardeşi Frankie, bahar şenliği futbol maçına bu törenden dolayı katılamamıştı, ama durumdan hiç şikâyet etmedi. Diğer erkek kardeşi Chip sırf bu sebepten dolayı on altıncı doğum günü partisini yapamamıştı, ama bu konuda bir an için tereddüt dahi etmemişti. Aile.

Burası, ölülerin resimlerinin yer aldığı akik işlemeli çerçevelerin mezar taşlarına asıldığı, geleneksel bir İtalyan mezarlı-

ğıydı. Ayrılmaya yakın, Francesca eğildi ve soğuk resimlerin üzerine bir öpücük kondurdu. Büyükanne Carmela. Büyükbaba Vito. Angelina Teyze. Carlo Amca. Babası Santino Corleone. Onun gülen gözlerine baktı ve şöyle düşündü; *Bir dahaki sefere tekrar görüşmek üzere Babacığım.*

Fredo Amca kayıptı ve öldüğü düşünülüyordu, ama onun mezarlıkta resmi yoktu. Bebek Carmela'nın da fotoğrafı eksikti. Hiç kimse çekmemişti. Çok kısa süre yaşamıştı, hayatı olmamıştı.

Mike Amca, büyük olasılıkla çok meşgul olmasına rağmen, erken geldi, geç saatlere kadar kaldı ve Francesca'yı inanılmaz derecede rahatlattı. Annesi dahi, bir bebeği kaybetmenin ne kadar kötü bir kâbus olduğu hakkında Francesca ile Mike Amca kadar açık konuşamamıştı. Ve ardından verilen resepsiyonda, Sonny'nin Tony ve Mary'yle birlikte oynadığını görmek, ne kadar iyi anlaştıklarını izlemek, hepsinin de ne kadar neşeli ruhları olduğunu görmek Francesca'yı hayata devam etmesi yönünde umutlandırdı.

Billy bebeğin ölümünden inanılmaz derecede etkilenmişti ve, kolayca anlaşılır bir şekilde, bu konuda konuşmakta zorlanıyordu.

Francesca onu suçlamamakta zorlanıyordu. Bunun mantıksızlık olduğunu biliyordu. Ama sanki bu olanlar, Francesca'nın Sonny'ye hamile kaldığı günlerde Billy'nin ondan kürtaj yaptırmasını istemesi sebebiyle başlarına gelen bir şey olduğunu düşünüyordu. Ve Francesca'ya ilk başlarda onunla evlenmeyi kesinlikle düşünmediğini, ama sırf amcasının bacağını kırmaları için gönderdiği adamlar yüzünden bu kararı aldığını, bu sayede hikâyedeki iyi adam rolünü üstlendiğini ona açıklamayı düşünebilmesi için neyin etkisi altına girmişti acaba?

Bunun da ötesinde, Francesca ona her baktığında, kocasının hep *gerçek bir Mafya cenaze törenine* katıldığı için FBI ya da polis tarafından fotoğrafının çekilmesinden endişe duyduğunu düşünmüştü. Aslına bakılırsa bu oldukça haksız bir durumdu. Francesca'nın onun ne düşündüğü konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Ayrıca gerçekten de fotoğrafları çekilmişti. Şeytan, kalpsiz, lanet herifler. Francesca, her gün amcasının karşı karşıya kaldığı bunalım ve sıkıntıyı anlamaya başlamıştı, babası da bunları vaktiyle yaşamıştı.

Birdenbire, tam öz kızını gömmeye giderken, kafasında şimşekler çaktı. *Sırf onun ailesini ortadan kaldırmak amacıyla*

başsavcının ofisindeki işi kapmak için, Billy Francesca'nın ailesinin parasını ve kendi çabalarını harmanlayarak Shea'nın kampanyasında kullanmıştı.

Francesca bunun çok komik olduğunu hemen fark etti. Kesin bir şekilde düşünemiyordu. Oldukça duygusaldı, aklı karışmıştı, çılgın hormonlar deli gibi kafasından ayağına dönüp duruyordu. O *Billy*'di. Ne tür bir hata yapmış olursa olsun - hatasız kimse var mıydı acaba- onun hayatındaki tek gerçek aşkıydı.

Sessizce durdu.

Billy'yi onun aile servetinin arkasında da yasadışı bir şeylerin yattığı konusunda suçladığında, adam soğuk ve kayıtsız bir tavırla bir değil, birkaç sebep olduğundan emin olduğunu belirtmişti. *Bu aşağılık herifler her şeye muktedirler*, diye konuşmaya devam etmişti ve şaka da yapmıyordu. Eğer öyleyse, neden Francesca *kendi* ailesinde böyle bir durumun varlığından tedirginlik duysundu ki? Kız kardeşinin böyle bir durum karşısında ne tür bir tavır takınacağını biliyordu: *Çünkü biz İtalyan'ız*. Yeni başkanın babasının Büyükbaba Vito ile iş yaptığını ortaya çıkartan kişi Kathy idi. Kaçakçılık. Artık suçtan sayılmayan bir eylem. Bir kuşak sonra, James K. Shea Beyaz Saray'daydı ve Michael Corleone (yine, tüm bunları sarhoş ama bu haliyle her zamankinden daha güvenilir bir kaynak haline gelen Connie Hala'dan öğrenmiş olan Kathy'ye göre) da her tür uyuşturucu işinden elini eteğini çekmişti, ama *sadece aile üyelerinin katılabileceği bebek yeğeninin cenaze merasiminde* bile yasaları uygulayan adamlar tarafından izleniyordu. Neden? *Çünkü biz İtalyanız.*

Birkaç hafta sonra, Francesca'nın cenaze merasiminden beri başarmaya çalıştığı Atlantik aşırı telefon görüşmesiyle, kız kardeşini derin bir uykudan uyandırdı ve Kathy'nin eve gelmeyişinden ne kadar büyük bir üzüntü duyduğunu belirtti.

Kathy, "*Cenaze töreni* mi yaptınız?" diye sordu. "Ben bunun sadece bir düşük olduğunu düşünüyordum."

"*Sadece* bir düşük mü? Ve o bebek tam..."

"Burada şu anda saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Cenaze töreninin yapıldığından nasıl olur da haberin olmaz? Carmela bebeği kaybettiğimde..."

"Ona *isim de mi verdin*? Ah, tatlım. Tatlım. O şeye *büyükannemin* ismini mi verdin?"

Şey.
Francesca telefonu kapattı.

Her ne kadar Jimmy Shea, hükümetinin ilk yüz günü dolmadan büyük olasılıkla Las Vegas'tan dışarı adım atamayacağını belirttiyse de, Johnny Fontane Washington'dan geri döner dönmez, yoğun profesyonel programından zaman ayırıp, sanki başkan hemen ertesi gün kendisini ziyaret edecekmiş gibi büyük bir hızla genişletilmeye başlanan evindeki hazırlıkları izliyordu. Johnny kendi ekibine gizli servisten emekli olan adam da dahil olmak üzere on kişi eklemişti. Bunların görevi onun eski ajansıyla sürekli temas kurmak, eğer başkanın batıya gelmesi gerekirse bundan onu hemen haberdar etmekti. Artık kullanılabilecek hale gelmiş bir misafir odası bile vardı. Buraya başkanın çalışma odasından ustaca çekilen bir duvar sayesinde geçilebilmesinin yanı sıra, tuvalet zemininden açılan bir merdivenden de girilebiliyordu. Merdivenin konulma sebebi, gizli servisin yeni yeraltı garajından odaya kadın sokup çıkartabilmesiydi. Louie Russo'nun Kasbah'taki odası Rita Duvall'a verilmişti, ama yedekleme amacıyla, Fontane en az üç Hollywood seks tanrıçasından oluşan bir grubun her an hizmete hazır durumda bekletilmelerini de sağlamıştı. Danny Shea yedekleme işine, Johnny ile evlenmeden önce kendi metresi olan Annie McGowan ile başlamıştı ve Johnny onların ikisine de istedikleri zaman, yalnız ya da birlikte, oraya gelebileceklerini söylemişti. Los Angeles'taki en iyi aşçıbaşlarından birkaçına, sırf kendisi çağırdığında önlerindeki işi bırakıp hemen gelmeleri için kişi başı elli bin dolar vermişti. Johnny uyuşturucu kullanmazdı, ancak Bobby Chadwick ve başkan kokain çekerdi; Gussie Cicero'nun ona getirdiği malın saf olduğundan emindi.

Johnny kariyerinin zirvesindeydi. Sahibi olduğu kayıt şirketi bir noktaya kadar Louie Russo ve Jackie Ping-Pong tarafından desteklenebilirdi de, desteklenmeyebilirdi de. Johnny bu tür şeylerden hep uzak durmaya çalışmış, kendi adına avukat ve muhasebecilerden oluşan ekibinin bu tip konularla bilfiil ilgilenmelerine müsaade etmişti. Aynı şey onun film şirketi ve Corleone'lerin yatırımları için de geçerliydi. Bildiği tek şey, her iki firmanın da inanılmaz meblağlarda para kazandırdığıydı. Kendi plakları deli gibi satıyordu – Ulusal Plakçılık'ta yaptığı kayıtlar için üç kez telif ücreti almıştı. Ulusal Plakçılık'tan

Philly Ornstein'ı firmasını yönetmesi için kiralamıştı ve Philly'nin altına imza attığı çalışmalar da rekorlar kırıyordu. Firmasının piyasaya sürdüğü kötü filmler bile salonların dolmasına yetiyordu (belki de *özellikle* kötü olanlar; firmanın 1959 ila 1962 yılları arasında piyasaya sürdüğü ve onlara ilk etapta para kaybettiren tek film olan - ölümcül bir hastalıktan mustarip Güneyli bir avukatı canlandıran Oliver Smith-Christmas ve haksız yere beyaz bir kızın ırzına geçmekle suçlanan bir parayla çalışan otomatik pikap şarkıcısını canlandıran J. J. White, Jr. rol almışlardı – *Kızarmış Ense Kemikleri*, şu anda klasikler arasında gösteriliyordu). Eğer Johnny Fontane bir hisse senedi alırsa, ederi yükselirdi. Eğer arazi alırsa, yine aynı şey olurdu. Ya Tahoe Gölü'ndeki yüzde yirmisine sahip olduğu kumarhane, Bulutlardaki Kale? Unut gitsin: Burası yılın her günü lanet olası kişilerle dolu, kasabanın en tanınmış batakhanesiydi. Tabii, başkanın arkadaşı olmak çok hoştu. Johnny Fontane'nin arkadaşı olmaksa çok daha hoş.

Johnny, Shea kardeşlerden herhangi birisiyle törenli açılıştan bu yana konuşmamıştı. Tabii ki bunu anlayabiliyordu, ancak Shea hükümetinin yüz günlük sınırının birkaç gün öncesinde, Johnny sonunda dayanamadı ve kendisine verilen özel numarayı aradı. Sekreter onu istediği kişiye bağlayamayacağını söyledi.

"Mesaj bırakabilir miyim?"

"Tabii, Bay Fontane."

"Mesaj şöyle: *Kuşunu düşmeden önce buraya getir. Sevgiler, JF.* Tam bu kelimeleri iletin lütfen."

O gün ilerleyen saatlerde, Küba'nın çılgın istilasının sadece kendi yurtlarından ayrılıp yabancı bir ülkede yaşayan bir grubun işi olmaktan çok, Amerikan hükümetinin verdiği destekle geliştirildiğinin haberlerde açıklanmasıyla, Johnny kendisini bu kadar sulu bir mesaj bıraktığı için suçlu hissetti. Onun gizli servisten emekli olan adamı, sekretere telefon ederek mesajı yırtıp atmasını söylemenin hiçbir faydasının olmayacağını belirtti. Eğer mesaj deftere yazıldıysa, orada duruyor demekti.

Yine de kısa süre içerisinde, anlaşmazlığın en kötü kısmı halledildi –tüm operasyon her halükârda Jimmy'nin selefi tarafından onaylanmıştı, bu ona kalan engellenemeyecek kadar büyük bir mirastı– ve Corbett Shea başkanın Batı'ya bir seyahat yapmayı planladığını ona iletti. Oraya giderek Las Vegas'tan çok uzak olmayacak yeni bir Ulusal Park için çek imzalamak ve

bölgede bir konuşma yapmak istiyordu. Uğrayacağı birkaç yer daha olacaktı, ama temelde bu bir tatildi.

Johnny, "Daha fazlasını hak ettiğini söyleyebilirim," dedi, ki bu doğruydu. Jimmy'nin siyasi rakipleri dahi, Küba çılgınlığı bir yana konulduğunda, genç karizmatik başkanın Amerika tarihindeki en mükemmel başlangıçlardan biri olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Johnny, "Eğer istersen daha erken gel," dedi. "Karını da getir ya da yalnız gel. İstediğin kadar da kal."

Büyükelçi gürültülü bir kahkaha atarak, "Karımı mı!" dedi. Daha önce birkaç kez Fontane'nin Beverly Hills'teki evine uğramıştı. Bu adam karşılaşabileceğiniz en şehvetli yaşlı heriflerden birisiydi.

Birkaç gün sonra, yanında sadece gizli servis elemanıyla birlikte geldi. Havuzun kenarına anadan doğma oturdu, neredeyse hiç durmaksızın telefonla uzun mesafe görüşmeleri yaptı, neredeyse sürekli küfretti ama sesi oldukça alçaktı. Orada ya da burada, arada bir birkaç dakikalığına ortalıktan kayboluyor, yukarı odasına çıkarak Johnny'nin ayarladığı kaliteli fahişelerle küçük bir toplantı düzenliyordu. Büyükelçi, bir gösteriyi seyretmek ya da arkadaşça bir iddia düzenlemek için kasabaya inmedi, hatta her ne kadar hâlâ oynuyor olsa ve Fontane sırf onun için kortlardan tekinin ışıklarını açık bıraksa da, tenis bile oynamadı.

Yakın bir zamanda gerçekleşecek olan ziyaret için kamyonlar dolusu yiyecek ve içecek geldi. Başkanın Batı'ya doğru yoluna devam etmesine bir gün kala, Johnny bir el arabası ayarladı ve misafirine göstermek amacıyla en son sürprizini de büyük havuzun yanına getirdi. Bu kalın bronz bir plakaydı, doksan santimetreye yüz yirmi santimetre boyutlarındaydı, üzerinde BAŞKAN JAMES KAVANAUGH SHEA BURADA YATTI, yazıyordu.

"Bununla ne yapacaksın?"

"Sen ne yapacağımı düşünüyorsun Corbett? Bunu Jimmy'nin kalacağı odadaki yatağın başucuna asmak için bir ekip yola çıktı, geliyor. *Yattı* kelimesinin ardına bir ünlem işareti koyacaktım, ancak saygısızlık yapmak istemedim."

Büyükelçi kaşlarını çattı. "Sence de biraz büyük değil mi?"

"Etrafına bir bak Corbett. Her şeyin en büyüğü ve en iyisi burada. Benim arkadaşlarım her şeyin en iyisine layıktır."

Büyükelçi kafasını salladı. "Ortada bir yanlış anlama olmalı John. Jimmy gelmeyecek."

Bu söz Johnny'yi kahkahalara boğdu. "Gerçekten çok hoş. Yarın saat kaç gibi burada olacakları konusunda bir fikrin var mı? Yetiştirmem gereken bazı işler var."

"Sen sağır mısın, salak İtalyan. O gelmiyor. Geleceğini de hiçbir zaman söylemedim. Sen beni davet ettin ve ben de geldim. Jimmy'nin boğuşması gereken birçok işi var. O söylenen konuşmayı yapacak, fakat tatil yapmasına yetecek kadar zamanı olmayacak. Olsa bile, onun Las Vegas gibi bir şehirde ya da... yani, senin evinde görülmesi onun açısından çok kötü bir fikir."

"Benim evimin nesi varmış? Sen neden bahsediyorsun?"

Fontane neler olup bittiğini şimdi anlayabiliyordu.

Büyükelçi, "Biliyorsun, hepimiz senin bizim için yaptıklarını büyük bir takdirle karşılıyoruz," dedi.

"Bu kulağa tam bir baştan savma gibi geliyor."

"Eğer ortada bir anlaşmazlık olduysa özür dilerim John. Bunun için şu Küba'daki lanet herifi suçla. Oğlumu *hayal kırıklığına* uğrattı. Bu aralar intikam almak için ne yapabileceğimizi araştırıyoruz. Siz İtalyanlar bunu çok iyi anlarsınız, öyle değil mi? İntikamı yani."

O *Küba'daki lanet herifin*, bu kadar büyük bir kabalıkla ne tür bir alakası olabilirdi? "Tüm bu yiyeceklerin kimin için getirtildiğini sanıyorsun? Tüm bu..."

"Nereden bilebilirdim ki?" Ayağa fırladı, üzerindeki havlu sıyrılıp yere düştü, çırılçıplak bir halde kollarını öne doğru uzattı. İriyarı ama sağlıksız görünümlü bir adamdı. Onun gibi yaşlı bir keçi neden o pörsümüş penisini rüzgârda savurarak etrafta dolanmaktan bu kadar çok zevk alırdı, Johnny anlayamıyordu. "Buralarda bir yerlerde senin sosyal faaliyetlerini gösteren takvimini incelediğimi falan mı zannediyorsun?"

Johnny Fontane kafasını salladı. Yutkunarak içinden yükselen siniri bastırdı. Plakayı olduğu yerde bıraktı, sırtını döndü, içeri girdi. Başkanın babasını kanlı bir hamur haline gelene kadar dövmenin iyi bir davranış olmayacağının farkındaydı. Şeytana uyarak birkaç telefon etmeyi ve Corbett Shea'nın gece eğlencesine hastalıklı birkaç kız göndermeyi düşündü, ama daha sonra bundan çok daha iyisini buldu. Sadece alçak yaşlı sutavuğunu tek başına bırakıverdi.

Büyükelçi, ertesi sabah erkenden, bir hoşça kal dahi demeden çekip gitti.

Dışardan bakıldığında, Johnny uğradığı aşağılanmayı etkileyici Sicilyalı stoacılığıyla hazmetmiş gibi görünüyordu. Hatta

müstakil bir ev dahi kiralamış ve adamlarına yiyecekleri yukarı taşıttırmıştı. Şoförüne Las Vegas yakınlarındaki en fakir mahallelerden birinde bulunan bir çorba imalathanesinin yerini tarif etti, adamları tüm yiyecekleri oraya bırakırlarken, bunları adının açıklanmasını istemeyen bir iyilikseverin gönderdiğini söylemeleri yönünde de sıkı sıkı tembihledi.

Başkan konuşmasını yaptı. Johnny Fontane bunu televizyondan seyretti. Kendi ülkenizin geleceğinin ne kadar iyi olacağı konusunda bu kadar ikna edici konuşan bir adama kızmanız çok zordu.

Ancak konuşmanın sonunda, muhabir başkanın gelecek haftayı Malibu'da, kendisinin Princeton'dan arkadaşı olan bir avukatın evinde tatil yaparak geçireceğini söyledi. Muhabire göre bu avukat, "doğrudan Başkan John Adams'ın soyundan gelmekteydi."

Fontane haberi inanmaz gözlerle izledi.

Seni salak İtalyan.

Ardından televizyonu kapattı, inşaat işçilerinin kullandıkları atölyeye gitti. Şu anda ikinci havuzun bulunduğu yerdeki kayaları havaya uçurmak için kullanılan TNT kutusunda sadece iki fitil patlayıcı kalmıştı, Johnny eline bir gazlı çakmak ile balyoz aldı. Daha önce hiç TNT kullanmamıştı, ama korkamayacak kadar sinirliydi, en azından ilk patlayıcıyı yakıp alevin fitilden aşağı doğru hızla ilerleyişini görene kadar. Sonra TNT'yi ileri doğru fırlattı ve patlayıcı havuz çukuruna çarpar çarpmaz patladı. Havaya kum ve iyice ufalanmış çimento parçaları dağıldı.

Seni salak İtalyan.

İkinci TNT'den sonra, havuz çukuru artık kratere benziyordu.

Bölüm Yirmialtı

TOM HAGEN, golf için oldukça erken bir saatte, kahve içmek amacıyla kulüpten içeri daldı. Her zamanki alışkanlığıyla, birincisi bittiğinde birilerinin gelip bardağını doldurmasını beklememek için iki fincan kahve sipariş verdi.

Bir ses, "Bay Hagen!" diye seslendi.

Hagen arkasına döndü. Elini öne doğru uzatıp yaşlı adamın masasına doğru yaklaşırken, "Sayın Büyükelçi," dedi. Corbett Shea, gizli servis adamlarıyla birlikte oturuyordu. "Ne hoş bir sürpriz." Görünüşe bakılırsa, onun Johnny Fontane'nin evinde kalması bir sırdı, ancak Hagen'in Nevada'daki sırlar arasında bilmediği pek bir şey yok gibiydi. "Sizi Las Vegas'a getiren şey de ne?"

Büyükelçi, "Hükümetim buradaki üniversiteye bir tiyatro salonu kurulma önerisi getirmeyi düşünüyor," dedi. "Tiyatro salonu olmasa da, Las Vegas'ta bir üniversite olduğunu duymak beni çok şaşırttı. Buraya gelmeli ve kendi gözlerimle görmeliydim. Otur."

Ona tıpkı lanet olası bir köpek gibi davranıyordu. Ama o bir büyükelçiydi. Hagen garsona işaret etti, ardından da masaya oturdu. "Sadece bir dakikam var. Erken saatteki bir golf maçı, bilirsiniz."

Büyükelçi bardağını havaya kaldırdı. "Hiçbir zaman çay için erken bir saat değildir."

Hagen gülümsedi. "Ben kahveyi tercih ederim," dedi. "Siz buraya üye misiniz?"

Büyükelçi, sanki Hagen kendisine hayatında hiçbir tavuğu becerip becermediğini sormuşçasına, korkudan olduğu yere sindi.

Hagen, "Oğlunuz harika bir iş başarıyor," dedi. "Ben uzun süredir Washington'a gitmedim, ancak bir şeyleri başarmanın

ve yaptırmanın ne kadar uzun zaman aldığını bilecek kadar orada yaşadım, özellikle de Amerikalıların yaşamlarında gerçekten büyük değişiklik yaratacak olanları."

Bu sözler, büyükelçiyi (Küba hariç) babaların hissettiği tarzda güçlü bir övünce sürükledi. Oysa Hagen gerçekten de içtendi. Çocukları Başkan Shea'nın fotoğraflarını, şarkıcıların, film yıldızlarının ve İsa'nın posterlerinin yanına, duvara asmışlardı. Her ne kadar seçimler oldukça büyük dalaverelerin üzerine kurulmuş olsa ve Jimmy Shea her ne kadar deneyimsiz görünse de, Hagen onun ne kadar hızlı bir şekilde büyük bir lider konumuna oturduğunu gördüğünde oldukça şaşırmıştı. Bu durum Hagen'e, babasının işlerini devralırken Michael'a işi öğrettiği günleri hatırlattı.

Hagen ikinci bardağını da bitirdi. Gitmesi gerekiyordu. "Burada uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu.

"Aslına bakılırsa pek sayılmaz," dedi. "Birkaç acil toplantı ve ardından bu çöl cehenneminden Kaliforniya'ya doğru yola çıkacağım."

Hagen, "Bir gün şu tenis maçını gerçekleştirelim," dedi.

"Hangi tenis maçı?"

Hagen, "Unutun gitsin," diye karşılık verdi. "Lütfen başkana saygılarımı iletin. İhtiyaç duyacağı herhangi bir şey olursa, olmuş bilsin."

"Bunu yapacağım."

Tom Hagen tüm sabrını işine ve ailesine harcamıştı, bu yüzden golfe ayıracak sabrı yoktu. Fırsatı yakalayınca bir golf arabası kiraladı. Topa doğru ilerledi, nereye atacağına karar verip nişan aldı ve vurdu. Sadece vur ve unut.

Onun topunun nereye gittiğini ayırt etme becerisi çok güçlüydü, bu yüzden birlikte oynadığı ortaklarından teki – aynen şimdi olduğu gibi - tıpkı Nil'in su kaynağını bulmaya çalışan bir bilim adamı gibi çimenlerin arasını eşelemeye başladığında deliye dönüyordu. Elleriyle golf arabasının direksiyonunu döverken, *sen kulüplerde boy göstermekten hoşlanan müşteri tiplerinden birisin*, diye düşündü. *Şu lanet olası topu bul artık.*

Hagen, "*Yap şu atışını artık*, Tanrı aşkına!" diye bağırdı. Çok ender durumlarda topunu aramak, cezayı belirlemek ve devam etmek için on saniyeden daha uzun bir zaman harcardı. Hayat kısaydı.

Michael Corleone, "Buldum," diye seslendi. Michael Corleone de Corbett Shea'nın şehirde olduğunu işitmişti. Söylenenlere göre, başkan Fontane'nin evinde kalmayı planlamış, ancak sonradan bu planı iptal etmek zorunda kalmıştı. Bu durum, tabii ki Corbett Tiyatro Salonu ile ilgili hikâyenin tamamen uydurma olduğunu göstermezdi.

Michael yapmak üzere olduğu atışa hazırlanarak, "Eğer atışlarına daha fazla zaman ayırır ve vuruşu yapmakta o kadar aceleci davranmazsan, dezavantajını neredeyse sıfıra indirmiş olursun," dedi.

Hagen, "Unut gitsin," diye karşılık verdi. "Ben bir dezavantajı bir diğeriyle değiştokuş etmeyi tercih ederim." Sonuçlardan da göründüğü gibi, dördü arasındaki en iyi puan durum onundu. Hagen altı, Hal Mitchelll on beş, Mike ise en iyi şartlar altında yirmiydi. Mike'ın arkadaşı Joe ödünç aldığı golf sopalarıyla oynuyordu ve ilk dokuz vuruşta yüz puanda kalırsa şanslı sayılacaktı. "Topunu buldun; o lanet olası şeye vur artık da gidelim."

Arabada onun yanında oturan Hal Mitchelll kafasını salladı ve kıkırdadı. Diğer bir bağlamda, Hagen bile Michael ile bu tarzda konuşmaya cesaret edemezdi. Ancak iş spora geldiğinde, Tom'un hâlâ ağabey olduğu açık seçik ortadaydı. Tıpkı çocukken yaptıkları ve onun Mike'a tenis oynamayı öğretmeye çalıştığı günlerdeki gibi. Oyun arkadaşları bu durumdan çok fazla etkilenmiş gibi görünmüyordu. Her ikisi de Mike'ı neredeyse Tom kadar uzun süredir tanıyordu– Mitchell savaştan bu yana, Joe Lucadello ise bundan çok daha uzun bir süredir, Mike'ın birlikteki günlerinden bu yana onu tanıyordu. Joe Philadelphia'dan gelen zayıf, abartılı giysileri olan ve tek gözlü bir adamdı. Tatil için Vegas'taydı, Kumdaki Kale'de misafirdi. Hagen onunla daha yeni tanışmıştı.

Mitchell, "Mike bana ikinizin Kanada Hava Kuvvetleri'ne katıldığınızı söylüyor," dedi. Joe büyük bir neşeyle topunu en düz, en açık parkura fırlatmıştı. Birlikte bir sonraki deliğe doğru ilerlediler.

Joe göz kırparak, "Kanada *Kraliyet* Hava Kuvvetleri'ne katılmıştık," dedi.

"Bana *çavuş* diyebilirsin," dedi. "Tüm arkadaşlarım öyle der."

"Teşekkürler arkadaşım."

Michael, "Bizi bir görmeliydin Çavuş," dedi. "Derslerin verildiği o küçük uçağı zorlukla kontrol altında tutabilen birkaç salak çocuk. Ve sonra bir şekilde Kırmızı Baron'u yere indirmeye hazır olduğumuzu düşündük."

Joe, "Gençlik," dedi. "Her şeye kadir. Bu arada Kırmızı Baron da farklı bir savaştaydı. Sizinki büyük olandı. Bizimkisi ise İyi olanı."

Michael, "Farklı savaşlar," diye mırıldandı.

Fredo ile yaşanan olaylardan bu yana Michael böyleydi, zihninde kaymalar oluyordu. Bu durum Hagen'e de yük getiriyordu. Bir *consigliere* olarak, her zaman yapılması gereken bir şeylerin olduğuna, bunları bir kez yaptığınızda, haklarında asla konuşulmadığına inanmıştı. Yapardınız ve unuturdunuz. Bir şeye inanmakla onu yapmak arasındaki en ufak bir boşluk dahi, kâbus yaratmaya yetecek derecede mesafe açardı.

Planla. Vur ve unut.

Hagen'in şeref payeleri vardı. Topu, tıpkı bir Kansas Rotaryan'ı gibi, iki yüz otuz metreden daha uzağa, dümdüz bir hat boyunca fırlattı.

İki arabayı da patikada yan yana bırakıp bir sonraki deliğe doğru yürürlerken Mitchell, "Ben senin ne iş yaptığını anlayamadım Joe," dedi. "Hâlâ pilotluk mu yapıyorsun?"

Joe, "Çok komik," dedi. "Sen komik bir adamsın. Senin kumarhaneyi işlettiğini biliyordum, fakat bunun yanı sıra komedyenlik de yaptığının farkında değildim."

Çavuş, *pilot*, demek istemişti fakat Hagen bu kelimenin onun ağzından daha çok *korsan*'a(*) benzer bir telaffuzla çıktığının farkındaydı. Gereken düzeltmeyi yaparak Mitchell'i utandırmak istemedi. Uzun ve eziyet verici bir süre boyunca, herkes ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi kala kaldı.

İşte, Tom Hagen Joe Lucadello'nun gerçekten birlikten gelme eski bir arkadaş mı, yoksa başka bir ailenin üyesi mi olduğundan ilk o an şüphelendi.

Çavuş, "Korsan değil," diye bağırdı. "*Pilot*." Uçağı ifade et-

(*) İngilizcede pilot kelimesinin karşılığı 'pilot', korsan kelimesinin karşılığı da 'pirate'dır. Burada telaffuzlarının birbirlerine yakınlığı kullanılmıştır.

mek istercesine kollarını iki yana uzattı. Golf arabası kum tuzaklarından birisini sıyırarak geçti. "Uçaklar."

Joe, "Ah, tamam," dedi. "Özür dilerim. Ah, hayır. Hemen savaşın ardından Eastern Havayolları'nda çalışmaya başladım. Ama hayır."

Mitchell, "Bu savaşta oldu, öyle değil mi?" diye sordu. "Gözün demek istiyorum."

Joe, "Az çok öyle," dedi.

Az çok mu? Hagen aşağı indi ve şoförüne baktı. Belki de bu durum kulağa geldiği kadar garip değildi. Gazilerin birçoğu savaş hakkında konuşurken garip tanımlamalar kullanırlardı. Hagen gazi değildi, ama yanındaki üç adam öyleydi. Mitchell kendisine karşılık verilmeyişini hiç garipsemedi.

Hagen topunu buldu.

Mitchell, "Peki, hangi cephedeydin?" dedi.

Joe, "Şurada burada," diye karşılık verdi. "Söz konusu iş olunca, birçok yerde görev alabiliyorsun, biliyorsun. Çoğunlukla, tıpkı şarkıda söylendiği gibi, işi suya sabuna dokunmadan hallediyordum."

Hagen elindeki topu eski yerine koydu. Tam vuruşunu yapmaya hazırlanıyordu ki, birdenbire dikkati dağıldı. Bunun sebebi etrafındaki insanların golf etiğine uymamaları değildi. İsteyen istediği kadar gevezelik edebilirdi, sorun değildi. Onun ilgisini çeken şey, Joe'nun tıpkı akıllı bir adamın söyleyeceği türden şeyleri dile getirişiydi. Michael'ın şehirde bulunma sebebi, iki firma ortaklarının yapacakları toplantıydı ve Joe da orada tatil yapıyordu. Eğer Joe başka bir aile üyesi olsa, bu ne anlama gelirdi? Hagen hep Michael'ın Geraci'yi patron yapmasının altında yasalara uyan bir vatandaş olma isteğinin çok ötesinde bir şeyler yattığını düşünmüştü. Eğer Mike bu işten elini eteğini çekme konusunda ciddiyse, neden bunu tüm koşul ve şartlarını koruyarak yapmak istiyordu? Komisyon yüzünden mi? Onun bırakıp gittiğini görmekten mutlu olurlardı. Michael bunun korunma amaçlı olduğunu söylemişti: Kendisi için, ailesi için, iş ortaklıkları için. Ya da belki de Michael, her zaman için Corleone'lerin en değerli servet ve niteliği olan dolandırıcılık bağlantılarından kendisini çekip kopartamamıştı.

Ya da, belki de tüm bunların şu Joe karakteriyle alakası vardı.

Hagen topa nişan aldı.

Michael'ın, Vito'nun sık sık yapılandırdığı ve Hagen'in de

çözmekten büyük bir zevk aldığı (Hagen, tüm olanların Michael'la alakası olduğuna neden gücendiğini hem anlıyor, hem de anlamıyordu) şu karmakarışık, zekice esrarengiz şeylere benzer bir şey yarattığına inanmaya devam etti. Şu kavuniçi Sansabelt pantolonlu korsan her şeyin anahtarı olabilir miydi? Hagen onun hakkında daha önceden araştırma yapmamıştı. Michael, Joe ile askeri birlikte beraber olduklarını söylemiş ve Hagen de bunu kabullenmişti. Joe Jersey'den, hemen Philly'nin dışından geldiğini belirtmişti, Hagen'in Philly'de pek fazla tanıdığı yoktu. Oradakiler kendilerine özgü insanlardı. Ama yine de New Jersey bir ipucu olabilirdi. Başkan New Jersey'dendi. Michael kafasını büyükelçinin kıçına o kadar takmıştı ki, lanet herifin pembe göbeği uğruna şarkı bile söyleyebilirdi. Tüm bunlar birbirleriyle uyuşmuyordu –Eastern Havayolları mı? Bu akıllı bir adamın söyleyeceği türden bir şey değildi– ama Tom Hagen'in elinde denklemi çözerek x'in değerini bulabilmesine yetecek sayıda girdi vardı.

Tom Hagen golf elbiselerini üzerinden çıkartmadan, Las Vegas, Fremont'un yakınlarındaki bir ayakkabıcı dükkânının üst katında yer alan ofisinin ışıklarını yaktı ve masasına oturdu –bu masa bir zamanlar Genco Abbandando tarafından kullanılmış, buraya Vito Corleone'nin cadde üzerindeki evinden getirilmişti. Hagen'in iş masasında oturup hediye paketi içerisinde istediği her adamın hikâyesini kendisine sunabilecek kadar kuvvetli bağlantıları vardı. Bu genellikle üç ya da dört telefon görüşmesiyle sonlanır, neredeyse hiç zaman almazdı. Onun standartlarıyla, böyle bir iş için harcanan bir saat çok uzundu. Lucadello'nun Kumdaki Kale'ye kayıt yaptırırken verdiği bilgileri çoktan öğrenmişti. Ayrıca adamla tüm sabah boyunca oynadığı golf süresince öğrendikleri de cabasıydı. Joe Lucadello'ya ilişkin detayları üç telefon görüşmesiyle yirmi dakikalık bir süre içerisinde ele geçireceğinden emindi. Hagen saatine baktı, zamanı not etti ve telefonu kaldırdı.

Dört saat sonra, henüz hiçbir şey elde edememişti. Bu isimdeki hiç kimse Eastern Havayolları'nda çalışmamış, Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri adına uçmamış ya da Sivil Birliklerin üyesi olmamıştı. Philly'dekiler onun adını duymamışlardı. Birleşik Devletler'de o güne kadar hiçbir yerde parmak izi alınmamıştı. Araba, bot türü şeyler kiralamamış, silah almamış ya

da yasal bir şikâyette bulunmamıştı. Hiç vergi vermemişti. Tabii, büyük olasılıkla isim sahteydi ancak sahte bir kimlik dahi arkada bundan daha fazla iz bırakırdı. Hagen'in söyleyebileceği kadarıyla, ortada Joe Lucadello diye birisi yoktu. Görünüşe bakılırsa o sabah *Tek Gözlü Hayalet Casper* ile birlikte golf oynamıştı.

Sırf o gün bir şeyler yapmış olmak için, büyükelçinin hikâyesini araştırdı. Anlatılanlar doğruydu: Johnny'de kalmış, ardından oradan ayrılmıştı; sonra üniversiteden Bay Shea'nın bina için gereken onayı verip vermeyeceğini bilmeyi *çok* isteyen kişilerle buluşmuştu. Hagen, "Büyükelçi anlaşılması zor bir insan," dedi. "Yine de sana bol şans."

Tekrar saatine baktı. Üzerini değiştirmek ve sanat müzesinin açılışına katılmak için çok kısıtlı bir zamanı kalmıştı.

Hızla otele gitti ve sanki korkunç derecede gecikmişçesine odada koşturarak geceye hazırlandı, ama her zamanki gibi müzeye yine erken gitmişti. Açılışın başlamasına yirmi dakika vardı. Müzenin gelirler komitesi yönetim kurulu başkanı Theresa, havaalanına sanatçıyı karşılamaya gitmişti. Kadife perdenin buruşmasından korkan görevli Hagen'e parmağını salladı ve ona sakin bir şekilde beklemesini söyledi. Fakat müze yöneticisi koşturarak onlara doğru yaklaştı ve Hagen'den art arda özür diledi.

Tom daha önce bu ressamın ismini hiç işitmemişti, fakat serginin Theresa'nın başvurduğu, usta bir şakayla süslenmiş bir uzlaşma şekli olduğunu fark etti. Gülümsemesine engel olamadı. Theresa sanat tarihi eğitimi görmüştü ve soyut resimlere karşı ilgisi vardı. Komitesinde yer alan birçok kadın, büyük çiftlik sahiplerinin sanattan anlamayan, ancak neden hoşlandıklarını bilen eşleriydiler. Onlar kasvetli, Kızılderili yağlıboya tablolardan zevk alıyorlardı. Norman Rockwell'den hoşlanıyorlardı. Picasso'nun ilk zamanlarında çizdiği resimleri beğeniyorlardı. Sergi "Kediler, Arabalar ve Karikatürler: Andy Warhol'un Sanatı" başlığını taşıyordu. Arabalar dergilerdeki ilanlardan kopya edilmiş gibi duruyordu, spor arabaların aynı resimleri düzgün sıralar halinde ve değişik renklerde duvara sıralanmıştı. Karikatürler Temel Reis ve Süpermen'in mürekkep lekeli büyütülmüş kopyalarından oluşuyordu. Her ne kadar kırmızı gözlü yeşil kedi Hagen'e büyük bir ürperti verse de, insanlar kedileri seviyordu.

Kadife perde kapandı. Theresa hâlâ ortalarda yoktu. Etraf-

ta tek tük toplanmış olan insanlar gittikçe kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Michael işaret ederek, "Hoş bir araba," dedi. Yanında bir grup hissedar, en önde gelen emlak firması yetkilileri artı Al Neri ve bazı korumalardan oluşan bir grup vardı. Sergiden sonra hep birlikte Enzo Arguello'nun Kale'deki döner balo salonunda vereceği özel yemeğe katılacaklardı. "Ancak, tüm bu değişik renkler insanın seçmesini oldukça zorlaştırıyor."

Hagen, "Belki de olması istenen de buydu diye düşünüyorum," dedi.

Sonunda Theresa ressamla birlikte geldi. Bu hastalıklı görünümlü, pembemsi sarı saçları ve kırmızı camlı gözlükleri olan ifadesiz suratlı genç bir adamdı. Çiftlik sahipleri birden adamın etrafını çevirdi.

Hagen, "Arkadaşın Joe iyi bir adama benziyor," dedi.

Michael, "Öyledir," diye karşılık verdi. "Bugüne kadar rastladıklarım arasında en iyilerinden biri."

Hagen, "Öyle mi?" dedi.

Michael, "Öğleden sonrayı nasıl geçirdin?" diye sordu.

Bu pek öyle arkadaşça ve kibar tarzda sorulan türden bir soru değildi.

Bonanza Kasabası'ndaki blackjack kâğıt dağıtıcısından nasıl haberdar olmuş olabilirdi? Oysa Hagen her tür önlemi almıştı. Peşinde birileri mi vardı? Yoksa telefonu mu dinlenmişti?

"Hiçbir şey bulamadın, öyle değil mi?"

Lucadello. Aklından geçen kişi buydu. Tom, "Onun için birkaç telefon görüşmesi yaptım," dedi. "Yapmam gereken başka işlerim de vardı. Fakat senin soruna doğru yanıt vermem gerekirse, hayır. Bulamadım."

"Arkadaşım Joe hakkında bir şeyler öğrenmek istediysen, neden bana sormadın?"

Hagen, "Sadece meraklandım," dedi.

Michael şarap kadehini kaldırdı ve yeşil kediyi işaret etti. "Meraka," dedi ama içkisinden içmedi.

"Sana birileri bir şey mi söyledi?"

Michael İtalyancaya dönerek, "Hayır, hiç kimse bir şey söylemedi," dedi. "Senin düşünce şeklini biliyorum Tom. Senin ne yapacağını biliyordum. Sen busun, işte bu yüzden bu kadar iyi bir avukatsın."

Tom da aynı dilde konuşarak "Söyle bakalım, o hangi aileden?" diye sordu. "Philly'deki Nunzio ile temasa geçtim..."

"Neden Joe'nun da içinde bulunduğumuz türden bir ortamdan geldiği sonucuna varıyorsun ki? İtalyan ismi taşıdığından dolayı mı? Eğer öyleyse beni hayal kırıklığına uğrattın."

"İtalyan ismi olduğu için değil, hayır. Sen kiminle konuştuğunu zannediyorsun?"

"Bak, sorun değil. Joe hakkında bilmek istediğin her şeyi kendisi sana anlatacak." Michael tekrar İngilizce konuşmaya başladı. "Aslına bakılırsa, belki de bilmen *gerekenden* daha fazlasını. Her ne olursa olsun, bu geceyarısı onunla benim odamda buluşacağız."

Theresa ressamı çepeçevre saran insan kalabalığından kurtuldu, kocasına ve Michael'a doğru yaklaştı. "Ne düşünüyorsunuz?"

Michael, "Harika," dedi.

Tom, "Düşsel," diye yanıtladı.

Theresa, sanki hâlâ birer öğrenciymişler gibi, kolunu kocasına doladı.

Theresa, "Ben de bundan nefret ediyorum," dedi. "Ama, inanın bana, bu çok güzel bir sergi olacak. Bu adam da ünlenecek."

Tom, "Uçak mı gecikti?" diye sordu. Kollarını tıpkı çavuşun yaptığı gibi öne uzatmıştı, bu hareketi Mike'ı gülümsetti.

Theresa olumsuz tarzda kafasını salladı. "Caddeden aşağı yürüyebilmek için benden durmamı istedi. Büyük çadırlardan birine baktı, hiç kımıldamadan belki de – Tanrım, bilemiyorum, öylece durdu. Bana sanki sonsuza kadarmış gibi geldi. Aynı şeyi hediye dükkânlarından birisinin önünde de tekrarladı. Eline geçen tüm genelev broşürlerini de topladı. Yüzlercesini, elbette sırf sanat amaçlı, ama tüm bunları sonunda tabii ki kim taşıdı? *Moi*."

Tom, "Tabii ki mi?" dedi.

Theresa yarı fısıldayarak, "Onun kızlardan hoşlandığını zannetmiyorum," dedi.

Tom gözlerini Michael'ınkilerden kaçırdı.

Theresa, "Her neyse," dedi. "Şimdi orada durmuş herkese gelecekte Amerika'nın sadece Las Vegas'tan oluşacağını söylüyor. Las Vegas'a *benzeyeceğini* değil. Vegas *olacağını*. Ve bu adam sadece üç saattir burada."

Michael omzunu silkti. "Bazı insanların öngörüleri kuvvetlidir."

Akşam yemeğinin ardından, Michael'ın odasına gittiklerinde, Joe Lucadello çoktan oraya gelmişti bile. Gömleksizdi, üzerinde hâlâ turuncu pantolonu vardı, barda oturmuş fal açıyordu.

"Tom! Seni görmek ne hoş. İçeri gel." Orası sanki kendi dairesiymiş gibi davranıyordu. "Mike bana, senin beni daha yakından tanımak istediğini söyledi. Gururum okşandı."

Tom, sanat müzesinden çıktıklarından bu yana Michael'ın yanından hiç ayrılmamıştı. Michael Joe'ya herhangi bir şey söyleme fırsatı bulmuş olamazdı.

Al ve Tommy Neri de arkalarından daireye girdiler. Michael onlara kafasıyla bir işaret yaptı ve ikisi birden yan odaya geçerek arkalarından kapıyı kapattılar.

"Mike sana bunu söyledi, öyle mi?" Hagen odaya bir göz attı ve birdenbire orasının neden kendisine bu kadar tanıdık göründüğünü anladı. Bilardo masası. Burası Fredo'nun evlenmeden önce kaldığı odaydı. Yeniden döşenmişti, ama bilardo masası aynıydı. Michael televizyonu açtı, sesini yükseltti. Televizyon da yeniydi. Fredo televizyonu sırf ses olsun diye açık tutardı, ancak şu günlerde olası dinleme cihazlarından korunmak amacıyla televizyonu açıyorlardı. Son şov programı bitmişti, eski Roma giysileri olan insanların oynadıkları bir film devam ediyordu.

Joe tek eliyle açık bir Pernod şişesini, diğeriyle de kapağı kapalı bir Jack Daniels'ı tuttu, ardından kaşlarını kaldırdı. O bunu yaparken, Hagen gözündeki yamanın arkasını seçmeye çalıştı, fakat hiçbir şey göremedi.

Tom, "Ben içmeyeceğim," dedi. "Bakın, saygısızlık yapıyor gibi görünmek istemiyorum, fakat uzun bir gün geçirdim ve günüm de henüz bitmedi, dolayısıyla bana neler olup bittiğini anlatır mısın? Her kimsen."

Michael topları bilardo masasına dizerken, "O Joe Lucadello," dedi. "Yemin ederim ki bu doğru."

Joe, "Her ne kadar on beş yıldır Joe Lucadello değilsem de, bu gerçek," diye itiraf etti.

Hagen, "Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Öyleyse sen kimsin?"

"Hiç kimse. Herhangi biri. Mike beni Joe Lucadello olarak tanır, ki ilk tanıştığımızda öyleydim. Tabii ki hâlâ o kişiyim, ama senin de gördüğün üzere, geçen geceki otel kayıtları dışında – bu arada bunlar da silinip gidecek - benim izimi hiçbir yerde bulamazsın. Birkaç kişinin zihnine bu genç adamın görüntüsü sıkışmıştır, ama hepsi bu kadar."

Hagen, "Doğru," dedi. "Sen bir hayaletsin."

Joe güldü. "Harika bir tahmin Tom! Sen *çok* dobra bir adamsın."

Michael Corleone'nin topları dağıtmak için yaptığı vuruş yüzünden çıkan ses, bar taburesinde oturan Tom'un irkilmesine neden oldu.

Birdenbire kafasında bir şimşek çaktı. Hayalete yakın ne vardı? Casus(*). Joe bir casustu. CIA.

Joe, "Bir şey içmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. "Gergin görünüyorsun."

"O kadar çok kahve içiyor ki." Michael vuruşlarını yapmaya devam etti. "Görsen inanamazsın. Galonlarca."

Joe, "Bu şey seni öldürecek," dedi.

Hagen bar taburesinde dönerek Michael'ın yüzüne baktı. "Burada neler oluyor? Kaç sene önce Chicago'dan ayrıldığından beri görmediğin bu tek gözlü adam buraya tatilini geçirmek için geliyor ve kendisinin de..."

Joe, "Ortaklıkta olduğumu söylüyorum," dedi.

"Ve bizim de onun söylediklerine inanmamız gerekiyor, öyle mi? Hiçbir şeyi araştırmadan..."

Michael önündeki iki top karşı köşeye doğru attı, yaptığı vuruş gereğinden çok daha sertti.

Michael İtalyanca, "Şu anda oynayacak durumda değilsin Tom," dedi. "Tüm şu vardığın hükümler. Neden onu senelerdir görmediğim tahmininde bulunuyorsun? Ben sadece sana onun benim birlikteyken tanıştığım arkadaşım Joe olduğunu söyledim. Neden onun kimin adına çalıştığını araştırmadığım tahmininde bulunuyorsun? Neden onun buraya sadece uğradığını düşünüyorsun da, burada bizimle iş konuşmak için bulunabileceği aklına gelmiyor?"

Hagen kaşlarını çattı. *Biz mi?*

(*) İngilizcede 'spook' kelimesi, burada kullanıldığı gibi, hem 'hayalet' hem de 'casus' anlamı taşıyan eşanlamlı bir kelimedir.

Ve nasıl oluyor da Hagen –ya da aynı şekilde Michael– Joe'nun İtalyanca bilmediğinden bu kadar emin olabiliyordu?

Michael bir sıra halinde dizili üç topa nişan aldı ve sanki çok kolay bir şeymiş gibi vuruşunu yaptı. İngilizce "Tom, sen benim senato oturumlarındaki avukatımdın," dedi, "ve birinci sınıf bir iş çıkarttın, fakat..."

Üç top da köşe delikten girdi.

"Ben başka bir savunma hizmeti alacak kadar şanslıydım."

Joe bara yaymış olduğu iskambil kâğıtlarını toplayarak "Savunma kelimesi biraz abartılı kalıyor," dedi. "Korunma; yapılan sadece bundan ibaretti. Arkadaşlar arkadaşlara yardım eder. Sen işini o kadar iyi yaptın ki Tom, bize yapacak pek fazla bir şey kalmadı."

Fazla bir şey mi?

Michael elindeki istekayı bıraktı.

Joe'nun kendisiyle New York'taki çiftlik evine yapılan baskının üzerinden çok uzun bir zaman geçmeden önce temas kurduğunu anlattı. O günlerde FBI, Büyük Sokak Serserisi Programı'nı başlatmıştı ve böylece mafya olarak adlandırılan grupların üzerlerinde çok daha büyük bir baskı kuracakları aşikârdı. O ve Joe birbirlerini, Billy Bishop'un Michael'in pilot lisansını görmek istediği ve Michael'ın da sırf Joe'yu korumak amacıyla lisansının olmadığını beyan ettiği günden beri görmemişlerdi. Görüşmedikleri süre zarfında, Joe Remagen'de vurulmuş, hapishaneden kaçmış, ardından da Birleşik Devletler istihbarat kampına atanmıştı. Bundan sonra, her şey birbirini kovalamıştı. Avrupa'da birçok görev. Son birkaç yılını vatan topraklarında geçirmişti. Uzun lafın kısası, Joe –yaptığı şeyden dolayı Mike'a minnettar kalan kişi– eski bir arkadaşına yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Onun bir kişiyi hapishaneden uzak tutmak, onu kovuşturmalardan korumak için değişik yöntemleri vardı. Eğer iş bu safhaya varırsa, FBI kimin sorumlu olduğunu bilmeyecek, hatta neler olup bittiğini dahi anlamayacaktı. Önemli olan nokta neydi? Michael bunu bilmek istiyordu. Joe, hiçbir şey yok, dedi. Biz FBI'ın yapacağı türden haber ve bilgi verecek bir kaynak aramıyoruz. Senin dünyanda hiçbir şey başını derde sokamaz. Bizim talep edeceğimiz şey tamamen parayı al ve taşı, hizmeti ver ve karşılığını al türünden olacak. Eğer Michael'dan gerçekleşmesi için adam yollamak istemeyeceği bir işi

yapması istenirse, Joe bunu yapmak zorunda kalmayacağı konusunda ona teminat vermişti. Sadece hayır de, bu o işin sonu olur. Joe bir köle değildi ya da korkup yalvaran adamların bulunduğu piyasada yer almıyordu. O sadece bir satıcıydı.

Hagen tam son üç sene boyunca yaptığı işlerin üzerlerinden birer birer geçmeye hazırlanıyordu ki, kendisini engelledi. Bunu düşünemedi.

Hagen, "Pekâlâ, neden beni birdenbire bu işin içine katıyorsunuz?" diye sordu.

Michael, "Joe'nun bir önerisi var," dedi. "Ve ben senin bu konudaki fikrini bilmek istiyorum. Bu büyük bir adım. İleriye doğru bir düzine adım atmak için, bulunduğumuz yerden geriye atmamız gereken tek bir adım. Eğer bu öneriyi kabul edersek, senin katılımına ihtiyacım olacak."

"Bir öneri mi?"

Michael istekasını kaldırdı, Joe'yu işaret etti, ardından imkânsız gibi görünen ve dört topu kapsayan vuruş açısını incelemeye başladı.

Joe dostça Tom'un omzuna vurdu. "Sana burada anlatacağım şeyi ya seveceksin ve onun bir parçası olacaksın, ya da sanki hiç duymamışsın gibi davranacaksın. Biri ya da diğeri. Belli ki, kendilerini bu tür şartlar altında nasıl yönetebileceklerini bilen kişilerle konuşuyorum."

Michael vuruşu kaçırdı, ama toplar birbirlerini sıyırarak geçmişti.

Joe Lucadello, "Uzun süre önce," dedi, "Michael'a dedim ki –iddiaya girerim ki bunu hatırlıyorsundur Mike; Mussolini hakkında konuşuyorduk– dedim ki, tüm tarih boyunca öldürülmesi imkânsız tek bir kahraman, tek bir suçlu, herhangi türden tek bir lider dünyaya gelmemiştir."

Michael olumlu anlamda kafasını salladı. "Hatırlıyor gibiyim."

"İşte, özetle sizin hükümetinizin önerisi. Bu doğrudan Albert Soffet'ten geliyor." –Soffet CIA'in başkanıydı– "ve başkandan gereken onay da aldındı. Tekrar Küba'ya gitme şansını yakalayıp, eskiden bıraktığın yerden –iş bağlantılarından bahsediyorum– devam etmeye ne dersin? Bunu sağlayacak türden bir işi bizim adımıza yapmak için para almaya ne dersin? Şunu da sözlerime eklemeliyim ki, bedel çok yüksek olacak. Yapacağın en ufak iş bile tutulması yüzde yüz yasal olacak, hatta ala-

cağın paranın vergiden muaf tutulması için dahi bir şeyler yapabiliriz. Adamlarının eğitimlerine de yardımcı olcağız. Aslına bakılırsa, bu konuda oldukça ısrarcı davranmalıyız."

"Onları eğitmek mi?"

"Yaşanan ihtilal birçok şeyi değiştirdi. İş yapmak için göndereceğin adamların tüm bu değişikliklerden haberdar olmaları lazım. Orada sürgünde yaşayan Kübalı yurtseverler de var, onlar da size yardımcı olabilir. Biz o insanları tanıyoruz. Onların becerileri ve sınırlarına aşinayız. Tabii, şunu da belirtmeliyim ki hiç kimsenin ne Amerika'da, ne de Allah korusun Küba'da hapse girmemesi için takip edilmesi gereken bir yönerge de var. Risk şu ki –açık konuşmam gerekirse– eğer bir şeyler yanlış giderse, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer Ruslar tüm bunların arkasında bizim olduğumuzu düşünürse, hükümet olarak, III. Dünya Savaşı'na hazırlanmaya başlayabiliriz. Doğal olarak, eğer senin adamlarının başı belaya girerse, yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız, ancak bu projeyle aramızdaki bağlantıyı gözler önüne serme pahasına olmayacak. Sen –adamların– birer vatandaş gibi davranacaksınız. Benimle hiç tanışmadın. Ben yokum."

Hagen, eğer önerdiği proje bu derece büyük olmasaydı, Joe'nun –bu adamın kesinlikle hiçbir şeyle bağı yoktu– tüm bunları dile getirişiyle alay edebilirdi. Hagen, bir polisi öldürmek onların geleneklerinin beraberinde getirdiği kurallara zıt düşüyor, diye düşündü. Nasıl olup da başka bir ülkenin liderine yapılan suikasttan sıyrılacaklardı?

Ve halkın, FBI'ın, hatta görünüşe bakılırsa CIA'in düşündüklerinin tam tersine, cinayetler birtakım *sebepler* uğruna işlenmişti –kişisel korunma, intikam– *para* karşılığı değil.

Fakat bu intikam değil miydi? Adamlar, bir Corleone tefecisinden yüz papel çaldıkları için ölmüşlerdi. Küba hükümeti başa geçtiğinde ya da onların kumarhanelerini kapattığında – böyle bir durum nasıl olurdu da milyonlarca dolar çalmaktan daha farklı olabilirdi ki?

Ve emekli olan bir Don'u ilgilendiren kurallar tam olarak nelerdi?

Mükemmel bir vuruşla, Michael Corleone dört topu birden delikten içeri attı. Tıpkı kızgın sevgilisinden özür dilemeye çalışan bir adam gibi, altı numaralı top beş numaralı topu takip etti ve ikisi birlikte köşe delikte kayboldu.

Joe, "Vaaay," dedi. "Şimdi her şeyi gördüm diyebilirim."

Tam o sırada kapı çalındı.

Hagen, "Birisini mi bekliyorduk?" diye sordu.

Her ne kadar kapıyı açmaya Michael gitmiş olsa da, Joe, "Geç kaldı," diye söylendi. "Affedersin. Belki sen de biliyorsundur, o hep böyle yapar."

Gelen Büyükelçi M. Corbett Shea'ydı.

"Özür dilerim Baylar," dedi. Gizli Servis adamları koridorda kaldı, bunun anlamı onların odayı aramalarına daha önceden izin verildiğiydi. "Oğullarımla yapmam gereken bazı işlerim vardı. Pekâlâ, başkana ve başsavcıya anlaşmaya vardığımızı söyleyebilir miyim? Yoksa onlara iletmemi istediğiniz bazı sorular mı var? Nasıl davranmamı istersiniz Bay Kan-sig-li-ari? Başkan ihtiyaç duyacağı her şeyin yapılacağından emin olabilir mi?"

Bölüm Yirmiyedi

LUCADELLO VE SHEA gittikten sonra, Hagen kendisine sert bir içki hazırlayıp balkona çıktı. Johnny Fontane'nin ismi sokağın karşısındaki kumarhanenin, Kasbah'ın, kapı girişinde neonlarla yazılmıştı. Chicago'nun batakhanesi. Orada sahneye çıkan hiç kimse belirli bir aileye 'ait' değildi, ama bu kişilerin sırf sokağın karşısındaki Corleone'lerin en büyük rakiplerinin kumarhanelerinde görev alabilmek için Las Vegas'taki en şatafatlı ilgi çekme yöntemine izin vermeleri, yıllardır Hagen'e dert olmuştu. Hagen, Johnny'den, Vito ve Fredo'nun, hatta bir dereceye kadar Michael'ın yaptıkları gibi *hoşlanmazdı*. Michael, hangi şarkıcının hangi kumarhanede sahneye çıktığı gibi ufak konularda ailelerin kavga edemeyeceklerini dile getirirken haklıydı, fakat aslını söylemek gerekirse, Michael bir zamanlar Corleone otellerindeki eğlenceleri büyük bir öngörüyle düzenlemekten sorumlu Fredo'nun işlerini de üstlenmişti. Onun Johnny ile olan arkadaşlığının yapılan müzakerelerin yerine geçtiği düşünülürse, Fontane – diğer yandan Russo'yla da arkadaştı - Kasbah ile altı yıllık bir sözleşme imzaladığında Fredo oldukça hırslanmıştı. Arkadaşlığı bir tarafa bırak. Bu işti.

Bu da işti. Derin bir nefes aldı. Hislerinin devreye girmesine izin veremezdi.

Kapı açıldı ve Michael da balkona çıktı. Daireye yerleştirilmiş yüksek teknolojiye sahip cihazlar vardı, Michael büyük olasılıkla tedbiren radyoyu açtı. Opera. Hagen operaya karşı özel bir ilgi duymuyordu, Michael da bunu biliyordu. Hagen itiraz etme zahmetine bile katlanmadı.

Hagen, "Sen bu öneriyi ilk kez bugün işitmedin," dedi. "Bunu ne kadar süredir biliyordun?"

Michael çakmağını çaktı, bu üzerine bir şeyler kazınmış olan mücevher kakmalı bir çakmaktı. Yüzü alevle parladı. Siga-

rasından derin bir nefes çekti. "Son kez Küba'ya gittiğimden bu yana."

"Küba'ya en son gittiğinde sen..." *Fredo ile birlikte oradaydı*. Hagen bu konuya girmek istemedi. "İhtilal olmak üzereydi. Olacakları biliyorlar mıydı? O zamanlar *sen* bunu biliyor muydun?"

Michael, "Bunları o zamanlar konuşmuştuk," dedi. "O günlerde bu bir öneriden çok bir fikirdi. Onun fikri. Sadece kelimeler. O zamanlar, ihtilalin bir adamın karizmasından çok daha büyük bir şey olduğuna inanmıştım. Onu öldürmenin hiçbir fark yaratmayacağını düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

"Hiçbir şey değişmedi. Sadece şimdi, bir fark yaratsa dahi hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyorum."

Biraz daha muamma. Tom içkisinden büyük bir yudum aldı.

Tom, "Seni seviyorum," dedi, "fakat artık seninle yollarımızı ayırma zamanı gelmiş olabilir. En azından profesyonel olarak."

Michael, "Ben de tam tersini düşünüyordum," dedi.

"Sen ne düşünüyor olursan ol, sana şunu söyleyebilirim, bu aşamaya karanlıklarda kalarak geldim, konunun bir içinde, bir dışında, bir içinde, bir dışında tutulduğum yeter. Ben senin en başta erkek kardeşin, ardından da avukatınım. Ben senin *consigliere*'liğini yapıyorum, ardından da maaşını senden alan bir politikacı haline geliyorum, sonra sen ülke dışındayken her şeyin sorumluluğu yine bende oluyor, sonra birdenbire böyle bir konuda danışma ihtiyacı dahi duymadığın lanet olası bir hiç halini alıyorum. Öyle ya da böyle bir şey söylemeyeceğimi biliyordun – gerçekten de, ilk önce seninle konuşmadan sadece sabahtan bu yana tanıdığım bir adamın önünde hiçbir şey söylemeyeceğimden emindin. Corbett Shea'dan ise söz etmeye bile gerek yok. Yine de birtakım gizli sebeplerden dolayı kendi kendime tüm bu muammayı şöyle çözdüğümü söylemeliyim ki, tüm bunları sen bu şekilde düzenledin."

"Bak Tom, çözülmesi gereken bir muamma falan yok. Bunu ilk olarak ondan işitmeni istedim çünkü bu onun operasyonu. Benim değil. Biz ona sadece hizmet vereceğiz. Mickey Shea, senin başkanının da bu işi desteklediğini gösteren garantin. Mickey'nin ne kadar sinirli olduğunu gördün. Bizim açımızdan

bu bir iş. Para, fırsat, güç. Onlar açısından ise intikam. Ben bundan pek o kadar emin değildim, ancak şu an için olayları bu şekilde kabullenmekten daha iyi bir yol da yok."

Mickey Shea. Hagen, Don Vito dışında onu bu şekilde çağıran birisine daha rastlamamıştı.

"Sen bu konuda konuşmak istiyorsun Tom, haydi konuşalım. Bu işi yapmak başlı başına büyük bir adım. Bunu Geraci'nin adamlarıyla yapmamız gerekiyor, ki bu atacağımız adımı daha da önemli bir hale getiriyor. Teorik olarak burada, Nevada'daki adamlarımızı kullanabilirdik, ama böyle bir şey için şu anda hazır diyebileceğim tek kişi Al Neri ve biz onu kaybetme riskini göze alamayız. Bu onlar açısından intihardan farksız olur. Eğer Geraci'nin adamlarına bunu yaptırırsak, başarılı olsunlar ya da olmasınlar, herhangi bir önemi olmaz. Eğer başaramazlarsa, öyle bir tavır takınırız ki bu işle alakamız yokmuş gibi görünür. Her tür geri tepme ona dayanır, bize değil. Nasıl olsa ben çoktan bu işlerden elimi eteğimi çektim."

Hagen içkisindeki bir buz parçasını ağzına aldı, gözleri hemen önlerinde uzanan çölün karanlıklarına takılıydı.

Michael, "Başarılı olmaları," dedi, "ve buna rağmen komünist güçlerin hâlâ başta kalmaları da olası. Böyle olursa ne olacak? Dünya şimdikinden ne daha kötüye, ne de daha iyiye gidecek ve biz de kendi sorunumuzu çözmek açısından ufacık bir şeyler yapmış olacağız. Ama bir düşün Tom. Yapılanlar eğer bir *değişikliğe* sebep olursa, özgürlük tekrar kazanılır, Küba'daki işimize yine başlarız. *Yasal,* şimdi sahip olduğumuz işlerin herhangi birisinden çok daha büyük bir iş. Bizim hükümetimizle Birleşik Devletler'in Küba'da yapılandıracağı rejim ne tür bir kukla rejim olursa olsun, bize bağlanacak. Bu da orada diğer herhangi bir aileden çok daha iyi köklenmemiz anlamına gelecek. Komisyondaki diğer kişileri, Geraci ve adamlarının *bizim* maşamız olduklarına kolayca inandırabiliriz. Hükümetle işbirliği yapmamızdan kaynaklanacak olan herhangi bir gücenme, Küba'nın kapılarının açılmasıyla sayemizde yapacakları milyonlarca dolar kâr sayesinde kısa sürede unutulacaktır. Tüm bunlar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hükümetin ödemeye hazırlandığı paranın yarısını biz alacağız, diğer yarısını da Geraci alacak. Tüm bunların içerisinde bizim parmağımız olduğunu ise hiçbir zaman bilmeyecek. Joe ve ortakları, ona bizden bahsetmeden yaklaşacaklar. Ödeyecekleri miktarın yarısını alacağız, tıpkı Geraci'nin tüm büyük anlaşmalarda bize yaptığı

ödemeler gibi, yalnız bu kez hissemizi Joe getirip elimize sayacak. Geraci böyle bir fırsatı geri çeviremeyecek kadar fırsatçı ve saldırgan. Ve elinin altında bu işte kullanabileceği birçok Sicilyalı var – polisleri ve hükümet görevlilerini öldürme konusunda hiçbir çekinceleri olmayan, cesur ve hedefleri belli insanlar. Beklenmeyen bir şekilde eğer Geraci bize gelir, önerimizi sorar ya da onayımız almak isterse, bizim bu tür işlerden uzak durduğumuzu söyleriz. Eğer bize paradan hisse önerirse, nazikçe reddederiz. Sadece çabalarının başarıya ulaşması durumunda bir şeyler öğrenebilir – ki bu da babası Don Forlenza sayesinde olur. Yine, ne olur yani? O durumda Geraci çoktan kahraman konumuna gelir ve bunu da bize borçlu olur. Fakat temel nokta şu ki, Tom, yanımda çok akıllı ve çok sadık birisine ihtiyacım var, ki iki beyinle düşünebileyim – düşünebilelim. Seni kendi saflarıma katmadan bu işe giremem ve girmeyeceğim."

Hagen, "Her şeyi ben olmadan çoktan eksiksiz düşünmüşsün bile," dedi. "Yanında şu eski dostun Joe olacak. Neri de seninle. Nick Geraci pis işlerini yapacak. Benim yanında olmam zaruri değil Mike. Şu yürüttüğümüz işteki kişi sayısına bir bak ve bu yüzyıllardır her sene kâr getirerek devam ediyor. Bu sistemin hiçbirimize ihtiyacı yok."

"Bak, benim *sana* ihtiyacım var Tom. Yıllardır büyükelçi ile sen temas kuruyorsun. Başkan bize yaşlı adamın isteklerine ters düşecek bir şey yapmayacaktır."

"Başka birisini gönderebilirsin. Bir avukat, bir yargıç, buna benzer birisini."

"Şu dünyada güvendiğim tek kişi sensin. Bunu biliyorsun. Seni işlerin dışında tutmak için elimden geleni yaptım. Bunun sebebi sana değer vermemem ya da sana ihtiyacımın olmaması değildi. Sadece seni korumaya çalışıyordum."

"Beni korumaya çalışıyordun, öyle mi?" dedi. "Teşekkür ederim."

"Ne söylememi istiyorsun? Benim de bir insan olduğumu mu? Ben de hatalar yaptım, özellikle de söz konusu sen olduğunda ve şimdi de çok *üzgünüm*. İşitmek istediğin bu muydu?"

Tom iç çekti. "Tabii ki değildi. Benim istediğim dümdüz ve imasız, doğrudan verilecek bazı cevaplar."

Michael 'önden sen' tarzında kolunu ileri doğru uzattı. "Sorun danışmanım."

"Şu gözüne kapattığı şey gerçek mi?"

"Soru bu muydu?"

"Önemli olanlarına zemin hazırlıyorum."

"Bana bunun savaş yarası olduğunu söyledi. Bu konu üzerine daha sonra bir daha düşünmedim."

"Ve bu adam da gerçek, öyle mi? Tüm bu şeyler, hepsinin dengeli olduğunu mu düşünüyorsun? Büyükelçi oğlunun seçilmesine yardımcı olmuş olabilir, ancak onun hiçbir resmi pozisyonu yok. Ona hiçbir zaman güvenmedim ve eminim ki sen de aynı hisleri paylaşıyorsun."

Michael, "Joe benim ilk temas noktamdı," dedi. "Fakat bu işte yolumuza devam edebileceğimize karar verdiğimde, Albert Soffet ile tanışmak konusunda ısrarcı davrandım. Geçiş toplantıları için Washington'a gittiğimde, senin de bildiğin gibi o insanların hiçbiriyle toplantıya girmedim. Sadece yönetici Soffet ile görüştüm. O gün dahi, bunun çok büyük bir risk olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı şu yapılan beceriksiz istila gibi, bu da bir önceki yönetim tarafından onaylanmıştı. Joe'nun söylediği doğruydu. Soffet de bana aynı şeyi söyledi. Birleşik Devletler ordusu Küba'yı istila edemiyor, çünkü böyle bir şey yaparlarsa Rusya misilleme yapacak. Eğer Birleşik Devletler sadece ekonomik müeyyideyi kullanırsa, bugünden itibaren elli yıl süresince orası komünistlerin elinde kalacak. Fakat bizim hükümetimiz doğrudan *bir şey* yapmaya da cesaret edemiyor. Dolayısıyla bu işe başka çözümler getirmeleri gerekiyor. Plan A'yı denediler ve başarısız oldular. Biz Plan B'yiz."

"Yani, senin işten elini eteğini çekme sebebinin bir şekilde bu olduğunu mu düşünmeliyim?"

"Hem evet, hem hayır. Bak, sen neredeyse hemen her şeyi biliyorsun. Yasal işlerin finansal yönüne benden daha hâkimsin. Senin bilgin dışında, başkanın seçilmesine yardımcı olmak amacıyla yaptığımız tek bir şey dahi yok. Hem Geraci hem de ben, birbirimizden bağımsız bir şekilde, onları kolayca kullanabilelim diye tüm bağlantı adamlarımızı aynı ekibe yerleştirdik – lanet olsun, Tom, eğer sen bir Sicilyalı olsaydın bunu bir *yönetim* olarak adlandıracaktık."

Tom içkisinden büyük bir yudum daha aldı.

Michael, "Bu bir şakaydı," dedi.

Hagen bardağındaki buzları salladı. "Bunu işittin mi? Bu da işte benim gülme sesim."

Birden bir siren çalmaya başladı, ardından da bir diğeri. İki itfaiye arabası büyük bir hızla geçip gitti. Şehrin diğer ucunda büyük bir yangın vardı.

"Pekâlâ. Haklısın. Sana her şeyi anlatmadım. Bahsetmem gereken iki şey daha vardı. Bunları sıradan bir yurttaş olarak tam anlamıyla yapamazdım, dolayısıyla komisyonla bir anlaşmaya vararak – yani, Tanrım, Tom, sen bunu da bulup çıkarttın."

"Yani şu bahsettiğin iki şeyden birisi, Küba'daki bu işle mi ilgili?"

"Hayır. Küba sadece son nokta."

Tom ceketinin ceplerine ellerini vurarak bir puro aradı ve göğüs ceplerinin tekinde bulup çıkarttı. Yatışmaya başlamıştı. Kalbinin derinliklerinde şimdi ve sonsuza kadar Michael'ın *consigliere'i* olarak kalmaya kendisini adamış olduğunu biliyor olsa da, onda insan ilişkilerinin tümüne karşı, bir yetimin hissettiği güvensizlik vardı.

Michael çakmağını yaktı. Sigara içen birisi için, çakmağı normalden çok daha yukarda tuttu.

Hagen Küba purosunun ucunu ısırdı.

"Teşekkürler," dedi. "Güzel bir çakmak."

Michael, "Bir hediye," diye karşılık verdi.

Hagen, "Şu iki şey nelerdi?" dedi.

Michael kendisi için yeni bir sigara yakarken Kasbah'ı işaret etti. "Numara bir."

Hagen, "Fontane mi?" dedi. "Tahmin yapmaktan yoruldum."

Michael küçümseyerek, "Fontane mi?" diye tekrarladı. "Hayır, hayır, hayır. *Russo*'yu kastettim. Eğer emekli olursam, gerçekten bu işlerden elimi eteğimi çekersem, komisyon son seneler boyunca inanılmaz derecede güçlenen Louie Russo'yu patronların patronu seçerdi ki, bu bizim yatırımlarımıza, kazançlarımıza büyük bir darbe vururdu, özellikle de burada ve Tahoe Gölü'nde. Tabii, eğer tekrar açılırsa Küba'da da. O bizim peşimize düşerdi ve biz de onu durduracak gücü kendimizde bulamazdık. Burada büyük bir ekibimiz var, ancak bu grup onunkilerle kıyaslandığında daha küçük ve güçsüz kalıyor. Komisyonda sandalyesiz kalsaydık ve eğer Russo *capo di tutti capi* mertebesine erişseydi, siyasi açıdan kavganın dışında kalırdık ve bu da bizim sonumuz olurdu."

Hagen, "Doğru," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu söyledi.

Radyodaki ses Mascagni'nin *Cavalleria Rusticana*'sından bir seçme dinlemekte olduklarını anons etti, sesin tonundan yaptığı işten aldığı heyecan okunuyordu.

"Belki bunu söylememem gerekir ama, eğer Russo patronların patronu olsaydı, büyükelçinin düşünce tarzını bilen birisi olarak şunu açıkça belirtebilirim ki, Becerensurat başkana bizden çok daha yakın olurdu."

Tom, "Bunu zaten aşağı yukarı tahmin etmiştim," dedi. "Ama yine de senin onu bu isimle çağırdığını daha önce hiç işitmemiştim. Aslında hiçbir Don'a lakabıyla hitap ettiğini duymadım."

Michael, "Pekâlâ, bunun sebebi beni ikinci şeyi düşünmeye sevk etti," diyerek gülümsedi. Bu hiç de neşeli bir gülümseme değildi. "Bana bu çakmağı veren kişinin kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Bırak tahmin edeyim. Russo."

"Birdenbire tahminlere devam etmeye mi karar verdin? Hayır Tom. Russo değil."

Michael ona Geraci'den bahsetti.

Ona Geraci'yi öldürmeyi denediğini açıkladı.

Ona doğru zamanı yakaladığında bunu tekrar denemesi gerektiğini anlattı.

Hagen hiç ses çıkartmadan dinledi, soğukta bu kadar uzun süre tutulduğu için sinirlenmesi gerektiğini biliyordu, ancak bunun yerine hissettiği sevinci dizginlemeye çalışarak bekledi.

Kendisine bir Jack Daniel's daha doldurdu. Şarap dahi olsa hemen hemen hiç içki içmeyen Michael, ona kendisi için de bir bardak hazırlamasını rica etti.

Hagen Michael'a bardağı uzatırken, "Soru şu," dedi. "Senin Geraci'ye yapmayı planladığın şeyi, CIA'in bize yapmasını engelleyen şey ne?"

Michael, "Seninle tekrar bu şekilde çalışmak çok güzel," dedi.

"Ve?"

Michael, "Tam üstüne bastın," dedi. "İşin beceri isteyen kısmı da bu. Ama şubeyi şirkete karşı kışkırtacak ya da tam ter-

sini yapacak ilişkimiz var, en azından bir seviyeye kadar. Ve, sakın unutma, Adalet Bakanlığı'nda da aileden bir üyemiz var."

Hagen, "Kim, Billy Van Arsdale mi?" diye alay etti. "O çocuk işi hâlâ ailesinin ilişkileri sayesinde aldığını zannediyor. Bizimle arasındaki mesafeyi koruyabilmek için her şeyi yapacaktır."

Michael, "O bizim yapmasına ihtiyaç duyduğumuz şeyi yapacak," dedi, "böylece bizim kömür madenindeki şahsi kanaryamız olacak. O hırslı bir çocuk ve bize içerliyor. Basın konferansları düzenlemek ya da mahkemelere çıkmak yerine onu hukuk kütüphanesine tıkan şeyin, yaptığı evlilikle birlikte bizimle arasında kurulan ilişkiden kaynaklanıyor olmasından korkuyor. Onun daha iyi bir mevkiye terfi ettirilmesi için, bağlantılarımızı kullanmamıza gerek yok. İşi yapmak için o bizi 'bizim hakkımızda bildiğini sandığı şeyleri' kullanacak. *Bundan* sonra, ona nazikçe bize yardımcı olmasını rica edeceğiz."

Hagen sırıtmamak için dudağını ısırarak "Diğer bir deyişle," dedi, "ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunduk. Bu çok zekice Mike. Yaşlı adam bunu görseydi gurur duyardı."

Vito Corleone hiçbir zaman Las Vegas'a adım atmamıştı, ama balkonda dikilen bu iki adam kendilerine bırakılan mirasın tıpkı ılık, kuvvetli bir el gibi üzerlerindeki varlığını açıkça hissetti.

"Göreceğiz," dedi. "Herhangi bir planın son aşama sınanması, uygulamaya konulmasında gizlidir."

Hagen, "Uygulamaya," dedi. Bardakları tokuşturdular ve Hagen içkiyi son damlasına kadar kafaya dikti.

KİTAP VIII

1961 – 1962

Michael'a gelince, Geraci'ye onu öldüremeyecek kadar ihtiyacı vardı. Ondan başka kim Küba'daki bu işi başarabilirdi? Michael'ın doğru adamları seçecek, işi yaptıracak ve her şey bittikten sonra kolayca baştan atılacak birisine ihtiyacı vardı: Geraci gibi.

Daha da önemlisi, bu geçiş safhası boyunca başka kim diğer Don'lara karşı güvenilir bir patron gibi görünebilirdi? Michael Geraci'yi şimdi öldürürse, babasına ve karısına verdiği sözü tutma şansını da kesinlikle ortadan kaldırmış olurdu.

Eski karısı. Merhum babası.

Önemli değil. Boşanmak ve ölüm korkunç şeyler, fakat verilen bir sözü tutmamak için bunları bahane eden bir adam kendisini şerefli bir insan olarak isimlendiremez.

Nick Geraci, Michal Corleone kendisine yeni patronun o olduğunu söylediği günden bu yana titremekte olduğunu fark etti. O günden sonra bu rahatsızlığı herhangi bir ilerleme kaydetmemişti ancak bu çok dikkatli bakıldığında fark edilebiliyor, bazı kanıtlarla da ispatlanıyordu (ürpertiler, kahve sinirliliği). O yaz Joe Lucadello (onun "Ajan Ike Rosen" olduğuna inanıyordu) ile birlikte, Geraci ve Fredo'nun Colma East planını yaparlarken buldukları bataklık arazi parçasını görmek için ilk kez New Jersey'den ayrıldı. Fredo'nun planının beraberinde getirdiği yararlar ne kadar büyük olursa olsun, bu arazi kelepirdi. Geraci depolama gereksinimleri için ahırı kullanmış ve bu araziye el koymuştu. İstediği her an, burayı aldığı fiyatın iki katına satabilirdi.

Oraya hep birlikte gittiler, Donnie Bags arabayı kullanıyordu ve bebek yüzlü Carmine Marino da öne oturmuştu. Rosen'in her zamanki gibi tek gözü kapalıydı ve hiç de Yahudiye benzemiyordu. Yanına başka bir ajan almıştı, bu ağzı sıkı bir Protestandı, ismi Doyle Flower olmalıydı. Geraci'ye Michael'ın başkan geçiş ekibinden kimseyle tanışmadığını ve her şeyi doğrudan yönetici Albert Soffet ile konuştuğunu ileten temsilciler meclisi üyesi, bu kez de Rosen ve Flower'ın birer CIA ajanı olduklarını doğrulamıştı. Yine de, Geraci sadece bir önlem olarak Eddie Paradise ve diğer adamların bazılarıyla başka bir arabaya doluşmuştu.

Tekerleklerin iz bıraktığı çamurlu yoldan dönüp ahıra doğru yol aldılar. Büyük çöp kamyonları ve o bölgede yaşayan-

lar burayı yıllardır çöplük gibi kullanıyorlardı. Arazi ocaklarla, tuvaletlerle, arabaların ve çiftlik makinelerinin pas tutmuş hurdalarıyla doluydu. Pislik havuzundaki bu enkaz adası, bir zamanlar Ebbets Field olarak anılan arazinin bir parçasıydı.

Rosen, "Cesetlerini gömmen için oldukça iyi bir yer, bunun üzerine her şeyine iddiaya girerim," dedi.

Geraci, "Ben senin yerinde olsam, o kadar emin olmazdım," diye karşılık verdi, ki bu gerçekten de doğruydu. Arazide bulunacak herhangi bir yeni ceset, orada yaşayanların işi olarak algılanırdı. Oradaki gangster çeteleri – çoğu Stracci'nin adamlarıydı – buranın kime ait olduğunu biliyor, ona saygı duyuyorlardı. "Biz polislerin bugüne kadar keşfettikleri en mükemmel salaklarız. Halıya sarılmış her ceset yüzünden, biz suçlanacağız."

Rosen, "Biz polis değiliz," dedi.

Flower, Donnie'nin kolostomi çantasını ima ederek, "Ninemde de bunlardan bir tane vardı," dedi.

Donnie, "Öyleyse alışık olmalısın," diye karşılık verdi. "Tıpkı arkadaşının şuradaki korsan şeyi gibi."

Rosen, "Sıçtın mı?" dedi. "Burası sanki bok varmış gibi kokuyor."

Donnie o kadar hızlı bir dönüş yaptı ki yerden çamur parçacıkları havalanıp etrafa saçıldı. Tam salakça bir şey söylemeye hazırlanırken araya Carmine girdi. "Bu onun boku değil, yani şu kokan. Bu New Jersey."

Doyle ve Geraci güldü, ortalık birdenbire yatışmıştı. Carmine doğuştan bir liderdi. Neredeyse otuz yaşındaydı, ama olduğundan on yaş daha genç görünüyordu. Anne tarafı Bocchicchio'lardan geliyordu ve ayrıca baştan beri uyuşturucu işinde Geraci'nin ortağı olan Palermo Don'u Cesare Indelicato'nun vaftiz oğluydu. Çocuk aileler arası ilk toplantıda, rehine olarak bu işe adım atmıştı. O günün üzerinden beş yıl geçmişti ve şimdi Knickerbocker Caddesi'nde bir grup serseriyi yönetiyordu.

Onlardan önce iki araba gelip çoktan ahırın arkasına park etmişlerdi. Hava alacakaranlıktı, her ikisi de içlerinde kanundışı yaşanan cinsel ilişki sebebiyle kıpır kıpırdı.

Geraci, "Buradaki en büyük sorunumuz," dedi, "civardakilerin doymak bilmez cinselliği."

Peşlerinden gelen araba arkalarında durdu. Sadece Eddie Paradise aşağı indi.

Rosen, "Sen en az şu arabalar kadar titriyorsun," dedi. "İyi misin?"

Geraci, içten içe aslında arabanın içinin o kadar da soğuk olmadığını düşünerek, "Donnie ve onun şu lanet kliması yüzünden," dedi. Arabadan indi. Etrafta dolanmak titremesini durdurdu.

Carmine de aşağı indi. Seri bir hareketle, pantolonunun belinden bir tabanca çıkarttı ve ahırın etrafındaki kuytu köşelere üç el ateş etti.

Etraftan gelip orada duran araçlar yerlerinde sallanmaya başladı; içlerinde giysileri sağa sola saçılmış korkak zinacılar vardı. Carmine bir el daha ateş etti.

Flower, "Ahırın uzak tarafına yapılan tek sıra halindeki dört atış," dedi. "Çarpıcı bir başlangıç arkadaşım. Yine de seni uyarmalıyım. Yapılan sınavlar gittikçe zorlaşır."

Carmine oradan büyük bir hızla uzaklaşan araçlara el salladı.

Ajanlar da dahil olmak üzere, hepsi birden kahkahalara boğuldular. Geraci'nin titremesi durmuştu.

Donnie, "O bunu en son yaptığında," dedi, "sevişenler çamura saplanmışlardı. Arabalarını itmek için yanlarına gittik fakat dışarı çıkıp kaçmaya başladılar. Bu çalıntı bir arabaydı, tabii seks sapıklarının terk ettiği bir arabayı çalıntı olarak adlandırabilirsen eğer."

Ana Hamamböceği, polis baskını sırasında kendi et lokantasındaydı. Şimdi ise yaptığı büyük soygun yüzünden hapiste yatıyordu.

Ajan Flower, "Ford'daki o kızın göğüsleri, insana sanki yarını göstermeyecek kadar güzel," dedi.

Carmine, onunla aynı fikirdeymiş gibi, "Bunun gibi göğüsler, yarın öbür gün insanın başına bela açar," diye karşılık verdi.

Rosen gözlerini uzaklara dikerek kafasını sallayıp mırıldandı, "Hiç de fena değil, hiç fena değil." Onun kızıl saçlının göğüslerinden ziyade arazinin büyüklüğünü ima ederek bunları söylediğini fark etmek Geraci'nin çok kısa bir vaktini aldı.

Geraci, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Rosen cevap veremeyecek kadar düşüncelere boğulmuş bir halde kafasını aşağı yukarı sallamaya devam etti. Geraci onları ahıra soktu. Rosen büyük bir takdirle homurdandı. Burası

dışardan bakıldığında sadece bakımsızlıktan dökülmüş bir yermiş gibi görünüyordu. İçeri girilince ise, bina Corleone Ailesi için silahlı araçlar üreten adam tarafından sağlamlaştırılmıştı.

Rosen, "Hiç kimsede kâğıt var mı?" diye sordu. Elindeki kalemi kaldırdı.

Flower gömlek cebinden küçük bir kâğıt destesi çıkarttı.

"Daha büyük bir kâğıt." Rosen elindeki kalemi Buddy Rich'in bile kıskanabileceği bir hızla havada salladı.

Eddie Paradise, "Bir kurabiye kutumuz var," dedi.

Rosen kaşlarını çattı. Bunu yaptığında, gözündeki yamanın arkasında ne olduğunu normalde görebilmek gerekirdi. "*Kâğıt* olması lazım."

Eddie, "Özür dilerim," dedi. "Ben not alma ihtiyacı hissetmem. Almayarak da hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

Geraci arabaya baktı ve Bev'in biyoloji defterini gördü. "Bu nasıl?"

Rosen ona teşekkür etti. Ahırın zeminine oturdu ve içerinin planını jimnastik salonu haline gelebilecek şekilde çizmeye başladı. Planı elini olabildiğince hızlı hareket ettirerek çiziyor gibiydi. Tekrar dışarı çıktı, barakaların konuşlandırılabilecekleri bir nokta tespit etti ve bu yapıların da planlarını çizdi. Hiç şüphesiz Carmine Bags'ın çöp havuzunun tepesindeki çatıdan martılara ve sıçanlara nişan alışından esinlenerek, Rosen bazı ölçüler aldı ve hemen orada bir tüfek atış parkuru da tasarladı.

Donnie yaptığı tüm atışlarda ıskalıyordu, ama Carmine sanki Buffalo Bill gibiydi, martıları patlatarak kan kırmızısı yaratıklar haline getiriyordu. Geraci, savaşa bizzat katılanlar ya da polisler hariç, dedi, bu piyasadaki çoğu kişi gerçekten de ahırın uzak köşesine ateş etmekten âcizdi. Yapılması gereken atışın kısa menzilden gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Geraci o güne kadar tüfekle öldürülen tek bir adam duymamıştı, ki büyük olasılıkla Küba'da gerçekleştirilecek olan görev tüfekle yapılacaktı. Kim gangster çetelerinden herhangi birinde pusuya yatarak ateş eden bir kişinin varlığını işitmişti ki? Diğer bir deyişle, Carmine Morino'dan başka kim Küba'ya giderek açıkça özgürlük karşıtı olduğunu söyleyen birini küt diye vurabilirdi?

Flower Geraci'yi dirseğiyle dürtüp ortağının çılgınca çizim tarzını işaret ederek, "Bugüne kadar gördüğün en inanılmaz şey, öyle değil mi?" diye sordu.

Rosen ona Bev'in defterini uzattı. Çizimler mucizevi derecede düzgündü, hele bir de onun bunları ne kadar hızlı çizdiği

düşünülürse. Binalar doğrudan bu çizimlerden bile inşa edilebilirdi. Barakaların tasarımları basit ve anlaşılırdı.

Rosen sanki özür diliyormuşçasına, "Ben hedefine ulaşamamış bir mimarım," dedi.

Geraci bu işi üç gün içerisinde tamamlayabilecek bir ekibinin olduğunu belirtti. Rosen kaşlarını çattı ve aslında her şeyin bundan çok daha karmaşık olduğunu söyledi. Güvenliğin yanı sıra çeşitli maddi nedenlerden dolayı, bunu imkânsız kılan birçok hükümet kısıtlamaları ve yönetmelikleri olduğunu belirtti.

İşte o an Geraci her şeyin gerçek olduğunu hissetti. Bu tip kaba saba adamlar gerçekten de hükümet adına iş yapıyorlardı.

Rosen defteri geri aldı ve tıpkı düğün eşyaları satan dükkânın camından içeri bakan evde kalmış bir kız gibi sayfalara teker teker göz attı. Rosen, "Yine de bilmiyorum," dedi. "Eğer bu muhitte yaşayanlar sorun çıkarmazsa."

Geraci, "Nasıl bir sorun?" dedi.

Flower, "İnsanların en olmayacak çöplerini attıkları bir çöplüğün ellerinden alınıyor olması ya da bebek bakıcılarını becerecekleri başka bir yer bulamamaları, büyük olasılıkla bir toplumda oldukça çok sorun yaratır," diye yanıtladı.

Carmine, "Özellikle de New Jersey'de," dedi. Biraz daha mermi almak için arabaya döndü.

Rosen, "Ben New Jersey'liyim Bayım," dedi.

Carmine omzunu silkip araba bagajını kapatırken, "Öyleyse sen bunu çok iyi bilirsin," dedi.

Flower Carmine'nin sırtına vurarak, "Seni seviyorum," dedi. "Tam bizim ihtiyacımız olan türden bir adamsın."

Carmine, "Arkam mı?" dedi. "Sakın ona bir daha dokunma."

Geraci, "Bu konuda da oldukça komik," dedi. "Şu arkaya vurma konusunda."

Carmine, "Komik," dedi. "Sanıyorum şu anda bu uğurda hayatını feda eden birçok merhum buna gülüyordur."

Flower, "Şimdi her zamankinden çok daha fazla eminim," dedi. "Bay Marino, siz listemin en başındasınız. Tüm şu ölü sıçanlara ve tavırlarınıza bakılırsa, sizi alt etmek oldukça zor olacak."

Carmine gülümsedi ve Flower'ın arkasına vurdu, Flower da dönüp ona ufak bir şaplakla karşılık verdi, ardından delicesine güldüler.

Rosen, "Dokunulmaya ilişkin bir nedeni olan, bugüne kadar gördüğüm tek İtalyansın," diye mırıldandı. Geraci onun gerçek bir İtalyan olup olmadığını merak eti. Bu bir İtalyanın söyleyeceği türden bir şey miydi?

Geraci, "Burada yaşayanlar sorun olmayacak," dedi. "Bana güvenin."

Ertesi gün, çevreyoluna arazinin şahsa ait olduğunu belirten yeni bir işaret konuldu. Altında, DELUXE PARSELLERİ SATIŞTA, HAZİRAN 1962! yazıyordu. Bir yıl sonra. Bu orada yaşayan insanların meraklarına merak katıyordu. Önceden verilen haber, o bölgeyi geliştirmeye gerçekten değebilirdi – bataklığı kurutmak, avukat ve mimarlar kiralamak, planlama komisyonuna rüşvet vermek: Olağan bir arazi parsel yapılandırılması beraberinde mafya Don'u adına normal bir insanın yapacağından çok farklı şeyler getirmiyordu.

O gece yemekte Nick Geraci titremeye başladı. Bu Barb ve Bev'i korkutmaya yetecek kadar şiddetliydi. Charlotte ambulans çağırmak istedi. Geraci, "Önemli bir şey değil," dedi. "Kahvenin sebep olduğu sinirlilik." Charlotte onun kahve içmeyi bıraktığını sandığını söyledi. Geraci, "İşte sorun da bu," diye karşılık verdi. "Bu akşamüzeri kulüpte bir espresso içmiştim." Oysa bu doğru değildi. Yemek yerken ellerinin ve çenesinin hareketlerine odaklandı, titremesi durdu. Ama ertesi sabah bu durum tekrarlayınca, Char eğer hemen bir doktora görünmezse bir bıçak alarak onu bacağından yaralayacağını, dolayısıyla doktora gitmekten başka çaresinin kalmayacağını belirtti. Geraci iyi olduğunu ve bunun geçeceğini söyledi. Char mutfağa gitti ve bulabildiği en büyük bıçağı alıp geldi. Geraci gülümsedi ve ona onu sevdiğini söyledi. Char bıçağı salladı ve ciddi olduğunu belirtti. Geraci, "Ben de," dedi. Öyleydi. Titreyen ellerini havaya kaldırdı. "Uslu bir çocuk ol ve doktorun numarasını benim için çevir, ha?" Charlotte telefonu kapatırken, titreme çoktan geçmişti.

Her zaman gittiği doktor ona aletleriyle bakıp çeşitli sorular sordu, ama sonuçta hiçbir şey bulamadı.

"Bu durumun beyinden kaynaklanıyor olup olamayacağını merak ediyorum," dedi. "İşte zor anlar yaşıyor musunuz? Baskı, stres, bu tür şeyler? Ya da evde, her şey yolunda mı gidiyor?"

"Benim lanet olası bir deli olduğumu mu düşünüyorsun, söylediğin bu mu?"

Adam Geraci'ye bir uzman adı önerdi.

"Eğer *uzman* kelimesi psikiyatr yerine kullanılan bir terimse, şunu bil ki geri döndüğümde senin açından sadece bir hasta olmayacağım."

Doktor onu çok iyi anladığını belirtti.

Uzman dünyaca ünlü bir sinir hastalıkları doktoruydu. Ufak tefek, yaklaşık bir elli boylarında bir adamdı. Geraci'ye Parkinson hastalığının başlangıç aşaması teşhisi koydu. Boksörlük yapılan yıllarda kafaya alınan darbeler, ilerleyen yıllarda ciddi sarsıntıları tetikleyebiliyordu.

Geraci, "Kafama o kadar sık darbe almadım," dedi.

Doktor, "Siz boksörler, hepiniz aynısınız," dedi. "Hatırladığınız tek şey karşınızdaki adamın neye benzediği. Yine de bana şu sarsıntıdan bahset. Son zamanlarda oldu, öyle değil mi?"

Geraci doktora neredeyse onu öldürecek olan uçak kazası hakkında tek bir kelime dahi etmemişti. Geraci, "Sanıyorum," dedi. "Eğer yedi yıl kadar önce olan bir şey son zamanlarda diye nitelendirilebilirse."

"Yedi yıl önce ne oldu?"

Geraci, "Düştüm," dedi. "Kafamı vurup şuurumu kaybettim. Korkunç bir şeydi.

Doktor Geraci'nin gözlerine ışıklı aletle baktı. "Nereden düşmüştün?" diye sordu. "Empire State Binası'ndan mı?"

Geraci, "Ona benzer bir yerden," diye yanıtladı.

Antica Focacceria'nın üst kat pencerelerinden birinden, Geraci sırım gibi, sakallı bir adamın – arkadaşı ve iş ortağı Cesare Indelicato'nun - San Francesco Meydanı'nı dışardan göründüğü kadarıyla tek başına geçişini izledi. Bu meydan, Palermo'nun eski bir semtinde, karanlık ve dar sokaklardan oluşan muhitte, ışıklarla donatılmış bir vahaydı sanki.

Don Cesare hiçbir zaman yalnız gezmezdi aslında. *Soldato* ve korumalarını kalabalık içerisine karışma üzerine çok iyi eğit-

mişti. Sıradan bir gözlemci katedralin önünde Vespa'ya dayanmış duran genç adamların, tıpkı futboldan bahsederek sürekli restoranın dışında turlayıp duran diğer dört adam gibi, Don Cesare'nin adamları olduklarını tahmin dahi edemezdi. Sıradan bir gözlemci, meydanı boydan boya geçmek üzere olan, kolay tanımlanamaz, sıradan takım elbiseli bu adamın, Sicilya'nın müttefik istilasının kahramanı ve Palermo'daki en güçlü mafya patronu olduğundan çok, emekliliğine birkaç yıl kalmış bir tarih öğretmeni olduğunu düşünebilirdi.

Palermo'nun, sıradan gözlemlerin pek az yapıldığı bir şehir olduğu da bir gerçekti.

Saat öğleden sonra üçtü ve restoran kapalıydı. Onların masasına hizmet eden garson, teki kapı girişine konuşlandırılmış olan Don Cesare'nin adamları tarafından iyice aranıp onaylanmıştı. Alt katta da, yemeklere ve arka kapıya göz kulak olan birkaç adam vardı.

Şarap ve restoranın rivayete göre mükemmel olan biftek sandviçinin hemen ardından, Geraci ile Indelicato, başarıyla yürüyen uyuşturucu işlerinin çeşitli detaylarını tartıştılar. Tümüyle İngilizce konuştular, güvenlik açısından gizlenmesi gereken hiçbir şey yoktu, ama Sicilya'ya iş yapmak için gelinen onca yılın, gerçek Sicilyalılarla çevrili geçirilen onca sürenin ardından bile, Geraci'nin İtalyancası iyice gerilemiş, kötü seviyelere inmişti. Konuşulanları anlıyor ama konuşamıyordu. Nedenini açıklayamıyordu. Zihinsel bir engelleme ya da buna benzer bir şeyler olmalıydı.

Don Cesare son lokmasını bitirip parmaklarını yalarken, "Seni benim şehrimde görmek çok güzel, benim iriyarı arkadaşım," dedi. "Ama bu konular, bilmiyorum, sanıyorum tüm bu yolu sırf bunları benimle konuşmak için gelmedin, öyle değil mi?"

"Bu sefer ailemi de beraberimde getirdim," dedi. Eşimi ve kızları. Büyük olanı bu sonbahar üniversiteye başlıyor. Bu bizim hep birlikte ailece geçireceğimiz son tatil olabilir. Senin bu güzel adana daha önce hiç gelmemişlerdi ve şimdi her yer onlara ait, en azından en iyi şartlarda on gün süresince durum böyle." Orada daha uzun süre kalacaklardı, fakat yolculuk için gemi tarifelerine ayak uydurmak zorundaydılar. Nick Geraci'nin hayatı boyunca bir kez daha uçağa binme gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. "Aslına bakılırsa, daha önceki gelişlerimde et-

rafı gezmeye zaman bulamamıştım. Taormina'ya ilk kez gittim, inanabiliyor musun?"

Don Cesare ellerini feryat ediyormuş gibi havaya kaldırdı. "Taormina'daki en güzel otel benim. Neden oraya gideceğini bana daha önce söylemedin? Sana ve ailene orada kral gibi davranılmasını sağlardım."

"Benim için zaten birçok iyilik yaptın Don Cesare, daha fazlasını istemeye yüzüm yok."

Fakat Don Cesare, Geraci'den gelecek yıldan daha geç olmamak şartıyla tekrar Taormina'ya geleceği ve Indelicato'nun dağın zirvesindeki otelinde kalacağına dair söz almadan bu konuyu kapatmadı.

"Seni kişisel olarak görmek istememin diğer bir nedeni daha var Don Cesare. Bu senin genç vaftiz oğlun Carmine Marino'yla ilgili."

Don kaşlarını çattı. "O iyi mi?"

Geraci, "Harika işler çıkartıyor," dedi. "Büyük olasılıkla emrimde çalışan en iyi adam. Bu yüzden seninle ona vermek istediğim bir görev hakkında konuşmak istedim. Değerli, önemli, fakat bir o kadar da tehlikeli bir iş."

Geraci ona güveniyor görünüyordu. Indelicato Geraci için değerli, hatta kolayca arkasını dönebileceği bir dosttu. Daha da önemlisi, Geraci'nin daha önce CIA ile çalıştığını bildiği tek kişiydi. Savaş süresince, faşistler tarafından Ustica'ya sürülmeyen mafya üyeleri, Fransa'daki direnç gibi Sicilya'da görev yapmışlardı. Indelicato bu vahşi, acımasız ve etkin yeraltı liderlerinden birisini büyük bir hızla ortaya çıkartmıştı. Sürgüne yollanan Amerikalı Don Şanslı Luciano vasıtasıyla, Indelicato temelde adanın istilası için gereken aklı ve haberleri almak için Stratejik Servis Bürosu'ndaki – CIA'in taşı - etkin kişilerle tanışmıştı. Söylenenlere bakılırsa, olacaklara karşı Sicilya halkını – ama kuzeyden gelen faşist istilacılarını değil - alarma geçirmek için kullanılan, üzerlerinde Luciano'nun meşhur 'L' armasının işlendiği on binlerce kırmızı mendilin gökyüzünden bırakılması fikri Indelicato'nundu. Mafyayla işbirliği yapmayan İngilizler, adanın üçte birini oluşturan doğu yakasını ele geçirmek için yaptıkları savaşlarda ağır zayiatlar verirken, batıdaki üçte ikilik bölümde, özellikle mafyanın kalesi olan bölgelerde, Amerikalılar kullandıkları olağanüstü zekâdan kazanç sağlamış ve çok daha az kayıp vererek bu işin üstesinden gelmişlerdi. Saldırının

ardından, Amerikalılar tarafından ele geçirilen birçok şehirde, siviller mafya elemanları arasından geçici bir belediye başkanı seçtiler. Müttefikler çekilince, seçilen bu başkanların birçoğu oldukları yerde kaldı. Ve Don'lar Ustaca'dan serbest bırakılıp evlerine döndüklerinde –Amerika ve Stratejik Servis Bürosu'nun yardımıyla– buralarda mafyanın siyasi gücünün inanılmaz derecede arttığını gördüler. Bundan kısa bir süre sonra, Cesare Indelicato İtalyan Parlamentosu'na seçildi ve İtalya'dan ayrılıp Amerika'nın kırk dokuzuncu eyaleti olmak için yapılan popüler harekâta destek verdi.

Uzun süre düşündükten sonra, Geraci içinde bulunduğu durumu riske atmak istemedi. "Sana bu konuda hiçbir detay veremem," dedi. "Sadece şunu söyleyebilirim ki, Carmine bu işi yapmak istiyor ve oraya göndereceğim diğer adamların da lideri olacak."

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Sebep ne? Benim onayımı istiyorsun, ama neyi onayladığımı bilmeden bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Eğer bana Carmine'yi bu görevin dışında tutmamı söylersen, bunu yaparım. Ama ne yaptığımız konusunda sana bilgi veremem. Ne yapmamız gerektiğini söyleyemem."

Geraci bunu bir düşündü. "Sen şimdi benden, her ay annesine para yollayan vaftiz oğlum Carmine'nin onun sonunda öldürüleceğini düşündüğün bir işi yapmasını onaylamamı istiyorsun, öyle mi? Eğer öyle olmasaydı, bana hiçbir şey sorma ihtiyacı duymazdın."

Don Cesare buna sadece sessiz kalarak karşılık verdi.

"Onun Bocchicchio grubuna ait olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Ben onun başına gelebilecek herhangi bir şeyden dolayı sorumlu tutulan kişi olmak istemem."

Don Cesare bunu hiçbir kanaat belirtmeden, sadece ufak detayları anladığını belli ederek ve gözler önüne sererek dile getirmişti. Geraci, Carmine Marino'nun içinden geldiği topluluğu tanıyordu.

Geraci Don Cesare'nin söyleyeceklerini sessizce bekledi.

Don Cesare sonunda, "Öyleyse sana tek bir soru soracağım," dedi. "Carmine, bu işin ne olduğunu en az senin kadar biliyor, tehlikelerin ve tüm bunların sebeplerinin açıkça farkında ve hâlâ bu işi yapmak istiyor, *si?*"

"Bu doğru. Gerçekten de yapmak istiyor."

Don kafasını bir öne bir arkaya hareket ettirdi, sanki söyleyebileceği herhangi bir şeyin sonuçlarının neler olabileceğini düşündüğünü göstermeye çalışıyordu. "Carmine kocaman bir adam," dedi. "Benim kendisine ne tür kahramanca şeyler yapabileceğini ya da yapamayacağını belirtmeme ihtiyacı yok."

"Teşekkürler Don Cesare." Geraci titreme nöbetinin başlamak üzere olduğunu hissetti ve, her ne kadar yapması gereken tek şey şöyle bir etrafta dolaşmak ve titremeyi durdurabilmek için attığı adımlara yoğunlaşmak olsa da, lavaboya gitmek için müsaade istedi. Her nedense, bu işte penisinin yapacağı bir şeyin yerini alabilecek pek fazla bir hareket yoktu. Diğerine nazaran, işemek çok daha uygundu.

Geraci geri dönüp tekrar masaya oturunca, "Birçok sebepten dolayı," dedi, "ki bunlardan birisi de sorumluluğun Carmine'de olması, bence en iyi şey bu işe yollayacağımız adamların tümünün Sicilyalı olması." Birçok sebepten bir diğeri de, Sicilyalıların polis ve hükümet görevlilerini öldürmek için herhangi bir kuralı olmamasıydı.

Indelicato, "Eğer adam istiyorsan, ben sana bulurum," dedi.

"Böyle düşündüğün için teşekkür ederim. Fakat sadece bu iş için adam tutma riskine giremem. Bir süredir Birleşik Devletler'de görev yapan adamlara ihtiyacım var. Carmine'nin adamlarından da çok fazla yardım almak istemiyorum, özellikle de, Allah korusun, eğer başlarına bir şey gelecekse. Pizzacılarda çalışanları çağıracağım, en iyi olanları. İtirazın var mı?"

"Eğer zor bir iş olmayacaksa uygundur, peki ne zaman?"

Pizza salonlarına yerleştirilen adamların neredeyse hepsi, doğrudan ya da dolaylı yoldan Amerika'ya Cesare Indelicato tarafından sokulmuşlardı.

Geraci, "Bu adamların birçoğunu neredeyse hiç tanımıyorum," dedi.

"Tabii, tanımıyorsun. Başın derde girmiyor, sorunun olmuyor, niye tanıyasın ki?"

"Tamamen öyle. Yedi yıldır orada olan kişiler biliyorum. hiçbir zaman göz önünde bulundurmadığım insanlar. Senin önerilerine ihtiyacım var Don Cesare. Eğer oraya gönderdiğin, diyelim ki dört en iyi adamını önerecek olsan –dayanıklılık, karakter ve zekâ açısından en iyilerinden bahsediyoruz– bunlar hangileri olurdu?"

Geraci onun cevap vermeden önce bir süre düşünmesi gerekeceğini bekliyordu ama Don Cesare hemen karşılık verdi, hem de adamların becerilerinin de birer özetini sıralayarak. Eğer bu adamlar onun anlattığı özelliklerin yarısını dahi taşıyor olsalar, Geraci oraya Carmine'yi göndermeden dahi işi büyük bir başarıyla tamamlardı.

Geraci, "Tüm bunlarla hiç alakası olmayan diğer bir konu daha var," dedi. "Bu bir vatan hainiyle ilgili. Buraya Amerika'dan gönderilen birisi. Komisyonumuza katılan, ya da öyle olduğu söylenen."

Geraci bunu kendisi yapamadı, ki tabii ki Don Ceasar bunu anladı. O patrondu. Bu tür şeyler diğerleri tarafından yapılırdı.

Güçsüz ve zayıf Fransiskan rahibi keşiş, can havliyle merdivenlerden aşağı, manastırın yeraltı mezarlığına indi. Glokomu ve mafsal iltihaplı bir kalçası vardı, ama herkes onun kendisine verilen emri sorun yaratmadan yerine getireceğinden emindi. Genç bir adamken Palermo'ya ilk kez geldiğinde yaptığı tüm görevlerin aynılarını hâlâ büyük bir başarıyla tamamlayabiliyordu –bahçe düzenlemek, kardeşlere yemek hazırlamak, hemen yandaki şehir mezarlığına gömülecek olan ölüleri yıkamaktan tutun da, turistlere kartpostal satmak ve arkalarında bıraktıkları pislikleri toplamak gibi komik işlere kadar. Soda kutuları, şarap şişeleri, yanmış lambalar (fotoğraf çekmek tamamen yasaktı) ve hatta, bir keresinde, kullanılmış bir prezervatif.

Zaman öğle yemeği sonrasıydı, saat neredeyse üçtü, yeraltı mezarlarının halka tekrar açılma zamanı gelmişti. Bir Alman tur grubu demir parmaklıklı kapıların dışında gezindiler. Keşiş aşağılara doğru inmeye devam ettikçe, adamların kaba sesleri gitgide işitilmez oldu. Gülümsedi ve her şeye kadir Tanrı'ya, ona kaybolan işitme yetisinin bile bir insana verilebilecek en mükemmel hediyelerden birisi olabileceğini fark etmesine yardımcı olduğu için şükretti.

Basamakların sonunda, yerde bir şeker kâğıdı vardı. Çöpü almak için eğilirken keşişin dizleri kütürdedi.

Önünde uzanan tünellerde, sekiz bin Sicilyalı'nın ufalanmış, hoş giyimli artıkları bulunuyordu. Birçoğu uzun sıralar halinde kancalardan sallanıyordu, kafatasları keşişin alçakgönül-

lülük olarak yorumlamaktan hoşlandığı tarzda öne doğru eğilmişti. Diğerleri raflarda yatıyordu ve yerden tavana kadar uzanan birçok oyuğun içine tıkılmışlardı. Çok azı ahşap tabutlarda boylu boyunca uzanmıştı, bir zamanlar etle kaplı olan kafaları, ince bir toz tabakasıyla örtülü yastıklar üzerine yerleştirilmişti. Yaşarlarken bu insanlar birer dük ve kontes, kardinal ve önemli rahip, Garibaldi'nin komutasında savaşan ve ölüm yolunda kılıçlarını çeken askeri kahramanlardı. Keşişin öz büyükbabası da dahil olmak üzere, bazıları Sicilyalıların arkadaşlar olarak adlandırdıkları dostlarıyla fani yaşamlarında yan yana yürümüşlerdi. Sekiz bin ölü: Kendi ya da sevdiklerinin kalıntılarını orada teşhir edilsin diye verilen emrin bedelini cömertçe ödeyen insanlar. Keşiş tüm bunların üzerinde bıraktığı deliliği hâlâ taşıyordu. İstisnai tek bir durum –keşişin hazırlıklarına yardımcı olduğu *La bambina*(*)– dışında, 1881 senesinde, tam seksen yıl önce, keşişin doğumundan iki sene sonra, verilen bir emirle buraya ceset getirilmesi yasaklanmıştı. İşin kötü tarafı, hatırlanmayı inanılmaz derecede isteyen bu insanlar, herkes bir yana, aynı zamanda kendi yaratanları tarafından da unutulmuşlardı. O yeraltı mezarlarındaki çok az sayıda çocuk – onlarla dolu olan odanın tümü de dahil olmak üzere – için, yaşayan ruhlar tarafından matem tutuluyordu. Sekiz bin bedenin cisimsel olarak bozulması, Fransiskan rahipleri arasındaki becerikli mumyacılar ve serin, kuru hava sayesinde yavaşlatılmış, ancak sadece *La bambina* açısından çürüme ve dünyevi unutulma imkânsızlaştırılmıştı.

Yerleri döküntü ya da etrafa saçılan vücut parçaları bakımından gözden geçirerek dışarı çıktı. Corleone isimli küçük kasabadan gelmiş olan öz ataları da şu dikine asılanlar arasındaydı. Büyükbabası yeşil kadife bir pardösü giymişti (altında, sırtından aldığı kurşun yarası açılmış ve tam o noktadan neredeyse ufalanacak hale gelmiş beden kemiklerini bir arada tutan bir çelik çubuk geçirilmişti). Büyükannesinin (kollardan bir tanesi bir süre önce düşmüştü ve bir telle üstünkörü bir şekilde tekrar yerine takılmıştı) üzerinde gelinliği vardı. Keşiş oraya ilk kez indiğinde, bu cesetlerin tıpkı diğer ölüler gibi suratları vardı. Yarım yüz yıl boyunca bunların gözlerinin ve derilerinin gün be gün yok oluşlarını izlemişti. Parmak uçlarını öptü, sonra atalarının ellerini zarif bir şekilde alınlarına kaldırarak haç işareti

(*) İtalyancada kız çocuk.

yaptı, ruhlarına bir dua mırıldandı ve oradan aceleyle uzaklaştı.

Tünelin sonunda *La bambina* vardı. Bu 1920'de ölen iki yaşındaki sevimli bir kızdı ve Sicilya'nın en çok turist çeken simgelerinden biri olmuştu. Onu mumyalayan doktor, keşfettiği yeni yöntemle keşişlere meydan okumuştu. Hiç kimse onun sırrını öğrenemeden o da ölmüştü (keşiş kendisinden genç kardeşlerine gururun ölümcül günahındansa, basit bir neden çok daha iyidir, diyecekti). Yaşlı keşiş doktorun değersiz notları ile kızın bedenini incelemek uğruna saatlerini harcamış, doktorun ne yaptığını tahmin etmeye çalışmış, ama hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Cam kapaklı tabutta yatan uzun sarı saçlı bebek, kırk bir yıldır oradaydı ve sadece birkaç gün önce ölmüş gibi görünüyordu.

Keşiş *La bambina*'ya yaklaştıkça, buğulu gözleri sanki ona oyun oynamaya başlamıştı. Zavallı bebeğin hemen yanında, duvara dayalı duran ve en az onun kadar iyi korunmuş bir beden daha vardı.

Gözlerini ovaladı. Bu yağmurluk giyinmiş kel bir adamdı. Parmaklarındaki elmas yüzükler ve geniş kravatındaki kravat iğnesi ışıl ışıl parlıyordu. Ölüler buraya üzerlerindeki mücevherlerle defnedilmezlerdi. Sonra keşiş adamın ağzının her iki yanındaki açıkça görülen siyah çizgileri fark etti ve bedenini bir rahatlama hissi sardı.

Bu büyük bir kuklaydı. Mücevherler sahte olmalıydı. Çirkin bir şaka, fakat keşiş uzun süredir Palermo'da yaşıyordu ve burada her ne olursa olsun şaşırmaması gerektiğini öğrenmişti.

Biraz daha yaklaştı.

Gülen Sal Narducci'nin ağzının kenarındaki kukla çizgileri aslında kan sızıntılarıydı.

Onu boğmak için kullanılan sicim – tam öğle vaktinden önce, yeraltı mezarlığı yemek saatinde kapalıyken - ölü adamın cilalı ayakkabılarının hemen yanında, yerde duruyordu.

Keşiş bu garip ve kutsal yerdeki korkunç tabloya bir kez daha baktı ve kalbinin derinliklerinde bir şeyler parçalandı. Bu bir hırsızlık işi olsaydı, cesedin mücevherleri çalınırdı. Sıradan bir katil cesedi saklardı, onu *orada*, *La bambina* ile aynı odada bırakmazdı! Keşiş arkadaşlarına bir dizi küfürle seslendi. Bunu başka kim yapabilirdi? Hayatını ailesinin vahşi geleneklerinin kefaretlerini ödemeye adamıştı, ama yine de tüm bunlar onu

buluyordu. Ve şimdi, hayatın bu kadar geç bir safhasındayken, karşılaştığı bu canavarlık. Bu insafsızlık önlenemez bir şeydi. Öfke içini tıpkı zehir gibi doldurdu. Daha da yüksek bir sesle küfretmeye başladı.

Onun yardımına koşan kardeşler, ilgililere herkes tarafından sevilen yaşlı adamın yüzünün, düşüp ölürken tıpkı İtalyan bayrağında en sağda duran şerit kadar kırmızı olduğunu söylediler.

Cesare Indelicato olanları katilin kendisinden bizzat öğrendiğinde –uçurum kenarındaki villasının terasındaydı, esasen yönettiği ortaçağa ait şehre tepeden bakıyordu– Tanrı'nın sıkıcı espri anlayışına şaşırdı. Don Cesare daha önce bu zavallı keşişle hiç tanışmamıştı, ama adamın adını hatırladı. Keşişin hain büyükbabasını, Don Cesare'nin büyükbabası Felice Crapisi öldürmüştü. Daha da garibi, Don Cesare'den Narducci'yi öldürmesi iki kez istenmişti (birincisi Thomas Hagen tarafından, diğeri de Nick Geraci). Yolladığı güvenilir *soldato* Narducci'yi bir kez öldürmüştü, ama Yaratan'ın kanlı adaleti, bu tek bir cinayeti gereken değişimi gerçekleştirmeyi uygun görerek iki ölümle sonuçlandırmıştı.

Don Cesare katile teşekkür etti ve yolladı.

Tek başına kalınca, Don Cesare kafasını hayret ve huşu içerisinde sallayarak Palermo ve karanlığa gömülen cennetler için kadehini şerefe kaldırdı.

Onu bu kadar mutlu eden, bu kadar zengin kılan, orada iyilik uğruna inanılmaz derecede çabalayan inanç dolu küçük karıncaları cezalandırırken onun ikiyüzlü her hareketini ödüllendiren böyle bir dünyaya, böyle bir Tanrı'ya kadeh kaldırmayıp da ne yapacaktı?

Başka ne isteyebilirdi ki?

"*Şerefe*," diye bağırdı. Kadehi kafasına dikti.

Sesi uçurumda yankılandı. Sesini tekrar işitti ve ardından bir kadeh daha içti.

Bölüm Yirmidokuz

TAHOE GÖLÜ'NDEKİ Corleone binalarında, Theresa Hagen ve Connie Corleone (tekrar kızlık soyadını kullanmaya başlamıştı), tıpkı her ikisinin de evde olduğu çoğu gece yaptıkları gibi o akşam için yemek pişiriyorlardı. Michael'ın fark edemeyeceği bir şekilde sürekli mutfakları değişiyorlar, yemeği bazı geceler onun evinde, diğerlerinde ise (tıpkı o gece yaptıkları gibi) Hagen'in evinde pişiriyorlardı. Connie'de jet sosyetenin bir parçası olmaktan vazgeçtiği ve erkek kardeşine hizmet etmek için eve döndüğü –tıpkı evlenmemiş akrabaların, dul ya da bekâr başkanların evlerinde kalışları gibi– günden bu yana geçen iki sene içerisinde gözle görülür bir değişim olmuştu. Theresa, Connie'nin cirosunun pek de küçük bir parçası değildi. O Connie'nin hiçbir zaman olmayan ablasının yerine geçmişti –gerçekten de aralarında arada bir kız kardeşlere özgü ciddi atışmalar yaşanıyordu, ama birbirlerini çok sevdikleri görülüyordu. Theresa sayesinde, Connie sanatla ilgilenmeye başlamıştı ve ona Tahoe Gölü'nde kalıcı bir senfoni orkestrası oluşturulması için gereken paranın toplanmasında yardımcı oluyordu. Her ikisi de Kadın Oyverenler Derneği ofisinde görev alıyorlardı. Geçen sene, Connie artık eskisine nazaran çok daha tutucu ve dikkatli giyinmeye başlamıştı bile. Başkanın eşinin gittiği modacıya gidiyorlardı.

Evin arkasındaki taş kulübede, Tom Hagen'in ofisinde, Tom ve Michael uzanmış akşam yemeği saatine kadar dinleniyorlardı. Connie'nin çocukları Michael'ı çıldırtmıştı, bunlara sürekli ağlayan altı yaşındaki vaftiz oğlu Mickey Rizzi de dahildi. Connie ev işlerinin üstesinden gelebiliyordu, ama Michael bunları yapmaları için birilerini tutabilirdi. Evinde başka insanların çocuklarını görmek, onun Tony ve Mary'yi daha çok özlemesine sebep olmuştu. Acaba burada tek başıma bir şeylere gıcık olarak oturduğum için mi böyle hissediyorum, diye kendi

kendine düşündü. Hemen yan taraftaki Hagen'in çocuklarından ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Gianna Hagen ve Mary aynı yaştaydı, aynı okullara gitmişlerdi ve birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydı. Gianna'ya bakıp da, şu anda orada olmayan kızına uyku öncesi bir hikâye okuma zevkini yaşayamamanın verdiği sıkıntıyı hissetmemesi mümkün değildi.

Onun ve Tom'un üzerinde konuşmaları gereken bazı iş konuları da vardı tabii ki. Tom, Billy'ye Adalet Bakanlığı'ndaki işinde daha fazla sorumluluk vermesi için büyükelçiyle konuşmuştu; Büyükelçi de başsavcı olan oğlu Danny ile bu konuyu konuşacağını belirtmişti, ama Tom bundan şüpheliydi. Görünüşe bakılırsa, Billy ofiste Corleone'ler açısından faydalı olabilecek herhangi bir şeyden hâlâ uzak tutuluyordu.

Ayrıca ortada bir de Vincent Forlenza'nın uzun süredir sürgünde olan *consigliere*'sinin öldürülmesi hakkındaki uydurma açıklaması ve Nick Geraci'nin Michael Corleone'ye onunla kişisel bir görüşme yapmak istediğini belirten notu vardı.

"Geraci bunun neyle ilgili olduğunu söyledi mi?" Michael bunun Narducci ile alakalı bir şey olduğunu düşünüyordu.

Tom, "Söylemedi," dedi. "Eğer sence bir sakıncası yoksa buraya gelebileceğini ve... Ah, lanet olsun."

Tom'un ofisinin hemen dışında uzanan yeşil golf sahasında, Victor Rizzi – bu Tom'un on iki yaşındaki yeğeniydi, yakın bir zamanda kavga etmek ve içki içmek suçlarından okuldan uzaklaştırılmıştı – kendisinden yedi yaş büyük olan ve o sene Notre Dame'da üniversite ikinci sınıfa gitmeye hazırlanan Andrew Hagen'in üzerine atlayarak ona saldırdı. Büyük olasılıkla onu Andrew – ki o papaz olmayı planlayan bir ilahiyat öğrencisiydi - kışkırtmamıştı. Victor çok hareketliydi. Andew golf sopasını bir kenara bıraktı ve Victor'u çimenlere yatırarak kımıldayamaz hale getirdi.

Michael kaşlarından birini kaldırdı.

Tom, "Boş ver," dedi. "Andrew onunla başa çıkabilir."

"Telaşlandığım kişi Andrew değil."

Hagen'lerin tetikteki, itaatkâr Collie cinsi köpekleri havlayarak evin arka kapısına doğru koştu. Kısa süre sonra, Connie üzerindeki çirkin önlükle koşarak dışarı çıktı, Victor'a bağırıyordu. Andrew Victor'unkilerden daha uzun olan kollarını kendi avantajına kullandı ve Victor'u öfkeli annesine teslim etti.

Tom, "Sana birisini hatırlatıyor mu?" diye sordu.

Michael, Tom'un bu soruyla ya onu ya da Fredo'yu kastediyor olması gerektiğini biliyordu, fakat bu her ikisinin de yaptığı türden bir şeye benzemiyordu. Ayrıca, ne o ne de Tom, Fredo'nun adını ağızlarına almıştı. Yapılması gereken şeyler vardır, onları yaparsınız ve bir daha bu konuda konuşmazsınız. Olanları haklı göstermeyi ya da doğruluğunu kanıtlamayı denemezsiniz. Çünkü bunlar savunulamazlar.

Michael, "Beni mi kastettin?" dedi. "Ne zaman ben..."

Tom gözlerini devirdi. Bu onun Fredo hakkında konuşmak amacıyla attığı bir adımdı.

"O ne zaman... sana ve Sonny'ye böyle bir şey yaptı?"

Tom kafasını ciddi bir tarzda ağır ağır salladı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Gittikçe yaşlanıyorum."

Bir süre sonra, Michael Tom'un Fredo'yu da kastetmediğini anladı. O, mahallelerinde bir araya geldiklerinde on polisi dövmeye eşdeğer küçük ve önemsiz kavgalara karışan Carmela'dan bahsediyordu.

Tom, "Her neyse," dedi. "Geraci'nin buraya ulaşması oldukça zaman alacak. Ya araba kullanacak, ya da trenle gelecek."

"Bundan sonraki hafta sonu çocukları görmeye gitmem lazım."

Hagen, "Eğer bunu gerçekten yapacaksan," dedi, "tam zamanı. Fakat..."

"Bunu yapacağım."

"Bu bir tuzak olabilir. Özellikle de New York'ta, ben böyle düşünüyorum."

Michael, "Sorun değil," dedi. "Bu konuya dikkat ederim. Gitmeden Al'ın gereken tüm önlemleri aldığından emin olacağım."

"Narducci işini onlardan önce yaptığımızı anladıklarında ne olacak?"

Sal Narducci eğer işkence görmüş olsaydı cesedi o kadar düzgün kalmazdı. Bu Michael'ın üstlenmek istemediği türden bir durumdu. Narducci'yi istedikleri her konuda suçlayabilir, ondan şüphelenebilirlerdi, ama bunu onun ağzından işitemeyeceklerdi. Michael, "Nasıl bulacaklar?" dedi. "Onların temas kurdukları adamla temas kurduk. Indelicato, tıpkı bizim yapacaklarını söylediğimiz gibi, onlardan bir şeyler gelene kadar bekledi ve işi bizim komutlarımız doğrultusunda gerçekleştirdi."

"Cesare Indelicato hakkında bu derece kendinden emin misin? O adamla ilk kez bu işte karşılaştım. Geraci ile seneler boyu birlikte çalıştı."

Michael, "O onunla çalıştığı süreden daha uzun bir zamandır Corleone Ailesi ile işbirliği yapıyor," dedi. "Eğer savaş boyunca babamın verdiği yardım olmasaydı, Cesare Indelicato bugün hâlâ domates yüklü at arabalarını soyuyor olurdu. Her neyse, neden içinde kendisi dışında birilerine taraf olmak gibi bir dürtü olsun ki? Onunla iki kez temasa geçildi, iki kez ödeme yapıldı, bunların hepsi de tek bir basit iş içindi. Bu konuyu ikinci kez aklına getirmeyecektir."

Hagen, "Forlenza'nın Komisyona Narducci'nin Sicilya'daki faaliyetleri hakkında saçma sapan şeyler aktarmasının ardından," dedi, "kendi adamlarını işi görmeleri için görevlendirmemiş olmasına çok şaşırdım. Ya da en azından Don Cesare ile doğrudan temasa geçmemesine."

"Forlenza Geraci'nin Cleveland'dan geldiğini – kendi vaftiz oğlu olduğunu, falan filan - ve nasıl olsa Sicilya'ya iş için gideceğini söyleyecektir ki bu doğru. Şüphe uyandırıcı fakat Don Forlenza bunu saklamıyor. Komisyona işleri yürütme şeklinin bu olacağını belirtti. Zekice. Sanki saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyor."

"Ve sen hâlâ onların saklayacak bir şeyleri *olduğundan* eminsin." *Onlar* diyerek Forlenza, Geraci ve Russo'yu kastediyordu.

Michael "Bu hayatta yüzde yüz denilebilecek ne var ki?" dedi. "Yeterince eminim diyebilirim."

Hagen, "Eğer karşımda senden başka birisi olsaydı," dedi, "ona dikkatli olmasını söylerdim."

Michael, gülümsedi. "Eğer bu uyarı başka birisinden gelseydi, saldırıya geçerdim."

Tom, "Sanırım," dedi, "Russo'yla işleri nasıl yürüteceğimize ilişkin bir fikrim var."

Sözleri, sanki akşam yemeğini servis yapmaktan kendisini kurtaracak birilerini arıyormuşçasına Connie'nin çaldığı yemek ziliyle kesildi.

Masaya yerleştiklerinde, onlara büyük bir lütufla katılan Victor acımasızca cezalandırılmıştı ve her yeri çürük içerisindeydi.

Francesca Van Arsdale tüm sabahını kocasına sürpriz yapmak için hazırladığı piknik tarzı öğle yemeğiyle uğraşarak geçirmişti, ama o ve Sonny ofise girdiklerinde, Billy karısına yaptığı jestten dolayı teşekkür etmeden ve pikniğe gitmeyi kabul etmeden önce, uzun bir süre alışveriş merkezindeki turistlerden ve havanın ne kadar sıcak olduğundan yakınıp durdu. En sonunda da, "Buradan uzaklaşamayacak kadar meşgul olduğumu zannetmiyorum," dedi.

Her ne kadar bu işte geçirdiği yedi zor ayın ardından hâlâ kendisine ve hatta eşine bunu itiraf edemeyecek halde olsa da, Adalet Bakanlığı'nda çalışmaya başladığında Billy'nin çok büyük umutları vardı. Francesca ona hukuk fakültesinden mezun olalı sadece iki sene olduğunu hatırlattı, ama bu uyarı Billy'nin aklına sadece Francesca'nın kim olduklarını dahi bilmediği bir dizi kişinin isimlerini getirdi – tıpkı Billy gibi Harvard'da hukuk okuyan ve aradan geçen iki sene içerisinde kendilerine çekici ve/veya yüksek kazançlı işler ayarlayan diğer insanlar.

Francesca, "Doğru," dedi, "ve bir gün gelecek, bunlardan farklı, daha genç hukuk yöneticileri de senin bu tür listelerinde yer alacaklar. Senatör Van Arsdale'in..."

"Yapma Francie."

"Hukuktan mezuniyetini takip eden ikinci senesinde ne yaptığını biliyor musunuz? Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı'nda çalışıyordu, işte bu, ve *herhangi* bir başsavcının altında da değildi. Hayır! Daniel Brendan Shea ile çalışıyordu! Amerika tarihindeki en büyük başsavcı ve bizim, biliyorsun, otuz yedinci, ya da her kaçıncıysa, başkanımız."

Sonny alışveriş merkezini çevreleyen çimenlik alanda hoplayıp zıplıyor, *Jojo, Bayan Peynir ve Annie*'nin meşhur Maymun Dansı'nı yapıyordu. Kafasında bir yukarı bir aşağı sallanıp duran altın futbol kaskı dışında, Jojo'nun ölü görünümünü takınmıştı. Turistler onu seyretmek için durdular.

Billy battaniyeye uzanarak, "Bunu yapmayı ne zaman öğrendi?" diye fısıldadı.

Francesca, "Televizyondan kaptı," dedi. Sonunun cevabı *aylar önceydi*. Ya kafası karıştığından ya da bunu onaylamadığından dolayı Billy kaşlarını çattı, Francesca bunun sebebinin ne olduğunu bilmek istemedi. Sonny dansını bitirdi ve etrafta toplanıp seyredenler onu alkışladı. Francesca gayet net bir tavırla ona bunu Jojo gibi bir kez daha yapamayacağını çünkü yemek saatinin geldiğini belirtti.

Bir aile olarak oturdular. Francesca, neden Billy *bunun* değerini bilemiyor ki, diye düşündü. Neden bunun hayatın bir parçası olduğunu kabullenemiyor ve tatmin olmuyordu? İşte yaşadığı mutsuzluk – Billy sürekli bundan bahsediyordu - ve bebeği kaybetmelerinden dolayı birlikte yaşadıkları hüzün – ki bu konu hakkında hiçbir zaman özellikle oturup konuşmamışlardı - arasında, Francesca bu kasvetli şehirden bir an önce ayrılmaları gerektiğini gün geçtikçe çok daha şiddetli hissediyordu. Billy Francesca'ya karşı, yaşadığı gönül ilişkisini fark ettiği günden bebeği kaybettikleri akşama kadar oldukça iyi davranmıştı, ama o günden beri ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Sevişmeyi denedikleri tek günde, Billy sertleşememişti ve Francesca da bu işi onun için yapamayacak kadar kırılgandı. Billy onun üzerinden inmiş, sırtüstü yatmış ve ellerini kullanmıştı. Boşaldığında, her ne kadar o da kendisini garip bir şekilde rahatlamış hissetse de, Francesca ağlamaya başlamıştı. O günden bu yana birlikte geçirdikleri gecelerin yarısında, belirli bir sebep olmaksızın, Billy tüm zamanını televizyonun karşısındaki koltukta, kumanda kucağında geçirmişti.

Billy, "Anlamıyorsun Francie," dedi. "Bu çok karmaşık bir durum." Üzerine oturmak için birkaç mendil aldı, battaniyenin üzerinde oturuyor olsa dahi takım elbisesinin kirlenmesini göze alamazdı. Sözünü ettiği paltosuna vurarak, "Tüm gün boyunca kütüphanede paltomun tepesinde oturuyorum," dedi. "Diğer insanların celpnamelerini kontrol ediyorum. Bunları yazan avukatların bir kısmı benim yaşımda ve çoğu da İngilizce tek bir cümle yazmaya – bilemiyorum, şu Maymun Dansı, fakat..."

"Maymun Dansı!" Sonny elindeki sandviçi bir tarafa fırlattı, futbol kaskını kaptı ve ayağa fırlayıp dans etmeye başladı. Billy yerinden kımıldamaya bile tenezzül etmedi. Francesca oturduğu yerden kalktı, Sonny'yi kontrol altına aldı ve kaskın kafasında kalmasına izin vermek gibi ufak bir tavizle onu tekrar bir şeyler yemesi için yerine oturtabildi.

Billy, "Hukuk denetimi yaparken," dedi, "bu tür işleri *benim adıma* yürüten adamlarım vardı."

Billy'nin bu sözleriyle, onun Maymun Dansı saplantısı olan iki yaşındaki oğlunu yatıştırma çabalarından değil de, hukuk kitaplığındaki görevinden bahsettiğini anlamak Francesca'nın birkaç saniyesini aldı. Billy'nin böyle bir iş için de adamı vardı: Francesca. Normal, sağlıklı, iki yaşındaki bir oğlanla

uğraşmak, sürekli bir şeylerden yakınan, dırdırcı bir kocayla çekişmek zorunda kalmadan dahi zaten yeterince bıktırıcıydı. Babası öldüğünde Francesca sadece on bir yaşındaydı. Babasını kafasında büyük olasılıkla onun hiç olmadığı kadar yüce bir mertebeye yükselttiğini biliyordu, ama adamın karısına tek bir kez dahi şikâyetlerini ilettiğine ilişkin en ufak bir anısı yoktu. Francesca "Pekâlâ, sen artık hukuk denetiminde görev almıyorsun," dedi, "öyle değil mi?"

"Seninle böyle bir konuyu nasıl tartışabilirim ki? Sen *üniversiteyi* dahi bitirmedin. Ailenden hiç kimse böyle bir şey yapmadı."

"Bu çok komik. Kay Hala bitirdi, Tom Amca ve Theresa Hala da öyle."

Billy güldü. "Ama onlar sizin *kandan* değiller, öyle değil mi? Theresa hariç, bu saydıkların İtalyan bile değil."

Eğer Sonny hemen orada, yanlarında oturmuyor olsaydı, Francesca ona *–en azından* kelimelerle– gereken yanıtı verirdi. "*İkiz kız kardeşim* bitirdi ve şimdi de *doktorasını* yapıyor. Erkek kardeşim Frankie ise Notre Dame'de çok başarılı ve..."

"Erkek kardeşin Frankie *futbol* oynuyor. Onun aldığı en ağır ders ne, Jimnastik Teorisi mi?"

"Bu saygısızlık." Aslında Frankie bir beden eğitimcisiydi ve hiçbir zaman okulda başarılı olamamıştı. Francie onun orada yapabileceğinin en iyisini yapmakta olmasından gurur duyuyordu, sıradan bir eğitimci olsa bile. "Ben de okulumu bitirebilirdim, eğer sen..." Sonny şimdi sandviçini silip süpürüyordu, bu yüzden Francesca onun önünde bir şeyler yaparak bunu riske atmak istemedi. "Sen de biliyorsun."

Billy omzunu silkti. "Tango iki kişiyle yapılır," dedi. "Eğer buna istisna getirirsen, şansını zorluyor olmanın riskini de üstlenmiş olursun."

Birden Billy'nin yüzünden büyük bir korku dalgası geçiverdi; ne söylediğinin farkına varmıştı.

Francesca "*Riski üstlenmek mi?*" diye yineledi.

"Özür dilerim!" Francesca'ya doğru uzattığı kolunu karısı geri iteledi. Billy yemeğin geri kalanını özür dileyerek geçirdi. O başarılı bir konuşmacıydı. Sonunda Francesca'yı alt etti.

Billy, "Tüm bunlar işten kaynaklanıyor," dedi. "Artık seninle olan ilişkimi etkileyecek noktaya geldi. Benim bu dünyada daha fazla fark yaratmam lazım ve sanıyorum bunu başara-

na kadar da mutlu olamayacağım. Bunu anlayabiliyor musun?"

Francesca ona, tıpkı daha önce de söylediği gibi, onu anladığını belirtti ve başsavcıya giderek onunla konuşması, adamın karşısında mutsuzluğunu dile getirmesi gerektiğini sözlerine ekledi. Bunu yapmasını ona haftalardır söylüyordu ve onun bunu neden yapmadığını da anlayamıyordu. Francesca'ya yetişme çağı boyunca, eğer bir sorun varsa, bunu konuşmak için en tepedeki kişiye çıkması gerektiği öğretilmişti. Billy de tüm bu avantajlarla bir arada büyütülmüştü, bu yüzden onun da kendisiyle aynı fikri paylaşacağından emindi. Francesca'nın aklına gelen tek şey belki de ona Daniel Brendan Shea tarafından gözdağı verildiğiydi, ki böyle bir durum kendisini çok şaşırtırdı. Erkek kardeşinin daha solgun benizlisi ve zayıfı olan Danny Shea, her ne kadar görme yeteneği mükemmel olsa da, gözlükleri o sırada gözünden çekilip alınan bir adamın şaşkın, gözlerini kırpan tavırlarına sahip birisiydi.

Yemeği bitirdiklerinde, Billy Sonny'yi öptü ve Francesca'ya önerilerini uygulayacağını belirtti: Eğer karısının istediği şey buysa, o da doğrudan başsavcının odasına girer ve Danny Shea ile konuşup konuşamayacağına bir bakardı.

Francesca, "Sadece senin mutlu olmanı istiyorum," dedi, ki bu bir yalandı. Artık yetkilendirilmiş kocasının mutluluğunun ötesinde birçok şey istemeye başlamıştı. "Tıpkı senin söylediğin gibi."

Hep birlikte tekrar Adalet Bakanlığı'na yürüdüler. Billy tek kolunda uyuyan oğlunu, diğerinde de kaskı taşıyordu. Francesca'nın oğlanı eve kadar taşımak zorunda kalmasına engel olmak amacıyla taksi çağırdı. Billy karısına bir hoşça kal öpücüğü kondurdu, ama bu bir aile dostuna verilen öpücükten daha istek dolu değildi kesinlikle. Ardından, "Teşekkür ederim," dedi ama o günün özelliğini hatırlamamıştı.

Taksi trafiğe karıştı. Francesca, "Mutlu yıldönümleri," dedi.

Taksi şoförü, "Ne dediniz Bayan?" diye sordu.

Francesca Sonny'yi kendisine doğru çekip biraz daha yaklaştırarak "hiçbir şey," diye karşılık verdi. Ağlamamaya çabaladı. "hiçbir şey yok."

O akşamüzeri, Billy gerçekten de Danny Shea'yı görmeye gitti. Başsavcının sekreteri tarafından alınan kısa notlara bakılırsa, şunlar yaşanmıştı:

BS (Başsavcı Daniel Brendan Shea), sıkışık programı arasında, alt ekip avukatı Bill Van Airdale'ye, binanın ana merdivenleri boyunca her gün yaptığı gibi aşağı yukarı inip çıkarken kendisine eşlik etmesi şartıyla on dakikasını ayırdı. (Shea'lar hakkında yazılan birçok kitapta, her ne kadar böyle bir uygulama onun stenografi becerisini ortadan kaldırıp bazı bilgilerin tarihe karışmasına sebep olsa da, sekreterin BS'nin peşinde dolanmak zorunda kaldığı, çünkü onun toplantılarını bu şekilde yaptığı belirtiliyordu.) BVA bu şartı kabul etti.

BVA bu iş için sahip olduğu uygun nitelikleri üzerine BS ile tartıştı ve ona mahkemelerde daha fazla, kütüphanede ise daha az zaman geçirmesini sağlayacak türden, savcılık yönü daha ağır basan işlerde çalışmak isteğini iletti. BVA, BS'nin ofisinde Princeton'dan mezun birçok üst düzey görevli gördüğünü, onun Harvard mezunu olmasının o anki tatmin vermeyen işe layık görülmesinde herhangi bir etkisinin olup olmadığını merak ettiğini belirtti. BS, devlet destekli okullardan gelerek JKS yönetiminde üst düzeyde görev alan Yahudi ve zencileri örnek göstererek, bu tür önyargıların kesinlikle asılsız olduğunu belirtti. Ayrıca BS'nin kişisel yardımıyla Senatör (sansürlü)'ün Miami Üniversitesi'nden Bayan (sansürlü) için ayarladığı iş de bu kapsamdaydı. BS bu kadın için BVA'nın "kız arkadaşı" terimini kullanmıştı. BVA özür diledi. BS kabul etti.

BVA yine de kendisine verilen işten duyduğu hoşnutsuzluğu tekrarladı ve transfer olasılığının olup olmadığını sordu. BS, BVA'ya bu konuyu birim amirine götürmesini önerdi. BVA, BS'nin konuya karşı takındığı gönülsüz tavırdan duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi, özellikle de (buradan itibaren birçok yeri inanılmaz derecede sansüre uğramış birkaç satır takip ediyordu: Sansüre uğramamış birkaç kelimenin arasında hatasız yazılmış şekilde "Van Arsdale Narenciyecilik" geçiyordu. Billy'nin ismi konusunda daha önce yaptıkları gafı burada tekrarlamamışlardı.)

BS anlamadığını söyledi.

BVA açıklamaya başlayarak ailesinin (iki sansürlü satır daha).

BS şaşkınlığını dile getirdi, çünkü BS'nin BVA'yı işe alma kararına bu tür faktörler etki etmemişti. BS, kendisini

BVA'yı işe alması için zorlayan kişilerin başında MCS'nin (babası, Kanada resmi büyükelçisi M. Corbett Shea) geldiğini itiraf etti. BS'nin anlayışına göre bunun temel sebebi BVA'nın Harvard'dan aldığı yüksek derecesiydi, ama bunun yanı sıra tabii ki BVA'nın JKS seçim kampanyası sırasında Bayan (sansürlü) ile omuz omuza daha önceden bahsi geçen çalışmaları yürütmesi de yatıyordu.
BVA, bir şekilde nefes nefese kalmış ve bundan dolayı anlaşılmaz bir hal almış bir konuşmayla, aile bağlantılarının bu konuda hiç rol oynamadığına ve şimdi de oynayamayacağına karşı hissettiği şüpheyi dile getirdi.
BS bunun doğru olduğunu itiraf etti, ancak bu bağlantılar MCS ile kızlık soyadı (sansürlü) olan BVA'nın karısının ailesi arasındaydı.
BVA kendisinin BS'ye "kakalandığını" mı düşündüğünü sordu.
BS durumun bundan daha karmaşık olduğunu söyledi.
BVA'ya yeminle kabul ettiği sorumluluklarını gizliliği konusunda uyararak hatırlatırken, BS "(BVA'nın eşinin ailesinin sansürlü ismi) ve onlar gibi insanlar" hakkında kovuşturma açmak için ayrıntılı bir plan hazırlamakta olduğunu da sözlerine ekledi.
BVA buna karşılık olarak kendisinin de aynı şeyi temenni ettiğini belirtti ve bu bilgiyi tabii ki eşine ya da onun ailesinin fertlerinden herhangi birisine iletmeyecekti.
BS şaşkınlığını dile getirdi ve BVA'ya samimi olup olmadığını sordu.
Alıştırma süresi tamamlanmıştı.
BVA karısının ailesi tarafından gerçekleştirilen tüm suçların yasaların elverdiği ölçüde kovuşturulmasını görmek için "her şeyi" yapabileceği garantisini verdi, aksi takdirde kendi siyasi geleceği (varolmayacaktı). BVA, karısının ailesinin BS'nin ayrıntılı savcılık planında işine yarayabilecek yasadışı gizli faaliyetlerine ilişkin ilk elden alınmış bazı bilgilere sahip olduğunu da sözlerine ekledi.
BS bu söyledikleri için ona memnuniyetini ifade etti ve BVA'nın yeni görevine ilişkin bizzat bir şeyler yapabileceğini belirtti. BVA'ya elini uzattı ve kendisine ayırdığı zaman ve samimiyet için teşekkür etti. Toplantı tahmini saat 15.47'de sonlandı.

Michael Corleone'nin New York'a geldiğinde kullandığı havaalanı, neredeyse Long Island'ın sonlarındaydı. Burası bir zamanlar özel bir havaalanıydı, fakat II. Dünya Savaşı'ndan bu yana hükümet kontrolünde tutulmaktaydı. Birkaç yıl önce, artık uçmayan Nick Geraci burayı Corleone Ailesi'ne ait ya da onlar tarafından işletilen uçakların inebilecekleri şekilde düzenlemişti.

Michael, Geraci'nin beklemekte olduğu hangara doğru uçağı ilerletti. Kapıya elli metre kala durdu. Geraci tek başına asfaltı boydan boya yürüdü. Al Neri dışarı çıktı ve onun üstünü aradı. Geraci derin bir nefes aldı ve merdivenleri tırmandı.

Geraci Neri'ye, "O kapıyı açık bırak," dedi.

Neri kafasını sallayarak ona onay veren Michael'a baktı. Neri kapıyı açık bıraktı ve kendisi de hemen dışına çıkarak beklemeye başladı.

Michael, "Yani şimdi ikimiz arasındaki ilişki bu hale mi geldi?" diye sordu.

"Ne ne hale mi geldi?"

Michael, "Ben senin üstünü arattırdım," dedi. "Ve sen de benimle kapalı kapılar arasında kalmak istemiyorsun."

Geraci, "Aranma konusunda hiçbir şey söyleyemem," dedi. "Ama bundan rahatsızlık duymadım. Ve o sevimli ve becerikli Bay Al Neri'nin orada bir ya da birkaç ölümcül silahla birlikte dikildiğinden eminim ve bu da benim sana karşı hissettiğim güveni her zamanki gibi kanıtlıyor. Sadece... bunun farkına vardın mı bilmiyorum, ancak o olaydan... biliyorsun işte, bu yana ilk kez bir uçağa girdim."

Micheal biliyordu. hiçbir şey söylemedi. Seyahatin bir sonraki ayağı için gereken uçuş planını doldurdu.

Geraci, "Çocuklarımı dahi Coney Adası'na götürürken," dedi, "eğer yapılacak seyahatlerden herhangi biri uçan bir şeyle yapılacaksa yollarına bensiz devam ediyorlar. Eğer kapıyı açık tutabilirsek, bunu kişisel bir kıyak olarak algılayacağım ve eğer senin için mahsuru yoksa, orada oturduğun süre boyunca, şu uçak motorunu durdurabilirsen çok sevinirim."

Michael, Nick Geraci'nin titremeleri olduğunu işitmişti, ama bu nöbetlerden birisine ilk kez şahit oluyordu. Durumu tahmin ettiği kadar kötü değildi.

Michael formu doldurup kuleye vermesi için Neri'ye doğru fırlatırken, "Aradaki farkı paylaşacağız," dedi. "Sen kapıyı açık tutacaksın, ben de motoru durdurmayacağım."

Geraci gerçekten de Michael'ın Neri'yi almadan havalanacağını mı düşünmüştü? Kapı açıkken mi? Michael, her ne kadar titreme nöbetleri olsa da hâlâ iyi bir vücut yapısına sahipti ve eğer isterse Michael Corleone'ye beyin travması geçirtebilecek kadar kuvvetliydi. Michael bir zamanların resmi ağırsiklet boksörü olan birisiyle kapalı bir yerde bulunmayı göze alabilecek kadar kayıtsız mı görünüyordu?

Geraci, "Tamam," diyerek söyleneni kabul etti. "İzin ver bir tek şunu söyleyeyim. Bu sadece senin bilmeni istediğim bir şey. Nereden başlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden dosdoğru söyleyeceğim. Tekrar Küba'ya dönebilmemiz için bir pazarlık yaptım."

Her ne kadar Geraci'nin söyledikleri onun açısından hiç de yeni şeyler değilse de, Michael'ın yaşadığı şaşkınlık gerçekti. Konu tek gözlü "Yahudi" CIA ajanından gelen teklif ya da bir grup federal ajan ve gözü dönmüş Rottweiler'lar tarafından korunan etrafı parmaklıklarla çevrili New Jersey'deki arazi değildi. Üzerinde durulan noktalar Sicilyalı paralı askerlerle bir zamanlar zengin olan, kendi farklılıklarının üstesinden gelen (dil, kültür, dürtü ya da başka her ne derseniz), haksızlığa uğramış Kübalılar'dan oluşan patlamaya hazır ekip ve yaşanan şanssız bir olay (Geraci'nin adamlarından biri Toledo, Ohio'da tekrar sağlığına kavuşmuştu) da değildi. Tüm bu insanların tek bir adamı öldürerek sonunda herkesçe istenen sonuçlara erişebilmek umuduyla, iki ya da üç kişiden oluşan suikast ekipleri halinde adaya sinsice girmelerine sadece birkaç hafta kalmıştı. Michael'ı şaşırtan şey, her şeyi ona anlatan kişinin Nick Geraci oluşuydu.

Geraci sözlerini bitirdiğinde, Michael, "Sen ne zaman *bizim* adımıza bir pazarlığa oturduğunu söylesen," dedi, "senin ne söylediğini tam anlamıyla bildiğimden hiçbir zaman emin olamıyorum."

"Bırak, sen ne anlama gelmesini istiyorsan o anlamda olsun. Senin bu işten elini eteğini çektiğini biliyorum, fakat kumarhane işinin içinde olan kişi sensin, ben değilim. Senin önünde açılabilecek fırsatları daha önceden bilmek isteyeceğini düşündüm ve tabii ki oluşacak rekabetten haberdar olduğundan emin olmak istedim."

Rekabet mi? "Ne için rekabet?"

"Bak, eğer olan biten her şeyi biliyor olsaydım, hemen senin yanına gelirdim. Bana New Jersey'de gerçekleştireceğim şeyin operasyonun tümünü oluşturacağı söylendi, ancak bu

aralar farklı şeyler işitmeye başladım. Söylenenleri araştırmaya başladığımda, Sammy Drago'nun Tampa'da benimkine benzer bir hazırlığa girdiğini, Miami'nin güneyindeki kumsalda eğitim almaya başladığını işittim. Bu beni pek rahatsız etmedi, ta ki benim de ara sıra kendi işlerim için kullandığım Jacksonville'deki askeri karargâhın kapalı bölümlerinden birisinde elli kadar adamın eğitim gördüğünü öğrenene kadar. O karargâha ilişkin bir şeyler öğrenmek maksadıyla temasa geçtiğim tüm adamların Carlo Tramonti ve New Orleans ile bağlantıları çıktı. Ama..." Titreyen avuçlarını havaya açarak elbette anlamında bir ifadeyle sırıttı. "Tramonti bir kukla. Drago içi boş bir beden. Tüm bunları bir araya getir, aklına ne geliyor?" Geraci sol elinin başparmağıyla diğer parmaklarını teker teker dokunup sayarak "R.U.S.S.O." dedi.

Michael, Geraci'nin bu buldum ve öğrenip ortaya çıkarttım türü tavırların onun kendi kaynaklarını örtbas etmek için başvurduğu bir yöntem olduğunun farkındaydı – bu kişi ya o kış Key Biscayne ile birlikte olan Vincent Forlenza, ya da Louie Russo'nun ta kendisi.

Michael, "İşte orada dur," dedi. "Tüm bunları, bana ve arkadaşlığımıza karşı hissettiğin saygıdan dolayı anlattığını biliyorum ve bunun için de sana minnettarım. Ama daha şimdiden birçok şey anlattın bile. Ben bunun bir parçası olamam. Tüm bunların seni içine attığı korkunç pozisyonun farkındayım, ama sana söyleyebileceğim tek şey, Cleveland'daki vaftiz babandan ne işitmiş olursan ol, seni temin ederim ki bu işlerden bir an önce sıyrılmak ve komisyondaki sandalyemi senin alabilmen, dolayısıyla da benimle hiçbir ilişkileri kalmaması için elimden geleni yapıyorum. Sonuca çok yaklaştım. Çok yaklaştık. Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz. Bu, diğer ailelerden her hangi birisiyle sorun yaşamak için korkunç bir zamanlama olur."

Michael, Geraci'nin kafasının onaylamak için mi, yoksa hastalıktan mı titrediğini anlayamadı.

Geraci oradan ayrılmak için ayağa kalkarken, "Bu konuda senin onayını almak zorunda olmadığımı biliyorum," dedi. "Sadece bunun tam tersinin olmasını engellemeye çalışıyorum. Sanırım senin lanetinden korkuyorum."

Michael bunu korkakça atılan bir savunma adımı olarak nitelendirdi. "Sana ve adamlarına Küba'da bol şans," dedi. "Bizden çalınan her şeye merhaba de. Anlaştık mı?"

Geraci öne doğru eğilerek, "Yapacağım," dedi. "Ve evet."

Bir hafta sonra, Tahoe Gölü'nde, tıpkı söz verdiği gibi Joe Lucadello tek başına boy gösterdi, oraya geldiği beş para etmez botunu Corleone Limanı'na bağladı. Capra ve Tommy Neri onu karşıladı, üzerini aradı ve Michael'a sorun olmadığını ilettiler. Michael, Tom Hagen'i çağırdı ve ona Joe'nun geldiğini söyledi. Ardından Hagen yerini alana kadar bekledi ve limanın sonundaki alüminyum banka ulaşmak için çimenlik yokuştan aşağı inmeye başladı, sonra bankın tam ortasına oturdu.

Joe, "Tom bana anlatmak istemiyor gibi görünüyordu," dedi. "Belki sen bilirsin Mike. Şu pizza salonu üçkâğıdını kim akıl etti? Çünkü şunu söylemeliyim ki, bundan çok etkilendim."

Bu Geraci'nin fikriydi, ama Michael bunu Joe'ya anlatmanın kendisine herhangi bir kazanç sağlamayacağı kararına vardı. Michael, "Bana Fausto Geraci'nin anlattıklarının doğru olduğunu söyle," dedi.

Joe, "Bu beni hep şaşırtmıştır," diye karşılık verdi. "Senden başka hiç kimse onu böyle çağırmıyor."

Michael eski arkadaşına şöyle bir baktı.

"Pekâlâ, evet," dedi. "Başkaları da var. Yani demek istiyorum ki, ben hiçbir zaman başkalarının olmadığını söylemedim."

"Sen bunu *biliyordun*, ve..."

Joe Lucadello, "Hayır, bilmiyordum. Başlarda değil. Senin şu... ne derler, şeyini daha çok öğrendikçe," dedi, "Şu geleneğini. Benzerliğin farkına gittikçe daha çok varmaya başladım. Gizli dostluklar, sessizce edilmiş yeminler ve saygı kuralları gibi. Ancak şu anda içinde bulunduğumuz durum bizi birbirimizden ayırıyor. Senin bilmen gereken her şeyi öğrenmek için değişik yöntemlerin varmış gibi görünüyor ama benim iş anlayışıma göre, hiç kimse herhangi bir şey hakkındaki her şeyi bilemez."

Michael, "Bu kabul edilemez," dedi.

"Kuralları ben koymuyorum. Yine de, dürüst olmam gerekirse, bunun seni etkilediğini düşünmüyorum. Sen planın bir parçasısın. Birisi bu işi yaptığında, projede yer alan herkesin sorunları bakımından büyük miktarda ödül alacağını söylemek hiç de yanlış olmaz. Ayrıca, bizim operasyonumuz *şu ana kadarkiler* arasında en iyisi. Komünizme karşı verilen bu savaşta,

ihtiyaç duyulması durumunda dahi birkaç kişiyi kaybetmeyi göze almak istemiyorlar ve senin aldığın askeri eğitim bize büyük bir avantaj sağlıyor. Diğer planların tüm girdilerini ve çıktılarını bilmiyorum ama bu konuda değişik hikâyeler işitiyorum. Hedefimizin, Küba halkına demeçlerini verdiği radyo istasyonuna giderek havaya bir sprey sıkmak, LSD diye anılan ve insanların halusinasyon görmelerine neden olan gaz sayesinde onun saçma sapan konuşmasını sağlamak olduğundan bahsediyorlar. Adamın purolarını zehirlemek ya da ayakkabılarını derisine nüfuz edip göğsündeki kıllar da dahil olmak üzere saçlarını dökecek bir kimyasalla boyamak ve onu bu şekilde zor duruma düşürmek de konuşulan diğer şeyler arasında. Havayla temasa geçer geçmez çözünür hale gelen ilaçlarla, yüzlerce domuz ve maymun üzerinde alan testi yaparak birçok canlıyı öldürdüler bile. İşittiğim en yeni fikir ise, adamın tüplü dalışa gittiği bir dönemde, küçük bir denizaltıyla riflerden birisine çok güzel bir deniz kabuğu bırakmak. Deniz kabuğu bir bombaya bağlanacak ve adam kabuğu çekip almaya kalkınca, havaya uçacak. Diğer bir deyişle, birçok saçmalık. Biz çok açık ve net bir rotada ilerliyoruz. O komünist pisliğin icabına bakacağız."

Uzun süre ses çıkartmadan bankta oturdular.

Joe, "Pekâlâ, kararın ne?" dedi. "Tıpayı çekmek istiyor musun? Çünkü, seni temenni ederim ki diğerleri bunu yapmayacak."

"Bana oraya girecek ilk kişilerin bizim adamlarımız olacağı garantisini verebilir misin?"

Joe, "Garanti mi?" dedi. "Ben kime benziyorum, Sears ve Roebuck'a mı? Her şey bir yana, sana bu projedeki en iyi adamımızın senin adamın Geraci olduğunu söyleyebilirim. Olanaklarını bir araya getiren ilk kişi o oldu ve en iyi ekip de onda. Oraya gitmeye en hazır durumda olanların onlar olduğunu da söyleyebilirim. Sana karşı dürüst olmalıyım, senin buradaki rakiplerinin bazılarının hiçbir şey yapmaya niyetleri olmamasına rağmen, sadece para alıp almadıklarını merak ediyorum. Yani, evet, bizim adamlarımızın oraya ilk adım atan kişiler olacaklarına tüm kalbimle inanıyorum, fakat sana yarın sabah güneşin doğacağını bile *garanti* etmeyeceğim. Geraci'nin adamları oraya ulaştığında, sana haber vereceğim. Sadece bir söz, kesinlikle garanti değil."

Michael, "Anlaşıldı," dedi.

Michael, başa geçip olacakların olmasını sağlamaya ikna olana kadar, aralarında Küba'ya vardıklarında neler olacağının detaylarını konuştular.

Joe, "Küba'ya karşı harekete geçerken, yanımızda bu kadar iyi bir ekiple birlikte operasyona başlayabileceğimizi hiç düşünmemiştim," dedi. "Bizim adamlarımızın ikinci sınıf olduklarını söylemek istemiyorum – öyle değiller – fakat bizim adamlarımız sadece para için çalışıyor. Eğer bir şeyler yanlış gidersе parasız kalırlar, terfi edemezler, ya da her ne ceza verirsen ona katlanırlar. Ama Küba'ya çıkartma yapacak olan adamlar, eğer başarısız olurlarsa o adamın kendilerini öldüreceğinin bilincindeler. İşte istihbaratı bu kadar mükemmel hale getiren şey de bu. Ama ya *senin* adamların?" Joe başını büyük bir takdirle salladı. "Onlarla, her iki dünyayı da ele geçiririz."

Michael teşekkür etmek dışında başka ne söyleyebileceğini bilemedi.

Joe gitmek için ayağa kalktı.

Hagen onun için botu çözüp hazırlarken, "Bu arada, şu pizza salonu işini her kim akıl ettiyse," dedi, "bu mükemmel bir fikir. Bizim de aynı türden bir yaklaşımımız olduğunu bu aşamada belirtmeliyim. Oldukça yeni bir uygulama. Bunlar En Özel Kişiler olarak anılıyorlar. Sana bunu anlatıp anlatmamam önemli değil, çünkü inan bana bunu hiç duymayacaksın. Şirket onları ayarlıyor, onların başarılı olduklarından emin oluyor ama, ta ki onlara bir konuda ihtiyaç duyana kadar yıllar boyunca bu adamları tek başlarına bırakıyoruz. Benim bu konuyla uzaktan yakından alakam yok, ama şu söyleyeceklerimi bir yere not et, Amerikan başkanının bu En Özel Kişiler arasından seçileceği bir gün gelecek. Tabii ki böyle bir şey olduğunda senin haberin dahi olmayacak."

Michael botun uzaklaşışını seyrederken, yüzünden hafif bir gülümseme dalgası geçti. Son seçimlerde Jimmy Shea karşısında seçimi kaybeden adam da dahil olmak üzere, bu Özel Kişiler'den üçünü tanıyordu; aileden maaş alan bir senatörün oğlu, şimdi Teksas'ta dolanıyor ve petrol adamı olmaya çalışıyordu; ve Peter Clemenza'nın oğlu Ray, alışveriş merkezi kodamanı.

Michael Hagen'e, "Zamanı geldi," dedi. "Russo'yu görmeye git. İşte sana bunu yapman için bir neden."

"Emin misin?"

Michael kafasını sallayarak onayladı. "Geraci'nin adamları ya başarılı ya da başarısız olacak ve biz her iki olasılığa karşı da hazırlıklı olmalıyız. Joe'nun verdiği bu yeni bilgiler ortalığı biraz karıştırıyor, fakat bizim telaşlanmamızı gerektiren herhangi bir şey yok. Sadece tüm bunlar harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bunun için hazır olmayan tek kişi Adalet Bakanlığı'ndaki kanaryamız, fakat hepimiz biliyoruz ki, Billy başsavcının güvenini kazanabilmek için bize ihanet ediyor. Onun bizimle birlik olmasının kendi lehine olduğunu anlayabilmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var. Dolayısıyla, evet. İşe Russo ile başlayalım. Senin hazır olduğunu düşünüyorum."

"Hazırım."

"Bu büyük bir adım."

Tom, "Ne kadar süredir bilmiyorum," dedi, "ama ben bu anı bekliyordum. Uzun süredir bekliyordum."

Michael büyük kardeşini yanaklarından öperek, "Öyleyse zamanı geldi, haydi bakalım," dedi. Ardından boş evine doğru ilerleyerek çimenlik tepeyi ağır adımlarla yavaş yavaş tırmanmaya başladı.

Bölüm Otuz

GERACI'NİN ARAZİSİNDEKİ tesislerin kurulumundan bir yıldan daha kısa bir süre sonra, binaları yıkmak için bir ekip geldi. Verilen vergiler işbaşındaydı. Geraci bu işi makul bir fiyata yapabilecek şahsi yıkım ekiplerinin bulunduğunu belirtti, fakat "Ajan Ike Rosen" bu işi kendilerinin belirli bir şartname paralelinde bilfiil yapmaları gerektiğini söyledi. Ayrıca uyulması gereken çeşitli güvenlik konuları da vardı. Geriye kalan öğrenciler, Bahamalar'daki villa arazisinde kendilerine ihtiyaç duyulması durumunda geri çağrılma şartıyla evlerine gönderilmişlerdi.

Görünüşe bakılırsa CIA Başkanı Allen Soffet'in emriyle, Kübalı üç adam önden gönderilecekti. Bunu yapmaktaki mantık, Kübalıların ülkeyi daha iyi tanıyor olmaları ve ters giden bir şeyler olduğunda Geraci'nin adamlarından çok daha kolay ortadan kaybolabilecekleriydi. Geraci bu işe sinirlenmişti. O oraya bir Kübalı (dil ve genel sefer için) ve iki Sicilyalının gitmesini istemişti (ki iş tek seferde doğru bir şekilde yapılacaktı). Geraci temasta olduğu kişilere, böyle yaparsanız, demişti, her şeyin yolunda gittiğini göreceksiniz. Küba karasularının hemen dışındaki isimsiz bir mercan adasına çıkan Kübalılar, Ernest Hemingway'in mülkleri arasından gasp edilen bir sürat motoruyla oradan alındılar, kıyıya varmadan önce de şüpheli bir şekilde patlayan motorda öldürüldüler. Herkes motoru kullanan kişinin, Küba hükümeti adına çalışan bir casus olduğunu düşündü, ama Geraci'nin ilk elden işittiği şeylerin bununla alakası bile yoktu. Geraci, Ajan Rosen'e kendisini bu konuda uyardığını söyledi. Geraci bu iş uğruna adam kaybetmek istemiyordu, fakat diğer yandan da o hırsız diktatörü öldürmek adına diğer operasyonlardan birisinin gerçekleştirilmesi de aklına hiç yatmıyordu, ayrıca diğer kamplarda neler olup bittiğini öğrenmenin başka güvenilir bir yolu da yokmuş gibi görünüyordu. Geraci, eğer bu işi yapmaları için oraya sadece Kübalıları gönde-

receklerse, dedi, o zaman onun adamlarını eğitmenin ne anlamı vardı ki?

Bir hafta kadar sonra, Rosen Geraci'ye kendisine bölgeye diğer bir üç adamı gönderme yetkisinin verildiğini söyledi. Bu kez alçaktan uçan bir deniz uçağı kullanılacak, araç radarla takip edilecek ve adamlar onları kumsalda bekleyecek olan güvenilir yetkiliye teslim edileceklerdi. Geraci'ye bu ekipte yer alabilecek bir adam önerebileceğini söyledi. Geraci iki adam önerme konusunda ısrarcı davrandı. Ajan, bir ya da hiç, dedi. Geraci Carmine'yi seçti. Sicilyalı *soldato* Geraci'ye telaşlanmamasını belirtti; seçtiği kişi iki adamın yerine geçebilecek kadar iyiydi, hem de herhangi iki adamın yerine.

Bundan birkaç gün sonra, Geraci havuzun arkasındaki ofisinde, kendisini yedi yıldır uğraştıran aynı iki ciltlik Roma tarihi kitabını okuyordu. Charlotte kapıyı tıklattı. "Bir telefon geldi." Evlilikleri boyunca Geraci için not almıştı, özellikle de kendilerini tanıtmayan kişilerden gelenleri. "Arayan her kimdiyse, benden sana içeri girdiklerini iletmemi istedi. Bu kadar. 'İçeri girmişler.' Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet." Tabii ki Küba. Ve oturduğu yerden ne olup bittiğini anlayıverdi.

Charlotte, "Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu.

Geraci, "*Kitaplar,*" diye düzeltti. "İki cilt. En son ne zaman televizyon ekranı dışında bir yerde bir yazı okudun? Ve aslına bakılırsa, kitapların beni oldukça geliştirdiğini de söyleyebilirim."

Tom Hagen, Palmer House'tan çıkıp Louie Russo'yu görmeye gitmek için bir taksi çevirdiğinde hava hâlâ karanlıktı. Theresa yukarda, otel odasında uyumaktaydı. O gün ilerleyen saatlerde, Chicago Sanat Enstitüsü'nde bir toplantıya katılmıştı; bir tür milli müze yönetim kurulu konsorsiyumu. Yarın South Bend'e, sadece Andrew'u değil ama Fighting Irish'te ortada oynamaya başlayan ve kendi sahalarında oynayacakları yılın son maçına onlar için bilet ayarlamış olan Sonny'nin en büyük oğlu Frankie Corleone'yi de görmeye gideceklerdi. Hagen uzun süreden beri bu hafta sonunu beklemekteydi.

Hagen oraya bir limuzinle de gidebilirdi, fakat bir şeyleri önceden ayarlama riskini üstlenmeye cesaret edememişti. Tak-

si şoförü klasik bir Chicago'luydu, hiç durmaksızın kutsal şeylere küfrediyor ve bazı spor takımları hakkında komik şikâyetlerde bulunuyordu. Hagen'in kafası birçok şeyle meşguldü. Sadece iki kupa kahve içmişti. Terliyordu. Kendisini sinirli hissetmiyordu ve arabanın içi de sıcak değildi. Büyük olasılıkla bu durum onun kan basıncıyla ilgiliydi. Doktoru, Hagen'in bir gün küt diye gideceğini söylerken belki de şaka yapmamıştı. Şoför zırvalamaya devam etti. Hagen onu susturmak için hiç çaba harcamadı. Adam ne kadar çok konuşursa, yolcusunu da bir o kadar az hatırlardı.

Russo'nun, neredeyse Wisconsin'in içinde sayılabilecek kendisine ait bir et lokantası vardı. Akıp giden sabah trafiğine rağmen, yolculuk bir saatten uzun sürdü. Mesafe sanki giriş kapısı ve park sahasının geniş alanından kulübe –boyalı ateş taşlarından yapılma beyaz, büyük ve sevimsiz bir bina– kadardı. Her ne kadar burası göze pek revaçta bir yer gibi görünmese de, Johnny Fontane gibi şarkıcılar, en tanınmış komedyenler, hatta Ice Capades bile burada sahneye çıkıyordu. Kapının üzerindeki levhada HECTOR SANTIAGO, RUMBA KRALI! yazılıydı. Burada yapılacak gösteriler hiçbir zaman ilan edilmemesine rağmen salon sürekli dolu olurdu. Binanın hemen yanında, şehirlerdeki dört apartmanın kaplayacağı alan büyüklüğünde kare bir gölcük ve bunun etrafını çevreleyen çam ağaçları vardı. Su zorlukla görünüyordu ve katran kadar siyahtı. Gölcüğün diğer yanında sıradan, penceresiz, üç katlı bir depo vardı, burası kumarhaneye dönüştürülmüştü. Gondolcu, geceleri misafirleri gölde sürekli karşıdan karşıya geçirip duruyordu. Russo buradan inanılmaz derecede gurur duyuyordu; herhangi bir konuda buraya onunla iş görüşmeye gelip de, değerli kumarhanesinde bir tur atmadan geri dönmek imkânsızdı. Hagen'in, Louie Russo'nun müşterilerinin onun yasadışı kumarhane bataklığına hiç çekinmeden gelebilmeleri için polislere verilen rüşvete harcanan çabanın hakkını vermesi gerekliydi.

Kulübün arkasında eski bir çiftlik evi uzanıyordu. Burası da misafirhane haline getirilmişti. Russo bu binanın üst katındaki en büyük odayı kendi ofisi olarak kullanıyordu. Buraya girmek için, Hagen'in metal detektörlü bir cihazdan geçmesi, ardından da tıpkı banka kasalarının bulunduğu yerlerdekine benzeyen çelik bir kapıdan içeri girmesi gerekti. Tıpkı Hagen'in tahmin ettiği gibi, Russo'nun iki şapşal adamı dışarıdaki bir odada oturuyordu, her ikisinin de kucaklarında birer silah var-

dı. Teki ayağa kalktı, tembel tembel onun üzerini aradı ve eliyle Hagen'e patronunun inine girmesini işaret etti.

Russo, "Mick'in dünyadaki tek *consigliere*'i!" dedi. Bir çift elmas kol düğmesi takmıştı. "Ne şeref."

Hagen ona teşekkür etti ve kendisine gösterilen koltuğa yerleşti. Russo, baştan savma ve önemsiz bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş gibi ayakta kaldı.

Hagen, "Michael Corleone," dedi, "senin ve benim birkaç ufak noktada anlaşmaya varabilmemiz durumunda, seni *capo di tutti capi* olarak desteklemeye ve Nick Geraci'ye verilecek olan komisyondaki sandalyesinden vazgeçmeye hazır."

"Hey, bunu işittiniz mi çocuklar?" Russo koridordan silahlı adamlara doğru seslendi. "Dinle İrlandalı. Benim geldiğim yerde, bizler ilk önce öpülmeden becerilmeyiz. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Hagen anlamıştı. "Ben Alman-İrlandalıyım," diye düzeltti. "Ve sana hakaret etmek ya da saldırıya geçmek istemedim Don Russo. Senin meşgul bir adam olduğunu biliyorum ve eğer doğrudan konuya girersem bundan memnuniyet duyacağını düşündüm."

"Kahve? Lanet olsun, benim misairperverliğime ne oldu? Bir kokteyle ne dersin İrlandalı?"

Hagen, "Kahve harika olur," dedi. Bu flitre, ama işe yarardı. "Teşekkür ederim."

Russo kaşlarını çattı. "Hey, sen iyi misin? Çünkü burası hiç de sıcak değil."

"İyiyim."

"Annem olmanın bir durumdan çok, bir karar olduğunu söyler hep."

"Zeki bir kadınmış."

"Evet, pekâlâ, ya inanılmaz derecede korkmuş ya da bir boklar yemiş gibi görünüyorsun. Tıpkı balta girmemiş bir ormandan gelmiş gibisin. Tropik bir sıcaktan çıkmış gibi. Hey çocuklar," diye seslendi. "Benim buradaki arkadaşım belki bir havlu kullanmak isteyebilir."

Hagen elindeki kupayı büyük iki yudumda boşaltırken "İhtiyacım olan tek şey kahve," dedi.

"Buraya gelip de senin kadar terleyen tek kişinin üzerinden dinleme cihazı çıkmıştı."

"Bu doğru mu?"

Russo kafasını sallayarak onayladı.

Hagen kollarını kaldırdı. "Üzerimi ara," dedi. "Kırılmam."

Russo'nun gururu –ya da saygısı– bunu yapmasını engelleyecek düzeyde değildi. Hagen'i aradı. Tabii ki dinleme cihazı falan yoktu. Russo tekrar Hagen'e oturmasını işaret etti. Hagen de Russo'nun oturmasını bekleyerek bir süre durakladı.

"Birkaç ufak nokta, öyle mi?" Russo masasının arkasına geçerek oturdu. "Mesela ne gibi?"

Cienfuegos kasabasındaki kütüphanenin küçük üçüncü kat balkonundan, Carmine Marino kullanmak için hazırladığı Rus yapımı tüfeği doldurdu ve araba konvoyunun geçmeye başlamasını bekledi. Hepsinin birden karaya adım attıkları gece, birlikte geldiği iki sinirli Kübalıyı kaybetmişti. Konuşabildiği İspanyolca, yozlaşmış İtalyanca'sından türeyendi ama yine de diktatörlükte iki yüz mil yol alarak ona bundan sonraki emirleri verecek olan iki kadın casusla buluşmuştu. Karanlık ve bunaltıcı Küba gecesinde, bu kadınlarla ateşli bir seks yapamayan Carmine, doğal olarak hayal kırıklığına uğramıştı. Kendisi gibi enerjik bir suikastçıyla sevişmeyen bir kadın casusun varlığını o güne kadar kim işitmişti ki? Eğer bu da olmayacaksa, suikastçı olmanın anlamı neydi? *İkisi* de oradaydı ve hâlâ ortada bir şey yoktu. Çok kafa karıştırıcıydı. Belki de bunlar lezbiyendi. Belki de o, düşündüğü gibi bir adam değildi. Eğer bu işten canlı sıyrılırsam, diye düşündü, o tek gözlü Yahudi'ye gidecek ve ona kendisi için neyin iyi olduğunu bilip bilmediğini soracak, o da cesur Carmine Marino'ya balık eti ve şehvetli bir casus bulacaktı. Carmine salak değildi. Bu tür kızların oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Sokak kenarlarına askerler ve alkışlayan Kübalılar dizilmişti. Konvoy yaklaştıkça, insanların çıkardıkları sesler garip bir şekilde metalikleşiyordu; tıpkı tezahürat yapan kalabalığın bir yükselen bir alçalan ses kayıtları gibi. Sicilya'yı yeni yeni tanımaya başlayan biri olarak, Carmine gittikçe artan alkışlara doğru baktı, zorba Mussolini'nin karşılanma tarzı işte buydu.

Şimdi araba konvoyu katedralin yanından köşeyi dönmüştü, bir dizi Amerikan aracı ona doğru yaklaşıyordu. Görüntü muhteşemdi. Bu insanlar Amerikalılardan nefret ediyordu, fakat bir de şu manzaraya bakın. Carmine tüfeği omzuna kaldırdı.

Baştan dördüncü arabada –bu tıpkı söylendiği gibi mavi ve üstü açık bir araçtı– baştan ayağa askeri üniforma giyinmiş, gülümseyerek etraftaki bunalmış insanlara el sallayan sakallı hedef dikiliyordu.

Marino sakince derin bir nefes aldı ve tetiği çekti.

Sakallı adamın kafası geriye doğru sallandı. Etrafa kan ve beyin parçaları saçıldı. Şoför gaza bastı.

Etraf çığlıklarla doldu. Polis geriye kalan konvoya el sallayarak hızlı gitmelerini işaret etti –bunların arasında, üstü açık arabanın arkasındaki ikinci sırada yer alan, içinde Küba'nın lideri bulunan siyah bir sedan da vardı– konvoy caddeden aşağı doğru ilerledi, yan sokaklardan birisine saptı ve şehrin dışına çıktı.

Üstü açık mavi arabadaki diktatöre benzeyen adam ölmüştü.

Carmine Marino ise, kadın kılığına girmiş, çoktan Guantanamo Bay'e doğru yola çıkmıştı.

Louie Russo her konuda hemfikir oldu. Corleone'ler, Chicago'dan gelecek hiçbir engellemeyle karşılaşmadan, Nevada'daki otel ve kumarhanelerini işletebilirlerdi. Eğer beklendiği gibi her şey yolunda giderse, Atlantic City de onlarındı. Hagen, Geraci'nin suikast ekibinin gerçekleştirdiği operasyonun tamamen Corleone'ler tarafından kontrol edildiğini belirtti, ve Russo da kendisinin Tramonti ve Drago tarafından yürütülenleri kontrol altında tuttuğunu itiraf etti. Bu aileler ezeli düşman olabilirlerdi ancak CIA ve Beyaz Saray'daki sinik fırsatçılardan çok daha fazla ortak noktaları vardı.

Ayrıntılar üzerinde biraz daha tartıştıktan sonra, Russo, Küba'daki işi ilk olarak kendi adamlarının başarması durumunda, Corleone'lerin Capri ve Sevilla Biltmore'un kontrollerini geri alabileceklerini, onları yasalara uygun bir şekilde işletebileceklerini ve tüm bunları Russo ya da başka bir organizasyon kendilerine karışmadan yapabileceklerini kabul etti –Michael'ın yardımıyla Russo'nun kazandığı güç, onun yedi yıl önce gerçekleşen Vito Corleone'nin ölümünden bu yana ilk patronların patronu unvanını kazanmasına yardımcı olmuştu.

Hagen, parasını Corleone'lerden alan kişilerin organizasyon yapılarını kişisel bir öngörüyle anlayabiliyordu. Operas-

yonlardan bir kısmı aşama aşama Nick Geraci'ye verilecekti, ancak bazı durumlarda Louie Russo'ya da kalanlar olacaktı ve bu yapılırken de, onun Michael Corleone'ye tamamen yasal bir işadamı olmasına olanak sağlamak için verdiği destek göz önüne alınacaktı.

Russo o kadar işbirlikçi davranıyordu ki, Tom Hagen Becerensurat'ın kendisini oradan canlı çıkartmamayı planladığına gittikçe daha fazla inanmaya başlamıştı. Bu, Michael'ın ve kendisinin olabileceğini daha önceden düşündükleri bir durumdu. Böyle bir şeyin *olabileceğini* bilmenin, olacakların eşiğine kadar gelmekle uzaktan yakından alakası yoktu. Terlemesi yavaşlamadı. O an duş alabilmek ve üzerine kuru bir şeyler geçirebilmek için bin papel verebilirdi.

Russo, "Bugün büyük bir gün İrlandalı," dedi. "Bunu kutlamalıyız. Ben de sana eşlik edeceğim. Biraz önce kokteyl alır mısın diye sorarken şaka yapıyordum. Burada sana verebileceğim kahveden ya da koridordaki beyefendilerin pis nefeslerinden daha kuvvetli bir şeyim yok. Şuradaki kulübün barı ise fena sayılmaz, ancak en iyi kalite, Illinois eyaletindeki en iyi seçim Louie Gölü'nün karşısındaki şu binada."

Saat henüz sabahın dokuzu bile değildi.

Hagen, "Beni düşündüğün için teşekkür ederim," dedi. "Fakat baştan çıkmamam lazım, artık geri dönmeliyim."

"Haydi ama, yapma İrlandalı. Eğer bunu içkiyle perçinlemezsek, anlaşmaya varmış sayılmayız. Her şeyin ötesinde, sizler her halükârda yasal kumarhane işine gireceğinize göre –bu kadar fazla para kazanamayacağınız için sizin adınıza üzülüyorum, ama sizi bu yola başkaları sokmadı– gitmeden önce oradaki tesisimi bir ziyaret etmelisin. Alçakgönüllülüğümü kaybetme riskine rağmen, orayla gurur duyduğumu belirtmeliyim. Bir süredir insan arasına karışmıyorum, fakat..." Russo siyah gözlüklerini çıkarttı. Gözleri kan çanağıydı, ortalarında da yeşil halkalar vardı. Gülümsedi.

Tom Hagen'in bedenini saran ürperti, her ne kadar kendi kendisini öyle olduğuna inandırmaya çalışsa da, terlemesinden ya da klimadan dolayı değildi.

Russo "Bazı insanları tanıyorum," dedi. "Daha önce hiç gondol gezintisi yaptın mı?"

Hagen, "Yaptığımı söyleyemem," diye yanıtladı.

Russo onu kapıdan dışarı çıkarttı. Kucaklarında silahlarla oturan adamlar ayağa kalktı. Russo, "Dinleyin beni," dedi. "Bu

İrlandalı daha önce hiç gondola binmemiş. Eğer ölmek üzere olan bir adamın son isteği bu değilse, başka ne olabilir bilmek isterim."

Joe Locadello, gecenin köründe Nick Geraci'nin evinin ön kapısına doğru ilerledi ve zili çaldı. Geraci evin arka tarafındaki çalışma odasında, sandalyesinde otururken uyuyakalmıştı. Charlotte da uyku hapı almıştı ve ölü gibi uyuyordu. Barb üniversitedeydi. Birkaç çalışın ardından, Bev Geraci ona karşılık verdi, ancak kapıyı açmamış, diyafondan konuşmuştu.

"Babana Ike Rosen geldi de."

"O bunun ne anlama geldiğini anlayacak mı?"

"Tabii ki, neden anlamasın?"

Bev, "Gözüne ne oldu?" diye sordu. "Bu gerçek mi?"

"Evet gerçek. Savaşta yaralandım."

Bev, "Sana inanmıyorum," dedi.

Lucadello göz bandını kaldırdı. Gözetleme deliğinden görünüyor olsa dahi, gözün tekinin yerinde olmaması, kızın çığlık atması ve kaçması için yeterli olmuştu. Lucadello iç çekti, verandanın merdivenlerine oturdu ve polisin gelmesini bekledi. Bu, bu insanların yapmayı becerebildikleri muhteşem şeylerden biriydi. Polis onların özel güvenlik güçleri gibi faaliyet gösteriyordu. Diğer insanlar –vatandaşlar– ise ihtiyaç duyulduğunda onları çağırmak zorunda kalıyorlardı.

İki ekip arabası birden geldi. Polisler dışarı fırladı, silahlarını çekmişlerdi. Lucadello ellerini havaya kaldırdı. Polislere Ike Rosen'in ehliyetini uzattı ve adamlara Bay Geraci ile birlikte ithalat-ihracat işi yaptıklarını belirtti. Oraya böyle garip bir saatte gelmiş olmasının tek nedeni, gümrükte yaşanan talihsiz bir olaydı. Tüm bu kargaşa Nick Geraci'yi uyandırmıştı, Geraci polislere teşekkür etti ve kızını yatıştırdı. Ardından da o ve ajan Geraci'nin çalışma odasına geçtiler.

Lucadello, Geraci'nin Ebbets Field enkazından kurtarıp oraya getirdiği koltuklardan tekine yerleşti ve Geraci'ye Carmine hakkındaki haberleri iletti.

Geraci, "Ona ne yaparlarsa yapsınlar, bu çocuğun konuşmamasını garanti altına al," dedi.

"Konuşursa, belki de anlatacakları senin sorunlarının sonu olur."

"Öyle mi?" Geraci ajanın neden bahsettiğinden emin değil-

di, fakat adamın tercih ettiği zamir seçimi *–sorunlarının, sorunlarımızın* değil– pek iyiye işaret değildi.

"Küba hükümeti ona işkence etmek için can atacaktır. Sakallı, herkes tarafından sevilen devrimcilerini öldürmeyi deneyen bu yabancı hakkında ortalığı velveleye vermek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaklardır. Ruslar da onların tarafını tutacak. Birleşik Devletler de bu işin içine sürüklenecek. Onu sınırdışı ettiklerinde, onu hapse atmak ve belki de idam etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey olmayacak."

Geraci, "Bu konuda telaşlanma," dedi. "Carmine Morino hâlâ İtalyan vatandaşı. Eğer onu buraya geri yollarlarsa, onun sırtını dayayabileceği oldukça kuvvetli bir vaftiz babası var."

Lucadello kafasını olumsuz anlamda salladı. "Anlamıyorsun. Tüm bunlar olmadan çok önce onu idam etmeliyiz. Fakat korkarım ki senin sorunların da bu aşamada başlıyor."

Geraci bu lanet olası tek gözlü serserinin kendisini evinin arka avlusunda öldürmesine müsaade etmeyecekti. Geraci, "Ayağa kalk," dedi. "Üzerini aramam lazım."

"İşine bak. Fakat eğer seni gerçekten öldürmeyi isteseydim, şimdiye kadar ölmüş olurdun. Ve eğer sen değerli zamanını böyle şeylere harcarsan, sonun gerçekten de bu olabilir."

Geraci yine de onu aradı ve üzerinden bir silahla iki bıçak çıkarttı.

Lucadello, "Onları iyi dileklerimle kabul et," dedi. "Ben senin tarafındayım, unuttun mu?"

Geraci ona tekrar yerine oturmasını işaret etti. "Saat oldukça geç. Ben uyuyordum. Ayrıca eğer tüm bunların neden bizim değil de sadece benim sorunum olduğu konusunda kafam karıştıysa, kusuruma bakma."

"Ah, tabii bu benim de sorunum. Bak, üst düzeyden birilerinden 'benim üstüm değil, onun üstünden' FBI'ın Jacksonville'de faaliyet gösteren Tramonti kampından haberdar olduğunu öğrendim. Çoktan araştırmaya başlamışlar. Yine etrafta dolanıp duran bir diğer söylentiye göre, büro da bir şekilde bizim operasyonumuza destek veriyor, fakat bu çok da güvenilir bir bilgiymiş gibi görünmüyor. Ama bu noktadan sonra, hiç fark etmez. Bürodan birilerinin tüm olanları bir araya getirme riski oldukça yüksek."

"Ve sen beni bundan koruyamazsın, öyle mi? Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

"İçinde bulunduğumuz şartlar altında, çok az şey yapabilirim," dedi. "İnan bana, o adamları öldürmek isterdim."

Geraci, "Öyleyse öldür," diye karşılık verdi. "Ben seni durdurmuyorum."

Lucadello "Ne yazık ki," dedi, "bu seçeneklerim arasında görünmüyor. Nasıl olsa her şeyi senin için çözemem. Eski dostun Michael Corleone'nin seni öldürtmeyi planladığı konusunda güvenilir bir istihbarat aldık. Bunu yapmak için senin bu işi bitirmeni bekliyor. Şimdi bu işi yapmak gibi bir şansın kalmadığına göre, hayatının ciddi tehdit altında olduğuna inanıyoruz. Bunların yanı sıra, daha az güvenilir bir kaynaktan aldığımız istihbarata göre, Louie Russo da seni öldürmeyi planlıyor, görünüşe bakılırsa bunun sebebi de... yani, ben sizin gibi insanlar için her şeyin nasıl işlediğini pek iyi bilmiyorum; ortada komisyon gibi bir şeyler mi var?"

Geraci omzunu silkti. "Hiç haberim yok."

"Tabii ki yok. Durum her neyse, Russo'nun yaptığı her şey onlar tarafından onaylandı, senin operasyonuna ise kimse onay vermedi. Görünüşe bakılırsa bu durum protokolün ciddi bir şekilde çiğneniyor olması anlamına geliyor ki, bu onların... yani, kim olur bilmiyoruz, fakat birisini görevlendirmelerine yeter derecede ciddi bir durum. Büyük olasılıkla Bay Russo'yu. Seni öldürmesi için görevlendirmekten bahsediyorum. Titremiyorsun."

"Bu gelip giden bir şey."

"Eğer böyle bir durumla ben karşı karşıya kalsaydım, titrerdim."

"Benim titremem Parkinson türü bir rahatsızlıktan kaynaklanıyor. Korkudan değil. Bunun korkuyla uzaktan yakından alakası yok. Ve her şey bir yana, böyle bir şeyin senin için de geçerli olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ah, eminim ki oluyordur," diye karşılık verdi. "Durum her ne olursa olsun, her şey çok hızlı gelişecek ve senin de hızlı hareket etmen gerek."

"Bizim değil yani?"

Lucadello, "Hayır," dedi. "*Biz* değil. Bizim seninle hiçbir zaman ortak bir şeyimiz olmadı. Sen ve ben hiçbir zaman tanışmadık. Ortada *biz* diye bir şey yok. Ortada ben de yokum. Ajan Ike Rosen diye biri yok."

Lucadello, yapabileceği en iyi şeyin Nick Geraci ve ailesini oradan uzaklaştırmak olabileceğini belirtti. Uyduruk isimle-

re düzenlenen, dünyanın herhangi bir yerine sadece gidiş için ayarlanan biletler. Gidecekleri yerdeki havaalanında bir ajanın onları karşılaması ve her nerede olacak olursa olsun başlayacakları yeni hayata ilişkin ipuçları vermesi yapılabilecek şeylerdi. Bu her yer için uygulanabilir bir şey değildi, fakat eğer Geraci kendi başına birkaç yeri birden idare etmek istiyorsa, büyük olasılıkla bunun iyi bir fikir olup olmadığını söyleyebilirdi.

Geraci masasının üzerinde duran silaha baktı. Bu adamı öldürmek hoş bir şey olabilirdi. Bu tür bir şey hiçbir şeyi olduğundan daha kötüye götürmezdi.

Ardından, büyük bir ileri görüşlülükle, bu işten nasıl sıyrılacağı ya da en azından nasıl biraz daha zaman kazanabileceği konusunda aklına bir fikir geldi.

Geraci bilinçli olarak vaftiz babasını taklit edercesine elini öne doğru uzatıp "Pekâlâ," dedi. "Dört nokta var. Birincisi..." işaretparmağını uzattı, "Ben Sicilya'ya gidiyorum. Senin adamlarına ihtiyacım yok. Benim kendi adamlarım var. İkincisi," ortaparmağını uzattı, "uçağa binmem. Süre ne kadar sınırlı olursa olsun. Fakat sen bana gitmek istediğim yere, şüpheliyim ama eğer benimle gelmek isterlerse, ailemle birlikte gitmem için yardım edeceksin. Üçüncüsü," yüzükparmağını uzattı, "seni temin ederim ki yakın arkadaşım Michael Corleone beni öldürmeyecek, dolayısıyla sen şu senin güvenilir istihbaratınla temasa geçip nasıl bu derece yanıldıklarını öğrenmek isteyebilirsin. Ve dördüncüsü," –serçe parmağını uzattı, "sana Carmine Marino'yu öldürmemeni ya da onun öldürülmesini engellemeni şiddetle tavsiye ederim."

"Bu dört taneden üçünü yapabiliriz. Söz Carmine'den açılınca, onu ben de seviyorum. Bu adam yanlış hiçbir şey yapmadı. Gitmesi gereken yere gitti, vurmasını söylediğimiz hedefe nişan alarak mükemmel bir atış yaptı ve içindeki erkeklik gurunu bir tarafa bırakıp kadın gibi giyinerek bu şekilde kaçmayı deneyecek kadar da akıllıydı. Eğer seçim benim olsaydı, onu kiralardım, fakat... yani, söyleyebileceğim tek şey bunun bizim elimizde olmadığı."

Geraci gülümsedi. "Carmine'nin annesinin kızlık soyadı Bocchicchio."

Geraci'nin ona Bocchicchio klanının eşsiz, acımasız ve garip intikam alma şeklinden bahsetmesine rağmen, Lucadello yerinden kımıldamadı.

Lucadello, "Peki, kimin peşine düşecekler, ha?" diye sordu. "Birleşik Devletler hükümetinin mi?"

Geraci olumsuz anlamda kafasını salladı. "Bunu kişisel birşey olarak algılayacaklardır."

"Bu ne anlama geliyor? Ben mi? Ya da, dur bir bekle! Belki de başkanın peşine düşerler!"

Geraci birdenbire titremeye başladı. Buna engel olmak için odayı boydan boya yürüdü, Lucadello'nun gömleğini avucunun içine alarak kavradı ve çekerek adamı ayağa kaldırdı. "Carmine hâlâ hayatta," diye fısıldadı. "Öyle kalmasını sağla, böylece senin peşine düşmezler."

Saat o kadar erkendi ki, sadece tek bir gondolcu ayaktaydı, gondollar da oldukça büyüktü. Herkese yetecek kadar yer vardı. Tıpkı Hagen'in tahmin ettiği gibi, Russo'nun adamları silahlarını da yanlarına almışlardı.

Louie Russo gondolun ön tarafında bir yere yerleşirken, "Öyle bakma İrlandalı," dedi. "Senin bu işlerde kas kuvveti taraftarı olmadığını biliyorum. Lanet olsun. Her neyse, rahatla. İnan bana, umduğundan uzun yaşayacaksın."

Silahlı adamlar bunu oldukça komik buldu. Gondolcu gözlerini başka yöne çevirdi ve hiçbir şey söylemedi. Onları pis kokulu, insan yapımı gölette ilerletmeye başladı. Sonunda, o ve Hagen göz teması kurdu. Gondolcu, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde kafasını salladı.

Hagen'in terlemesi durdu. Bedenini bir rahatlama dalgası sardı. Russo bu araziyi nasıl aldığını anlatıp duruyordu, ama Hagen onu dinlemiyordu. Hagen göletin hemen hemen tam ortasına geldiklerini düşündüğü bir anda, hiç kimsenin kemerini çıkarttığını fark etmeyeceği bir şekilde, sanki sahili gözlüyormuşçasına öne doğru eğildi.

Bir süre sonra, gondolcu sırığını sudan çıkarttı. Bu gölette on binlerce kez dolanmıştı ve bu sayede birçok kişiyi kıskandıracak derecede kuvvetli kollara sahip olmuştu. Hagen doğrulmaya başlayıp büyük bir hızla kemerini çekip çıkartırken, gondolcu sırığını savurdu. Yıllardır gondoluna binip gezen, kendilerini çok önemli insanlar gibi gören herkese bunu yapmak için yanıp tutuşan bir adam edasıyla hareket etmişti. Sırık, silahlı adamlardan birinin kafatasıyla buluştu.

Diğer adam, kendisine doğru savrulan kemerle neye uğra-

dığını şaşırmıştı. Menzilden çıkabilmek maksadıyla, büyük bir refleksle geriye doğru çekti bedenini. Tom Hagen'in kemeri boynuna dolanıp saplanmıştı.

Gondolcu ölen adamın silahını kaptı ve Louie Russo'ya doğrulttu.

İkinci adam etrafa tekmeler savurdu ve suratı morardı. Hagen onun soluk borusunun koptuğunu hissetti. Adam hareketsiz kalakaldı. Tom bu adamı da botun zeminine yatırdı.

Russo olduğu yerde hareketlenerek tekneden atlamaya hazırlandı, fakat o bunu yapamadan gondolcu uzanıp sırtından, gömleğinden kavradı ve hemen onu gondola geri çekti. Güneş gözlükleri gölete düşmüştü.

Zavallı Don ağlamaya başladı. "Sana istediğin her şeyi verdim. Bu yaptıklarını hak ettim mi?"

Hagen, "Bana hakaret etme," dedi. Öldürdüğü adamın ceket cebinden 22 kalibrelik bir susturucu çıkarttı. Kolları adamı boğmak için harcadığı çabadan dolayı kasılmıştı. Hagen tabancayı Russo'nun önünde sallayarak, "Sen beni öldürecektin," dedi.

Russo, "Sen delisin," diye ağlamaklı bir ses tonuyla karşılık verdi. "Bu sadece bir silah. hiçbir şey yapmayacaktım."

"Yapmayı düşünmemiş olsan bile, bu benim umrumda değil. Roth'a, Fredo'yu ailesine ihanet etmeye teşvik etme fikrini sen verdin ve her şeyi Los Angeles'taki adamlarınla birlikte ayarladın. Ayrıca seni öldürmeme sebep olabilecek yüzlerce başka şey yaptın."

"*Sen mi?*" Gözyaşları Russo'nun şeytani gözlerinin etkisini azalttı. Cinsel organa benzeyen burnundan aşağı sümükleri serbestçe akıyordu. "*Beni öldürmek mi?* Sen *işin* bu tarafını bilmezsin İrlandalı. Sen lanet olası bir temsilciler meclisi üyesiydin. Açık sözlü davrandığını mı zannediyorsun İrlandalı? Sen bir *İrlandalısın*."

Tom Hagen'in yetişkinlik çağı boyunca, herkes onu yanlış anlamıştı. O ilk başlarda sokaklardan gelen fakir İrlandalı çocuktu. Tüm bir New York kışını tünellerde ve çalıların altlarında yaşayarak geçirmiş, küflü yarım bir ekmek uğruna yetişkin adamlarla yaptığı bilek güreşlerini kazanmıştı. Hagen tabancayı kaldırdı. Şimdi gülümseme sırası ondaydı.

Hagen, "Eğer bir kurdun ininde yeterince yaşarsan," dedi, "ulumayı öğrenirsin."

Silahı ateşledi. Mermi Russo'nun beynini deldi, kafatasının arka kısmından sekti, daha büyük kalibreli bir merminin yapacağı gibi kendisine bir çıkış deliği açmadı.

Hagen silahı gölete fırlattı.

O ve gondolcu, hızlı ve sessiz bir şekilde ölü adamların üçüne de ağırlık bağlayarak suya attılar. Hiç kimse onları görmedi. Gondolcu Hagen'i tekrar kıyıya çıkarttı ve gondolu ağartıcı bir solüsyonla silip temizlemek için oradan uzaklaştı. Etrafta herhangi bir kan izi görmemişti, ama her şeyi garanti altına almakta fayda vardı. Hagen, Louie Russo'nun arabasına binerek oradan uzaklaştı. Daha sonradan gondolcu, Russo'nun arabasının kıyıdan uzaklaştığını gördüğüne aziz annesinin ölümsüz ruhu üzerine yemin edecekti. Araba, iki gün sonra havaalanı park sahasında bulundu. Gazeteler, Becerensurat Louie takma adıyla bilinen kişi için çalışan birkaç yolcunun, o gün uçağa binerek oradan ayrıldıklarını yazdı. Bu incelemenin sonucu hiçbir özel kişiye dayandırılmadı.

Bota onlarla birlikte binen silahlı adamlar Russo'nun güvenilir *soldato*'larıydı, ona o kadar sadıklardı ki Corleone'lerin bu adamlara rüşvet yedirmeleri imkânsızdı. Diğer yandan, şu gondolcu bir sene içerisinde toplamda Louie Russo'nun manşet düğmelerinin ederinden çok daha az para kazanmıştı. Russo ve adamlarının cesetleri bir ay sonra bulundu. Ayrıca onlar orada bulunan tek ceset de değildi. Asitleşmiş gölet, cesetlerin bozulmalarını hızlandırmıştı. Eyalet polisi göleti boşalttırdığında ve dipteki çamurun üst tabakası kazındığında, büyük çoğunluğu çuvallara, valizlere, yağ varillerine doldurulmuş birçok kemikle karşılaştı.

O gün gelmeden önce, gondolcu ortadan kaybolmuştu.

Ne hükümet, ne de Chicago ekibinden herhangi bir kimse bu adamı bulabildi. Bu kişi hayatının geri kalan kısmını Nevada'daki küçük bir kasabada, farklı bir isimle, bir silah dükkânı ve federal hükümetten satın alınan (başkalarının paralarıyla elbette), Doomtown'un rüzgârlı, ışınlara maruz kalmış varoşlarından sadece otuz kilometre uzaklıkta özel bir mezarlık işleterek geçirdi.

Joe Lucadello, Geraci'nin evinden en fazla bir kilometre uzaktaki bir ödemeli telefondan Michael Corleone'yi aradı ve olanları anlattı. Russo hakkında söylediği yalanı, Michael hakkında

yaptığı doğru açıklamayı. Geraci'yi Sicilya'ya götürecek gemi hakkındaki detayları. Tek başına. Karısı ve çocukları onunla beraber gitmiyordu, ki bu işleri çok daha kolaylaştıracaktı.

Lucadello Küba'yı kastederek, "Orada başarılı olamadığımız için özür dilerim," dedi. "Buna güvendiğimizi biliyorum."

Michael, "Bir şeyler uğruna savaşmak için geçirdiğimiz bir günümüz daha oldu," dedi. "Bir insan hayattan başka ne ister ki?"

Joe, "Bir şeyler bekler tabii," dedi. "Eğer gençse."

Vincent Forlenza, Chagrin Falls'taki malikânesinde karanlıkta uyandı, nefes alıp vermekte zorlanıyordu, yine kendisi için tanıdık olan şu ıstırap verici his, sanki göğsünde bir fil oturuyormuş hissi bedenini sarmıştı. Hemşiresini çağırmak için zili çalmayı başardı. Daha önce başına geldiği için, kalp krizinin neye benzediğini biliyordu. Bu ilk değildi ve eğer şansı varsa sonuncusu da olmayacaktı. Bu seferki diğerleri kadar kötü değildi. Daha çok bebek bir file benziyordu. Ya da belki de alışmaya başlamıştı artık.

Hemşire ambulans çağırdı. Kadın yapabileceğini yapmış, ona da iyileşeceğini söylemişti. O bir kardiyolog değildi, fakat ne söylediğinin farkındaydı. Düşünülürse, Forlenza'nın hayati fonksiyonları iyiydi.

Vincent Forlenza tedbirli bir adamdı. Tanrı onu öldürmekte zorlanıyor gibi görünüyordu ve eğer bu işi sıradan ölümlüler açısından kolay bir hale getirirse kendisinden utanacaktı. Buradaki malikânesi ve Rattlesnake Adası'nda geçici olarak kaldığı yer inanılmaz bir şekilde korunuyor, muhafaza ediliyordu. Forlenza yıllardır bir bota ya da arabaya adamları bomba araştırması yapmadan önce binmemişti. Genelde, bu işi yapan iki adamı vardı ve bunların birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları herkes tarafından bilinirdi. Bu yüzden her ikisi de diğerinin Don'a yaptığı ihaneti yakalamaya istekliydi. Forlenza, hazırlanırken seyretmediği herhangi bir şeyi artık yemiyordu. Fakat Vince Forlenza dahi, tıbbi ihtiyaç hissettiği bu bir saat içerisinde, hayatını kurtarmaya gelen adamlardan şüphelenmeyi aklına bile getirmedi; tıpkı malikânesini korumakta olan hiç kimsenin düşünemediği gibi. Yaşlı adama yapılan ilk yardımda olağandışı hiçbir şey görmeyen hemşire de şüphelenmedi. Ambulansta da göze çarpan gerçekdışı hiçbir şey yoktu –ta ki bu araç oradan

ayrılıp da birkaç dakika sonra tıpkı ona benzer diğer bir ambulans boy gösterene kadar.

İlk ambulans, ertesi gün çalındığı yerden bir blok ötede terk edilmiş halde bulundu. "Yahudi" Forlenza'yı ise o günden sonra bir daha gören olmadı.

Stadyumun aile bölümünde, Tom ve Theresa Hagen ile yakışıklı oğulları Andrew, milli marş çalınırken ayağa kalktı. Tom elini göğsüne koydu ve bir anda kendisini marşa eşlik ederken buldu.

Theresa, "Sen genelde sadece mırıldanırdın," dedi.

Tom, "Burası o kadar kutsal bir ülke ki," diye karşılık verdi, "hiç kimse sadece mırıldanmakla kalmamalı."

Frankie Corleone, Notre Dame savunmasındaki en ufak tefek oyuncuydu, ancak hücum üzerine kurulan ilk atakta, çizgiden mükemmel bir atış yaptı ve ardından Syracuse Orangemen'in cüsseli savunma oyuncusuna öyle bir vurdu ki, oğlanın ilk önce kafası, ardından da bedeni geriye doğru savruldu. Kalabalık seyirci topluluğu çılgına döndü, fakat Freddie sanki olağandışı hiçbir şey yapmamış gibi verilen ara sebebiyle takım arkadaşlarının yanına koştu.

Andrew, "Frankie!" diye bağırdı.

Theresa, "Yeğenim!" dedi.

Tom ve Theresa kucaklaştı. Savunma oyuncusu sedyeye gerek kalmadan sahadan ayrıldı.

Bir sonraki hücumda, Syracuse geçmeyi denedi. Hoparlörün sesi olabildiğince açıktı. Top o tarafa doğru yaklaştığında, Frankie birden ortaya çıktı ve topu olabildiğince uzağa fırlattı.

Theresa, "Vay, vaaayy!" diye bağırdı. "Koş Frankie!"

Tom, "Vuruş Adamı!" diye bağırdı. Bu yeğeninin lakabıydı. Bunu söylemeden önce herhangi bir tereddüt yaşamamış, ikinci bir kez düşünmeye ihtiyaç duymamıştı.

Andrew, "Senin Syracuse adına tezahürat yapıyor olman gerekmez miydi anne?" diyerek ona takıldı.

Bu futbol için mükemmel bir kasım günüydü, serin ve hafif güneşli. Herkes Notre Dame'da futbol maçı seyretmeliydi. Altın Kubbe. Yere İnmiş Tanrı.

"Bu farklı bir durum," dedi. "Aile söz konusu."

Palermo Limanı'nda, Michael Corleone babasının eski arkadaşı Cesare Indelicato'ya ait yatın güvertesinde oturuyordu. Daha önce hiç bu seyahatteki kadar çok sayıda güvenlik görevlisiyle birlikte seyahat etmemişti, fakat Don Cesare buna hiç gücenmemişti. Zor günler geçiriyorlardı.

Michael Corleone ıstırap çekmeyeceğini bilerek olduğu yerde sakin bir şekilde oturuyor, Sicilya'daki en iyi suikastçıların oraya vardığında Geraci'yi tekneden çekip alışlarını sadece ondan birkaç yüz metre uzakta durarak seyretme cüretkârlığının beraberinde getireceği riski üstlenmek istiyordu.

Michael'ın New York'a dönmesi gerekecekti. Hagen dışında, Corleone ailesinin en iyi adamları Geraci ile olan bağlantıları yüzünden kabul edilemez risklerle susturulmuşlardı. Onlardan sonra gelen en iyi adamlar, Eddie Paradise ve DiMiceli kardeşler gibi aşağılık kişilerdi. Michael'ın tekrar Aile'nin başına geçmesi gerekecekti, hem de her yönüyle. Artık kendisini geriye büyük bir zaferle dönüyormuş gibi gösterebilirdi, bundan emindi –Louie Russo ve Vince Forlenza'nın elenmesi ona bu konuda yardımcı olurdu, en azından diğer New York ailelerinin üst düzey adamlarının gözlerinde. Ama Michael'ın elde etmek istediği şeyler– kanuna uygunluk, barış, karısının ve çocuklarının sevgisi, babasının yaşadığından daha farklı ve iyi bir hayat - artık onun ulaşamayacağı yöne doğru kaymıştı; yıllar, hatta belki de bir ömür boyunca bunlara ulaşamayacaktı.

İçinde bulunduğu bu durumun verdiği korkunç acı, Geraci'yi öldürerek geçecek türden bir şey değildi. Bunu biliyordu.

Böyle bir şeyden zevk almak mümkün değildi. Bunu da biliyordu.

Yine de.

Beklerlerken, Don Cesare –mükemmel imalı İtalyancasıyla– Romalı mason derneklerine üye olmanın kazançları üzerine konuşuyordu. Bahsettiği kuruluş *Uygun Propoganda*'ydı, her ne kadar bunu açık seçik söylemese de, herkes tarafından anlaşılıyordu. Genelde P2 olarak anılan (Indelicato bunu da dile getirmemişti) bu gizli topluluğun mafyadan, CIA'den, Vatikan'dan ve KGB'den daha güçlü olduğu söylentileri etrafta dolanıyordu. Michael üyeliğe önerilmişti ve eğer her şey yolunda giderse, bu kuruluşa kabul edilen ilk Amerikalı o olacaktı. Babasına bile böyle bir öneri gelmemişti. Bu durum, gerçek güçlerin Carmine Marino yenilgisine rağmen Michael Corleone'nin Amerikan ye-

raltı dünyasındaki en baskın güç rolünü taşıdığının bilincinde olduklarının bir göstergesiydi. Michael'ın pozisyonunda başka birisi olsaydı kendisiyle gurur duyardı ve o da böyle görünmeye çalıştı.

Sonunda gemi göründü. Michael elindeki buzlu suyu yudumladı ve Indelicato'nun rıhtımın ayaklarına yerleştirdiği adamlara gözlerini dikti.

Gemi limana demir attı.

Yolcular yavaş yavaş boşalmaya başladı.

Nick Geraci görünürde yoktu.

Indelicato yatın çatısındaki adama kafasını sallayarak bir işaret yolladı, o da kıyıdaki adama elindeki turuncu renkli bayrakla gemiye çıkmasını ve hedefi aramasını belirtti.

Don Cesare, "Onu bulacaklar," dedi. "Bu adamlar iyidir ve onun da gidecek başka bir yeri yok."

Fakat kısa süre sonra kıyıdan yata gelen telsiz mesajı hiç de iyi bir haber içermiyordu. Görünüşe bakılırsa hedefleri paçayı kurtarmıştı.

Michael büyük bir öfkeyle Birleşik Devletler'i aradı.

Joe Lucadello'ya ulaşamadı, fakat asistanı Michael'a hiçbir şeyin plan dışına çıkmadığı garantisini verdi. Adamın kimliğini gizleyebilmek için birçok teknik kullanmak zorunda kalmışlardı, ama asistan, eğer yolculuk sırasında Akdeniz'de bir yerlerde denize atlamadıysa, Geraci'nin gemide olması gerektiği konusunda oldukça ısrarcıydı. Adam, "Sizi temin ederim ki gemiye binen kişi oydu," dedi. "Tüm dokümanlar hemen önümde duruyor. Fausto Geraci. Pasaport, resimler, her şey."

Fausto Geraci, annesinin kendisine küçük bir çocukken söylediği şarkıyı ıslıkla çalarak, rıhtımın yakınındaki antik taş kemerin altından geçip, bir zamanlar Palermo'nun duvarlarla çevrili şehrine doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Cesare Indelicato, bu duruma en az onun kadar şaşırdığını Michael'a itiraf etti.

Bölüm Otuzbir

MICHAEL CORLEONE'NİN telefonu gecenin ortasında çaldı. Hâlâ Palermo'dan eve dönerken yaptığı uzun seyahatin yorgunluğunu çekiyordu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim Mike Amca. Fakat... bir kaza oldu."

Mike telefonda konuşanın Francesca mı, yoksa Kathy mi olduğunu ayırt edemedi. Bunu hiçbir zaman başaramamıştı zaten.

"Francie!" Kathy Corleone mutfaktan seslendi. Francesca'nın mutfak masasına, Billy'nin daktilosunu ve birkaç düzenli kitap yığınını koymuştu –trenin D.C.'ye varışının sadece birkaç saat sonrasında oturmuş, tezine çalışabilmek için tam bir askeri kampa girmişti. "Telefon!"

Francesca, "Kim arıyor?" diye sordu. Sonny'yi banyoda bir sandalyeye oturtmuş, oğlanın saçlarını kesiyordu.

Kathy'nin dudaklarının arasından, Francesca ve Billy'nin o evde bir daha kesinlikle dile getirilmemesi üzerine anlaşmaya vardıkları o kelimeler döküldü, Shea'nın Florida kolunda çalışan o uzun boylu orospu sarışının ismi...

Francesca makası elinden düşürdü. Kısa bir süre için, yaptığı bu acımasız şakadan dolayı kız kardeşine inanılmaz derecede sinirlendi, ama tabii ki bu bir şaka değildi. Kathy'nin Billy'nin bir gönül macerası yaşadığından dahi haberi yoktu. Sonny'ye "Sakın bir yere ayrılma," dedi. "Olduğun yerde otur."

Oğlan annesinin sesinden bir şeyler sezinlemiş olmalıydı. Olduğu yerde donup kaldı.

Hayatlarının büyük çoğunluğunda, Kathy ve Francesca birbirlerinin yaşamlarındaki en can alıcı detayları paylaşmışlardı. Bu ne zaman değişmişti? Francesca, bunun sebebi sade-

ce farklı okullara gitmiş olmamız değil, diye düşündü. Yatak odasındaki siyah telefonun başında dikilirken, kulaklarında kan basıncından dolayı büyük bir uğultu vardı. *Oğlanlar*, diye düşündü. *Erkekler*. Hayattaki en büyük sorunlara onlardan başka ne sebep olurdu ki? Francesca tekrar banyoya dönmek, kapıyı kilitlemek, oğlunu kollarının arasına almak, onun şu çarpıcı ve bencil insanlardan birisi olmamasını ümit ederek ona sımsıkı sarılmak istedi.

Bunun yerine, bocalamayı kesti, derin bir nefes aldı ve ahizeyi kaldırdı.

"Seni evinden aradığım için özür dilerim." O Kadın'ın sesi sanki ağlamayı yeni kesmiş gibi geliyordu. Ayrıca çok uzak bir mesafeden arıyor gibi de değildi. "Bu benim için kolay değil."

Francesca "Neredesin?" diye sordu.

Kadın, "Bak, seni aramamak benim açımdan aramaktan daha kolay olabilirdi," dedi. "Çok daha kolay olurdu. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Francesca, "Bunun için biraz geç kaldın, seni fahişe!" diye karşılık verdi. "Sakın yalan söyleme. Bana Washington'da olmadığını söyle."

Kadın, "Yalan söylemek gibi bir isteğim yok," dedi. "Bu konuda şimdiye kadar gerçeklerden başka hiçbir şey söylemedim sana."

Francesca içinden yükselen telefonu kapatma isteğini bastırdı. İçgüdüsel olarak, kadın her ne söyleyecek olursa olsun, bunun kendisinin duyması gereken, ama duymak istemeyeceği bir şeyler olduğunu biliyordu. "Bir dakika bekle," dedi. Eliyle ahizenin ağız kısmını kapattı ve Kathy'ye Sonny'nin saç tıraşını tamamlayıp tamamlayamayacağını sordu. Francesca, yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi. Avucuyla duvara büyük bir hızla vurdu. Avucu yarılmıştı. Kathy ona seslenerek iyi olup olmadığını sordu. Francesca yalan söyledi ve iyi olduğunu belirtti. Ahizeyi kaldırdı ve oturdu. Francesca "Şimdi konuş," dedi. Sanki yoldaki ölü köpeği görmemeye çalışıyormuş gibi, titreyen sağ eliyle gözlerini kapattı.

Kadın, "Sözlerime başlarken," dedi, "haklı olduğunu belirtmek istiyorum. Washington'dayım. Bir temsilciler meclis üyesinin ofisinde çalışıyorum. Buraya gelirken bunu Billy'i düşünerek yapmadım, sadece iş içindi, fakat..."

Francesca, "Gerçekten de," dedi, "bu konuda ağlama hakkını *kendinde* görebiliyor musun?"

Kadın sükûnetini tekrar kazandı ve kısaca anlattı. O ve Billy, Francesca'nın bebeğini kaybetmesinin üzerinden çok uzun bir zaman geçmeden ilişkilerine yeniden başlamışlardı. Kısa süre öncesine kadar bir dargın bir barışık bu işi götürüyorlardı, ta ki Billy onu hamile bırakana ve onun yaptırdığı kürtaja karşı ilgisiz bir tutum sergilemesinden dolayı sinirlenene kadar. Fakat kadın kendi yaşadıklarını hazmedememiş, bu yüzden işinden ayrılmaya ve evine, Sarasota'ya dönmeye karar vermişti.

Francesca dişlerini kenetledi ve titreyen eliyle sıkı bir şekilde yatak başına bastırdı. Sanki hissettiği acıyı, içinde gittikçe kuvvetlenmekte olan sinirin patlamasına engel olmak için kullanıyor gibiydi. *Henüz değil. Bu fahişeye sakın beklediği tatmini verme.*

Kadın ofisinden telefon ettiğini söyledi. O ve Billy öyle yemeği saatinde Dupont Meydanı'ndaki bir otele gitmişlerdi. Orada –bunun nasıl olduğu neyi değiştirirdi ki– her ne yaşadılarsa, sonunda ağlamaya başlamışlardı. Kadın Billy'nin de en az kendisi kadar ağladığını belirtmeden geçmedi.

Francesca sıktığı dişlerinin arasından, "Kendini şimdi daha iyi hissediyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Şimdi yaptıklarını hazmedebilecek misin?" Titriyordu. Eğer bu kadınla o anda aynı odada olsaydı, onu öldürmesine hiçbir şey engel olamazdı. Onu yere yıkar ve o güzel kafatasını bir üzüm gibi patlatana kadar yere vururdu. Bundan daha da iyisi, bir kasap bıçağını kalbine saplardı.

Kadın, "Pek öyle olduğu söylenemez," dedi. "Dinle, bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Bunları hak ettim. Ben aslında," yine gözyaşlarına boğuldu, "demek istiyorum ki, ben öyle bir insan değilim..."

Francesca, "Kötü insanlar," dedi, "hiçbir zaman kötü olduklarını düşünmezler. Sana söyleyeceklerim var, seni fahişe. Sen olduğunu zannettiğin türden birisi değilsin. hiçbirimiz değiliz. Sen senin yaptıklarını yapan türden birisin, daha ötesi değil. Sen bir fahişe gibi davrandın, dolayısıyla bir fahişesin. Artık kapatmam lazım."

Kadın, "Bekle, kapatma," dedi. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. En az biraz önce anlattıklarım kadar kötü, hatta onlardan daha beter bir şey olarak da adlandırılabilir. Bana kalırsa çok daha kötü."

"Beni iyi ile kötü arasındaki farkı bilen birisinin yapabileceği kadar etkileyemiyorsun."

"Bu ailenle ilgili."

Kathy, "Bu ifadeyi tanıyorum," dedi. "Sakın aksini düşünme."

Francesca, "Elimi bandajlamama yardım et," dedi.

Kathy, "Bunu bir doktora göstermelisin," dedi. "Ne oldu da..."

"*Bana yardım et.*"

Ufak tefek anlaşmazlıklar ve olayların etkisiyle sürüklenen sevgiyle dolu yılların ardından, kız kardeşler birdenbire bedenlerini saran anlaşılma şokuyla sarsıldılar. Geçen yıllar içerisinde birbirlerinden farklı yönler geliştirmelerine rağmen, aralarındaki ikiz kardeşlik bağı hiçbir şekilde yok olmamıştı. Sesini çıkartmadan itaat etti. Dünyada bir aileden daha karmaşık, anlaşılması zor ve aynı zamanda bilinmez bir şey daha yoktu. İş ikizlere gelince, tüm bu karmaşa ikiyle çarpılıyordu.

Francesca Kathy'ye hiçbir detayı anlatmadı, fakat yine de Kathy anlaması gereken şeyi anladı. Francesca'nın elinin pansumanına, elbisesini giyinmesine yardım etti, Billy hakkında kendisine verdiği talimatları büyük bir dikkatle dinledi (*akşam yemeğinizi Eastern Market Lunch'ta yiyin, Billy orasının yiyeceklerini sever, oradan da hoşlanır, ama sıkı giyinin, bu gecenin ilerleyen saatlerinde kar bekleniyor*). Kathy onu yatıştırmaya çalıştı, fakat amacına ulaşamadı.

Francesca Sonny'yi öptü ve Billy'nin Dual-Ghia'sının anahtarlarını kaptı. Sadece tek bir arabaları vardı (her ne kadar ederi iki güzel arabanın bedeli kadar olsa da, durum böyleydi) ve tabii ki bu *onundu*, bencil serseri, araba özel üretilmişti, aracı kullanması için çok ender günlerde büyük bir gönülsüzlükle Francesca'ya verirdi. En azından o gün, sırf gidip Kathy'yi tren istasyonundan alabilsin diye, arabayı ona bırakmıştı.

Kathy, Francesca dairenin kapısını arkasından büyük bir gürültüyle kapatıp dışarı çıkarken, "Benim yapmayacağım bir şeyi kesinlikle yapma," diye seslendi.

Francesca bağırarak, "Belki de ben senimdir," diye yanıtladı.

Garaja sadece Billy'nin park etme yetkisi olduğu için, oraya vardığında binanın etrafında daireler çizerek kendisine boş bir park yeri aramaya başladı. Sıkı bir şekilde sarılmış olan eli

titredi. Direksiyonu çevirmeye kalkıştığı her seferde eline sancı saplanıyordu. Bu acı pek o kadar da nahoş bir durum yaratmıyordu. Bir şekilde onun ağlamasını engelliyordu. O an için yapmak istediği son şey ağlamaktı.

Sinirini bastırmaya çalışarak sağlam avucunu deri kaplı direksiyon simidine vurdu. Bu her şeyi daha da kötü bir hale getirdi. *Sen senin yaptıklarını yapan türden birisin, daha ötesi değil.* Francesca, böyle bir anda uygun bir park yeri aramak zorunda kaldığı için lanet okudu. Homurdandı, köşeye kıstırılmış bir kurt kadar vahşiydi, yükleme alanındaki bir boşluğa döndürüverdi arabayı.

Uzun adımlarla Adalet Bakanlığı binasına doğru yürümeye başladı, fakat merdivenleri çıkarken hiç aceleci davranmadı.

Billy'nin ofisindeki resepsiyonist, "Üzgünüm Bayan Van Arsdale," dedi. "Bay Van Arsdale başsavcı ile dışarıda, toplantıda. Onların yarından önce döneceklerini sanmıyorum."

Francesca biliyordu. O, Billy ve iş arkadaşlarının bulunmaktan hoşlandıkları Georgetown'daki nehrin aşağısındaki barda kocasıyla buluşacaktı, ardından yemek yiyecek ve sinemaya gideceklerdi. Francesca, "Billy bazı dosyalara ihtiyaç duydu," dedi. "Onları burada unutmuş. Bana nereye bakmam gerektiğini söyledi."

Francesca kısa süre sonra kendisini Billy'nin ofisinde tek başına, fahişenin bakması için tarif ettiği yere doğru ilerlerken buldu: En üst çekmecede, en arkadaki dosya. Dosya kalın ve oldukça eskiydi; el yazısıyla doldurulmuş etikette –Billy'nin el yazısı– '*Sigorta*' yazıyordu.

Francesca kimse tarafından görülmemeliydi, özellikle de orada, o dosyaya bakarken. Dosyayı koltuğunun altına sıkıştırdı, görevliye teşekkür edip oradan ayrıldı. Arabaya geri döndü. Henüz gelip yerinden çekmemişlerdi. Ceza da kesilmemişti. Her ne kadar bu konuda içten bir umudu olmasa da, iyi bir kehanet, diye düşündü.

Dosyanın içerisinde, tıpkı fahişenin belirttiği gibi, ailesi hakkında bilgiler vardı. Herhangi bir insanın biriktirebileceği türden kupürler gazetelerden kesilmiş ve dosyaya konmuştu, bunlar ülkenin her yerindeki değişik gazetelerden alınmıştı. Büyük bir dikkatle düzenlenmiş ve sıraya dizilmiş yüzlerce fotoğraf, ki bunların içerisinde Francesca'nın kendi kamerasıyla çektikleri de vardı, hatta bazıları Billy'nin onunla henüz tanışmadığı dönemlere kadar dayanıyordu: Ailedeki herkesin fotoğ-

rafları, ama özellikle de baba tarafından akrabalarınkiler dosyadaydı. Connie Hala'nın düğününde çekilen, aslına bakılırsa bir zamanlar onların şifoniyerinde yer alan ve taşınırken bir şekilde kaybolmuş olduğu düşünülen, amcalarına ve büyükbabasına ait bir fotoğraf da oradaydı. Dosyada ayrıca Francesca'nın İngilizce çalışırken kullanmaya alışık olduğu türden dört adet defter yer almaktaydı. Bunlar onun ailesiyle ilgili notlar ve birkaç sayfası da defter içeriklerine ilişkin daktiloyla yazılmış özet sayfalarıyla doluydu. Billy'nin bu dosyayı ne zaman hazırlamaya başlamış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Aklına gelen ilk hatıralar 1955 Aralık'ında, ilk kez seviştikleri günü takip eden güne dayanıyordu. Bu kadar da değil; Büyükanne Carmela'nın evinde olanların tümü, herhangi türden bir gazete değil, fakat notlar, sanki ders notları gibiydi. Bunlar yalan değildi. Dosyada sadece Billy'nin bilebileceği türden şeyler vardı, notlar el yazısıyla tutulmuştu ve bu yazı Billy'nindi, Francesca'nın yanılıyor olması imkânsızdı (işte orada süslü el yazısı ile yazılmış büyük harf A'lar ve M'ler vardı. Bunları birkaç yıl sonra baskı stiliyle değiştirmişti).

Billy'nin sadece gerçek bir mafya Noel'i geçirmek için burada olduğunu göremiyor musun?

Billy, Sarasota'dan gelen fahişesine bu dosyadan *bahsetmişti*. Hatta büyük olasılıkla bunu ona *göstermişti* de... Dupont Meydanı'na bakan otel odasında çırılçıplak uzanmış, birlikte bunlara gülmüşlerdi.

Başı döndü, çöküp kaldı, vites kolunun üzerine doğru yıkılmıştı, bunu umursamadı. Ağlamaya başladı. Bu hiçbir şeyi düzeltmedi. Kendisini aldatan kocasının harika arabasında, umutsuz bir kadın gibi ağlamak yerine bir şeyler *yapmak* istedi.

O zavallı bir kadın *değildi*.

O bir Corleone'ydi.

O büyük bir savaşçı kralın, Santino Corleone'nin kızıydı.

Bir süre sonra kendisini üst üste, "Babacığım, bana yardım et," diye mırıldanırken bulduğunda, bunu bir süredir yapmakta olduğunu fark eti.

Bir trafik polisi gelip ona ceza yazmak için durdu ama Francesca olduğu yerden doğrulunca – suratı ıstırapla çarpılmıştı, saçları ve gözleri vahşi görünüyordu - polis celp defterini cebine geri kaldırdı. Tıpkı bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Arkasını döndü ve kafasını sallayarak diğer yöne doğru ilerlemeye başladı.

Francesca, Potomac Nehri'nin karanlık park alanında kocasının kırmızı arabasının içinde, sokağın karşısındaki barı izleyerek bekledi. Orada Billy ile buluşması gerekiyordu. Uzun süredir oradaydı. O kadar uzun ki, bu nefret dolu dosyadaki yarı doğru yarı yanlış tüm spekülasyonu ve lütfedilerek yazılmış yorumları okumuştu. Kolunda saati yoktu ve Ghia'nın saati de ayarlı değildi. Cüzdanında bir avuç dolusu Aspirin (Fredo Corleone ve Deanna Dunn tarafından verilen düğün hediyesi olan mutfak bıçağının yanında duruyordu) vardı, fakat artık bayatlamışlardı. Eli şimdi çok daha fazla zonkluyordu. Ancak duygusal ve fiziksel acı bir araya gelerek onun kendinden geçmesini engelliyorlardı; tıpkı kandaki iki ölümcül zehrin bir insanı hayatta tutabilmesi gibi.

Yaklaşık bir saat sonra, Billy bara yanındaki birkaç genç avukatla birlikte girdi. Francesca'yı görmemişti. Eğer görmüş olsaydı, büyük olasılıkla onun yanına gelirlerdi. Bu bıçağı gerçekten de kullanmamalıydı (yoksa kullanmalı mıydı) ve ayrıca olay çıkartmak da istemiyordu. Fakat böyle davranmayı da kendisine yakıştıramıyordu. Geçen her dakikayla birlikte, arabadan inme kararından vazgeçiyordu. Eğer ne yapacağımı ya da ne istediğimi bilseydim, diye düşündü, oraya giderdim.

Kendi kendisine bıçağı getirmemiş olmayı dilerken bir fikrini değiştiriyor, bir aksini düşünüyordu. Ayrıca bu işi sol eliyle yapamama olasılığından da korkuyordu.

Kendisini rol yapmaya alıştıran zor ve komik küçük oğlunu düşündü.

Eğer sakinleşirse, çok daha mantıklı düşünebileceğini fark etti.

Şimdi tüm bu düşündükleri, babasının o an orada olabilmesi durumunda, hayatının şimdikinden çok daha farklı ve iyi olacağını düşünmek kadar saçmaydı.

Billy'yi tekrar gördüğünde yumuşayabileceğini düşündü, fakat bir süre sonra kocası bardan tek başına, ayakta zorlukla durarak, soğuğa karşı ceketinin yakalarını kaldırmış bir vaziyette dışarı çıkınca, düşündüğünün tam tersi oldu.

Sigorta.

Francesca'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Eli o kadar çok acıyordu ki, ölmek üzere olan bir hayvan gibi homurdandı.

Billy köşeyi döndü ve M Sokağı'na doğru dik ve yassı taşlarla kaplı bir yoldan ilerlemeye başladı. Francesca onun ne yaptığını biliyordu. O sırf Johnny Fontane, Bobby Chadwick ve Danny Shea bu markayı kullanıyor diye altındaki süslü arabayı satın alan zengin bir çocuktu ama diğer yandan da gereksiz yere bir binanın etrafından dolanmak zorunda kalmamak uğruna bir taksiye binmeyecek kadar cimri bir herifti. M Sokağı'na çıkarsa, bineceği taksi binanın etrafını dolaşmak zorunda kalmayacaktı.

Francesca motoru çalıştırdı. Altındaki hızlı bir arabaydı, bu Dual-Ghia, üretilenler arasında en hızlılarından birisiydi; İtalyan mühendisliğiyle Amerikan şaşaasının mükemmel bileşimi.

Göz açıp kapayana kadar ve vitesin birkaç aşama can çekişmesinin ardından, Francesca aracı büyük bir hızla sokağa doğru sürmeye başladı.

Billy, ellerini farlara doğru siper yaparak arabaya doğru döndü. Francesca kollarını büyük, ahşap direksiyon simidine doladı. Billy hemen önündeydi. Çok kısa bir süre içerisinde belki de bir gülümseme şeklinde dudakları aralandı ve ardından kocasına çarptı. Vuruşun şiddetiyle, Billy'nin ayakkabıları ayağından fırladı, bacakları büküldü, gövdesi öne doğru eğildi ve kafası motor kapağına sanki on katlı bir binanın tepesinden düşmüşçesine şiddetli bir şekilde çarptı. Arabanın kıçı sallandı ama ilerlemeye devam etti. Francesca yavaşladı ama frenlere çok sert basmadı. Billy sanki oraya gömülmüşçesine motor kapağının üzerinde kımıldamadan kaldı.

Francesca dosyayı kavradı ve arabadan indi. Sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi arabanın kapısını kapattı ve hiç tereddüt etmeden oradan uzaklaştı.

Hiçbir yerine bir şey olmamıştı. Hiç kimse onu görmemiş gibiydi. Hissettiği tek şey dehşetti. Çığlık atmıyor ya da ağlamıyordu. Bu olanların üstesinden gelebilecek bir zihinsel güce ve kötü bir şekilde yaralanmış bir elle dahi olsa direksiyona yapışarak kendisini güven altına alacak fiziksel kuvvete sahipti. Elinin ağrısı artık onu öldürecek seviyeye ulaşmıştı, ama kaza sırasında hiçbir şey hissetmemişti.

Kazanın olduğu yerden yaklaşık elli metre uzakta Billy'nin ayakkabılarından birisini gördü, ancak durmaya tenezzül etmedi.

Kendisine bakmamasını söyledi. Fakat tam M Sokak'ına çıkmak üzereydi ki, kendisine engel olamadı ve arkasına dönüp baktı.

Yokuşun tepesinden, arabada oluşan hasar o kadar da kötü görünmüyordu. Billy hâlâ motor kapağındaydı, hareket etmiyordu. Sokağın yassı taşlarında bir kan gölü oluşmaya başlamıştı. Francesca ilk başlarda, ta ki Billy'nin bacaklarının ön çamurluğun altında buruşup kaldığını fark edene kadar, tüm bu kanın nereden geldiğini anlayamadı. Arabanın oldukça gerilerinde, sokak lambalarının ışıklarının altında, adamın belden aşağı uzuvlarının bir kısmı etrafa saçılmıştı.

Francesca vicdan azabı ya da buna benzer bir şey hissetmedi.

Francesca aradan geçen zamanın farkında bile değildi. Eve ulaşması bir dakika ya da bir gün sürmüş olabilirdi. Tüm yol boyunca, elinin sızısına ve her siren sesi işitişinde en az onun kadar ciddi acı veren kalbinin burkulmalarına karşı koyarak, arkasına bir kez olsun dönüp bakmadı.

Kathy masada oturuyordu, yazıları arasında kaybolmuştu ve Sonny de odasında uyuyordu.

Francesca ağır hareketlerle kanepeye oturdu.

"Billy aradı mı?"

Kathy kafasını önünden kaldırmadan "Bilmiyorum," dedi. "Çalışabilmek için telefonu fişten çektim. Umarım telaşlanmamışsındır. Sonny çok hareketli. O bir bebek. Her şey mükemmel gitti. Elin nasıl?"

"Billy'nin beni aldattığını anladığımda bana onu öldürmelisin demiştin, hatırlıyor musun? Yaptım."

Kathy gülmeye başladı, sonra kız kardeşine daha yakından bakınca gözleri faltaşı gibi açıldı, nefesi tıkandı. Kanepeye doğru koştu. "Ah, Tanrım, sen..."

Francesca, "Şuna bir bak," diyerek dosyayı kız kardeşine uzattı.

Kathy, "Bana her şeyi anlat," dedi. "*Çabuk* bana her şeyi anlat."

Francesca'nın eve gelişinden yaklaşık bir saat, Kathy'nin de kendisini Union İstasyonu'na ve oradan da New York'a dönen

son trene yetiştirecek olan otobüsü yakalamak maksadıyla evden çıkışından belki sadece beş dakika kadar sonra, polisler boy gösterdi. Francesca'nın dairesinde Kathy'nin biraz önce orada olduğunu işaret eden hiçbir iz yoktu. Hatta Kathy, Sandra'dan hiç kuşkusuz işiteceği Florida'ya gidip onları görmeyeli ne kadar uzun bir süre olduğuna ilişkin uzun bir konuşmayı ve suçlamayı duymamak için, annesine ve nişanlısı Likör Adam Stan'a dahi Washington'a gittiğini söylememişti.

Polis haberi verince, Francesca koridor boyunca koşarak yatak odasına girdi, tam bir isteri krizi geçiriyormuş gibi çığlıklar atıyordu. Duvara sol elinin avuç içiyle –sert, fakat canını çok yakmayacak kadar sert– vurdu. Yine de çıkan ses tatmin ediciydi. Polisler onun yanına vardıklarında, duvarda bir delik vardı ve onların düşüncelerine göre Francesca'nın eli kırılmış ve şişmeye başlamıştı. Şişi indirmek için kullanılan buz anında işe yaramış, artanı tuvalete dökülmüştü.

Mucizevi bir şekilde, Sonny tüm bunlar olurken uyanmadı. Polisler ve tabii ki Danny Shea'nın sekreterinin gönderdiği doktor gittikten sonra, Francesca telefonu fişten çekti, oğlunun yatağının başucunda dikildi ve onu uyurken seyretti. Altın futbol kaskı, hemen yanında yastığın üzerindeydi.

Ona söylemesi lazımdı. Francesca Kathy'yi New York'tan arayacak, o da oradan herkese haber verecekti: Kendi annelerine, hatta Billy'nin erkek kardeşine ve annesiyle babasına. Fakat olanları Sonny'ye anlatma yükünü bir şekilde kendisinin omuzlaması gerekiyordu.

Mutfağa gitti ve dosyayı sakladığı yerden, tabak tencerelerin arkasından çekip aldı. Tekrar sayfalara bir göz attı, ailesine birisinin bu şekilde ihanet edebilmesini oldukça garip buldu. Peki ne için? Kariyer mi? O zengin bir adamdı. Francesca'nın ailesinin sıkı bağlantıları vardı. Bu aile, Billy'nin sigortası olabilirdi.

Francesca babasız büyümenin ne tür bir şey olduğunu biliyordu. Onun bilmediği şey, ailesini yok etmek isteyen bir babayla iletişim halinde büyümenin ne anlama geldiğiydi.

Hâlâ hiçbir pişmanlık hissetmiyordu.

Şimdilik, Sonny'ye babasının bir kaza geçirdiğini ve artık bebek Carmela ile birlikte cennette olacağını söyleyecekti.

Telefonu tekrar fişe taktı ve olanları anlatmak için Kathy'yi aradı. Birkaç saat önce kafasında oluşturduğu plan sı-

rasında, Kathy Francesca'ya telefonda ihanete ilişkin tek kelime etmemesini, Billy'nin telefon konuşmalarını dinletiyor olabileceğini söylemişti. Kathy ve Francesca olup bitene ilişkin kandırmacalı bir görüşme yaptı ve ardından da Kathy'nin kimleri araması gerektiğini detaylandırdılar.

Şafak sökmek üzereydi. Nevada'da şimdi bile birilerini aramak için oldukça erken bir saatti. Öyle olsa bile, Francesca numarayı çevirdi. O bilmeliydi.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim Mike Amca. Fakat... bir kaza oldu."

Ertesi gün –tıpkı Kathy'nin tahmin ettiği gibi– Billy'nin ofisindeki sekreter, Francesca'nın Billy adına bir dosya almak için o gece büroya geldiğinden bahsetti. Bunda olağandışı ya da suçlayıcı hiçbir şey yoktu. Ofisten ayrılırken sinirli, üzgün ya da şaşkın değildi. Billy'nin evinde tuttuğu değişik birkaç dosya vardı ve bunları Francesca düzenliyordu. Üzerindeki etikette *Sigorta* yazan dosya, Billy'nin kişisel dosyasıydı. Francesca'nın yakın akrabalarından başka hiç kimse bu dosyayı görmek istememiş, onunla ilgilenmemişti.

Francesca'nın Adalet Bakanlığı'ndan döndükten sonra yaptıkları ve nerede olduğu ispatlanabilir türden şeylerdi. Eastern Market Lunch'taki görevliler, Francesca ve küçük Sonny'yi bir gece önce orada gördüklerini beyan etti.

Apartmandaki üst kat komşuları, hava karardıktan hemen sonra Francesca ve Sonny'nin eve döndüğünü gördüklerini belirtti. O andan itibaren neredeyse iki saat boyunca hiç aralıksız alt kattan daktilo sesleri işitmişlerdi.

Francesca bu anlatılanları doğruladı. New York'taki kız kardeşine mektup yazmakta olduğunu ve polisler gelmeden hemen önce de mektubu postaya verdiğini belirtti. Bu ifadeyi New York'un en iyi savunma avukatının (Tom Hagen tarafından yapılan hızlı bir ayarlama) yanında vermişti. Birkaç gün sonra, Kathy (o da aynı avukatla temsil edilmişti) mektubu aldığını, ama okuduktan sonra attığını belirtti. birkaç arkadaş ve yakın akrabalar (anne Sandra da dahil olmak üzere), ikizlerin son yıllarda neredeyse hiç yan yana gelmediklerini söyleyebilirlerdi ve öyle de yaptılar. Bu korkunç hikâyeye mutlu bir anlam katan tek şey, ikizleri tekrar bir araya getirmiş ve tıpkı eskiden olduğu gibi birbirlerine yakınlaştırmış olmasıydı.

Dual-Ghia'nın direksiyon simidi ve vites kolu iyice silinmiş, parmak izlerinden arındırılmış (bu aslında Francesca'nın elindeki bandajdan kaynaklanmıştı) gibi görünüyordu. Yine de, dedektifler dört set parmak izi bulmuşlardı. Bunlardan üçü aile fertlerine –Billy, Francesca ve Sonny Van Arsdale– aitti, ki sahip oldukları tek araba bu olduğu için karşılaşılan bu durum çok doğaldı (Kathy Union İstasyonu'ndan kardeşinin evine gelirken eldivenlerini çıkartmamıştı ve yol boyunca da hep bu şekilde oturduğunu hatırlıyordu). Dördüncü parmak izi ise –hem ön, hem de arka koltukta bulunmuştu– Billy Van Arsdale'in gönül ilişkisi yaşadığı kadına aitti.

Polisler, bu kadını Billy'nin öldüğü günün akşamüzeri geç saatlerde Dupont Meydanı'ndaki bir otele kayıt yaptırırken ve bundan yaklaşık doksan dakika kadar sonra gözyaşları içerisinde oradan ayrılırken gören birkaç kişiyle konuşmayı başarmıştı. Kadın çalıştığı bürodan birkaç kişiye, o gün Billy'nin kendisiyle yaşamakta olduğu ilişkiyi sonlandırdığını itiraf etmişti. birkaç ay önce, yine aynı birkaç arkadaşına Billy'nin kendisini hamile bıraktığını ve ardından da kürtaja zorladığını söylemişti.

Dedektifler kadını bu konuda sorguladıklarında, onun aleni bir şekilde şaşkın, üzgün ve çıldırmış olduğunu fark ettiler. Onu tutukladılar ve ikinci dereceden cinayetle suçladılar.

KİTAP IX

1962 Yazı

Bölüm Otuziki

CARMINE MARINO'NUN TUTUKLANMASI, uluslararası bir olay haline gelmişti. Onun Küba'ya gidişiyle alakalı herkes büyük bir korku içindeydi.

CIA'in Küba'da yapmaya çalıştığı şeyin konusu, Başkan Shea'ya şok yaşattı. Medyaya, Birleşik Devletler'in İtalyan asıllı vatandaş Marino'yu yargılanması için geri getirebilmek maksadıyla her tür ortaklığa gireceğini duyurdu (İtalyan hükümeti, kendi adlarına açıklama yaparken kayıtlarında birkaç tane Carmine Marino bulunduğunu, ancak bunlardan hiçbirinin ün salmış katilin tarifine uymadığını belirtti). Marino altı yıldır Birleşik Devletler'de yaşıyordu. Küba diktatörü, bu işten kişisel olarak doğrudan Başkan Shea'yı sorumlu tuttuğunu söyledi. Sovyet lider demeç vermedi, fakat Havana'da yapılan cenaze merasimine katıldı.

Başkan Shea, ulusal güvenlik ekibiyle saatler süren gizli bir toplantı yapmış ve CIA başkanına da kızıp bağırmıştı. Ancak başkan, her ne kadar yaşlı adamın bu işle alakası olduğu şüphesini taşıyor olsa da, babasını rahatlatma şansını yakalayamadan önce, büyükelçi inanılmaz bir darbe indirdi. Bu olaydan sonra birkaç yıl daha yaşayacaktı, ama oğluyla son görüşmesini yapmıştı.

Gazetelerin hiç durmaksızın, "Corleone suç ailesi" olarak ifade ettikleri Marino'nun başındaki bela, belgelerle ispat edilebilecek türdendi. Hâlâ aile tarafından kontrol altında tutulan gazetelerin bile, rakiplerini takip ederek genç gangsterin tek başına hareket etmediği söylentilerini araştırmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Herkesin gözü önünde, başsavcı federal hükümet ile "mafya" olarak adlandırdığı grup arasında olduğu söylenen bağlantıyla alay etmişti. Kendi ekibiyle yaptığı özel bir toplantıda, organize suçları kanuni yollarla sonlandırmak için oldukça saldır-

gan yeni bir planı açıklamıştı. Onlara, Billy Van Arsdale yeri doldurulamaz bir adamdı, dedi; onların harcayacakları çabalar Billy'nin anısına adanacaktı.

FBI seneler önce Tom Hagen ile yaptığı toplantıyı unutmamıştı. Geleceğin temsilciler meclisi üyesi, yöneticinin dizlerinin üzerine çöktüğü siyah beyaz fotoğrafını ortaya çıkartmıştı. Şu andaki durumu ise iki kaya arasında sıkışmaktan farksızdı. Yine de yöneticinin şimdilik başsavcının cesur planına uymaktan başka şansı yoktu.

Birleşmiş Milletler'de, mevcut şartlarda arada kalanlar – iyi birer eğitim sistem ve dağıtılmış orduları olan küçük ülkeler– Carmine Marino'yu sınırdışı edip yargılanması için doğmuş olduğu o malum ülkeye mi, yoksa vatandaş olması için daha önünde uzun aylar bulunan Birleşik Devletler'e mi göndermeleri gerektiği konusunu tartışıyorlardı. Pazarlığa katılanlar, en kötü ihtimalle Marino'nun Küba'da hızlı ve adil bir şekilde yargılanacağını garanti altına almak istiyorlardı. Küba hükümeti bu adamlarla toplantıya katılarak büyük bir gösteri yaptı, ancak Marino'nun en çok şu anda bulunduğu yer olan Küba'da kalması işe yarardı: Güvenli bir şekilde hapsedilmişti, adaletin kılıcı çoktan çıplak ensesine dayanmıştı bile.

Marino'nun çektiği işkencenin bugün ortaya çıkması bile kolayca büyük bir karmaşa yaratabilirdi. Fakat kendisine her ne yapılırsa yapılsın, kesinlikle hiç kimseye hiçbir şey anlatmadı.

Kısa bir süre sonra, Birleşik Devletler ve Küba arasında yaşanan da dahil olmak üzere diğer krizler, diktatörün benzerinin öldürülmesi ve bunun yarattığı kötü sonuçları ikinci planda bırakarak dünya gazetelerinin manşetlerine yerleşti. Carmine Marino kaçmaya çalışıp vurulduğunda, bu olay tekrar Küba'nın resmi eyalet gazetesinin başsayfasında yer aldı. Birkaç Amerikan gazetesi de aynı habere başlara yakın sayfalarda yer ayırdı. Bu haber televizyonlarda verildiğinde ise kesinlikle rağbet görmedi. Resmi açıklama hiçbir yönden sorgulanmadı.

Johnny Fontane'nin biletlerinin hepsi satılan konseri başlamadan iki saat önce, Michael Corleone, üzerinde yeni smokiniyle, Madison Square Garden'ın altındaki tünelde gizlenmiş, *consigliere*'ini bekliyordu. Michael erkek kardeşinin eski çakmağıyla

bir sigara yaktı. İşte, diye düşündü, bir yere erken gelmenin kötü tarafı da bu. Beklemek.

Michael'ın New York'a dönüşü hakkında aylardır dedikodu yapılıyordu. Onun ve diğer ailelerin adamları, Michael'ın geri dönmesini istiyordu. Ve neden olmasın? Michael'la iyi geçinen herkes zengin olmuştu. Ama Michael'ın bir sonraki adımıyla ilgilenen tek kişi bunlar değillerdi. Medya da en az onlar kadar meraklıydı. Şehirdeki neredeyse tüm gazeteler söylentilerden bahsediyordu. Sanki, tıpkı kendisinin de korktuğu gibi, bir halk kahramanı olup çıkmıştı. Onun yaptığı söylenilen yüzlerce suçtan bahsediliyordu ve Michael hayatı boyunca bir kez olsun bunlardan teki yüzünden ceza yememişti. Louie Russo ve Emilio Barzini gibi katiller ortadan yok olmuştu, fakat Michael hâlâ ayaktaydı. Amerika'daki Don'ların çoğu New York'ta tutuklanmışlardı, Michael ise –halbuki oralarda bir yerlerde olmalıydı– buraya bin mil bile yaklaşmamıştı. Ailesindeki zeki adamlar –Sally Tessio, Nick Geraci– onun hâkimiyetini defalarca sorgulamışlardı, fakat artık bunu yapmıyorlardı.

Michael'ın görünümü de oldukça etkileyiciydi, ki bu durum hiç de tesadüfi değildi. Takım elbiseleri en iyi terzilerin ellerinden çıkıyordu. Saçları mükemmeldi ve dişleri en az başkanınkiler kadar beyazdı. O bir savaş kahramanıydı. Kendi uçağını kendisi kullanıyordu. Eğer, *Atla,* derse, Johnny Fontane gibi sakin bir ikon dahi, *Ne kadar yüksekteyiz,* diye sorardı. Sevdiği iki erkek kardeşini kaybetme acısına büyük bir güçle karşı koymuştu. İki kez âşık olmuş ve her ikisinde de kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ ayaktaydı. Tony ödülünü kazanan yıldız Marguerite Duvall ile son günlerde yaşamaya başladığı muhteşem ilişkiden gazetelerin bahsetmediği ya da fotoğraflarının basılmadığı tek bir gün dahi geçmiyordu. Kadın şimdi New York'ta yaşıyordu. Onun da aynı şeyi yapmaya başlamasından çok kısa bir süre önce.

Her şeyi kolayca algılayan New York'lular açısından, ortada hayal kırıklığı yaratan diğer bir şey daha vardı. Rivayete göre Michael Corleone şehir mahallelerini, Iowa'daki küçük Lutheryan kasabalarından daha güvenli bir hale sokuyordu. Şehrin tümünde, şehir tasarımcıları ona o bölgedeki bir arsayı nasıl satabileceklerini düşünüyorlardı, sonunda harcadıkları bu çabanın karşılığını alacaklarını biliyorlardı.

Michael, Tom Hagen'in kendisine ismiyle seslendiğini işitti.

Tom korumalarını bırakarak oraya Michael gibi tek başına gelmişti. Kucaklaştılar.

"Hazır mısın?"

Michael kafasını sallayarak onayladı. "Bu sadece bir akşam yemeği olacak, öyle değil mi?"

Tom, "Sadece akşam yemeği," dedi. "Doğru. Bu taraftan."

Genelde New York Knicks ile oynamak için gelen basketbol takımına soyunma odası olarak ayrılan ve o gün beş aile başkanıyla onların *consigliere*'lerinin toplanıp akşam yemeği yiyecekleri salona doğru ilerlediler. İlk defa, diğer dört Don da –Siyah Tony, Sütçü Aslan, Şişman Paulie Fortunato ve doğal nedenlerden dolayı vefat eden merhum Rico Tattaglia'nın yerini alan en yeni Don Ozzie Altobello– Corleone'lerin arkadaşlarıydı.

"Haydi ama Mike." Tom onu kucakladı. "Her şey yoluna girecek. Sen bugüne kadar kimsenin yapmadığı şeyleri yapmayı denedin. İmkânsızı başarmak istedin ve bunu neredeyse başardın. Çok yaklaştın. Tüm bunları yapmamışsın gibi davranamazsın."

"Öyle davranıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Seni yakından tanıyanlara yutturamazsın." Tom, tıpkı Vito Corleone'nin ondan bir iyilik yapmasını isteyeceği anlarda yaptığı gibi duyarlı bir şekilde Michael'ın kolunu sıktı. "Sen sadece sahip olmadığı şeylere odaklanan türden bir insansın. Seni büyük bir adam yapan şey de bu, fakat işte geriye bir adım atıp elindekileri takdir etme zamanın geldi."

Michael gerçekten istediği hiçbir şeye sahip olmadığını söylemeye hazırlandı, ama bu doğru değildi. Bunu biliyordu. Onu seven iki büyük çocuğu, bir erkek ve bir de kız kardeşi vardı. Mutlu bir çocukluk geçirmişti. Grubun başına geçmeyi ve yeniden denemeyi istiyordu. Dünyadaki en büyük ülkede, neredeyse bir insanın kendisini tekrar yaratmasını gerektirecek derecede büyük bir mal varlığı vardı.

Tom kolunu aşağı indirdi. Akşam yemeğinin verileceği salonun girişindeydiler.

Tom, "Eğer oradan kurtulduysa," dedi, "onu bulacağız." Geraci'nin ismini dile getirmemişti. Bu artık dillendirilemez bir isimdi. "Hiç kimse sonsuza kadar saklanamaz."

Michael bundan o kadar da emin olmadığını söyledi. Her ikisi de Sicilya'da yeraltına giren ve kendilerinden yirmi hatta

otuz yıl boyunca haber alınamayan mafya elemanlarından bahsedildiğini işitmişti, ki Amerika Sicilya'dan çok daha büyük bir yerdi.

"Ayrıca burada inanılmaz derecede çok boşboğaz insan var. Eğer o buralarda bir yerlerdeyse, önünde sonunda onu bulacağımıza inanmam lazım."

"Buna inanmalısın, öyle mi?"

"Bir insanın umutlarının olması lazım Mikey."

Yukardan Fontane'nin prova sesleri geliyordu. Onun büyük kibirli duası, her zaman bundan nefret ettiğini söylediği melodiler aşağıya kadar ulaşıyordu.

Michael, "Benim umudum var," dedi.

Tom Hagen kapıyı açtı.

Diğer Don'lar Michael'ın adını söyleyerek kahkahalarla ayağa fırladı ve onu karşılamak için koşuşturdular.

Rattlesnake Adası'ndaki kulübenin altında yer alan balo salonu kadar büyük ve derin bir mağarada, ki burası onun mümkün olabildiğince uzun süre kalabileceği şekilde düzenlenmişti, Nick Geraci sonunda beraberinde getirmek için zaman bulabildiği tek kitap olan iki ciltlik Roma savaş tarihçesini bitirdi. Orada başka kitaplar da vardı, fakat bunlar ucuz romanlar ve pornolardı, Geraci'nin zayıf anlarında dahi okumayı kendisine yakıştıramayacağı türden şeylerdi. Gece ve gündüzü birbirine karıştırmaya başlamıştı, sıkıldı ve uykuya daldı. Ona sabahmış gibi gelen anda, kendisine kahve hazırladı, eline bir defter aldı ve yazmaya başladı. Bunu *Fausto'nun Pazarlığı* olarak adlandırmıştı. Bu yazılanlar Amerika'nın suç dünyasını gözler önüne serecek ve tam bir bomba patlatacaktı.

O kitap yazma konusunda ne biliyordu ki?

Lanet olsun. Başkaları ne biliyordu sanki? Başla. İşte, bir kişinin bilmesi gereken tek şey buydu. Başladı.

"Biz hükümetinizde olduğunu söyleyebileceğinizden daha fazla sayıda kanunla yaşadık," diye yazdı, "Her iki ortamda da, bunu söyleyebilecek uzmanlığı kazanacak kadar bulundum. Sizin bu kitabı okuyacağınız gün, hükümetiniz benim yedi yüzyıldır süregelen ananelerimden daha çok sayıda cinayete ve diğer suçlara karışmış olacak. İnanın bana. Büyük olasılıkla inanmayacaksınız. Haydi, kendinizi rahatlatın. Saygısızlık olarak algıla-

mayın, fakat böyle yaparsanız enayi konumuna düşersiniz sevgili okurlar. Eski arkadaşlarım adına ve eğer cesaretimi kabul ederseniz başkanınız adına, size teşekkür ederiz."

Durdu. Burada sonsuza kadar kalamazdı, ama öyle bir hazırlık yapılmıştı ki, sanki o ortamda aklın alamayacağı kadar uzun bir süre geçirilebilirdi. Bir kitap yazmaya yetecek kadar uzun bir süre.

Bazı geceler, bir matkap sesi duyabileceğini düşünüyordu – bir gün onu Cleveland'a bağlayacak olan tüneli kazan ekibin sesini. Aslında birçok şey hayal ediyordu. Belki de adamlar işlerini bitirene kadar gitmiş ya da ölmüş olurdu. Böyle bir şeyin olma ihtimali pek yüksek sayılmazdı. Oldukça zayıftı, hatta yok olduğu dahi söylenebilirdi ve ardından onun için yorgunluktan ölmüş denilebilirdi.

Nick Geraci güldü. Oldukça perişandı.

Michael Corleone ve Francesca Van Arsdale asansörden boş, insanı kör edebilecek kadar beyaz çatı katı dairesine geçtiler. Roger Cole onları takip etti. Al Neri kırmızı düğmeye bastı ve asansörü bekletti. Kathy Corleone küçük Sonny ile aşağıda kalmıştı, Michael'ın binayı satın alması durumunda ikizler için bir ayrılacak olan dairedeydiler.

Bu daire en üst katın –kırkıncı kat– tümünü kaplıyordu, ama bina küçüktü. Michael ışıl ışıl parlayan mermer zeminde ilerleyerek, East River ve Queens'e tepeden bakan pencerelere doğru yürüdü. Bu oldukça sade bir binaydı, hatta dışardan bakıldığında çirkin olduğu bile söylenebilirdi. Bir çıkmaz sokak olan 72. Sokak'ın sonundaki daha büyükçe bir binanın arkasına sıkıştırılmıştı. Alt katlar ofislerle doluydu. Güvenlik görevlileri apartmanın üst katlarına doğru asansörün yakınlarına konuşlandırılmışlardı; bu adamların yerlerine Neri'nin bizzat seçeceği adamların yerleştirilmeleri çok kolay olacaktı. Ve ayrıca çatı katının özel bir anahtarı vardı. Burası hem Tahoe Gölü'nden, hem de Long Beach'teki caddeden daha güvenli olacaktı. Cole'a ait firma, daireyi Michael'ın bir yer aradığını söylemesinden çok önce yıkmış ve yeni baştan dekore etmişti. Dolayısıyla Tahoe Gölü'nde olduğu gibi buraya dinleme cihazlarının yerleştirilmesi mümkün değildi.

Francesca manzaranın ve dairenin güzelliğine bakarken

güçlükle soluk alıp veriyordu. Aylardır, Michael Billy'ye olanların beraberinde getirdiği şokun onu yerle bir edeceğini düşünmüştü, ama böyle bir şey olmadı. Michael bunun hiçbir zaman olmayacağını da anlamaya başlamıştı. Francesca, babasının içten gelen dayanıklılığının hayatta olan en somut benzeri haline gelmişti, hatta Amerikan futbol yıldızı erkek kardeşinden bile fazla. Kocasını öldürmesi, sadece Sonny'nin yapabileceği türden öfke dolu bir davranış tarzıydı. Francesca, Michael'ın bu olayı örtbas ettirdiğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Tom Hagen, Billy'ye reddedemeyeceği bir öneri getirmişti. O Corleone'ler için bir kaynak olacaktı, göz korkutan bir düşman değil. Çok kısa bir süreliğine, Adalet Bakanlığı'nda bir adamları olmuştu. Ve ardından, bedeni karısı tarafından kendi arabası kullanılarak ikiye ayrılmıştı. Michael, Francesca'nın gerçeği hiçbir zaman öğrenmemesini garanti altına almıştı.

Michael koridoru işaret etti. "Çocukların yatak odaları...?"

Cole, "Doğru," dedi. "O tarafta."

Cole, büyük olasılıkla New York'taki en ünlü emlakçıydı. Ruggero Colombo adıyla doğmuş, Corleone'lerin yakınındaki ucuz Hell's Kitchen Apartmanı'nda büyümüştü. Vito Corleone'nin ev sahiplerini, kira kontratındaki evde hayvan beslenemez cümlesini görmezden gelerek, Colombo'ları tahliye etmemesi (ve tabii ki daha yüksek bir bedelle başka bir aileye kiralama fırsatını değerlendirmemesi) için nasıl dil döktüğünü sık sık anlatırdı. Böylece küçük Ruggero sevimli, ancak bir o kadar da gürültücü kırma köpeğini beslemeye devam edebilecekti (köpek Cole'un şirketiyle adaştı, Kral Emlak). Vito ayrıca Fordham'da okuması ve derecesini alması için Roger Cole'a para verdi. Bunun karşılığında da Cole, Michael Corleone'ye milyonlar kazandırdı; başlarda sessiz sedasız, ardından da alenen. Eğer Michael birkaç kişiyle daha Cole ile kurabildiği türde bir ilişki kurmaya daha fazla zaman ayırabilseydi, Kay ve babasına verdiği sözü tutabilirdi. Aslında bunun için çok da geç kalmamıştı. Tekrar deneyebilirdi. Ama şimdilik geri dönmüştü.

"Onları ne kadar sıklıkla görmeye gidiyorsun?"

"Kimleri?"

Cole, "Aileni," dedi."Tony ile Mary'i."

Bir an için, Michael Roger'ın teorik olarak çoktan eski ortağı konumuna gelmesi gereken kişilerden bahsettiğini düşünmüştü. "Onları yarın göreceğim."

Odalar Manhattan için büyük, Tahoe'dekilere kıyasla küçüktü. "Sanıyorum burayı sevecekler."

Cole, "Ya sen?" diye sordu. "Sen sevdin mi? Çünkü eğer sevmediysen elimde işe yarayabilecek birkaç yer daha var. Eğer zamanın varsa tabii."

Michael, "Burayı kim satıyor?" dedi.

Cole gülümsedi. "Kral Emlak, hem de her karışını."

Bu Cole'un adsız ortağı olan Michael'ın da paradan bir miktarı cebe indireceği anlamına geliyordu. "Ve tüm bina satışta, öyle mi?"

"Resmi olarak değil. Sadece daireler. Ama senin için, neden olmasın?"

Michael ailesini hiç olmadığı kadar yakınına toplayabilirdi. Kathy üniversitede öğretmenlik yapmaya başlamıştı; o ve Francesca birlikte oturabilir, Sonny'yi büyütebilirlerdi. Connie ve çocukları, o kattaki diğer büyük daireye taşınabilirlerdi. Tom ve Theresa onun hemen altındaki katı alabilirlerdi. Oraya gelmek isteyen herkes için yer vardı.

Şartları tartıştılar.

"Bu harika Roger."

Francesca alkışladı. Her iki adam da yanak yanağa öpüştü. Hep birlikte asansöre yürüdüler.

Cole, "Bir zamanlar New York'luydun ha?" dedi. "Senin geri döneceğini biliyordum. Evine hoş geldin arkadaşım!"

Michael gereğinden daha yüksek sesle, "Geri dönmek çok güzel," dedi. Asansörün kapıları kapanırken, onun ağzından çıkan kelimeler boş yeni evin taş koridorunda hâlâ yankılanıyordu.

Teşekkürler

Bu kitabın yazılışı süresince yaptıkları yardımlardan dolayı aşağıdaki insanlara içten, yürekten teşekkürler: Dottie Ames, Lynn Anderson, Ignazio Apolloni, Rachel Bernstein, Thomas Bligh, Kate Blum, Christine Cabello, Felice Cavallaro, Gina Centrello, Roger Cole, Anthony Corleone, Sanyu Dillon, Deanna Dunn, Magee Finn, Francesca Fontane, Rino Francaviglia, Buzz Fratello, Baba Andrew Hagen, Theresa Hagen, Cesare Indelicato Jr., Jonathan Jao, "Kalem" Jonny Karp, Barbara (Geraci) Kennedy, J. A. Kriausky, Mike Lauer, Carole Lowenstein, Temsilciler Meclisi Üyesi Winifred "Annie" McGowan, Elizabeth McGuire, Daniel Menaker, Kay Michaelson, Hal Mitchell, Moonflower® (Beverly Geraci), Gene Mydlowski, Tom Nevins, Neil Olson, Leoluca Orlando, Phil Ornstein, Allyson Pearl, Beth Pearson, Thomas Perry, Dr. Katherine (Corleone) Pietralunga, Anthony Puzo, Jillian Quint, Kelle Ruden, Donald "Donnie Bags" Serio, Sir Oliver Smith-Christmas, "Usta" Willie Tonelli, Büyükelçi George Van Arsdale, Herriet Wasserman, Don Weisberg, Anthony Ziccardi ve Andy Warhol.

Ayrıca, aşağıdaki kurumlar da bu kitaba büyük katkılarda bulundu: Yaddo Anonim Şirketi, Hambridge Sanat Merkezi, Ragdale Kurumu, Merkezi Haberalma Ajansı ve Tallahassee, Florida'daki Florida Eyalet Üniversitesi II. Dünya Savaşı Enstitütüsü. Hepinize teşekkürler.

Mark Winegardner

Bugüne kadar yazılmış en gerçekçi mafya ailelerinden birinin –Corleone'ler– hikâyesinde eksik kalmış noktalar...

Otuz beş yıl önce Mario Puzo'nun *Baba* adlı eseri basıldı ve popüler kültürde önemli değişiklikler gerçekleştirdi. Şimdi, büyük beğeni toplayan usta yazar Mark Winegardner, *Baba'nın Dönüşü* adlı bu eserle Corleone ailesinin hikâyesinin devamını, eksik kalan kısımlarını tamamlayarak anlatıyor. Puzo'nun satış rekorları kıran romanında ya da Francis Ford Coppola'nın kült filmlerinde yer almayan bölümlerle klasikler arasına girecek olan bir Corleone macerası...

Baba'nın dönüşü

ISBN 975-10-2401-3

9 789751 024015

Kapak tasarımı: Kenan Doğan